J. BRASSII

GRADUS

AD

PARNASSUM GRAECUS

SIVE

LEXICON,

QUO OMNIA VOCABULA GRAECA, QUAE APUD PRAESTANTISSIMOS POETAS INDE AB ANTIQUISSIMIS TEMPORIBUS USQUE AD PTOLEMAEI PHILADELPHI AETATEM REPERIUNTUR, ADJUNCTIS EPITHETIS ET SYNONYMIS ADDITISQUE FORMULIS POETICIS EXPLICANTUR ATQUE OMNIUM SYLLABARUM RATIO INDICATUR.

IN GERMANIA EDIDIT ET EMENDAVIT

CAROLUS FR. GUILIELMUS SIEDHOF,

GYMNASII REGII, QUOD AURICAE EST, RECTOR.

VOLUMEN II.

Α — Ω.

GOTTINGAE,

TYPIS ET IMPENSIS LIBRARIAE DIETERICHIANAE.

MDCCCXL.

PRAEFATIO.

Quum tandem aliquando mihi contigerit, ut Gradus graeci alterum volumen foras dare possem, non est, quod aut de consilio meo aut de ratione, qua in eo sequendo versatus sim, fusius disputandum esse videatur. Quam enim viam in priore volumine edendo inieram, eam in hoc altero curando eo minus reliqui, quoniam et operam, qualiscunque est, meam, huic libro navatam, viris harum rerum peritis probavisse me videram nec mihi quicquam praeter pauca mutare licebat, nisi ab instituto abduci me vellem.

Albertus Lion, Vir doctissimus, quem operarum errores acri studio correxisse professus sum, hac re ipse sibi minus satisfecit, ac non modo voluminis prioris repetendi Corrigendorumque et Addendorum huic II. Volumini adjungendorum laborem subiit, sed etiam hoc alterum volumen ita absolvit, ut, quae in eo minus recte constituta reperiantur, mihi soli sint tribuenda. Sed si qua praetermissa sunt, quae oculorum aciem fugerunt, a lectoribus aequis veniam nos impetraturos esse speramus. Maximus enim rerum minutissimarum numerus, signa, quae accentuum et quantitatis rationi indicandae inserviunt, scribarum operarumque incuria, locorum intervalla, urbs denique ipsa, in qua vivo, in extremo Germaniae angulo ita sita, ut unde libros necessarios acciperem, saepius frustra quaesierim, fecerunt, ut me invitum atque nolentem justo magis premerent nec id assequi me paterentur, quod mihi proposuissem. Sed haec est mortalium omnium sors et conditio, ut, quae voluerint, non consequantur, quae noluerint, iis opprimantur; et si *voluisse* se quidem permulti,

sed non *potuisse* conquesti sunt et in posterum conquerentur, cur, quod horum et fuit et erit, a me alienum esse contendam? Vulgaris scilicet est ista querela nec ea unquam, quae manca est per se et imperfecta res, in bonam et perfectam vertetur; ut vero facilius est, si quis aut fabulas Milesias, quae hodie sic dici haberique coeptae sunt, conscribat et rei suae, quam hominibus elegantia imbuendis prospicere malit, aut de rebus gravissimis, absconditis a sensuque et mente mortalium remotis ita praecipiat et pronuntiet, quasi Deus immortalis errore captus fuerit, qui ipsum non in hoc mundo faciendo de singulis rebus ante consuluisset vel potius quasi consultus et in consilium adhibitus fuisset, — ut hoc igitur facilius est, ita illa perpetuo vulgaris querela esse debebit omnium, qui se homines esse itaque natos meminerint, ut aliquid praestent, quo se, ad quod consilium nati sint, tenere testentur. Sed manum de tabula.

Faxit Deus, ut haec studia, ad quae adjuvanda etiam hunc librum edimus, magis magisque vigeant, laudentur, colantur! Etenim quid restaret, si humilium sordidarumque artium laudatores studia illa praeter modum jam restincta prorsus exturbarent, nisi istae artes! Quicquid magnum, quicquid pulchrum, quicquid libero homine dignum est, continetur antiquitate graeca et romana; id populorum hominumque bonis artibus expolitorum consensus testatur, testantur populares, testantur exteri. Quod si de hac spe non depellor, me ad ea recolenda aliquid contulisse, erit, quod gaudeam gratoque animo agnoscam.

Dabam Auricae Idd. Sextill. MDCCCXL.

Λ.

Λᾰα, ας, ἡ, N. P. (Laa, urbs Laconicae) οἵ τἕ Λᾰαν εἶχον, ἠδ' Οἴτῐλὄν ἀμφἕνἕμοντὄ. Il. β, 585.

λᾱᾰς, contr. λᾶς, gen. λάᾰὄς et contr. λᾶὄς, item λαὄς, οῦ, ὁ, subst. (lapis, saxum) Πἕρῐκλῦμἕνος παῖς, λᾶᾰν ἐμβᾰλὼν κᾰρᾳ. Eur. Phoen. 1173. Vide Od. θ, 192. Syn. λῐθὄς, πἕτρὄς, λῐθαξ, λῐθᾰς. Epith. ἁμαξὄπληθὴς, πἕλώριὄς, ἀναιδὴς, ἄκρὄς, βριθῦς, μἕγᾰς, στῐβᾰρὄς, ξεστὄς, κᾰτώρυξ, εὔτυκτὄς.

Λαβδᾰκειὄς et Λαβδᾰκῐδης, ου, ὁ, adj. (ortus a Labdaco) τῷ Λαβδᾰκείῳ παῖδῐ, Πὄλῠδώρου τἕ, καί. Soph. Oed. R. 275. Cf. Eur. Phoen. 813.

Λάβδᾰκὄς, ου, ὁ, N. P. (Labdacus, pater Laji) Πὄλῠδωρὄν ἐξἕφυσἕ· τοῦ δἕ Λάβδᾰκὄν. Eur. Phoen. 8.

λᾰβὴ, ῆς, ἡ, subst. (1. prehensio, 2. ansa, capulus, manubrium, 3. praetextus) Ἄρης· τὄ νεῖκος δ' οὐκ ἕν ἀργῦρου λᾰβῆ. Aesch. Suppl. 942. Syn. ἕπᾰφὴ, κώπη, πρὄφᾰσῐς, ἀφορμή.

λᾰβρᾰγὄρης, ου, ὁ, adj. (procaciter loquax) λαβρᾰγὄρην ἔμἕναι· πᾰρᾰ γὰρ καῐ ἀμείνὄνἕς ἄλλοι. Il. ψ, 479. Syn. λᾰβρὄς, θρᾰσῠστὄμὄς, ἔλευθἕρόστὄμιὄς, ἀκρῐτὄμυθὄς, ἀμἕτρὄεπὴς, χἕλιδων.

λᾰβραξ, ακὄς, ὁ, subst. (lupus marinus) ἀλλ' οὐ λᾰβρακας κᾰτᾰφᾰγὼν, Μῐλησῐους κλὄνήσεις. Arist. Equit. 361.

λᾰβρεύὄμαι, λᾰβροστὄμἕω, λᾰβράζω et λᾰβρᾰγὄρἕω, v. (loquor rapide et cum praefestinato impetu) τῐ πᾰρος λαβρεύἕαι, αἱ δἕ τ' ἄνευθἕν. Il. ψ, 475. Cf. Aesch. P. V. 335. Syn. θρᾰσυστὄμἕω, ἔλευθἕροστὄμἕω, φλῠαρἕω.

λᾰβρὄς, ὄν, ὁ et ἡ, adj. (1. valde vorax, 2. vehemens) λᾰβρῳ κλῠδωνῐ συμπἕσουσ' ἠπειγἕτὄ. Eur. Iph. T. 1394. Syn. ἀδηφᾰγὄς, πὄλῠς, δεινὄς, χᾰλἕπὄς, πρὄπἕτής.

λᾰβρόσσῠτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cursu concitus) λᾰβρόσσῠτὄς ἦλθὄν ἕπῐκὄτοι-σῐν. Aesch. P. V. 622. Syn. λᾰβρὄς, ἐπίσσῠτὄς, τᾰχῠς.

λᾰβροστὄμἕω, vide λᾰβρεύὄμαι.

λᾰβρως, adv. (1. voraciter, 2. impetuose, celeriter) κτηνὸς κύων, δᾰφοινὄς ἀἕτὸς, λᾰβρως. Aesch. P. V. 1058. Syn. ἀναιδῶς, σφὄδρᾰ, χᾰλἕπῶς, δεινῶς.

λᾰβῠρινθὄς, ου, ὁ, subst. (1. locus tortuosos flexus habens, labyrinthus, 2. nassa) καὶ γναμπτὄν ἕδος σκὄλῐοῦ λᾰβῠρίνθου. Call. 4, 311. Epith. πὄλῠγναμπτὄς, πὄλῠἕλικτὄς.

λἄγᾰρὄς, ἡ, ὄν, adj. (laxus, non plenus) καὶ τάσδε νῦν λᾰγᾰράς. Arist. Eccl. 1167. Syn. χᾰλᾰρὄς, κἔνὄς.

λᾰγᾰρύζὄμαι, v. (1. laxus et vacuus sum, 2. tenues placentas comedo) cf. κηθᾰρἴὄν. Syn. ἐκκἔνοῦμαι.

λάγδην, vide λάξ.

λαγἔτης, ου, ὁ, subst. (dux et doctor populi) τἔκἔ δἔ λαγἔτας ἕξ. Pind. Ol. 1, 144. Syn. ἀρχηγὄς, στρᾰτηγὄς, ἡγἔμὼν, ἄγὄς, κοίρᾰνὄς.

Λαγίδης, ου, ὁ, adj. (a Lago ortus) Λαγίδας Πτὄλἔμαῖὄς, ὄκα φρἔσἴν ἐγκᾰτᾰθοιτὄ. Theocr. 17, 14.

λᾰγῖνὄς, η, ὄν, adj. (leporinus) vide ἔρἴκὑμων.

λᾰγὄδαίτης, ου, ὁ, subst. (qui lepore vescitur) Ἀτρεΐδας, μᾰχἴμους ἔδᾰη λᾰγὄδαίτας. Aesch. Agam. 121.

λᾰγὄς, vide λᾰγωὄς.

λαγχᾰνω, fut. λήξὄμαι, 2. aor. ἔλᾰχον, perf. εἴληχᾰ et λἔλογχᾰ, v. (sortior) λάγχᾰνὄν· αἶψᾰ δἔ οἶκὄς ὄφἔλλἔτὄ, καί ῥᾰ ἔπειτᾰ. Od. ξ, 233. Syn. ἀπὄλαγχᾰνω, κληρὄὄμαι, μοιρᾰὄμαι, τυγχᾰνω.

λᾰγωβὄλἴα, ας, ἡ, subst. (leporum venatio) ὑμνἔὄμεν, τῇ τόξᾰ λᾰγωβὄλἴαι τἔ μἔλονται. Call. 3, 2.

λᾰγωβὄλὄν, ου, τὸ, subst. (pedum quo lepores fugientes petuntur) αἴθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λᾰγωβὄλὄν, ὥς τυ πᾰτάξω. Theocr. 4, 49. Syn. κὄρὑνη.

λᾰγῳδἴὄν, ου, τὸ, subst. demin. a λᾰγωὄς (lepusculus) κεῖ που σἴκὑὄν ἴδοιἔν, ἡ λᾰγῴδἴὄν. Arist. Acharn. 519.

λᾰγωθηρᾰω, v. (lepores venor) κᾆτ' ἐλᾰγωθήρα. Arist. Lys. 789. Syn. κὑνηγἔτἔω.

λᾰγων, ὄνὄς, ἡ vel ὁ, subst. (ilia, lateris cavitas laxior) ἔῤῥηξἔ, λᾰγὄνὄς εἰς μἔσον, πᾰρ' ὀμφᾰλὄν. Eur. Hec. 557. Syn. κἔνἔὼν, λᾰπᾰρᾰ, ἰξὑς.

λᾰγωὄς, λᾰγὄς, ου, et λᾰγως, ω, ὁ, subst. (lepus) ἁρπάξων, ἢ ἄρν' ἀμᾰλὴν, ἢ πτῶκα λᾰγωὄν. Il. χ, 310. Vide Arist. Acharn. 878. Epith. ἀελλὄπους, τᾰχὑπους, ὠκὑπους, πὄδώκης, ἐλᾰφρὄς, δειλὄς, ὀρεσκῷὄς, χᾰρὄπὄς.

λᾰγῷὄς, ῴα, ῷὄν, adj. (leporinus) τῶν λᾰγῴων δὸς κρἔῶν. Arist. Acharn. 1123.

Λάδων, ωνὄς, ὁ, N. P. (Ladon, 1. flumen Arcadiae, 2. nomen serpentis, quae custodiebat hortum Hesperidum) πλαζὄμἔνοι· ἶξον δ' ἱἔρὸν πἔδὄν, ᾧ ἔνι Λάδων. Apoll. Rhod. 4, 1396.

Λαέρκης, ἔὄς, ὁ, N. P. (Laërces) πέμπτης δ' Ἀλκἴμἔδων, Λαέρκἔὄς υἱὸς ἀμὑμων. Il. π, 197.

Λαέρτης, Λαερτἴὄς et Λάρτἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Laërtes, pater Ulixis) μοῦνον Λαέρτην Ἀρκεισἴὄς υἱὸν ἔτικτἔ. Od. π, 118. Vide Eur. Hec. 402. et Troad. 423. Epith. Ἀρκεισιᾰδης, ἀμὑμων, δαΐφρων, μἔγᾰλήτωρ, ἀντἴθἔὄς, ἥρως, πἔπινυμἔνὄς, γἔρων, δὑσμὄρὄς.

Λαερτἴᾰδης et Λαρτἴᾰδης, ου, ὁ, patronym. (Laërtiades) Λαερτιᾰδης πείθει στρᾰτἴαν. Eur. Hec. 132. Vid. Rhes. 906.

λάζὄμαι et λάζὑμαι, v. (capio, prehendo) πρηνἔἔς ἐν

κŏνῐ̈ησῐν ŏδὰξ λαζοίᾰτŏ γαῖᾰν. Il. *β*, 418. Vide Eur. Med. 952. Syn. *λαμβᾰνω, ἔπῐλαμβᾰνω, ἔφάπτŏμαι, κρᾰτε̆ω.*

λάθα, Dor. pro *λήθη*, q. v.

λᾰθῐκηδής, ε̆ŏς, ὁ et ἡ, adj. (curas oblivione tegens) *αὐτήν· εἴπŏτε̆ τοι λᾰθῐκηδε̆ᾰ μαζŏν ε̆πέσχŏν.* Il. *χ*, 83. Syn. *παυσῐλυπŏς, παυσῐπŏνŏς, παυστήριŏς, λαθῐπŏνŏς.*

λαθῐπŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (laborum et molestiarum oblitus) *λαθῐπŏνον δ' ŏδῠναν οὔτ' ε̆νδŏθε̆ν οὔτε̆ θῠραθε̆ν.* Soph. Trach. 1023.

λαθίφθογγŏς, ŏν, adj. (vocis oblivionem inducens) *ῥιγηλοὶ, θᾰνᾰτοιŏ λᾰθιφθόγγοιŏ δŏτῆρε̆ς.* Hes. Scut. Herc. 131.

λᾰθῐφρŏσῠνη, vide *λήθη*.

λᾰθŏς, Dor. pro *λῆθŏς*, vide *λήθη*.*

λᾰθρα, λᾰθρη et *λᾰθραίως*, adv. (clam, clanculum) *λᾰθρα τε̆θνηκε̆ τλημŏνως Πŏλυξε̆νη.* Eur. Troad. 40. Vide Il. *τ*, 165. et Eur. Electr. 26. Syn. *κρύβδην, κρύβδᾰ, κρῠφῐως, κρῠφαίως.*

λᾰθραῖŏς, αία, ŏν, adj. (clandestinus) *λᾰθραῖ' ε̆χοντες, ῥŏθῐᾰ τ' ἐξε̆πίμπλᾰτŏ.* Eur. Hel. 1574. Syn. *κρυπτŏς, κρυπτᾰδῐŏς, ε̆νδŏμῠχŏς.*

λᾰθραίως, vide *λᾰθρα*.

λάϊγξ, ιγγŏς, ἡ, subst. (lapillus, calculus) *πρὸς κŏτῠληδŏνŏφιν πῠκῐναὶ λάϊγγε̆ς ε̆χονται.* Od. *ε*, 423. Syn. *λῐθαξ, λῐθᾰς, ψῆφŏς.* Epith. *μαρμᾰρε̆η.*

Λαΐειŏς, ŏν, adj. (ad Laium pertinens) *ἰὼ Λαΐειον τε̆κνŏν.* Soph. Oed. R. 1216.

λαίθαργŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (clandestinus) vide *κερδώ*.

λαικάζω, v. (pudicitiam publico, scortor, publico) *δήσεις, φῠλάξεις, ε̆ν Πρῠτᾰνείῳ λαικᾰσεις.* Arist. Equit. 167. Syn. *πορνεύω, δημίζω.*

λαικαστής, οῦ, ὁ, *λαικαστὴρ*, ῆρŏς, ὁ, et *λαικαστρῐα*, ας, ἡ, subst. (scortator, meretrix) vide *κᾰτᾰπύγων* et Arist. Acharn. 528. Syn. *πόρνŏς, πόρνη.*

λαίλαψ, ᾰπŏς, ἡ, subst. (turbo, procella) *αἰθε̆ρŏς ε̆κ δίης, ŏτε̆ τε Ζεὺς λαίλᾰπᾰ τείνει.* Il. *π*, 365. Syn. *κᾰταῖξ, χείμων, ᾰελλᾰ.* Epith. *ε̆ρεμνὴ, βᾰθειᾰ, θεσπε̆σῐη, κε̆λαινὴ, με̆γᾰλὴ, πολλὴ, δεινὴ, στῠγε̆ρα, σμερδᾰλε̆α, στŏνŏεσσᾰ, χειμε̆ρια.* Phr. vide Il. *λ*, 305—309.

λαῖμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, et *λαιμŏς*, οῦ, ὁ, subst. (gula, guttur, fames) *πρὸς τŏ λαῖμᾰ τῆς κᾰμήλου.* Arist. Av. 1562. Vide Eur. Ion. 1037. Syn. *αὐχὴν, ᾰσφᾰρᾰγŏς, λᾰρυγξ.* Epith. *εὐτρε̆πε̆ς, βρŏτειŏν, εὐκε̆λᾰδŏν, βᾰθῠ, εὐρῠ, λυσσῶδε̆ς.*

λαιμάττω, v. (avide deglutio) *ᾰλλᾰ λαιμάττουσῐ που.* Arist. Eccl. 1178.

λαιμŏρῠτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (e gutture profluens) *λαιμŏρῠτου σφᾰγᾰς.* Eur. Hel. 360.

λαιμŏς, vide *λαῖμᾰ*.

λαιμŏτŏμε̆ω, v. (jugulo) *ἢ ῥ'· ᾰμᾰ δ' εὐχωλῇσῐν ε̆ς ὕδᾰτᾰ λαιμŏτŏμήσας.* Apoll. Rhod. 4, 1601. Syn. *σφάττω.*

λαιμŏτŏμŏς, λαιμŏτμητŏς et *λαιμŏτŏμητŏς*, ου, ὁ

et ἡ, adj. [1]) (1. jugulans, 2. jugulatus) σᾶς ἄπο, λαιμότομον τ' Ἅιδᾳ. Eur. Hec. 207. Vide Phoen. 465.

λαΐνεος et λάϊνος, η, ον, adj. (lapideus) λαΐνεοις Ἀμφίονος ὀργάνοις. Eur. Phoen. 114. Vide Iph. T. 998. Syn. λίθινος, κρᾰναος, παιπάλοεις.

λαιόν, Dor. pro λήϊον, q. v.

λαιός, ά, όν, adj. (laevus, sinister) ὅς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερί. Eur. Herc. f. 158. Syn. σκαιός, ἀριστερός, ἐπαρίστερος, εὐώνυμος.

Λάϊος, ου, ὁ, N. P. (Lajus, rex Thebarum et pater Oedipi) φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. Eur. Phoen. 9.

λαιοτομέω, v. (segetem seco) οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλάτιον, ἀλλ' ὑπολείπῃ. Theocr. 10, 3. Syn. θερίζω, ἀμάω.

Λαΐς, ΐδος, ἡ, N. P. Laïs, meretrix notissima Atheniensis) ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις; Arist. Plut. 179. Λαΐς etiam Dorice pro λῃΐς q. v.

λαισήϊον, ου, τὸ, subst. (breve scutum, parmula) ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα. Il. μ, 426.

Λαιστρυγόνιος, α. ον, adj. (Laestrygonius) τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμήν. Od. κ, 82.

Λαιστρύγων, ονος, ὁ, N. P. (Laestrygon, unus e gente Laestrygonum) φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρύγονες, ἄλλοθεν ἄλλος. Od. κ, 119.

λαῖτμα, ατος, τὸ, subst. (mare profundum, mare magnum) τὸν μὲν Ταλθύβιος πόλιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. Il. τ, 267. Syn. βάθος, βένθος, κῦμα. Epith. ἰχθυόεντον, πλατύ.

λαῖφος, εος, τὸ, et λαίφη, ης, ἡ, subst. (1. vestis crassa, 2. velum) λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. Eur. Hec. 112. Vid. Call. fr. 245. Syn. φᾶρος, χλαίνη, ἱμάτιον, τρίβων, 2. ἱστίον. Epith. οὔριον, εὐφεφές, περιώσιον.

λαιψηροδρόμος, ον, adj. (velociter currens) λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα. Eur. Iph. A. 207. Syn. ποδώκης, πόδας ὠκύς, ταχύς, ἐλαφρός, αἰψηροκέλευθος.

λαιψηρός, ά, όν, adj. (velox) στῆσον, φόβου μέθεισα λαιψηρὸν πόδα. Eur. Hel. 554. Syn. ταχύς, θοός, λαιψηροδρόμος, q. v.

λακάζω, v. (clamito) αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα. Aesch. Sept. c. Theb. 170. Syn. ληκέω (q. v.), ἠχέω, ἐλελίζω, βοάω.

Λακαινα, vide Λάκων.

Λακεδαιμόνιος, α, ον, adj. (Lacedaemonius) ἔγωγε μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα. Arist. Acharn. 509. Vid. Λάκων.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, N. P. (Lacedaemon) ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; b. ὅπου 'στιν; αὑτηΐ. Arist. Nub. 214. Epith. κοίλη, κητώεσσα, εὐρύχορος, δῖα, ὀλβία.

λακέρυζα, ης, et κελάρυζα, ἡ, adj. (loquax, garrula) μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Hes. Op. 746. Syn. λάλος, εὔλαλος.

λακέω, 2. aor. ἔλακον, v. (insono) μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον. Arist. Pax. 382. Syn. vide ληκέω.

1) λαιμοτόμος est signif. act., λαιμότομος pass.

Λᾰκίνῐŏν, ου, τὸ, N. P. (Lacinium, promontorium Magnae Graeciae) καὶ τὸ ποτ' ἀῶ τὸ Λᾰκίνῐŏν ὑπὲρ ὄπύκτας. Theocr. 4,33.

λᾰκῐς, ῐδŏς, ἡ, et λᾰκισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (fissura, proprie cum crepitu facta) ποίας πόθ' ἀνὴρ λᾰκῐδᾰς αἰτεῖται πέπλων. Arist. Acharn. 423. Vid. Eur. Troad. 497. Syn. ῥῆξῐς, ῥᾰφὴ, τραῦμᾰ.

λακκŏπρωκτŏς, ου, ὁ, subst. (cinaedus) ὦ λακκŏπρωκτĕ. b. παττĕ πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. Arist. Nub. 1330. Syn. λακᾰτᾰπύγων.

λάκκŏς et λᾰκŏς, ου, ὁ, subst. (lacus, fossa, cisterna, vivarium, puteus) ἐν τοῖοῖ καπηλείοιοῖ λάκκους ἐμποιεῖν. Arist. Eccles. 154.

λακτίζω, v. (calcitro) κρᾰδῐα δĕ φŏβῳ φρĕνᾰ λακτίζει. Aesch. P. V. 906. Syn. κᾰτᾰπᾰτĕω.

λάκτῐς, ĕως, ἡ, subst. (stimulus, scutica) αὖθῐς ἀπαιτίζουσᾰν ἔτνῶν εὐεργĕᾰ λάκτῐν. Call. fr. 178. Syn. σκῦτᾰλη.

λάκτισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (calcitratio) λάκτισμᾰ δείπνου ξυνδῐκως τῐθεὶς ἀρᾶ. Aesch. Agam. 1591.

Λᾰκων, ωνŏς, ὁ, et Λᾰκαινᾰ, ης, ἡ, N. P. (Lacon, Lacaena) ὁ Λᾰκων, Ἀθηναίων ἱκĕτης κᾰθέζĕτŏ. Arist. Lys. 1139. Vide 1300.

Λᾰκωνῐκŏς, ἡ, ŏν, et Λᾰκωνῐς, ῐδŏς, ἡ, adj. (Lacedaemonius) τῐθῡμαλλŏν ἐμβᾰλόντᾰ τοῦ Λᾰκωνῐκοῦ. Arist. Eccl. 405. Vid. Hom. H. in Apoll. 410. Syn. Λᾰκĕδαιμŏνῐŏς, Σπαρτιάτης. Epith. αἰσχρŏκερδὴς, δειρωνŏξĕνŏς, εὔπĕπλŏς.

Λᾰκωνŏμᾰνĕω, v. (Lacedaemoniis nimis faveo) ἐλᾰκωνŏμᾰνουν ἅπαντĕς ἄνθρωποι τŏτĕ. Arist. Av. 1280.

λᾰλᾰγĕω, v. (1. vociferor, 2. cano) τέττιγες λᾰλᾰγεῦντĕς ἔχον πŏνŏν· ἁ δ' ὀλŏλυγών. Theocr. 7, 139. Syn. φωνĕω, ἠχέω, ἀνῐᾰχω, ἀνᾰβŏάω, λᾰλĕω.

λᾰλĕω, v. (loquor) οὗτος, οἷ λᾰλεῖς; b. οὗτος, σὶ λᾰλεῖς; Arist. Thesm. 1083. Syn. αὐδάω, φθέγγŏμαι, φωνĕω.

λᾰλημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (sermo, loquacitas) οὐφῶν, πᾰνούργων, ποικίλων λᾰλημάτων. Eur. Androm. 929. Syn. λᾰλῐα, μῦθŏς. Epith. ἡδῠ, δῆλŏν, βάρβᾰρŏν.

λᾰλητῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (garrulus, loquax) οὐκοῦν κᾰτᾰδακτῡλῐκŏς σῠ τοῦ λᾰλητῐκοῦ; Arist. Equit. 1381.

λᾰλῐα, ας, ἡ, subst. (loquela, pronuntiatio) καὶ μὴ λᾰλῐαν μŏνŏν ἀσκῆσαι. Arist. Nub. 931. Syn. λᾰλημᾰ, βάξῐς.

λάλλη, ἡ, subst. (lapilli littoris marini aut fluminis) λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντŏ. Theocr. 22, 39. Syn. ψῆφŏς.

λᾰλŏς, ου, ὁ et ἡ, compar. λᾰλιστĕρŏς, α, ŏν, adj. (loquax) λᾰλιστĕραν μ' ἔθηκᾰς. Anacr. 6, 36. Syn. λᾰλητῐκŏς, ἀδŏλεσχŏς, φλῐαρŏς, ἀθῠρŏστŏμŏς.

Λαμᾰχίππῐŏν, ου, τὸ, (Lamachus eques, vox ab Aristophane conficta) ὦ χαῖρĕ, Λαμᾰχίππῐŏν. Arist. Acharn. 1207.

Λάμᾰχŏς, ου, ὁ, N. P. (Lamachus, dux Atheniensis) ἐκέλευσĕ Λάμᾰχός σĕ ταύτης τῆς δρᾰχμῆς. Arist. Acharn. 960.

λαμβάνω, f. λήψŏμαι, 2. aor. ἔλᾰβŏν, v. (capio, consequor) καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλᾰ τῆσδĕ λαμβάνει χθŏνŏς. Eur. Phoen.

51. Syn. *κᾰτᾰλαμβᾰνω, πᾰρᾰλαμβᾰνω, ἄρνῠμαι, δἔχŏμαι, κŏμίζŏμαι, φἔρŏμαι.*

λαμπᾰδῐŏν, ου, τὸ, subst. (1. parva lampas, 2. vinculum quo in vulnere curando utuntur) *ἔρῐ οἰσῠπηρᾰ, λαμπᾰδῐŏν πἔρὶ τὸ σφῠρŏν.* Arist. Acharn. 1176.

λαμπᾰδοῦχŏς et *λαμπᾰδηφŏρŏς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (taedifer) *ἰὼ, ἰώ. λαμπᾰδοῦχŏς ἡμἔρα.* Eur. Iph. A. 1504. Vide Aesch. Agam. 303.

λαμπᾰς, *ᾰδŏς*, et *λάμπη*, ης, ἡ, subst. (fax, lampas, funale, machina bellica) *εὐνὰς ἄγῆλαι, λαμπᾰδας τ᾽ ἄναοχἔθειν.* Eur. Med. 1023. Vide Aesch. Eum. 390. Syn. *λαμπτὴρ, δᾳῖς, λῦχνŏς.* Epith. *ἄκρὰ, αἴθοψ, κἔραύνῐŏς, αἰγλήεσσᾰ, καλλῐφέγγης, οὐρᾰνŏμήκης, φᾰεννή.* Phr. *λαμπᾰδων σἔλᾰς, θἔωρŏς Ελκᾰδων.*

λαμπἔτᾰω[1]) et *λάμπω*, v. (luceo) *πίμπλαντ᾽, ὄσσἔ δἔ οἱ πῠρῐ λαμπἔτŏωντι εἴκτην.* Il. α, 104. Vid. Eur. Androm. 772. Syn. *ἐκλάμπω, ἀμᾰρύσσω, στίλβω, αὐγάζω.*

Λαμπἔτῐδης, ου, ὁ, patronym. (Lampetides) *Λαμπἔτῐδης, ὃν Λάμπŏς ἔγεινᾰτŏ φἔρτᾰτŏς ἀνδρῶν.* Il. ο, 527.

Λαμπἔτῐη, ης, ἡ, N. P. (Lampetia, filia solis) *Λαμπἔτῐη τᾰνῠπεπλŏς, ὅ οἱ βŏᾶς ἔκτᾰν ἔταῖροι.* Od. μ, 375.

λάμπη, vid. *λάμπᾰς.*

Λαμπῐτὼ, ŏŏς, ἡ, N. P. (Lampito, nomen feminae in Arist. Lysistrata) *ὦ φιλτᾰτη Λᾰκαινᾰ, χαῖρἔ Λαμπῐτοῖ.* Arist. Lysistr. 78.

Λάμπŏς, ου, ὁ, N. P. (Lampus, 1. pater Dolopis, 2. unus ex equis Aurorae) vid. *Λαμπἔτῐδης.*

Λάμπουρŏς, ου, ὁ, N. P. (Lampurus) *ὦ Λάμπουρἔ κῠων, οὕτω βᾰθῠς ῠπνŏς ἔχει τῠ;* Theocr. 8, 65.

Λαμπρŏμᾰχŏς, ου, ὁ, N. P. (Lampromachus, frater Epharmasti) *Ἰσθμιαι-σῖ Λαμπρŏμᾰχου μῐ-τραις.* Pind. Ol. 9, 125.

λαμπρŏς, ά, ŏν, adj. (splendidus) *οὐκ ἐν λŏγοις ἦν λαμπρŏς, ἀλλ᾽ ἐν ἀσπῐδῐ.* Eur. Suppl. 912. Syn. *ἄγλᾰŏς, παμφᾰνŏων, τηλαυγὴς, τηλἔφᾰνὴς, ἀστράπτων, μαρμαίρων.*

λαμπρύνω, v. (clarum reddo, med. emineo) *εὕδουσᾰ γὰρ φρὴν ὄμμᾰσιν λαμπρύνἔται.* Aesch. Eumen. 104. Syn. *φαιδρῠνω, καλλῠνω, καλλωπίζω.*

λαμπρῶς, adv. (splendide) *ῠφ᾽ ὧν σῠ λαμπρῶς κοὐδἔν αἰνικτηρίως.* Aesch. P. V. 858.

λαμπτὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (fax fulgens) *σῠ δἔ λαμπτῆρος, φᾰŏς ἀμπἔτᾰσας.* Eur. Iph. A. 34. Syn. vid. *λαμπάς.*

λαμπτηρουχῐα, ας, ἡ, subst. (lucernarum observatio) *τὰς ἀμφῐ σοι κλαίουσᾰ λαμπτηρουχῐας.* Aesch. Agam. 863.

λάμπω, vid. *λαμπτᾰω.*

λᾰμῠρŏς, ά, ŏν, adj. (voraginosus) *σκεπτŏμἔνος, λᾰμῠροὺς δἔ γᾰνὼν ῠπ᾽ ŏδοντᾰς ἔφηνἔν.* Theocr. 25, 234.

λανθᾰνω, *ληθᾰνω* et *λήθω*, f. *λήσω*, 2. aor. *ἔλᾰθŏν*, 2. med. *λανθᾰνŏμαι* et *λήθŏμαι*, v. (1. lateo, 2. obliviscor) *ἔμοὶ γᾰρ εἴη μήτἔ λανθᾰνειν κᾰλᾰ.* Eur. Hipp. 405.

1) *λαμπετάω* non reperitur nisi in Particip.

Vid. Od. η, 222. et α, 308. Syn. κρύπτομαι, ἐξαπατάω, κατακρύπτομαι, 2. ἀμνημονέω, ἐπιλήθομαι, λήθη παραδίδωμι, λήθην ποιοῦμαι.

λάξ et λάγδην, adv. (calce) αὐτὰρ ὃ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος. Il. ε, 620. Vid. Soph. fr. Phaedr. 3.

λαξπάτητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (calce pulsatus) οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. Soph. Antig. 1275.

Λαόγονος, ου, ὁ, N. P. (Laogonus) αὐτὰρ ὃ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος. Il. υ, 460. Epith. θρασύς.

Λαοδάμας, αντος, ὁ, N. P. (1. Laodamas, item adj. 2. populum domans) τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο. Od. θ, 132. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 335.

Λαοδάμεια, ας, ἡ, N. P. (Laodamia) Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν. Il. ζ, 197.

Λαοδίκη, ης, ἡ, N. P. (Laodice, 1. una ex filiabus Priami, 2. Agamemnonis filia, Electra, quo nomine notior est) Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. Il. ζ, 252.

Λαόδοκος, ου, ὁ, N. P. (Laodocus) Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους. Il. ρ, 699.

Λαοθόη, ης, ἡ, N. P. (Laothoë, Priami amica) γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος. Il. φ, 85.

Λαοκόων, ωντος, ὁ, N. P. (Laocoon) Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός· οὐ μὲν ἴης γε. Apoll. Rhod. 1, 192.

Λαοκόωσα, ης, ἡ, N. P. (Laocoosa, mater Lyncei et Idae) παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. Theocr. 22, 206.

Λαομέδεια, ας, ἡ, N. P. (Laomedia) vid. Εὐαγόρη.

Λαομεδοντιάδης, ου, ὁ, patronym. (Laomedonte natus) Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς. Il. ο, 527.

Λαομεδόντιος, ον, adj. (Laomedontius) Λαομεδόντιε παῖ. Eur. Troad. 821.

Λαομέδων, οντος, ὁ, N. P. (Laomedon, rex Trojae) vid. Ἥρως. Epith. ἀμύμων, ἔκπαγλος, κρατερός, ἀγήνωρ.

λαοπαθής, έος, ὁ et ἡ, adj. (quod populus patitur) λαοπαθῆ σέβιζων ἀλίτυπά τε βάρη. Aesch. Pers. 939.

λαοπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (per quem populus transit) λα-όποροις τε μαχαναῖς. Aesch. Pers. 118.

λαός, οῦ, et Attice λεώς, λεώ, ὁ, subst. (populus, multitudo) σπείρει φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί. Eur. Hec. 9. Vid. 530. Syn. δῆμος, πλῆθος, ὄχλος, στρατός, ὅμαδος. Epith. φίλιππος, ὀρθός, τευχεσφόρος, ὑβριστής, ξύνοικος, τετράπτολις, αὐτόχθων, ἐπώνυμος, πένης, ἐπίφυλιος, ναυβάτης, οὐκ ἔπακτος, ἀτάσθαλος, ἄριστος, παυρότερος, σόος, πολύς, παῦρος, ὁμόπτολις, θρασύς, ταχυπειθής.

Λᾶος, vid. Λᾶας.

λαοσεβής, έος, adj. (a populo cultus) Ἔπει-τα λαοσεβής· Ἄτερθε δέ, πρὸ δω-μάτων. Pind. Pyth. 5, 129. Syn. ὑψίπολις.

λαοσσόος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui populum agitat sive concitat) ὥς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην. Od. χ, 210.

λαοτρόφος, ον, ὁ et ἡ, adj. (oxyton. populum augens

et alens, parox. a populo auctus) Κᾰμᾰρινᾰ, λαο̆τρο̆φῠν. Pind. Olymp. 5, 9.

λαοφθο̆ρο̆ς et λαο̆φο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (populum perdens vel caedens) καὶ στᾰσῐν Ἑλλήνων λαοφθο̆ρο̆ν· ἀλλᾰ σῠ, Φοῖβε̆. Theogn. 779. Vid. Theocr. 17, 53.

λαο̆φο̆ρο̆ς et λε̆ωφο̆ρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (populum ferens, pertinens ad viam publicam) λαο̆φο̆ρον κᾰθ᾽ ο̆δόν· πο̆λε̆ες τε̆ ε̆θηήσαντο̆. Il. ο, 682. Vid. Anacr. 107. Syn. κοινο̆ς, δημο̆σῐο̆ς.

λᾰπάζω, v. (inanio, spolio) ἦ μὴν λᾰπάξειν ἄστῠ Καδμείων βίᾳ. Aesch. Sept. c. Theb. 527. Syn. ἀλᾰπάζω, ἐκλᾰπάζω, ἁρπάζω, ἐκπορθε̆ω, ἀφᾰνίζω, πέρθω.

λᾰπᾰρα, ας, ἡ, subst. (pars inter costas nothas et ossa, ilia) Ἀντῐλο̆χος, λᾰπᾰρης δε̆ δῐηλᾰσε̆ χάλκε̆ο̆ν ἔγχο̆ς. Il. π, 318. Syn. λᾰγων, ἰξῠς, ἦτρο̆ν.

Λᾰπέρσα, αιν, τὼ, N. P. (Lapersae, cognomen Castoris et Pollucis) νὴ τὼ Λᾰπέρσα, νὴ το̆ν Εὐρώταν τρῐτο̆ν. Soph. fr. Lacaen. 3. [1]) Syn. vid. Δῐόσκο̆ροι.

Λᾰπῖθαι, ων, οἱ, N. P. (Lapithae) ἐς Λᾰπῐθας ἐλθόνθ᾽· ο̆ δ᾽ ἔπει φρε̆νᾰς ἄᾰσε̆ν οἴνῳ. Od. φ, 297. Epith. αἰχμηταὶ, ῠπέρθυμοι, ε̆ρισθε̆νε̆ες, ἀγαυοί.

λάπτω, v. (lambo) λάψοντες γλωσσῃσιν ἀραιῃσι με̆λᾰν ὕδωρ. Il. π, 161. Syn. ἀναῤῥο̆φε̆ω, πίνω, λείχω, λᾰφύσσω, κᾰτᾰπίνω, λῐχμάζω.

λαρινο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (saginatus, pinguis) μᾰ Δῐ᾽ ἀλλᾰ λε̆γειν ζητῶ τῐ παλαὶ με̆γᾰ, καὶ λαρινο̆ν ἔπος τῐ. Arist. Av. 465. Syn. λῐπᾰρο̆ς, ἡδῠς.

Λάρισσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Larissa, 1. urbs Troadis, 2. Thessaliae, 3. nomen feminae) ὀρθὴν πᾰρ᾽ οἶμο̆ν, ἢ ᾽πῐ Λάρισσαν φε̆ρει. Eur. Alcest. 851. Epith. ε̆ρῐβώλαξ.

Λαρισσαῖο̆ς, αια, ο̆ν, adj. (Larissaeus) χὠ Λαρισσαῖος το̆ν ε̆μὸν Λῠκο̆ν ᾄδε̆ν ἀπ᾽ ἀρχᾶς. Theocr. 14, 30.

λαρκᾰγωγο̆ς, ο̆ν, adj. (corbem gestans) τοὺς λαρκᾰγωγοὺς ἐξο̆ρους οἴσειν ξῠλᾰ. Eur. fr. Autol. 1.

λαρκῐδῐο̆ν, ου, τὸ, demin. a 2. λάρκο̆ς, ου, ὁ, subst. (1. corbiculus, 2. corbis e vimine plexa) ὡς το̆δε̆ το̆ λαρκῐδῐο̆ν οὐ προ̆δώσω πο̆τε̆. Arist. Acharn. 340. Vid. 351. Syn. 2. κο̆φῖνο̆ς, κορμο̆ς.

λάρναξ, ᾰκο̆ς, ἡ, subst. (capsa, loculus) λάρνᾰκ᾽ ἐς ἀργῠρε̆ην συλλε̆ξᾰτο̆, τοῖς ε̆πο̆νεῖτο̆. Il. σ, 413. Syn. κῐβωτο̆ς, χηλο̆ς, ἀντῖπηξ, θυλᾰκῖο̆ν. Epith. δαιδᾰλε̆α, κοίλη.

λᾰρο̆ς, ου, ὁ, subst. (avis marina, valde vorax, gavia aut fulica) vid. κλο̆πεύς.

λαρο̆ς, compar. λαρώτε̆ρο̆ς, superl. λαρώτᾰτο̆ς, ο̆ν, adj. (jucundus, gratus) ἡδῠν, ὅτις με̆τᾰ τὸν λαρώτε̆ρο̆ς ὂν σῠ φῠλάσσεις. Od. β, 350. Syn. ἡδῠς, γλῠκῠς, χᾰρῐεις, τερπνο̆ς.

Λαρτῐᾰδης, vid. Λαερτῐᾰδης.

λᾰρυγγίζω, f. Attice ιῶ, v. (1. late diducto gutture vociferor, 2. occlamo) λᾰρυγγῐῶ τοὺς ῥήτο̆ρας, καὶ Νικῐαν τᾰράξω. Arist. Equit. 357. Syn. κᾰτᾰβο̆ᾰω.

1) παρὰ τὸ πέρσαι τὴν Λᾶν, πόλιν Λακωνικῆς —, ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικοῖς. Schol. ad Lyc. 511.

λᾰρυγξ, υγγο̆ς, ὁ, subst. (guttur, gula) *ἐκ τοῦ λᾰρυγγο̆ς ἐκρε̆μᾰσας Ὑπέρβο̆λο̆ν.* Arist. Eq. 1363. Syn. *φᾰρυγξ, ἀσφᾰρᾰγο̆ς, λαυκᾰνῐα, λαῖμᾰ.*

λᾰσᾰνο̆ν, ου, τὸ, subst. (lasanum, vasculum) *προ̆ τοῦ πο̆λε̆μιου τᾰ λᾰσᾰνᾰ τῇ Βουλῇ πο̆τ' ἦν.* Arist. Pax. 893.

λᾰσῐαῠχην, ε̆νο̆ς, adj. (cervicem hirsutam habens) *φρίξας δ' αὐτο̆κο̆μου λο̆φῐας λᾰσῐαῠχε̆νᾰ χαῖτᾰν.* Arist. Ran. 822.

λᾰσῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (1. hirsutus, hispidus, 2. animosus, virilis) *τοῖοῐ δ' ὄις λᾰσῐος με̆γᾰς ἐν κλῐσῐῃ ῐ̆ερευτο̆.* Il. ω, 125. Syn. *δᾰσῠς, δᾰσοῦθριξ, δᾰσοῦμαλλο̆ς, ἄνδρειο̆ς.*

λάσκω, v. (alte loquor) *τοιαῦτᾰ λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.* Eur. Andr. 669. Syn. *λε̆γω, φθέγγο̆μαι, ληκε̆ω, λᾰλε̆ω.*

Λᾰτῖνο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Latinus, filius Ulixis et Circes) *ἄγριο̆ν, ἠδε̆ Λᾰτῖνο̆ν ἀμύμο̆νᾰ τε κρᾰτε̆ρόν τε̆.* Hes. Theog. 1011.

Λάτμῐο̆ς, ο̆ν, adj. (Latmius) *Λάτμῐο̆ν ἂν νᾰπο̆ς ἦλθε̆, καῐ εἰς ε̆νᾰ παιδῐ κᾰθευδε̆.* Theocr. 20, 39.

Λατο̆γε̆νης, vid. *Λητο̆γε̆νης.*

λᾰτρειᾰ, ας, ἡ, et *λᾰτρευμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ,* subst. (servitus, servitium) *φοιβείαισῐ λᾰτρείαις.* Eur. Phoen. 232. Vid. Iph. T. 1276. Syn. *θε̆ρᾰπεία, δουλεία, δούλευμᾰ, θρησκεία.* Epith. *καλλίστη, πο̆λῠχρυσο̆ς.*

λᾰτρεύω, v. (servio pro mercede, ministro, famulor) *παῖδ' Ἀγᾰμεμνο̆νῐαν λᾰτρεύω.* Eur. Iph. T. 1116. Syn. *θε̆ρᾰπεύω.*

λᾰτρῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (servilis, ministerialis) *πέφνε̆ δ' Εὔρῠτο̆ν, ὡς Αὐγε̆αν λᾰτρῐο̆ν.* Pind. Olymp. 10, 34.

λᾰτρῐς, ῐο̆ς, ὁ et *ἡ,* subst. (servus, famula) *ὁ θε̆ός σ' ἐβούλε̆τ' ἐν δο̆μοις ἔχειν λᾰτριν.* Eur. Ion. 1342. Syn. *οἰκε̆της, δμωὸς, θὴς, δοῦλο̆ς.* Epith. *πᾰλαιο̆ς, ἀγύρτης, δεινο̆ς, πε̆νέστης, ἀρχαῖο̆ς.*

λᾰτρο̆ν, ου, τὸ, subst. (merces famuli) *ἄστρῐᾰς αἴνῠτο̆ λάτρο̆ν.* Call. fr. 238.

Λᾰτυμνο̆ν, ου, τὸ, N. P. (Latymnus, mons prope Crotonem) *ἄλλο̆χᾰ δὲ σκαίρει το̆ βᾰθύσκῐον ἀμφῐ Λᾰτυμνο̆ν.* Theocr. 4, 19.

Λατὼ, vid. *Λητώ.*

λαυκᾰνῐα, in pros. Ion. *λευκᾰνῐα, ας, ἡ,* subst. (guttur, gula) *μὴ καὶ λαυκᾰνῐην δε̆ φο̆ρεύμε̆νο̆ς, ἀλλ' ἀπο̆ τηλοῦ.* Apoll. Rhod. 2, 192. Syn. *λαιμο̆ς.*

λαῦρᾰ, ας, ἡ, subst. (platea lata, vicus) *τούς τε̆ κο̆πρῶνας καὶ τὰς λαύρας.* Arist. Pax. 99. Syn. *ῥύμη, στε̆νωπο̆ς, ὁ̆δο̆ς.*

λᾰφυγμο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (deglutitio) vid. *κώλῐᾰς.* Syn. *ἀδηφᾰγῐα.*

λᾰφυρο̆ν, τὸ, subst. (spolia et caetera praeda) *λᾰφυρᾰ, καὶ σώζε̆τ' ἐν Μῠκήναις.* Eur. Herc. f. 417. Syn. *ἔνᾰρᾰ, λειᾰ, σκῦλᾰ, οὔλη.*

λᾰφύσσω, v. (avide deglutio) *ἔγκᾰτᾰ καὶ με̆λᾰν αἷμᾰ λᾰφύσσε̆το̆ν· οἱ δε̆ νο̆μῆε̆ς.* Il. ο, 583. Syn. *λάπτω, κᾰτᾰπίνω, θοινᾰ̆ομαι, λαιμάσσω, λᾰπάζω.*

λᾰχαίνω, v. (fodio) *τῇ με̆γᾰλην ἐλᾰχαινε̆, (δε̆δεγμε̆νο̆ς ὡς ἐπῐ μισθῷ).* Mosch. 4, 96. Syn. *σκάπτω, ὀρύττω, τᾰφρεύω.*

λᾰχᾰνŏν, ου, τὸ, subst. (olus, olera) *"ἄτ' ἐν ἀγρίοισῐ τοῖς λᾰχᾰνοις αὐτὸς τρᾰφείς.* Arist. Thesm. 456.

λᾰχᾰνŏπωλητρῐα, ας, et *λᾰχᾰνŏπωλῐς*, ῐδŏς, ἡ, subst. (olerum venditrix) *Εὐριπῐδου, τοῦ τῆς λᾰχᾰνŏπωλητρίας.* Arist. Thesm. 394. Vid. Vesp. 495.

λᾰχειᾰ, ας, ἡ, adj. (mollis, molli solo) *ἔνθ' ἀκτή τε λᾰχειᾰ, καὶ ἄλσεᾰ Περσεφŏνείης.* Od. κ, 509.

Λᾰχĕσῐς, ĕως, ἡ, N. P. (Lachesis, una ex Parcis, fatum) *Κλωθὼ καὶ Λᾰχέσῐς σφῐν ἐφεστᾰσᾰν· ἡ μὲν ὑφήσσων.* Hes. Scut. 258. Epith. *χρυσάμπυξ.*

λᾰχή, ης, *λᾰχŏς*, ĕŏς, τὸ, et *λᾰχμŏς*, οῦ, ὁ, subst. (sors) *τάφων πᾰτρῴων λᾰχαί.* Aesch. Sept. c. Theb. 908. Vid. Eum. 335. et Od. ι, 445. Syn. *κλήρωσῐς, πᾰλŏς, μοῖρᾰ.*

λᾰχνη, ης, ἡ, subst. (lanugo) *διπλῆν, ἐκτᾰδῐην· οὔλη δ' ἐπĕνήνŏθĕ λάχνη.* Il. κ, 134. Syn. *"ἴουλŏς, τρῐχωμᾰ.*

λᾰχνήεις, εσσα, ἕν, et *λᾰχνώδης*, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (pilosus) *ἤματῐ τῷ, ὅτĕ φῆρας ἐτίσᾰτŏ λαχνήεντᾰς.* Il. β, 743. Vid. Eur. Cycl. 538. Syn. *δᾰσὺς, λᾰσῐŏς, δᾰσῠθριξ, ποιήεις, χλŏĕρŏς, ἀνθηρŏς.*

λᾰω, v. (attente specto) *ἀσπαίροντᾰ λάων· τŏ δĕ θαυμάζεσκŏν ἅπαντĕς.* Od. τ, 229. Syn. *βλĕπω, ἀπŏβλĕπω, σκŏπĕω, λεύσσω.*

λĕαινᾰ, ης, ἡ, subst. (leaena) *οὐ στήσŏμαι λĕαιν' ἐπῐ τῠρŏκνήστῐδŏς.* Arist. Lys. 231. Epith. *τŏκᾰς, πύρπνŏŏς, ὀρείᾰ, ὠμŏτŏκŏς.*

λĕβης, ητŏς, ὁ, subst. (lebes) *ἤτοῐ ὅτ' ἐξĕμĕσειĕ, λĕβης ὣς ἐν πῠρὶ πολλῷ.* Od. μ, 237. Syn. *ἄγγειŏν.* Epith. *πᾰτρῷŏς, χᾰλκεŏς, παμφᾰνŏων, ἀνθĕμŏεις, ἄπῠρŏς, κᾰλŏς, λευκŏς, αἴθων, ἐπηĕτᾰνŏς, ἀργῠρĕŏς, βŏŏς ἄξιŏς.*

λεγνωτŏς, ŏν, adj. (fimbriatus) *ζώννυσθαι λεγνωτŏν, ἵν' ἀγρῐᾰ θήρῐᾰ καίνω.* Call. 3, 12. Syn. *θυσσᾰνŏεις.*

λĕγω, v. (1. colligo, dico, cubare facio, 2. med. cubo, jaceo) *ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λĕγητĕ τῐ.* Eur. Hec. 257. Syn. *συλλĕγω, μĕτρĕω, αὐδάω, ἐρĕω, ἐνĕπω, φημῐ, κεῖμαι, κᾰτᾰκειμαι.*

λĕηλᾰτĕω, v. (depopulor, praedor) *λĕηλᾰτήσει χρŏνŏν· ἐγὼ δ' ἀπόλλῠμαι.* Soph. Aj. fl. 343. Syn. *λῃστεύω, πορθĕω, ἁρπάζω, λωπŏδῠτĕω, λῄζŏμαι.*

λείᾰ, ας, ἡ, subst. (praeda) *βŏτᾰ καὶ λείαν.* Soph. Aj. fl. 145. Syn. *λῄς, ἄγρα, λάφυρᾰ, ποίμνιᾰ, βοσκήμᾰτᾰ.*

Λειᾰγŏρη, ης, ἡ, N. P. (Leagora) vid. *Εὐᾰγŏρη.*

λειαίνω, v. (laevigo, polio) *πᾶσαν λειᾰνĕω, τρĕψω δ' ἤρωᾰς Ἀχαιούς.* Il. ο, 261. Syn. *ξĕω, κοσμĕω.*

λείβω, v. (libo, fundo) *κᾄπειτᾰ λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων οὐδĕν;* Eur. Iph. A. 650. Syn. *εἴβω, στάζω, στᾰλάζω, στᾰλάω, σπĕνδω.*

λειμαξ, ᾰκŏς, et *λειμων*, ωνŏς, ὁ, subst. (pratum) *λωτŏτρŏφον κᾰτᾰ λειμᾰκᾰ, λόγχαις.* Eur. Phoen. 1587. Vid. Hipp. 74. Epith. *ἀνθηφŏρŏς, χλŏĕρŏς, ἀκήρᾰτŏς, κŏμήτης, ἠρῐνŏς, ἀνθĕμŏεις, ἀσφŏδĕλŏς, ζᾰθĕŏς, ἐρᾰτεινŏς, μᾰλᾰκŏς, ἀρῐπρĕπης, ἀν-*

θἔμώδης, δρόσἔρῦς, πορφὔρἔὄς, ῥόδὄεις, κόμήτης. Phr. ἄνθἔαῖ θάλλων χλωροῖς. — Λητοῦς ἄνἄπαυλαι βάθειἄν ἀνᾶ χλὄαν. Vid. Eur. Hipp. 75—79.

λειμώνῐὄς, α, ὄν, et λειμωνῐς, ῐδὄς, ή, adj. (pratensis) ἐξ οὐρἄνοῦ δἔ κἀπὄ γῆς λειμωνίας. Aesch. Agam. 543. Vid. Call. fr. 457.

Λειὄκρῐτὄς, ου, ὁ, N. P. (Liocritus) vid. Εὐνὄρῐδης.

λειοντὄμἄχης, [illegible], ὁ, adj. (qui cum leone pugnat) τὸν λειοντὄμἄχαν, τὸν ὀξ[illegible]ρᾶ. Theocr. 20, 2.

λεῖὄς, α, ὄν, adj. (laevis) κἤμἔ γἄρ ὁ Κρἄτῖδας τὸν ποιμἔνἄ λεῖὄς ὕπαντῶν. Theocr. 5, 90. Syn. λευρὄς, ὄμἄλὄς, μἄλἄκὄς, λίσσὄς, λίσπὄς.

λειὄτης, ητὄς, ἡ, subst. (laevitas) σπλάγχνων τἔ λειὄτητᾶ. Aesch. P. V. 502. Syn. λεῖὄν, τό.

λειπὄγἄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui conjugem deserit) λειπὄγἄμὄν, ἁ πλείστους. Eur. Orest. 1299.

λειπὄπἄτωρ, ὄρὄς, ὁ et ἡ, adj. (qui patrem deserit) τὰν λειπὄπἄτὄρᾶ. Eur. Orest. 1298.

λειπτἔὄς, ὄν, adj. (linquendus) οὐ λειπτἔον τἄδ'· ἀθλίως δἔ σωστἔὄν. Eur. Herc. f. 1377.

λείπω, v. (linquo, relinquo, deficio) ὡς γἄρ πἔσόντἔ παίδ' ἔλειπἔτην βῖὄν. Eur. Phoen. 1443. Syn. ἀπὄλείπω, ἐκλείπω.

λειρῐὄεις, εσσᾶ, ἔν, adj. (liliaceus, suavis, tener) μεῖναῖ ἔμὸν δὄρῦ μακρὄν, ὅ τοι χρὄᾶ λειρῐὄεντᾶ. Il. ν, 830. Syn. ἡδὺς, ἀνθῐνὄς, ἀνθἔμὄεις.

λείρῐὄν, ου, τὸ, subst. (lilium) ὡς δ' ὅτἔ λείρῐᾶ καλᾶ πἔριβρὄμἔουσῖ μἔλισσαι. Apoll. Rhod. 1, 879. Syn. κρῖνὄν, κρῖνὄς. Epith. λευκὄν, εὐπἔτἄλὄν, λευκὄχρὄὄν, ἀνθἔμὄἔν.

λἔῐστὄς et ληῐστὄς, ἡ, ὄν, adj. (praedabilis) ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ, πἄλῐν ἐλθεῖν, οὔτἔ λἔῐστή. Il. ι, 408. Vid. 406.

λειτὄς, ἡ, ὄν, vid. not. ad verbum λιτὄς.

λειχὴν, ἦνὄς, ὁ, subst. (impetigo, mentagra) λειχὴν ἄφυλλὄς, ἄτἔχνὄς. Aesch. Eum. 788.

Λειχήνωρ, ὄρὄς, ὁ, Λειχὄμῦλη, ης, ἡ, et Λειχὄπῖναξ, ακτὄς, ὁ, N. P. (Lichenor, Lichomyle, Lichopinax) Hom. Batrach. 214. 29. et 99.

λείχω, v. (lambo, lingo) λείχειν, χλαῖναν μἄλἄκὴν, σιοῦραν. Arist. Vesp. 738. Syn. λάπτω, λῐχμάζω.

λείψἄνὄν, ου, τὸ, subst. (reliquiae) ἀλλ' ἐνθἄδ' αὐτὸν λείψἄνον Φρῦγῶν λῐπεῖν; Eur. Troad. 717. Epith. πἄλαιὄν, κωφὄν.

λἔκἄνη, ης, ἡ, et λἔκἄνῐὄν, ου, τὸ, subst. (1. pelvis, 2. catinus) τὸν σπόγγὄν ἔχων ἐκ τῆς λἔκἄνης τἄμβἄδῐ' ἡμῶν πἔρῐκωνεῖ. Arist. Vesp. 600. Vid. Acharn. 1109.

λἔκῐθὄπωλῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (quae pisa vendit) ἡ λἔκῐθὄπωλῐν· οὐ γἄρ ἂν τὄσουτὄνί. Arist. Plut. 427.

λἔκῐθὄς, ου, ἡ, subst. (1. vitellus, ovi luteum, 2. λἔκῐθὄς, ὁ, pisum) ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλὄμἔνον πῖλον λἔκῐθον πἄρᾶ γραὄς. Arist. Lys. 561.

λεκτὄς, ή, ὄν, adj. (1. lectus, 2. dicendus, dictus) λεκτοὺς

ᾰ̓θροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κο̆ρους. Eur. Suppl. 366. Syn. ἄρι-στο̆ς, 2. ῥητο̆ς, θε̆μῐτο̆ς εἰδε̆ναι. — Λέκτο̆ν, τὸ, est etiam N. P. (Lectum, pars Idae montis) Hom. H. in Apoll. 217.

λέκτρο̆ν, ου, τὸ, subst. (lectus) ὃς οὔτε̆ λέκτρων νεο̆γᾰ-μων ὀνήσο̆μαι. Eur. Med. 1345. Syn. κοίτη, εὐνὴ, λε̆χο̆ς, δέμνῐο̆ν, θᾰλᾰμο̆ς. Epith. νο̆θο̆ν, πο̆νηρο̆ν, χθο̆νῐο̆ν, χρηστο̆ν, ᾰ̓θικτο̆ν, κᾰκο̆ν, δοῦλο̆ν, φῐλο̆ν, φῠτάλμῐο̆ν, στεῤῥο̆ν, βᾰσῐλῐκο̆ν, καινο̆ν, στρωτο̆ν, ἀλλο̆τρῐο̆ν, αἰσχρο̆ν, ἀκήρᾰτο̆ν, με̆τρῐο̆ν, ἀνύμ-φευτο̆ν, γᾰμήλῐο̆ν, μᾰλᾰκο̆ν, νύμφῐο̆ν, μακᾰρῐο̆ν, σῠναιμο̆ν, πο̆-λῠπο̆νο̆ν, κεδνο̆ν, ᾰ̔γνο̆ν, παρθε̆νειο̆ν, ἐρᾰτο̆ν, δῐᾰδρο̆μο̆ν, νυμ-φῐδῐο̆ν, στῠγε̆ρο̆ν, θε̆ο̆πο̆νητο̆ν, ἐπῐσημο̆ν, φοίνῐο̆ν. Plur. τὰς ἀνάνδρου κοίτας λέκτρο̆ν, λέκτρων ᾰ̓θίκτων ξῠναλλᾰγαὶ, λέκτρων κοῖται ἔρημοι, λέκτρων τρῠφημᾰ φῐλο̆ν, κλῐσῐα λέκτρων δο̆λῐα, λέκτρων σκο̆τῐᾰ νυμφευτήρῐᾰ, λέκτρων εὐναί.

Λε̆λε̆γε̆ς, ων, οἱ, N. P. (Leleges, Asiae populus, origine Graecus, qui Trojanis auxilio venit) καὶ Λε̆λε̆γες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε̆ Πε̆λασγοί. Il. κ, 429. Epith. φῐλοπτο̆λε̆μοι.

λε̆λο̆γισμε̆νως, adv. (prudenter) λε̆λο̆γισμε̆νως πράσσοιμῐ μᾶλλο̆ν ἢ σθε̆νει. Eur. Iph. A. 1021. Syn. σῠνε̆τῶς, φρο̆νῐμως.

λέμβο̆ς, ου, ὁ, subst. (navicula) μήρινθοι, κῶᾰς τε̆, γε̆ρων τ' ἐπ' ἐρεισμᾰσι λέμβο̆ς. Theocr. 21, 12.

λέμμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (cortex, liber) ἀπο̆ τῆς κε̆φᾰλῆς το̆ λέμμᾰ. Arist. Av. 675.

λε̆όντειο̆ς et *λε̆όντε̆ο̆ς*, ε̆α, contr. ῆ, ε̆ο̆ν, adj. (leoninus) δέρμᾰ λε̆όντειον μᾰλᾰ οἱ κε̆χᾰρισμε̆νο̆ν αὐτῷ. Theocr. 24, 133.

λε̆οντῆ, ῆς, ἡ, subst. (pellis leonis) Arist. Ran. 46. 432. 498.

λε̆οντο̆πους, πο̆δο̆ς, adj. (leoninos pedes habens) ὑπίλ-λουσ' ῠ̔πο̆ λε̆οντο̆πουν βᾰσῐν. Eur. fr. Oedip. 16.

λε̆οντο̆φῠὴς, ε̆ο̆ς, adj. (a leone genitus) τάνδε̆ λε̆οντο̆φῠῆ. Eur. Bacch. 1192. Syn. λε̆όντειο̆ς.

λε̆οντο̆χλαινο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pelle leonis amictus) τίν με̆, λε̆οντο̆χλαινε̆ σῠοκτο̆νε̆, φήγῐνο̆ν ὄζο̆ν. Call. Epigr. 35, 1.

λε̆πᾰδνο̆ν, ου, τὸ, subst. (antilena) δῆσε χρύσειον καλὸν ζῠγο̆ν, ἐν δε̆ λε̆παδνᾰ. Il. ε, 730. Epith. κᾰλο̆ν, χρύσειο̆ν.

λε̆παῖο̆ς, α, ο̆ν, adj. (1. montanus, praeruptus, 2. cortici-bus abundans) ταύρου, λε̆παίας οὐ κᾰτοιδ' ὅπου χθο̆νο̆ς. Eur. Hipp. 1243. Syn. ὄρειο̆ς, ἠλίβᾰτο̆ς.

λε̆παργο̆ς, ο̆ν, adj. (albus) τὸν θαλλὸν τρώγοντῐ τᾰ δύσ-σο̆ᾰ, σίτθ' ὁ λε̆παργο̆ς. Theocr. 4, 45. Syn. λευκο̆ς, ἀργήεις.

λε̆πᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, et 2. *λε̆πᾰς*, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (1. concha petrae adhaerens, 2. rupes, promontorium) ἀγε̆λαιᾰ μὲν βοσκή-μᾰτ' ἄρτῐ πρὸς λε̆πᾰς. Eur. Bacch. 666. Syn. 1. κόγχη, 2. πε̆-τρα, ἄκρο̆ν. Epith. 2. πε̆τραῖο̆ν, ὑλῆε̆ν, Ἰδαῖο̆ν.

λε̆παστὴ, ῆς, ἡ, subst. (genus poculi, conchae formam ha-bens) φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπῐῃς οἴνου νε̆ου λε̆παστήν. Aristoph. Pax. 916.

λε̆πρᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, fem. (aspera) λεπρᾰς, ἐφ' ᾧ σπεύδων με̆γᾰ δίκτῠο̆ν ἐς βο̆λὸν ἕλκει. Theocr. 1, 40. Syn. τραχεῖᾰ.

Λε̆πρε̆ο̆ν, ου, τὸ, et *Λε̆πρε̆ο̆ς*, ου, ὁ, N. P. (Leprium,

urbs Arcadiae) πτὄλῐεθρὄν, ὅ Λέπρειον πἔφᾰτισται. Call. 1, 39. Vid. Arist. Av. 151.

λἔπρὄς, ᾰ, ὄν, adj. (asper) τρεῖς τοὺς λᾰγόντας, τοὺς δ' ῐμαντᾰς ἐκ λἔπρῶν. Arist. Acharn. 724. Syn. τρᾰχὖς.

λεπτᾰλἔὄς et λεπτὄς, ή, ὄν, adj. (tenuis, subtilis, gracilis) λεπτᾰλἔῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντἔς ἅμαρτῇ. Il. σ, 571. Vid. κ, 226. Syn. ἰσχνὄς, ἀσθἔνής, ἀφᾰνής, οὐτῐδᾰνὄς, ἀμἔνηνὄς.

λεπτὄβᾰθής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (minime profundus) λεπτὄβᾰθῶν. Aesch. Suppl. 4.

λεπτὄδὄμὄς, ὄν, adj. (tenuiter aedificatus vel textus) λεπτὄδὄμοις πείσμᾰσῐ, λᾰ-ὄπὄροις. Aesch. Pers. 117.

λεπτὄλὄγἔω, v. (minuta et subtilia disputo) καὶ λεπτὄλὄγεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ πἔρῐ καπνοῦ στἔνὄλεσχεῖν. Arist. Nub. 319. Syn. λεπτουργἔω, μικρὄλὄγοῦμαι, σὄφίζὄμαι, ἀντῐλὄγἔω.

λεπτὄλὄγὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui subtiliter disserit) λεπτὄλὄγους ξὖνἔτᾰς φρἔνᾰς αἵ κᾰθὄρᾶτἔ. Arist. Ran. 875.

λεπτὄμῐτὄς, ὄν, adj. (tenui licio textus) ἄπὄ, λεπτὄμῐτον φᾶρὄς. Eur. Androm. 831.

λεπτὄς, vid. λεπτᾰλἔὄς.

λεπτὄτης, ητὄς, ἡ, subst. (tenuitas, subtilitas)· ὦ Ζεῦ βᾰσῐλεῦ, τῆς λεπτὄτητος τῶν φρἔνῶν. Arist. Nub. 153.

λεπτουργἔω, v. (subtiliter ago) ἀλλ' οὐ γᾰρ ἐν δἔοντῐ λεπτουργεῖς, πᾰτἔρ. Eur. Hipp. 923. Syn. λεπτὄλὄγἔω.

λεπτουργής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (subtili artificio factus) λεπτουργὲς, πνοιῇ ἀνἔμων· ὑπὸ δ' ἄρσἔνἔς ἵπποι. H. Hom. 30, 14. Syn. λεπτᾰλἔὄς, λεπτὄς, δαιδᾰλἔὄς, δαίδᾰλὄς.

λἔπυρὄν et λἔπὖρῐὄν, ου, τὸ, subst. (putamen ovi vel nucis) ἡ δἔ κόρυς, τὸ λἔπυρὄν ἔπὶ κρὄτᾰφοις κᾰρὖοιὄ. Hom. Batrach. 130. Vid. Theocr. 3, 95.

Λέρνα, ης, ἡ, N. P. (Lerna, flumen et palus Argolidis) ὦ πὄλις. Ѣ. μὄλὼν ἔς Ἄργὄς, ἀνᾰκᾰλει Λέρνης ὕδωρ. Eur. Phoen. 622.

Λερναῖὄς, α, ὄν, adj. (Lernaeus) Λερναίᾳ τἔ δώσει τρῐαίνᾳ. Eur. Phoen. 194.

Λεσβῐάζω et Λεσβίζω, v. (Lesbiam ago) αὕτη πὄθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβῐαζἔν; οὐκ; Arist. Ran. 1308. Vid. Vesp. 1337.

Λέσβῐὄς, α, ὄν, et Λεσβῖς, ῐδὄς, ἡ, adj. (Lesbius) vid. Λαβδᾰ. Vid. Il. ι, 271.

Λέσβὄς, ου, ἡ, N. P. (Lesbos, insula maris Aegaei) ὅσσον Λέσβὄς ἄνω Μᾰκᾰρος ἔδὄς ἐντὄς ἐέργει. Il. ω, 544. Epith. εὐκτῐμἔνη, ἠγᾰθἔη, ἠνἔμὄεσσᾰ, ῐἔρᾰ.

λεσχάζω, v. (garrio) σιγᾶν δ' οὐκ ἔθἔλουσῐ κᾰκοὶ κᾰκᾰ λεσχᾰζοντἔς. Hes. Theog. 613. Syn. φλὖαρἔω.

λέσχη, ης, ἡ, subst. (publicum aedificium, ubi otiosi confabulabantur et mendici nonnunquam pernoctabant; diversorium, Hes. Op. 495.; confabulatio, conventus) ἠἔ ποῦ ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθᾰδἔ πόλλ' ἀγὄρεὐεις. Od. σ, 328. Epith. σὐγκλητὄς, πὄνηρᾰ, μᾰκρᾰ, κᾰκὄστὄμὄς.

λευγᾰλἔὄς, α, ὄν, adj. (luctuosus, perniciosus) λευγᾰλἔοι τ' ἐσσὄμεσθᾰ, καῖ οὐ δἔδᾰηκὄτἔς ἀλκήν. Od. β, 61. Syn. ὀλἔθρῐὄς, ὀλὄὄς, ἀλγεινὄς, οἰκτρὄς.

λευγἄλἔως, adv. (graviter, tristi animo) ἔνθὰ κἔ λευγἄλἔως νηῶν ἄπὂ καὶ κλῖσιάων. Il. ν, 723.

λευκαίνω, v. (dealbo) ἴθῐ. λευκαίνει τὅδἔ φῶς ἤδη. Eur. Iph. A. 157.

λευκανθής, ἕὂς, ὁ et ἡ, adj. (florem album sive canos capillos habens) λευκανθἔᾰ σώμᾰὀ ἔπίαναν καπνὂν. Pind. Nem. 9, 55.

λευκᾰνῐα, vid. λαυκᾰνῐα.

Λευκᾰς, ᾰδὂς, ἡ. N. P. (Leucas) ῥίψαι τ' ἔς ἅλμην Λευκᾰδος πἔτρας ἄπὂ. Eur. Cycl. 166.

λεύκασπῐς, ῐδὂς, ὁ, adj. (album clypeum habens) λεύκασπῐν εἰσὂρῶμἔν Ἀργείων στρᾰτὂν. Eur. Phoen. 1115.

λεύκη, ης, ἡ, subst. (alba populus) σμίλᾰκὂς ὄζων, καῐ ἀπραγμὂσῡνης καὶ λεύκης φυλλὂβὂλοὐσης. Arist. Nub. 1007. Phr. Ἡρακλἔὂς ἱἔρὂν ἔρνὂς.

λευκήρἔτμὂς, ὂν, adj. (albis remis instructus) λευκήρἔτμον δ' Ἄρη. Eur. Iph. A. 283.

λευκήρης, ἔὂς, ὁ et ἡ, adj. (albus) καί μοι γἔνείον πέρθἔ λευκήρη τρῐχᾰ. Aesch. Pers. 1057.

Λευκιππῐδἔς, ων, αἱ, N. P. (Phoebe et Hilaïra, filiae Leucippi) πᾰρ' οἴδμᾰ Λευκιππῐδᾰς, ἢ πρὂ ναοῦ. Eur. Hel. 1465.

Λεύκιππὂς et λευκὂπωλὂς, ου, ὁ, (1. N. P. Leucippus, 2. adj. albos equos habens) κεῖτὂ, λευκίπποισῐ Κα-δμείων. Pind. Pyth. 9, 146. Vid. Soph. Aj. fl. 672.

λευκίτης, ου, ὁ, et λευκῖτῐς, ῐδὂς, ἡ, adj. (candidus) vid. κὂρύπτῐλὂς. Syn. λευκὂς, λἔπαργὂς.

Λευκὂθἔα, ης, ἡ, N. P. (Leucothea) ὦ ποντῐας παῖ Λευκὂθἔας, νἔῶν φῦλαξ. Eur. Iph. T. 271. Phr. vid. Od. ε, 334.

λευκὂθρῐξ, ῐχὂς, adj. (qui candido est capillo) πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκὂτρῐχᾰ κρῐὂν. Arist. Av. 971.

λευκὂῐὂν, ου, τὸ, subst. (alba viola) ἢ καὶ λευκὂῐων στἔφᾰνον πἔρὶ κρατὶ φῦλάσσων. Theocr. 7, 64.

λευκὂκῡμων, ὂν, adj. (albos fluctus habens) λευκὂκῡμὂσῐ πρὸς Γἔραιστῐαις. Eur. Orest. 987.

λευκὂλὂφας, ου, ὁ, et λευκὂλὂφὂς, adj. (albam cristam habens) τῐς οὗτὂς ὂ λευκὂλὂφας. Eur. Phoen. 118.

λευκὂπηχῠς, ἔὂς, adj. (candidos cubitos habens) οὐ δικτῡοισῐν, ἀλλᾰ λευκὂπήχἔσῐ. Eur. Bacch. 1196.

λευκὂπληθής, ἔὂς, ὁ et ἡ, adj. (albatis plenus) ὡς λευκὂπληθής ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία. Arist. Eccles. 387.

λευκὂπους, ὂδὂς, adj. (albos pedes habens) Βάκχαις σὺν λευκὂπὂσῐν. Eur. Cycl. 72.

λευκόπτἔρὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (albas alas, vel alba vela habens) ὦ λευκόπτἔρἔ Κρησία. Eur. Hipp. 749.

λευκὂπωλὂς, vid. Λεύκιππὂς.

λευκὂς, ἡ, ὂν, adj. et 2. Λεῦκὂς, ου, ὁ, N. P. (1. albus, 2. Leucus) τῐθεισᾰ λευκὂν ὄνῠχᾰ διᾰ πᾰρηῐδων. Eur. Or. 951. Vid. Il. δ, 491. Syn. ἀργήεις, λευκήρης, λευκίτης, λἔπαργὂς, λαμπρὂς, δῐαυγής, εὐτῠχής, λευκὂφαής, λευκὂχρως.

λευκοστεφής, *έος*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (alba lana velatus) *λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεόδρέπτους κλάδους*; Aesch. Suppl. 338.

λευκόστικτος, *ον*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (albis maculis distinctus) *λευ-κοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς*. Eur. Iph. A. 222.

λευκόσφυρος, *ον*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (candidos habens pedum malleolos) *οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας*. Theocr. 17, 32.

λευκότροφος, *ον*, adj. (albas baccas gerens) *λευκότροφα μύρτα*, *Χάρι-των*. Arist. Av. 1100.

λευκόφαής, *έος*, adj. (album, nitens) *πάρα δὲ λευκοφαῆ*. Eur. Iph. A. 1054. Syn. vid. *λευκός*.

λευκοχίτων, *ωνος*, adj. (candidam tunicam habens) *οὐ τό-μος ἐκ πτέρνης*, *οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα*. Theocr. Ep. 2, 1.

λευκόχρως, *ωτος*, adj. (albam cutem habens) *ὅθεν ἐμὰν τε λευκόχροα κείρομαι*. Eur. Phoen. 332. (Paeon. trim.)

λευκώλενος, *ον*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (pulchras ulnas habens) *οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν*. Il. ζ, 371. Syn. *λευκόπηχυς*.

λευρός, *ά*, *όν*, adj. (laevis) *ἐν ψάμαθῳ λευρᾷ*. Eur. Hec. 693. Syn. *λεῖος*, *ὁμαλός*, *πλατύς*, *εὐρύχωρος*, *εὐρύς*.

λεύσιμος, *ον*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (lapidatorius) *σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην*. Eur. Orest. 607. Syn. *λιθόλευστος*, *λευστήρ*.

λευσμός, *οῦ*, *ὁ*, subst. (lapidatio) *λευσμόν τε καὶ μύζου-σιν οἰκτισμὸν πολύν*. Aesch. Eum. 189.

λεύσσω, v. (video) *δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξυραῖς κόραις*. Eur. Or. 383. Syn. *βλέπω*, *θεωρέω*, *ὁράω*, *δέρκομαι*, *βλεμεαίνω*.

λευστήρ, *ῆρος*, *ὁ*, subst. (lapidator) *λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον*. Aesch. Sept. c. Theb. 183. Syn. *λεύσι-σιμος*, *λιθοβόλος*.

λεύω, v. (lapido) *πέτροις δὲ λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός*. Eur. Electr. 328. Syn. vid. *καταλεύω*.

Λεχαιός, *ον*, *ὁ*, adj. (Lechaeus, Epith. Neptuni) *οὐ Κέρ-χνις κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ*. Call. 4, 271.

λεχεποίης, *ου*, *ὁ*, adj. (herbosus) *Ἀσωπόνδ' ἵκοντο βαθύ-σχοινον*, *λεχεποίην*. Il. δ, 383. Syn. *ποιήεις*, *χλοηφόρος*.

λεχήρης, *έος*, adj. (lecto adfixus) *λεχήρη σκότιον ἐκ θα-λάμων*. Eur. Phoen. 1557.

λέχος, *έος*, *τὸ*, subst. (lectus) *κρυπτὰ κοῖτα τῶν σῶν λε-χέων*. Eur. Hipp. 153. Syn. et Epith. vid. *λέκτρον*.

λέχριος, *α*, *ον*, adj. (obliquus) *λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρ-δίας*. Eur. Hec. 1011. Syn. *δόχμιος*, *δοχμός*, *ἐγκάρσιος*, *σκο-λιός*, *λοξός*.

λέχρις, adv. (oblique) *λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔστασαν ἀμφοτέρωθε*. Apoll. Rhod. 3, 238.

λεχώ, *όος*, et *λεχωΐς*, *ΐδος*, *ἡ*, subst. (puerpera) *λέγ' ἡλίους*, *ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ*. Eur. Electr. 654. Vid. Call. 4, 236. Syn. *τοκάς*, *τεκοῦσα*, *παιδοτόκος*, *ἀρτίτοκος*.

λεχώϊον, *τὸ*, subst. (puerperii lectus) *ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες*. Call. 1, 14.

λέων, poët. *λείων*, *οντος*, et *λῖς*, *ὁ*, subst. (leo) *κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους*. Eur. Phoen. 422. Vid. Il. ε, 782. et λ, 480. Epith. *πυριφλέγων*, *ὀρέστερος*, *ὄρειος*, *ἐχθρός*, *ἄγριος*, *ἔναυλος*, *ἄλκιμος*, *δεινός*, *ὀλοός*, *ὀλοόφρων*, *ὀρεσίτροφος*, *ὑπόδρα ἰδὼν*, *αἴθων*, *ἀναιδὴς*, *ἀμαιμάκετος*, *βριαρός*, *δασύστερνος*, *δαφοινός*, *ἐριβρεμέτης*, *θοός*, *κάρτερος*, *καρχαρόδους*, *λαχνήεις*, *ξανθός*, *ξανθόκομος*, *πελώριος*, *σμερδαλέος*, *χαιτήεις*, *ὀρεσκῷος*, *φοβερός*, *φοίνιος*, *οθενεῖ βλεμεαίνων*, *βλοσυρός*, *βαρυφθέγκτης*. Phr. vid. Il. λ, 543—556. et Soph. Trach. 1108.

λεωργός, *οῦ*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (facinorosus) *ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι*. Aesch. P. V. 5. Syn. *πανοῦργος*, *πάντολμος*, *δημοχαρίστης*, *ἀνδροφόνος*.

λεώς, vid. *λαός*.

λεωφόρος, vid. *λαοφόρος*.

λήγω, v. (cesso, desino) *λῆξασ' ὀδυρμῶν*, *πενθίμων τε δακρύων*. Eur. Phoen. 1087. Syn. *ἀπολήγω*, *παύομαι*, *ὀκνέω*, *ἀναβάλλομαι*, *καταλήγω*.

Λήδα, *ας*, *ἡ*, N. P. (Leda) *παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων*, *Λήδα θ' ἅμα*. Eur. Orest. 458. Epith. *πότνια*, *καλλίσφυρος*, *ἀπάλη*, *βαθύκολπος*, *βαθύζωνος*, *Αἰτωλίς*. Phr. *κύκνου δολιαύχενος γόνος*.

ληδάριον, *ου*, *τὸ*, et *λῆδος*, *εος*, *τὸ*, subst. (vestis trita sive aestiva) *ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη*, *καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι*. Arist. Av. 716. Syn. *θερίστριον*.

λῆδον, *ου*, *τὸ*, subst. (rete) *τοὶ κάλαμοι*, *τἄγκιστρα*, *τὰ φυκιόεντά τε λῆδα*. Theocr. 21, 10.

ληθαῖος, *ον*, adj. (1. Lethaeus, 2. oblivionem inducens) *οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει*. Call. 4, 234. Syn. *ἀμνήμων*.

ληθάνεμος, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (oblivionem habens ventorum, quietus) *λαθάνεμόν τε μιν ὥραν*. Simon. fr. 18. Syn. *γαληνός*, *εὔδιος*.

ληθάνω, vid. *λανθάνω*.

λήθη, *ληθοσύνη*, *λαθιφροσύνη*, *λησμοσύνη*, *ης*, *λῆθος*, Dor. *λάθος*, *εος*, *τὸ*, et *λῆστις*, *ιος*, *ἡ*, subst. (oblivio, N. P. Lethe, fluvius apud Inferos) *ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν*, *ὡς εἶ σοφή*. Eur. Orest. 207. Vid. Iph. T. 1278. Apoll. Rhod. 4, 356. Hes. Theog. 59. Theocr. 23, 24. et Eur. Cycl. 171. Syn. *ἀμνημοσύνη*. Phr. *λήθης ἀτέκμαρτον νέφος*.

λήθω et *λήθομαι*, vid. *λανθάνω*.

ληϊάς, *άδος*, *ἡ*, adj. (praedando capta) *ληϊάδας δὲ γυναῖκας*, *ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας*. Apoll. Rhod. 1, 611. Syn. *δοριάλωτος*, *δοριθήρατος*, *αἰχμάλωτις*, *ληϊστή*.

ληϊβοτὴρ, *ῆρος*, *ὁ*, et *ληϊβότειρα*, *ας*, *ἡ*, adj. (qui et quae segetes depascitur, et arva vastat) *γναθμῶν ἐξελάσαιμι σύος ὡς ληϊβοτείρης*. Od. ο, 29.

ληΐζομαι, v. (praedor) *πότ'; οὔτι που λελῃσμέθ' ἐξ ἄν-*

τρων λέχος; Eur. Hel. 474. Syn. θηράω, αἱρέω, ἁρπάζω, ἐξεναρίζω, φέρω, ἄγω.

· ληΐον, Dor. λάϊον, ου, τὸ, subst. (seges) ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Il. ψ, 599. Syn. στάχυς, ἄσταχυς. Epith. ἀγλαὸν, ἀγλαόκαρπον, σταχυηφόρον. Phr. Δημήτερος ἱερὸς ἀκτὴ, ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ.

ληΐς, ίδος, ἡ, subst. (praeda, pecus) ἀλλότριης βόοιν, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώῃ. Od. ξ, 86. Syn. λεία, ἄγρα, λάφυρα, σκῦλα, ἔναρα. Epith. πόλλη, μενοεικής.

ληϊστὴρ, ῆρος, ληΐστωρ, ορος, ληΐστης, et λῃστής, ου, ὁ, subst. (praedator) οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται. Od. ι, 254. Vid. ο, 426. Hom. H. 6, 7. et Eurip. Alcest. 782. Syn. κλοπεὺς, κλώψ. Epith. πολύπλαγκτος, ἀπηνὴς, ἀνάρσιος, μιαιφόνος, ὠμήστης. Phr. ψυχὴν παρθέμενος, κακὸν ἀλλοδαποισι φέρων.

ληϊστὸς, ἡ, ὸν, adj. (spoliatus) ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα. Il. ι, 406.

ληΐτις, ίδος, ἡ, adj. (praedatrix, praedam agens) καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεύς. Il. κ, 460.

Λήϊτος, ου, ὁ, N. P. (Leïtus, unus e ducibus Thebanis) Λήϊτος δ' ὁ γηγενής. Eur. Iph. A. 259.

ληκύθειος, εία, ειον, adj. (ampullacius) ληκύθειος Μοῦσα. Call. fr. 319.

λήκυθος, ου, ἡ, et demin. ληκύθιον, ου, τὸ, subst. (1. lecythus, arcula pigmentorum, 2. parva lecythus) ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. Arist. Av. 1589. Vid. Ran. 1243.

ληκῶ, verb. inus. 2. aor. ἔλακον, perf. m. λέλακα, et Ion. λέληκα, v. (sono) λέλακε χώρα, μεγαλο-σχήμονα. Aesch. P. V. 415. Syn. βράχω, βοάω, φωνέω, ἰάχω, ἀϋτέω, ὑλακτέω, βρέμω, βροντάω. Cf. λάσκω.

Λήλαντος et Ληλάντιος, ου, ὁ, subst. (campus Euboeae) οὔ τοι ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ. Hom. Hymn. in Apoll. 220. Vid. Call. 4, 289.

λῆμα, ατος, τὸ, subst. (voluntas, indoles) πέτρας τὸ λῆμα κάδαμαντος ἔξομεν. Eur. Cycl. 591. Syn. φρόνημα, θυμὸς, ἀξίωμα, θράσος, βούλευμα, βουλὴ, ῥώμη, ἀνδρεία. Epith. τεθηγμένον, τυραννικὸν, γενναῖον, κακὸν, θρασὺ, ἀπότομον, ἄριστον, βάρβαρον, ἀνειμένον, εὐγενὲς, δεινὸν, τοξουλκὸν, εὔτολμον, θούριον, αἶθον.

λημᾰτιάω, v. (forti sum animo) ἴθι νῦν, ἐπειδὴ λημᾰτιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ. Arist. Ran. 497. Syn. μέγα φρονέω.

λημάω, v. (lippio) ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω. Arist. Plut. 581. Syn. ὀφθαλμιάω, γλαμάω.

λήμη, ης, ἡ, subst. (1. gramia, pituita crassa, 2. lippitudo) vid. λημάω.

λῆμμα, ατος, τὸ, subst. (res quae accipitur, proventus) ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας. Soph. Antig. 313. Syn. κέρδος, δῶρον.

Λήμνιος, α, ον, adj. (Lemnius) τὰς Λημνίας ἀμπέλους. Arist. Pax. 1162.

Λῆμνο̆ς, *ου*, *ἡ*, N. P. (Lemnus, insula maris Aegaei) *καὶ Λῆμνο̆ν ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκῐσᾰν*. Eur. Hec. 875. Epith. *ἀμφῐᾰλο̆ς*, *ἀμπε̆λο̆εσσᾰ*, *ἠγᾰθε̆ή*, *ἐΰκτῐμε̆νη*, *κρᾰνᾰή*.

Ληναῖο̆ν, ου, τὸ, subst. (Lenaeum, locus, ubi *Ληναῖᾰ*, *τὰ*, in honorem Bacchi celebrantur) *ὅυπῐ Ληναίῳ τ' ἀγών*. Arist. Acharn. 504. Vid. 1154.

ληναΐτης, ου, ὁ, et *ληναϊκο̆ς*, adj. (ad festum *τῶν Ληναίων* pertinens) *θο̆ρῠβον χρηστὸν Ληναΐτην*. Arist. Eq. 547. (Anapaest. dim.)

Ληναιὼν, *ῶνο̆ς*, *ὁ*, subst. (mensis, quo *Ληναῖᾰ* celebrabantur) *μῆνᾰ δε̆ Ληναιῶνᾰ*, *κᾰκ' ἤμᾰτᾰ*, *βούδο̆ρᾰ πάντᾰ*. Hes. Op. 502.

ληνο̆ς, et Dor. *λανο̆ς*, *οῦ*, *ὁ*, et 2. *λῆνο̆ς*, *ε̆ο̆ς*, *τὸ*, subst. (1. lacus preli torcularii, ubi uvae exprimuntur, 2. vitta lanea) *λανο̆ν ε̆πιθρῴσκεις; ὡς τεῦ πο̆σσῐ νισσο̆με̆νοιο̆*. Theocr. 7, 25. Vid. Aesch. Eum. 44. Epith. 1. *εὐσταφῠλο̆ς*.

λῆξῐς, *ε̆ως*, *ἡ*, subst. (1. portio, quae sorte obtingit, 2. quies, cessatio) *λῆξιν ὑπο̆δο̆σίν τε̆ μόχθων*. Aesch. Eum. 508. Syn. 1. *λᾰχη*, *λᾰχο̆ς*, *κλήρωσῐς*, *κλῆρο̆ς*, *με̆ρῐς*, 2. *παῦλᾰ*.

ληπτε̆ο̆ς, *ο̆ν*, adj. (capiendus) *ληπτε̆ον μᾶλλον. τῐ δρῶμε̆ν; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφο̆ρα;* Arist. Equit. 602.

ληρε̆ω, v. (nugor, ineptio) *λῆρον ληρεῖς· ταῦτᾰ γᾰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσᾰ νυνὶ κᾰτε̆λεξας*. Arist. Plut. 517. Syn. *φλῠαρε̆ω*, *ᾰδο̆λεσχε̆ω*, *πᾰρᾰφρο̆νε̆ω*.

λῆρο̆ς, *ου*, *ὁ*, subst. (nugae) vid. *ληρε̆ω*.

λησμο̆σῠνη, vid. *λήθη*.

ληστης, vid. *ληΐστηρ*.

ληστῐς, vid. *λήθη*.

λήτειρα, *ας*, *ἡ*, subst. (sacerdos) *λήτειραι καίειν ε̆λλᾰχε̆ν Ἡσῠχῐδε̆ς*. Call. fr. 123.

Λητο̆γε̆νὴς, *ε̆ο̆ς*, ὁ et *ἡ*, *Λητο̆γε̆νειᾰ*, *ας*, *ἡ*, *Λητο̆ΐδης*, ου, *ὁ*, *Λητώῐᾰς*, *ᾰδο̆ς*, *Λητωῐ̈ς*, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, et *Λητῷο̆ς*, *α*, *ο̆ν*, adj. (e Latona natus, nata) *σῠ καὶ παῖς ἁ Λατο̆γε̆νής*. Eur. Ion. 468. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 136. Hom. H. in Merc. 521. Call. 3, 83. 45. et Soph. Electr. 570.

Λητὼ, *ο̆ο̆ς*, *ἡ*, N. P. (Latona) *ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δε̆ σῠναίνῠτο̆ καμπῠλᾰ τοξᾰ*. Il. φ, 502. Epith. *καλλῐπᾰρῃο̆ς*, *κυδίστη*, *ε̆ρῐκύδης*, *ἠΰκο̆μο̆ς*, *καλλῐπλο̆κᾰμο̆ς*, *πο̆τνῐᾰ*, *χρυσο̆πλο̆κᾰμο̆ς*, *καλλίσφῠρο̆ς*, *μᾰκαιρᾰ*, *αὐχήεσσᾰ*, *θείη*, *ε̆ΰπλο̆κᾰμο̆ς*, *Δηλῐᾰς*.

λιάζω, v. (agito, jacto) *ε̆ντε̆ρᾰ χερσὶν ε̆χοντᾰ λῐαζο̆με̆νον προ̆τῐ γαίῃ*. Il. υ, 420. Syn. *κινε̆ω*, *σπεύδω*, *δο̆νε̆ω*.

λῐαν, Ion. *λῐην*, adv. (valde) *ἀλλ' οὔτ' ᾰκριβῶς αὐτᾰ θήσο̆μαι λῐαν*. Eur. Med. 532. Vid. Andr. 858. Syn. *μᾰλᾰ*, *ᾰγαν*, *σφο̆δρᾰ*, *με̆γᾰ*, *με̆γᾰλως*, *πο̆λῠ*.

λῐᾰρο̆ς, *ά*, *ο̆ν*, adj. (calidus) *νίζ' ὕδᾰτι λῐᾰρῷ· ε̆πὶ δ' ἤπῐᾰ φάρμᾰκᾰ πάσσε̆*. Il. λ, 829. Syn. *χλῐᾰρο̆ς*, *θερμο̆ς*.

λῐβᾰνο̆ς et *λῐβᾰνωτο̆ς*, ου, ὁ et *ἡ*, subst. (thus) *νέκτᾰρῐ, Σῠρίας δ' ὡς λῐβᾰνου κᾰπνο̆ς*. Eur. Bacch. 144. Vid. Arist. Plut. 703. Epith. *ἠῴα*. Phr. *Συρῐο̆ν ᾰγλᾰΐσμὰ*.

λῐβᾰς, *ᾰδο̆ς*, *ἡ*, et *λῐβο̆ς*, *ε̆ο̆ς*, *τὸ*, subst. (gutta) *τάκο̆μαι*

ὡς πέτρινα πιδακόεσσα λιβάς. Eur. Andr. 117. Vid. Aesch. Agam. 1402. Syn. λὶψ, κρουνὸς, σταλαγμὸς, σταγών. Epith. ἀνήλιος, δροσερὰ, δροσόεσσα, δροσώδης, ἐρσήεσσα, ὑγρηλὸς, λυσίπονος, καθαρὰ, δακρυόεσσα, ἱερὰ, ὀλίγη.

Λιβύη, ης, ἡ, N. P. (Libya) σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ. Arist. Av. 710. Epith. διψὰς, διψαλέα, δίψιος, ξηρὰ, θηροτρόφος, πολυήρατος, ἐρήμη, πολύμηλος, πολύκαρπος.

Λιβυκὸς, ή, όν, Λίβυς, υος, ὁ, Λιβυστικὸς, ή, όν, et Λίβυσσα, ης, ἡ, adj. (Africus) ὑποδέδιως ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον. Arist. Av. 65. Vid. Eur. Herc. f. 684. fr. Lam. 2. et Bacch. 979.

λίγα et λιγέως, adv. (argute) ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. Il. τ, 284. Vid. Od. κ, 201. Syn. ὀξὺ, σφόδρα, σάφα, σαφῶς.

λιγαίνω, v. (clara voce voco) μὴ ἐκ [1]) φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν. Aesch. Sept. c. Theb. 781. Syn. ἀπολιγαίνω, κηρύσσω, ἀλαλάζω, ἀνακηρύσσω, κλαίω, ᾄδω.

λίγγω [2]), f. λίγξω, v. (sono clare et acute) λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός. Il. δ, 125. Syn. κρίκω, ψοφέω, δουπέω, λιγαίνω, σμαραγέω, λίζω.

λίγδην, adv. (stringendo, superne lacerando) λίγδην, ἄκρην δὲ ῥίνον δηλήσατο χαλκός. Od. χ, 279.

λιγέως, vid. λίγα.

λιγνυόεις, εσσα, εν, adj. (fuliginosus) καρτερὰ λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ. Apoll. Rhod. 3, 1290.

λιγνὺς, υος, ἡ, subst. (fuligo) λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν. Aesch. Sept. c. Theb. 490. Syn. καπνὸς, ἀτμίς. Epith. στέροψ, καπνώδης, αἰθαλόεσσα, ἐναίσιμος.

λιγύμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (argute canens) σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι. Hom. H. 18, 19.

λιγύμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. (clara voce loquens) λιγύμυθος ἀηδών. Arist. Av. 1381.

λιγυπνείων, οντος, et λιγύπνοιος, ον, adj. (argute spirans) ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας. Od. δ, 567. Vid. Hom. H. in Apoll. 28. Syn. λιγύμολπος, λιγύφωνος, ἡδύφωνος, λιγὺς, λιγύφθογγος.

λιγυρὸς, ά, όν, et λιγὺς [3]), εῖα, ὺ, adj. (argutus, stridulus) μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς ἀΐοντες. Il. λ, 532. Vid. Eur. Heracl. 893. Syn. φωνήεις, ὀξύμολπος, ψιθυρὸς, ἡδὺς, ἡδύλογος.

Λιγυστὶς, ίδος, ἡ, adj. (Ligustica) Κύκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ συῶν μορφώτρια. Eur. Troad. 439.

λιγύφθογγος et λιγύφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (argutam vocem habens) αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε. Od. β, 6. Vid. Theocr. 12, 7. Syn. vid. λιγυπνείων et λιγυρός.

1) μὴ ἐκ h. l. per synizes. in unam syllabam coalescunt.

2) Quum nihil reperiatur nisi illud λίγξε, quod in exemplo est ex Homero deprompto, non potest demonstrari, utrum hujus aor. Praesens fuerit λίζω, an λίγγω.

3) est etiam N. P. apud Aesch. fr. Prom. Sol.

λίην, vid. *λίαν*.

λῐθαξ, *ᾰκŏς*, *λῐθέŏς*, *α*, *ŏν*, et *λῐθῐνŏς*, *η*, *ŏν*, adj. (lapideus) *μήπως μ' ἐκβαίνοντᾰ βάλῃ λῐθᾰκι πŏτῐ πέτρῃ*. Od. ε, 415. Vid. v. 107. et Arist. Av. 614. Syn. *λάῐνŏς*, *πĕτρώδης*.

λῐθᾰς, *ᾰδŏς*, *ἡ*, subst. (lapis) *ἀκρŏβŏλων δ' ἐπαλξέων λῐθᾰς ἔρχĕται*. Aesch. Sept. c. Theb. 146.

λῐθέŏς et *λῐθῐνŏς*, vid. *λῐθαξ*.

λῐθŏβŏλŏς, *ŏν*, adj. (a lapide ictus) *λῐθŏβŏλον κᾰτειργᾰσω*. Eur. Phoen. 1078.

λῐθŏκόλλητŏς, *ŏν*, adj. (ex lapidibus conglutinatus) *λῐθŏκόλλητον στŏμῐον πᾰρĕχουσ'*. Soph. Trach. 1263.

λιθŏλευστŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (lapidibus obrutus vel obruendus) *οὐ καὶ τὸν Κήφιοŏν; ἔκειοĕ γᾰρ ἡ λῐθŏλευστŏς*. Call. Ep. 42, 5.

λῐθŏς, *ου*, *ὁ*, et *ἡ*, subst. (lapis) *ὦσĕ δ' ἄπὸ ῥινὸν τρηχὺς λῐθŏς· αὐτᾰρ ὅγ' ἥρως*. Il. ε, 308. Syn. *λᾶᾰς*, *λᾶς*, *πĕτρα*. Epith. *ξεστŏς*, *τρητŏς*, *κᾰτώρυξ*, *πῠκῐνŏς*, *πῠκνŏς*, *μέλᾰς*, *τρηχῠς*, *μέγᾰς*, *μῑκρŏς*, *ὀκρῐŏεις*, *πĕτραῖŏς*, *λευκŏς*, *βριθῠς*, *δαιδᾰλĕŏς*, *ὀλŏŏς*, *ὄβρῐμŏς*.

λῐθοσπᾰδής, *ĕŏς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (a saxo avulsus) *ἀθρήσᾰθ' ἁρμὸν χώμᾰτος λῐθοσπᾰδῆ*. Soph. Antig. 1216.

λῐθόστρωτŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (lapidibus stratus) *χώσαντĕς*, *αὖθις πρὸς λῐθόστρωτον κŏρης*. Soph. Antig. 1204.

λῐθουργŏς, *ου*, *ὁ*, subst. (lapicida) *πλινθŏφŏρŏς*, *οὐ λῐθουργŏς*, *οὐ τέκνων πᾰρῆν*. Arist. Av. 1134.

λῑκμᾰω, v. (ventilo, dissipo) *ἀνδρῶν λικμώντων*, *ὅτĕ τε ξανθὴ Δημήτηρ*. Il. ε, 500. Syn. *διασκορπίζω*, *ἰκμᾰω*, *λῑκμίζω*, *λῑκμαίνω*.

λῑκμητὴρ, *ῆρŏς*, *ὁ*, subst. (ventilator) *πνοιῇ ὑπὸ λιγῠρῇ καὶ λικμητῆρŏς ἐρωῇ*. Il. ν, 590.

λῑκνŏν, *ου*, *τὸ*, subst. (1. cunae, 2. vannus) vid. *λῑκνŏφŏρŏς*.

λῑκνŏφŏρŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui vel quae vannum fert) *ὡς αἱ λικνŏφŏροι χρυσῷ πλĕᾰ λίκνᾰ φĕροντῐ*. Call. 6, 126.

λῑκρῐφῐς, adv. (oblique) *λικρῐφῐς ἀΐξας*, *οὐδ' ὀστĕŏν ἴκĕτŏ φωτŏς*. Od. ι, 451. Syn. *λĕχρῐς*, *λίγῠην*.

Λῐκύμνῐŏς, *ου*, *ὁ*, N. P. (Licymnius, Alcmenes frater) *ἤδη γηράσκοντᾰ Λῐκύμνῐŏν*, *ὄζŏν Ἄρηŏς*. Il. β, 663.

Λῐλαιᾰ, *ας*, *ἡ*, N. P. (Lilaea, oppidum Phocidis) *οἵ τĕ Λῐλαιᾰν ἔχον πηγῆς ἔπῐ Κηφισσοῖŏ*. Il. β, 523.

λῐλαίŏμαι, v. (cupio, frui cupio) *μή μ' ἔτῐ νῦν κᾰτĕρυκĕ*, *λῐλαιŏμĕνόν πĕρ ὁδοῖŏ*. Od. α, 315. Syn. *γλίχŏμαι*, *ἐπῐθυμĕω*, *πŏθĕω*, *ἔρᾰμαι*, *φῐλĕω*, *βούλŏμαι*, *σπουδάζω*.

Λῐλῠβηΐς, *ῐδŏς*, *ἡ*, adj. (e Lilybaeo, promontor. Siciliae) *πρόφρων ἀντŏμĕνη Λῐλῠβηΐδᾰ ναιĕμĕν ἄκρην*. Apoll. Rh. 4, 919.

λῐμĕνηŏχŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. 2. *λῐμĕνήŏχŏς*, *ον*, adj. (1. portum habens, 2. portu inclusus) *γνάμψᾰν Ἀμαζŏνῐδων ἔκᾰθεν λῐμĕνηŏχŏν ἄκρην*. Apoll. Rhod. 2, 967.

λῐμĕνοσκŏπŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (portuum inspector) *πότνῐᾰ Μουνῠχῐη*, *λῐμĕνοσκŏπĕ*, *χαῖρĕ Φĕραίη*. Call. 3, 259.

λῐμὴν, ἔνŏς, ὁ, subst. (portus) *καὶ δῶμᾰ πατρὸς καὶ μέγας πλουτου λῐμην*. Eur. Orest. 1076. Syn. *ὅρμŏς*. Epith. *μέγας, εὔξεινŏτᾰτŏς, εὐήνĕμŏς, εὔορμŏς, κλŏτŏς, ναύλŏχŏς, ἀμφῐδῠμŏς, πᾰνορμŏς, γλᾰφῠρŏς, πŏλῠβενθὴς, χᾰλεπŏς, κᾱλŏς, εὔδῐŏς, εὔξεινŏς, πŏλῐŏς*.

λιμηρŏς, ἀ, ŏν, adj. (famelicus) *τὸν δĕ τĕὸν, βουκαῖĕ, πρέπει λιμηρŏν ἔρωτᾰ*. Theocr. 10, 58. Syn. *λιμŏθνὴς, πĕνῐχρŏς, πĕνης*.

λιμναῖŏς, ŏν, adj. (1. palustris, 2. epith. Bacchi) *ἀλλᾰ λιμναῖος*. b. *βᾰβαὶ, κᾰλός γĕ καὶ φοινικῐοῦς*. Arist. Av. 272.

λιμνᾰς, ᾰδŏς, et *λιμνῆτῐς, ῐδŏς, ἡ*, adj. (lacustris) *οὐ μὰν, οὐ ταυτας τὰς λιμνᾰδᾰς, ὦ 'γᾰθĕ, νυμφας*. Theocr. 5, 17. Vid. 2, 56.

λίμνη, ης, ἡ, subst. (1. stagnum, palus, 2. mare) *θŏας ἀκᾰτους ἔπ' οἶδμᾰ λίμνας*. Eur. Hec. 446. Syn. *ἕλŏς*, 2. *πόντŏς, θᾰλασσᾰ*. Epith. *χθŏνῐα, ἔνῠδρŏς, πορφῠρĕα, καλλῐναŏς, ἅλια, βᾰθειᾰ, κĕλαινὴ, πĕρῐκαλλής*.

Λιμνῐσιŏς, ου, et *Λιμνŏχᾰρῐς, ῐτŏς*, N. P. (nomina Ranarum) *Λιμνῐσιος δ' ὄχθαισῐ Τῠρογλῠφŏν ἐξĕνᾰριξĕ*. Hom. Batrach. 221. Vid. v. 12.

Λιμνώρειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Limnorea, una ex Nereidibus) *Κυμŏθŏη τĕ, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρειᾰ*. Il. σ, 41.

λιμŏθνὴς, ῆτŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (fame enectus) *πτωχὸς, τᾰλαινᾰ, λιμŏθνὴς ἠνεσχŏμην*. Aesch. Agam. 1245.

λιμŏς, οῦ, ὁ, [sed apud Dores et Hom. Cer. 312. ut apud scriptorr. aet. infer. generis est feminini.] subst. (fames) *ἐνθήσω μĕνŏεικĕ, ᾰ κέν τοι λιμŏν ἐρύκοι*. Od. ε, 166. Syn. *πείνη, βουλιμῐα*. Epith. *ἀτερπὴς, οἴκτιοτŏς, ἀργᾰλĕŏς, κᾰκŏς, πῐκρŏς, οτŏνŏεις, χᾰλĕπŏς, λευγᾰλĕŏς*.

Λίνδŏς, ου, ἡ, N. P. (Lindus, Rhodi urbs) vid. *Ἰήλυσσŏς*.

λῐνŏδεσμŏς, λῐνŏδĕτŏς, ου, ὁ et *ἡ*, et *λῐνοῤῥᾰφὴς, ĕŏς, ὁ* et *ἡ*, adj. (lino vinctus) *οὐ ναῦς χᾰλινοῖς λῐνŏδĕτοις ὁρμεῖ σĕθĕν*. Eur. Iph. T. 1044. Vid. Aesch. Pers. 68. et Suppl. 140.

λῐνŏθώρηξ, ηκŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (lineo thorace indutus) *ἀλλᾰ πολὺ μείων· ὀλῐγὸς μĕν ἔην, λῐνŏθώρηξ*. Il. β, 529.

λῐνοκρŏκŏς, ŏν, adj. (e lino textus) *λῐνόκρŏκον στĕλλων φᾰρŏς*. Eur. Hec. 1064.

λῐνŏν, ου, τὸ, subst. (linum, chorda, rete, velum) *γεινŏμĕνῳ νήσαντŏ λῐνῳ, ὅτĕ μιν τĕκĕ μήτηρ*. Od. η, 198. Epith. *χρύσειŏν, κοῦφŏν, δŏλŏĕν, μᾰλᾰκŏν, πᾰνᾰγρŏν, λεπτŏν*.

λῐνŏπŏρŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (velivolus) *λῐνŏπŏροις αὔραις*. Eur. Iph. T. 412.

λινοπτᾰŏμαι, v. (retia inspicio) *τοὺς λŏφους οἰίων· ἐγὼ δ' ἔστηκᾰ λινοπτώμĕνŏς*. Arist. Pax. 1178.

λῐνόπτĕρŏς, ŏν, adj. (alas e lino factas habens) *λῐνόπτĕρ' εὗρĕ ναυτῐλων ŏχήμᾰτα*. Aesch. P. V. 477.

λῐνοῤῥᾰφὴς, vid. *λῐνŏδεσμŏς*.

Λῐνŏς, ου, ὁ, N. P. (Linus, nobilis poëta) *γρᾰμμᾰτᾰ μὲν τὸν παῖδᾰ γĕρων Λῐνŏς ἐξĕδῐδαξĕ*. Theocr. 24, 103.

λῐνοφθο̆ρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (linum perdens) *λῐνοφθο̆ροι δ' ῠφασμᾰτων*. Aesch. Choeph. 25.

λῐπᾰ, vid. *λῐπᾰρῶς*.

λῐπαίνω, v. (pinguefacio) *καλλίστοισῐ λῐπαίνειν*. Eurip. Bacch. 566. Syn. *ἀρδεύω*, *πῐαίνω*, *τρε̆φω*.

Λῐπᾰρα, ας, ἡ, N. P. (Lipara, una ex insulis Aeoliis) *νήσῳ ἔνι Λῐπᾰρῃ* (*Λῐπᾰρη νε̆ο̆ν, ἀλλᾰ το̆τ' ἔσκε̆ν Οὔνο̆μᾰ οἱ Με̆λῐγουνῐς*). Call. Dian. 46.

Λῐπᾰραῖο̆ς, ο̆ν, adj. (Liparaeus) *αὔτως ἡμίφλεκτο̆ν. Ἔρως δ' ἄρᾰ καὶ Λῐπᾰραίῳ*. Theocr. 2, 133.

λῐπᾰράμπυξ, ῠκο̆ς, adj. (nitido redimiculo insignis) *οἱ δε̆ Θᾰσῐαν ἀνᾰκῠκῶσῐ λῐπᾰράμπῠκα*. Arist. Acharn. 671.

λιπᾰρε̆ω, v. (vehementer rogo, persevero) *τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πῠθοιο̆, μηδε̆ λιπᾰρει*. Aesch. P. V. 529. Syn. *ἱκε̆τεύω*, *ἱμείρω*, *λίσσο̆μαι*, *δε̆ο̆μαι*, *λῐτᾰνεύω*.

λιπᾰρὴς [1]), ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (supplex) *οὐδε̆ν ἐλλείψουσῐν αὗται λιπᾰροῦς χειρουργῐας*. Arist. Lysistr. 673. Syn. *ἱκε̆της*, *ἐπῐμε̆λής*.

λῐπᾰρόζωνο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (splendida zona insignis) *ὦ λῐπᾰροζώνου θῠγᾰτε̆ρ*. Eur. Phoen. 178.

λῐπᾰρο̆θρο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pulchram sedem habens) *λῐπᾰρο̆θρο̆νοισῐν ἡμε̆νας ἐπ' ἐσχᾰραις*. Aesch. Eum. 809.

λῐπᾰρο̆κρήδεμνο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pulchram vittam habens) *τὴν δε̆ ἴδε προ̆λῐποῦσᾰ Χᾰρις λῐπᾰροκρήδεμνο̆ς*. Il. ο, 382. Syn. *λῐπᾰράμπυξ*.

λῐπᾰρο̆πλο̆κᾰμο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pulchram comam habens) *αὐτῐκᾰ δ' εἷλ' Ἄτην κε̆φᾰλῆς λῐπᾰροπλο̆κᾰμοιο̆*. Il. τ, 126. Syn. *εὔκο̆μο̆ς*, *ἠΰκο̆μο̆ς*, *βᾰθῠχαίτης*. Phr. *κᾰτάσκῐο̆ς αὐχε̆νᾰ χαίταις*.

λῐπᾰρο̆ς, ἀ, ο̆ν, adj. (pinguis, nitidus, opimus, pulcher) *λῐπᾰροῖς γεύμᾰσῐ γαίας*. Aesch. Suppl. 1036. Syn. *πίων*, *ἁβρο̆ς*, *λαμπρο̆ς*, *κᾰλο̆ς*, *φαιδρο̆ς*, *δε̆ξῐο̆ς*.

λῐπᾰρο̆χρο̆ο̆ς, ου, et **λῐπᾰρο̆χρως**, ωτο̆ς, adj. (nitidum colorem habens) *χαῖρε̆, Σε̆λαναία λῐπᾰρόχρο̆ε̆, χαίρε̆τε̆ δ' ἄλλοι*. Theocr. 2, 165. Vid. v. 102.

λῐπᾰρῶς et **λῐπᾰ**, per apoc. pro **λῐπᾰρᾰ**, acc. plur. neut. adverbialiter usitat. adv. (nitide) *αὐτὸν μὲν λῐπᾰρῶς γηρασκε̆με̆ν ἐν με̆γᾰροισῐν*. Od. δ, 210. Vid. Il. κ, 577. Syn. *ἁβρῶς*, *ἁβρᾰ*, *ἐπῐμε̆λῶς*.

λῐπο̆ναυς, ναο̆ς, et **λῐπο̆ναύτης**, ου, ὁ, adj. (desertor classis) *πῶς λῐπόναυς γε̆νωμαι*. Aesch. Agam. [illegible]5. Vid. Theocr. 13, 73.

λῐπο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (adeps, pinguedo) *οὐ λῐπο̆ς Ἀπόλλωνο̆ς ἀποστάζουσῐν ἔθειραι*. Call. 2, 39. Syn. *κνίσσᾰ*, *δημο̆ς*, *ἄλειφᾰρ*.

λῐπουρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cauda carens) *τῇ καὶ λῐπουρᾰ, καὶ μο̆νωπᾰ θύε̆ται*. Call. fr. 76.

λῐπο̆ω, v. (pinguefacio) *καλο̆ν ἀεὶ λῐπο̆ωντᾰ κᾰτὰ δρο̆μο̆ν Ἀπόλλωνο̆ς*. Call. fr. 141.

1) De quantitatis ratione vv. *λιπᾰρης*, *λιπᾰρε̆ω* et *λῐπᾰρο̆ς* cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 64, 2, i. not. 2. p. 91.

λίπτω, v. (avide cupio) οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λε-λιμμένοι. Aesch. Sept. c. Theb. 349. Syn. ἐπιθυμέω, λιλαίομαι, σπουδάζω.

λιρός, ά, όν, adj. (impudens) λιρὸς ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον; Call. fr. 229.

λίς, leo, vid. λέων.

λίς, λιτός, ὁ, et λῖτόν, ου, τὸ, subst. (tenue et subtile linteum) ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας. Il. θ, 441. Syn. σίνδων.

λισπός, ή, όν, adj. (politus) ἔνθεν δὴ στομάτουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη. Arist. Ran. 826. Syn. λισσός.

λισσάς, άδος, ή, et λισσός, ή, όν, adj. (laevis; subst. laeve saxum) ἡ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσ-δεικτος. Aesch. Eum. 801. Syn. μάλακος, ὁμαλός, λίς, λεῖος.

λίσσομαι, λιταίνω, λιτανεύω et λίτομαι, v. (supplico, oro) λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτείραι θεούς. Eur. Alcest. 259. Vid. Electr. 1213. Il. ω, 357. et π, 47. Syn. εὔχομαι, λιπαρέω, αἰτέω, λιτανεύω, ἱκετεύω, δέομαι, ἀντιβολέω, ἀντιάζω, παρακαλέω, προσκυνέω, ἱκτήριος.

λισσός, vid. λισσάς.

λιστρεύω, v. (radula utor) λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕσσο χιτῶνα. Od. ω, 226. Syn. λαχαίνω, σκάπτω, ξύω.

λίστρον, ου, τὸ, subst. (radula) λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο. Od. χ, 455.

λιταίνω et λιτανεύω, vid. λίσσομαι.

λιτανός et λιτανευτικός, η, όν, adj. (supplicatorius) μέλη λιτανὰ θεοῖσι καί. Aesch. Suppl. 816. (Paeon. dim. hypercat.) Syn. ἱκετήσιος, ἱκτήριος.

λιταργίζω, v. (agili gressu procedo) εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία. Arist. Pax. 562. Syn. λιάζω, σπεύδω, ἀΐσσω, σπέρχομαι, ἐπείγομαι, ταχύνω.

λιτή [1]), ῆς, ή, subst. (preces supplices) τοὺς θ' ὑπὸ γαίας ἡ γάρ σε λιταί. Eur. Hec. 146. Syn. εὐχή, δέημα, ἀρά, εὖγμα. Epith. βάρβαρος, βώμιος, ἱκέσιος.

λίτομαι, vid. λίσσομαι.

λιτός [2]), ή, όν, adj. (tenuis, simplex) τὴν ἄλιην εὔδημος, ἀφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων. Call. Ep. 50, 1. Syn. ψιλός, λεπτός, ὀλίγος, ἁπλοῦς.

λιτουργός, ου, ὁ et ἡ, adj. (facinorosus) τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργόν, αὐτόμητορα. Simon. 230. Exp. κακοῦργος. Hesych.

λιχήν, vid. λειχήν.

λιχμάζω et λιχμάω, v. (lingo, devoro) καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην. Mosch. 2, 94. Vid. Hes. Scut. 235. et Eur. Bacch. 687. Syn. λείχω, καταπίνω.

λίχνος, ου, ὁ et ἡ, et η, όν, adj. (gulosus, vorax) ἐν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσα καρδία. Eur. Hipp. 917. Syn. ἀδηφάγος, πρόθυμος.

1) λιταί preces person. apud Hom. Il. ι, 498.
2) Hoc loco et tribus aliis dedit Blomfield apud Callimachum auctoritate Phocii λειτός. Cf. ejus notam ad Call. 2, 10.

λὶψ, λῐβŏς, ὁ, subst. (1. Africus, 2. libatio) *εἶναι μĕτασχεῖν, καὶ φῐλοσπόνδου λῐβŏς.* Aesch. Choeph. 286. Syn. 2. vid. *λῐβᾰς.*

λιψουρῐα, ας, ἡ, subst. (micturitio) *ἡ δίψη τῐς, ἡ λῐψουρῐα.* Aesch. Choeph. 744.

λŏβŏς, οῦ, ὁ, subst. (jecinoris vel auris ima pars; lobus) *Αἴγισθŏς, ἤθρει· καὶ λŏβὸς μĕν οὐ πᾰρῆν.* Eur. Electr. 827. Epith. *εὔτρητŏς.*

λŏγᾰς, ᾰδŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (selectus) *ἐξεῖλκĕ κŏλĕοῦ· λŏγᾰσῐ δ' Ἀργείων στρᾰτοῦ.* Eur. Hec. 542. Syn. *ἔκκρῐτŏς.*

λŏγῐδῐŏν, ου, τὸ, subst. (verbulum) *ἀλλ' ἐστῐν ἡμῖν λŏγῐδῐον γνώμην ἔχŏν.* Arist. Vesp. 64. Syn. *μῦθŏς.*

λŏγίζŏμαι, v. (reputo, computo) *σκέψαι δĕ τὴν σὴν ἐλπῐδ', ᾗ λŏγίζŏμαι.* Eur. Herc. f. 295. Syn. *ἀνᾰλŏγίζŏμαι, νŏμίζω, σκέπτŏμαι, ἐνθυμĕŏμαι, οἴŏμαι.*

λŏγῐŏν, ου, τὸ, subst. (oraculum) *λŏγῐᾰ πᾰλαιᾰ, τῇδĕ γῇ σωτήριᾰ.* Eur. Heracl. 406. Syn. *χρησμŏς, θĕσφᾰτŏν, μαντεῖŏν, θĕŏπρŏπῐŏν.* Epith. *κωφŏν, ῐ̔ĕρŏν, σᾰφĕς.*

λŏγῐŏς, α, ŏν, adj. (disertus, clarus) *ἀοιδοὶ καὶ λŏγῐοι τᾰ κᾰλᾰ.* Pind. Nem. 6, 51.

λŏγισμŏς, οῦ, ὁ, subst. (ratiocinatio) *λŏγισμŏν ἐνθεὶς τῇ τĕχνῃ.* Arist. Ran. 973. Syn. *νοῦς, ἐπῐνοιᾰ, σκέψῐς, λŏγŏς, φροντῐς, φρήν.* Epith. *κεδνŏς, κᾰκŏς, ᾰγᾰθŏς, πῐνῠτŏς.*

λŏγιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (calculator) *μŏνον ποιῶ λŏγιστήν.* Anacr. 32, 5.

λŏγŏς, ου, τὸ, subst. (verbum, sermo, ratio) *ἔλεξĕ πάντων τλημŏνέστᾰτον λŏγŏν.* Eur. Hec. 560. Syn. *ῥῆμᾰ, ἔπŏς, μῦθŏς, αὐδὴ, φήμη, λŏγισμŏς, δῐᾰνοιᾰ, εὐγλωσσῐα.* Epith. *δῐκαιŏς, κĕνŏς, βρᾰχῠς, ἐπίφθŏνŏς, ᾰ̓ξῐŏς, δειλŏς, αἱμῠλῐŏς, μᾰκρŏς, σŏφŏς, μŏνŏς, κᾰκŏς, μĕγᾰς, χρηστŏς, φροῦδŏς, παντοῖŏς, ἡδῠς, κοινŏς, θρᾰσῠς, μᾰταιŏς, πĕρισσŏς, σώφρων, θελκτήριŏς, εὐσχήμων, αἰσχρŏς, κεδνŏς, νĕανῐας, φῐλŏς, λαμπρŏς, νĕώτĕρŏς, εὔφημŏς, πειστήριŏς, ἐχθρŏς, ἐνάντῐŏς, ἐλεύθĕρŏς, πŏλĕμῐŏς, πῐκρŏς, ŏνειδιστὴρ, μᾰλᾰκŏς, εὐκλĕὴς, ᾰληθὴς, ἐνόρκῐŏς, ψευδὴς, ἐτῠμŏς, σπουδαῖŏς, ᾰρχαῖŏς, ποιητŏς, ψεύστης, ᾰ̔βρŏς, ἐσλŏς, ἐσθλŏς, αἰπεινŏς, ξῠνŏς, πρŏσήκων, χᾰμαιπĕτης, ᾰγᾰνŏς, δημŏσιŏς, ζᾰμĕνὴς, οἰκτρŏς, σκŏλῐŏς, πτĕρŏεις, κᾰκŏθροŏς, τĕθηγμĕνŏς.* Phr. *οὐκ ἔστῐ Πειθοῦς ῐ̔ĕρŏν ᾰ̓λλŏ πλὴν λŏγŏς, λŏγων εὐφημῐα.*

λόγχη, ης, ἡ, subst. (lancea) *λόγχης πρόσθεν ŏμμᾰτων πῠκνῆς.* Eur. Suppl. 861. Syn. *ᾰ̓κων, ᾰκόντῐŏν, βĕλŏς, πάλτŏν.* Epith. *μυρῐα, πŏλĕμῐα, πᾰλαία, ᾰμφῐτŏμŏς, δάῐŏς, δŏρῐπŏνŏς, μᾰκρα, φŏνῐα.* Phr. *λόγχης ᾰκμη, δŏρὸς λόγχη.*

λογχήρης, ĕŏς, et *λογχŏφŏρός, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (qui lanceam fert) *ŏς ἥξει χθŏνᾰ λογχή-ρĕσῐ.* Eur. Iph. A. 1067. Vid. Arist. Pax. 1292. Syn. *δŏρῠφŏρŏς, πŏλĕμῐŏς.*

λόγχῐμος et *λογχωτŏς, ŏν*, adj. (ad lanceam pertinens) *κλŏνους λογχῐμους τĕ καὶ ναυβᾰτας ŏπλισμούς.* Aesch. Agam. 395. (Dochm. trim.) Vid. Eur. Bacch. 750.

λογχŏποιŏς, οῦ, ὁ, subst. (lancearum faber) *καὶ λογχŏποιῶν ŏργᾰνα κτᾶσθαι μᾰτην.* Eur. Bacch. 1197.

λογχόφορος, vid. λογχήρης.

λόγχωτος, vid. λόγχιμος.

λόετρόν et λουτρόν, ου, τὸ, subst. (balneum, lustratio) εἰσόκε θερμὰ λόετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκάμηδη. Il. ξ, 6. Vid. Aesch. Agam. 573. Syn. βαλάνειον, πλυνός. Epith. ἐπήρατον, γλυκερόν, λυσίπονον, λιπαρόν, χαρίεν, φόνιον, δροσερόν, γλυκύ. πάννυστατον, φόνιον, δρόσοεν, καθαρόν.

λόετρόχοος et λουτρόχοος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ad lavacrum aptus) ἡ λόετρόχόῳ δώῃ γέρας, ἡ τῷ ἄλλῳ. Od. υ, 297. Vid. Call. 5, 1.

λόέω, vid. λούω.

λοιβή, ῆς, ἡ, subst. (libatio) λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. Il. ω, 70. Syn. σπονδή, ἀπαρχή, θυσία. Epith. ψυχρά, οἰνηρά, φόνια, Διονύσιας, αἱματόεσσα, ἱερά.

λοίγιος, ον, adj. (perniciosus) ἐγγὺς ὄδε κλόνέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι. Il. φ, 533. Syn. ὀλέθριος, ὀλόος, οὖλος, χαλεπός, θανάτοεις.

λοιγός, οῦ, ὁ, subst. (pernicies, exitium) αἷμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινύν. Aesch. Choeph. 396. Syn. θάνατος, ὄλεθρος, λοιμός. Epith. ἀεικής, πικρός, αἰνός.

λοιδορέω, v. (maledico) ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Eur. Androm. 727. Syn. δεννάζω, βλασφημέω, κακορροθέω, ἐπηρεάζω, διαβάλλω, κατάγλωττίζω, κασαλβάζω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, κερτομέω.

λοιδορία, ας, ἡ, λοιδορισμός, οῦ, ὁ, et λοιδόρημα, subst. (convivium) παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας. Arist. Nub. 934. Syn. δυσφημία, ἔρις, διαβολή, ὕβρις, ὄνειδος, σκῶμμα. Phr. φιλολοιδόροιο γλώττης βέλεμνα κοῦφα.

λοίδορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (maledicus) πυγμὰς ὁ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ. Eur. Cycl. 531. Syn. κακήγορος, κακόθροος, κακόλογος.

λοιμός, οῦ, ὁ, subst. (pestilentia) οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. Il. α, 97. Syn. λοιγός, λύμη, φθορά, νόσος. Epith. ἔχθιστος, πυρφόρος, φθισίμβροτος, κακός, ἀνήκεστος. Phr. vid. Soph. Oed. R. vv. 168—187.

λοιπός, ἡ, όν, adj. (reliquus, superstes, futurus) οὔ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους. Eur. Phoen. 956. Syn. ἐπίλοιπος, ὑπόλοιπος, ἄλλος.

λοισθήϊος, λοίσθιος et λοῖσθος, η, ον, adj. (postremus, ultimus) ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε. Il. ψ, 751. Vid. Eur. Hipp. 57. et Helen. 1596. Syn. ἔσχατος.

Λοκρίς, ίδος, ἡ, adj. (intellige γῆ vel χώρα, Locris, regio Graeciae) ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι. Arist. Av. 152.

Λοκροί, ῶν, οἱ, N. P. (Locri) Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων. Eur. Iph. A. 262.

Λοξίας, ου, ὁ, N. P. (Loxias, nomen Apollinis) φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. Eur. Orest. 165. (Dochm. dupl.)

λοξόβάτης, ου, ὁ, et λοξόβάμων, ων, adj. (oblique incedens) λοξόβάται, στρέβλοι, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι. Hom. Batrach. 286. Exp. δοχμιὰ βαίνων.

λοξὸς, ἡ, ὸν, adj. (obliquus) λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κᾰτεστηριγμένᾰι. Eur. fr. Thes. 5, 9. Syn. vid. λέχριὸς, σκὸλιὸς.

λὸπᾰδῐὸν, ου, τὸ, demin. a seq. ὀξὶς δὲ πᾶσᾰ, καὶ λὸπᾰδῐὸν καὶ χῦτρα. Arist. Plut. 812.

λὸπᾰς, ᾰδὸς, ἡ, subst. (patella, patina) νύκτωρ τὰς λὸπᾰδας καὶ τὰς νήσους δῐᾰλείχων. Arist. Equit. 1034. Syn. χῦτρα, λεκᾰνη, τηγᾰνὸν.

λὸπὸς, ου, ὁ, subst. (cortex) οἷόν τε κρὸμῠὸιὸ λὸπὸν κᾰτᾰ ἰσχᾰλέοιὸ. Od. τ, 233. Syn. λέμμᾰ, φλοιὸς.

λουτρὸδαϊκτὸς, ον, adj. (balneo occisus) λουτρὸδᾰϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν. Aesch. Choeph. 1058.

λοῦτρὸν, vid. λὸἐτρὸν.

λουτρὸφὸρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aquam ferens ad lavandum) λουτρὸφὸρου χλῐδᾶς. Eur. Phoen. 358.

λουτρὸχὸὸς, vid. λὸἐτρὸχὸὸς.

λούω et λὸἐω, v. (lavo) ἔλουσᾰ νεκρὸν, κᾰπένιψᾰ τραῦμᾰτᾰ. Eur. Troad. 1164. Vid. Il. ι, 320. et Od. κ, 361. Syn. κᾰτᾰκλύζω, κλύζω, νίπτω, τέγγω, πλύνω.

λὸφᾰω, v. (cristam in capite habeo) οὐ τῐ που λὸφᾷς; Arist. Pax. 1211. [1])

λὸφεῖὸν, ου, τὸ, subst. (cristarum, vel speculi, repositorium) ἐς λὸφεῖον στρόγγῠλὸν. Arist. Nub. 749.

λὸφῐα, ας, ἡ, subst. (cervix, eminentia) vid. λᾰοῐαύχην. Syn. τρᾰχηλὸς, λὸφὸς.

λὸφὸποιὸς, οῦ, ὁ, subst. (artifex cristarum galeae) ἐκεινὸνὶ γὰρ τὸν λὸφὸποιὸν οὐχ ὁρᾷς; Arist. Pax. 544.

λὸφὸς, ου, ὁ, subst. (1. cervix, 2. crista galeae, collis, suprema pars collis) Παλλὰς, κρᾰδαίνουσ' ἔγχὸς, ὑπὸ λὸφῳ κάρα. Eur. Herc. f. 998. Syn. λὸφῐα, τρᾰχηλὸς, τρῐχωμᾰ, κρᾱτὸς, κνημὸς, γεήλὸφὸς. Epith. ἄκρὸς, ἱππειὸς, ἱππιὸχαίτης, νιφὸεις, χρύσεὸς, Ἑρμαῖὸς, φοινίκεὸς, δινήεις, ἠερὸφοιτὸς, κᾰτάσκιὸς, εὐάγκης.

λὸφωσῐς, εως, ἡ, subst. (cristatura) ἀλλᾰ μὲν τῐς ἡ λὸφωσῐς ἐστῐν ἡ τῶν ὀρνέων; Arist. Av. 291.

λὸχαγέτης et λὸχαγὸς, ου, ὁ, subst. (cohortis ductor) πύλας ἐφ' ἑπτᾰ καὶ λὸχαγέτας μολών. Eur. Phoen. 988. Vid. Troad. 1251. Syn. στρᾰτηγὸς, ἡγεμὼν, ἀρχὸς, ἄγὸς.

λὸχᾰδες, ων, et λὸγᾰδες, αἱ, subst. (albugines oculorum) αὐγάζειν κᾰθᾰραῖς οὐ δύνᾰται λὸχᾰσιν. Call. fr. 132.

λὸχᾰω, v. (insidior) πῶς καὶ ξῐφήρης πρὸς δόμοις λὸχᾷς ἐμοῖς; Eur. Electr. 225. Syn. θηρᾰω, θηρεύω, ἐφεδρεύω, ἐλλὸχίζω.

λὸχειᾰ, ας, ἡ, subst. (1. partus, puerperium, 2. foetus) ἢ καὶ λὸχείας, ἡ νέκρου θῐγῇ χέροῖν. Eur. Iph. T. 383.

λὸχευμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (1. puerperium, 2. partus) ἠκουσᾰς, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λὸχευμᾰτων. Eur. Electr. 1124. Syn. λὸχειᾰ. Epith. χρυσὸμαλλὸν, σεμνὸν.

λὸχεύω, v. (pario, parturio) Σεμέλη, λὸχευθεῖσ' ἀστρᾰπηφόρῳ πῠρῖ. Eur. Bacch. 3. Syn. τίκτω, κύεω, ὠδίνω.

1) Significat ibi potius: desiderio cristae teneri, consumi.

λὄχίτης, ου, ὁ, subst. (insidiator, manipularis) ἄνδρας λὄχίτας, οἱ ἀνὴρ ἀρχηγέτης; Soph. Oed. R. 750.

λὄχμαῖὄς, α, ὄν, adj. (sylvestris) μοῦσᾰ λοχμαία. Arist. Av. 737. Syn. ὑλαῖὄς, ἄγρῐὄς.

λὄχμη, ης, ἡ, subst. (dumetum) λὄχμην κἔνώσας, ἔνθ' ἐκρυπτὄμην δἔμᾰς. Eur. Bacch. 719. Syn. ὕλη. Epith. σκῐἔρά, φυλλᾶς, ὀρειᾶς, ξὔλὄχός.

λὄχὄς, ου, ὁ, subst. (1. cohors, 2. insidiae) εἰ νυκτὸς αὔτοῖς προσβᾰλοιμἔν ἐκ λὄχου; Eur. Phoen. 736. Syn. τάξῐς, οὔλᾰμὄς, ἔνἔδρα. Epith. ξιφήρης, κρυπτὄς, ξεστὄς, αἰνὄς, κοιλὄς, πῠκῐνὄς, αἰνὄτᾰτὄς, κρῠφῐὄς, σκὄτῐὄς.

Λῠαῖὄς, ου, ὁ, N. P. (Lyaeus, nomen Bacchi) ὦ λυσῐφρων Λῠαῖὄς. Anacr. 27, 2.

λυγαῖὄς, α, ὄν, adj. (obscurus, tenebricosus) ὅταν δἔ νυκτὸς ὄμμᾰ λυγαίας μὄλῃ. Eur. Iph. T. 110. Syn. σκὄτῐὄς, σκὄτεινὄς, ὀρφναῖὄς, δνὄφἔρὄς, κἔλαινὄς.

Λυγδᾰμῐς, ῐὄς, ὁ, N. P. (Lygdamis) Λύγδᾰμῐς ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρᾰτὄν ἱππημολγῶν. Call. 3, 252.

λύγδην, adv. (singulatim) λύγδην ἔκλαον πάντἔς· ὡς δἔ πρὸς τἔλὄς. Soph. Oed. C. 1621. Syn. οἰκτρῶς.

λὔγδῐνὄς, ὄν, adj. (e lygdo factus, candidus) πἔρῐ λυγδίνῳ τρᾰχήλῳ. Anacr. 28, 27.

λὔγίζω, f. ῐσω et Dor. ῐξω, v. (contorqueo, flecto) πλευρὰν λὔγῐσαντὄς ὑπὸ ῥώμης. Arist. Vesp. 1487. Syn. κάμπτω, στρἔφω.

λὔγισμὄς, οῦ, ὁ, subst. (flexio) τῶν ἀντῐλὄγῐῶν καὶ λὔγισμῶν καὶ στρὄφῶν. Arist. Ran. 775. Syn. καμπή.

Λυγκεὺς, ἔως, et Ion. ῆὄς, ὁ, N. P. (Lynceus, unus ex Argonautis) βλἔποντ' ἀπὄδείξω σ' ὀξῠτἔρον τοῦ Λυγκἔως. Arist. Plut. 210. Epith. τηλἔκλειτὄς, ἀκριβὴς ὄμμᾰσῐ. Phr. vid. Pind. Nem. 10, 116. Apoll. Rhod. 1, 153.

λὺγξ, υγκὄς, ἡ, subst. (lynx) μἔλἔ-ων βᾰλῐαι τἔ λύγκἔς. Eur. Alcest. 595. Epith. μαινᾰλῐα.

λὔγὄς, ου, ἡ, raro ὁ, subst. (vitex, virga) στρεπταῖς λὔγοισῐ σῶμᾰ συμπἔπλεγμἔνους. Eur. Cycl. 225. Vid. Anacr. 74. Epith. ἁπᾰλή.

λὔγρὄς, ά, ὄν, adj. (gravis, funestus) τέρψεις, λὔγραὶ δἔ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι. Eur. Herc. f. 1368. Syn. δεινὄς, χᾰλἔπὄς, μἔλἔὄς, ἔλεινὄς, οἰκτρὄς, λευγᾰλἔὄς, πἔνθῐμὄς, γὄἔρὄς, ὀλἔθρῐὄς, ἀξῐὄθρηνὄς, κᾰκὄς, ὀλὄὄς.

Λύδη, et Dor. Λύδα, ας, ἡ, N. P. (Lyde) καὶ Λύδα Σᾰτὔρισκὄν· ἔρως ἐσμὔχἔτ' ἀμοιβᾷ. Mosch. 6, 3.

Λυδῐα, vid. Λυδῐὄς.

λυδίζω, v. (Lydis faveo, Lydos imitor) καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτὄμἔνος βᾰτρᾰχείοις. Arist. Equit. 520.

Λύδῐὄς, α, ὄν, et 2. Λυδὄς, N. P. (Lydius, Lydus) γὄης, ἐπῳδὄς, Λυδίας ἄπὸ χθὄνὄς. Eur. Bacch. 230. Vid. Iph. A. 787. Epith. 2. plur. ἁβρὄδῐαιται, πὄλὔχρυσοι, ἁβρὄχῐτωνἔς.

λύζω, v. (singultio) εἶτᾰ λύζει, καὶ δᾰκρύει, καὶ λἔγει πρὸς τοὺς φῐλους. Arist. Acharn. 690.

λῦη, ης, ἡ, subst. (rixa, dissidium) παῖδες βιασθέντες λύᾳ. Pind. Nem. 9, 34.

λῦθρον, ου, τό, et λῦθρος, ὁ, subst. (cruor pulverulentus) αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα. Od. χ, 402. Syn. βρότος, λῦμα. Epith. φοίνιον, ἀργαλέον, λευγαλέον, οἰκτρόν.

λυκάβας, αντος, ὁ, subst. (annus) τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. Od. τ, 306. Syn. ἐνιαυτός. Phr. περιτελλόμεναι ὧραι, ἐνιαύσιος κύκλος.

Λύκαιον, ου, τό, N. P. (Lycaeum, mons Arcadiae) ὦ Πάν, Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω. Theocr. 1, 123.

Λυκαονίδης, ου, ὁ, patronym. (Lycaone natus) τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἄγατον. Theocr. 1, 126.

Λυκαόνιος, α, ον, adj. (Lycaonius) υἵωνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο. Call. 1, 42.

Λύκαστος, ου, ἡ, N. P. (Lycastus, oppidum Cretae) Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον. Il. β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ, N. P. (Lycaon) ἥ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων. Il. ε, 197.

λυκέη, ης, ἡ, subst. (intell. δορά, pellis lupina) καὶ λυκέην, καὶ τόξα παλίντονα, καὶ δόρυ μακρόν. Il. κ, 459.

Λύκειον, ου, τό, N. P. (Lyceum, locus Athenis, Apollini sacer, ubi Aristoteles docebat) ἐς Λύκειον, κἀκ Λυκείου. Arist. Pax. 355.

Λύκειος, εια, ειον, adj. (1. Lycius, epith. Apollinis. Vid. Blomf. Aesch. Sept. c. Theb. 133., 2. lupinus) ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων. Soph. Electr. 655.

Λυκηγενής, έος, adj. (1. in Lycia genitus, 2. qui lucem generat) εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ. Il. δ, 119.

Λυκίδας, ου, ὁ, N. P. (Lycidas) τὸν δ' ἐγὼ ἀμειφθῆν· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες. Theocr. 7, 37.

Λυκιδεύς, έως, ὁ, subst. (catulus lupi) θρέψαι καὶ Λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. Theocr. 5, 37.

Λύκιος, α, ον, N. P. (Lycius) πρός τινος Λυκίων, πάτερ. Aesch. Choeph. 340. Epith. plur. ἀγχιμαχηταί, ἴφθιμοι, ἀντίθεοι, ἀσπισταί, θωρηκταί, ἀγήνορες.

Λύκις, ιος, ὁ, N. P. (Lycis) εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις, κάμειψίας. Arist. Ran. 14.

λυκοκτόνος, ου, ὁ, adj. (qui lupos interficit) αὐτὴ δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ. Soph. Electr. 6.

Λυκομήδης, εος, ὁ, N. P. (Lycomedes) υἱὸν Ἀρίοβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον. Il. ρ, 345. Epith. Κρειοντιάδης, Κρείοντος υἱὸς δῖος, κρατερός, ἀρηΐφιλος.

Λυκόοργος et Λυκοῦργος, ου, ὁ, N. P. (Lycurgus) τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε. Il. η, 142. Vid. Arist. Av. 1296. Epith. ἀνδροφόνος, κρατερός, μιαιφόνος, Δρυαντιάδης.

λυκόπους, ποδος, adj. (lupinos pedes habens) ἀλλ' ἄγετε, λυκόποδες. Arist. Lys. 664.

λύκος, ου, ὁ, subst. (1. lupus, 2. item N. P. Lycus) εἴ-

δον γὰρ βαλίαν ἔλαφον, λύκου αἵμονι χαλᾷ. Eur. Hec. 88. Vid. 2. Apoll. Rhod. 2, 752. Epith. ἄγριος, δαφοινὸς, κρατερώνυξ, ὀρέστερος, πολιός, οἰντίς, ὠμοφάγος, καρχαρόδων, τραχύς, ὀβριμόθυμος, δήϊος, ἀναιδής.

Λυκουργός, vid. Λυκόοργος.

Λυκοφόντης, ου, ὁ, N. P. (Lycophontes) Λαίτορά τε, Χρόμιον τε, καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην. Il. ϑ, 275. Epith. μενεπτόλεμος.

Λυκόφρων, ονος, ὁ, N. P. (Lycophron) τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν. Il. ο, 430.

Λύκτιος, ον, adj. (Lyctius) ἥ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη. Call. 2, 33.

Λύκτος, ου, ἡ, N. P. (Lyctus) vid. Λυκαστός.

Λύκων, ωνος, ὁ, N. P. (Lycon) τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι σύνέδραμον· ἔνθα Λύκων μεν. Il. π, 337.

Λυκώρειος, ου, et Λυκωρεὺς, έως, ὁ, (cognomen Apollinis) υἵωνος Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος. Apoll. Rhod. 4, 1490. Vid. Call. 2, 19.

λῦμα, ατος, τὸ, subst. (purgamentum, sordes) λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. Il. ξ, 171. Syn. κάθαρμα, λύμη.

λυμαίνομαι, v. (devasto, corrumpo) ἅλις δὲ λύμης, ἣν ἐλυμήνω πάρος. Eur. Hel. 1098. Syn. φθείρω, βλάπτω, λωβάω, πέρθω, λωβεύω, ἀνιάω, ἐκπέρθω.

λυμαντήριος, ον, adj. (perniciosus) πρὶν ἂν χάλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια. Aesch. P. V. 1027. Syn. λυγρός, ὀλέθριος, λοίγιος, θυμαλγής.

λυμαντὴς, οῦ, λυμαντὴρ, ῆρος, et λυμεὼν, ῶνος, ὁ, subst. (perditor) οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου. Soph. Trach. 806. Vid. Eur. Hipp. 1071.

λύμη, ης, ἡ, subst. (lues, noxa) vid. λυμαίνω. Syn. φθορὰ, λῦμα, βλάβη, ὄλεθρος.

λυπέω, 2. λυπέομαι, v. (1. dolore adficio, 2. doleo) οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι. Eur. Alcest. 1037. Syn. ἀλγύνω, ἀνιάω, ἀλγέω, ὀδυνάω, δάκνω, ἀδικέω.

λύπη, ης, ἡ, et λύπημα, ατος, τὸ, subst. (dolor, aegritudo) μὴ δ' ὑπεράλγει φρόντιδα λύπᾳ. Eur. Heracl. 620. Vid. Soph. Trach. 553. Syn. ἀλγηδὼν, ἄλγος, ἄχος, πένθος, ὀδύνη, ἀνία. Epith. πικρά, ἀνιαροτάτη, εὐναία, στύγιος, θυμοβόρος, ἀνήκεστος, δεινή.

λυπηρὸς et λυπρὸς, ά, όν, adj. (molestus, tristis) λυπηρὸς ἡμῖν τοῦσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους. Eur. Hipp. 736. Vid. Phoen. 441. Syn. ἀλγεινὸς, ὀϊζυρὸς, ὀδυνηρὸς, χαλεπὸς, ἀργαλέος, περίλυπος.

λυπηρῶς et λυπρῶς, adv. (moleste) τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ', ἢ τί λυπηρῶς ἔχει; Eur. Bacch. 1253. Vid. Phoen. 1222. Syn. ὀδυνήρως, βαρέως, χαλεπῶς, δυσχερῶς.

λύρα, ας, ἡ, subst. (lyra) καὶ τὴν λύρην ἅπασαν. Anacr. 1, 5. Syn. vid. κιθάρα et φόρμιγξ. Epith. ἑπτάτονος, ἐρατὴ,

θεοπἔσῖα, ἡδὔεπὴς, κἄλὴ, Ἀμφιὄνῖα, Θρῃκὶκὴ, εὐκἔλἄδὄς, ἐλἔφαντὶνη.

λὔρίζω, v. (lyra ludo) στέψὄν οὖν μἔ καὶ λὔρίζω. Anacr. 5, 12. Syn. κἴθἄρίζω, φορμίζω. Phr. εὔχορδὄν ἔγείρω λὔραν, φόρμιγγ' ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλήκτρῳ διώκω.

λὔρῖκὄς, ή, ὄν, adj. (lyricus) λὔρῖκῆς ἄκουἔ. Anacr. 40, 2.

Λυρνησσὄς, οὔ, ἡ, N. P. (Lyrnessus, oppidum Phrygiae) ἤμἄτῐ τῷ, ὅτ' ἔγὼν ἔλὄμην Λυρνησσὄν ὀλέσσας. Il. τ, 60.

λὔροκτὔπης, ου, ὁ, subst. (qui lyram pulsat) ἔγὼ δἔ λὔροκτὔπης. Anacr. 172, 47.

λὔρὄποιὄς, οὔ, ὁ, subst. (qui lyras conficit) τὸν λὔρὄποιὄν ἤρὄμην. Anacr. 134.

λὔρωδὄς, οὔ, ὁ, subst. (lyricen) ἔμοὶ δἔ τῷ λὔρωδῷ. Anacr. fr. 2, 31.

Λὔσανδρὄς, ου, ὁ, N. P. (Lysander) οὖτἄ δἔ Λύσανδρον, καὶ Πὔρἄσὄν, ἠδἔ Ηὔλἄρτην. Il. λ, 491.

λυσἄνίας, ου, ὁ, adj. (qui a solicitudine liberat) λυσἄνίας πἄτρῴων μἔγἄλων πὄνων. Arist. Nub. 1160.

Λυσῐἄνασσἄ, ης, ἡ, N. P. (Lysianassa, una ex Nereidibus) Πουλὔνὄμη τἔ καὶ Αὐτὄνὄη καὶ Λυσῐἄνασσἄ. Hes. Theog. 258.

λυσίζωνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui solvit zonam, discinctus) ἔνθἄ γἄρ Εἰλειθυιἄν ἐβώσἄτὄ λυσίζωνὄν. Theocr. 17, 60.

λυσῐκἄκὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mala sedans) ὕπνου λυσῐκἄκου μνήσὄμαι οἰκἄδ' ἐών. Theogn. 476. Syn. λἄθῐπήμων, λυσῐμἔριμνὄς.

Λυσῐκλῆς, ἔὄς, ὁ, N. P. (Lysicles) βέλτιστὄς ἀνὴρ μἔτἄ Λυσῐκλἔα, καὶ Κύνναν, καὶ Σἄλἄβἄκχαν. Arist. Equit. 762.

Λυσῐκρἄτης, ἔὄς, ὁ, N. P. (Lysicrates) ὦ Λυσῐκρἄτης μἔλαίνἔται. Arist. Eccl. 735.

λυσῐμἄχὄς, ον, et λυσῐμἄχη, ἡ, adj. (quae pugnas dirimit) ἵνἄ λυσῐμἄχην σἔ κἄλῶμἔν. Arist. Pax. 992.

Λυσῐμἔλειἄ, ας, ἡ, N. P. (Lysimelia, Siciliae palus in agro Syracusano) εἴλαχας μέγἄ ἄστὔ πἄρ' ὕδἄσῐ Λυσῐμἔλειας. Theocr. 16, 84.

λυσῐμἔλὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (membra solvens) λυσῐμἔλὴς ἔπὄρουσἔ, λὔων μἔλἔδήμἄτἄ θυμοὖ. Od. ψ, 343. Syn. λὔσῐκἄκὄς, λἄθῐπήμων.

λὔσῐμὄς, ὄν, adj. (qui solvi potest) λὔσῐμἄ. Aesch. Suppl. 818.

λὔσῐπαίγμων, ὄνὄς, adj. (in jocos resolvens) λὔσῐπαίγμων τὄτἔ Βάκχὄς. Anacr. 39, 9. (Ionic. a min. dim.)

λὔσις, ῐὄς, ἡ, subst. (solutio, liberatio) ὦ Φοῖβ', ἀκέστωρ, πημἄτων δοίης λὔσῐν. Eur. Andr. 892. Syn. λὔτρωσῐς, πἔρἄς, σωτηρία.

Λὔσιστρἄτη, ης, ἡ, et 2. Λὔσίστρἄτὄς, ου, ὁ, N. P. (1. Lysistrata, 2. Lysistratus) μηλοσφἄγοὖσας. b. μὴ σὔ γ', ὦ Λὔσιστρἄτη. Arist. Lys. 189. Vid. Vesp. 1299.

λυσῐτἔλἔω, v. (utilis sum, prosum) εἰ τοὖτὄ γἔνοιθ', ὄ πὄθειθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἄν λυσῐτἔλεῖν σφῷν. Arist. Plut. 509. Syn. χραισμἔω, ὠφἔλἔω, τἔλη λὔω.

λύσσᾰ, ης, ἡ, et λύσσημᾰ, ᾰτὅς, τὸ, subst. (rabies, insania) εὐλᾰβοῦ λύσσης μεταςχεῖν τῆς ἐμῆς. b. τόδʼ οὖν ἴτω. Eur. Orest. 784. Vid. 264. Syn. μᾰνῐᾰ, οἶστρός. Epith. μᾰνῐᾰς, φοιτᾰλέὅς, θεὄμᾰνὴς, κρᾰτερὰ, μαινὰς, ἀπηνὴς, ὀλὸὴ, θῦὰς, φοιτὰς.

λυσσαίνω et λυσσᾰω, v. (rabie actus furo) πατρὶ λυσσαίνων πάρει; Soph. Antig. 632. Vid. Oed. R. 1258. Syn. μενεαίνω, μενοινᾰω, δυσμεναίνω.

λυσσᾰλέὅς, λυσσάνῐὅς, ὄν, λυσσητὴρ, ῆρὅς, λυσσώδης, εὅς, ὁ et ἡ, et λυσσᾰς, ᾰδὅς, ἡ, adj. (rabiosus) λυσσᾰλέοις δʼ ἤπειτʼ ἰκέλοι κῦσὶν αἴσσοντἔς. Apoll. Rhod. 4, 1393. Vid. Arist. Lys. 1173. Il. θ, 299. ν, 53. et Eur. Herc. f. 1018.

λῦτὴρ, ῆρὅς, ὁ, subst. (qui liberat) τᾷ μελέᾳ λῦτὴρ, ὦ Ζεῦ. Eur. Electr. 136.

λῦτήρῐὅς, ία, ῐὅν, adj. (solvendi vim habens) μόνον γἔνοιτὄ τῶν πάλαι λῦτήρῐὅν. Soph. Electr. 1490. Syn. λύσῐμὅς.

λῦτρὅν, ου, τὸ, subst. (redemptionis praemium) τόθῐ λῦτρον συμφὄρᾶς. Pind. Ol. 7, 141. Syn. ἀντάλλαγμᾰ, ἄποινὄν, τίμημᾰ. Epith. ἀντάξῐὅν, καλλῐνικὄν.

λῠχνῐὅν, ου, τὸ, subst. (laterna) τὄ δἔ λύχνῐὅν ἐν πρῦτᾰνείῳ. Theocr. 21, 36.

λῠχνὅν, ου, τὸ, et λῠχνὅς, ου, ὁ, subst. (lucerna) χρυσέον λύχνὄν ἔχουσᾰ, φάος περῐκαλλἔς ἐποίει. Od. τ, 34. Vid. Eur. Cycl. 511. Syn. λαμπᾰς, δᾶῐς, φᾰνὅς. Epith. ἀστράπτων, αἰγλήεις, αἴθοψ, παμφᾰνὅων.

λῠχνὅποιὅς, ου, ὁ, subst. (lucernarum confector) ὅτῐ τυγχᾰνει λῠχνὅποιὅς ὤν, πρὄ τοῦ μὲν οὖν. Arist. Pax. 689.

λῠχνὅπώλης, ου, ὁ, subst. (lucernarum venditor) σαυτὸν δἔ λῠχνὅπώλῃσῐ, καὶ νευρορρᾰφοις. Arist. Equit. 739.

λῠχνοῦχὅς, ου, ὁ, subst. (laterna) φαίνειν ὑπευθύνους, λῠχνοῦχος καὶ κύλιξ. Arist. Acharn. 936. Syn. λῠχνῐὅν, λαμπᾰδοῦχὅς.

λῠχνὅφὅρῐᾰω et λῠχνὅφὅρἔω, v. (lampada gero) ἅπερ λῠχνὅφὅρῐῶντἔς, ἀπὄκεκῦφᾰμἔς. Arist. Lys. 1004. Syn. λαμπᾰδουχέω.

λῦω, ύσω, v. (solvo, prosum) ἔμοί τἔ λύει [1]), τοῖσῐ μέλλουσιν τέκνοις. Eur. Med. 566. Syn. ἀνῐημῐ, χᾰλᾰω, ἐλευθἔρὅω, λυσῐτελἔω.

λῶ, a λάω, Dorice pro θέλω, v. (volo) ἥν τῐνᾰ λῇς· σπαρνὸν γᾰρ, ὅτʼ Ἄρτἔμῐς ἄστῠ κᾰτειςῐν. Call. 3, 19. Syn. vid. θέλω.

λωβᾰὅμαι et λωβεύω, v. (contumelia afficio) φθείρουσῐν, ἀνδρῶν εὐνῐδας λωβώμἔνοι. Eur. Orest. 920. Vid. Od. ψ, 216. Syn. λυμαίνὅμαι, ὑβρίζω, χλευάζω, σκώπτω, κᾰτασκώπτω.

λώβη, ης, ἡ, subst. (contumelia, injuria, dedecus) μἔγᾰλαν Πρῐᾰμου πὅλἔως λώβαν. Eur. Androm. 298. Syn. ὕβρῐς, αἰκία, ὄνειδὅς, γἔλως, βλᾰβη, ὄλἔθρὅς, λύμη. Epith. ἐχθίστη,

1) De quantitate υ vocalis h. v. cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 52, 5. p. 58. Apud Homerum fere saepius corripitur, apud Atticos contra saepius producitur.

μεγάλη, πατρῷα, λυγρὰ, κελαινὴ, πικρὰ, θακέθυμος, ἀεικής, θυμαλγής.

λωβητὴρ, ῆρος, et λωβητής, οῦ, ὁ, subst. (qui contumelia adficit) τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. Il. λ, 385. Vid. Arist. Ran. 93. Syn. ὑβριστής, ὑπερήφανος, θρασύς, ἀπτοεπής.

λωβητός, ή, όν, adj. (infamia notatus) λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, τάφης ἄτερ. Soph. Aj. fl. 1388. Syn. ἐπονείδιστος, ἐπίμεμπτος.

Λῶος, ου, ὁ, subst. (mensis Augustus) καὶ Λώου τῇ τινὶ; τῇ δεκάτῃ. Call. Ep. 48.

λώπη, ης, ἡ, et λῶπος, ου, ὁ, subst. (vestimentum tenue) δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. Od. ν, 224. Vid. Theocr. 14, 60.

λωποδυτέω, f. ήσω, v. (veste exuo, furor) μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον. Arist. Eccl. 565.

λωποδύτης, ου, ὁ, subst. (qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat) ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Arist. Av. 498. Syn. κλοπεύς, κλέπτης, κλώψ.

λωτίζω, v. (lotum decerpo, eligo) πάρεστι· λωτίσασθε· προστάτης δ' ἐγώ. Aesch. Suppl. 970. Syn. δρέπω, ἀποδρέπω, καρπίζομαι.

λώτινος, η, ον, adj. (lotinus) κουφίοδων ἑτέρα κόλεον, μέγα λώτινον ἔργον. Theocr. 24, 45.

λώτισμα, ατος, τὸ, subst. (flos loti) τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα; Eur. Hel. 1609. Syn. ἄνθος, ἄωτον.

λωτόεις, εσσα, εν, et λωτοτρόφος, ον, adj. (loti ferax, lotum nutriens) καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα. Il. μ, 283. Vid. Eur. Phoen. 1587.

λωτός, οῦ, ὁ, subst. (lotos) καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον. Il. φ, 351. Epith. ἐροήεις. Phr. vid. Od. τ, 92—98.

Λωτοφάγοι, ων, N. P. (Lotophagi, Libyae natio) γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Od. ι, 84.

λωτοτρόφος, vid. λωτόεις.

λωφάω, f. ήσω, v. (allevo, cesso) τρύσει σ'· οὐ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω. Aesch. P. V. 27. Syn. ἀναπαύω, ἀναπνέω, λήγω.

λωφήϊος, ία, ον, adj. (allevans, piacularis) θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Rh. 2, 487. Syn. λυτήριος.

M.

μά, interj. (negandi fere per jusjurandum) οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διῒ φίλον, ᾧτε σύ, Κάλχαν. Il. α, 86.

μᾶ, (vox Syracusana pro μάτηρ. Vid. Eustath. ad Il. E. p. 428, 52. et Stanleii adnot. ad Aesch. Suppl. 897.) vid. κώτιλος.

μαγγανεύω, v. (praestigiis et incantationibus utor, man-

gonizo) καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους. Arist. Plut. 310. Syn. φαρμακεύω, ἐπάδω, φαρμάσσω.

μαγδαλιά, ᾶς, ἡ, subst. (pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita) ἀπὸ μαγδαλιᾶς σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην. Arist. Equit. 412.

μαγειρικός, ή, όν, adj. (ad coquum pertinens, culinarius) ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς. Arist. Equit. 216.

μαγειρικῶς, adv. (more coquinario) τῷ πάτταλον μαγειρικῶς. Arist. Equit. 376.

μάγειρος, ου, ὁ, subst. (coquus) ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη. Arist. Ran. 517.

μάγευμα, ατος, τὸ, subst. (machinamentum magicum) βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι. Eur. Suppl. 1120. Syn. ἐπαοιδή.

Μάγνης, ητος, Μάγνησσος, Μαγνητικός, ή, όν, et Μαγνῆτις, ιδος, N. P. (Magnesius) ξανθαῖσι πώλοις· ἑβδόμοις Μάγνης ἀνήρ. Soph. Electr. 707. Vid. Theocr. 22, 79. Aesch. Pers. 498. et Eur. fr. Aeneus 5, 2.

μάγος, ου, ὁ, subst. (magus) ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον. Soph. Oed. R. 387. Syn. ἀγυρτής, φαρμακεύς, φαρμακός, γόης. Epith. δόλιος.

μαδάω, v. (madeo, [quando capilli defluunt), laevis et depilis sum) vid. κυφός. Syn. φαλακρός, ψεδνός εἰμι.

μάδδα, Megarice pro μᾶζα et μάζα, ης, ἡ, subst. (maza) ἀμβᾶτε ποττὰν μαδδᾶν, αἴ χ' εὕροιτέ πα. Arist. Acharn. 732. Vid. Plut. 192. Syn. πλακοῦς, ἄρτος, ψωμός.

μαζίσκη, ης, ἡ, subst. (parva maza) ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας. Arist. Equit. 1105.

μαζός, et Dor. μασδός, οῦ, ὁ, subst. (mamma, mamilla) a μάσσω, μασάομαι. πρῶτον γάρ νιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. Il. δ, 440. Vid. χ, 77. Eur. Hec. 141. Syn. κόλπος, μαστίδιον, τιτθός. Epith. δέξιος, δεξιτερός, λαθικηδής, τερπνός, φερέσβιος, κουροτρόφος, γλυκύς, ἄριγνων, εὐναῖος.

μάθημα, ατος, τὸ, subst. (disciplina) τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα. Eur. Hec. 802. Syn. ἐπιστήμη, δίδαξις.

μάθησις, εως, ἡ, subst. (ipsa discendi actio) λέγειν, ἀκούειν θ', ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει. Eur. Suppl. 925. Syn. μάθημα, ἐπιστήμη, παιδαγωγία, παιδεία, δίδαξις, διδαχή, διδασκαλία.

μαθητέος, όν, adj. verbal. (discendus) μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων. Arist. Vesp. 1262.

μαθητής, οῦ, ὁ, subst. (discipulus) τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι. Arist. Nub. 502. Syn. ἀκροατής.

μαθητιάω, v. (discere cupio) μαθητιῶ γάρ· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν. Arist. Nub. 183.

μαῖα, ας, ἡ, subst. (nutrix, obstetrix, mater) ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω. Eur. Alcest. 403. Syn. τροφός, τιθήνη, ἡ τρέφουσα, γραῦς.

Μαῖα, ας, et Μαιάς, άδος, ἡ, N. P. (Maia, Mercurii mater) ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα. Hom. H. in Merc. 17, 3. Vid. Eur. Hel. 243. Epith. καλλιπέδιλος, αἰδοία, πότνια, φίλη, Ἄτλαντος θυγάτηρ, Ἀτλαντίς, ἐρικύδης.

Μαίανδρŏς, ου, ὁ, N. P. (Maeander, fluvius Cariae) *Μαιάνδρου τĕ ῥŏὰς, Μῠκᾰλης τ' αἰπεινᾰ κᾰρηνᾰ*. Il. β, 869.

μαιεύω et *μαιεύŏμαι*. v. (obstetrix sum) *κάνθᾰ-ρός σĕ μαιεύσŏμαι*. Arist. Lys. 696.

Μαιμᾰλῐδης, ου, ὁ, patron. (Maemalo natus, Pisander) *Μαιμᾰλῐδης, ὃς πᾶσῐ μĕτέτρĕπĕ Μυρμῐδŏνεσσῐν*. Il. π, 194.

μαιμᾰω et *μαίŏμαι*, v. (valde cupio, gestio) *μαιμῶσιν, καί μοι μĕνŏς ὤρŏρĕ, νέρθĕ δĕ ποσσῐν*. Il. ν, 78. Vid. Od. ξ, 356. Syn. *ἐπῐθυμĕω, πŏθĕω, ἱμείρŏμαι, ŏρĕγŏμαι, ἔλδŏμαι, μĕνĕαίνω, ὁρμᾰŏμαι, οἰστρᾰω*.

Μαινᾰλῐŏς, α, ŏν, adj. (Macnalius) *τάων Μαινᾰλῐη νᾰεν φŏνῳ ἀκρώρειᾰ*. Call. 3, 224.

Μαίνᾰλŏν, ου, τὸ, N. P. (Maenalus, mons Arcadiae) *τῆ καλλῐτόξῳ ματρῐ, Μαινᾰλου κŏρῃ*. Eur. Phoen. 1178. Epith. *μĕγᾰ*.

μαινᾰς, ᾰδŏς, et *μαινŏλῐς*, ῐδŏς, ἡ, adj. (insaniens, furiosa) *ζητῇ, ξῠνάψω Μαινᾰσι στρᾰτηλᾰτῶν*. Eur. Bacch. 52. Vid. Aesch. Suppl. 114. Syn. *πᾰρᾰφŏρŏς, πᾰρᾰφρων, ἄφρων, βάκχη, βακχεύουσᾰ*. Phr. vid. Eur. Bacch. 1050—1056.

μαινῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (halec) *τῆς μαινῐδος; τŏ τρύβλῐŏν*. Arist. Ran. 985.

μαινŏλῐς, vid. *μαινᾰς*.

μαίνω, 2. *μαίνŏμαι*, v. (1. in insaniam adigo, 2. insanio) *εὖ φρŏνεῖς μĕν, ἤ σ' ἔμηνĕ θεοῦ*[1]) *τῐς, ὦ ξĕνε, βλᾰβη*; Eur. Ion. 522. Vid. Iph. A. 42. Syn. 2. *δῐαφθείρŏμαι, πᾰρᾰφρŏνĕω, βακχεύω, λυσσαίνω, δυσμĕναίνω, λυσσᾰω, πᾰρᾰνŏĕω*.

μαίŏμαι, vid. *μαιμᾰω*.

Μαῖρᾰ, ας, ἡ, N. P. (Maera) vid. *Ἐρῖφύλη*.

Μαίων, ωνŏς, ὁ, N. P. (Maeon, princeps Thebanorum) *Μαίων Αἱμŏνῐδης, ἔπῐεικĕλŏς ἀθᾰνᾰτοισῐν*. Il. δ, 394.

Μαιωτῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (Maeoticus) *λῐπουσᾰν αὐλῶν' ἐκπĕρᾶν Μαιωτῐκŏν*. Aesch. P. V. 756.

Μαιῶτῐς, ῐδŏς, ἡ, N. P. (Maeotis, palus) *ἔσχᾰτον τŏπŏν ἀμφῐ Μαι-ῶτῐν*. Aesch. P. V. 426. Epith. *πŏλῠπŏτᾰμŏς*.

Μαιωτιστῐ, adv. (Maeotico more, lingua, vel sumptu) *ᾤχĕτŏ, Μαιώτιστῐ λᾰβὼν εὐκαμπĕᾰ τόξᾰ*. Theocr, 13, 55.

μᾰκᾰρ, ὁ, *μᾰκαιρᾰ*, ἡ, superl. *μᾰκάρτᾰτŏς, μᾰκᾰρῐŏς*, α, ŏν, *μᾰκᾰρίτης*, ου, ὁ, et *μᾰκᾰρῖτῐς*, ῐδŏς, ἡ, adj. (felix, beatus) *μᾰκᾰρĕς, οἳ μĕτρῐας θĕοῦ*. Eur. Iph. A. 543. (Paeon dim. hypercat.) Vid. v. 1482. Bacch. 1161. Arist. Plut. 555. et Theocr. 2, 70. Syn. *ὄλβῐŏς, εὐδαίμων, ὀλβῐŏδαίμων, εὔπŏτμŏς, εὐτῠχὴς, ζηλωτŏς*. — *Μάκαρ* est etiam N. P. Il. ω, 54.

μᾰκᾰρίζω, v. (1. felicem praedico, 2. gratulor) *Οἰδῐπŏδᾰ, βρŏτῶν οὐδĕνᾰ μᾰκᾰρίζω*. Soph. Oed. R. 1195. Syn. *εὐδαιμŏνίζω, ὀλβίζω*.

μακᾰρῐŏς, vid. *μᾰκᾰρ*.

μᾰκᾰριστŏς, ἡ, ŏν, adj. (qui beatus vocatur) *τῐ γᾰρ εὔδαιμόν γ', ἢ μᾰκᾰριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστῐ δῐκαστοῦ*. Arist. Vesp. 550.

1) *θεοῦ* est h. l. una syllaba longa.

μᾰκᾰρίτης et μᾰκᾰρῖτῐς, vid. μάκαρ.

μᾰκᾰρῐως, adv. (beate, feliciter, divino consilio) ὡς εὐτῠχεῖθ', ὡς μᾰκᾰρίως πἔπράγᾰτἔ. Arist. Plut. 629.

μᾰκεδνὄς, ή, ὄν, adj. (longus, procerus) ἥμἔναι, οἶᾰ τἔ φύλλᾰ μᾰκεδνῆς αἰγειροιὄ. Od. η, 106. Syn. δὄλῐχὄς, ὑψηλὄς, ὑψἔρἔφής, αἰπὺς, αἰπεινὄς, οὐρᾰνὄμήκης, ἔξὄχὄς, μᾰκρὄς.

Μᾰκἔδὼν et Μᾰκηδὼν, ὄνὄς, ὁ, N. P. (Macedo) Μαγνητῐκὴν δἔ γαῖᾰν, ἠδἔ Μᾰκἔδὄνων. Aesch. Pers. 498. Vid. Call. 4, 167.

μᾰκελλᾰ et μᾰκἔλη, ης, ή, subst. (ligo) Διὸς μᾰκἔλλῃ πᾶν ἄναστρέψει δίκη. Arist. Av. 1240. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1533. Syn. χαλκεἰη, χρυσἔα.

μακιστὴρ, ῆρὄς, ὁ, adj. (longus, alte penetrans) ἤκουσᾰ μακιστῆρᾰ καρδίας λὄγὄν. Aesch. Suppl. 475. Syn. vid. μᾰκρὄς.

μάκιστὄς, vid. μἔγᾰς.

μακκὄάω, v. (desipio) καὶ τὄ τοῦ δήμου πρὄσωπον μακκὄᾷ πρὄσῃμἔνὄν, Arist. Equit. 396.

μᾰκὄς, vid. μῆκὄς.

μᾰκραίων, ωνὄς, ὁ et ή, adj. (longaevus) μακραίων θ', ὡς ἔπεικᾰσαι. Soph. Oed. C. 149. Syn. μᾰκρὄβῐὄτὄς, δηρὄβῐὄς, δηρὄς, χρὄνῐὄς, ἄθᾰνᾰτὄς.

μακραύχην, ἔνὄς, adj. (longum collum habens) μᾰκραύχἔνος γὰρ κλῐμᾰκος πρὄσαμβᾰσεις. Eur. Phoen. 1190. Syn. ὑψηλὄς, αἰπὺς.

μᾰκρηγὄρἔω, v. (copiose loquor) μᾰκρηγὄροῦμἔν· οὐκ ἔσωφρὄνουν ἐγώ. Eurip. Hipp. 701. Syn. λὄγον πᾰρᾰτείνω, πολλᾰ λἔγω.

μᾰκρηγὄρῐα, ας, ή, subst. (sermonis nimia copia) 'ᾰ-νᾰθἔμεν πᾶσαν μᾰκραγὄρῐαν. Pind. Pyth. 8, 40.

Μακρῐᾰς, ᾰδὄς, ή, adj. (Macrias) τοιοῖ δἔ Μακρῐᾰδες σκὄπῐαι, καὶ πᾶσᾰ πἔραιη. Apoll. Rhod. 1, 1112.

Μᾰκρῐεὺς, ἔὄς, ὁ, N. P. (e Macride, i. e. Euboea natus) Μακρῖων εἴσαντὄ Πἔλασγῐκὄν ἄρἔᾰ κἔλσαι. Apoll. Rh. 1, 1024.

Μᾰκρῐς, ῐδὄς, acc. ῐδᾰ et ῐν, ή, N. P. (Macris, 1. nutrix Bacchi, 2. sic vocabantur Euboea et Chios) Μᾰκρῐδᾰ φιλᾰμἔνη· Ἀρῐπᾰνη τὄθἔν ἐκλῄϊσται. Apoll. Rhod. 4, 990. Phr. 1. κούρῃ Ἀρισταίοιὄ μἔλῐφρὄνὄς.

μᾰκρὄβῐὄτὄς, ὄν, adj. (longaevus) ἡ μακρὄβῐὄτὄς ὄδἔ γἔ τῐς. Aesch. Pers. 267. Syn. vid. μᾰκραίων, μᾰκρὄβῐὄς.

μᾰκρὄπνους, ου, ὁ et ή, adj. (longum spiritum ducens) ἕλκεις μακρόπνουν ζῶαν. Eur. Phoen. 1561.

μᾰκρὄς, ά, ὄν, comp. μάσσων, superl. μήκιστὄς, η, ὄν, adj. (longus, largus, magnus) τἔθνηχ' ὁ μῦθὄς οὐ μᾰκρὸς μᾰκρῶν πἔρῐ. Eur. Orest. 749. Syn. μακιστὴρ, μᾰκἔδνὄς, πὄλὺς, αἰπὺς, μἔγᾰς.

Μᾰκρωνἔς, ων, οἱ, N. P. (Macrōnes, gens Scythica) Μακρῶνες· μἔτᾰ δ' αὖ πἔρῐοῦσῐᾰ φῦλᾰ Βἔχείρων. Apoll. Rhod. 2, 396.

μάκτρα, ας, ή, subst. (vas, in quo panis subigitur) ἀντὶ δἔ θράνου, στάμνου κἔφᾰλὴν κᾰτἔαγὄτὄς, ἀντὶ δἔ μάκτρας. Arist. Plut. 545.

μάκων, vid. μήκων.

μάλᾰ, 2. compar. μᾶλλον, 3. superl. μάλιστα, adv. (1. valde, 2. magis, 3. praecipue, maxime) ἀλλ' ἥτις εἶ, λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα. Arist. Plut. 432. Vid. Iph. T. 1407. et Il. α, 16. Syn. λίαν, ἄγαν, κάρτα, πάντως, πάνυ, σφόδρα, 2. πλεῖον, 3. πλεῖστον.

μᾰλᾰκίων, ὄνος, adj. (molliculus) ἔπου, μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει. Arist. Eccl. 1058.

μᾰλᾰκογνώμων, ὄνος, adj. (emollitum habens animum) μαλακογνώμων. Aesch. P. V. 196. Phr. μαλακῇ γνώμῃ.

μᾰλᾰκός, ή, όν, adj. (mollis) οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνήν, πρὸς τὸν ἐραστήν. Arist. Nub. 979. Syn. μαλθακός, τρυφερός, ἠπιχός, ἁβρός, μείλιχος, ἁπαλός, ἡδύς.

μᾰλᾰκόχειρ, ειρος, ὁ et ἡ, adj. (qui mollem habet manum et lenientem) μαλακόχειρα νόμον. Pind. Nem. 3, 95.

μᾰλᾰκῶς, adv. (molliter) κατὰ κάθιζον μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Arist. Eq. 782. Syn. vid. μαλθακῶς.

μᾰλάσσω, v. (emollio) ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρός· ἆρα τὸν ξένον. Eur. Alcest. 787. Syn. μαλθακίζω, μαλθάσσω, ἀπαλύνω, πραΰνω, δέφω, δέψω.

μᾰλάχη, ης, ἡ, subst. (malva) μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων. Arist. Plut. 544.

Μάλεα et Μάλειά, ας, ἡ, N. P. (Malea, promontorium Peloponnesi) ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας. Eur. Cycl. 18. Vid. Od. ι, 80.

μᾰλερός, ά, όν, adj. (violentus, ardens) πόθῳ στένεται μαλερῷ. Aesch. Pers. 62. Syn. δριμύς.

μάλη, ης, ἡ, subst. (ala, axilla) κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων; Arist. Lys. 984.

μαλθᾰκίζω, v. (emollio) ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν. Eur. Med. 291. Syn. ταπεινόω, μαλάσσω, μαλθάσσω, μαλακίζω.

μαλθᾰκιστέος, όν, adj. verb. (molliter agendus) οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα. Arist. Nub. 725.

μαλθᾰκός, ή, όν, adj. (mollis) λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ'· ἀλλ' εἴσω φρενῶν. Eur. Med. 317. Syn. vid. μαλακός.

μαλθᾰκῶς, adv. (molliter) 'φ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι. Arist. Acharn. 70. Syn. μαλακῶς, ἁβρῶς, ἠσύχως.

μαλθάσσω, v. (mollio) μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ. Aesch. Eum. 134. Syn. vid. μαλάσσω.

μάλιστα, vid. μάλα.

μᾶλλον, vid. μάλα.

μαλλός, οῦ, ὁ, subst. (vellus) ἀργῆτι μαλλῷ. τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Aesch. Eumen. 45. Syn. λῶας, λάχνη, πόκος. Epith. εὔποκος, εὔειρος, νεογνός, εὔειρος.

Μαμμάκυθος, ου, ὁ, N. P. (stultus quidam) κεχηνότες Μαμμάκυθοι. Arist. Ran. 990.

μαμμᾶν, adv. (μαμμᾶν est ἄσημος φωνὴ παιδίων λαλούντων. Schol.) μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. Arist. Nub. 1383.

μαμμία, ας, ἡ, subst. (mater) φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ. Arist. Lys. 890.

μάν, Dor. pro μήν, q. v.

μανδάλωτόν, ου, τὸ, subst. (osculum quoddam lascivum) καὶ μανδάλωτόν· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου. Arist. Thesm. 132.

μάνδρα, ας, ἡ, subst. (stabulum) χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη. Call. 6, 105. Syn. ἕρκος, ἔπαυλις. Epith. πολυχάνδης.

μάνης, ου, ὁ, subst. (servus) τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης. Arist. Ran. 965.

μανθάνω, 2. aor. ἔμαθον, v. (disco) οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ; Eur. Iph. T. 811. Syn. διδάσκομαι, ἐκδιδάσκομαι, ἐκμανθάνω, ἔδαην, πεύθομαι, αἰσθάνομαι, γιγνώσκω, ἐννοέω.

μανία, ας, ἡ, subst. (furor, insania) μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον. Eur. Hipp. 214. Syn. λύσσα, λύσσημα, μαργοσύνη. Epith. τροχήλατος, ὀξεῖα, ὀλοή, ἀκόλαστος, ἀδάμαστος, λυσσῶσα, κακή, στυγερά.

Μανία, ας, ἡ, subst. (nomen servae) Ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία. Arist. Thesm. 728. Syn. vid. δούλη.

μανιάς, άδος, μανικός, ἡ, όν, et μανιώδης, εος, ὁ et ἡ, adj. (furiosus) ἐκ-λαθέσθαι λύσσας μανιάδος. Eur. Orest. 320. Vid. Arist. Nub. 830. et Eur. Bacch. 295. Syn. ἐμμανής, θυμήρης, μαργός, φρενομανής, φρενοπλήξ, φρενωλής.

μανίς, vid. μῆνις.

μαννοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (monilibus ornatus) πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτω. Theocr. 11, 41.

μάντεια, ας, ἡ, μάντευμα, ατος, μαντεῖον et μαντήϊον, ου, τὸ, subst. (divinatio, oraculum) τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς. Eur. Hipp. 236. Vid. Med. 683. Androm. 918. et Od. μ, 272. Syn. μαντοσύνη, θεοπροπία, φάτις, φήμη, χρησμός, κληδών. Epith. κρυπτή, καθαρά, ποικιλῳδός, σεμνή.

μαντεῖος, α, ον, et ον, ὁ et ἡ, et Ion. μαντήϊος, α, ον, adj. (fatidicus) ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ. Soph. Oed. R. 21. Vid. Apoll. Rhod. 2, 495. Syn. μαντόσυνος, χρησμῳδός, θεσπιῳδός, θεοπρόπος, χρησμολόγος.

μαντεύομαι, v. (vaticinor) ἤ τοι φιλοῦσα γ' ἧς ὕπερ μαντεύεται; Eur. Ion. 434. Syn. θεσπίζω, μαντιπολέω, θεσπιῳδέω, θεοπροπέω, χρησμῳδέω, χρησμολογέω.

μαντευτέος, ον, adj. verbal. (vaticinandus) τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον. Eur. Ion. 376.

μαντευτός, ή, όν, adj. (ab oraculo praedictus) ὑπὲρ τραπέζης ἦχ' ὁ μαντευτὸς γόνος. Eur. Ion. 1209.

μαντικός, ή, όν, adj. (ad vaticinationem pertinens) καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει. Eur. Bacch. 295. Syn. μαντεῖος, μαντήϊος, μαντόσυνος.

μαντικῶς, adv. (prophetice) οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι. Arist. Pax. 1026.

Μαντῐνε̆α, ας, ἡ, N. P. (Mantinea, oppidum Arcadiae) καὶ Τε̆γε̆ην εἶχον, καὶ Μαντῐνε̆ην ε̆ρᾰτεινήν. Il. β, 607.

Μάντῐο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Mantius) Μάντῐο̆ς αὖ τε̆κε̆το Πο̆λῠφείδε̆ᾰ τε, Κλεῖτόν τε̆. Od. ο, 249.

μαντῐπο̆λε̆ω, v. (circa vaticinia versor) μαντῐπο̆λεῖ δ' ᾰκε̆λευστο̆ς, ᾰμισθο̆ς ᾰοιδά. Aesch. Agam. 951. Syn. vid. μαντεύο̆μαι.

μαντῐπο̆λο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vaticinans) τῆς μαντῐπο̆λου βάκχης ᾰνε̆χων. Eur. Hec. 120. Syn. vid. μαντεῖο̆ς.

μάντῐς, ῐο̆ς, ὁ et ἡ, subst. (propheta, vates) οἰωνο̆ν, ὥστε̆ μαντῐς, εἰσο̆ρῶ κᾰκο̆ν. Eur. Hipp. 877. Syn. θε̆ο̄προ̆πο̆ς, ῠπο̆φήτης, χρησμο̆λο̆γο̆ς, χρησμῳ̄δο̆ς, ῐ̄ε̆ρεύς. Epith. κᾱλο̆ς, ᾰριστο̆ς, Πυθῐκο̆ς, σο̆φο̆ς, το̆ θεῖο̆ν εἰδὼς, ᾰλᾰο̆ς, ᾰμύμων, ἠΰς τε̆ με̆γας τε̆.

μαντο̆σῠνη, ης, ἡ, subst. (vaticinium) ᾔδε̆ε̆ μαντο̆σῠνας, οὐδὲ οὓς παῖδᾰς ε̆ασκε̆. Il. β, 832. Syn. vid. μάντειᾰ.

μαντο̆σῠνο̆ς, η, ο̆ν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (ad vaticinationem pertinens) μαντο̆σῠνοι πνεύσωσ' ᾰναγκαι. Eur. Iph. A. 761. Syn. vid. μαντῐκο̆ς.

μανῡ́ω, vid. μηνῡ́ω.

μᾰράγνα, ης, ἡ, subst. (flagellum) ἀλλᾰ διπλῆς γὰρ τῆσδε̆ μᾰράγνης. Aesch. Choeph. 369. Syn. μάστιξ, ομᾰράγνα.

Μᾰρᾰθὼν, ῶνο̆ς, ὁ, N. P. (Marathon) ᾰ̄ξῐᾰ τῆς γῆς ᾰπο̆λαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μᾰρᾰθῶνῐ τρο̆παίου. Arist. Vesp. 711. Epith. ἐ̆ρο̆εις, ᾰλῑ̆κλυστο̆ς.

Μᾰρᾰθωνο̆μᾰχο̆ς et Μᾰρᾰθωνο̆μᾰχης, ου, ὁ, subst. (qui Marathone pugnavit) ἐξ ὧν ᾰ̄νδρας Μᾰρᾰθωνο̆μᾰχους. Arist. Nub. 982. Vid. Acharn. 180.

μᾰραίνω, v. (marcefacio) πάνθ' ὁ̆ με̆γας χρο̆νος μᾰραίνει. Soph. Aj. fl. 714. Syn. αὐαίνω, ἰσχαίνω, δῐαφθείρω, τήκω, ἐκτήκω, ᾰφᾰνίζο̆μαι.

μαργαίνω et μαργᾰω, v. (furiose ago) μαργαίνειν ᾰνε̆ηκε̆ν ε̆π' ᾰθᾰνᾰτοισῐ θε̆οῖσῐ. Il. ε, 582. Vid. Eur. Phoen. 1262. Syn. μαίνο̆μαι, ὁρμαίνω.

μάργᾰρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (monile margaritis insertum) καὶ μάργᾰρον τρᾰχήλῳ. Anacr. 20, 14.

μάργο̆ς, η, ο̆ν, adj. (vesanus, avidus) ἐξῶλε̆ς ἐστῐ μάργο̆ν Αἰγύπτου γε̆νο̆ς. Aesch. Suppl. 737. Syn. μᾰνῐκο̆ς, μᾰνῐώδης, ᾰσελγὴς, ᾰκο̆λαστο̆ς.

μαργο̆σῠνη, ης, et μαργο̆της, ητο̆ς, ἡ, subst. (insana libido) μαργο̆σῠνης· ἴστω δ' ῐ̄ε̆ρὸν φᾰο̆ς ἠε̆λῐοιο̆. Apoll. Rhod. 4, 1019. Vid. Eur. Androm. 941. Syn. μᾰχλο̆σῠνη, προ̆πε̆τειᾰ, ε̆ρως.

Μᾰρῐανδυνοὶ, ῶν, οἱ, N. P. (Mariandyni, Asiae gens) καὶ Μᾰρῐανδυνῶν ἀνδρῶν, ᾰπε̆οντο̆ς ᾰνακτο̆ς. Apoll. Rh. 2, 140.

Μᾰρικᾶς, ὁ, N. P. (Maricas, nomen fabulae) vid. Εὔπο̆λῐς.

μᾰριλᾰδης, ου, ὁ, subst. (qui inter carbones versatur) τῶνδὶ δε̆ μηδε̆ν; ε̆τε̆ο̆ν, ὦ μᾰριλᾰδη; Arist. Acharn. 609.

μᾰρίλη, ης, ἡ, subst. (pulvis carbonicus) ὑπο̆ τοῦ δε̆ους τῆς μᾰρίλης μοι σῠχνήν. Arist. Acharn. 349.

Μᾰρῐς, ῐδος, ὁ, N. P. (Maris) ἤρῐπε δὲ προπᾰροιθε· Μᾰρις δ' αὐτοσχεδᾰ δουρὶ. Il. π, 819.

μαρμαίρω, v. (splendeo) αὐτὸν, καὶ θεράποντᾰ, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντᾰς. Il. π, 279. Syn. λάμπω, ἀστράπτω, στίλβω, μαρμᾰρύσσω.

μαρμᾰρέος, α, ον, μαρμᾰρῖνος, ον, μαρμᾰρόεις, εσσᾰ, εν, et μαρμᾰρέος, όα, ὁν, adj. (marmoreus) τρίπλᾰκᾰ, μαρμᾰρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελᾰμῶνᾰ. Il. σ, 480. Vid. Theocr. Epigr. 10. Soph. Antig. 619. et Eur. Phoen. 1416. Syn. λαμπρὸς, λευκὸς.

μαρμᾰρυγὴ, ῆς, ἡ, subst. (splendor) vid. εὔκλωστος. Syn. αὐγὴ, ἄγλαια, ἀστρᾰπή. Epith. σέλασφορος, ῥοδόεσσα, πῠρόεσσᾰ.

μαρμᾰρωπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (micantes oculos habens) ὄφεων ἰᾰχήμᾰσι λύσσᾰ μαρμᾰρωπὸς. Eur. Herc. f. 879.

μάρνᾰμαι, v. (pugno) ἡμεῖς τε πρὸς γῠναικᾰ μάρνασθαι μίαν. Eur. Troad. 733. Syn. vid. μᾰχομαι et πᾰλαίω.

Μαρπίσση, ης, ἡ, N. P. (Marpissa) vid. Εὐηνίνη.

μαρπτῖς, ῐδος, ὁ, subst. (prehensor) ὅδε μάρπτις νάϊος, γαῖος. Aesch. Suppl. 833. Exp. „μάρπτις· ὑβριστής." Hesych.

μάρπτω, f. ψω, v. (prehendo) τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων. Eur. Hec. 1044. Syn. λαμβάνω, κᾰτᾰλαμβᾰνω, κρᾰτέω, ἐπῐλαμβάνω, ἁρπάζω.

μάρτῠρ vel μάρτῠς, ῠος, et μάρτῠρος, ου, ὁ et ἡ, subst. (testis) νεκροῦ πᾰρόντος μάρτῠρος σᾰφεστᾰτου. Eur. Hipp. 976. Vid. Il. β, 302. Epith. ἄκρῐτος, ἄφωνος, ἔμπεδος.

μαρτῠρέω et μαρτῠρόμαι, v. (testor) οὐ μαρτῠρήσει μ' Ἰσθμιος Σῖνις ποτέ. Eur. Hipp. 981. Vid. Iph. A. 78. Syn. ἐπῐμαρτῠρέω.

μαρτῠρημᾰ, ᾰτος, μαρτῠρῖον, ου, τὸ, et μαρτῠρῐα, ας, ἡ, subst. (testimonium) μνημεῖᾰ θ' ὅρκων, μαρτῠρημᾰ θ' Ἑλλᾰδι. Eur. Suppl. 1214. Vid. Aesch. Eum. 488. et Arist. Vesp. 1066.

μαρῠω, vid. μηρῠω.

Μᾰρων, ωνος, ὁ, N. P. (Maro, nepos Bacchi) ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μᾰρων, Εὐάνθεος υἱὸς. Od. ι, 197.

μᾰσᾰομαι, v. (manduco) μᾰσώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξῠνεῖναι. Arist. Plut. 321. Syn. ἀποδρέπω.

Μάσης, ητος, ἡ, N. P. (Mases) οἵ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσητᾰ τε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Il. β, 562.

μάσθλης, ητος, ὁ, subst. (mollitum lorum, homo astutus vel effeminatus) ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἱ ὑπέρχεται. Arist. Equit. 269. Syn. γλοιὸς.

μασθὸς et μαστὸς, οῦ, ὁ, subst. (mamilla, excrescentia quaevis, tumulus) ἡ γρηῠς μασθῶν ὡς ἀπέχει χᾰρῐτᾰς. Call. Ep. 27. Vid. Eur. Bacch. 690.

μάσσω vel μάττω, v. (tango, pinso, subigo, abstergo) τοὺς θ' Ἡρᾰκλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντᾰς ἐκείνους. Arist. Pax. 741. Syn. πέσσω, ἀνᾰμάσσω, κᾰτασκευάζω, κᾰθαίρω, ἀπομάσσω, περῐκᾰθαίρω.

μάσσων, ὄνὄς, ὁ et ἡ, adj. compar. (major) μή μου πρὄκήδου μᾶσσὄν, ὡς ἔμοὶ γλὔκὔ. Aesch. P. V. 65. Syn. μείζων, μᾶκρὄτἔρὄς.

μάσταξ, ἄκὄς, ἡ, subst. (mandibula, os, esca) μάστἄκ' ἔπεὶ κἔ λᾶβῃοῖ· κἄκῶς δ' ἄρᾶ οἱ πἔλεῖ αὐτῄ. Od. ι, 324. Syn. γνᾶθὄς, χεῖλὄς, στὄμᾶ, τρὄφὴ, μᾶσημᾶ.

μαστᾶρύζω et *μαστᾶρίζω*, v. (male mando, languide et iguaviter manduco) ὅδ' ὑπὄ γήρως μαστᾶρύζει. Arist. Acharn. 689. Exp. κἄκῶς μᾶσῶμαι καὶ βλακικῶς. Syn. μαστῖχᾶω, τονθὄρύζω.

μαστεύω, vid. *μᾶτεύω*.

μαστὴρ, ῆρὄς, *μαστήρῖὄς*, ὁ, et *μαστειρᾶ*, ας, ἡ, subst. (indagans, investigans) τίς δ' ὅδἔ Καδμείων μαστὴρ οὐρειδρὄμων. Eur. Bacch. 973. Vid. Aesch. Suppl. 970. et 170. Syn. κᾶτοπτὴρ, ἔπόπτης.

μαστιγῖας, ου, ὁ, subst. (mastigia, verbero) ἐς ταυτὄν· οὐκ ἐῤῥήσἔτ', ὦ μαστιγῖαι; Arist. Lys. 1240. Phr. μάστιγῖ νῶτον φοινιχθείς.

μαστιγὄω, *μαστίζω* et *μαστῖω*, v. (flagello, flagris caedo) ψευδῆ δῖᾶβάλλει· κἄτᾶ μαστιγούμἔθᾶ. Arist. Equit. 64. Vid. Il. χ, 400. et ρ, 622. Syn. μάστιγι πλήσσω, ἔλαύνω, αἰκίζω, παίω.

μαστιγωτἔὄς, ὄν, adj. verb. (flagellandus) καὶ πὄλὔ γἔ μᾶλλὄν ἐστῖ μαστιγωτἔὄς. Arist. Ran. 633.

μαστίκτωρ, ὄρὄς, ὁ, subst. (flagellifer). ὑπὄ λὄβον πᾶρεστῖ μαστίκτὄρὄς. Aesch. Eum. 159.

μάστιξ, ιγὄς, et *μάστῖς*, ῖὄς, ἡ, subst. (flagrum, flagellum, scutica) ὡς ἄρᾶ φωνήσας ἵμᾶσεν μάστιγῖ φᾶεινῇ. Il. ζ, 316. Vid. Od. ο, 182. Syn. μάσθλη, μᾶράγνᾶ, ῥάβδὄν, πληγή. Epith. τρὄμἔρὰ, κἄκή, λῖγὔρὰ, θεία, θὄᾶ, στῖβᾶρὰ, δῖπλῆ.

μαστῖχᾶω, v. (mando, manduco) δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δἔ πἔρὶ στὄμᾶ μαστῖχὄωντῖ. Hes. Scut. 389. Syn. μᾶσᾶὄμαι, ἐσθίω.

Μαστὄρῖδης, ου, ὁ, patronym. (Mastore natus) Μαστὄρῖδης· ὄ γᾶρ οἶὄς ὄμηλῖκῖην ἔκἔκαστὄ. Od. β, 158.

μαστὄς, vid. *μάσθὄς*.

μαστῖς, vid. *μάστιξ*.

μαστρὄπὄς, οὔ, ὁ et ἡ, subst. (leno, lena) ὥς τ' αὖ τά κρἔ ἐξ Ἀπᾶτουρίων τοῖς μαστρὄποις δῖδοῦσαι. Arist. Thesm. 558. Syn. πρὄᾶγωγὄς.

Μάστωρ, ὄρὄς, ὁ, N. P. (Mastor) τοῦ μἔν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτᾶ Λὔκόφρὄνᾶ, Μάστὄρὄς υἱὸν. Il. ο, 430.

μασχᾶλη, ης, ἡ, subst. (axilla, ala, armus, ramus) ὄζων κἄκὸν τῶν μασχᾶλῶν. Arist. Acharn. 852. Syn. ἔπωμῖς, πτἔρὄν, θᾶλὄς.

μασχᾶλίζω, v. (obtrunco) ἐμασχᾶλίσθη, κἀπῖ λουτροῖσιν κᾶρα. Soph. Electr. 445. Syn. κὄλὄβόω, κᾶτᾶκόπτω, ἀκρωτηριάζω.

μασχᾶλιστὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (lorum equorum supra armos, quo currui alligantur) ἀλλ' ἀμφὶ πλεύραις μασχᾶλιστῆρας βᾶλἔ. Aesch. P. V. 71. Syn. λἔπαδνὄν, δεσμὄς, ἱμας.

μᾶτάζω et *μᾶταιάζω*, v. (vana cogito, desipio) σπλάγ-

χνᾶ δ' οὔτῐ μᾰτάζει. Aesch. Agam. 966. Syn. μωραίνω, ἀλαίνω, ἀφραίνω, ἠλασκάζω, ἠλῐθῐὄὁμαι.

μᾰταιὸς, α, ὄν, adj. (ineptus, vanus) μηδὲν μᾰταιόν, ἐς τοῖς εὐξάσθαι θεῷ. Eur. Hipp. 46. Syn. ἀλῐὸς, κἔνὸς, μαψῐδῐὸς, ἠλῐθῐὸς, μωρὸς, ἄφρων.

μᾰτᾰω, f. ήσω, v. (vane tempus tero) μὴ τὼ μὲν δείσαντε μᾰτησέτὸν, οὐδ' ἐθέλητὸν. Il. ε, 233. Syn. ἀμέλέω.

μᾰτεύω et μαστεύω, v. (quaero, vestigo) ὃν χάμᾰτευες πρόσθἐν εἰσῐδεῖν ἄτᾰρ. Soph. Oed. R. 1052. Vid. Hes. fr. 31,4. Syn. ζητέω, ἐρευνᾶω, ἐπιζητέω, ῐχνεύω, ψηλᾰφᾰω, μαστεύω.

μᾰτη, ης, ἡ, et μᾰτῐα, ας, ἡ, subst. (inanis deliberatio, stultitia) μή, ἀλλ'[1]) εἴφ' ὁμοίως καὶ πᾰτρὸς τοῦ σοῦ μᾰτας. Aesch. Choeph. 905. Vid. Od. κ, 79. Syn. ἀβουλῐα, φαυλὄτης, ἁμαρτῐα, ἁμάρτημᾰ.

μᾰτην, adv. (frustra, falso, temere) ὅπως σίδηρὸς ἐξὸλισθᾰνοι μᾰτην. Eur. Phoen. 1398. Syn. ἄλλως, αὔτως, μᾰψ, εἰκῆ, κἔνως.

μᾰτῐα, vid. μᾰτη.

ματροκτὄνὸς, Dor. pro μητροκτὄνὸς, q. v.

ματτῠὄλοιχὸς, ου, adj. (qui gestit comedere mattyam) στρὄφῐς ἀργᾰλἔος, ματτῠὄλοιχὸς. Arist. Nub. 451.

μᾰττω, vid. μᾰσσω.

μαυρὄω, idem quod ἀμαυρὄω, v. (obscuro, extinguo) ῥεῖα τἔ μιν μινυροῦσῐ θεοὶ, μῐνῠθουσῐ δἔ οἶκοι. Hes. Op. 323. Syn. ἀμαυρὄω, ἀφᾰνῐζω, ἀπὄλείφω, ἀμαλδῠνω, ἐξᾰλείφω.

μᾰχαιρᾰ, ας, ἡ, subst. (culter, sica, gladius) Ἀτρείδης δἔ ἐρυσσᾰμἔνος χείρεσσι μᾰχαιρᾰν. Il. γ, 271. Syn. κὄπῐς, ἐγχειρῐδῐὄν, ξῐφὸς, δρἔπᾰνη, δρἔπᾰνὄν. Epith. ὀξῠστὄμὸς, λᾰβρὸς, θηκτὸς, χρυσεία, ἀμφῐπληξ, ῐἔρά, μῐαιφὄνὸς.

μᾰχαιρῐδῐὄν, ου, τὸ, Arist. Equit. 410. demin. a v. praeced.

μᾰχαιρὄπὄιὸς, ὄν, subst. (cultrorum aut gladiorum artifex) ὁ μᾰχαιρὄποιὸς, μήτἔ δάκνειν τούτους ἐμἔ. Arist. Av. 441.

μᾰχαιρὄφὄρὸς, ὄν, adj. (cultro vel gladio armatus) τὸ μᾰχαιρὄφὄρον τ' ἔθνὸς ἐκ πάσης. Aesch. Pers. 56. Syn. ξῐφηφὄρὸς, ξῐφήρης.

μαχᾰνα, Dor. pro μηχᾰνη, q. v.

Μᾰχάων, ὄνὸς, ὁ, N. P. (Machaon, Aesculapii filius et Podalirii frater, vid. Od. ο, 225—255.) Παῦσὄν ἀριστεύοντᾰ Μᾰχάὄνᾰ, ποιμἔνᾰ λαῶν. Il. λ, 506. Syn. Ἀσκληπῐου υἱὸς, ἥρως, δῖὸς, ἀντῐθἔὸς, ἰητὴρ, κλῠτὸς.

μᾰχη, ης, ἡ, subst. (proelium, pugna) εἰς πὄλἔμὄν ὑμῖν καὶ μᾰχην κᾰθῐστᾰται. Eur. Herc. fur. 1159. Syn. ὑσμίνη, δηῐὄτης, φῠλὄπῐς, κῠδοιμὸς, ἀγὼν, ἐνὄπὴ, πὄλἔμὸς. Epith. δεινὴ, κρατἔρὴ, κυδῐᾰνειρᾰ, μἔγᾰλη, φοίνῐὸς, ἄλκῐμὸς, σχἔτλῐα, δρῐμεῖα, φθισιμβρὄτὸς, ἄλιαστὸς, καρτίστη, ἀλἔγεινὴ, δακρῠὄεσσᾰ, κυνοτειρᾰ, πὄλῠδακρῠτὸς, ἀμἔγαρτὸς, πῐκρὰ, στῠγἔρὴ.

μᾰχήμων, ὄνὸς, ον, et μᾰχῐμὸς, ἡ, ὄν, adj. (pugnax, pugnae aptus) οὐ γὰρ σοὶ κρᾰδῐη μἔνἔδήῐὸς, οὐδἔ μᾰχήμων.

1) μή, ἀλλ' per synizes. in unam syllabam contrahuntur.

Il. *μ*, 277. Vid. Arist. Vesp. 1057. Syn. πŏλĕμῐκŏς, ἀρήῐŏς, ἀρηΐφῐλŏς, μĕνεπτŏλĕμŏς.

μᾰχητής, οῦ, ὁ, subst. (pugnator) ὦ γέρŏν, ἦ μάλᾰ δή σε νέοι τείρουσῐ μᾰχηταί. Il. *ϑ*, 102. Syn. πŏλĕμιστής, ἀσπιστής, αἰχμητής, μᾰχῐμŏς. Phr. μήστωρ φŏβοιŏ, πŏλέμοιŏ μάχης τ' εὖ εἰδώς.

μᾰχητŏς, ή, ŏν, adj. (oppugnandus) δεινόν τ' ἀργᾰλέŏν τĕ καὶ ἄγριŏν οὐδĕ μᾰχητŏν. Il. *μ*, 119. Syn. 'ἄλωτŏς, ἄμβᾰτŏς, ἐπῐδρŏμŏς, ἀλᾰπαδνŏς.

μᾰχῐμŏς, vid. μᾰχήμων.

μᾰχλŏς, ή, ŏν, adj. (incontinens, libidinosus) μαχλŏτᾰται δĕ γῠναῖκĕς, ἀφαυρŏτᾰτοι δĕ τĕ ἄνδρĕς. Hes. Op. 584. Syn. 'ἀσελγής, ἄσωτŏς, μαργŏς, πορνŏς, ἀκρᾰτής, ἀκŏλαστŏς.

μᾰχλŏσῠνη, ης, ή, subst. (incontinentia, lascivia) τὴν δ' ἤνῐπ', ἥ οἱ πŏρĕ μαχλŏσύνην ἀλĕγεινήν. Il. *ω*, 30. Syn. μαργŏσῠνη, ἀσέλγειᾰ, πορνείᾰ, ὕβρῐς.

μᾰχŏμαι, v. (pugno, praelior) πύργων πᾰροιϑĕ μᾰχŏμĕνοι πᾰτρας ὑπĕρ. Eur. Phoen. 1016. Syn. 'ἁμιλλᾰŏμαι, δηρῐᾰω, πŏλĕμίζω, μάρνᾰμαι, ἐρίζω, δŏρύσσω, πŏλĕμĕω. Phr. vid. Tyrt. 2. v. 29—34.

μάψ et μαψῐδίως, adv. (frustra, incassum) ἦĕν ἀτάρ μῐν ἔφην μάψ αὔτως εὐχĕτᾰασϑαι. Il. *υ*, 348. Vid. Od. *η*, 310. Syn. vid. μᾰτην.

μαψῐδιŏς, α, ŏν, et ον, ὁ et ή, adj. (inanis, vanus) μαψῐδιŏν ἔχει φᾰτῐν. Eur. Hel. 259. (Paeon dim.) Syn. κĕνŏς, μᾰταιŏς, ἄφρων.

μαψῐδίως, vid. μάψ.

μαψῐλᾰκας, vel, ut mavult Heyn., μαψῠλᾰκης, ου, ὁ et ή, adj. (inaniter effutitus) τέκν-οισῐν ἄτĕ μαψῐλᾰκας, Διὸς Κŏρινϑŏς. Pind. Nem. 7, 155. Syn. 'ἀδŏλεσχŏς.

μᾰω, inus. perf. med. μĕμᾰᾰ, particip. μĕμᾰώς, ῶτŏς, et μĕμαώς, ŏτŏς, v. (vehementer cupio) ἀμφŏτĕροι μĕμᾰσαν πŏλĕμίζειν ἠδĕ μᾰχεσϑαι. Il. *η*, 4. Syn. προϑυμĕŏμαι, γλῐχŏμαι, σπεύδω, ἐπῐϑυμĕω, βουλŏμαι, ἐφῐεμαι, ζητĕω, ἱκμᾰŏμαι, εὔχŏμαι.

Μĕγᾰδης, ου, ὁ, patronym. (Megades) καὶ Πĕρῐμον Μĕγᾰδην, καὶ Ἐπίστŏρᾰ, καὶ Μĕλᾰνιππŏν. Il. *π*, 695.

μĕγᾰϑαρσής, ĕŏς, ὁ et ή, adj. (magna fiducia praeditus) σῆμᾰ τῐϑεὶς πŏλĕμοιŏ ἔῳ μĕγᾰϑαρσĕῐ παιδῐ. Hes. Scut. 385. Syn. ϑαῤῥαλĕŏς, εὔϑυμŏς.

μĕγᾰϑυμŏς, ον, ὁ et ή, adj. (magnanimus) Τρῶες δĕ μĕγᾰϑυμοι, ἐπεὶ ἴδŏν υἷĕ Δάρητŏς. Il. *ε*, 27. Syn. μĕγᾰλαυχŏς, μĕγᾰλήτωρ, ἀνδρεῖŏς, ἀγήνωρ, γενναῖŏς.

μĕγαίρω, v. (moleste fero, invideo) ἀμφὶ δĕ νεκροῖσιν κᾰτᾰκηĕμĕν οὔτῐ μĕγαίρω. Il. *η*, 408. Syn. φϑŏνĕω, ζηλŏω, ἀγᾰνακτĕω.

μĕγᾰκήτης, ĕŏς, ὁ et ή, adj. (magnae belluae similis, ingens) εἱστήκει γάρ ἐπὶ πρύμνῃ μĕγᾰκήτĕι νηΐ. Il. *λ*, 599. Syn. μĕγᾰς, εὐμĕγĕϑης.

μĕγᾰλαυχĕω, v. (magnifice jacto) μĕγᾰλαυχείτω, ξιφŏδη-

λήτῳ. Aesch. Agam. 1506. Syn. αὐχέω, ἐπαυχέω, σεμνύνομαι, καυχάομαι, ἀλαζονεύομαι.

μεγάλαυχος, μεγάληγορος, ου, ὁ et ἡ, et μεγαυχής, έος, ὁ et ἡ, adj. (magnifice jactans) ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσίγενεῖς. Aesch. Sept. c. Theb. 1057. Vid. 561. et Pind. Nem. 11, 27. Syn. ἀλάζων, ὑψήγορος.

μεγαληγορία, ας, ἡ, subst. (grandiloquentia) μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις. Eur. Phoen. 190.

μεγαλήγορος, vid. μεγάλαυχος.

μεγαληνορία, ας, ἡ, subst. (magnificentia) ἀλλ' ἔμπαν μεγαληνορίαις ἐμβαίνομεν. Pind. Nem. 11, 57. Syn. ἀλαζονεία, καύχησις.

μεγαλήνωρ, ορος, adj. (magnificus) καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ. Pind. Pyth. 1, 99. Syn. ὑπερήφανος.

μεγαλήτωρ, ορος, adj. (cor generosum habens) ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαί. Pind. Isthm. 5, 44. Syn. vid. μέγαθυμος.

μεγαλίζω et μεγαλύνω, v. (altum et celsum facio) πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ. Il. κ, 69. Vid. Eur. Bacch. 316. Syn. μεγάλαυχέω, ἐπαίρω, ἀλαζονεύω, αὐχέομαι, ὑπέρβιος εἰμί.

μεγαλόδωρος, ον, adj. (munificus) καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων. Arist. Pax. 392. Syn. δωτήρ, μεγαλοπρεπής.

μεγαλοιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (infortunatissimus) τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἁ μεγάλοιτος. Theocr. 2, 72. Syn. τρισάθλιος, ἐχθροδαίμων, κακοδαίμων, ἀθλιώτατος, πανάθλιος.

μεγαλοκευθής, έος, ὁ et ἡ, adj. (multa latibula habens) μεγαλοκευθέεσσιν ἐν ποτὲ θαλάμοις. Pind. Pyth. 2, 60.

μεγαλόμητις, ιος, adj. (magna meditans) μεγαλόμητις εἶ. Aesch. Agam. 1399.

μεγαλόπετρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ingentibus saxis munitus) μεγαλόπετρον ἄβατον ἀκρόπολιν. Arist. Lys. 483.

μεγαλόπολις, εως, ὁ et ἡ, adj. (magnitudine civitatis insignis) δέδορκεν, ἁ δὲ μεγαλόπολις. Eur. Troad. 1282.

μεγαλοπρεπής, έος, ὁ et ἡ, adj. (splendidus, speciosus) κάλλιστον ἔργον, καὶ μεγαλοπρεπέστατον. Arist. Av. 1125. Syn. περίσημος, ἀρίδείκετος, ἔκδηλος, σεμνός.

μεγαλοσθενής et μεγασθενής, έος, ὁ et ἡ, adj. (validissimus) κλῦθι, Πόσειδαον, μεγαλοσθενὲς, Ἐννοσίγαιε. Hom. H. 40, 1. Vid. Arist. Nub. 566. Syn. σθεναρός, ἐρισθενής, ἰσχυρός, ἀγήνωρ, ὑπερμενής.

μεγαλόσπλαγχνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (magnanimus, iracundus) μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος. Eur. Med. 108. Syn. θερμόβουλος, ὀργίλος, μεγάθυμος.

μεγαλόστονος, ον, adj. (magno gemitu dignus) ἕδος νέμονται μεγαλο-στόνοισι. Aesch. P. V. 420. Syn. ἀξιόθρηνος.

μεγαλοσχήμων, ον, ονος, et μεγαλόσχημος, ον, adj. (magnificens) λέλακε χώρα, μεγαλο-σχήμονα. Aesch. P. V. 415. Syn. vid. μεγαλοπρεπής.

μεγᾰλὄφρων, ὄνὄς, adj. (magna sentiens) ἡσῠχῐας πἔρῐ τῆς μἔγᾰλόφρὄνὄς. Arist. Lys. 1289. Syn. μἔγᾰθυμὄς, μἔγᾰλαυχὄς, μἔγᾰλήτωρ.

μεγᾰλύνω, vid. μεγᾰλίζω.

μεγᾰλώνῠμὄς, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (praeclari nominis) καὶ μἔγᾰλώνῠμὄν ἡμἔτἔρον πᾰτἔρ'. Arist. Nub. 569.

μεγᾰλως et μεγᾰλωστῐ, adv. (valde, magnopere) μἔγᾰλως τὄδ' ὁρμᾶται. Eur. Med. 186. Vid. Od. ω, 40.

Μἔγᾰπένθης, ἔὄς, ὁ, N. P. (Megapenthes, Menelai filius) οὐκ οἷος, ἅμᾰ τῷγ' Ἑλἔνη κῐἔ καὶ Μἔγᾰπένθης. Od. ο, 100. Epith. τηλῠγἔτὄς, κρᾰτἔρὄς.

Μἔγᾰρᾰ, ας, ἡ, N. P. (Megara) καὶ Μἔγᾰρην Κρείοντὄς ὑπερθύμοιὄ θῠγατρᾰ. Od. λ, 268.

Μἔγᾰρᾰ, ων, τὰ, N. P. (Megara, Graeciae oppidum) Ἰὼ Μἔγᾰρᾰ, Μἔγᾰρ', ὡς ἐπῐτρίψεσθ' αὐτῐκᾰ. Arist. Pax. 246.

Μἔγᾰρεὺς, ἔὄς, et Ion. ῆὄς, N. P. (1. Megareus, 2. Megarensis) τοῦ πρὶν θᾰνόντος Μἔγᾰρἔως κλεινὸν λἔχὄς. Soph. Antig. 1303. Vid. Arist. Pax. 480.

Μἔγᾰρίζω, f. ῐῶ, v. (Megarensem ago) κλάων Μἔγᾰρῐεῖς· οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκὄν; Arist. Acharn. 822.

Μἔγᾰρῐκὄς, ἡ, ὄν, adj. (Megaricus) θάῤῥει, Μἔγᾰρῐκ'· ἀλλ' ἧς τᾰ χοιρῐδῐ' ἀπἔδου. Arist. Acharn. 830. Exp. πόνηρὄς.

μἔγᾰρὄν, ου, τὸ, subst. (domus, aedes) ἐκ δ' ἦλθον μἔγᾰροιὄ πᾰρὲκ μἔγᾰ τειχῐὄν αὐλῆς. Od. π, 343. Syn. δὄμὄς, δῶμᾰ, οἶκὄς, μἔλᾰθρὄν. Epith. εὐστᾰθἔς, εὔπηκτὄν, σκιὄεν, αἰθᾰλὄεν, εὐώδἔς, εὐναιἔτᾰὄν, εὔτυκτὄν, ὑψὄρὄφὄν.

μἔγᾰς, μἔγᾰλη, μἔγᾰ, compar. μείζων, superl. μἔγιστὄς, adj. (magnus) ὁ μἔγᾰς ὄλβὄς οὐ μὄνῐμὄς ἐν βρὄτοῖς. Eur. Orest. 334. (Paeon trim.) Syn. αἰπὺς, ἄγαυὄς, ἀμἔγαρτὄς, πἔλώρῐὄς, κητώδης, ἄπλἔτὄς, δεινὄς.

μἔγασθἔνὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj., vid. μἔγᾰλοσθἔνής.

μἔγαυχὴς, vid. μἔγᾰλαυχὄς.

μἔγἔθὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (magnitudo) οὐκ ἂν δῠναίμην μἔγἔθὄς ἐξειπεῖν ὅσὄς. Eur. Bacch. 269. Syn. σεμνὄτης, ἀξίωμᾰ, ὕψὄς.

μἔγήρᾰτὄς, ὄν, adj. (dilectissimus, pulcherrimus) Νηρῆος δ' ἐγἔνοντὄ μἔγήρᾰτᾰ τἔκνᾰ θἔάων. Hes. Theog. 240. Syn. πὄλῠήρᾰτὄς, ἐραστὄς, ἀγᾰπητὄς, χᾰρῐέστᾰτὄς.

μἔγιστὄπὄλῐς, ἔως, ἡ, adj. (civitates maximas efficiens) ὦ μἔγιστὄπὄλῐ. Pind. Pyth. 8, 2.

μἔγιστὄτῐμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (plurimum veneratus) δῐκας γἔγραπται μἔγιστὄτῐμου. Aesch. Suppl. 717.

μἔδἔω et μἔδω, f. ήσω, v. (praesum, rego, curo, administro) ναύταις μἔδἔουσᾰ θᾰλάσσης. Eur. Orest. 1707. Vid. Od. α, 72. Syn. ἀνάσσω, βᾰσῐλεύω, ἄρχω, ἀμφῐβἔβηκᾰ, μήδὄμαι, φροντίζω.

Μἔδἔὼν, ῶνὄς, ἡ, N. P. (Medeon, urbs Boeotiae) Ὠκᾰλἔην, Μἔδἔῶνᾰ τ', εὔκτῐμἔνον πτὄλῐεθρὄν. Il. β, 501.

μέδιμνος, ου, ὁ, subst. (medimnus) ὑμῖν καὶ σῖτον ὑφίσταται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους. Arist. Vesp. 716.

Μέδουσα, ης, ἡ, N. P. (Medusa, regis Phorcydis filia) vid. Ovid. Metam. 4, 800. εὐπάραον κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας. Pind. Pyth. 12, 28. Epith. βλοσυρά, ἀστερόεσσα, Γοργώ.

μέζεα, ων, τά, subst. (pudenda) θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. Hes. Op. 510. Syn. μήδεα.

μεθαιρέω, 2. aor. μεθεῖλον, unde Ion. μεθέλεσκον, v. (comprehendo, excipio) ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος πόσιν οὔδας ἱκέσθαι. Od. θ, 376. Syn. μεταλαμβάνω, ἐκδέχομαι, αἱρέω.

μεθάλλομαι, v. (insilio, irruo) ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτός. Il. μ, 305. Syn. ἐφάλλομαι, ἐφορμάω, ἐνάλλομαι.

μεθαμέριος, Dor. pro μεθημέριος, q. v.

μεθαρμόζω, v. (adapto de integro, muto in) νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον. Eur. Alcest. 1176. Syn. μεταφέρω, μεταβάλλω.

μεθέλεσκε, Ion. aor. v. μεθαιρέω.

μεθέπω, 2. aor. ἔσπον, v. (sequor, quaero) αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους. Il. ε, 329. Syn. μετέρχομαι, ἕπειμι, μεταδιώκω, διώκω, ζητέω, ἐρευνάω, ἐπακολουθέω, μεθήκω.

μέθη, ης, et μέθυσις, εως, ἡ, subst. (ebrietas) μέθη δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις. Eur. Electr. 326. Vid. Theogn. 836. Syn. μέθυσις, κραιπάλη.

μεθήκω, v. (persequor, advenio) ἔπου· μεθήκουσίν σ' Ὀδυσσέως παρά. Eur. Troad. 1261. Syn. μετέρχομαι, μέτειμι.

μεθῆμαι, v. (adsideo) τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην. Od. α, 118. Syn. συγκάθημαι, παράκάθημαι.

μεθημέριος, ου, ὁ et ἡ, adj. (diurnus) καὶ μεθαμερίων, ὁδωσόν. Eur. Ion. 1050. Syn. ἐφημέρος, ἐφημέριος.

μεθημοσύνη, ης, ἡ, subst. (incuria, negligentia) τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος. Il. ν, 121. Syn. ἀμέλεια, ἄνεσις, ῥαθυμία.

μεθήμων, ονος, adj. (negligens, remissus) Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; Od. ζ, 25. Syn. ἀμελής, ἀτημελής.

μεθίημι, f. θήσω, v. (remitto) ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω. Eur. Bacch. 1060. Vid. Il. ν, 234. Syn. ἀφίημι, ἀνίημι, παρίημι, ἐάω, προλείπω, συγχωρέω, ἀποπέμπω, ἀμελέω.

μεθίστημι, f. μεταστήσω, v. (commuto, depello) κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν. Eur. Alcest. 176. Syn. μεταφέρω, ἀπαλλάττω.

μεθομιλέω, v. (sum commilito) καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθών. Il. α, 269. Syn. ὁμιλέω, προσομιλέω, συγγίγνομαι, συντυγχάνω.

μεθορμάω, v. (adgredior, contra ruo) ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς. Il. ε, 325. Syn. ἐφορμάω, ἐπορούω, ἐπαΐσσω.

μεθορμίζω, v. (amoveo a statione navali, ejicio) *καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα*. Eur. Bacch. 919. Syn. *ἐκβάλλω*.

μέθυ, τὸ, subst. indecl. (vinum) *οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν*. Od. μ, 362. Syn. *οἶνος*. Epith. *ἡδύ, γλυκύ, γλυκερόν, πορφύρεον*.

μεθυδώτης, ου, ὁ, subst. (qui vinum dat) *ἐσέλθῃ μεθυδώτας*. Anacr. 7, 4. Syn. *οἰνοδότης*.

μεθυποδέομαι, v. (calceos muto) *ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην*. Arist. Eccl. 540.

μέθυσις, vid. *μέθη*.

μεθυσοκότταβος, ου, ὁ, subst. (qui cottabis ludit inter pocula) *νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι*. Arist. Acharn. 524.

μέθυσος, η, ον, adj. (ebriosus) *γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεκ', ἥν*. Arist. Nub. 555. Syn. *οἰνοβαρής, πάροινος, ὑπερπλησθείς, μέθης, βεβαρημένος οἴνῳ*.

μεθύω, v. (ebrius sum) *σίγα, σίγα· καὶ δὴ μεθύων*. Eur. Cycl. 485. Syn. *καταμεθύω, οἰνόομαι, οἰνοβαρέω*.

μειαγωγέω, v. (ad libram suspendo) *τί δὲ μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν*. Arist. Ran. 810.

μειδάω et *μειδιάω*, v. (subrideo) *μειδήσασα δὲ Ἥρη ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον*. Il. α, 596. Vid. Od. ψ, 786. Syn. *γελάω, γελοιόω, ὑπομειδάω*.

μείζων, vid. *μέγας*.

μείλας, vid. *μέλας*.

μείλιγμα, ατος, *μειλικτήριον* et *μειλικτρον*, ου, τὸ, subst. (delinimentum) *σαίνοσ'· (αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·)* Od. κ, 217. Vid. Aesch. Pers. 616. et Apoll. Rhod. 4, 712. Syn. *κηλητήριον, θελκτήριον*.

μειλικτήριος, ον, adj. („qui pacat." Blomf. Aesch. Pers. 616.)

μείλιον, τὸ, subst. (1. munus, quo aliquem delinimus, 2. ludicra, deliciae) *μείλιον, ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας*. Call. 3, 230. Syn. *προΐξ, παίγνια, μείλιγμα*.

μειλίσσω, f. ίξω, v. (mulceo, placo, delinio) *Ζεὺς μειλίσσων Στυγίους*. Eur. Hel. 1338. Syn. *θέλγω, πραΰνω, κηλέω, μαλάσσω*.

μειλιχία, ας, ἡ, subst. (lenitas, comitas) *εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο*. Apoll. Rhod. 2, 1283. Syn. *ἄνεσις, ἀγανοφροσύνη, ἡσυχία*.

μειλίχιος, α, ον, et *μείλιχος*, ου, ὁ et ἡ, adj. (comis, humanus, suavis) *τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι*. Il. ζ, 343. Vid. Od. ο, 373. Syn. *γλυκύθυμος, ἡδύς, ἡδύλογος, ἀγανός, γλυκύς, ἤπιος*.

μειράκιον, *μειρακύλλιον*, ου, τὸ, *μειρακίσκη*, ης, ἡ, et *μεῖραξ*, ακος, ὁ et ἡ, subst. (adolescentulus) *καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται*. Arist. Plut. 1038. Vid. Ran. 89. 411. et Thesm. 417. Syn. *νεανίσκος, παῖς*.

μείρομαι, f. ἐρῶ, p. p. *μέμαρμαι*, Attice *εἵμαρμαι*, v. (divido, partior, tribuo) *ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς*. Il. ι, 612. Syn. *δαίω, μερίζομαι, λαγχάνω, κληρόομαι, δίδωμι, ἀπαμείρομαι*.

μείς, Aeol. pro μήν, mensis, q. v.

μείων, comp. (minor) vid. μῑκρός.

μελαγκερως, ων, et μελαγκερός, όν, ὁ et ἡ, adj. (nigra habens cornua) μέλαγκέρων λᾰβοῦσᾰ μηχᾰνήμᾰτῐ. Aesch. Agam. 1096.

μελαγκορυφος, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui insignis est atro vertice) καὶ κᾰτᾰράκτῃ καὶ μελαγκορύφῳ. Arist. Av. 887.

μελάγκροκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigra habens vela) (τὰν ἄστονον,) μελαγκρόκον νεκῠοστόλον θεωρίδᾰ. Aesch. Sept. c. Theb. 856.

μελαγχαίτης, ου, adj. (nigricomus) ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας. Eur. Alcest. 450. Syn. κυᾰνοχαίτης.

μελάγχῑμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (niger) κᾰρὰ ξύρηκὲς καὶ πεπλους μελαγχίμους. Eur. Electr. 513. Syn. vid. μέλας.

μελαγχῑτων, ωνος, adj. (nigra vestitus tunica, moestus) ταῦτᾰ μοι μελαγχίτων. Aesch. Pers. 119. Syn. ἀμφῐμελας, δυσορφναῖος, πενθήρης, πένθῐμος, μελαμπεπλος.

μελαγχολάω, v. (atra bile laboro, insanio) γεωργὸς εἶ; b. μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει; Arist. Plut. 903. Syn. μαίνομαι, μαργαίνω.

μελάγχολος, ον, adj. (atra bile tinctus) σφᾰγῶν ἐνέγκῃ χεροῖν, ἢ μελαγχόλους. Soph. Trach. 573.

μελαγχροιής, εος, ὁ et ἡ, μελαγχρώς, μελᾰνοχρώς, ωτος, et μελάγχροος, ον, adj. (qui est fusco colore) ᾰψ δὲ μελαγχροιὴς γενετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν. Od. π, 175. Vid. Eur. Orest. 315. et Il. ν, 589. Syn. μέλας. μελάγχῐμος.

μελᾰθρον, ου, τὸ, subst. (domus) Ἑλένην Ζηνὸς μελᾰθροις πελᾰσω. Eur. Orest. 1701. Syn. ὄροφος, οἶκος, οἰκία, δόμος, δῶμᾰ, ἑστία, στέγη. Epith. αἰθᾰλόεν, πρηνὲς, ὑψηλὸν, εὐποίητον, προῦχον, ὑψῐπετὲς, ἀμφῐπῠλον, πᾰτρῷον, δούλειον, ὑπώροφον, μᾰλερὸν, πετρῖνον, νῠχῐον, ἀνυμφον, αἰπῠ, ἀστεροὲν, εὔτυκτον, εὔδμητον.

μελαίνω, poët. μελᾰνω et μελᾰνεω, f. μελᾰνῶ, v. (atrum reddo, et absol. pos. ater reddor) ᾰχθομενην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροᾶ καλόν. Il. ε, 354. Vid. η, 64. et Apoll. Rhod. 4, 1574. Syn. κνεφάζω, σκοτίζω.

μελαμβᾰθής, εος, ὁ et ἡ, adj. (nigram profunditatem habens) οἶκον ἐς μελαμβᾰθῆ. Eur. Phoen. 1024. Syn. κνεφαῖος, σκοτεινός, σκοτιος.

μελαμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigros incolas habens) ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοάς. Eur. fr. Archil. 2. 3. Syn. μελαγχροιής, μελαγχρώς.

μελαμπαγής, vid. μελαμπηγής.

μελαμπηγής, εος, ὁ et ἡ, adj. (concretus et nigrescens) μελαμπαγὲς αἷμᾰ φοίνιον. Aesch. Sept. c. Theb. 734.

μελαμπεπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (atras vestes habens) ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος. Eur. Orest. 451. Syn. μελαγχίτων, μελᾰνείμων, δυσορφναιος, μελᾰνοστολος.

Μελάμπους, ποδος, ὁ, N. P. (Melampus, filius Amythaonis) μάντις· ᾰτᾰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Od. ο, 225.

μĕλάμπυγŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigras nates habens) *τρᾰχῠ̃ς ἐντεῦθεν, μĕλάμπυ-γŏς.* Arist. Lys. 803. Syn. *ἀνδρεῖŏς, κρᾰτĕρŏς, λᾰσιŏς.*

μĕλαμφᾰ̀ής et *μĕλᾰναυγὴς*, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (atrum splendens) *μĕλαμφᾰĕς οἴχĕται.* Eur. Hel. 5¶7. Vid. Hec. 151.

μĕλάμφυλλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigra folia habens) *ταὶ δĕ μĕλάμφυλλοι δαφναὶ τὶν, Πύθιĕ Παιάν.* Theocr. Ep. 1, 3.

μĕλάμψηφις, ιδŏς, ἡ, adj. (nigros calculos habens) *αἰĕν ĕβουκŏλĕοντŏ μĕλαμψήφιδŏς Ἀναύρου.* Call. 3, 101.

μĕλᾰναιγῐς, ῐδŏς, ἡ, adj. (atra procella indutus) *κĕκλή-σει βῖον εὖ κῠρήσας· μĕλᾰναιγῐς οὐκ.* Aesch. Sept. c. Theb. 696.

μĕλᾰναυγὴς, vid. *μĕλαμφᾰής.*

μĕλάνδĕτŏς, ŏν, adj. (nigro ferro illigatus) *πύργων ĕπ' ἄκρων στὰς, μĕλάνδĕτον ξῐφŏς.* Eur. Phoen. 1107.

μĕλᾰνείμων, ŏνŏς, adj. (atra veste indutus) *ἡμĕτĕραις ĕφŏδοις μĕλᾰνειμŏσιν.* Aesch. Eum. 372. Syn. *μĕλαγχῐτων, μĕλαμπĕπλŏς.*

Μĕλάνθῐŏς, ου, ὁ, N. P. (Melanthius) *ἠῶθεν δĕ κĕλεσθĕ Μĕλάνθῐŏν, αἰπŏλŏν αἰγῶν.* Od. φ, 265.

Μĕλᾰνίππη, ης, ἡ, N. P. (Melanippe) *ἔνθᾰ πŏτε πρŏμŏλοῦσᾰν Ἀρητῐᾰδα Μĕλᾰνίππην.* Apoll. Rhod. 2, 968.

Μĕλᾰνιππŏς, ου, ὁ, N. P. (Melanippus) vid. *Μĕγᾰδης.*

Μĕλᾰνῐων, ωνŏς, ὁ, N. P. (Melanion) *τοῦ Μĕλᾰνῐωνŏς οἱ σώφρŏνĕς.* Arist. Lys. 796.

μĕλᾰνοζῠγήτης, ου, et *μĕλᾰνόζυξ*, ῠγŏς, adj. (nigra transtra habens) *τὰν μĕλᾰνοζῠγάταν.* Aesch. Suppl. 539.

μĕλᾰνŏκάρδῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigrum cor habens) *τοία Στῠγός οἱ μĕλᾰνŏκάρδιος πĕτρα.* Arist. Ran. 470.

μĕλᾰνŏνĕκῠείμων, ŏνŏς, ŏν, adj. (funebribus vestibus indutus) *μĕλᾰνŏνĕκῠειμŏνᾰ, φŏνῐᾰ, φŏνῐᾰ δερκŏμĕνŏν.* Arist. Ran. 1336. Syn. vid. *μĕλάμπĕπλŏς.*

μĕλᾰνόπτĕρŏς, ŏν, et *μĕλᾰνοπτĕρυξ*, ῠγŏς, adj. (nigras alas habens) *μĕλᾰνόπτĕρŏν, ἃν ĕσεῖδŏν.* Eur. Hec. 698. Vid. 71.

μĕλᾰνŏσυρμαῖŏς, ŏν, adj. (nigro raphano utens) *λευκῆς νŏτίζει μĕλᾰνŏσυρμαῖον λĕών.* Arist. Thesm. 857.

μĕλᾰνŏχρως, vid. *μĕλαγχροιής.*

μĕλάντᾰτŏς, vid. *μĕλας.*

μĕλαντειχὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (ex nigra materia structus) *μĕλαντειχĕᾰ δŏμον Περσĕφŏνας.* Pind. Ol. 14, 28. Syn. *σκŏτεινŏς, στεῤῥŏς, μĕλαμβᾰθής.*

μĕλάντĕρŏς, vid. *μĕλας.*

μĕλᾰνῠδρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nigricantis aquae) *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ŏχĕτηγŏς ἀπὸ κρήνης μĕλᾰνυδρου.* Il. φ, 257. Syn. *βᾰθῠς, βᾰθυῤῥείτης, βᾰθῠ ῥείων, βᾰθυῤῥŏŏς.*

μĕλας[1]), et poët. *μείλας, αινᾰ, ᾰν*, comp. *μĕλάντĕρŏς*, superl. *μĕλάντᾰτŏς*, adj. (niger, ater, obscurus) *τοῖσι δĕ τερπŏμĕνοισι μĕλας ĕπὶ ĕσπĕρŏς ἦλθĕν.* Od. α, 423. Vid. Il. ω,

1) est N. P. Il. ξ, 117.

79. Syn. κε̆λαινο̆ς, ὀρφναῖο̆ς, με̆λάγχῐμο̆ς, ἄ̆μαυρο̆ς, με̆λᾰνο̆χρως, σκο̆τεινο̆ς, δῠσορφναῖο̆ς.

μέλδω, v. (macero, mollio) κνίσσῃ μελδο̆με̆νος ἀ̆πο̆λοτρε̆φε̆ος σιᾰλοιο̆. Il. φ, 363. Syn. τήκω, κᾰτᾰτήκω, φθίνω.

Με̆λε̆ᾱγρο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Meleager, princeps Calydoniae, frater Tydei) οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ αὐτο̆ς ἔην, θᾰνε̆ δὲ ξανθὸς Με̆λε̆αγρο̆ς. Il. β, 642. Epith. Ἀ̆ρηῐφῐλο̆ς, ξανθο̆ς, υἱο̆ς Οἰνῆο̆ς, Οἰνείδης, ἀλκήεις.

με̆λε̆δαίνω, vid. με̆λο̆μαι.

με̆λε̆δημμᾰ, ἄ̆το̆ς, τὸ, με̆λε̆δὼν, ῶνο̆ς, με̆λε̆δώνη, ης, ἡ, et με̆ληδὼν, ο̆νο̆ς, ἡ, subst. (anxia cura) νύκτᾰ δι᾽ ἀμβρο̆σίην με̆λε̆δήμᾰτᾰ πατρο̆ς ἔ̆γειρε̆ν. Od. ο, 8. Vid. Apoll. Rh. 2, 629. Od. τ, 517. et Apoll. Rh. 3, 811. Syn. με̆λε̆τη, κῆδο̆ς, με̆λημᾰ, με̆ριμνᾰ, φρόντῐς, ο̆ῐζῠς, ὤ̆ρα, μῆδο̆ς. Epith. πῠκῐνο̆ν, ὀξῠ, ἀργᾰλε̆ο̆ν, ἄ̆λληκτο̆ν, ἄ̆τλητο̆ν, θυμο̆βο̆ρο̆ν, στο̆νο̆εν, ἀμήχᾰνο̆ν, χᾰλε̆πο̆ν.

με̆λε̆δωνεὺς, ἔ̆ως, et με̆λε̆δωνο̆ς, ου, ὁ, subst. (curator) υἱο̆ς Ἀ̆πόλλωνος, με̆λε̆δωνεὺς ἄ̆γρῠπνο̆ς, ἥ̆ρως. Theocr. 24, 104. Syn. ἐ̆πισκο̆πο̆ς, ἐ̆πῑτρο̆πο̆ς.

με̆λει, verb. impers. (curae est) ἄ̆λλοισῐν ἄ̆λλων θεῶν[1]) τε̆ κἀνθρώπων με̆λει. Eur. Hipp. 103.

με̆λε̆ῐστῐ, adv. (membratim) ἦσῐ κῠσὶν με̆λε̆ῐστῐ τᾰμὼν προῠθηκε̆ν Ἀ̆χιλλεύς; Il. ω, 409.

με̆λε̆ο̆πᾰθὴς. ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (qui misera passus est) με̆λε̆ο̆πο̆νο̆ς. b. με̆λε̆ο̆πᾰθής. Aesch. Sept. c. Theb. 961.

με̆λε̆ο̆πο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aerumnosus) vid. με̆λε̆ο̆πᾰθής. Syn. πο̆λῠπο̆νο̆ς.

με̆λε̆ο̆ς, α, ο̆ν, adj. (miser) τῐ γᾰρ οὐ πᾰρᾰ μοι με̆λε̆α στε̆νᾰχειν; Eur. Troad. 106. Syn. ἄ̆θλῐο̆ς, δυσδαίμων, κᾰκο̆δαίμων, κᾰκο̆ς, ἐχθρο̆δαίμων, ἀ̆τῠχὴς, μωρῠς, ἄ̆πρακτο̆ς, ἠλε̆ο̆ς, μᾰταιο̆ς.

με̆λε̆ο̆φρων, ο̆νο̆ς, adj. (infelix animi) με̆λε̆ο̆φρων πᾰτήρ. Eur. Iph. T. 855. (Dochm.)

με̆λε̆τᾰω et με̆λε̆δαίνω, v. (curo, curam gero) με̆τρῐως ἀλγεῖν σο̆φῐα με̆λε̆τᾷ. Eur. fr. Alex. 17, 2. Vid. Theocr. 9, 12. Syn. ἐκμε̆λε̆τᾰω, φροντίζω, ἀσκε̆ω, με̆λε̆ω.

με̆λε̆τη, ης, ἡ, et με̆λημᾰ, ἄ̆το̆ς, τὸ, subst. (studium, cura, exercitatio) με̆λε̆τα. σο̆φῐαι μὰν αἰπει-ναί. Pind. Ol. 9, 161. Vid. Aesch. Eum. 447. Syn. με̆λε̆δημᾰ, με̆λε̆δὼν, ἐ̆πῐμε̆λειᾰ, ἄ̆σκησοῐς. Epith. ὀξεῖᾰ, πῠκινὴ, κᾰκή.

με̆λε̆τωρ, ο̆ρο̆ς, et με̆λε̆τηρο̆ς, ου, ὁ, subst. (qui curam gerit alicujus rei) οἶδ᾽, οἶδ᾽· ἐ̆φᾰνη γὰρ με̆λε̆τωρ ἀμ-φῐ. Soph. Electr. 846. Syn. με̆λε̆δωνεὺς, τῐτης, τιμωρο̆ς.

με̆λε̆ω, vid. με̆λο̆μαι.

με̆λημᾰ, vid. με̆λε̆τη.

με̆λησίμβρο̆το̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui in cura et fama hominum futurus est) φῠτεύ-σεσθαι με̆λησίμβρο̆το̆ν. Pind. Pyth. 4, 27.

με̆λῐ, ῐτο̆ς, τὸ, subst. (mel) τοῦ καὶ̆ ἀ̆πὸ γλώσσης με̆λῐτος γλῠκῐων ῥε̆ε̆ν αὐδή. Il. α, 249. Epith. χλωρο̆ν, γλῠκε̆ρο̆ν, γλῠκῠ,

1) θεῶν h. l. est una syllaba longa.

κᾰτᾰλειβŏμε̆νŏν, εὔγλωσσŏν, ε̆ρᾰτεινŏν, κηρŏδε̆τŏν, ᾰκήρᾰτŏν. Phr. *γλῠκεῖαι με̆λῐτος ῥŏαὶ, ξουθᾶν πŏνημᾰ με̆λισσᾶν, με̆λισσῶν νέκτᾰρ.*

με̆λῐα, ας, ἡ, subst. (1. fraxinus, 2. nympha praeses hujus arboris, 3. hasta fraxinea) *αἰχμηταὶ, με̆μᾰῶτε̆ς ŏρεκτῆσιν με̆λῐησῐ.* Il. *β*, 543. Syn. 3. *βε̆λŏς, ᾰκόντῐŏν, δŏρῠ.* Epith. 3. *εὔχαλκŏς, ἰθυπτίων, χαλκῠγλώχιν, εὔξεστŏς, ᾰνδρŏφŏνŏς, δŏλῐχόσκῐŏς.*

Με̆λῐαι, (nymphae) vid. *με̆λῐα* 2.

Με̆λῐβοιᾰ, ας, ἡ, N. P. (Meliboea, oppidum Thessaliae) *ἔνθεν δὲ πρŏτε̆ρησε̆ πᾰρεξε̆θε̆ον Με̆λῐβοιᾰν.* Apoll. Rh. 1, 592.

με̆λίγδουπŏς, ου, με̆λῐγηρῠς, ῠŏς, με̆λῐγλωσσŏς et *με̆λίφθογγŏς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (suaviter sonans, cantans, vel cantatus) *καὶ με̆λιγδούποισῐ δαιδαλθέντᾰ με̆λιζε̆με̆ν ᾰοιδαῖς.* Pind. Nem. 11, 23. Vid. Pyth. 3, 113. Aesch. P. V. 179. et Pind. Isthm. 6, 13. Syn. *ἡδῠε̆πὴς, ἡδῠμε̆λὴς, ἱμε̆ρŏφωνŏς, ἡδύπνŏŏς, με̆λίπνŏŏς.*

Με̆λῐγουνῐς, vid. *Λῐπᾰρα.*

με̆λίζω, v. (in partes divido, cantu celebro) vid. *με̆λίγδουπŏς.* Syn. *ᾰείδω, ᾄδω, αἰνε̆ω, φορμίζω, ε̆παινε̆ω.*

με̆λῐηγε̆νὴς, ε̆ŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (fraxinigena) *τὸν μὲν χαλκείης με̆λῐηγε̆νε̆ων ἀνθρώπων.* Apoll. Rhod. 4, 1641.

με̆λῐηδὴς, ε̆ŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (mellis suavitatem habens, valde suavis) *οἶνόν τ᾽ ἔξαιτον, με̆λῐηδε̆ᾰ· ἀλλ᾽ ᾰρᾰ καὶ ῐς.* Il. *μ*, 320. Syn. *με̆λιτŏεις, ἥδιστŏς, γλῠκῐτᾰτŏς, μειλῐχŏς, μειλῐχῐŏς, με̆λῐχρŏς, με̆λῐφρων.*

με̆λῐκηρŏν, ου, τὸ, subst. (favus) *ε̆ῤῥε̆ε̆ μοι φωνὰ γλῠκε̆ρωτε̆ρᾰ ἢ με̆λῐκηρω.* Theocr. 20, 27. Syn. *κηρŏς, κηρῐŏν.*

με̆λῐκομπŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (suaviter sonans) *οὔτε̆ με̆λῐκόμπων ᾰοιδᾶν.* Pind. Pyth. 2, 46.

με̆λῖκρατŏς, ŏν, et *με̆λῖκρατŏν, τὸ*, subst. (infusum ex melle et lacte, apud recentiores, ex melle et aqua) *πρῶτᾰ με̆λικρήτῳ, με̆τε̆πειτᾰ δε̆ ἡδε̆ῐ οἴνῳ.* Od. *λ*, 27.

με̆λικτὴς, οῦ, ὁ, subst. (cantor) *δῶρŏν ε̆μίν τὶν ε̆λειπε̆ν· ε̆γὼ δε̆ τῐς εἰμῐ με̆λικτάς.* Theocr. 4, 30. Syn. vid. *ᾰοιδŏς.*

με̆λῐνŏς, et poët. vel Ion. *μειλῐνŏς, η, ŏν*, adj. (fraxineus) *ἷζε̆ δ᾽ ε̆πὶ με̆λῐνου οὐδοῦ ἔντοσθε̆ θῠράων.* Od. *ρ*, 339. Vid. Il. *ν*, 715.

με̆λίπνŏŏς, ους, gen. *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (suaviter spirans) *ε̆νθ᾽, ὦ ᾽ναξ, καὶ τάνδε̆ φε̆ρ᾽ εὐπάκτοιŏ με̆λίπνουν.* Theocr. 1, 128. Syn. vid. *με̆λίγδουπŏς.*

με̆λίσδω, Dor. pro *με̆λίζω*, q. v.

με̆λισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (carmen) *ἁδῠ δε̆ μοι τŏ με̆λισμᾰ, καὶ ἢν σύριγγῐ με̆λίσδω.* Theocr. 20, 28. Syn. vid. *με̆λŏς.*

με̆λισσᾰ et *με̆λιττᾰ, ης, ἡ*, subst. (apis) *με̆λισσᾰ λειμῶν᾽ ἠρῐνὸν δῐε̆ρχε̆ται.* Eur. Hipp. 76. Epith. *ᾰδῐνὴ, ŏρειᾰ, ξουθὴ, βομβοῦσᾰ, ἱε̆ρŏφοιτŏς.* Phr. vid. Apoll. Rhod. 1, 879—883.

με̆λισσŏκŏμŏς et *με̆λισσŏνŏμŏς, ου, ὁ*, subst. (apiarius) *ἠε̆ με̆λισσŏκŏμοι πε̆τρῃ ε̆νῐ καπνῐσσωσῐν.* Apoll. Rhod. 2, 132. Vid. Arist. Ran. 1273.

μελισσοτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (apes alens) μελισσοτρόφου Σαλαμῖνος ὦ βασιλεῦ Τελαμών. Eur. Troad. 800.

μελισταγής, έος, ὁ et ἡ, adj. (dulce libans) οἴνου ἀκηράσιοιο μελισταγέας χέε λοιβάς. Apoll. Rhod. 2, 1276.

μελίτεια, ας, ἡ, subst. (melitea) αἰγίπυρος καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. Theocr. 4, 25.

Μελίτη, ης, ἡ, N. P. (Melite, 1. una ex Nereidibus, 2. nomen insulae notissimae) καὶ Μελίτη, καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαυή. Il. σ, 42.

Μελιτίδαι, ων, οἱ, N. P. (Melitidae) Μελιτίδαι κἀθῆντο. Arist. Ran. 991.

μελιτόεις, εσσα, εν, *μελιχρός*, α, ον, et *μελιτώδης*, εος, adj. (mellitus) ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν. Pind. Ol. 1, 158. Vid. Apoll. Rhod. 4, 360. et Theocr. 15, 94.

μελιτοπώλης, ου, ὁ, subst. (qui mel vendit) νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι. Arist. Equit. 853.

Μέλιτος, ου, ὁ, N. P. (Melitus, accusator Socratis) σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Arist. Ran. 1302.

μελιτουττα, ης, ἡ, subst. (placenta quaedam mellita) ἣν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρῳ νάστους θύειν μελιτούττας. Arist. Av. 568.

μελίττιον, ου, τὸ, subst. (apicula) ἕως γάρ, ὦ μελίττιον. Arist. Vesp. 366.

μελιτώδης, vid. *μελιτόεις*.

μελίτωμα, ατος, τὸ, subst. (placenta mellita) οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσι. Hom. Batrach. 39.

μελίφθεγκτος, vid. *μελίγδουπος*.

μελίφρων, ονος, adj. (exhilarans dulcedine sua et benignus, ut mel) ὑμῖν πὰρ προτέροισι, μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Il. θ, 189. Syn. vid. μελιηδής.

μελίχλωρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (mellei coloris) ἰσχναν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Theocr. 10, 27.

μελιχρός, vid. *μελιτόεις*.

μέλλημα, ατος, τὸ, *μελλω*, όος, et *μέλλησις*, ἡ, subst. (cunctatio, dilatio) τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα. Eur. Iph. A. 818. Vid. Aesch. Agam. 1327. Syn. βραδύτης, ἀναβολή.

μελλητέος, ον, adj. verbal. (cunctabundus) ὁμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον. Arist. Eccl. 876.

μελλόγαμος et *μελλόνυμφος*, ου, ὁ et ἡ, subst. (futurus sponsus, futura sponsa) γαμβρῷ μελλογάμῳ, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας. Theocr. 22, 140. Vid. Soph. Trach. 207.

μελλοδειπνικός, ἡ, ον, adj. (ad coenam vocans) ἐπάσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν. Arist. Eccl. 1153.

μελλονικιάω, v. (vincere cunctor, Niciae more cunctor, vox ab Aristoph. conficta) ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾶν. Arist. Av. 639.

μέλλω, v. (futurus sum, meditor, cunctor) εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Il. α, 564. Syn. ἔοικα, ἐπινοέω, βραδύνομαι.

με̆λο̆ποιε̆ω, v. (modulor) *τῶν δεσπο̆σῡνῶν με̆λο̆ποιῶν*. Arist. Thesm. 42. Syn. *με̆λο̆τῠπε̆ω, με̆λῳδε̆ω*.

με̆λο̆ποιο̆ς, ο̆ν, adj. (musicus) *με̆λο̆ποιο̆ν ὄντᾰ, καὶ ποιοῦντᾰ ταῦτ᾽ ἀεί*. Arist. Ran. 1280.

με̆λο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (1. membrum, artus, 2. carmen modulatum) 2. *με̆λο̆ς εἰς ἄμφω πέπτωκε τῠχης*. Eur. Iph. A. 1280. Syn. 1. *γυῖο̆ν, κῶλο̆ν*, 2. *με̆λισμᾰ, ἔπο̆ς, ἀοιδὴ, ᾆσμᾰ, μολπὴ, με̆λῳδῐα*. Epith. 1. *γναμπτο̆ν, βρῐᾰρο̆ν, ἐρᾰτο̆ν, ἄκᾰμᾰτο̆ν, στῐβᾰρο̆ν, τρο̆με̆ρο̆ν, θνητο̆ν, ἄφᾰτο̆ν*, 2. *ἁρμᾰτειο̆ν, δυσξῠνε̆το̆ν, κᾰλο̆ν, βακχεῖο̆ν, φῐλῐο̆ν, δᾰῐο̆ν, γᾰμήλῐο̆ν, αἰο̆λο̆ν, γλῠκε̆ρο̆ν, λῐγῠρο̆ν, μειλῐχο̆ν, πάμφωνο̆ν, χᾰρίε̆ν, φωνῆεν, τερπνο̆ν, καλλῐχο̆ρο̆ν, ἡδῠ, εὔιο̆ν, θελκτήρῐο̆ν, ἱε̆ρο̆ν, προσφῐλε̆ς*.

με̆λο̆τῠπε̆ω, v. (ad mensuram cantus pedibus calco) *με̆λο̆τῠπεῖς ὁμοῦ τ᾽ ὀρθίοις ἐν νο̆μοις;* Aesch. Agam. 1122. (Trimet. Dochm.) Syn. *με̆λο̆ποιε̆ω, με̆λῐζω*.

μέλπηθρο̆ν, ου, τὸ, subst. (tripudium cum cantu) *Πᾰτρο̆κλον Τρωῇσι κῠσὶν μέλπηθρᾰ γε̆νε̆σθαι*. Il. σ, 179.

Μελπο̆με̆νη, ης, ἡ, N. P. (Melpomene, Musa) vid. *Ἐρᾰτώ*.

μέλπω, v. (cano cum saltatione et tripudiis) *μέλπεις, ἃ μέλπουσ᾽ οὐ σᾰφῆ δείξεις ἴσως*. Eur. Troad. 409. Syn. *ἀείδω, μολπάζω, ὑμνε̆ω, με̆λῐζω, ἀνᾰχο̆ρεύω, κᾰνᾰχε̆ω με̆λο̆ς*.

με̆λῠδρῐο̆ν, ου, τὸ, demin. a *με̆λο̆ς*, (cantiuncula) *εἴ μοι κᾰλᾰ πε̆λει τᾰ με̆λῠδρῐᾰ, καὶ τᾰδε̆ μοῦνᾰ*. Bion. 5, 2.

με̆λω, f. ήσω, v. (1. curae sum, curam injicio, et 2. med. curo) *ἀνθρώποισι με̆λω, καί μευ κλε̆ο̆ς οὐρᾰνο̆ν ἵκει*. Od. ι, 20. Syn. 2. *ἐπῐμε̆λε̆ο̆μαι, μήδο̆μαι*.

με̆λῳδε̆ω, v. (modulor, carmine modulato laudo) *σίγα· με̆λῳδεῖν αὖ πᾰρασκευάζε̆ται*. Arist. Thesm. 99. Syn. *ἀείδω, με̆λῐζω*.

με̆λῳδῐα, ας, ἡ, subst. (ars suaviter canendi) *μοῦσαι με̆γίστην εἰς ἔριν με̆λῳδῐας*. Eur. Rhes. 920. Syn. vid. *με̆λο̆ς*.

με̆λῳδο̆ς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (canorus) *κῠκνειο̆ν ἔνθᾰ κῠκνος με̆λῳδο̆ς*. Eur. Iph. T. 1105. Syn. *μουσῐκο̆ς, μουσο̆πο̆λο̆ς, με̆λο̆ποιο̆ς*.

με̆μᾰὼς, vid. *μᾰω*.

με̆μήκω, vid. *μηκᾰω*.

με̆μηχᾰνημε̆νως, adv. (consulto) *τοῦ σοῦ προ̆ς ἀνδρο̆ς, καὶ με̆μηχᾰνημε̆νως*. Eur. Ion. 808. Syn. *ἐκ προ̆νοίας, ἑκουσῐως*.

Μέμνων, ο̆νο̆ς, ὁ, N. P. (Memnon, dux Aethiopum, filius Tithoni et Aurorae) *ἡνίκ᾽ ἂν πενθῶμε̆ν ἢ τὸν Μέμνο̆ν᾽, ἢ Σαρπήδο̆νᾰ*. Arist. Nub. 622. Epith. *δῖο̆ς, ἀντῐθε̆ο̆ς, χαλκο̆κο̆ρυστὴς, Αἰθῐοψ, ἄφο̆βο̆ς, ἐνᾰρίμβρο̆το̆ς, στρᾰτᾰρχο̆ς Αἰθῐο̆πων*.

με̆μπτο̆ς, ή, ο̆ν, adj. verb. (reprehendendus) *ληφθε̆ντι μεμπτο̆ς εἰμὶ, κάρτᾰ μαίνο̆μαι*. Soph. Trach. 447. Syn. *μωμητο̆ς*.

Μέμφῐς, ῐδο̆ς, ἡ, N. P. (Memphis, urbs Aegypti) *ὅ τε̆ τῆς ἱε̆ρᾶς Μέμφῐδο̆ς ἄρχων*. Aesch. Pers. 36. Syn. *ἡγᾰθε̆α*.

μέμφο̆μαι, v. (conqueror, accuso) *σὺ δ᾽ εἴ τῐ μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας*. Eur. Hec. 949. Syn. *αἰτῐᾰο̆μαι, κᾰτᾰγῐνώσκω, κᾰτηγο̆ρε̆ω, ἐγκᾰλε̆ω, μεμψῐμοιρε̆ω, μέμψῐν ἔχω κᾰτᾰ*.

μέμψῐς, ε̆ως, et *μομφὴ*, ῆς, ἡ, subst. (querela, queri-

monia) μὴ τῶν πἄροιθὲ μέμψῖς ἐς μέσον μόλῃ. Eur. Ion. 1558. Vid. Orest. 1038. Syn. ψόγὄς, αἰτία, ὄνειδὄς, λἄβή, αἰτίαμἄ.

μὲν (quidem) partic.

Μἔνἄλκας, ου, ὁ, N. P. (Menalcas) μἄλἄ νἔμων, ὡς φαντί, κἄτ᾽ ὤρἔἄ μακρὰ Μἔνάλκας. Theocr. 8, 2.

μἔνἔαίνω, *μἔνοινἄω* et *μἔνοινἔω*, v. (valde cupio, destino, irascor) οὐ μὲν δὴ οὐ καταφθίσει μἄλἄ περ μἔνἔαίνων. Od. ε, 341. Vid. Il. ξ, 264. et μ, 59. Syn. προθυμἔὄμαι, ἔέλδὄμαι, ἔφίἔμαι, χὄλὄὄμαι.

μἔνἔδήῖὄς, *μἔνεπτὄλἔμὄς*, *μἔνἔμἄχος*, *μἔνἔχάρμης* et *μἔνἔχαρμὄς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (bellicosus) ἀλλά, Θόαν, καὶ γάρ τὄπάρος μἔνἔδήῖὄς ἦσθἄ. Il. ν, 228. Vid. δ, 395. ψ, 419. et ξ, 376. Syn. Ἀρήϊὄς, πὄλἔμιὄς, πὄλἔμἴκὄς, μἄχήτης.

Μἔνἔλαὄς, ου, et Μἔνἔλἔως, ω, ὁ, N. P. (Menelaus, filius Atrei) τιμήν ἀρνὔμἔνοι Μἔνἔλάῳ, σοί τἔ, κὔνῶπἄ. Il. α, 159. Epith. ἀγἄκλἔης, ἄναξ, Ἀτρεΐδης, δἴὄτρἔφὴς, ὄρχἄμος λαῶν, ἄγἄθὄς, βοὴν ἀγἄθὄς, αἰδοῖὄς, ἀρηΐφἴλὄς, ἄρχὄς Ἀχαιῶν, τρἔὄς υἱὄς, δουρἴκλὔτὄς, ἴφθιμὄς, ξανθὄς, ἀπὔμων, διὄγἔνὴς, ἥρως, κυδἄλἴμὄς, ἀντἴθἔὄς, νἔώτἔρὄς Ἀτρἔὄς υἱὄς, ἰσὄθἔος φώς, ἀγήνωρ.

Μἔνέσθἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Menesthius) ἄρνη ναιἔτἄοντἄ Μἔνέσθἴὄν, ὃν κὄρὔνήτης. Il. η, 9. Epith. αἰὄλὄθώρηξ, δἴὄς, μἔγἄθυμὄς.

μἔνἔτὄς, ἡ, ὄν, adj. (qui manet, patiens) μἔνἔτοὶ Θἔοί, καὶ μὴ πὄδἴθῶ, μισητῶν. Arist. Av. 1620.

μἔνἔχάρμης et *μἔνἔχαρμὄς*, vid. *μἔνἔδήῖὄς*.

μἔνὄεικής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (gratus animo) ἐς κλἴσίην· πάρἄ δέ σφι τἴθει μἔνὄεικἔἄ δαῖτἄ. Il. ι, 90. Syn. θυμηρής.

μἔνοινἄω et *μἔνοινἔω*, vid. *μἔνἔαίνω*.

μἔνοινή, ῆς, ἡ, subst. (desiderium, consilium) φάρμἄκἄ πασσἄμἔνη, Ἥρης δ᾽ ἀλἴωσἔ μἔνοινάς. Apoll. Rh. 4, 21. Syn. βουλή, ἔπίνοιἄ, ὁρμή, γνώμη, φρόντἴς, πρὄθυμἴα. Epith. τρηχεῖἄ, ὀξεῖἄ.

Μἔνοιτἴάδης, ου, ὁ, patronym. (Menoetio natus) ἤϊἔ, σὺν τἔ Μἔνοιτἴάδῃ καὶ οἷς ἔτἄροισἴν. Il. α, 307.

Μἔνοίτἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Menoetius) ἡγἔμὄνων· πρῶτος δἔ Μἔνοιτἴοῦ ἄλκἴμὄς υἱὄς. Il. π, 307.

μἔνὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (vis, robur, ira) ἴξεσθαι, πρὄφὔγόντἄ μἔνος, καὶ χεῖρἄς Ἀχαιῶν. Il. ζ, 502. Syn. ἴς, ἀλκή, ῥῶμη, σθἔνὄς, βία, ὁρμή, δὔνἄμἴς, ἰσχὺς, θυμὄς. Epith. ἀἄσχἔτὄν, οὐκ ἔπἴεικτὄν, αἰἔν ἄτειρἔς, αἰνὄν, ἄσβεστὄν, ἀσχἔτὄν, ἀτάσθἄλὄν, ἄτρὄμὄν, δριμὺ, ἔμπἔδὄν, ἐσθλὄν, ἠΰ, ἱἔρὄν, ἵμἔρὄν, κρἄτἔρὄν, μἔγἄ, πὄλὔθαρσἔς, δεινὄν, θεἴὄν, ἄγριὄν, ἀδἄμαστὄν, ἀντἴπἄλὄν, λἄβρὄν.

μἔνω, f. μἔνῶ, μιμνάζω et μίμνω, v. (maneo, exspecto) μᾶλλον βρἄχίων σθἔνἄρὄς ἀσθἔνοῦς μἔνει. Eur. Electr. 389. Vid. Il. β, 292. et θ, 78. Syn. ἀνἄμἔνω, κἄραδὄκἔω, ἐλπίζω.

Μἔρἴδάρπαξ, ἄκὄς, ὁ, N. P. (nomen muris) ὄρχἄμὄς, αὐτὄν Ἄρη φαίνων, κρἄτἔρὸς Μἔρἴδάρπαξ. Hom. Batrach. 256.

μἔρίζω, v. (partio, divido, separo) ὡς καὶ τὰν ἄγραν

τὠνειρᾰτᾰ πάντᾰ μĕρίζω. Theocr. 21, 31. Syn. *μείρŏμαι, δῐαιρĕω.*

μĕριμνᾰ, ης, μέρμηρᾰ, ας, ἡ, et *μĕρίμνημᾰ, ᾰτŏς, τὸ,* subst. (cura, solicitudo) *ποίας μĕρίμνης τοῦθ᾽ ῠποστρᾰφεὶς λĕγεις;* Soph. Oed. R. 728. Vid. Hes. Theog. 55. et Soph. Philoct. 187. Syn. *μελĕθημᾰ, μĕλĕδὼν, μελĕδώνη, κῆδŏς.* Epith. *χᾰλĕπὴ, κουφὴ, κρᾰτĕρὴ, βᾰρεῖᾰ, μĕλŏποιŏς.*

μĕριμνᾰω, v. (curo) *ἔργον μĕριμνῶν ποῖŏν, ἢ βῐον τῐνᾰ;* Soph. Oed. R. 1124. Syn. *φροντίζω, κηδεύω, κήδŏμαι, ĕπῐμĕλĕŏμαι, ἐννŏĕω, μερμηρίζω.*

μĕριμνητὴς, οῦ, ὁ, subst. (indagator, curator) *δŏκοῦντᾰς εἶναι, καὶ μĕριμνητὰς λŏγων.* Eur. Med. 1223. Syn. *ἐξĕταστὴς, θĕωρŏς.*

μĕριμνŏφροντιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (sophista, nugator) *μĕριμνŏφροντισταὶ, κᾰλοί τĕ κᾰγᾰθοί.* Arist. Nub. 101.

μĕρῐς, ῐδŏς, ἡ, et *μĕρŏς, ĕŏς, τὸ,* subst. (pars, portio) *τρεῖς γὰρ πŏλιτῶν μĕρῐδĕς· οἱ μὲν ὄλβῐοι.* Eur. Suppl. 224. Vid. Arist. Ran. 337. Syn. *μοῖρᾰ.*

Μερμĕρῐδης, ου, ὁ, patronym. (filius Mermeri) *ἐξ Ἐφῠρης ᾰνῐόντᾰ πᾰρ᾽ Ἴλου Μερμĕρῐδαŏ.* Od. α, 259.

μέρμĕρŏς 1), ου, ὁ et ἡ, adj. (masc. significat curiosum, solicitum, percontantem; neutrum quod curas anxias excitat, de quo multa est quaestio et inquisitio) *Ἕκτωρ μὲν μĕτᾰ τοῖσιν ὅμιλει, μέρμĕρᾰ ῥέζων.* Il. λ, 502. Syn. *δεινŏς, ἀργᾰλĕŏς, χᾰλĕπŏς.*

μερμήρα, vid. *μĕριμνᾰ.*

μερμηρίζω, v. (delibero vel agitor) *αὐτᾰρ ὃ μερμήριξĕ πŏλύτλας δῖŏς Ὀδυσσεύς.* Od. ε, 354. Syn. *μĕριμνᾰω, φροντίζω, μĕλĕτᾰω, ĕπῐνŏĕω.*

μέρμις, ιθŏς, ἡ, subst. (funiculus tenuis) *νηῒ δ᾽ ἐνὶ γλᾰφῠρῇ κᾰτĕδει μέρμιθῐ φᾰεινῇ.* Od. κ, 23. Syn. *μήρινθŏς.* Epith. *ἀργῠρĕη.*

Μĕρŏπηῒς, ῐδŏς, ἡ, adj. (Meropeïs) *Ὠγῠγίην δ᾽ ἤπειτᾰ Κŏων Μĕρŏπηῒδᾰ νῆσŏν.* Call. 4, 160.

μĕρŏς, ĕŏς, τὸ, vid. *μĕρῐς.*

μĕροψ, ŏπŏς, ὁ et *ἡ,* adj. (1. articulatam vocem habens, 2. item N. P.) *ἐν πĕδίῳ πĕπŏλιστŏ πŏλις μĕρŏπων ἀνθρώπων.* Il. υ, 217.

μĕσᾰβŏν et *μέσσᾰβŏν, ου, τὸ,* subst. (lorum subjugium, lorum quo boves copulantur jugo) *ἔνδρῠŏν ἑλκόντων μĕσᾰβων. ὃ δĕ τυτθŏς ŏπισθĕν.* Hes. Op. 467. Vid. Call. fr. 478. Exp. *ὁ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος ἐχέβοιον, καὶ μέσαβα, καὶ μέσαβον καλεῖται.* Pollux 1, 13.

μĕσάγκῠλŏν, ου, τὸ, subst. (mesancyla, amentatum jaculum) *οἱστοὶ, μĕσάγκῠλ᾽, ἐκλῠτοι τ᾽ ἀμφώβŏλοι.* Eur. Androm. 1122. Syn. *βĕλεμνŏν, βĕλŏς.*

μĕσαιπŏλῐŏς, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (semicanus) *ἔνθᾰ, μĕσαιπŏλῐός πĕρ ĕὼν, Δᾰνᾰοῖσῐ κĕλεύσας.* Il. ν, 361.

μĕσαίτᾰτŏς, vid. *μεσᾰτŏς.*

μĕσακτŏς, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (mediam sedem obtinens inter

1) *Μέρμĕρŏς* est N. P. Il. ξ, 513.

Asiae et Europae oras) καὶ τὰς ἀγχἴᾶλους ἔκρᾶτυνἔ μἔσάκτους. Aesch. Pers. 889.

μἔσᾶτὄς, μέσσᾶτὄς, μἔσᾶτἴὄς, μἔσὄς, μέσσὄς et μἔσαίτᾶτὄς, η, ὄν, adj. (medius, intermedius, dimidius) ὁ μἔσᾶτὄς. b. ἀλλ' οὗτός γἔ κᾶτᾶπὄθήσἔται. Arist. Vesp. 1502. Vid. Il. λ, 6. Call. 3, 78. Arist. Acharn. 1214. Od. μ, 457. Apoll. Rhod. 4, 999. Syn. ἀνᾶμἔσὄς, μεσσήρης, μἔσὄπὄρὄς.

Μἔσαύλἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Mesaulius, servus Eumaei) σῖτον δἔ σφὶν ἔνειμἔ Μἔσαύλἴὄς. Od. ξ, 449.

μἔσαυλὄς, et Ion. μέσσαυλὄς, ου, ἡ, subst. (atrium villae rusticae) ἔνθᾶ δἔ καὶ μέσσαυλὄς ἔλήλᾶτὄ· τῇ δ' ἔπἴ πολλαί. Apoll. Rhod. 3, 235. Syn. ἔπαυλἴς.

μἔσηγὺς et μἔσηγὔ, Ion. μεσσηγὺς et μεσσηγὔ, adv. vel praep. (inter, in medio, interim) αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνἔ μἔσηγὔ. Il. λ, 569. Vid. Apoll. Rh. 3, 307. Syn. μἔταξὺ, ἐν μἔσῳ.

μἔσήεις, εσσᾶ, ἔν, adj. (mediocris, medius) ὦ φἴλοἴ, Ἀργείων ὅστ' ἔξὄχὄς, ὅστἔ μἔσήεις. Il. μ, 269. Syn. μἔσὄς, μἔτρἴὄς.

μἔσημβρἴα, ας, ἡ, subst. (1. meridies, 2. plaga meridionalis) πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσῖν ἐν μἔσημβρίᾳ. Aesch. Suppl. 754. Syn. τὸ μἔσημβρἴὄν. Epith. φλὄγἔρά, λαμπρά, θερμή.

μἔσημβρἴᾶω et μἔσημβρἴάζω, v. (in media die sum, meridior) ἦτἔ μἔσημβρἴὄωντὄς ἰαίνἔταἴ ἠἔλἴοἴὄ. Apoll. Rhod. 2, 741.

μἔσημβρἴνὄς[1]) et μἔσημἔρἴὄς, α, ὄν, adj. (meridianus) μἔσημβρἴνοῖσἴ θάλπἔσιν πρὄσεἴκᾶσἔν. Aesch. Sept. c. Theb. 427. Vid. Call. 5, 72. Syn. ἔνδἴὄς.

μἔσὄγεἴὄς, ᾶ, ὄν, μεσσὄγἔως, ω, et μἔσὄγαἴὄς, ὄν, adj. (mediterraneus) ἀμφὄτἔρῃ μἔσὄγειᾶ, καὶ αἴ πἔλᾶγεσσἴ κᾶθηνται. Call. 4, 168. Vid. 3, 38.

μἔσόδμη, ης, ἡ, subst. (trabs magna domus vel navis) αἴ μᾶτἴ δ' ἐρρᾶδᾶται τοῖχοι, καλαί τἔ μἔσόδμαι. Od. υ, 354.

μἔσὄλᾶβής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (qui medium corripit vel ferit) μἔσὄλᾶβεῖ κέντρῳ. Aesch. Suppl. 157.

μἔσόμφᾶλὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (umbilicalis) ἵνᾶ μἔσόμφᾶλοι λἔγονται μὔχοί. Eur. Orest. 325.

μἔσὄνύκτἴὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (media nocte) μἔσὄνύκτἴὄς ὤλλὔμαν. Eur. Hec. 902.

μἔσὄπᾶγής, et Ion. μεσσὄπᾶγής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (usque ad mediam sui partem infixus) μεσσὄπᾶγὲς δ' ἄρ' ἔθηκἔ κᾶτ' ὄχθης μείλἴνὄν ἔγχὄς. Il. φ, 172.

μἔσὄπὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (per medium tranans, medius) πλειάς μἔν ἧει μἔσὄπὄρου δἴ' αἰθἔρὄς. Eur. Ion. 1152.

μἔσὄς, vid. μἔσᾶτὄς.

μἔσόω, v. (in medio sum) ζηλῶ σ'· ἔν ἀρχῇ πῆμᾶ, κοὐδέπω μἔσοῖ. Eur. Med. 59.

μέσσᾶβὄν, vid. μἔσᾶβὄν.

Μεσσαπἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Messapius, mons Boeotiae) Μεσσαπίου φύλαξῖ σημαίνει μὄλὄν. Aesch. Agam. 284.

1) Sed vid. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 58, 2, f. not. p. 75.

μέσσαυλὸς, vid. *μέσαυλὸς*.

μεσσηγὺς, vid. *μεσηγὺς*.

Μεσσήνιὸς, *ὸν*, adj. (Messenius) *μῆλὰ γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοὶ ἄνδρὲς ἄειρᾶν*. Od. φ, 18.

μεσσήρης, *ἔὸς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (medius) *γαίας μεσσήρεις ἕδρας*. Eur. Ion. 909.

μέσσὸς, vid. *μέσᾰτὸς*.

μεστὸς, *ή*, *ὸν*, adj. (plenus, refertus) *ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμοὺμἔνὸς*. Soph. Oed. C. 768. Syn. *γέμων*, *πλέὼς*, *πλήρης*.

μεστὸω, v. (impleo, refercio) *παῦσαι*, *πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων*. Soph. Antig. 280. Syn. *πληρὸω*, *ἀνᾰπλήθω*.

μέσφᾰ, adv. vel praep. (dum, donec) *μέσφ' αὖτις δόρποιὸ κὸρεσσᾶμἔνοι κᾰτέδαρθἔν*. Apoll. Rh. 2, 1229. Syn. vid. *μἔχρῑ*.

μέσως, adv. (mediocriter) *ἔδνοισῖ*, *πὸλἔὼς τ' οὐ μέσως εὐδαίμὸνὸς*. Eur. Androm. 865.

μἔτᾰ, praep. (1. genitiv. cum, una cum, 2. dativ. coram, inter, praeter, 3. accusativ. post, inter) *ὅσσὸν ἐγὼ μἔτᾰ πᾶσῖν ἀτιμὸτάτη θἔὸς εἰμί*. Il. α, 517.

μἔτᾰβαίνω, v. (transfero, transeo) *ἢ πτηνὸς ἄνω μἔτᾰβὰς βῖὸτὸν*. Eur. Hipp. 1287. Syn. *μἔτειμῖ*, *πᾰρέρχὸμαι*, *ἀποικἔω*, *ὑπὸχωρἔω*, *μἔτᾰβάλλω*, *ἐκτρἔπὸμαι*.

μἔτᾰβάλλω, f. *ᾰλῶ*, v. (verto, converto, verso) *μορφὴν ἐμὴν μἔτἔβᾰλὸν εἰς ἀνδρὸς φῦσῖν*. Eur. Bacch. 54. Syn. *στρἔφω*, *ἀναστρἔφω*, *μἔταλλάττω*, *ἐξαλλάττω*, *μἔτᾰβαίνω*, *μἔτᾰτῖθημῖ*.

μἔτᾰβῖβάζω, v. (transfero, alio abduco) *εἰς ἄγᾰθᾰ μἔτᾰβῖβάζει*. Arist. Pax. 947. Syn. *μἔταστρἔφω*, *μἔτᾰβαίνω*, *μἔτᾰκὸμίζω*.

μἔτᾰβλἔπω, v. (intueor) *ἢ κεῖνὸ μἔταβλέψειᾰς ἐρευθὸς*. Apoll. Rhod. 1, 726. Syn. *προσβλἔπω*, *ἐπῑβλἔπω*, *προσλεύσσω*.

μἔτᾰβὸλή, *ῆς*, *ἡ*, subst. (mutatio, commutatio) *πολλὰς ἴεισᾰ μἔτᾰβὸλὰς ὀδυρμᾰτων*. Eur. Iph. A. 1101. Syn. *ἀλλᾰγή*, *ἐξαλλᾰγή*, *ἀμοιβή*.

μἔτᾰβουλεύω, v. (aliud consilium capio) *ἀλλᾰ μἔτᾰβουλευσὸμεσθᾰ*. b. *τοῦτὸ δ' οὐ κᾰλῶς λἔγεις*. Eur. Orest. 1541. Syn. *μἔτᾰγινώσκω*, *μἔτᾰνὸἔω*, *μἔτᾰφρᾰζὸμαι*.

μἔτᾰβουλὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui cito consilium mutat) *δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μἔτᾰβούλους*. Arist. Acharn. 632. Syn. *τᾰχῦβουλὸς*.

μἔτάγγἔλὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (internuncius) *ἀρύων ἄϊουσᾰ μἔτάγγἔλὸς ἦλθ' Ἀνέμοισῖν*. Il. ψ, 199. Syn. *ἄγγἔλὸς*, *διάκτωρ*, *ἀγγἔλιώτης*, *ἀγγἔλῑηφὸρὸς*.

μἔτᾰγινώσκω et *μἔτᾰνᾰγινώσκω*, v. (sententiam muto) *ὅμως δ' ἴσως γἔ κἂν μἔταγνοίης τᾰδἔ*. Eur. Iph. A. 1424. et Soph. Aj. fl. 717. Syn. *μἔτᾰβουλεὺὸμαι*, *μἔτᾰνὸἔω*, *ἐξίστᾰμαι*.

μἔτᾰγνοιᾰ, vid. *μἔτᾰνοιᾰ*.

μἔτᾰγὸρεύω, v. (inter et ad aliquos loquor) *τὸν δ' ἠοῦς, Τρώεσσῖ μἔθ' ἱππὸδᾰμοις ἀγὸρεύσω*. Il. θ, 525. Syn. *μἔτἔπω*, *ἀγὸρεύω*.

μετᾰγρᾰφω, v. (rescribo) *ἔγνων τότ', αὖθις μετᾰγρᾰφω καλῶς πᾰλιν.* Eur. Iph. A. 108. Syn. *μετᾰτῐθημι, ἀκυρόω.*

μετᾰδαίνῠμαι, v. (una convivor) *ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πάτηρ μετᾰδαίνῠται ἡμῖν.* Il. χ, 498. Vid. Od. σ, 48. Syn. *συνεστῐᾰομαι, εὐωχέω.*

μετᾰδήμῐος, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui inter populum suum versatur) *οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μετᾰδήμῐος, ἀλλᾰ ποῦ ἤδη.* Od. ϑ, 293. Syn. *ἐνδήμῐος, ἐπῐδήμῐος.*

μετᾰδῐδωμι, f. δώσω, v. (impertior, communico) *μετᾰδος φίλοισῐ σοῖσῐ τῆς εὐπραξίας.* Eur. Orest. 444. Syn. *κοινόω, κοινωνέω, δῐᾰνέμω.*

μετᾰδόρπῐος, ον, ὁ et ἡ, adj. (inter coenandum) *τέρπομ' ὀδυρόμενος μετᾰδόρπῐος· ἀλλᾰ καὶ Ἠώς.* Od. δ, 194.

μετᾰδουπος, ον, ὁ et ἡ, adj. (sonans inter) *αἱ δ' ἄλλαι μετᾰδουποῐ, ἀκήρῐοῐ, οὔτῐ φέρουσαι.* Hes. Op. 821.

μετᾰδρομᾰδην, adj. (persequendo) *τὸν δὲ μεταδρομᾰδην ἐπῐ Μύρτῐλος ἤλᾰσεν ἵππους.* Apoll. Rhod. 1, 755. Syn. *δρομᾰδην, δρομαίως.*

μετᾰδρομή, ῆς, ἡ, subst. (incursus) *εἰς χεῖρᾰς ἦλθε, μετᾰδρομαῖς Ἐρινύων.* Eur. Iph. T. 942.

μετᾰδρομος, ον, ὁ et ἡ, adj. (persequens, ulciscens) *μετᾰδρομοι κακῶν πᾰνουργημᾰτων.* Soph. Electr. 1387. (Dochm. dim.) Syn. *τιμωρός, τίτης.*

μετᾰθωρήσσομαι, legerim potius *μετᾰ θωρήσσομαι*, (armor inter).

μεταΐγδην, adv. (cum impetu) *κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω.* Apoll. Rhod. 2, 95

μεταΐζω, v. (una sedeo) *εἰών, οὔτε νέων μεταΐζειν, οὔτε γερόντων.* Od. π, 362.

μεταίρω, Dor. et Aeol. *πεδαίρω*, f. *ἀρῶ*, v. (amoveo) *τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων.* Eur. Iph. T. 1158. Vid. Phoen. 1041. Syn. *μετᾰβάλλω, μεταλλάσσω.*

μεταΐσσω, v. (ruo insequendo, persequor, irruo) *ἠὲ μεταΐξας θᾰνᾰτον τεύξειεν ἑκάστῃ.* Od. ρ, 236. Syn. *διώκω, ἐφέπομαι.*

μεταιτέω, v. (mendico) *ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν.* Arist. Equit. 775. Syn. *ἐπαιτέω, αἰτέω.*

μεταίτῐος, ον, ὁ et ἡ, adj. (compos, auctor) *ῥώμῃ γενέσθαι, καὶ τάφου μεταίτῐον.* Eur. Suppl. 26. Syn. *ἐπαίτῐος, αἴτῐος, σύμβουλος.*

μεταίχμῐος, et Dor. et Aeol. *πεδαίχμῐος*, α, ον, adj. (medius intra duas acies, intermedius) *μεταίχμῐον*, τὸ, (intervallum) *ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορός.* Eur. Heracl. 803. Vid. Aesch. Choeph. 581.

μετᾰκαλέω, v. (revoco) *καὶ μετεκᾰλει τὸν ἱερέα· νῦνδ' οὐδὲ εἷς.* Arist. Plut. 1182. Syn. *ἀνᾰκαλέω.*

μετᾰκιᾰθω, v. (consequor, accedo) *ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίᾰθον, ἀμφὶ δ' Ἀθήνῃ.* Il. λ, 713. Vid. Od. ο, 147. Syn. *μετέρχομαι, μέτειμῐ, ἐπέρχομαι, μεταΐσσω.*

μĕτăκλαίω, f. *κλαύσŏμαι*, v. (lacrymis et fletu prosequor) *οὐ μĕτăκλάŏμαῐ· ἀλλᾰ θᾰνεῖν μοι.* Eur. Hec. 214. (Anapaest. dim.) Syn. *μĕταστĕνω, ἀλγĕω, δᾰκρύω, ἀνᾰκωκῦω, μĕταλγĕω.*

μĕτăκλείω et *μĕτăκλĕΐζω*, v. (mutato nomine voco, celebro, cognomino) *Στρŏφᾰδας δĕ μĕτακλείουσ' ἄνθρωποι.* Apoll. Rhod. 2, 296.

μĕτăκλίνω, f. *ῐνῶ*, v. (retro flecto) *μήπως μιν πŏλĕμοιŏ μĕτακλινθέντŏς ἕλοιĕν.* Il. λ, 509. Syn. *ἐκκλίνω, ἐκτρĕπŏμαι, ἀλĕείνω.*

μĕτăκοιμίζŏμαι, v. (interquiesco, vel post quiesco) *μĕτăκοιμισθὲν μĕνŏς ἄτης;* Aesch. Choeph. 1063. Syn. *μĕτăπαύŏμαι, ἀνᾰκλίνŏμαι, ἀνᾰκειμαι.*

μĕτăκοινŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (particeps) *μĕτăκοινοι δ' αἱ φῐλαι ματρῐ πᾰρεισῐ.* Aesch. Suppl. 1046. Syn. *κοινŏς, κοινωνŏς.*

μĕτăκῠλινδĕω, v. (volvendo transfero) *μĕτăκῠλινδεῖν αὐτŏν αἰεί.* Arist. Ran. 536. Syn. *κῠλινδĕω, μĕταστρĕφω.*

μĕτăκύμιŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui est inter fluctus) *εἰ γᾰρ μĕτăκύμιŏς ἄτας.* Eur. Alcest. 91.

μĕτăλαμβᾰνω, f. *λήψω*, et *μĕτăλαγχᾰνω*, v. (particeps fio, una prehendo) *ζητεῖς μĕτăλᾰβεῖν.* b. *μĕτăλᾰβεῖν ζητῶ; τῐνŏς;* Arist. Plut. 370. Vid. Eur. Suppl. 1087. Syn. *μĕτĕχω, μĕτăδῐδωμῐ, μĕταίρω, καρπŏω.*

μĕταλγĕω, v. (dolorem cum alio participo, doleo) *μĕταλγεῖς τŏ δῐκαιŏν ἔρξαι.* Aesch. Suppl. 410. Syn. vid. *μĕτăκλαίω.*

μĕταλδήσκω, v. (produco) *ἀλλ' ὄφῐος δεινοῖŏ μĕταλδήσκοντᾰς ὀδŏντᾰς.* Apoll. Rhod. 3, 14. Syn. vid. *ἀλδήσκω.*

μĕτăλήγω, v. (desino, desisto, cesso) *ἄξῐᾰ δῶρᾰ δῐδωσῐ μĕταλλήξαντῐ* [1]) *χŏλοιŏ.* Il. ι, 261. Vid. Apoll. Rhod. 3, 414. Syn. *λήγω, ἀπŏπαύŏμαι, κᾰτᾰλήγω, μĕτᾰλωφᾰω.*

μĕταλλᾰγή, ῆς, ἡ, subst. (mutatio, commutatio) *μĕταλλᾰγαὶ γᾰρ δᾰκρῠων.* Eur. Herc. f. 761. Syn. *μĕτăβŏλή, ἀλλᾰγή.*

μĕτάλλακτŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (reconcilians, mutans) *λήματŏς ἐν τρŏπαίᾳ χρŏνίᾳ μĕτάλ-λακτŏς.* Aesch. Sept. c. Theb. 703.

μĕταλλάσσω, f. *ξω*, v. (muto, immuto, transformo) *σκληρῶς μĕταλλάσσουσῐν εἰς τᾰμήχᾰνᾰ.* Eur. fr. Autol. 3, 9. Syn. *ἀλλάσσω, μĕτᾰβάλλω, μĕτᾰμείβŏμαι, μĕταστρĕφω, μĕθίστημῐ, ἀνᾰτρĕπω.*

μĕταλλᾰω, f. *ήσω*, v. (quaero curiose, inquiro, percunctor) *τοῦτŏ δĕ σοι ἐρĕω, ὅ μ' ἀνείρεαῐ ἠδĕ μĕταλλᾷς.* Il. γ, 177. Syn. *ἐρευνᾰω, δίζημῐ, ζητĕω, ἐπιζητĕω.*

μĕτάλλητŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (investigabilis, explorandus) *εἰ μĕτάλλατόν τῐ.* Pind. Pyth. 4, 291. Syn. *ζητητŏς.*

μĕταλλŏν, ου, τὸ, subst. (1. metallum, 2. fodina) *ἀλλᾰ σχĕδίας ἐδηδŏκὼς ὠνήσŏμαι μĕταλλᾰ.* Arist. Equit. 362. Epith. *χρυσŏφᾰĕς, χθŏνῐŏν.*

μĕτᾰλωφᾰω et *μĕτᾰλωφĕω*, v. (desino, cesso) *τειρŏμĕνοι καὶ δὴ μĕτĕλώφĕŏν αὐτᾰρ ὅ τούς γĕ.* Apoll. Rhod. 1, 1161.

1) λ metri caussa est duplic.

μἔτᾰμάζῐὄς, ὄν, adj. (qui est inter ambas mammillas) ἀλλ' ἔβᾰλε στῆθος μἔτᾰμάζῐὄν· ὦσε δ' ἀφ' ἵππων. Il. ε, 19.

μἔτᾰμαιὄμαι, v. (consequi et contingere cupio) τῆ-λὄθἔ μἔτᾰμαιὄμἔνὄς. Pind. Nem. 3, 141. Syn. μαίὄμαι, ἵἔμαι, δίζημῐ, ἐρευνάω.

μἔτᾰμανθάνω, v. (omisso eo, quod prius didiceram, aliud addisco. Vid. Schol. Aristoph. Plut. 925.) μἔτᾰμανθᾰνουσᾰ δ' ὕμνὄν. Aesch. Agam. 689.

μἔτᾰμείβω, Aeol. πἔδᾰμείβω, v. (commuto) ἑτἔρας ἑτἔραις μἔτᾰμειβὄμἔνα. Eur. Phoen. 845. Vid. Pind. Pyth. 12, 18. Syn. vid. μἔταλλάσσω.

μἔτᾰμἔλει, f. μἔλήσει, v. impers. (poenitet) πρὸς ταῦτᾰ βρύκετ', ἤ τᾰχ' ὑμῖν φήμῐ μἔτᾰμἔλήσειν. Arist. Pax. 1315.

μἔτᾰμέλπὄμαι, v. (simul cano) τῇσῐ μἔν οὔτ' αἰσχρὴ μἔτᾰμέλπἔταῐ, οὔτἔ λᾰχειᾰ. Hom. H. in Apoll. 197. Syn. συνᾴδω, ἅμᾰ μέλπὄμαι.

μἔτᾰμίσγω, f. ίξω, et μἔτᾰμῐγνυμῐ, v. (admisceo) τοῖσιν Ὀδυσσῆος μἔτᾰμῐξὄμἔν· οὐδἔ τοῐ υἷᾰς. Od. χ, 221. Syn. ξυμμίγνυμῐ, ξυγκἔράννυμῐ, ἀνᾰκιρνάω, ἀνᾰκἔράννυμῐ.

μἔτᾰμώλῐὄς et μἔτᾰμώνῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vanus, irritus) ἐκτἔλἔσω, (μή μοι μἔτᾰμώλῐᾰ νήμᾰτ' ὄληται). Od. β, 98. Vid. Arist. Pax. 116. Syn. ἀνἔμώλῐὄς, μᾰταιὄς, κοῦφὄς, ἄπρακτὄς.

μἔτᾰνᾰγιγνώσκω, vid. μἔτᾰγιγνώσκω.

μἔτᾰναιέτης, ου, et μἔτᾰνάστης, ου, ὁ et ἡ, adj. (inquilinus, peregrinus, colonus) παῖδας δ' ἤμᾰτᾰ πάντᾰ ἔους μἔτᾰναιἔτᾰς εἶναι. Hes. Theog. 401. Vid. Il. π, 59. Syn. φῠγᾰς, ἄπὄλῐς, μἔτοικὄς.

μἔτᾰνεισσὄμαι et μἔτᾰνισσὄμαι, v. (transeo, supero, una versor) ἦμος δ' ἠἔλῐος μἔτἔνείσσἔτὄ βουλυτὸνδἔ. Il. π, 799. Vid. Eur. Troad. 131. Syn. μἔτἔρχὄμαι, μἔτᾰβαίνω, πὄρεύὄμαι, ἀφῐκνἔὄμαι, μἔταστείχω.

μἔτᾰνίστημῐ, f. ήσω, v. (finibus expello, migrare facio) πιστεύσας καὶ μἔτᾰναστάς. Soph. Oed. C. 175. Syn. μἔτᾰφἔρω, ἐκβάλλω, ἐξὄρίζω.

μἔτᾰνοιᾰ et μἔτᾰγνοιᾰ, ας, ἡ, subst. (resipiscentia, poenitentia) ἄχρηστον μἔτᾰνοιᾰν ἔμἔμφἔτὄ, τίλλἔ δἔ χαίτας. Hom. Batrach. 71. Vid. Soph. Electr. 581. Syn. μἔτάστᾰσῐς, ὑποστρὄφή.

μἔταξῠ, adv. (inter) ξίφους μἔταξῠ καὶ πῠρᾶς Ἀχιλλἔως. Eur. Hec. 437. Syn. vid. μἔσηγῠς.

μἔτᾰπαιφάσσὄμαι, v. (transluceo) χειμἔρίην στἔρὄπὴν φᾰεινὸν μἔτᾰπαιφάσσεσθαι. Apoll. Rh. 3, 1265. Syn. ἐκλάμπω, διᾰλάμπω.

μἔτᾰπάλλὄμαι, v. (sortior cum) τῶν μἔτᾰπαλλὄμἔνος, κλήρῳ λᾰχὄν ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Il. ω, 400.

μἔτᾰπαυὄμαι, v. (cesso interim) γαίης, οὐδ' ὄρἔων· μἔτᾰπαυὄμἔνοι δἔ μάχοντὄ. Il. ρ, 373. Syn. παυὄμαι, ἀνᾰπαυὄμαι, ἡσῠχάζω.

μἔτᾰπαυσωλή, ῆς, ἡ, subst. (cessatio, quies) ὁππὄτἔ τις

μετάπαυσωλὴ πόλεμοιο γένηται. Il. τ, 201. Syn. παυσωλή, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.

μεταπείθω, v. (aliud persuadeo) ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει. Arist. Acharn. 626. Syn. παραπείθω.

μεταπειράω, v. (alio modo tento) ἅπαξ ἅπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας. Arist. Eccl. 217. Syn. ἀποπειράω, παραλλάττω, μεταλλάττω.

μεταπέμπομαι, v. (accerso) ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται. Arist. Acharn. 1087. Syn. ἀποστέλλω, μεταστέλλω, προπέμπομαι, μετέρχομαι, ἐκκαλέω.

μεταπίπτω, 2. aor. ἔπεσον, v. (1. recido, 2. muto sententiam) πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος. Eur. Alcest. 936. Syn. μεταβάλλομαι, μεταστρέφομαι.

μεταποιμνεύω, v. (ministro) ἀμφίπολοι δέσποιναν ἔην μεταποιμνεύουσαι. Apoll. Rh. 4, 1113. Syn. ποιμνεύω, ἀμφιέπω, διακονέομαι, λατρεύω.

μεταπρεπής, έος, ὁ et ἡ, adj. (excellens) ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι. Il. σ, 370. Syn. ἐκπρεπής, ἀριπρεπής, ἔκδηλος, ἔκκριτος, περίσημος.

μεταπρέπω, v. (prae aliis insignis sum) ἀστέρες ὡς νεφέεσσι, μετέτρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος. Apoll. Rh. 1, 240. Syn. ὑπερβαίνω, ἐκπρέπω.

μεταπτοιέω, v. (proterreo) ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων. Aesch. Suppl. 336. Syn. πτοιέω, πτήσσω, ἐκπτήσσω, δειδόμαι.

μεταρίθμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (adnumeratus) ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν. Apoll. Rhod. 1, 105.

μεταρρυθμίζω, v. (in ordinem cogo, refingo) καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις. Aesch. Pers. 753. Syn. ῥυθμίζω, εὐτρεπίζω, μεταλλάσσω.

μετάρσιος et πεδάρσιος, ον, ὁ et ἡ, adj. (sublimis, excelsus) ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος. Arist. Av. 1383. et Aesch. Choeph. 832. Syn. μετέωρος, μετήορος, ὑψηλός, ὑπέρηφανος.

μετασκευάζω, v. (in aliam formam verto) πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα. Arist. Eccles. 499. Syn. διασκευάζω.

μετασπάω, v. (abstraho) πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Soph. Oed. C. 774. Syn. ἀποσπάω.

μετασπών, part. aor. act. a μεθέπω, v. (insequor, urgeo) Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρί. Il. ν, 567.

μέτασσαι, ῶν, αἱ, subst. (oves mediae aetatis) ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι. Od. ι, 221.

μετασσεύομαι, 2. aor. εσσύμην, v. (alacriter occurro, comitor) βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί. Il. ζ, 296. Syn. μεθορμάω, μεταΐσσω, μεθέπομαι, μεταδιώκω.

μετάστασις, εως, ἡ, subst. (mutatio) ἀλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου. Soph. Antig. 718. Syn. μετάνοια, μεταλλαγή.

μἔταστείχω, v. (prosequor, incedo in ordine) ἁρπἄγἴμας ὅτ' ἄπυστᾰ μετέστῐχἔν ἴχνῐᾰ χώρας. Call. 6, 9. Syn. vid. μἔτἄνείσσὄμαι.

μἔταστἔνω et μἔταστὄνἄχίζω, v. (post defleo) ἄψ οἶκόνδ'· ἄτην δὲ μἔτέστἔνὄν, ἣν Ἀφρὄδίτη. Od. δ, 261. Vid. Hes. Scut. 92. Syn. vid. μἔτἄκλαίω.

μἔταστοιχεί, adv. (in ordine, seriatim) στὰν δἔ μἔταστοιχεί· σήμηνἔ δἔ τέρμἄτ' Ἀχιλλεύς. Il. ψ, 757. Syn. κἄτᾰ τάξῐν, ἔφεξῆς.

μἔταστρἔφω, v. (converto, inverto) Ἀντῖλὄχος δἔ Θὄωνᾰ, μἔταστρεφθέντᾰ δὄκεύσας. Il. ν, 545. Syn. μἔτατρἔπω, μἔτἄβάλλω, μἔτἄμείβὄμαι, ἔπιστρἔφω.

μἔτἄτῐθημι, v. (transfero, muto) τἄχὺς δἔ μἔτἔθου λύσσἄν, ἄρτίως φρὄνῶν. Eur. Orest. 248. Syn. μἔταλλάσσω, μἔτἄφἔρω, μἔταστρἔφω, ἀλλάσσω.

μἔτἄτρἔπὄμαι, v. (curo) πείθεσθαι· τῶν οὔτι μἔτατρἔπὄμ', οὐδ' ἀλἔγίζω. Il. μ, 238. Syn. φροντίζω, αἰδἔὄμαι, ἐντρἔπὄμαι, ἔπιστρἔφὄμαι, ἀλἔγίζω.

μἔτἄτρἔφω, f. θρέψω, v. (educo inter) αὖθῐ μένων λῠκάβαντᾰ μἔτετρᾰφῇ Αἰωλοῖσῐν. Apoll. Rhod. 1, 198.

μἔτἄτρἔχω, f. θρέξὄμαι, v. (transcurro, adcurro) οὐκοῦν πἄρ' Ἀθηναίους μἔταθρέξει τἄχῠ. Arist. Pax. 260. Syn. πἄρατρἔχω, δῐέξειμῐ.

μἔτἄτρὄπἄλίζὄμαι, v. (converto me retrorsum, respicio) καρπἄλίμως; τὄτἔ δ' οὔτῐ μἔτατρὄπἄλίζἔὄ φεύγων. Il. υ, 190.

μἔτἄτρὄπῐα, ας, et μἔτἄτρὄπή, ἡ, subst. (conversio, mutatio) μἔτατρὄπίαις ἔπῐκύρσαιεν. Θεὸς εἴη. Pind. Pyth. 10, 32. Syn. μἔταλλἄγή, μἔτἄβὄλή, ἀλλἄγή.

μἔτἄτρὄπὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. mutabilis, 2. redux) μἔτάτρὄπὄς αὖρα. Arist. Pax. 945. Syn. εὔτρεπτὄς, πἄλίντρὄπὄς.

μἔτἄτρωπάω, v. (transmuto) οὖλὄς ἔρως· ἄπἄλὰς δἔ μἔτετρωπᾶτὄ πἄρειάς. Apoll. Rhod. 3, 297. Syn. μἔτἄτρἔπω, μἔταστρἔφω, μἔταλλάττω.

μἔτανδάω, v. (1. interloquor, 2. adloquor) αὐτῖκᾰ δὲ μνηστῆρσῐ μἔτηύδα, καὶ φάτὄ μῦθὄν. Od. φ, 67. Syn. μἔτἄφωνἔω, μἔτἄφημῐ, πρόσφημῐ, μἔτἔειπὄν, προσφωνἔω.

μἔτἄφἔρω, f. οἴσω, v. (transfero) μἔτἄφἔρων ἴθῠνει. Eur. Phoen. 183. (Dochm. monom. hypercat.) Syn. μἔταίρω, μἔτἄτρἔπω.

μἔτἄφημῐ, v. (1. interloquor, 2. adloquor) τοῖσιν δ' Ἀντῖνὄος μἔτἔφη, Εὐπειθἔὄς υἱός. Od. σ, 42. Syn. μἔτανδάω.

μἔτἄφρἄζὄμαι, v. (postea cogito, et perpendo in animo) ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτᾰ μἔταφρᾰσόμεσθᾰ καῖ αὖτῐς. Il. α, 140. Syn. ἔπῐφρἄζὄμαι, ἔπῐμυθἔὐὄμαι, μἔτἄβουλἔὐὄμαι.

μἔτἄφρἔνὄν, ου, τὸ, subst. (tergum, pars corporis opposita pectori vel diaphragmati) κόπτοντες δουρεσσῐ μἔτάφρἔνὄν, ἠδἔ καῖ ὤμους. Od. θ, 528. Syn. νῶτὄν. Epith. εὐρῠ, βρῐᾰρὄν, πλᾰτῠ.

μἔτἄφωνἔω, v. (1. interloquor, 2. adloquor) ἦ ῥᾰ, καῖ

Ἰφῐνŏη μĕτĕφώνĕεν ἄσσŏν ἐοῦσᾰν. Apoll. Rh. 1, 702. Syn. vid. μĕταυδᾰω.

μĕτᾰχᾰζŏμαι, v. (refugio) ἠĕ καὶ οὐλŏμĕνου μĕτᾰχάσσεαι ἀμητοῖŏ. Apoll. Rhod. 3, 436. Syn. ἀπŏχωρĕω, ἀπŏχάζω, ἀπŏκλίνω, ἐκκλίνω.

μĕτᾰχειρίζω, v. (administro, curo) ὠμοσπᾰρακτον πᾰραλᾰβών, μĕτᾰχειρίσαιŏ χρηστῶς. Arist. Equit. 345. Syn. δῐᾰχειρίζω, ἐπῐτρĕπŏμαι.

μĕταχθŏνῐŏς, α, ŏν, adj. (terrestris, quae terram reliquit) πλημμῦρὶς ἐκ πόντοιŏ μĕταχθŏνῐην ἔκŏμισσε. Apoll. Rhod. 4, 1269. Syn. χθŏνῐŏς, ἐπιχθŏνῐŏς, χθŏνοστῐβὴς, μĕτάρσῐŏς, μĕτᾰχρŏνῐŏς.

μĕτᾰχρŏνῐŏς, α, ŏν, adj. (sublimis, in coelo degens) πετράων· ὑψοῦ δĕ μĕταχρŏνίη πĕφŏρητŏ. Apoll. Rhod. 2, 589. Syn. μĕτĕωρŏς, μĕτήŏρŏς, ἐπουρᾰνῐŏς, μĕταχθŏνῐŏς, μĕτάρσιŏς.

μĕτᾰχωρĕω, v. (secedo, migro) σπείρειν μĕν, ὅταν γĕρᾰνος κρώζουσ᾽ ἐς τὴν Λῐβŭην μĕτᾰχωρῇ. Arist. Av. 710. Syn. ἀπŏχωρĕω, ἀπŏχάζŏμαι, ἀνᾰχωρĕω, ἀπέρχŏμαι.

μĕταψαίρω, v. (dimoveo) Ἐτĕοκλĕης δĕ, πŏδῐ μĕταψαίρων πĕτρŏν. Eur. Phoen. 1405. Syn. μĕτᾰφĕρω.

μĕτειμῐ, v. (1. una sum, intersum, 2. post ibo, sectabor, 3. particeps sum) 3. μĕτεστῐν ὑμῖν τῶν πĕπραγμĕνων μĕρŏς. Eur. Iph. T. 1300. Syn. 1. πᾰρειμῐ, πᾰρίστᾰμαι, πᾰρᾰγίγνŏμαι, 2. μĕτέρχŏμαι, μεθĕπŏμαι, μĕτᾰνείσσŏμαι.

μĕτείρω, v. [ab εἴρω sero], ἔερτŏ, 3. sing. plusq. pf. pass. (include) χρύσεŏν ὅρμŏν ἔχων, μĕτᾰ δ᾽ ἠλέκτροισιν ἔερτŏ. Od. ο, 459. Syn. ξῠνάπτω, συγκλείω, κολλᾰω.

μĕτεκφĕρω, f. οίσω, v. (effero post) τὰς δĕ μĕτεξĕφĕρον Δῐŏμήδĕŏς ἄρσĕνĕς ἵπποι. Il. ψ, 377. Syn. πᾰρᾰγω.

μĕτεννĕπω, v. (interloquor) ἡ δĕ βᾰθυπλŏκᾰμοισι μĕτέννĕπĕ παρθĕνίκῃσι. Mosch. 2, 101. Vid. Il. α, 73. Syn. vid. μĕταυδᾰω, μĕτᾰφημῐ.

μĕτĕπειτᾰ, adv. (post, deinde, postea) vid. μĕλῖκρατŏς. Syn. vid. ἔπειτᾰ et εἰσŏπῐσω.

μĕτĕπω, (inus.) 2. aor. μĕτĕειπŏν, vid. μĕτεννĕπω.

μĕτέρχŏμαι, et Aeol. πĕδέρχŏμαι, f. ἐλεύσŏμαι, 2. aor. ἤλθŏν, v. (post eo, persequor) ἀλλᾰ σŭ γ᾽ ἱμĕρŏεντᾰ μĕτέρχĕŏ ἔργᾰ γᾰμοιŏ. Il. ε, 429. Syn. ἐπέρχŏμαι, μĕτειμῐ, μĕτοίχŏμαι, μĕταλλᾰω, μĕταστείχω.

μĕτεύχŏμαι, v. (contraria precor) οἶσθ᾽ ὡς μĕτεύξει, καὶ σŏφωτĕρα φᾰνεῖ. Eur. Med. 600. Syn. μĕτᾱτρĕπŏμαι.

μĕτĕχω, f. μĕθέξω, 2. aor. ἔσχŏν, v. (particeps sum) κᾀγὼ μĕτέσχον Πρῐᾰμίδαις δυσπραξίας. Eur. Hel. 1220. Syn. ξυμμĕτίσχω, μĕτᾰλαμβᾰνω, μĕτᾰδίδωμῐ, μĕρίζŏμαι.

μĕτĕωρίζω, v. (tollo, elevo, med. superbio) ὅτᾰν εἰς ταύτας ἄνĕμος ξηρὸς μĕτĕωρισθεὶς κᾰτᾰκλεισθῇ. Arist. Nub. 404. Syn. ὑψŏω, ἀείρŏμαι, αἰωρĕŏμαι, ἐπαίρŏμαι.

μĕτĕωρŏκŏπĕω, v. (sublimia peto) ποῖ δῆτ᾽ ἄλλως μĕτĕωρŏκŏπεῖς; Arist. Av. 91.

μĕτĕωρŏς et *μĕτήŏρŏς*, et Aeol. *πĕδάŏρŏς*, ου, ὁ et ἡ,

adj. (1. sublimis, excelsus, 2. suspensus, 3. fluctuans in mari) ἄρθητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι. Arist. Nub. 266. Vid. Il. ψ, 369. et Aesch. Choeph. 582. Syn. μετάρσιος, πεδάρσιος, ὑψηλός, ἐπήορος.

μετεωροσοφιστής, οῦ, ὁ, subst. (qui in sublimibus philosophiam ostentat) οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν. Arist. Nub. 360.

μετεωροφέναξ, ακος, ὁ, subst. (qui homines de rebus sublimibus decipit) κύκλιων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας. Arist. Nub. 333.

μετήορος, vid. μετέωρος.

μετοικέω, v. (1. migro, 2. incola sum) μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων. Eur. Hipp. 838. Syn. κατοικέω, ἐνοικέω, ἀποικέω, μετανίσταμαι.

μετοικία, ας, ἡ, subst. (migratio, habitatio in terra aliena) μετοικίας οὖν τῆς ἄνω στερήσεται. Soph. Antig. 902. Syn. ἀποικία, ἀπαλλαγή.

μετοικίζω, v. (incolas transfero) πότερα μετοικιζόμενος. Arist. Eccles. 754.

μέτοικος, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui in aliena civitate degit, inquilinus) μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν. Aesch. Choeph. 958. Syn. ἄποικος, ἔνοικος, σύνοικος, μετάναιετης, μετανάστης.

μετοίχομαι, v. (persequor, sequor, adeo) θύουσα καὶ κάθαρμον, ὃν μετῴχετο. Eur. Iph. T. 1333. Syn. μετέρχομαι, μεταΐσσω, μετοπάζομαι, μεταβαίνω, διώκω, ἐπέρχομαι.

μετοκλάζω, v. (subsideo in genua) ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. Il. ν, 281.

μετοπάζω, f. άσω, v. (una sequi facio) ἠρίθμεον·[1]) ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα. Od. κ, 204. Syn. ὀπάζω, παρέχω.

μετόπιν, μετόπισθε et μετόπισθεν, adv. (a tergo, postea) τεύξω τὸ μετόπιν τάλας; Soph. Philoct. 1189. Vid. Apoll. Rhod. 1, 75. Syn. κατόπιν, ὀπίσω, μετὰ ταῦτα.

μέτοπις, ιδος, ἡ, subst. (vindicta) δεινὴ γὰρ μέτοπις ξενίου Διός, ὅς κ' ἀλίτηται. Hom. H. 42, 4. Syn. τίσις, τιμωρία, ποινή.

μετοπωρινός, ὄν, adj. (autumnalis) καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος. Hes. Op. 414. Syn. ὀπωρινός.

μετόρχιον, ου, τό, subst. (spatium inter arborum ordines, interordinium) ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον. Arist. Pax. 567.

μετουσία, ας, ἡ, subst. (communio, consortium) μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Arist. Thesm. 152. Syn. κοινωνία.

μετοχλίζω, v. (vecte dimoveo) ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. Il. ω, 567. Syn. ὀχλίζω, μετακινέω, μεθίστημι, μεταφέρω.

μέτοχος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. particeps, 2. socius) μέτοχος

1) ἠρίθμεον est h. l. molossus.

ἂν εἴην τοῦ φόνου, δράσας τάδε. Eur. Herc. f. 721. Syn. ἔγκληρος, κοινωνός, σύνηρος, ἑταῖρος.

μἔτρἔω, f. ήσω, v. (metior) πώλοισι χόρτον ἀφθόνῳ μἔτρῶ χἔρί. Eur. Rhes. 768. Syn. ὁρίζω, στἄθμἔω, κρίνω, διἄπἔραιόω.

μἔτρημἄ, ἄτος, τὸ, subst. (dimensum) μέτρημ' ἔχουσαν τοὺν μἔσῳ γἔ μυρίων. Eur. Ion. 1138. Syn. μἔτρον.

μἔτρητὸς, ή, ὄν, adj. (dimetiendus) ὦ πένθος οὐ μἔτρητὸν, οὐδ' οἷόν τ' ἰδεῖν. Eur. Bacch. 1233.

μἔτριάζω, v. (moderatione utor) μετρίαζ'. b. ὦ ξένοι. Soph. Philoct. 1184. Syn. κόσμιὸς εἰμί.

μἔτριὸς, α, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. (mediocris, moderatus) ναύταις γὰρ ἦν μὲν μἔτριὸς ἢ χειμὼν φέρειν. Eur. Troad. 690. Syn. ἐμμἔλής, κόσμιὸς, μἔτήεις, ἔπαρκῶν.

μἔτρἰως, adv. (moderate) μἔτρἰως δἔ χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμἔνοις. Eur. Iph. A. 921. Syn. ἀρκούντως, ἱκἄνῶς.

μἔτρὄν, ου, τὸ, subst. (mensura, modus) ὧν γ' οὔτἔ μἔτρὄν, οὔτ' ἀριθμὸς ἔστἴ μοι. Eur. Troad. 622. Syn. μἔτρημἄ, τρὄπὄς, νὄμὄς.

Μἔτων, ωνὸς, ὁ, N. P. (Meton) Μἔτων. b. τί ἐστιν; a. οἶσθ' ὅτἴ φἴλῶ σ' ἔγώ; Arist. Av. 1010.

Μἔτώπης, ου, ὁ, N. P. (Metopes, flumen Arcadiae) πεζὸς ὕπὲρ Κρἄθίν τἔ, πὄλύστιόν τἔ Μἔτώπην. Call. 1, 26.

μἔτώπἴὄν, ου, τὸ, subst. (interstitium inter supercilia) ἵππων ήνἴ ἔχοντἄ, μἔτώπἴὄν ὀξἔῖ λἄϊ. Il. π, 739.

μἔτωπὄν, ου, τὸ, subst. (frons) ὃν ἐκ μἔτώπου πολλἄκις; πὄνους ἔχων. Eur. Troad. 1188. Epith. ξανθὸν, ἄπἄλὄν, λευκὄν, στἴβἄρὄν, καλλἴπλὄκἄμὄν.

μἔχρἴ et μἔχρἴς, adj. (usque ad, quoad) ψωλὸν γἔνἔσθαι δεῖ σἔ μἔχρἴ τοῦ μυρρίνου. Arist. Equit. 964. Vid. Apoll. Rh. 4, 1234. Syn. ἄχρἴ, ἕως.

μὴ et 2. adjunct. δἔ vel τἔ, μηδἔ et μήτἔ, adv. (1. ne, 2. neque) Ἕκτορ, μή μοι μιμνἔ, φίλον τἔκὄς, ἀνἔρἄ τοῦτὄν. Il. χ, 38.

μηδἄμῆ, μηδἄμἄ [1]) et μηδἄμῶς, adv. (nequaquam) μηδἄμοῦ, (nusquam) ἄρασσἔ μᾶλλον, σφίγγἔ, μηδἄμῆ χἄλα. Aesch. P. V. 52. Vid. Eum. 426. et Eur. Hipp. 603.

μηδἔ, vid. μή.

μήδἔἄ, ων, τὰ, subst. (pudenda) μακρὴν, καρχἄρὄδοντἄ· φἴλου δ' ἀπὸ μήδἔἄ πατρὸς. Hes. Theog. 180. Syn. τἄ αἰδοῖἄ, ὄρχεις, μέζἔἄ.

Μήδειἄ, ας, ἡ, N. P. (Medea) Μήδειἄ πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας. Eur. Med. 7. Epith. δέσποινἄ, ἄνασσἄ, κούρη Αἰήταὄ, δύστηνὄς, ἠτιμασμἔνη, ἔυσφὔρὄς, ὀλὄὴ, παιδὄλἔτειρἄ, μὄνη, μἔλἔα πὄνων, τλήμων, μἔγἄλὄσπλαγχνὄς, Κολχίς, νύμφη, σκυθρωπὄς, πανώλης, σὄφή, κἄκῶν πολλῶν ἴδρις Αἰαίη. Phr. vid. Eur. Med. et Apoll. Rh. lib. 3 et 4.

Μήδειὄς, ου, ὁ, N. P. (Medius) Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἔπἴ τᾶ ὁδῷ. Theocr. Ep. 18, 2.

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 21, 3. not. 3. p. 25.

μηδεὶς, μῐᾰ, ἕν, adj. (nemo, nullus) *δήμῳ πιφαύσκων· ὃ δ᾽ ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.* Il. σ, 500.

μηδέποτε, adv. composit. ex *μηδὲ* et *πότε*.

μηδέπω, adv. (necdum) *εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.* Aesch. P. V. 766.

Μηδικὸς et *Μῆδος, η, ον*, adj. (Medus) *ἂν τοῖσι παρατετάσιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.* Arist. Ran. 938. Vid. Vesp. 1094. Syn. *Περσικὸς, Πέρσης*.

μήδομαι, f. *ήσομαι*, v. (prudenter consulto, delibero, meditor, statuo) *ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.* Od. ω, 444. Syn. *βουλεύομαι, ἐπιμελέομαι, μελετάω, μηχανάομαι, τεχνάζομαι, ἐκπράττω, ἐργάζομαι.*

μῆδος, εος, τὸ, subst. (1. cura, consilium, in pl. 2. pudenda. Vid. supr. in v. *μήδεα*) *ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ᾽ ἀνδρῶν.* Il. β, 340. Syn. *μελέτη, μῦθος, βούλευμα.* Epith. *ἄφθιτον, κλυτὸν, πεπνυμένον, πυκινὸν, πυκνὸν, φίλον, ἤπιον, πολύτροπον.*

μηδότιοῦν, adv. composit. ex *μηδὲ, ὅτι* et *οὖν*, (nihil omnino).

μηκάζω et *μηκάομαι*, perf. *μέμηκα* pro *μεμήκηκα*, perf. m. *μέμακα*, part. aor. *μακὼν*, unde fit novus aor. part. *μακών* ap. Hom., v. (balo, caprisso) *ἄζηχὲς μεμάκυιαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν.* Il. δ, 435. Vid. Od. ι, 439. Syn. *βληχάομαι.*

μηκὰς, άδος, ἡ, adj. (quae balat) *ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.* Od. ι, 124. Syn. *βληχάς.*

μηκέτι, adj. (non jam, non amplius) *ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ᾽, ἀλλ᾽ ἐνθάδε.* Arist. Vesp. 765. Syn. *μὴ πλέον.*

Μηκιστεὺς, έως, ὁ, N. P. (Mecisteus) *Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ.* Il. θ, 333.

Μηκιστηϊάδης, ου, ὁ, patronym. (cujus pater est Mecisteus) *Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔσυλα.* Il. ζ, 28.

μήκιστος, superl. a *μακρὸς*, q. v.

μῆκος, εος, τὸ, subst. (longitudo, proceritas, spatium) *πόσον δ᾽ ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δορύ;* Eur. Hel. 1267. Syn. *μέγεθος.*

μηκύνω, f. *υνῶ*, v. (longum facio, produco) *χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὄντες ἀσθενεῖς.* Eur. Herc. f. 87. Syn. *ἐκτείνω, αὐξάνω.*

μήκων, ωνος, ἡ, subst. (papaver) *καὶ μύρτα, καὶ μήκωνε, καὶ σισύμβρια.* Arist. Av. 160.

μηλέα, ας, ἡ, subst. (malus) *ὄγχνας μοὶ δῶκας τρεισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας*[1]). Od. ω, 339. Syn. *μηλίς.* Epith. *ἀγλαόκαρπος.*

μήλειος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (ovinus) *πύρα τ᾽ ἔπεσφαξ᾽ αἷμα μηλείου φόνου.* Eur. Electr. 92.

Μηλιὰς, άδος, ἡ, adj. (Melia) *Μηλιάδων νυμφᾶν.* Soph. Philoct. 725.

Μηλιεὺς, έως, ὁ, et *Μήλιος, α, ον*, adj. (Melius) *καὶ*

1) *μηλέας* efficit h. l. spond.

Λωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὔ. Aesch. Pers. 492. Vid. Arist. Av. 186.

μηλὶς, ἴδος, ἡ, 1. adj. 2. subst. (1. Maliaca, 2. malus) μηλίδα πὰρ λίμναν. Soph. Trach. 637. Syn. 2. μηλέα, μῆλον.

μηλοβοτὴρ, ῆρος, μηλοβότης et *μηλοβότος, ου, ὁ*, subst. (ovium pastor, opilio) ἀργεννῶν ὀίων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Il. ο, 529. Vid. Aesch. Suppl. 557. et Eur. Cycl. 53. Syn. ποιμὴν, νομεὺς, βοτὴρ, μηλονόμης, μηλονόμος, μηλοσκόπος.

μηλοδόκος, ον, adj. (pecudes recipiens) ἐν δ' ἄρα μαλοδόκῳ. Pind. Pyth. 3, 47.

μηλοθύτης, ου, ὁ, subst. (pecudes mactans, sacerdos) βωμούς τε μηλοθύτας. Eur. Iph. T. 1117.

μηλολόνθη, ης, ἡ, subst. (melolonthe) ·λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην. Arist. Nub. 671.

μῆλον, ου, τὸ, subst. (1. ovis, pecus, 2. malum, 3. mamma puellaris) κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ. Arist. Eccl. 903. Syn. 1. ὄϊς, πρόβατον, βοτόν, 2. ὀπώρα, 3. μαοθός. Epith. 1. ἄγραυλον, βαθύθριξ, δασύθριξ, εἰροπόκον, ἐπιβώμιον, πῖον, ἴφιον, 2. ἀγλαόν, χρύσεον, πορφύρεον.

μηλονόμης et *μηλονόμος, ου, ὁ*, subst. (opilio) ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας. Eur. Alcest. 589. Vid. Cycl. 654. Syn. vid. μηλοβοτήρ.

μηλοπάρηος et *μηλοπάρειος, ον, ὁ* et *ἡ*, adj. (genas malis similes habens) Ἰνώ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάραος Ἀγαύα. Theocr. 26, 1.

μηλοσκόπος, ου, ὁ et *ἡ*, (unde pecora conspici possunt) ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπον εἰσαναβαίνων. Hom. H. 18, 9.

μηλοσπόρος, ον, ὁ et *ἡ*, adj. (pomis consitus) Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλοσπόρον ἀκτάν. Eur. Hipp. 739.

μηλοσφαγέω, v. (oves macto vel immolo) μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις. Arist. Av. 1232.

μηλοτρόφος, ον, ὁ et *ἡ*, adj. (oves nutriens) ἐν' ἀνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου. Aesch. Pers. 769. Syn. μηλοβότος.

μηλοφόνος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (oves mactans) μηλοφόνοισιν. ἀγαῖσιν. Aesch. Agam. 709. Syn. μηλοσφαγῶν.

μηλοφορέω, v. (poma gesto) νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ πόκ' ἐμαλοφόρει. Theocr. Ep. 2, 4.

μηλοφόρος, ον, ὁ et *ἡ*, adj. (pomifer) χρυσέων [1]) πετάλων ἄπο μηλοφόρον. Eur. Herc. f. 396.

μήλωψ, οπος, adj. (pomi maturi colorem habens) αἱ μὲν ἀλιτρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. Od. η, 104.

μὴν, ηνὸς, ὁ, et Aeol. *μεὶς*, subst. et 2. *μὴν*, adv. (1. mensis, 2. autem, vero) ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετέλευντο. Od. λ, 293. Vid. Il. τ, 117. Epith. 1. τελεσφόρος, περιπλόμενος, ποικίλος, κύκλων.

μηνὰς, ἄδος, et *μήνη, ης, ἡ*, subst. (luna) οὐ λεύσσετε μηνάδος αἴγλαν; Eur. Rhes. 530. Vid. Arist. Av. 1115. Syn. et Epith. vid. σελήνη.

· *μηνιάω*, vid. *μηνίω*.

1) χρυσίων efficit h. l. spond.

μηνιθμος, ου, ὁ, *μήνιμα*, ατος, τὸ, et *μηνις*, ιος, ἡ, subst. (ira perdurans) *μηνιθμὸν μεν αποῤῥίψαι, φιλοτητα δ' ἑλέσθαι.* Il. π, 282. Vid. Od. λ, 73. et Il. α, 1. Syn. *ὀργὴ, θυμος, κοτος, ἔχθρα, χολος.* Epith. *οὐλομενος, χαλεπος, ὀλοος, βαρυς, στυγερος.*

μηνίσκος, ου, ὁ, subst. demin. a *μήνη*, (lunula) *ἣν δε μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν.* Arist. Av. 1114.

μηνιω[1]), f. *ίσω*, et *μηνιαω*, v. (succenseo, iram foveo) *εἴ περ μαλα μηνιει, αλγιον, αὐτῷ.* Od. ρ, 14. Vid. Apoll. Rhod. 2, 247. Syn. *χολοομαι, χωεομαι, αγανακτεω, δι' ὀργῆς ἔχω, ὀργιζομαι.*

μηνυτὴρ, ῆρος, et *μηνυτὴς*, ου, ὁ, subst. (index, delator) *ἔπου δε μηνυστῆρος, ἀφθέγκτου φραδαις.* Aesch. Eum. 245. Vid. Mosch. 1, 3.

μήνυτρον, ου, τὸ, subst. (praemium indicii) *οὐκ ἂν μηνύσαιμ, οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην.* Hom. H. in Merc. 364.

μηνυω[2]), f. *ύσω*, v. (indico, nuncio, defero) *ξυλλαβειν τον ἄνδρα τουτον· αλλα μοι μηνύετε.* Arist. Acharn. 206. Syn. *δηλοω, δείκνυμι, σημαίνω, αποφαινω, ζητεω, κηρύσσω, ἐκφερω.*

Μήονες, Ion. pro *Μαίονες*, ων, οἱ, N. P. (Maeones, vid. Herod. Cl. §. 7. et Polymn. §. 74.) *οἳ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαωτας.* Il. β, 866. Syn. *Λυδοί.*

Μηονια, ας, ἡ, N. P. vel potius adj. voce *γῆ* subaudita, (Maeouia, sive Lydia) *ὦ ανα, καὶ Λυκιην καὶ Μηονιην ἐρατεινήν.* Hom. H. in Apoll. 179.

Μηονις, ιδος, ἡ, adj. (Maeonia) *Μηονις, ἠὲ Καειρα, παρῄιον ἔμμεναι ἵππων.* Il. δ, 142.

μήποτε, adv. composit. ex *μὴ* et *ποτε*, (nunquam).

μήπου et *μήπως*, adv. composit. ex *μὴ* et *που* vel *πως*, (necubi).

μήπω, adv. composit. ex *μὴ* et *πω*, (nedum).

μηρινθος, ου, ἡ, subst. (funiculus tenuis) *αὕτη μεν ἡ μήρινθος οὐδεν ἔσπαοεν.* Arist. Thesm. 928. Syn. *δεσμος, σχοινιον, βροχος, ξύνδεσμος.* Epith. *σπαρτος, εὔπλεκτος.*

μηριον, ου, τὸ, *μηρὸς*, ου, ὁ, pl. *μῆρα*, τὰ, subst. (femur) *αὐταρ ἐπεὶ κατα μῆρ' ἐκαη, καὶ σπλάγχν' ἐπασαντο.* Il. β, 427. Vid. Apoll. Rhod. 2, 693. Epith. *εὐφυες, αριστερον, παχυν, καλον, μεγαν, γυμνον, πιον, απαλον, κεχαρισμενον, θαλερον, ῥοδοεν.*

Μηριονης, ου, ὁ, N. P. (Meriones) *ἀμφι τε Μηριονην, Ἀφαρῆα τε Δηίπυρόν τε.* Il. ι, 83. Epith. *δαιφρων, υἱὸς Μολου, ἥρως, αγακλυτος, ατaλαντος Ἄρηι* et *Ἐνυαλιῳ, θεραπων* et *ὀπάων Ἰδομενῆος, πεπνυμενος.*

μηρύω, v. (conglomero, circumvolvo) *ἁρμενα μηρύοντο κατὰ χρεος· ὕψι δε λαῖφος.* Apoll. Rhod. 4, 889. Syn. *συμπλεκω, ἐμπλεκω, αναλεγω.*

1) Sed cf. Spitzner. Pros. graec. §. 52, 2. p. 55., qui hujus verbi et similium paenultimam longam esse probat, licet corripiatur hic et illic in Praes. et Impf., ut Il. α, 247.

2) Cf. Spitzner. Instt. §. 52, 5. p. 60.

μήστωρ, *ωρŏς*, et 2. *ŏρŏς*, ὁ, subst. (1. prudens cogitando et agendo, 2. N. P. Mestor) *Μηρῐŏνην τĕ καῐ Ἀντῐλŏχον, μήστωρᾰς ἄυτῆς.* Il. ν, 93. Vid. ω, 257. Syn. 1. *εὖ εἰδὼς*, *δĕδᾰημĕνŏς*, *ἔπιστήμων*, *μητῐĕτης*, *δᾰήμων*.

μήτηρ, Dor. *μάτηρ*, *τĕρŏς* et *τρŏς*, ἡ, subst. (mater) *Ἕκτŏρ, ἄτὰρ σῠ μοῐ ἐσσῐ πᾰτὴρ, καὶ πότνῐᾰ μήτηρ.* Il. ζ, 429. Syn. *τĕκοῦσᾰ*, *τŏκᾰς*, *μάμμη*, *τρŏφŏς*. Epith. *φῐλη*, *γĕραιὰ*, *ἀνŏσιωτᾰτη*, *καλλῐτοξŏς*, *μĕλαινᾰ*, *μĕλωδŏς*, *ὗγρὰ*, *φῐλŏτĕκνŏς*, *ἀθᾰνάτη*, *δῠσάμμŏρŏς*, *ἠπῐŏδωρŏς*, *κῑνῠρη*, *πρωτŏτŏκŏς*, *ἀμύμων*, *κĕδνὴ*, *ἠῠκŏμŏς*, *πῑνῠτὴ*, *ἀμήτωρ*, *χᾰρῐεσσᾰ*, *παλλᾰκῐς*, *βάρβᾰρŏς*, *αἰδοίη*.

μητῐᾰω et *μητῐŏω*, v. (consulto, cogito, molior) *δὴ τŏτĕ μητῐŏωντŏ Πŏσειδάων καῐ Ἀπόλλων.* Il. μ, 17. Vid. Apoll. Rhod. 4, 493. Syn. *βουλεύŏμαι*, *μητίζŏμαι*, *μηχᾰνᾰŏμαι*.

μητῐĕτης, *ου*, ὁ, subst. (consiliarius, consultor) *ἀλλᾰ σῠ πέρ μιν τῖσŏν, Ὀλύμπῐĕ, μητῐĕτα Ζεῦ.* Il. α, 508. Syn. *βουλευτὴς*, *ἀγŏρητὴς*, *σῠνĕτŏς*, *πĕρῐφρων*, *φρŏνῐμŏς*.

μητῐŏεις, *εσσᾰ*, *ĕν*, adj. (consilii plenus, artificiose factus) *τοῖᾰ Διὸς θῠγάτηρ ἔχĕ φάρμᾰκᾰ μητιŏεντᾰ.* Od. δ, 227. Syn. *ποικῐλŏς*. *πŏλῠμητῐς*.

μητῐŏμαι, f. *ίσŏμαι*, v. (consilia agito) *μέσσῳ δ' ἀμφŏτĕρων μητίσοŏμαῐ ἔχθĕᾰ λυγρᾰ.* Il. γ, 416. Syn. vid. *μητῐᾰω*.

μῆτῐς, *ῐδŏς* et *ῐŏς*, ἡ, subst. (prudens consilium, machinatio). *ὄφρ' ἄλλην φράζωνταῐ ἐνὶ φρĕσῐ μῆτῐν ἀμείνω.* Il. ι, 423. Syn. *βουλὴ*, *σῠνĕσῐς*, *γνώμη*, *μῆχŏς*, *ἔπῐνοιᾰ*. Epith. *ἀπύμων*, *ἀρίστη*, *ἔπῐφρων*, *παντοίη*, *ἀμείνων*, *λεπτὴ*, *δŏλῐα*, *ἀγαυὴ*, *πῐνῠτὴ*, *ἐπιῥῥŏθŏς*, *ὀρθὴ*, *τᾰχῠβουλŏς*.

μητρᾰδελφŏς et *μητρᾰδελφĕŏς*. *οῦ*, ὁ et ἡ, subst. (matris frater vel soror) *μα-τρᾰδελφĕοὺς, Ὀλυμπῐᾳ τĕ Θĕόγνωτŏν.* Pind. Pyth. 8, 49.

μητρᾰλοίας, *μητροκτŏνŏς*, *μητρŏφŏνŏς* et *μητρŏφόντης*, *ου*, ὁ et ἡ, subst. et adj. (matricida) *τὸν μητρᾰλοίαν δ' ἐξĕκλεψᾰς ὢν θĕŏς.* Aesch. Eum. 153. Vid. 102. 257. et Eur. Orest. 473.

μητρῐδῐŏς, *α*, *ŏν*, adj. (semen in se habens) *ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειŏτᾰτων καὶ μητρῐδῐων ἀκᾰληφῶν.* Arist. Lys. 549.

μητρŏδŏκŏς, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (a matre exceptus) *μῐν ῠπŏ ματρŏδŏκοις γŏναῖς φῠτεῦσαι.* Pind. Nem. 7, 124.

μητρŏθĕν, vid. *μήτηρ*.

μητρŏκᾰσιγνήτη, *ης*, ἡ, subst. (matris germana, matertera) *ματρŏκᾰσιγνῆται.* Aesch. Eum. 965. Syn. *μητρᾰδελφĕŏς*.

μητροκτŏνĕω, v. (matricida sum) *μητροκτŏνοῦντᾰ; κἀπῐ τῷδ' ἀνίστᾰται.* Eur. Or. 488.

μητροκτŏνŏς, vid. *μητρᾰλοίας*.

μητρŏπᾰτωρ, *ŏρŏς*, ὁ, subst. (matris pater, avunculus maternus) *μητρŏπᾰτωρ, ὃς τίκτĕ Θĕανὼ καλλῐπᾰρῃŏν.* Il. λ, 224.

μητρŏπŏλῐς, *ĕως*, ἡ, subst. (metropolis) *ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρŏπŏλιν Θήβαν.* Soph. Antig. 1122.

μητρŏπŏλŏς, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (matres curans) *πρὶν τĕλέσσαι ματρŏπŏλῳ σῠν Ἐλει-θυίᾳ.* Pind. Pyth. 3, 15.

μητρόφονος et *μητροφόντης*, vid. *μητραλοίας*.

μητρυιά, *ᾶς*, *ἡ*, subst. (noverca) *ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις*. Eur. Alcest. 320. Epith. *βαρεῖα*, *δυσμενὴς*, *βαρύμηνις*, *ἀτάσθαλος*.

μητρώϊος et *μητρῷος*, *α*, *ον*, adj. (maternus) *ὅπποτ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα*. Od. τ, 410. Vid. Eur. Phoen. 58.

μήτρως, *ωος*, *ὁ*, subst. (avunculus maternus) *μήτρωοιν ἐκπράξωοιν αἵματος δίκην*. Eur. Herc. f. 44. Syn. *θεῖος*, *μητράδελφος*, *μητροκασίγνητος*.

μηχανάομαι, f. *ήσομαι*, v. (machinor, molior, struo) *ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε*. Od. υ, 370. Syn. *τολυπεύω*, *ἐγχειρέω*, *κατασκευάζω*, *ἐπιχειρέω*, *συντάττω*, *συντίθημι*, *ἐπινοέω*.

μηχανή, *ῆς*, *ἡ*, *μηχάνημα*, *μῆχαρ*, *ατος*, et *μῆχος*, *εος*, *τὸ*, subst. (machina, conamen, remedium) *ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ*. Eur. Med. 262. Vid. Eur. Herc. f. 851. Aesch. Suppl. 602. et Eur. Androm. 534. Syn. *μῆτις*, *τέχνη*, *τέχνασμα*. Epith. *πεπλεγμένη*, *ἀρκυστάτη*, *κρυπτὴ*, *σκοτεινή*.

μηχανιώτης, *μηχανοδίφης*, *μηχανοῤῥάφος* et *μηχανοποιός*, *οῦ*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (versutus, peritus) *βουφόνε*, *μηχανιῶτα*, *πονεύμενε δαιτὸς ἑταῖρε*. Hom. H. in Merc. 435. Vid. Soph. Oed. R. 397. et Arist. Pax. 173. Syn. *δόλιος*, *ἐργάτης*.

μηχανόεις, *εσσα*, *εν*, adj. idem ac praeced. *σοφόν τι τὸ μηχανόεν*. Soph. Antig. 365.

μηχανοῤῥαφέω, v. (artes consuo) *αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τἄρα μηχανοῤῥαφῶ*. Aesch. Choeph. 215. Syn. vid. *μητιάω*.

μηχανοῤῥάφος, vid. *μηχανιώτης*.

Μήων, *ονος*, *ὁ*, N. P. (Maeon) *Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο*, *Μήονος υἱὸν*. Il. ε, 43.

μιαίνω, f. *ανῶ*, aor. *ἐμίανα*, Ion. *ἐμίηνα*, v. (polluo, vitio) *ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ*. Eur. Iph. A. 1594. Syn. *βάπτω*, *μολύνω*, *παλάσσω*, *χραίνω*, *διαφθείρω*, *μορύσσω*, *ὀνειρώττω*.

μιαιφονέω, v. (sanguine me polluo) b. *πονηράν γ' αἵρεσιν*, *μιαιφονεῖν*. Eur. Iph. A. 1364. Syn. *ἀνδροφονέω*, *ἀνθρωποσφαγέω*, *ἐναρίζω*.

μιαιφόνος, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui se caede polluit, crudelis) *οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα*. Eur. Med. 268. Syn. *ἀνδροφόνος*, *λυμαντὴρ*, *ἀπηνὴς*, *φόνιος*, *ἀνόσιος*, *αἴσυλα ῥέζων*.

μιαρός, *ά*, *όν*, adj. (impurus, scelestus, dirus) *μήτε Κιθαιρὼν μιαρός μ' ἐσίδοι*. Eur. Bacch. 1374. Syn. *μυσαρὸς*, *βέβηλος*, *ἀνόσιος*, *ἀθέμιστος*.

μίασμα, *ατος*, *τὸ*, subst. (pollutio, contagium, piaculum) *ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας*, *ὡς μιάσματος*. Soph. Oed. R. 241. Syn. *μύσος*, *ἄγος*, *διαφθορά*. Epith. *'νόσιον*, *ὁμογενές*.

μιάστωρ, *ορος*, *ὁ*, subst. (1. inquinator, contaminator, 2. malus genius, furia vindex) *γ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας*. Eur. Electr. 687. Syn. *λυμεὼν*, *ἀλάστωρ*, *μιαρός*.

μῐγᾰ, μίγδᾰ et μίγδην, adv. (mistim) ἀγνῠμένους ὅρμοιŏ πέλας μῐγᾰ θηλῠτέρῃσῐν. Apoll. Rhod. 4, 1345. Vid. Il. ω, 77. et Apoll. Rh. 3, 1380. Syn. ἀνᾰμιξ, ἔπῐμιξ, φύρδην, ἀνᾰμίγδην.

μῐγάζŏμαι, vid. μίγνυμῐ.

μῐγᾰς, ᾰδŏς, ὁ et ἡ, adj. (mistus, promiscuus) πολλοὶ δ' ἔπιπτον μῐγᾰδĕς, ἐκ τĕ τραυμάτων. Eur. Andr. 1131. Syn. μικτŏς, ᾰδῐνŏς.

μίγνυμῐ et μιγνῠω, f. μίξω, μῐγάζŏμαι et μίσγω, v. (misceo) Ἀργεῖᾰ καὶ Καδμεῖᾰ μίξαντες βέλη. Eur. Phoen. 896. Vid. Pind. Nem. 4, 35. Od. ϑ, 271. et Il. ω, 91. Syn. ἀνᾰμίγνυμῐ, κᾰτᾰμίγνυμῐ.

Μῐδας, ου, ὁ, N. P. (Midas) ὦ Μῐδα, καὶ Φρὺξ, βŏηδρŏμεῖτĕ, καὶ Μᾰσυντῖα. Arist. Vesp. 433.

Μῐδĕᾶτῐς, ῐδŏς, ἡ, patronym. (e Midea nata, filia Mideae) Ἀλκμήνας υἱὸς Μῐδĕᾶτῐδŏς ἡρωΐνας. Theocr. 13, 20.

Μῐδειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Midea, urbs Boeotiae) οἵ τĕ πŏλυστᾰφῠλον Ἄρνην ἔχŏν, οἵ τĕ Μῐδειᾰν. Il. β, 507.

μικκŏς, μίκκῠλŏς, μικρŏς et σμικρŏς, ᾰ, ŏν, compar. ἥττων, μικρŏτĕρŏς, χειρŏτĕρŏς, ἐλᾰχίων, superl. μῑκρŏτᾰτŏς, ἐλᾰχιστŏς, ἥκιστŏς, adj. (parvus, exiguus) καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρĕμĕ θηρῐᾰ μικκᾰ. Call. 6, 110. Vid. Mosch. 1, 13. Eur. Or. 456. et Od. ρ, 757. Syn. βαιŏς, ὀλῐγŏς.

μῑκρŏπŏλῑτης, ου, ὁ, subst. (parvae urbis civis) μικρŏπŏλίτας ἀπŏφῆναι. Arist. Equit. 814.

μικτŏς, ἡ, ŏν, adj. (permistus) σκέψαι τŏ πόστη· μή τῐ μικτὸν μαίνĕται; Arist. Thesm. 1114. Syn. μĕμιγμĕνŏς, μῐγᾰς, συμμῐγης, φυρτŏς, σύμμικτŏς, μιχθεὶς.

μίλαξ, vid. σμίλαξ.

Μῑλήσιοι, ων, οἱ, N. P. (Milesii, incolae Mileti) vid. λᾰβραξ.

Μίλητŏς, ου, ἡ, N. P. (Miletus, urbs Ioniae) οἵ Μίλητŏν ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρŏς ἀκρῐτŏφυλλŏν. Il. β, 868. Epith. ἐρᾰτεινή, τρῠφĕρά, ἔρεμνή, ἐνᾰλŏς, ἱμĕρŏεσσᾰ.

Μιλτιᾰδης, ου, ὁ, N. P. (Miltiades) οἷός πĕρ Ἀριστείδη πρŏτĕρον, καὶ Μιλτιᾰδη ξῠνĕσίτει. Arist. Equit. 1325.

μιλτŏπᾰρῃŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (proram minio illitam habens) τῷ δ' ᾰμᾰ νῆĕς ἕποντŏ δῠώδĕκᾰ μιλτŏπᾰρῃοι. Il. β, 637.

μίλτŏς, ου, ἡ, subst. (minium, robigo) καὶ δῆτᾰ πŏλῠν ἡ μίλτŏς, ὦ Ζεῦ φίλτᾰτĕ. Arist. Eccl. 378. Syn. βᾰμμᾰ, ἐρῠσίβη.

μιλτŏω, v. (minio inficio) τὸ σχοινίον φεύγουσῐ τŏ μĕμιλτωμĕνŏν. Arist. Acharn. 22. Syn. βάπτω.

Μῐλων [1]), ωνŏς, ὁ, N. P. (Milo) ἐν τήνῳ γὰρ τῆνŏς· ἴθ' ὦ κŏλĕ, καὶ λĕγĕ Μίλων. Theocr. 8, 51.

μῐμαρκῠς, ῠŏς, et μῐμαρκῐς, ἡ, subst. (farciminis genus) ἀλλ' ἢ πρŏ δείπνου τὴν μῐμαρκυν κᾰτĕδŏμαι. Aristoph. Acharn. 1112.

Μῐμας, αντŏς, ὁ, N. P. (Mimas, 1. nomen Gigantis, 2. mons et promontorium Ioniae) αὐτὸς δ' Ἰτῠμŏνῆᾰ πĕλώρῐŏν, ἠδĕ Μῐ-

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 64, 2. b. not. 2. p. 89.

μαντᾰ. Apoll. Rhod. 2, 105. Epith. 2. ἠνĕμŏεις, ὑψĭκερηνŏς, παιπᾰλŏεις, νĭφŏεις.

μιμĕŏμαι [1]), v. (imitor, imitatione exprimo) τί δῆτ᾽, ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρῠŏνᾰς ἅπαντᾰ μιμεῖ. Arist. Nub. 1430. Syn. ἀπεικάζω, ὑπŏκρῑνŏμαι, ζηλŏω.

μίμημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, et μίμησῐς, εως, ἡ, subst. (imitamentum, imitatio, imago) ἅ φᾰσ᾽ Ἐρινῦς ἱĕναι μιμήμᾰτᾰ. Eur. Iph. T. 295. Vid. Arist. Ran. 109. Syn. εἰκὼν, εἴκασμᾰ, ἄγαλμᾰ. Epith. πῐκρŏν, μῠδροκτῠπŏν, ἀντῐτῠπŏν.

μιμητĕŏς, ŏν, adj. verb. (imitandus) ἡμεῖς δĕ, τοὺς νέους γᾰρ οὐ μιμητĕŏν. Eur. Hipp. 113.

μιμνάζω et μίμνω, vid. μĕνω.

μιμνήσκω, v. (in memoriam revoco) μίμνησκ᾽· ἡ γᾰρ θυμŏν ἐνὶ στήθεσσῐν ἔμοῖσῐν. Od. ξ, 169. Syn. ἀνᾰμιμνήσκω.

μῖμŏς, ου, ὁ, subst. (mimus, imitatio) τέτρᾰπουν μῖμŏν ἔχων ἔπῐ. Eur. Rhes. 253. (Ionic. a minor. dim. hypercat.) Syn. μίμησῐς, μίμημᾰ, εἰρὼν, ὑπŏκρῐτής.

μινθŏω, v. (stercore inquino) μινθώσŏμέν θ᾽, ὥσπερ τρᾰγον. Arist. Plut. 313. Syn. μιαίνω, κŏπρŏω, ἀποσκŏρᾰκίζω.

Μινῠαι, ῶν, οἱ, N. P. (Minyae, populi Thessaliae, qui Iasonem in Colchos proficiscentem sequuti sunt. Ita vocati sunt a Minya, Orchomeni rege, Chrysae filio) παρθĕνῐκὴν, Μινῠαισῐ φĕρων χᾰρῐν· ἐγγῠθῐ δ᾽ Ἄργŏς. Apoll. Rhod. 4, 1074. Epith. ἥρωĕς, ἄολλεῖς, ἀριστῆĕς.

Μινῠειŏς, et Ion Μινῠήῐŏς, α, ŏν, et Μινῠηῐς, ῐδŏς, ἡ, adj. (Minyïus) οἳ δ᾽ Ἀσπληδŏνᾰ ναῖŏν, ἰδ᾽ Ὀρχŏμĕνον Μινῠειŏν. Il. β, 511. Vid. Apoll. Rhod. 1, 763. et 233.

μινῠθω, v. (imminuo, minuo) Ζεὺς δ᾽ ἀρĕτὴν ἄνδρεσσῐν ὀφέλλει τε μινῠθει τĕ. Il. υ, 242. Vid. Od. ξ, 17. Syn. ἐλαττŏω, κŏλούω, φθείρω, κᾰθαιρĕω, μᾰραίνω.

μίνυνθᾰ, adv. (parumper, paulisper) εἰ τοιόσδ᾽ ἔλθοιμῐ μίνυνθᾰ πĕρ εἰς πᾰτĕρος δῶ. Od. λ, 500. Syn. μῑκρŏν, ἐπῐ μῑκρŏν, βρᾰχῠ.

μινυνθᾰδῐŏς, α, ŏν, adj. (breviter durans) μῆτĕρ, ἔπεί μ᾽ ἔτĕκές γĕ μινυνθᾰδῐόν πĕρ ἐόντᾰ. Il. α, 352.

μινῠρίζω et μινύρŏμαι, v. (exili voce lamentor, minurio) λῐγνους ἔχοντες, καὶ μινῠρίζοντες μĕλη. Arist. Vesp. 219. Vid. Aesch. Agam. 15. Syn. κινύρŏμαι, ὀδύρŏμαι, κλάω, θρηνĕω, αἰάζω, θρĕŏμαι.

μινῠρŏς, ἁ, ŏν, adj. (stridulus) δῠσαλγεῖ τῠχᾳ μινῠρᾰ θρĕŏμĕνας. Aesch. Agam. 1135. (Dupl. dochm.)

Μινώῐŏς, ŏν, et Μινωῐς, ῐδŏς, ἡ, adj. (Minoïus) Ἀτθῐδᾰ, καὶ πĕλᾰγος Μινώῐŏν, εἴ νῠ ποῦ, ἥρως. Apoll. Rhod. 4, 1564. Vid. 2, 299.

Μίνως, ωŏς, ὁ, N. P. (Minos, filius Jovis et Europae, rex Cretae) ἔνθ᾽ ἤτοι Μίνωᾰ ἴδον, Διŏς ἀγλᾰŏν υἱŏν. Od. λ, 567. Epith. Κρήτη ἐπῐουρŏς, ὀλŏŏφρων, ŏᾰριστὺς Διŏς, πŏλῐŏς.

1) μῑμĕŏμαι apud poëtas aetate inferiores. Cf. Spitzner. Instt. Pros. gr. §. 64, 2. i. not. 1. p. 91.

μιξὄβάρβάρὄς, ὄν, adj. (semibarbarus) ὡς ἀλλὄχρως ὅπλοισι, μιξὄβάρβάρὄς. Eur. Phoen. 138.

μιξὄδία, ας, ἡ, subst. (mixtio viarum) κυντἔρᾶ μιξὄδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρἴᾶ νηῶν. Apoll. Rhod. 4, 921.

μιξὄθηρ, ηρὄς, ὁ, adj. (semifer) καὶ μιξὄθηρας φῶτᾶς ἱππείας τ' ἄγρας. Eur. Ion. 1161.

μιξὄθρὄὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mixto clamore) μιξὄθρὄου· βᾶρείας. Aesch. Sept. c. Theb. 321.

μιξόμβρὄτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (semihomo) βὄτὸν ἐσὄρῶντες δυσχἔρὲς μιξόμβρὄτὄν. Aesch. Suppl. 577.

μιξὄνὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in pascuis versans) μιξὄνὄμου τἔ πᾶτὴρ ἐρίφου, καὶ σχέτλἴὄς ἰχθύς. Simon. 102.

μιξὄπαρθἔνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (semivirgo) μιξὄπαρθἔνος, δάϊον τἔρᾶς. Eur. Phoen. 1037.

μισγάγκειᾰ, ας, ἡ, subst. (locus depressus, in quem a montibus circumpositis aquae confluunt) ἐς μισγάγκειαν συμβάλλἔτὄν ὄβρἴμὄν ὕδωρ. Il. δ, 453. Syn. χᾰρᾰδρα.

μίσγω, vid. μίγνυμι.

μισἔω, f. ήσω, v. (odi, aversor, repudio) οὐκ ἂν μἔ μισῶν ἀνἔχὄρεὐ Ἐρινὔσιν; Eur. Orest. 575. Syn. στὔγἔω, ἀποστὔγἔω, ἐχθαίρω, ἀπεχθαίρω, δι' ἐχθρᾶς ἔχω.

μίσημᾰ, ᾰτὄς, et μῖσὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (odium) αὔειν, λᾰκάζειν, σωφρὄνων μισήμᾰτᾰ; Aesch. Sept. c. Theb. 170. Vid. Eur. Hipp. 1252. Syn. ἀπἔχθειᾰ, ἀπέχθημᾰ, ἔχθὄς, δυσμἔνειᾰ, στὔγὄς.

μισητεία, μισητία, ας, ἡ, subst. (insatiata libido) μἔνἔτοὶ θἔοὶ, καὶ μὴ 'πὄδίδῳ, μισητίαν. Arist. Av. 1620. Syn. πορνειᾰ, ἀπληστία.

μισητὄς, ἡ, ὄν, adj. verb. (abominandus, odiosus, libidinosus: quidam interpretantur, quasi μισγητὸς a μίσγὄμαι, libidinosus, sed hoc non opus est) οὐκ οἶδἔν οἶᾰ γλῶσσᾰ μισητῆς κὔνὄς. Aesch. Agam. 1199. Syn. ἀπεχθὴς, στὔγητὄς.

μισθάρἴὄν, ου, τὸ, subst. (mercedula) ἀπὸ γὰρ τοὐδ' ἔμἔ τοῦ μισθᾰρίου. Arist. Vesp. 300.

μισθαρνἔω et μισθὄφὄρἔω, v. (mercedem capio) ὅσοι δἔ μισθαρνοῦντἔς ἤνὔσαν τᾰδἔ. Soph. Antig. 302. Vid. Arist. Eccl. 188.

μισθαρχίδης, ου, ὁ, subst. (magistratus mercenarius) σὺ δ' ἐξ ὅτου πἔρ ὁ πὄλἔμος, μισθαρχίδης. Arist. Acharn. 597.

μισθὄδὄτης, ου, ὁ, adj. (qui mercedem persolvit) μισθὄδὄτας Πτὄλἔμαιὸς ἐλευθἔρῳ οἷὄς ἄριστὄς. Theocr. 14, 59.

μισθὄς, οῦ, ὁ, subst. (merces, praemium) εὐδαιμὄνοίης μισθὸν ἡδίστων λὄγων. Eur. Electr. 231. Syn. λὔτρὄν, τἔλὄς, βρᾰβεῖὄν. Epith. ἄξἴὄς, ῥητὄς, αἰσχρὄς, μἔγᾰς, ἀηδὴς, ἀπὄνὄς, ἀεικὴς, πρόσφὄρὄς.

μισθὄφὄρἔω, vid. μισθαρνἔω.

μισθὄφὄρὄς et μισθωτὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (mercede conductus) μισθὄφὄροι τρἴήρεις. Arist. Equit. 555. Syn. μισθωτὄς.

μισθŏω, v. (mercede loco) *εἶτ' οὐκ ἔγὼ, δοὺς δῦ ὀβŏλοὺς, μισθώσŏμαι.* Arist. Vesp. 52.

μισθωτŏς, adj., vid. *μισθŏφŏρŏς.*

μισŏδημŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (populum vel civitatem suam in odio habens) *σοὶ λŏγους, ὦ μισŏδημĕ.* Arist. Vesp. 473.

μισŏθĕŏς, ŏν, adj. (Deos exosus) *μισŏθĕον μĕν οὖν, πολλᾰ, σῠνίστŏρᾰ.* Aesch. Agam. 1058. Syn. *θĕŏμίσης, θεοστῠγής.*

μισŏλᾰκων, ωνŏς, ὁ et ἡ, adj. (Lacedaemoniis inimicus) *πᾰνῠ μισŏλᾰκων αὐτοῦ 'στὶν εἷς τῶν δακτῠλων.* Arist. Vesp. 1160.

μισŏλάμᾰχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (Lamachi, imperatoris bellicosissimi, osor) *ἡμĕρα γᾰρ ἐξĕλαμψĕν ἥδĕ μισŏλάμᾰχŏς.* Arist. Pax. 304.

μισŏπŏλῐς, ĕως, ὁ et ἡ, adj. (civitatem exosus) *ὡς ἐπ' ἄνδρᾰ μισŏπŏλῐν.* Arist. Vesp. 411. Syn. *μισŏδημŏς.*

μισŏπορπακίστᾰτŏς, η, ŏν, adj. (manubriis clypei, vel bello, inimicissimus) *"ῐθ', ὦ γῠναικῶν μισŏπορπακιστᾰτη.* Arist. Pax. 661.

μῖσŏς, ĕŏς, τὸ, vid. *μίσημμᾰ.*

μιστύλλω, v. (in partes minutas seco) *μίστυλλόν τ' ἄρᾰ τ' ἄλλᾰ, καὶ ἀμφ' ὀβĕλοῖσῐν ἔπειρᾰν.* Il. α, 464. Syn. *δῐᾰτέμνω, κᾰτᾰτέμνω, μĕρίζω.*

μῐτŏς, ου, ὁ, subst. (filum, licium, fides citharae) *κείσθω δŏρῠ μοι μῐτŏν ἀμφῐπλĕκειν.* Eur. fr. Eurysth. 6, 1.

μῐτρα, ας, ἡ, subst. (cingulum, balteus, zona) *καὶ προςπῐτνεῖ νῐν· ὃ δĕ μῐτραν κŏμης ἄπŏ.* Eur. Bacch. 1104. Syn. *ζώνη, ταινῐα, δῐᾰδημᾰ.* Epith. *'ᾰνᾰδĕτŏς, παρθĕνῐκὴ, θελξῐφρων, πŏλῠάνθĕμŏς, ἔρῠμα χρŏŏς.*

μῐτρŏφŏρĕω, v. (mitram gesto) *'ἐμῐτρŏφŏρουν τĕ, καὶ δῐĕκλῶντ' 'ῐωνῐκῶς.* Arist. Thesm. 163.

Μῐτῠληναῖŏς, α, ŏν, adj. (Mitylenaeus) *τὸν Μῐτῠληναῖον, παῖδᾰ τŏν 'Υῤῥᾰδĕω.* Call. Ep. 1, 2.

Μῐτῠλήνη[1]), ης, ἡ, N. P. (Mitylene, urbs Lesbi insulae) *δωρŏδŏκήσαντ' ἐκ Μῐτῠλήνης.* Arist. Equit. 834.

μῐτῠλŏς, η, ŏν, adj. (mutilus, cornibus carens) *τήναν τὰν μῐτῠλαν δωσῶ τᾰ δῐδακτρᾰ τοῖ αἶγᾰ.* Theocr. 8, 36. Syn. *κŏλŏς, κŏλŏβŏς.*

μῐτώδης, ĕŏς, et *μῐτρώδης*, ὁ et ἡ, adj. (e bono stamine factus, textilis) *βρŏχῳ μῐτώδει σινδŏνος κᾰθημμĕνην.* Soph. Antig. 1222.

μνᾶ, ᾶς, ἡ, subst. (mina, varii ponderis apud diversos) *"ŏτ' ἀντĕδωκᾰ γ' ἀντῐ τῶνδĕ μνᾶν πŏτĕ.* Arist. Pax. 1251.

μνᾰŏμαι et *μιμνήσκŏμαι*, v. (1. in memoriam revoco, 2. a. recordor, memoro, mentionem facio, b. ambio) *νόστου δὴ μνῆσαι, μĕγᾰθύμου Τυδĕŏς υἱĕ.* Il. κ, 509. Vid. Anacr. 170. Syn. 1. *μιμνήσκω, μνημŏνεύω, ῠπŏμνᾰω, ᾰνᾰμιμνήσκω*, 2. b. *πρŏμνᾰŏμαι, μνηστεύω, ἀντῐποιοῦμαι.*

μνεία, ας, *μνήμη*, *μνημŏσῠνη*, ης, et *μνηστῐς*, ῐŏς,

1) *Μῐτῠλᾱνᾰ* apud poëtas aetate inferiores. Cf. Spitzner. Instt. Pros. gr. §. 17, 9. d. not. 2. p. 20.

ἡ, subst. (memoria, recordatio, mentio) *κἄκῶν δἔ τῶν πρὶν μηδἔνὸς μνείαν ἔχειν.* Eur. Phoen. 474. Vid. Iph. A. 302. Il. ϑ, 181. et Od. ν, 280. Phr. *μουσὅμήτωρ ἐργἄτὶς ἅπάντων.*

μνῆμἄ, ἄτὄς, μνημεῖὄν, et Ion. *μνημήϊὄν* et *μνημὄσῦνὄν, ου, τὸ*, subst. (monumentum) *πἔτροις τἔ λεύει μνῆμἄ λάϊνον πἄτρὄς.* Eur. Electr. 328. Vid. Iph. A. 1240. Pind. Pyth. 5, 64. et Arist. Vesp. 536. Syn. *μνημὄσῦνὄν, σῆμἄ, σημεῖὄν.*

μνημὄνεύω, v. (1. memini, 2. memoro) *ἐμνημὄνευσἔ δ', ὥσπἔρ ἄνθρωπος κἄκὄς.* Eur. Androm. 1153. Syn. *μνἄὄμαι, μιμνήσκὄμαι, μἔμνημαι, μνήμην ἔχω, μνήσκὄμαι.*

μνημὄνἴκὄς, ή, ὄν, adj. (bona memoria praeditus) *εἰ μνημὄνἴκὄς εἶ.* b. *δῦὄ τρὄπω, νὴ τὸν Δἴἄ.* Arist. Nub. 483. Syn. *μνήμων.*

μνημὄσῦνὄν, vid. *μνῆμἄ.*

μνήμων, ὄνὄς, adj. (memor) *'ἄπὄδοῦναί μοι τὴν χἄρἴν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμὄνἄς εἶναι.* Arist. Pax. 761. Syn. *μνημὄνἴκὄς, ἔπἴμἔλὴς, μνήμην ἔχων, μνήστωρ.*

μνησἴκἄκἔω, v. (injuriae sum memor, succenseo) *μνησἴκἄκῆσαι τὴν ἡλἴκἴαν ἐξ ἧς ἔνεοττὄτρὄφήθης.* Arist. Nub. 999. Syn. *χἄλἔπαίνω, ἄγἄνακτἔω, δυσθυμἔω, δυσχἔραίνω, τιμωρεῖσθαι.*

μνησἴπήμων, ὄνὄς, adj. (malorum memor) *μνησἴπήμων πόνος, καὶ πἄρ' ἄ-κοντἄς.* Aesch. Agam. 173.

μνήσκὄμαι, vid. *μνἄω.*

μνήστειρἄ, vid. *μνηστή.*

μνήστευμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (desponsatio) *'ἔρεῖ δἔ δή τἴς, ὦ κἄκὰ μνηστεύμἄτἄ.* Eur. Phoen. 489. Syn. *μνηστὺς.*

μνηστεύω, v. (nuptias ambio, concilio; procum ago) *ἀλλ' ἦ πἔπονθἄ δεινἄ· μνηστεύω γἄμοὺς.* Eur. Iph. A. 852. Vid. Theocr. 18, 6. Syn. *μνἄὄμαι, γἄμἔω.*

μνηστὴ, ῆς, et *μνήστειρἄ, ας, ἡ*, adj. (desponsata, nupta) *ἀνδρἄσἴν, ῷ καὶ μιν μνηστὴν κὄμἔουσἴ τὄκῆἔς.* Apoll. Rhod. 1, 780. Vid. Pind. Isthm. 2, 7. Syn. *γἄμηθεῖσἄ.*

μνηστὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (procus) *τίσασθαι μνηστῆρἄς ὑπερβἄσἴης ἄλἔγεινῆς.* Od. γ, 206. Syn. *'ἐεδνωτὴς, νύμφἴὄς.* Epith. *'ἄγήνωρ, ὑπἔρηνὄρἔων, ἄγαυὄς, ἀντἴθἔὄς, ὑπέρβἴὄν ὕβρἴν ἔχων, ὑπερφἴἄλὄς, ἀναιδὴς, χἄλἔπὄς, ὠκῦμὄρὄς.*

μνῆστἴς, vid. *μνεία.*

μνηστὺς, ὕὄς, ἡ, subst. (studium proci ad conciliandam sibi sponsam) *καὶ μνηστύν· αὐτὸς γἄρ ἔφέλκἔταἴ ἄνδρἄ σἴδηρὄς.* Od. π, 294.

μνήστωρ, ὄρὄς, ὁ, adj. (qui meminit) *μνήστὄρἔς ἔστἔ μοι.* Aesch. Sept. c. Theb. 165. Syn. vid. *μνήμων.*

μνἴὄεις, εσσἄ, ἔν, adj. (muscosus) *πάντη γάρ τἔνἄγος, πάντη μνἴὄεντἄ βῦθοἴὄ.* Apoll. Rhod. 4, 1237.

μνώὄμαι, poët. pro *μνῶμαι*, vid. *μνἄω.*

μὄγἔρὄς, ἄ, ὄν, adj. (aerumnosus) *στῦγἔρὄς ἔγώ.* b. *μὄγἔρὄς ἔγώ.* Arist. Acharn. 1207. Syn. *μοχθηρὸς, ἄθλἴὄς, πὄνηρὄς.*

μὄγἔω, f. ήσω, v. (cum gemitu laborem efficio, laboro) *ὡς*

ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πολλὰ μόγησα. Il. ι, 488. Vid. Apoll. Rh. 4, 962. Syn. *πονέω, κάμνω, κοπιάω, μοχθέω, ὀτλέω, κακοπαθέω.*

μόγις, adv. (aegre, vix) *ἰοὺ, ἰού*[1] *ὡς ἐξέπνευσα μόγις, ἄκρατος ἡ χάρις.* Eur. Cycl. 576. Syn. *μόλις, χαλεπῶς, δυσχερῶς.*

μόγος, ου, ὁ, subst. (labor durus et aerumnosus) *ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι.* Il. δ, 27. Syn. *πόνος, κάματος, ὄτλος.* Epith. *ὀϊζυρός, στυγερός, δεινός, ὀλοός.*

μογοστόκος, ου, ἡ, adj. (1. parientibus opitulans, 2. cum difficultate multa pariens) *αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια.* Il. π, 187.

μόθος, ου, ὁ, subst. (pugna, concursus proeliantium) *ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε.* Il. σ, 150. Syn. *θόρυβος, μόχθος, μάχη, δηϊοτής, ἔρις, κυδοιμός, ταραχή.* Epith. *αἰνός, δεινός, στυγερός, δήϊος, ὀκρυόεις, ἐρικύδης, ὀλοός, ἠχήεις, ἀλεγεινός, ὀϊζυρός, φόνιος, αἱματόεις, στυγνός, μαλερός.*

μόθων, ωνος, ὁ, subst. (verna) vid. *κόβαλος.* Epith. *φλυαρός, φορτικός, αἰσχρός, ἀλάζων, ἄτιμος.* Syn. *οἰκογενής.*

μοῖρα, ας, ἡ, subst. (1. pars, portio, sors, conditio, 2. fatum, letum) *θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει.* Eur. Or. 1673. Syn. *μέρος, τύχη, ἡ πεπρωμένη,* 2. *μόρος, μόρσιμον, δαίμων, ἀνάγκη, κλῆρος, θάνατος, κήρ, πῆμα.* Epith. *δυσώνυμος, κακή, κραταιή, χαλεπή, πατρῴα, φιλία, εὔνομος, πολύπονος, ἄδακρυς, αὐτόχειρ, τελεσσιδώτειρα, ἀγαθή, καλή, λυσσάς, μεγάλη, δυστάλαινα, ἄφυκτος, ἀΐδηλος, ἀνίκητος, δύσμορος, λευγαλέα, οἰκτρά, πολύπονος, ὀλοή, λιγύφθογγος, τελεσφόρος, πικρά, ἀλεγεινή, βαρεῖα, ἀνάγκης οἰακοστρόφος, μακραίων.* Vid. *κήρ.*

μοιράω, v. (divido, med. sortior) *οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο.* Apoll. Rhod. 1, 973. Syn. *λαγχάνω, ἐπιμοιράομαι, διαμοιράομαι, κληρόω, μερίζω, διαιρέω.*

μοιρηγενής, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (ad felicitatem natus) *ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιοδαίμον.* Il. γ, 182. Syn. *ὄλβιος, εὐδαίμων.*

μοιρηγέτης, ου, ὁ, adj. (qui fatum agit) *οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται, ἠδὲ πάρεδροι.* Apoll. Rhod. 1, 1127.

μοιρίδιος, α, ον, adj. (fatalis, fato eveniens) *οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται.* Soph. Oed. C. 228. Syn. *αἴσιμος, μόρσιμος, μόριμος, εἱμαρμένος, πεπρωμένος, μορόεις, μοιρόκραντος.*

μοιρόκραντος, ον, adj. (a fato perfectus) *μοιρόκραντον ἦμαρ.* Aesch. Choeph. 602.

μοιχάγρια, ων, τά, subst. (adulterii mulcta) *χωλὸς ἐὼν, τέχνῃσι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.* Od. θ, 332.

μοιχεύω, v. (moechor, adulter sum) *ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον.* Arist. Av. 558.

μοιχός, οῦ, ὁ, subst. (adulter, moechus) *μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.* Arist. Nub. 1079. Syn. *μάχλος, πόρνος.*

1) *ἰοὺ, ἰοὺ* extra metrum est.

μοιχῠτρο̆πο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (meretricios mores habens) *τὰς μοιχο̆τρο̆πους, τὰς ἀνδρε̆ραστρῐας κᾰλῶν.* Arist. Thesm. 392.

μολγο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (1. bulga, culeus, 2. depeculator) *μολγὸν γε̆νέσθαι δεῖ σε̆.* b. *κᾂν γε̆ τουτῳῒ.* Arist. Equit. 963.

μο̆λεῖν, 2. aor. *ἔμο̆λον*, perf. *μέμβλωκᾰ*, quasi a *βλώσκω*, v. (propero, accedo) *ἢ Πανο̆ς ὀργὰς, ἤ τῐνος θε̆ῶν μο̆λεῖν.* Eur. Med. 1169. Syn. *σπεύδω, προ̆σέρχο̆μαι, ἥκω.*

μο̆λιβδο̆ς, s. *μο̆λῐβο̆ς*, ου, ὁ, et *μο̆λιβδῐς*, *ῐδο̆ς*, ἡ, forma antiquiori, *μο̆λυβδο̆ς*, *μο̆λυβδῐς*, subst. (plumbum) *τηκτὸς μο̆λυβδο̆ς ἐξᾰναστήσω σ' ἐγώ.* Eur. Androm. 266. Vid. Il. λ, 237. et Call. fr. 159.

μο̆λῐς, adv. (aegre, vix, cum difficultate) *τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπῐθυμοῦντες, μο̆λῐς εὕρο̆με̆ν, ὥστε̆ γε̆νέσθαι.* Arist. Plut. 492. Syn. vid. *μο̆γῐς.*

Μο̆λίων, ο̆νο̆ς, ὁ, N. P. (Molion) *πασσῠδίη· με̆τᾰ δέ σφῐ Μο̆λίο̆νε̆ θωρήσσοντο̆.* Il. λ, 708. Epith. *Ἀκτο̆ρῐων, ἀντῐθε̆ο̆ς, θε̆ρᾰπων.*

μολο̆βρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. gulosus, vorax, 2. mendicus) *ὢ πο̆ποῐ, ὡς ὁ μο̆λοβρο̆ς ἐπιτρο̆χᾰδην ᾰγο̆ρεύει.* Od. σ, 26. Syn. *πτωχο̆ς, ᾰδηφᾰγο̆ς.*

μολπάζω, f. *ᾰσω*, v. (canto, decanto, celebro) *τῇ φωνῇ μολπάζων.* Arist. Ran. 379. Syn. *μέλπω, ᾰείδω, ᾰνᾰμέλπω, ὑμνε̆ω, ᾰνυμνε̆ω.*

μολπὴ, ῆς, ἡ, subst. (cantus cum saltatione, carmen) *μολπῆς τε γλῠκε̆ρῆς καῐ ᾰμύμο̆νο̆ς ὀρχηθμοῖο̆.* Od. ψ, 146. Syn. *με̆λο̆ς, ᾠδὴ, ᾰοιδὴ, φωνὴ, ὕμνο̆ς.* Epith. *λῐγῠρὴ, ἑπτᾰτο̆νο̆ς, ἱμε̆ρο̆εσσᾰ, με̆λῐηδὴς, Δωρῐς, μειλῐχῐα, φοιβᾰς, εὔφρων, εὔμουσο̆ς, εὐτῠχὴς, δᾰκρυῤῥο̆ο̆ς, ἐρᾰτὴ, τε̆θᾰλυῖᾰ.* Phr. *καλλῐχο̆ρου κῐθᾰρης με̆λῐηδε̆ᾰ μολπήν.*

μολπηδο̆ν, adv. (cum cantu) *μολπηδο̆ν εὐφήμησε̆ν, ο̆ρθῐον δ' ᾰμᾰ.* Aesch. Pers. 395.

μο̆λύβδαινᾰ, ης, ἡ, subst. (massa plumbea) *ἡ δε̆ μο̆λυβδαίνῃ ἰκε̆λὴ ἐς βυσσο̆ν ο̆ρουσε̆ν.* Il. ω, 80. Syn. *μο̆λυβδῐς.*

μο̆λυβδο̆ς et *μο̆λυβδῐς*, vid. *μο̆λιβδο̆ς.*

μο̆λυβδο̆χο̆ε̆ω, v. (plumbum fundo, conflo) *μο̆λυβδο̆χο̆ήσαντας κῠκλῳ πε̆ρῐ τὰ σφῠρᾰ.* Arist. Eccl. 1110.

μο̆λῡνο̆πραγμο̆νούμε̆νο̆ς, v. (rebus foedis implicatus, in angustias redactus) *ᾰπωλο̆μην μο̆λυνο̆πραγμο̆νούμε̆νο̆ς.* Arist. Acharn. 381.

μο̆λύνω, f. *ῠνῶ*, v. (1. tingo, inficio, 2. polluo, inquino) *καὶ μο̆λύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κῠκῶν τὰς ἐσχᾰρας.* Arist. Eq. 1286. Syn. *κηλιδο̆ω, μῐαίνω, ᾰνᾰφύρω, κᾰθῡβρίζω.*

μομφὴ, ῆς, ἡ, vid. *μέμψῐς.*

μο̆ναμπῠκῐα, ας, ἡ, subst. (agitatio equorum, quae fit uno fraeno) *ἵπποις, ἡμῐο̆νοις τε̆, μο̆ναμπῠκῐ-ᾳ τε̆.* Pind. Ol. 5, 15.

μο̆νάμπῠκο̆ς, ου, et *μο̆νάμπυξ*, ῠκο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (uno loro circumdatum collum habens) *μο̆νάμπῠκον δε̆ Με̆νε̆λε̆ως ψήχων δε̆ρην.* Eur. Hel. 1566. Vid. Suppl. 690. Syn. *μο̆νο̆κε̆λης.*

μο̆νὰξ, et Ion. *μουνὰξ*, q. v.

μο̆ναρχε̆ω, f. *ήσω*, v. (solus imperium teneo) *τε̆λε̆σον· καί*

τοι μŏναρχεῖν. Pind. Pyth. 4, 294. Syn. δεσπŏτέω, δεσπόζω, κρᾰτέω, ἄρχω. Phr. vid. Eur. Androm. 480.

μŏναρχῐα, ας, ἡ, subst. (unius dominatus) γῦναι, τάδ' ἐστὶ σμικρᾶ, καὶ μŏναρχῐας. Eur. Androm. 366.

μŏναρχŏς, Ion. μουναρχŏς, ου, ὁ, subst. (monarcha) δείξᾰτε τὸν τῆς Ἑλλᾰδŏς ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μŏναρχŏν. Arist. Equit. 1330. Syn. ἄρχŏς, βᾰσῐλεὺς, κοίρᾰνŏς.

μŏνᾰς, ᾰδŏς, ὁ et ἡ, adj. (solitaria) ὡς ἐσεῖδŏν ἀσμένη σέ, μŏνᾰδ' ἔχουσ' ἐρημῐαν. Eur. Bacch. 599. Syn. μŏνη, ἐρημŏς, μŏνῐŏς.

μŏνή, ῆς, ἡ, subst. (mansio, quies, mora) Θοίνην· δῐελθὼν δ' εἰς βρᾰχὺν χρŏνον μŏνῆς. Eur. Herc. f. 952. Syn. δῐᾰτρῐβὴ, ἀνᾰβŏλὴ, ἡσῠχῐα.

μŏνῐμŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (perdurans) ὁ μέγᾰς ὄλβŏς οὐ μŏνῐμŏς ἐν βρŏτοῖς. Eur. Orest. 334. (Dupl. Dochm.) Syn. βέβαιŏς, ἔμπεδŏς, αἰώνῐŏς.

μŏνῐŏς, ŏν, adj. (solitarius, sylvestris, ferus) αἱ δέκ' ἐγὼ τόξοις μŏνῐον δᾰκŏς ἢ τι πέλωρŏν. Call. 3, 84. Syn. ἐρημŏς, ὀρεινŏς, ἄγρῐŏς.

μŏνŏγενὴς, έŏς, ὁ et ἡ, et μŏνŏγένεια, ας, ἡ, Ion. μουνŏγενὴς et μουνŏγένειᾰ, adj. (unigenitus, singularis) στύλον ποδήρη, μŏνŏγενὲς τέκνον πᾰτρί. Aesch. Agam. 871. Vid. Apoll. Rhod. 3, 846. Syn. μŏνŏς, οἶŏς.

μŏνŏγληνŏς, Ion. μουνŏγληνŏς et μŏνŏδέρκτης, ου, ὁ, adj. (unoculus) φᾰέᾰ μουνόγληνᾰ, σάκει ἶσᾰ τετρᾰβŏείῳ. Call. 3, 5. Vid. Eur. Cycl. 78. Syn. μουνώψ.

μŏνŏδους, οντŏς, ὁ et ἡ, adj. (unicum dentem habens) μŏνŏδοντĕς ἅς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται. Aesch. P. V. 821.

μŏνŏδρŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex uno deciso ramo factus) κᾰθέσσαν-τŏ, τŏ μŏνόδρŏπον φῠτŏν. Pind. Pyth. 5, 56.

μŏνόζυξ, ῠγŏς, et μŏνοζῠγὴς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (unijugis, unicus) λείπεται μŏνόζυξ. Aesch. Pers. 144. Syn. εὖνις, χήρŏς, ἄνανδρŏς.

μŏνŏήμερŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui unius est diei) καὶ πŏλέμου τελέτη μŏνŏήμερŏς ἐξετελέσθη. Hom. Batrach. 294.

μŏνŏκλαυτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui ab uno tantum lugetur) μŏνŏκλαυτŏν ἔχων θρῆνŏν ἀδελφῆς. Aesch. Sept. c. Theb. 1067.

μŏνŏκοιτέω, v. (solus cubo) μŏνŏκοιτοῦμεν δῐᾰ τὰς στρᾰτῐας, καὶ θηλέτερον μὲν ἐᾶτε. Arist. Lys. 592.

μŏνŏκρηπὶς, ῖδŏς, ὁ et ἡ, adj. (uno tantum calceo indutus) τὸν μŏνοκρηπῖδᾰ πάντως. Pind. Pyth. 4, 133.

μŏνŏκωπŏς, ου, ὁ, adj. (uniremus) μŏνŏκωπŏς ἀνὴρ πέτραις. Eur. Hel. 1127.

μŏνŏμᾰχέω, f. ήσω, v. (singulari certamine pugno) αἴσχιστᾰ, χωρὶς μŏνŏμᾰχεῖν παντὸς στρᾰτοῦ. Eur. Phoen. 1235.

μŏνŏμᾰχŏς et μŏνŏμᾰχης, ου, ὁ et ἡ, adj. (singulari certamine pugnans) ἔφραξᾰμεσθᾰ μŏνŏμᾰχοισι προστᾰταις. Aesch. Sept. c. Theb. 799.

μŏνŏμήτωρ, ŏρŏς, ὁ et ἡ, adj. (privatus matre) μŏνŏμάτŏρŏς ὀδυρμοῖς ἐμοῖς. Eur. Phoen. 1533.

μŏνŏπαις, παιδŏς, ὁ et ἡ, adj. (unicam prolem habens, unicus) μŏνŏπαις· ἀλλ' ἔμπας. Eur. Alcest. 931. Syn. μŏνŏγĕνὴς, μŏνŏτĕκνŏς.

μŏνŏπĕπλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (uno peplo indutus) λέγη δĕ φĭλĭᾰ μŏνŏπĕπλŏς. Eur. Hec. 921. Syn. μŏνόστŏλŏς, οἰŏχĭτων.

μŏνŏπωλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui uno vehitur equo) μŏνŏπωλŏν ἔς ἀῶ. Eur. Orest. 1001.

μŏνόῤῥῦθμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (epith. aedium, quae unam tantum familiam capiant) πᾰρεστĭν οἰκεῖν καὶ μŏνοῤῥῦθμους δŏμους. Aesch. Suppl. 968.

μŏνŏς, et Ion. μοῦνŏς, η, ŏν, adj. (solus, simplex, desertus, viduus) μŏνος ξῦνάψω ξυγγŏνῳ τῷ 'μῷ μάχην. Eur. Phoen. 1245. Vid. Apoll. Rhod. 3, 43. Syn. οἶŏς, εἷς, μŏνĭŏς, μŏνόστŏλŏς, ἴŏς, ἔρημŏς, χῆρŏς.

μŏνόσκηπτρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (solus sceptrum gerens) μŏνοσκήπτροισĭ δ' ἐν θρŏνοισĭ χρέŏς. Aesch. Suppl. 379.

μŏνοστĭβὴς, ἔŏς, adj. (solus iter faciens) εἰ ξὺν λŏχίταις, εἴτĕ καὶ μŏνοστĭβή; Aesch. Choeph. 756.

μŏνοστŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (unam stolam habens, solus) λŏγων ἀνάσσειν, ἢ μŏνοστŏλου δŏρŏς; Eur. Phoen. 754. Syn. μŏνŏζωνŏς.

μŏνŏτĕκνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (unam tantum habens prolem) τᾰλᾰνĭ Διŏγένεĭ κŏρῳ μŏνŏτĕκνου Πρŏκνης. Eur. Herc. fur. 1015.

μŏνŏτρᾰπεζŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (solus cibum capiens) οἵ δ' ἔοχŏν αἰδῶ, ξĕνĭᾰ μŏνŏτρᾰπεζᾰ μοι. Eur. Iph. T. 950.

μŏνŏτρŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (unius modi, simplex) βŏτηρᾰ τ' ἀμφĭ μŏνŏτρŏπον νĕανĭαν. Eur. Androm. 281.

μŏνŏφᾰγŏς, ŏν, adj. (avidus cibi, qui solus comedit) κῠνῶν ἁπάντων ἄνδρᾰ μŏνŏφᾰγίστᾰτŏν. Arist. Vesp. 923. Syn. μŏνŏσιτŏς.

μŏνŏφρουρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui solus custodit) γαίας μŏνŏφρουρŏν ἕρκŏς. Aesch. Agam. 248.

μŏνŏφρων, ŏνŏς, adj. (sui judicii) δῐχᾰ δ' ἄλλων μŏνŏφρων εἰ-μĭ. Aesch. Agam. 732. (Ion. a min. dim.)

μŏνŏχηλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (solam vel solidam habens ungulam) μŏνŏ-χαλᾰ δ' ὑπὸ σφῦρᾰ. Eur. Iph. A. 226. Syn. μώνυξ.

μŏνόψηφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (unius suffragii) μŏνοψήφοισĭ νεύμᾰσιν οὐθĕν. Aesch. Suppl. 378.

μŏνŏω, et Ion. μουνŏω, v. (solum relinquo, destituo) λύπει τĕ παίδων μὴ πᾰθω μŏνουμĕνŏς. Eur. Herc. f. 1380. Vid. Il. π, 117. Syn. ἀπŏλείπω, μĕθĭημĭ.

μŏνῳδĕω, f. ήσω, v. (solus canto) εἶτᾰ μŏνῳδεῖν ἐκ Μηδείας. Arist. Pax. 1012. Syn. θρηνĕω, ὀδῠρŏμαι.

μŏνῳδĭα, ας, ἡ, subst. (monodia) εἶτ' ἀνĕτρĕφον μŏνῳδĭαις, Κηφισŏφῶντᾰ μιγνῠς. Arist. Ran. 944.

μŏνωψ, et poët. μουνωψ, ῶπŏς, adj. (unoculus) στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μŏνῶπᾰ παῖδᾰ γῆς. Eur. Cycl. 641. Vid. Aesch. P. V. 829. Syn. μŏνŏγληνŏς, μŏνŏδέρκτης, τυφλώψ.

μὄρῖα, ας, ἡ, subst. (olea sacra) vid. ᾿ἄκἄδημία.

μὄρῖμὄς et μορσῖμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fatalis, letalis) τόνδἔ κἄτακτείνῃ· μόρῖμον δἔ οἱ ἔστ᾽ ἄλἔασθαι. Il. υ, 302. Vid. Eur. Alcest. 960. et Od. σ, 297. Syn. αἴσῐμὄς, αἴσῐὄς, πἔπρωμἔνὄς, θνητὄς, εἱμαρμἔνὄς.

μὄρῖὄν, ου, τὸ, subst. (pars, particula) μἔγ᾽ ἄναλώσας ψυχῆς μὄρῖὄν. Eur. Androm. 539. Syn. vid. μἔρὄς.

Μὄρῖὄς, α, ὄν, adj. (Morius) λεύσσει νιν Μὄρῖου Διὄς. Soph. Oed. C. 705. Vid. Schol. in l. c.

μορμὄλῦκειὄν, ου, τὸ, et μορμὄλῦκη, ἡ, subst. (larva tragica, terriculamentum) τρἔφουσῐ, μορμὄλῦκειᾰ τοῖς μοιχοῖς, κῦνᾰς. Arist. Thesm. 417. Syn. μορμώ, μορμὼν, φάσμᾰ.

μορμὄλύττὄμαι et μορμύσσὄμαι, v. (terrefacio, proprie larvis) ταυτὶ λἔγουσᾰ μορμὄλύττεσθαι δὄκεῖς; Arist. Av. 1251. Vid. Call. 3, 70. Syn. ἐκπλήσσω, ἐκφὄβἔω.

μορμὄρωπὄς, ὄν, adj. (terrificus) ᾿ὄφρῦς ἔχοντᾰ καὶ λὄφους, δεῖν᾽ ἄττᾰ μορμὄρωπᾰ. Arist. Ran. 925.

μορμύρω, v. (murmuro, ut fluvius cum strepitu fluens) ῾Ριπαίοις ἔν ὄρεσῖν ἄπὄπρὄθῐ μορμύρουσῐν. Apoll. Rhod. 4, 287. Syn. βρἔμω, ἄναζἔω, πλημμυρω.

μορμύσσὄμαι, vid. μορμὄλύττὄμαι.

μορμὼ, ὄὄς, et μορμὼν, ὄνὄς, ἡ, subst. (mormo, larva) ἀμφῐθἔξ. οὐκ ἄξω τῦ, τἔκνον· μορμὼ, δάκνεῖ ἵππὄς. Theocr. 15, 40. Vid. Arist. Pax. 473. Syn. μορμὄλῦκειὄν.

μὄρὄεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (1. letalis, 2. curiose elaboratus) τρίγληνα, μὄρὄεντᾰ· χάρις δ᾽ ἄπἔλάμπἔτὄ πολλή. Il. ξ, 183.

μὄρὄς, ου, ὁ, subst. (portio, fatum, exitium) οὐκ ἂν δυναίμην σῷ πἄρεστᾶναι μόρῳ. Eur. Heracl. 564. Syn. μοῖρᾰ, τῦχη, πὄνὄς, φθὄρᾰ, θἄνᾰτὄς. Epith. θᾰνᾰσῐμὄς, ἄπὄτμὄς, θἄνᾰτὄεις, ἄθλῐὄς, κἄκὄς, αἰνὄς, δύστηνὄς, ἄπηλἔγής, δεινὄς, πῐκρὄς, κἄρανιστὴς, ἄπροσδὄκητὄς, τάχὺς, αἰφνῐδῐὄς, στὄνὄεις, λῦγρὄς, κλῦτὄς, δῆλὄεις, ἄλἔγεινὄς, δυσκλεής.

μορσῐμὄς, η, ὄν, vid. μὄρῖμὄς.

Μόρσῐμὄς, ου, ὁ, N. P. vid. Arist. Ran. 151.

Μόρσων, ωνὄς, ὁ, N. P. (Morson) ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνῐ κἄλὸν κρἔᾰς αὐτῖκᾰ πἔμψὄν. Theocr. 5, 140.

Μὄρῦς, ῦὄς, ὁ, N. P. (Morys, nobilis Phrygius) Μηρῖὄνης δἔ Μὄρυν τἔ καὶ ῾Ιππὄτίωνᾰ κἄτἔκτα. Il. ξ, 514.

μὄρύσσω, f. ύξω, v. (inquino, contamino, foedo) ῥωγᾰλἔα, ῥῦπὄωντᾰ, κἄκῷ μἔμὄρυγμἔνᾰ καπνῷ. Od. ν, 435. Syn. μιαίνω, ῥυπάω, μὄλύνω.

Μὄρῦχὄς, ου, ὁ, N. P. (Morychus) φίλη δἔ Μὄρῦχῳ. δμῶἔς ἐξἔνέγκᾰτἔ. Arist. Acharn. 887.

μορφὴ, ῆς, ἡ, subst. (forma, delineatio) πῶς οἶσθᾰ μορφῆς τῆς ἐμῆς μἔτάστᾰσῐν; Eur. Hec. 1248. Syn. εἶδὄς, τῦπὄς, σχῆμᾰ, πρὄσοψῐς, ὥρα. Epith. εὐῶψ, ἄγρῐα, ἴδῐα, πὄλῦπλὄκὄς, βρὄτειᾰ, εὐκλἔὴς, ἄθἄνᾰτὄς, πὄλῦδαίδᾰλὄς, ἔλῐκωδὴς, κρὄκὄπἔπλὄς, ζἄθἔᾰ, θεία, ἔπηρᾰτὄς, γἔρᾰρᾰ, θεσπἔσῐα, ὕπἔρὄπλὄς, χᾰρίεσσᾰ, ἄμορφὄς, χᾰλἔπή.

μορφήεις, εσσα, εν, adj. (formosus) *σθένει-τ' ἐκπαγλὸς, ἰδεῖν τε μορ-φάεις.* Pind. Isthm. 7, 30. Syn. vid. *εὐειδής.*

μορφνὸς, οῦ, ὁ, adj. (niger, tenebricosus) *μορφνοῖο φλέγυαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.* Hes. Scut. 134. Syn. *ὀρφνὸς, σκοτεινὸς, φόνιος, μέλας.*

μόρφωμα, ατος, τὸ, et *μόρφωσις, ἡ*, subst. (forma, species) *γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.* Eur. fr. Antiop. 35, 2. Syn. *μορφὴ, εἰκὼν, τύπος.*

μορφώτρια, ας, ἡ, subst. (formatrix) *κύκλωψ, Λιγυστὶς θ' ἡ σύων μορφώτρια.* Eur. Troad. 439.

μόσσυν, υνὸς, ὁ, subst. (propugnaculum ligneum) *μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.* Apoll. Rh. 2, 383. Syn. *πύργος, ἔπαλξις, ξύλινον δῶμα.*

Μοσσύνοικοι, ων, οἱ, N. P. (Mossynoeci, gens ad pontum Euxinum habitans) *τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμουρίοιν ὑλήεσσαν.* Apoll. Rhod. 2, 379.

μοσχίδιον, ου, τὸ, subst. (germen novellum) *εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων.* Arist. Acharn. 996. Syn. *κλάδος, ἔρνος, λύγος.*

μοσχίον, vid. *μόσχος.*

μόσχιος, α, ον, adj. (vitulinus, tener) *Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα.* Eur. Electr. 811.

μόσχος, ου, ὁ et *ἡ*, et *μοσχίον, ου, τὸ*, subst. (vitulus) *χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον εὐγενῆ.* Eur. Iph. A. 1622. Vid. Theocr. 4, 44. Syn. *δάμαλη, δαμάλις, πόρτις.* Epith. *τετρασκελὴς, εὐγενὴς, νέος, οὔρειος, τέρην, οὐρείθρεπτος, στειρὸς, ἀκήρατος, ἄδμητος, νεοθηλὴς, ἁπαλὸς, εἰαρινὸς, θαλέθων.*

Μούλιος, ου, ὁ, N. P. (Mulius) *τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως.* Od. σ, 422.

μουνὰξ, Ionice pro *μονὰξ*, adv. (solum, singulariter) *μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσιν οὔτις ἔριζεν.* Od. θ, 372. Syn. *ἰδίως.*

μουνογένεια et *μουνογενὴς*, vid. *μονογενής.*

μουνογληνὸς, vid. *μονογληνός.*

μουνοτόκος, Ion. pro *μονοτόκος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (unam prolem edens) *ἡ δὲ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αἶψα γένοιτο.* Call. 2, 53.

Μουνυχία, ας, ἡ, N. P. (Munychia) *πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη.* Call. 3, 259.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, subst. (Munychion) *ἐς τὸν Μουνυχιῶνα μῆνα.* Arist. Av. 1047.

Μούνυχος, ου, ὁ, N. P. (Munychus, heros Atheniensis) *Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδή-σαντο.* Eur. Hipp. 758.

μουνὼψ, ῶπος, Ion. pro *μονὼψ*, adj. (unoculus) *γρύπας φύλαξαι, τὸν τε μουνῶπα στρατόν.* Aesch. P. V. 829. Syn. *μονογληνός.*

Μοῦσα, ης, ἡ, subst. (musa, cantus, carmen, cantatrix) *ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά.* Od. α, 1. Syn. *ἀοιδή.* Epith. (plur.) *Κασταλίδες, Πιερίδες, Ἑλικωνιάδες, Πιμπληιάδες, πότνιαι, καλλίνικοι, οὐράνιοι, οὐράνι-*

δές, ἄυπνοι, ἡδύθροοι, ἀμβρόσιαι, βουκόλικαί, φίλαυλοι, ἁγναί, ἑλικώπιδες, φιλόπαιγμόνες, εὐστέφανοι, πρόφρονες, λιγύφωνοι, ἡδύπνοοι, μειλίγιαι, ἰοστέφανοι, λιγεῖαι. Phr. Ὀλύμπιᾰ δώματ' ἔχουσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, ὑπόφητορες ἀοιδῆς, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Vid. Ἐράτω.

Μουσαῖος, ου, ὁ, N. P. (Musaeus) τοῦδ', ὃν κατακτείνεις σύ. Μουσαῖόν τε, σόν. Eur. Rhes. 942.

μουσεῖον, ου, τὸ, subst. (locus Musarum sacer) μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσᾰν ἀνᾰβόασω. Eur. Hel. 1107.

μουσεῖος, ου, ὁ et ἡ, et μουσικός, ἡ, όν, adj. (musicus) Πιερία μουσεῖος ἕδρα. Eur. Bacch. 404. Vid. Hipp. 993. Syn. ἔμμουσος, τερπνός.

μουσίζομαι, v. (cano) ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος. Eur. Cycl. 486. Syn. ἀναμέλπω, ᾄδω.

μουσική, subaud. τέχνη, vid. μούσειος.

μουσικός, vid. μούσειος.

μουσογενής, έος, ὁ et ἡ, et μουσοπάτωρ, όρος, ὁ, adj. (Musa genitus) μουσογενής, μουσοπάτωρ Ὅμηρος. Anacr. 185.

μουσόμαντις, εως, ὁ et ἡ, adj. (musicus augur) τίς πόθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης. Arist. Av. 277.

μουσομήτωρ, ορος, ἡ, subst. (musarum mater) μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην. Aesch. P. V. 470.

μουσοποιέω, v. (carmina compono, carmine celebro) οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσι. Arist. Nub. 334. Syn. ῥαψῳδέω, μελοποιέω, μελῳδέω.

μουσοποιός et μουσοπόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui carmina facit, musicus) ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων. Eur. Hipp. 1426. Vid. Phoen. 1514. Syn. μελοποιός, ἀοιδός, ποιητής.

μουσόω, v. (musis exorno, artibus humanioribus instruo) πολλοὺς ἀκούσας, οὐ μεμούσωμαι κακῶς. Arist. Lys. 1127. Syn. παιδεύω, διδάσκω, ἀσκέω.

μοχθέω et μοχθίζω, v. (cum difficultate et gemitu laboro, laboro) ἅλις δὲ μόχθων, οὓς ἐμοχθοῦμεν πάρος. Eur. Hel. 1445. Vid. Il. β, 723. Syn. πονέω, μογέω, ταλαιπωρέω.

μόχθημα, ατος, τὸ, et μόχθος, ου, ὁ, subst. (aerumna, labor) σκήνας ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν. Eur. Ion. 1129. Vid. μοχθέω. Syn. κόπος, κάματος, πόνος, αἰκία, ἄνια, ἀτασθαλία, ἀδικία, ὕβρις. Epith. βραχύ, μέγα, ἀμήχανον, ἀργαλέον, στυγερόν, ὀϊζυρόν, στονόεν, ἄθλιον.

μοχθηρός, ά, όν, adj. (aerumnosus, miser, improbus) οὐκ ἐστὶ πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν. Eur. fr. Melan. 25, 1. Syn. βαρύς, ἄθλιος, φαῦλος, κακός, πονηρός, ὀϊζυρός, ἄδικος, ἐπίπονος.

μοχθητέος, ον, adj. verbal. (laborandus) οὔκουν τοσαῦτα γ' ἐν μέτρῳ μοχθητέον. Eur. Herc. f. 1242.

μόχθος, ου, ὁ, vid. μόχθημα.

μοχλευτής, οῦ, ὁ, subst. (qui vectibus aliquid submovet, motor) σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά. Arist. Nub. 1397.

μοχλεύω, μοχλέω et μοχλόω, v. (1. vectibus molior,

2. collabefacio, emoveo vi) πέτρους μοχλεύειν, ἢ 'ς μυλῶνα καταβάλειν. Eur. Cycl. 240. Vid. Il. μ, 259. Syn. ἀναμοχλεύω, κινέω, ἀποθραύω.

μοχλός, οῦ, ὁ, subst. (vectis, obex) κλειθροῖσι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας. Eur. Andr. 943. Syn. ὀχεύς, ἐπιβλής, βλῆτρον, βαλβίς. Epith. ἐλάϊνος, ὀξύς, πυρήκης, χλωρός, πεφυρμένος αἵματι, καυστός, σιδηρός, ἐλαΐνεος, ἄῤῥηκτος.

Μόψος, ου, ὁ, N. P. (Mopsus, vates inter Argonautas) Ἀμπυκίδεω [1]) Μόψοιο θεοπροπίας ἀγορεύειν. Apoll. Rhod. 1, 1106. Phr. vid. Pind. Pyth. 4.

μύω et μοιμύω, v. (labia contraho vel oculos claudo) αὖται, τί μοι μύετε, κἀνανεύετε; Arist. Lys. 126. Syn. μυκτερίζω, νυστάζω, σκαρδαμύττω.

Μυγδών, όνος, ὁ, N. P. (Mygdon) Μυγδόνος υἱόν φασι Κόροιβον. Eur. Rhes. 535.

μυδαίνω [2]), f. ανῶ, v. (stillo, madefacio) φάρμακα μυδήνας, ἡ μὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν. Apoll. Rhod. 3, 1246. Syn. βρέχω, νοτίζω, καταρδέω.

μυδαλέος, α, ον, adj. (uvidus, madidus, humiditate putridus) διὰ μυδαλέοις δακρύοις κόλπους. Aesch. Pers. 545. (Anapaest. dim.) Syn. ὑγρός, διάβροχος, νότερος.

μυδάω, f. ήσω, v. (madeo, nimio madore vitior) φόνου μυδῶσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας. Soph. Oed. R. 1278. Syn. βρέχομαι, διαβρέχομαι, διαίνομαι, σήπομαι, λείβω.

μυδροκτυπέω, v. (massam ardentem cudo) κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ. Aesch. P. V. 374. Syn. χαλκεύω, τεκταίνομαι.

μυδροκτύπος, ου, ὁ, subst. (faber ferrarius) μυδροκτύπων μίμημ' ὑπὲρ κάρα βαλών. Eur. Herc. f. 987. Syn. χαλκεύς, χαλκοκρότος.

μύδρος, ου, ὁ, subst. (candens massa ferrea, globus ignitus) ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν. Soph. Antig. 264.

Μύδων, ωνος, ὁ, N. P. (Mydon) ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε. Il. φ, 209.

μυελόεις, εσσα, εν, adj. (medullosus) ἔγκατά τε σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα. Od. ι, 293.

μυελός [3]), οῦ, ὁ, subst. (medulla) οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν. Od. β, 290.

μυέω, v. (in sacris initio vel instituo) δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι. Arist. Pax. 376. Syn. διδάσκω, κατάρχομαι, τελέω.

μύζω, v. (musso, mussito) μύζοιτ' ἄν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω. Aesch. Eum. 118. Syn. στενάζω, βρενθύομαι, γογγύζω, θρηνέω.

μυθέομαι, μυθίζω, μυθολογεύω, v. (loquor, dico,

1) Ἀμπυκιδέω efficit h. l. choriamb.

2) De quantitate hujus et duorum insegq. verbb. cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 66, 2. n. not. 3. p. 98.

3) Antepaen. h. v. apud Homerum longa est, sed non ibi reperitur nisi in arsi, apud Atticos brevis. Cf. etiam Spitzner. Instt. Pros. gr. §. 66, 1. b.

appello) μυθέὀμην ὅσἄ κεῖνὄς ὀἴζὔσας ἔμὄγησἔν. Od. δ, 152. Vid. Theocr. 10, 11. Od. μ, 450. β, 202. et Il. σ, 289. Syn. αὐδάω, λἔγω, κἔλἄδἔω, δἴηγἔὀμαι, ἀνἄγὀρεύω, δἴἄλἔγὀμαι.

μυθεύω, v. (fabulosa narro, memoro) πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βρὀτοῖς; Eur. Ion. 268.

μῦθὄς, ου, ὁ, subst. (verbum, sermo, fabula, consilium) ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Eur. Phoen. 479. Syn. λόγὄς, ἔπὄς, ῥῆμἄ, βάξῐς, βουλή. Epith. μἄκρὄς, σἄφής, κάλλιστὄς, κοινὄς, ἰσχύων μἔγἄ, σφριγῶν, βρἄχὔς, κύριὄς, ἄπιστὄς, νἔὄς, καινὄτρὄπὄς, εὐμἔνής, πτηνὄς, βρἄδὔς, λεπτὄς, ψευδής, νἔὄχμὄς, σύντὄμὄς, φὄβἔρὄς, εὐπρὄσήγὄρὄς, ἄκρἴτὄς, ἀγἄνὄς, μειλἴχἴὄς, πὔκἴνὄς, κερδἄλἔὄς, χἄλἔπὄς, ἄλἴὄς, ἀγἄθὄς, ἤπἴὄς, θυμαλγής, κρἄτἔρὄς, ὀνείδειὄς, πἔπνυμἔνὄς, ἀπήμων, ἄπτἔρὄς, ἐτήτὔμὄς, ὑγἴής, ὑπερφἴἄλὄς, κἄκὄς, στὔγἔρὄς, κλὄπἴὄς, δἔδαιδαλμἔνὄς, ἀντἴπἄλὄς, αἱμὔλὄς, ἐναίσἴμὄς, ἡδὔς, ποικἴλὄς, πὔρὄεις, σὄφὄς, οὐρἄνἴὄς, κερδἄλἔὄς, ἐσθλὄς, ἀγήνωρ, ἀμοιβαῖὄς, ἄλυπὄς.

μυῖἄ, ας, ἡ, subst. (musca) ἀλλὰ φὔλάττει δἴἄ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπἄμύνει. Arist. Vesp. 597.

Μὔκἄλη, ης, ἡ, N. P. (Mycale, mons et urbs Cariae) Μαιάνδρου τἔ ῥὄὰς, Μὔκἄλης τ' αἰπεινἄ κἄρηνἄ. Il. β, 869.

Μὔκἄλησσὄς, ου, ἡ, N. P. (Mycalessus, oppidum Boeotiae) Θέσπειαν, Γραίἄν τἔ καὶ εὐρὔχὄρον Μὔκἄλησσὄν. Il. β, 498.

μυκἄὀμαι, f. ήσὀμαι, 2. aor. ἔμὔκὄν, v. (mugio) ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδἴνὸν μυκώμἔναἴ ἀμφἴθἔουσἴ. Od. κ, 413. Syn. βρὔχω, ἠχἔω, βὄάω.

μυκηθμὄς, οῦ, ὁ, et μύκημἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (mugitus boum) μυκηθμῷ δ' ἄπὸ κὀπροῦ ἐπεσσεύὀντὄ νὄμὄνδἔ. Il. σ, 575. Vid. Eur. Bacch. 680. Syn. βὄή, κἔλἄδὄς, αὐδή, φωνή. Epith. βἄρὔβρὄμὄς, ὑψἴβρἔμἔτης.

Μὔκῆναι, ῶν, αἱ, et Μὔκήνη, ης, ἡ, N. P. (Myceuae, celeberrima urbs Argolidis, condita a Perseo) ἀδἴκἴἄ γ' ὦ θεοί [1]). h. Μὔκήναις, μὴ 'νθάδ', ἀνἄκἄλει θἔούς. Eur. Phoen. 617. Vid. Il. δ, 52. Epith. κὔκλωπίαι, πὄλὔχρυσοι, εὐρὔἄγυιαι, ἔὔκτἴμἔνον πτὄλἴεθρὄν. Μὔκήνη est etiam nomen antiquae heroinae. Il. β, 120.

Μὔκηναῖὄς, α, ὄν, et Μὔκηνἴς, ἴδὄς, ἡ, adj. (Mycenaeus) Μὔκηναῖαί τ' ἔμαὶ θἔράπναι. Eur. Iph. A. 1498.

Μὔκήνη, vid. Μὔκῆναι.

μὔκης, ητὄς, ὁ, vel ου, ὁ, subst. (1. mucus, fungus, 2. fungus ellychnii) ἔπεισἴ γοῦν τοῖσιν λὔχνοις οὑτοιΐ μὔκητἔς. Arist. Vesp. 262.

Μὔκὄνὄς, ου, ἡ, N. P. (Myconus, insula maris Aegaei) ἀπαὶ δἔ Μὔκὄνου, Δηλἴοί τἔ χοιρἄδἔς. Eur. Troad. 89.

μυκτὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (1. naris, nasus, 2. ludibrium) τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας; Arist. Pax. 158. Syn. ῥίν, ῥίνἴὄν.

μυκτηρὄκὄμπὄς, ὄν, adj. (per nares sonitum edens) μυκτηρὄκόμποις πνεύμἄσιν πληρωμἔνοι. Aesch. Sept. c. Theb. 460.

μὔλαξ, ἄκὄς, ὁ, subst. (lapis molaris, vel ingens) βαλλὄμἔναι μὔλάκεσσἴ, καὶ ἀσπἴδἔς ὀμφἄλὄεσσαι. Il. μ, 161.

1) θεοί efficit h. l. unam syllabam longam.

μύλη, ης, ἡ, subst. (mola) πρὸς ταῦτᾰ μύλην ἄγᾰθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νε̆ο̆κοπτο̆ν. Arist. Vesp. 648.

μῠλήφᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a mola comminutus) εἴκο̆σῐ δ' ἔστω μέτρᾰ μῠληφάτοῠ ἀλφῐτοῠ ἀκτῆς. Od. β, 355.

μυλῐάω, v. (dentibus frendeo) λυγρὸν μυλῐόωντε̆ς ἀνὰ δρῠᾰ̆ βησσήεντᾰ. Hes. Op. 528. Syn. τρίζω, μυλλαίνω.

μύλλω et μοιμύλλω, v. (molo, sententia obscoena; mutio) εἶπ' ἄγε̆ μ', ὦ Κο̆ρῠδων, τὸ γε̆ρόντῐο̆ν ἢ ῥ' ἔτῐ μύλλει. Theocr. 4, 58.

μῠλο̆ειδής, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (molae instar) εἴσω δ' ἀσπῐδ' ἔαξε̆, βᾰλὼν μῠλο̆ειδε̆ῐ πέτρῳ. Il. η, 270.

μῠλών, ῶνο̆ς, ὁ, subst. (pistrinum) vid. μο̆χλεύω.

Μύνδῐο̆ς, ο̆ν, adj. (Myndius) ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτο̆ς ὁ Μύνδῐο̆ς αὐτῐκᾰ Δέλφῐς. Theocr. 2, 29.

μύνη, ης, ἡ, subst. (excusatio, praetextus) ἀλλ' ἄγε̆ μὴ μύνῃσῐ πᾰρέλκε̆τε̆, μήδ' ἔτῐ τόξου. Od. φ, 111. Syn. προ̆φᾰ̆σῐς, πρόσχημᾰ, προ̆βλημᾰ, λᾰβή.

Μῠνης, ητο̆ς, ὁ, N. P. (Mynes) ἔκτεινεν, πέρσεν δε̆ πόλιν θείοιο̆ Μῠνητο̆ς. Il. τ, 296.

μύξᾰ, ης, ἡ, subst. (mucus) τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥε̆ο̆ν, ἐκ δε̆ πᾰρειῶν. Hes. Scut. 267. Syn. κο̆ρυζᾰ.

μῠοκτο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mures occidens) στήσο̆με̆ν εὐθύμως τὸ μῠοκτο̆νῠν ὧδε̆ τρο̆παιο̆ν. Hom. Batrach. 158.

μῠραινᾰ, ης, ἡ, subst. (muraena) Ταρτησία μῠραινᾰ· τὼ νε̆φρὼ δε̆ σου. Arist. Ran. 475. Epith. οἰστρο̆μᾰνής.

μυρῐᾰδαρχο̆ς, vid. μυρῐονταρχο̆ς.

μυρῐᾰκῐς, adv. (decies millies, saepissime) καὶ δωδε̆κᾰκις, καὶ μυρῐᾰκῐς· ἰοὺ, ἰού. Arist. Plut. 852.

μυρῐαμφο̆ρο̆ς, ο̆ν, adj. (decies mille amphoras tenens) πο̆θε̆ν ἂν λᾰβοιμῐ ῥῆμᾰ μυρῐαμφο̆ρο̆ν. Arist. Pax. 520.

μυρῐᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, subst. (myrias) δῠο̆ μυρῐᾰδες τῶν δημο̆τῐκῶν ἔζων ἂν πᾶσῐ λᾰγώοις. Arist. Vesp. 709.

μυρῐε̆τής, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (valde annosus) δῐᾰκναιο̆με̆νος τὸν μυρῐε̆τῆ. Aesch. P. V. 94.

μῠρίζω, f. ῐσω, et μῠρο̆ω, ώσω, v. (unguentis imbuo) οὔτε̆ μύροισιν μῠρῐσαι στακτοῖς, ὁπο̆ταν νύμφην ἀγᾰγησθο̆ν. Arist. Plut. 529. Vid. Eccl. 1109. Syn. ᾰ̓λείφω.

μῠρῖκη[1]), ης, ἡ, subst. (myrica, genista) θῆκε̆ν ἀνὰ μῠρῖκην· δε̆ε̆λον δ' ἐπῐ σῆμᾰ τ' ἔθηκε̆. Il. κ, 466.

μῠρικῐνο̆ς, η, ο̆ν, adj. (myricinus) ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε̆ μῠρικῐνῳ, ἀγκῠλο̆ν ἅρμᾰ. Il. ζ, 39.

Μῠρσιλλᾰ, ης, ἡ, N. P. (Myrilla) Ῥο̆δο̆ν ἐν κο̆ραις Μῠριλλᾰ. Anacr. 61, 14.

Μῠρίννᾰ, ης, ἡ, N. P. (Myrinna) ἀθᾰνᾰτοι δε̆ τε̆ σῆμᾰ πο̆λυσκάρθμοιο̆ Μῠρίννης. Il. β, 814.

μυρῐο̆καρπο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (innumerabiles habens fructus) φυλλᾰδᾰ μυρῐο̆καρπο̆ν, ᾰ̓νᾰλῐο̆ν. Soph. Oed. C. 676.

μυρῐο̆κρᾰνο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (innumerabilia capita habens) τὰν τε̆ μυρῐο̆κρᾰνο̆ν. Eur. Herc. f. 418.

1) ι non producitur nisi in arsi.

μυρῐόνταρχŏς et *μυρῐᾰδαρχŏς, ου, ὁ*, subst. (qui decem millibus praeficitur) *Χρυσεὺς Μᾰταλλος μυρῐόνταρχος θᾰνών*. Aesch. Pers. 319. Vid. 988.

μυρῐŏπληθὴς, ἔŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (innumerabilis) *κόσμιŏς ἴνδŏν ŏ μυρῐŏπληθής*. Eur. Iph. A. 571.

μυρῐŏς, α, ŏν, et 2. *μυρῐοι, αι, ᾰ*, adj. (1. innumerabilis, 2. decem millia) *εἰ φευξŏμεσθ᾽ ἓν ἄνδρᾰ· μυρῐον δ᾽ ŏχλŏν*. Eur. Cycl. 199. Syn. *ᾰνηρῐθμιŏς, μυρῐŏπληθὴς, ᾰπειρῐτŏς, ᾰπλĕτŏς*.

μυρῐοστŏς, ἡ, ŏν, adj. (decies millesimus) *μᾰ τὸν Δῐ᾽ οὐ τὴν μυρῐοστὴν μοῖρᾰν, ὧν ποιοῦμĕν*. Arist. Thesm. 555.

μυρῐŏτευχὴς, ἔŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (innumerabilibus armatis instructus) *χιλῐŏναυτᾳ μυρῐŏτευχοῦς*. Eur. Iph. T. 141.

μυρῐωπŏς, ου, ὁ, et *μυρῐόφθαλμŏς*, adj. (innumerabiles oculos habens) *τὸν μυρῐωπŏν εἰσŏρῶσᾰ βούταν*. Aesch. P. V. 585.

μύρμηξ, ηκŏς, ὁ, subst. (formica) *γειŏμŏροι μύρμηκĕς ŏμιλᾰδŏν, ἢ ŏτĕ μυῖαι*. Apoll. Rh. 4, 1453. Epith. *ἐργᾰτης, ᾰεὶ μŏγέων*.

Μυρμῐδŏνĕς, ων, οἱ, N. P. (Myrmidones, incolae Phthiae) *Μυρμῐδŏνεσσῐν ᾰνασσĕ· σĕθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ᾰλĕγίζω*. Il. α, 180. Epith. *ἐγχĕσῐμωροι, μĕγᾰλήτŏρĕς, κρᾰδῐην καὶ θυμŏν ἔχοντĕς, φιλοπτŏλĕμοι, τᾰχῠπωλοι, ἐρίηρĕς ἑταῖροι*.

μῠρŏν, ου, et *μῠρωμᾰ, ᾰτŏς, τὸ*, subst. (unguentum) *οἵους ἐνόπτρων καὶ μῠρων ἐπιστᾰτας*. Eur. Or. 1111. Vid. Arist. Eccl. 1109. Syn. *ᾰλειφᾰρ*. Epith. *κηῶεν, εὐῶδĕς, εὔŏδμŏν*.

μῠρŏπωλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (unguentorum venditrix) *κρατῆρᾰ συγκιρνᾶσῐν αἱ μῠρŏπώλῐδĕς*. Arist. Eccl. 836.

μῠρŏχριστŏς, ŏν, adj. (unguentis perunctus) *μῠρŏχριστον λῐπᾰρὸν βŏ-στρῠχŏν*. Eur. Cycl. 498.

μῠρŏω, vid. *μῠρίζω*.

μυῤῥῖνη, et apud Tragicos *μυρσῖνη, ης, ἡ*, et *μύρτŏς, ου, ἡ*, subst. (myrtus) *κᾰνοῦν δ᾽ ἔχοντĕ, καὶ χῠτραν, καὶ μυῤῥῖνας*. Arist. Av. 43. Vid. Eur. Alcest. 775. et Call. 3, 201. Syn. *τĕρεινᾰ, ῐĕρὰ, ᾰπᾰλή*.

μύῤῥῖνŏς et *μυρσῖνŏς, η, ŏν*, adj. (myrteus) *ψωλὸν γĕνέσθαι δεῖ σĕ μĕχρῐ τοῦ μυῤῥῖνου*. Arist. Equit. 964. Vid. Call. 3, 202. *Μύρσῖνŏς, ἡ*, est etiam nomen urbis munitae Eleae. Il. β, 616.

μυῤῥῖνὼν, ῶνŏς, ὁ, subst. (myrtetum) *καὶ μυῤῥῖνῶνας καὶ θιᾰσους εὐδαίμŏνᾰς*. Arist. Ran. 156.

μυρσῖνŏειδὴς, ἔŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (myrto similis) *συμμίσγων μῠρίκας καὶ μυρσῖνŏειδĕᾰς ŏζους*. Hom. H. in Merc. 81.

μύρσῖνŏς, vid. *μύῤῥῖνŏς*.

Μυρτῐλŏς, ου, ὁ, N. P. (Myrtilus) *δῐᾰ τŏ Μυρτῐλου πĕσημ᾽ ἐκ δίφρου*. Eur. Or. 1565. (Dupl. Dochm.)

μύρτŏν, ου, τὸ, subst. (bacca myrti) *καὶ μυρτᾰ, καὶ μήκωνᾰ, καὶ σιούμβριᾰ*. Arist. Av. 160. Epith. *ἠρῖνŏν, παρθĕνῐŏν, λευκŏτρŏφŏν*.

μύρτŏς, vid. *μυῤῥῖνη*.

μύρω, v. (fluo largiter et cum aliquo strepitu; stillo; fleo, moereo, ploro) πύργῳ ἐφειστήκει γόδωσᾰ τε μυρŏμένη τε. Il. ζ, 373. Syn. κλάω, θρηνέω, λείβω, βρέχŏμαι, ῥέω, ὀδύρŏμαι, κινύρŏμαι.

μῦς, μῦŏς, ὁ, subst. (mus) ὄκκ' ἐοβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες. Arist. Acharn. 762. Epith. δόλῐŏς, δειλŏς, ἔνŏπλŏς, παμφάγŏς, διψᾰλέŏς.

μῦσαγμᾰ, ᾰτŏς, et μῦσŏς, ἔŏς, τὸ, subst. (scelus, piaculum, facinus detestandum) κἀκὴν, τὸ τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μῦσαγμᾰ πως. Aesch. Suppl. 1002. Vid. Eur. Androm. 335. Syn. βδέλυγμŏς, μῐασμᾰ, φŏνŏς, αἷμᾰ. Epith. μῐαίφŏνŏν, βδέλῠρŏν, τεκνοκτŏνŏν.

μῠσᾰρŏς, ἀ, ŏν, adj. (squalidus, detestandus) βωμῶν ἀπείργει, μῠσᾰρŏν ὡς ἡγουμένη. Eur. Iph. T. 384. Syn. μῐᾰρŏς, ἀπόπτυστŏς.

μῠσάττŏμαι, f. ξŏμαι, v. (polluor, aversor, abhorreo) παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσŏδους· πόσις δὲ σός. Eur. Med. 1146. Syn. μῐαίνŏμαι, βδελύττŏμαι, ἀπŏπέμπŏμαι, δυσχέραίνω.

Μῡσιŏς, et 2. Μυσŏς, ἡ, ŏν, adj, (Mysus) τŏ πιλίδιον πέρὶ τὴν κεφαλὴν τŏ Μύσιŏν. Arist. Acharn. 438. Vid. 429. Epith. 2. plur. ἀγέρωχοι, ἀγχέμᾰχοι, καρτέρŏθυμοι, ἀγαυοὶ, ἀκοντιστῆρές.

μῦσŏς, ἔŏς, τὸ, vid. μῦσαγμᾰ.

μυοπŏλέω, v. (velut mus oberro) καὶ μυοπŏλεῖ τι κατᾰδέδυκώς. ἀλλ' ἄθρει. Arist. Vesp. 140.

μύσταξ, ᾰκŏς, ὁ, subst. (1. labrum superius, 2. barbula labri superioris) χῶ μύσταξ πŏλὺς οὗτŏς, ἀυσταλέοι δὲ κίκιννοι. Theocr. 14, 4. Syn. γένειŏν.

μυστηρῐκŏς, μυστηρῐᾰκŏς et μυστῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (arcanus, secretus, mysticus) χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν. Arist. Acharn. 747. Vid. Ran. 316.

μυστήρῐŏν, ου, τὸ, subst. (arcanum, initiatio sacra) νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ŏνŏς ἄγων μυστήρῐᾰ. Arist. Ran. 159. Syn. ἀπόρρητŏν, ŏργῐᾰ. Epith. σεμνŏν, ἄπιστŏν.

μύστης, ου, ὁ, et μύστῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (1. initiatus, 2. i. q. μυστᾰγωγŏς) μᾰχῃ· τᾰ μυστῶν δ' ὄργῐ' εὐτύχησ' ἰδών. Eur. Herc. f. 612. Vid. Anacr. 18, 12. Syn. ἱέρεὺς, ἀρητήρ.

μυστιλᾰŏμαι, v. (haurio pane excavato) vid. μυστίλη. Syn. κᾰτᾰτρώγω.

μυστίλη, ης, ἡ, subst. (panis excavatus) ἔγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας. Arist. Equit. 1165.

μυστῐς, vid. μύστης.

μυστŏδŏκŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sacra arcana vel inauguratos continens) μυστŏδŏκος δŏμŏς. Arist. Nub. 303.

μυττωτεύω, v. (moretum intritum facio) αὖθις τŏν αὐτŏν ἄνδρᾰ μυττωτεύσŏμεν. Arist. Vesp. 63.

μυττωτŏς, οῦ, ὁ, subst. (intritum ex caseo, allio, et ovis) ἔπῐ ταυτησῐ κᾰτᾰκνησθείην ἐν μυττωτῷ μέτᾰ τυροῦ. Arist. Equit. 771.

μῠχᾰτŏς, superl. a μυχῐŏς, α, ŏν, adj. (intimus, abstru-

sus) ῾ὑπὸ δὲ πετρῖνᾰ μῠχᾰτᾰ γύᾰλᾰ. Eur. Hel. 189. Vid. Apoll. Rhod. 2, 744. Syn. ἐνδόμῠχὄς, ἔφἴοτἴὄς.

μυχθισμός et μυχμός, οῦ, ὁ, subst. (suspirium, gemitus) κλῦω δ᾽ ἐπάρας κρᾶτᾰ μυχθισμὸν νέκρῶν. Eur. Rhes. 785. Syn. στεναγμᾰ, στεναγμός, στὄνᾰχή, στὄνὄς, οἰμωγή, ὄλὄλῠγή.

μῦχἴὄς, vid. μῦχᾰτὄς.

μῦχμός, vid. μυχθισμός.

μῠχοίτᾰτὄς, η, ὀν, adj. (maxime interior) ἶζε μῠχοίτᾰτὄς αἰεὶ· ἄτασθᾰλἴαι δὲ οἱ οἴῳ. Od. φ, 146. Syn. μῠχᾰτὄς, ἐνδὄτᾰτὄς.

μῠχὄς, οῦ, ὁ, subst. (penetrale, recessus) ἐλθὼν πάλαιᾶς χοιρᾰδος κοῖλον μῠχὄν. Eur. Androm. 1254. Syn. κευθμών. Epith. μεσόμφᾰλὄς, ἔρεμνὄς, σκὄτἴὄς, ἀνήλἴὄς, ὄκρῠὄεις, σκἴερὄς, ταρτᾰρεὄς.

μύω [1]), f. ὕσω, v. (claudo, comprimo, proprie oculos vel labia) οὐ γάρ πω μύοᾰν ὄσσε ὑπὸ βλέφᾰροισἴν ἔμοἴοἴν. Il. ω, 637. Syn. καμμύω, σκαρδᾰμύττω.

μυών, ῶνὄς, ὁ, subst. (musculus in corpore) δρὺψ᾽ ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ᾽ ὀστεὸν ἄχρἴς ἀρᾰξε. Il. π, 324.

μύωψ, ωπὄς, ὁ, subst. (myops, oestrus, asilus) τέλλεταἴ, ὃν τε μύωπᾰ βὄῶν κλείουσἴ νὄμῆες. Apoll. Rh. 3, 277. Syn. οἶστρὄς. Epith. ἀδηφᾰγὄς, αἰὄλὄς, ὀξυστὄμὄς, κεραστἴς.

μῶλὄς, ου, ὁ, subst. (praelium, pugna) εὐχὄμενος θᾰνᾰτόν τε φῠγεῖν καὶ μῶλὄν Ἄρηὄς. Il. β, 401. Syn. μᾰχη, δηἴὄτης, φῠλὄπἴς, πὄνὄς, μὄθὄς, θὄρῠβὄς. Epith. ἀσχετὄς, στὄνὄεις, αἱμᾰτὄεις, λευγᾰλεὄς, δεινὄς, ἄγρἴὄς.

μῶλῠ, ῠὄς, τὸ, subst. (moly) μῶλῠ δέ μιν κᾰλεουσἴ θεοί, χᾰλεπὸν δε τ᾽ ὀρύσσειν. Od. κ, 305.

μωμᾰὄμαι et μωμεύω, v. (vitupero) νὴ τὸν Διὄνυσὄν, εὖ γε μωμᾷ ταυτᾰγί. Arist. Av. 171. Vid. Od. ζ, 274. Syn. ψέγω, μέμφὄμαι, λοιδὄρεω, πρὄπηλᾰκίζω, κᾰκηγὄρεω, ἐγκᾰλεω, ἐπισκώπτω.

μωμητὄς, ή, ὄν, adj. (vituperandus) μωμητὄς· Ἑρμῆς δ᾽ εὐλόγως ξῠνήγᾰγεν. Aesch. Sept. c. Theb. 504. Syn. μεμπτὄς, κᾰτᾰμεμπτὄς.

μῶμὄς, ου, ὁ, subst. (vituperium, probrum) ἡμέας αἰσχύνων; ἐθέλεις δὲ κε μῶμὸν ἀνάψαι. Od. β, 86. Syn. ψὄγὄς, ὄνειδὄς, φθὄνὄς, λοιδὄρία.

μῶν, adv. (num? an forte? utrum?) οἲ ᾽γὼ τᾰλαινᾰ, μῶν τὸ βακχεῖον κᾰρα. Eur. Hec. 670.

μώνῠξ, ῠχὄς, et μώνῠχὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (solidas habens ungulas) ἅρμᾰσἴ καὶ ψᾰλἴοις τετρᾰβᾰμὄσἴ μώνῠχᾰ πῶλὄν. Eur. Phoen. 804. Vid. Iph. A. 450. Syn. μὄνὄχηλὄς.

μωραίνω, v. (stulte ago, stultus sum) γῠναικᾰ μωραίνουσᾰν ἐν δὄμοις ἔχων. Eur. Andr. 572. Syn. ἠλαίνω.

μωρία, ας, ἡ, subst. (stultitia) μηδ᾽ ἐξὄμόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. Eur. Bacch. 340. Syn. τὸ μῶρὸν, εὐήθειᾰ, ἄνοιᾰ, ἁμαρτία, νηπἴᾰα, νηπἴεα.

1) Prior h. v. syllaba fere longa est, in aor. corripitur. Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 52, 4, d. p. 58. et 59.

μῶρος, α, ὸν, adj. (stultus, fatuus) *μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις.* Eur. Troad. 95. Syn. *ἠλίθιος, ἀνόητος, μάταιος, ἄφρων.*

N.

ναὶ, (adverbium affirmantis vel concedentis) *ὅτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.* Arist. Nub. 784.

Ναϊάς, et Ion. *Νηϊάς, ἄδος*, et *Ναΐς*, Ion. *Νηΐς, ἴδος, ἡ*, N. P. (Nais) *ναίει μέλαθρα Ναϊάδων νυμφῶν μέτα.* Eur. Cycl. 429. Vid. Hel. 187.

ναιετάω, Ion. imp. *ναιετάασκον* et *ναιετάεσκον*, et 2. *ναίω*, f. *νάσσομαι*, aor. *ἐνασσάμην*, v. (1. habito, 2. habitor) *Ἄρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορύνήτης.* Il. η, 9. Vid. ρ, 308. Apoll. Rhod. 4, 1211. et Eur. Hec. 615. Syn. *ἐνοικέω, κατοικέω, διατρίβω*, 1. *ναίομαι.*

ναΐος, et Ion. *νήϊος*, α, ὸν, adj. (navalis) *ἄρχε ναΐου στρατοῦ.* Eur. Iph. A. 260. Vid. Il. ο, 410. Syn. *ναυτικός.*

Ναΐς, vid. *Ναϊάς.*

νάκη, ης, ἡ, et *νάκος, εος, τὸ*, subst. (pellis villosa) *ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο.* Od. ξ, 530. Vid. Theocr. 5, 7. Syn. *δέρμα, βύρσα, κώδιον, κῶας.* Epith. *πάγχρυσος.*

νᾶμα, ατος, τὸ, subst. (fluentum, vortex) *θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.* Eur. Med. 1184. Syn. *νασμός, ῥέεθρον, ῥεῖθρον, ἀπορρώξ, ἀπορροή, ῥεῦμα.* Epith. *ποτάμιον, κρηναῖον, λεψαῖον, δακρυρρόουν, ἔνυδρον, ἀργύρεον, ἱερόν, ἀέναον, γλυκύ, φαιδρόν, καλλιρρόον, ἱμερόεν.*

ναννοφυής, έος, adj. (naturam nani habens) *ναννοφυεῖς, σφυράδων.* Arist. Pax. 790. Syn. *ἀνθρώπιον, ἀνδράριον, ἀνθρωπάριον.*

Νάξιος, α, ὸν, adj. (Naxius) *προφάνηθι Ναξίαις.* Soph. Antig. 1150.

Ναξιουργής, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (in Naxo fabricatus) *τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.* Arist. Pax. 143.

Νάξος, ου, *ἡ*, N. P. (Naxus, insula in mari Aegaeo) *ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνῳ.* Aesch. Pers. 886.

ναός, Ion. *νηός, οῦ*, et Attice *νεώς, ὼ, ὁ*, subst. (aedes sacra, templum) *ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει.* Arist. Lys. 775. Syn. *ἱερόν, ἀνάκτορον, τέμενος, ἄλσος, σηκός.* Epith. *χαρίεις, ἐπήρατος, θυώδης, μέγας, πίων, ἀκήρατος, εὐώδης, τίμιος, πολύλλιστος, κηώδης, θεόδμητος, εὐκλεής.*

ναοφύλαξ, ακος, et *νηοπόλος, ου, ὁ*, subst. (templi praeses) *ὦ ναοφύλακες βώμιοί τ' ἐπιστάται.* Eur. Iph. T. 1285. Vid. Hes. Theog. 991. Syn. *νεωκόρος, προπόλος, ἱερεύς.*

ναπαῖος, α, ὸν, adj. (in vallibus habitans) *εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.* Soph. Oed. R. 1026. Syn. *δρυμώδης, ὑλώδης.*

νάπη, ης, ἡ, et **νάπος**, εος, τὸ, subst. (vallis circumdata montibus, saltus) φύγη λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας. Eur. Iph. T. 325. Vid. Androm. 283. Syn. ἄγκος, δρυμός, φάραγξ, κοιλάς. Epith. εὔλειμος, χείμαῤῥος, ἱερά, πολύθηρος, ὑλόκομος, νιφόβολος, ποιηρός, κισσοφόρος, ὑλήεσσα, κρηναῖος, σκιερά, ὑλόκομος, κοιλή, κοιλόπεδος.

νάπυ, υος, τὸ, subst. (sinapi) κἄβλεψε νάπυ. καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε. Arist. Equit. 631. Syn. σίνηπι. Epith. δριμύ, ὀργίλον.

ναρθηκοπλήρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (in ferula conclusus) ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρός. Aesch. P. V. 109.

νάρθηξ, ηκος, ὁ, subst. (ferula, bacillus) ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον. Hes. Op. 52. Syn. ῥαβδός. Epith. μυστιπόλος, ἱερός.

ναρκάω, f. ήσω, v. (torpeo, obtorpeo) ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. Il. θ, 328. Syn. νωθρεύω, λύομαι.

νάρκη, ης, ἡ, subst. (stupor) οἴμοι· τί πῦθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται. Arist. Vesp. 713.

νάρκισσος, ου, ὁ et ἡ, subst. (narcissus) ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. Theocr. 1, 133. Syn. λείριον. Epith. εὔπνοος, ὑγρός. Phr. vid. Soph. Oed. C. 715.

Νασάμων, ωνος, ὁ, N. P. (Nasamon) ἡ δ' ἀρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον. Apoll. Rhod. 4, 1496.

νασμός, οῦ, ὁ, subst. (fluentum) ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι. Eur. Hipp. 649. Syn. νᾶμα. Epith. μελάναυγής, κρηναῖος.

νᾶσος, Dor. pro **νῆσος**, q. v.

νάσσω, f. ξω, v. (condenso, cogo) ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάφος δ' ἕλε πάντας, ἰδόντας. Od. φ, 122. Syn. ἐπεμβάλλω, σωρεύω, συμπληρόω.

ναστός, οῦ, ὁ, subst. (placenta condensata in latitudinem) ἥκεν γὰρ ἂν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος. Arist. Plut. 1142.

ναυαγία, ας, ἡ, et **ναυάγιον**, ου, τὸ, subst. (naufragium) πλωτῆρας, οἵπερ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας. Eur. Hel. 1069. Vid. Troad. 420.

ναυαγός, Ion. **ναυηγός**, οῦ, ὁ, adj. (naufragus) καὶ νῦν τάλας ναυαγός, ἀπολέσας φίλους. Eur. Hel. 407. Syn. ναύφθορος.

ναύαρχος, **ναύκληρος**, ου, et **ναυκράτωρ**, ορος, ὁ, subst. (navis magister) χωμάτος, ἢ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ. Aesch. Choeph. 711. Vid. Suppl. 185. et Soph. Philoct. 1100.

ναυβάτης et **ναύτης**, ου, ὁ, subst. et adj. (navita, marinus) ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνήρ. Eur. Hipp. 1216. Vid. Andr. 457. Epith. μογερός, ποντοπόρος, ἀταρβής, ἀκήριος.

Ναυβολίδης, ου, ὁ, patronym. (Naubolo natus) Ναύπλιος· ἡ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο. Apoll. Rhod. 1, 134.

ναύδετον, ου, τὸ, subst. (rudens) ἔσχασε ποντοπόρον καὶ ναύδετ' ἀνήψατο πρυμνᾶν. Eur. Troad. 812. Syn. πρότονος, κάλως, πρυμνήσιον.

ναυηγός, Ion. pro **ναυαγός**, q. v.

ναυκληρέω, v. (navis magister sum, navem guberno) πέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν. Aesch. Sept. c. Theb. 649. Syn. ναυτίλλομαι, κυβερνάω, ἐκώζω.

ναυκληρία, ας, ἡ, subst. (navigatio) Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας. Eur. Med. 527. Syn. στόλος, ναυτιλία, πλόος.

ναυκλήριον, ου, τὸ, subst. (classis) μόλοι δὲ ναυκλήρια καὶ στρατιάς. Eur. Rhes. 233. Syn. ναυσταθμός.

ναύκληρος, ου, et ναυκράτωρ, ορος, ὁ, vid. ναύαρχος.

ναῦλος, ου, ὁ, et ναῦλον, τὸ, subst. (naulum) ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. b. ἔχε δὲ τὼ 'βολώ. Arist. Ran. 270. Syn. πορθμεῖον.

ναυλοχέω, v. (stationem habeo) παῖς, ἑξῆς ἐναυλόχει, θεάν. Eur. Iph. A. 249.

ναύλοχος, ον, adj. (stationi navium idoneus) ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί. Eur. Hec. 1001.

ναυμαχέω, v. (ex nave pugno) καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν. Arist. Ran. 693.

ναύμαχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (e navi pugnans, navalis) νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι. Il. ο, 677.

Ναυπάκτιος, α, ον, adj. (Naupactius) Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας. Aesch. Suppl. 270.

ναυπηγέω, v. (naves fabricor) τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν. Arist. Plut. 513.

ναυπηγία, ας, ἡ, et ναυπήγησις, ἡ, subst. (navis fabrica) ναυπηγίαν δ' ὡς εἴ τις ἁρμόζων ἀνήρ. Eur. Cycl. 459.

ναυπήγιον, ου, τὸ, subst. (locus ubi naves compinguntur) αὐτῶν πελεκώντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Arist. Av. 1157.

Ναυπλίειος, ον, adj. (Nauplicus) λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ. Eur. Or. 54.

Ναύπλιος, ου, ὁ, N. P. et 2. α, ον, adj. (1. Nauplius, 2. Nauplicus) σώσατε μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τε. Eur. Helen. 1585.

ναυπορος et ναυσίπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (navibus pervius) κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος. Aesch. Eum. 10. Vid. Eur. Iph. A. 172.

ναῦς, ναός, νεός et νεώς, et Ion. νηῦς, νηός, ἡ, subst. (navis) νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα. Eur. Hec. 928. Syn. πλοῖον, πευκή, σκάφος, ἄκατος, σχεδία. Epith. ποντία, ὠκύπομπος, πεντηκόντερος, θουρία, χαλκέμβολος, ὠκεῖα, κλειτή, εὐήρετμος, θοά, γλαφυρά, ὀρθόκραιρα, κυανόπρῳρος, μέλαινα, εὐεργής, κοίλη, περικαλλής, ἀμφιέλισσα, ἐΐσα, ἐΰσσελμος, ἐπήρετμος, ἐΰπρυμνος, ἡμάτια, μιλτοπάρῃος, κορωνίς, πολυκλήϊς, μεγακήτης, πολύζυγος, εὐρεῖα, θαλασσόπλαγκτος, ὠκύπορος, δολιχήρετμος, ἐεικόσορος, φορτίς.

ναυσθλόω, v. (navi vehendum suscipio, deporto) ναυσθλώσουσιν πατρῴας ἀπὸ γᾶς; Eur. Troad. 164.

Ναυσίθοος, ου, ὁ, N. P. (Nausithoüs) Ναυσίθοου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι. Od. θ, 565. Phr. μεγάθυμος, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε. Od. η, 62.

Ναυσικάα, ας, ἡ, N. P. (Nausicaa, filia Alcinoi) ἡ τρέφε

Ναυσίκααν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν. Od. η, 12. Epith. ἐΰπεπλος. Phr. ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη.

ναυσίκλειτος et ναυσίκλυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (navigandi peritia celeber) εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος. Od. ζ, 22. Vid. ο, 414.

Ναυσιμάχη, ης, ἡ, N. P. (Nausimache) Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος. Arist. Thesm. 804.

Ναυσίνοος, ου, ὁ, N. P. (Nausinoüs, filius Ulyxis et Calypsus) γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεὶς ἐρατῇ φιλότητι. Hes. Theog. 1017.

ναυσίπομπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (naves impellens) ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν. Eur. Phoen. 1727. Syn. ναυσίπορος.

ναυσίπορος, vid. ναυπόρος.

ναυσίστονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (navibus miseriam afferens) ναυσίστονον ὕβριν ἰδών. Pind. Pyth. 1, 140.

ναυσίφορητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (in navibus portatus) ἅρμασι· ναυσιφορήτοις. Pind. Pyth. 1, 64. Syn. ναυβάτης, ναυτικός, ναυτίλος, ναυσίπορος.

ναύσταθμον, ου, τὸ, subst. (statio navium) ναύσταθμα βὰς κατιδεῖν. Eur. Rhes. 243. Syn. λιμήν, νεώριον, ναύλοχος ἕδρα.

ναυστολέω, f. ήσω, v. (1. navi deduco, 2. adnavigo) καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; Eur. Or. 732. Syn. ναυτίλλομαι, ναυκληρέω.

ναυστόλημα, ατος, τὸ, ναυστολία et ναυτιλία, ας, ἡ, subst. (navi deductum, navigatio) πόντου τε ναυστολήμαθ', ὡς διαλλαγάς. Eur. Suppl. 220. Vid. Androm. 788. et Pind. Pyth. 4, 124. Syn. πλοῦς, ναυκληρία.

ναύτης, ου, ὁ, subst. (nauta) νεὼς δὲ ναύτης ἥσυχος καιρῷ σοφός. Eur. Suppl. 519. Syn. ναυβάτης, ναυτικός, ναυτίλος, πορθμεύς, ναύκληρος. Epith. vid. ναυβάτης. Phr. ναίας ἀρωγὸς τέχνας.

ναυτιάω et ναυσιάω, v. (nauseo) οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε. Arist. Thesm. 882.

ναυτικός, ή, όν, adj. (nauticus, navalis) ναυτικὸν στράτευμ', ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ. Eur. Iph. A. 914. Syn. ναύτιλος, νήϊος, νηίτης, θαλάσσιος.

ναυτιλία, ας, ἡ, subst., vid. ναυστόλημα.

ναυτίλλομαι, v. (navigo) Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Od. ξ, 246. Syn. πλέω, ἀποπλέω, ναυστολέω.

ναυτίλος, ου, ὁ, subst. (nauta) ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς. Eur. Androm. 883. Syn. vid. ναύτης.

ναυφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (naufragus, naves perdens) προσῆλθον ἀκταῖς, ναυφθόροις ἡσθημένοι. Eur. Helen. 1538. Syn. ναυαγός.

ναύφρακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (munitus in navi, classe instructus, navalis) ὁρᾷθ' ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε. Eur. Iph. A. 1259. Syn. ναυτικός, ναύλοχος, νήϊος.

νάω, v. (reperitur tantum apud poëtt. in Praes. et

Impf. dense effluo) *αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών.* Od. ζ, 292. Syn. *ῥέω, βρύω, βλύζω.*

νεάγγελτος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (recens nuntiatus) *ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φατιν.* Aesch. Choeph. 724.

νεάζω, v. (juvenesco, novo) *ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;* Eur. Phoen. 1635.

Νέαιρα, ας, ἡ, N. P. (Neaera) *ἃς τέκεν Ἠελίῳ ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.* Od. μ, 133.

νεαίρετος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (nuper captus) *δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.* Aesch. Agam. 1030.

νεακόνητος, vid. *νεηκόνητος.*

νεανίας, et Ion. *νεηνίας, νεανίσκος, ου, ὁ*, et *νεανὶς*, Ion. *νεηνὶς, ίδος, ἡ*, subst. et adj. (juvenis) *ἡ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου.* Eur. Alcest. 714. Vid. Soph. Trach. 312. et Arist. Plut. 1172. Syn. *νέος, νεανικός, κόρος, κοράσιον.*

νεανικός, ἡ, όν, adj. (juvenilis, validus) *ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικός.* Eur. Hipp. 1199. Syn. *νέος, νεαρός, νεοχμός, ἰσχυρός.*

νεανικῶς, adv. (juveniliter) *λάβουσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς.* Arist. Vesp. 1362. Syn. *νεαρῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως.*

νεανίς, vid. *νεανίας.*

νεανίσκος, vid. *νεανίας.*

νεαρός et *νειαιρός, ά, όν*, adj. (novitius, tenellus) *βρέφη· οὐ δὲ πρόσωπα νεα-ρά.* Eur. Troad. 832. (Iamb. dim.) Syn. *νέος, ἁπαλός, νεανικός.*

νέατος, et Ion. *νείατος, η, ον*, adj. (ultimus) *πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.* Il. ι, 153. Vid. ζ, 295. Syn. *ἔσχατος, νείαιρος, νεώτατος, ὕστατος.*

νεάω, v. (novo) *πρῶτα μὲν γὰρ, ἣν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς.* Arist. Nub. 1117.

νέβρειος, ον, adj. (hinnuleus) *οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο.* Call. 3, 244.

νεβρίς, ίδος, ἡ, subst. (pellis cervina) *νεβρίδα στολίδωσαμένα πότ' ἐγώ.* Eur. Phoen. 1768. Syn. *δέρας νεβροῦ.* Epith. *στικτή, ποικίλη.*

νεβρός, οῦ, ὁ et *ἡ*, subst. (hinnulus) *θύρσον τε χειρί, καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας.* Eur. Bacch. 823. Epith. *ποικιλόθριξ, ποικίλος, ἄναλκις.*

νεηθαλής, νεόθηλής, έος, et *νεόθηλος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (recenter virescens) *ἄγ' ὦ νεηθαλές, ὦ.* Eur. Ion. 112. Vid. Il. ζ, 347. et Aesch. Eum. 453. Syn. *νεογιλός, νεογονός, νεογνός, χλωρός, χλοηφόρος, νέος, νεαρός, νεόθρεπτος.*

νεήκης, έος, ὁ et *ἡ*, et *νεηκόνητος*, Dor. *νεακόνητος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (recens acutus) *ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.* Il. π, 484. Vid. Soph. Electr. 1394.

νέηλυς, υδος, ὁ et *ἡ*, adj. (qui modo advenit) *ἵπποι δ' οἵδε, γέραιε, νεήλυδες, οὓς ἐρέεινεις.* Il. κ, 558. Syn. *ἐπηλυς, νεαρός.*

νε̆ήφᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens dictus) *θαυμᾰσίην γὰρ τήνδε̆ νε̆ήφᾰτο̆ν ὄσσᾰν ᾰ̓κούω.* Hom. H. in Merc. 442.

νειαιρο̆ς, ᾰ, ο̆ν, adj. (imus, ultimus, extremus) *νειαίρῃ δ' ἐν γαστρῐ̀ διᾰ̀ ζωστῆρο̆ς ἔλασσε̆ν.* Il. ρ, 519.

νειᾰτο̆ς, vid. *νε̆ᾰτο̆ς.*

νεικε̆ω, Ion. *νεικείω*, f. *ε̆σω*, v. (objurgo, castigo) *τοὺς δε̆ ῐ̓δὼν νείκεσσε̆ν, ε̆̓πος τ' ε̆̓φᾰτ', ε̆̓κ τ' ὀνο̆μαζε̆ν.* Od. ρ, 215. Vid. ο, 210. et δ, 241. Syn. *ὀ̆νειδίζω, ε̆̓πῐτιμᾰω, λοιδο̆ρε̆ω, ῠ̔βρίζω, δηριᾰ̆ο̆μαι.*

νεῖκο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (contentio, certamen) *ἐγὼ δε̆ νεῖκο̆ς οὐχ ε̆̓χων τόδ' ἠρᾰ̆μην.* Eur. Heracl. 986. Syn. *φῐλο̆νεικῐ̆α, λοιδο̆ρῐ̆α, ε̆̓ρῐς, δῆρις, μᾰ̆χη.* Epith. *ᾰ̓κρῐτο̆ν, ὀ̆μοιῐ̆ο̆ν, ὀ̆μιο̆ν, με̆γᾰ, ᾰ̓κο̆ρεστο̆ν, πᾰ̆λαιο̆ν, νε̆ο̆ν, φο̆νῐ̆ο̆ν, ᾰ̓ρήῐ̆ο̆ν, ῠ̔πέρβῐ̆ο̆ν, ὀ̆λο̆ο̆ν, ἀμφήριστο̆ν, ᾰ̓ργᾰλε̆ο̆ν, λευγᾰλε̆ο̆ν, κρᾰτε̆ρο̆ν.*

Νειλε̆ως, forsan Dor. pro *Νήλευς*, q. v.

Νειλο̆θε̆ρὴς, ε̆ο̆ς, adj. (Nilo enutritus) *Νειλο̆θε̆ρῆ πᾰ̆ρειᾰν.* Aesch. Suppl. 74.

Νεῖλο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Nilus) *ἵησῐ σεπτὸν Νεῖλο̆ς εὔπο̆τον ῥε̆ο̆ς.* Aesch. P. V. 837. Syn. *Αἴγυπτο̆ς.* Epith. *με̆λαμβᾰ̆φὴς, ἑπτᾰ̆πο̆ρο̆ς, καλλίῤῥο̆ο̆ς, Αἰθῐ̆οψ, βᾰ̆θῠ̆δίνης, Αἰγύπτῐ̆ο̆ς, φε̆ρε̆καρπο̆ς.* Plur. vid. Eur. Hel. 1.

Νειλῶτῐς, ῐ̆δο̆ς, ἡ, adj. (Niloticus) *Νειλῶτῐν, οὗ δὴ τὴν μᾰ̆κρὰν ᾰ̓ποικῐ̆αν.* Aesch. P. V. 839.

νειο̆θε̆ν, νειο̆θῐ, νε̆ο̆θε̆ν, adv. (ex infimo, imo, vel intimo) *νειο̆θε̆ν ἐκ κρᾰδῐ̆ης· τρο̆με̆οντο̆ δε̆ οἱ φρε̆νε̆ς ἐντο̆ς.* Il. κ, 10. Vid. φ, 317. Syn. *κᾰ̆τωθε̆ν, νε̆ρθε̆ν, ἐκ βᾰ̆θους.*

νειο̆ς, Ion. pro *νε̆ο̆ς*, α, ο̆ν, adj. q. v.

νειο̆ς, οῦ, ἡ, subst. (novale) *ἐν δ' ε̆̓τῐ̆θει νειὸν μᾰ̆λᾰ̆κην, πίειρᾰν ᾰ̓̆ρουρᾰν.* Il. σ, 541. Epith. *βᾰ̆θειᾰ, ε̆̓ρῐ̆βῶλᾰ̆ξ.*

νείσσο̆μαι, vid. *νε̆ο̆μαι.*

νείφω et *νίφω*, f. *νῐ̆φῶ* et *νίψω*, 2. aor. *ε̆̓νῐ̆φο̆ν*, v. (ningo) *νιφε̆με̆ν ἀνθρώποισῐ πῐ̆φαυσκο̆με̆νος τᾰ̆ ᾰ̆ κῆλᾰ.* Il. μ, 280.

νε̆κᾰς, ᾰ̆δο̆ς, ἡ, subst. (strages mortuorum, acervus caesorum) *αὐτοῦ πήμᾰτ' ε̆̓πασχο̆ν ε̆̓ν αἰνῇσιν νε̆κᾰ̆δεσσῐν.* Il. ε, 886.

νε̆κρο̆δέγμων, ο̆ν, ο̆νο̆ς, adj. (qui mortuos cogit) *τοῦ νε̆κρο̆δέγμο̆νο̆ς· εἰς ᾰ̓πε̆ραντο̆ν.* Aesch. P. V. 159.

νε̆κρο̆θήκη, ης, ἡ, subst. (sandapila) *γε̆νε̆σιν τε̆ βρο̆τῶν, καὶ νε̆κρο̆θήκης.* Eur. Cret. fr. 2. 18.

νε̆κρο̆πομπο̆ς, ου, ὁ, adj. (qui mortuos deducit) *νεκρο̆πομπο̆ς ἵζει.* Eur. Alcest. 453.

νε̆κρο̆ς, ᾰ̀, ο̆ν, adj. et 2. *νε̆κρο̆ς*, οῦ, ὁ, subst. (1. mortuus, 2. cadaver) *τῇδ' εἴη ὃς ᾰ̓ποινᾰ̆ φε̆ροι, καὶ νεκρο̆ν ᾰ̓γοιτο̆.* Il. ω, 139. Syn. 1. *κᾰ̆μὼν, οἰχο̆με̆νο̆ς, τε̆θνε̆ὼς, θᾰ̆νὼν, νε̆κῠς, φθῐ̆με̆νο̆ς, τε̆θνηκὼς, κᾰ̆τᾰ̆τε̆θνειὼς, κᾰ̆ταφθῐ̆με̆νο̆ς.*

νέκτᾰρ, ᾰ̆ρο̆ς, τὸ, subst. (nectar) *νέκτᾰρ ἐῳνο̆χο̆ει· τοὶ δὲ χρυσέοις δε̆πᾰ̆εσσῐ.* Il. δ, 3. Epith. *ε̆̓ρῠθρο̆ν, ἱμε̆ρο̆εν, γλῠ̆κῠ, ᾰ̓κρητο̆ν, χῠτο̆ν.*

νεκτᾰ̆ρε̆ο̆ς, α, ο̆ν, adj. (nectareus) *νεκτᾰ̆ρε̆ῳ δε̆ χῐτωνῐ με̆λαιν' ἀμφίζᾰ̆νε̆ τέφρη.* Il. σ, 25.

νε̆κῠς, ῠ̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (mortuus) *μορμύρων ἀφρῷ τε̆*

καὶ αἵμᾰτῐ καὶ νέκῠεσσῐν. Il. ψ, 325. Syn. *νεκρὸς, πτῶμᾰ, ἔνεροι.* Epith. *ὀλὸμένὸς, ἄθαπτὸς, ἄθλῐὸς, φροῦδὸς, φθῐμένὸς, κᾰταφθῐμένὸς, κᾰτᾰτεθνειὼς, γυμνὸς, ἐλεεινὸς, κτᾰμένὸς, κρῠερὸς.*

Νέμεᾰ et **Νέμειᾰ, ας, ἡ,** N. P. (Nemea) *ὅππως τ' εὔῠδρου Νεμέης εἰσήλῠθε χῶρὸν.* Theocr. 25, 182. Vid. Hes. Theog. 329.

νεμέθω, vid. *νέμω.*

Νέμεὸς, Νέμειὸς et **Νεμειαῖὸς, ὸν,** adj. (Nemeaeus) *κοίλην αὖλῐν ἔχοντᾰ Διὸς Νεμέοιὸ πᾰρ' ἄλσὸς.* Theocr. 25, 169. Vid. Eur. Herc. f. 152. et Hes. Theog. 327.

νεμεσάω et **νεμεσίζω,** v. (indignor, reprehendo, improbo) *καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτὸν, ὅ τις τοιαῦτᾰ γε ῥέζοι.* Il. ψ, 494. Vid. ε, 757. Syn. *μέμφὸμαι, ἀγᾰνακτέω, φθὸνέω, ἐπῐτιμάω, νεικέω, ἐπῐπλήσσω, βασκαίνω.*

νεμεσητὸς, ἡ, ὸν, adj. (indignatione dignus) *αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προσέηκε πῠθέσθαι.* Il. λ, 648.

νέμεσῐς, εως, ἡ, subst. (justa indignatio, ultio) *θεῶν νέμεσῐς εἰς Ἑλένᾰν.* Eur. Orest. 1357. Syn. *ὕβρῐς, φθὸνὸς, μέμψῐς.*

νεμέτωρ, ὸρὸς, ὁ, subst. (ultor) *Ζεὺς νεμέτωρ ἐπῐδοι κὸταίνων.* Aesch. Sept. c. Theb. 481. Syn. *ἀμύντωρ, τιμωρὸς.*

νέμὸς, εὸς, τὸ, subst. (nemus, locus pascuus umbrosus) *ἐν νέμεϊ σκῐερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγᾰγε δαίμων.* Il. λ, 480. Syn. *ἄλσὸς.*

νέμω et **νεμέθω,** v. (tribuo, distribuo, pasco) *νέμειν μᾰταίῳ μᾶλλὸν, ἢ χρηστῷ πᾰτρί.* Eur. Hel. 917. Vid. Il. λ, 635. Syn. *ἀπὸνέμω, διαιρέω, μερίζω, βόσκω.*

νενῑηλὸς, ὸν, adj. (fatuus) *ὃς μᾰλᾰ μὴ νενῑηλὸς; ἐπ' ἰσαίῃ γᾰρ ἔοικε.* Call. 1, 63. Syn. *ἀναίσθητὸς, ἀλᾰὸς, ἀνὸητὸς, βλεννὸς, ἠλὸς.*

νεὸαρδὴς, εὸς, adj. (nuper rigatus) *ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βὸρέης νεὸαρδε' ἀλωὴν.* Il. φ, 346.

νεὸγᾰμὸς, ου, ὁ et **ἡ,** adj. (nuper nuptus) *ἔσται δεδορκὼς, νεὸγᾰμου νύμφης δίκην.* Aesch. Agam. 1152. Syn. *νεὸδμὴς, νεὸδμητὸς, νεὸζυξ, νεὸζῠγὸς, νεὸζῠγὴς, νέωστῐ νυμφῐὸς.*

νεὸγιλὸς, νεὸγὸνὸς et **νεὸγνὸς, η, ὸν,** et **νεὸγενὴς, εὸς,** adj. (nuper natus) *τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκῠλᾰκος νεὸγιλῆς.* Od. μ, 86. Vid. Eur. Ion. 1001. Iph. T. 1224. et Aesch. Choeph. 523.

νεὸγραπτὸς et **νεὸγρᾰφὸς, ὸν,** adj. (nuper pictus) *πρόσθε νεογράπτω θᾰλᾰμω χὸρὸν ἐστάσαντὸ.* Theocr. 18, 3.

νεὸγυιὸς, ου, ὁ et **ἡ,** adj. (juvenili corpore) *ἑπτὰ γᾰρ δαίσαντὸ πῠραὶ νεὸγυίους.* Pind. Nem. 9, 56.

νεὸδαρτὸς, ου, ὁ et **ἡ,** adj. (nuper excoriatus) *ἐστὸ βὸὸς νεὸδαρτὸν, ἀλύσκων κῆρᾰ μέλαινᾰν.* Od. χ, 363.

νεὸδμὴς, ῆτὸς. et **νεὸδμητὸς, ου, ὁ** et **ἡ,** adj. (nuper nuptus, domatus) *ἀλλ' ὕβρῐς, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.* Eur. Med. 1363. Vid. Pind. Isthm. 4, 106. Syn. *νεὸγᾰμὸς, νέωστῐ νυμφῐὸς.*

νεὸδρεπτὸς et **νεὸδρὸπὸς, ου, ὁ** et **ἡ,** adj. (nuper de-

cerptus) λευκοστέφεἰς ἔχουσᾶ νἔὀθρέπτους κλᾶδους; Aesch. Suppl. 338. Vid. 359.

νεόζυξ, ὔγὄς, νεόζῦγὄς, ου, et νἔοζυγής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (nuper conjunctus) εἰκὸς σφᾶδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζῦγᾶ. Eur. fr. 167, 3. Vid. Med. 800. et Aesch. P. V. 1045. Syn. νἔὄδμής, νἔὄδμητὄς, νἔὄγᾶμὄς.

νἔὄθἔν, vid. νειόθἔν.

νἔὄθηλής et νἔὄθηλὄς, vid. νἔηθᾶλής.

νἔὄθρεπτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper nutritus) φυτᾶλῖῃ νἔὄθρεπτᾶ κᾶτημύουσῖν ἔρᾶζἔ. Apoll. Rhod. 3, 1399.

νἔοίη, ης, ἡ, subst. (juvenilis aetas) ἦσθᾶ πᾶρος· νῦν αὖτἔ νόον νίκησἔ νἔοίη. Il. ψ, 604. Syn. ἥβη, νἔὄτης.

νἔοικὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in nova urbe domum habens, nove habitatus) καὶ τὰν νἔοικὄν ἕδραν. Pind. Ol. 5, 19.

νἔὄκηδής, νἔὄπᾶθής et νἔὄπενθής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (recenti moerore vel calamitate adfectus) εἰ γάρ τις καὶ πένθὄς ἔχων νἔὄκηδἔϊ θυμῷ. Hes. Theog. 98. Vid. Aesch. Eum. 917. et Od. λ, 39.

Νἔὄκλείδης, ου, ὁ, N. P. (Neoclides) εἷς μέν γἔ Νἔὄκλείδης· ὅς ἐστῖ μὲν τῦφλὄς. Arist. Plut. 665.

νἔὄκλωστὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper contextus) ἦτοῖ ὄγ' ὠριγνᾶτὄ νἔοκλῶστω τἔλᾶμῶνὄς. Theocr. 24, 44.

νἔὄκμητὄς, vid. νἔόκτὄνὄς.

νἔὄκοπτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper caesus) πρὸς ταῦτᾶ μύλην ἄγᾶθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νἔὄκοπτὄν. Arist. Vesp. 648.

νἔὄκὄτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (novus) τί δ' ἐστῖ πρᾶγμᾶ νἔὄκὄτον πὄλει πᾶρὄν; Aesch. Sept. c. Theb. 804.

νἔὄκρᾶς, ᾶτὄς, adj. (nuper mixtus) νἔὄκρᾶτᾶ φῖλον κὄμῖσειἔν. Aesch. Choeph. 338.

νἔόκτιστὄς, η, ὄν, adj. (nuper conditus) τὰν νἔοκτίσταν ἔς Αἴτναν. Pind. Nem. 9, 3. Syn. νἔοικὄς.

νἔόκτὄνὄς, νἔὄφὄνὄς, νἔὄκμητὄς, ου, ὁ et ἡ, et νἔοσφᾶγής, ἔὄς, adj. (nuper occisus) ἀμφ' Ἀχῖλεῖ νἔοκτὄνῳ. Pind. Nem. 8, 52. Vid. Eur. Electr. 1170. Rhes. 884. et Hec. 882.

νἔὄλαία, ας, ἡ, subst. (juvenum multitudo) πένθει πῖτνεῖ, οὐ νἔὄλαίᾳ. Eur. Alcest. 103. Syn. νἔὄτης, νἔοία.

νἔόλλουτὄς, νἔὄλουτὄς et νἔὄπλῦτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper lotus) δή ῥᾶ· νἔόλλουτος πρὄκᾶλεύμἔνὄς ἠδῦμὄν ὕπνὄν. Hom. H. in Merc. 241. Vid. Od. ζ, 64.

νἔὄμαι, νεἰσσὄμαι et νίοσσὄμαι, v. (ibo, abibo, redibo) ἠῶθεν γὰρ νεῦμαῖ ἅμ' ἠἔλῖῳ ἀνῖοντῖ. Il. ψ, 150. Vid. Theocr. 7, 25. et Pind. Ol. 3, 62. Syn. ἀπὄνἔὄμαι, ἄνειμῖ, ὑποστρἔφω, νοστἔω.

νἔὄπᾶθής et νἔὄπενθής, vid. νἔὄκηδής.

νἔὄπηκτὄς et νἔὄπᾶγής, οῦς, ὁ et ἡ, adj. (nuper compactus) οὐδἔ πῦρὸς νἔὄπηκτὄς ἀπὸ γλῦκἔροῖὄ γᾶλακτὄς. Hom. Batrach. 38.

νἔὄπλουτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper ditatus) Ἔοικᾶς, ὦ πρεσβῦτᾶ, νἔὄπλούτω τρῦγῖ. Arist. Vesp. 1309.

νἔὄπλῦτὄς, vid. νἔόλλουτὄς.

νεόποκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper carptus) *οἰὸς νεογνῆς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών.* Soph. Oed. C. 475.

νεόπριστος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper sectus et politus) *ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος.* Od. ϑ, 404.

Νεοπτόλεμος, ου, ὁ, N. P. (Neoptolemus, filius Achillis) *Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε* [1]*), τὸν Μηλιᾶ.* Soph. Philoct. 4. Epith. *ϑεοειδής, φίλος, δαΐφρων, ἰσόθεος, μεγάθυμος.*

νεόπτολις, εως, adj. (nuper structus) *στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν.* Aesch. Eum. 690.

νεόρραντος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper perfusus) *πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει.* Soph. Aj. fl. 30.

νεόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper fluens) *καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει.* Aesch. Agam. 1322.

νεορτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (improvisus) *μή μοι νεορτον προσπέσον μᾶλλον δάκοι.* Eur. fr. Thes. 4, 6.

νέος, α, ον, adj. (novus, recens) *σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος.* Il. ζ, 462. Syn. *νεαρός, νεωρής, νεοχμός, νεηγενής, ἁπαλός, ἠΐθεος, αἰζηός, νεοσίγηλος.*

νεοσίγηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens splendens) *μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον.* Pind. Ol. 3, 8.

νεόσμηκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens detersus et politus) *ϑωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν.* Il. ν, 342.

νεοσπαδής, έος, **νεοσπάς**, άδος, et **νεόσπαστος**, adj. (recens evaginatus) *στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος.* Aesch. Eum. 42. Vid. Soph. Antig. 1215.

νεόσπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens satus) *τόκευς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου.* Aesch. Eum. 662.

νεοσσός et **νεοττός**, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (pullus) *εἴργει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον.* Aesch. Sept. c. Theb. 499. Syn. *πῶλος, νεογνός, μόσχος.* Epith. *ἁπαλός, ἀπτήν, κεχηνώς.*

νεοσταοία, ας, ἡ, subst. (insolentia) *ὡς ηὔδα· Κύπριν δὲ νεοσταοίη λάβε μύθων.* Apoll. Rhod. 3, 76.

νεόστροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens tortus) *νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἥν οἱ ἔδησα.* Il. ο, 469.

νεοσφαγής, vid. **νεόκτονος.**

νεότευκτος, ου, ὁ et ἡ, et **νεοτευχής**, έος, adj. (recens factus) *ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο.* Il. φ, 592. Vid. Theocr. 1, 28. Syn. *νηγάτεος.*

νεότης, ητος, ἡ, subst. (juventus) *ἁ νεότας μοι φίλον· ἄ-χθος.* Eur. Herc. f. 639. Syn. *νεοία, νεολαία, ἥβη.* Epith. *ἐρατή, ϑαλερά, ἄφρων, τηλεθόωσα.*

νεότμητος et **νεότομος**, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens sectus) *ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθύτες οἰναρέοισι.* Theocr. 7, 134. Vid. Aesch. Choeph. 23.

νεότοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper natus, quae nuper peperit) *ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι.* Eur. Bacch. 690.

νεοτρεφής, έος, et **νεότροφος**, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper nutritus) *νεοτρεφεῖς, φράσον.* Eur. Heracl. 93. Vid. Aesch. Agam. 703.

1) *Νεοπτόλεμε* efficit h. l. Paeon. prim.

νε̆οττεύω, v. (nidum pono) ʼε̆νε̆όττευσεν γε̆νο̆ς ἡμε̆τε̆ρο̆ν. Arist. Av. 790.

νε̆οττῐα, ας, ἡ, subst. (nidus) ʼε̆σέλθε̆τʼ εἰς νε̆οττῐαν γε̆ τὴν ἐμήν. Arist. Av. 642. Syn. κᾰλία.

νε̆όττῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (pullulus) τᾰ νε̆όττῐᾰ, κἀμαυτο̆ν, οἰκήσω δή. Arist. Av. 547. Syn. vid. νε̆οσσο̆ς.

νε̆οττο̆τρο̆φε̆ω, v. (pullos nutrio) μνησῐκᾰκῆσαι τὴν ἡλῐκῐαν, ἐξ ἧς ἐνε̆οττο̆τρο̆φήθης. Arist. Nub. 999.

νε̆ούτᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuper vulneratus) τειρο̆με̆νον· κᾰτᾰ δʼ αἷμᾰ νε̆ουτᾰτοῠ ἐῤῥε̆ε̆ χειρο̆ς. Il. ν, 539.

νε̆ο̆φο̆νο̆ς, vid. νε̆όκτο̆νο̆ς.

νε̆ο̆χᾰρακτο̆ς, ο̆ν, adj. (nuper impressus) ʺῐχνη τᾰ κείνου νε̆ο̆χᾰραχθʼ, ο̆πως ῐδῃς. Soph. Aj. fl. 6.

νε̆ο̄χμο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (novus) τῐ δʼ ἔστῐ Πέρσαις νε̆ο̆χμο̆ν ἐμβριθὲς κᾰκο̆ν; Aesch. Pers. 699. Syn. vid. νε̆ο̆ς.

νε̆ο̆ω, v. (renovo) νε̆ωσσο̆ν εὔφρο̆νʼ αἶνο̆ν. Aesch. Suppl. 543.

νε̆πους, πο̆δο̆ς, adj. (1. qui est sine pedibus, 2. prognatus, nepos) ἀμφῐ δε̆ μιν φῶκαι, νε̆πο̆δες καλῆς Ἁ̆λο̆σύδνης. Od. δ, 404.

νέρθε̆ et νέρθε̆ν, adv. (ex intimo) εἰ γάρ μʼ ὑπο̆ γῆν, νέρθεν θʼ Ἅ̆ϊδου. Aesch. P. V. 158. Syn. vid. νειο̆θε̆ν.

νέρτε̆ρο̆ς, α, ο̆ν, adj. (infernus) μᾰ τοὺς πᾰρʼ ʺΑιδην νερτε̆ρους ἀ̆λάστο̆ρᾰς. Eur. Med. 1055.

Νέσσο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Nessus) Νέσσος πᾰλαὶ Κένταυρο̆ς ἐξε̆πειοε̆ νῐν. Soph. Trach. 1157.

Νεστο̆ρε̆ο̆ς, et Ion. Νεστο̆ρειο̆ς, α, ο̆ν, adj. (Nestoreus) Νεστο̆ρε̆ας με̆ν ἔπειθʼ ἵππους θε̆ρᾰποντε̆ κο̆μειτην. Il. θ, 113.

Νεστο̆ρῐδης, ου, ὁ, patronym. (Nestorides, Nestoris filius) Νεστο̆ρῐδης· ʺἘ̆λᾰτον δε̆ ἄ̆ναξ ἀνδρῶν Ἀ̆γᾰμέμνων. Il. ζ, 33.

Νέστωρ, ο̆ρο̆ς, ὁ, N. P. (Nestor) ἀμβρο̆σῐην δῐᾰ νύκτᾰ· μᾰλιστᾰ δε̆ Νέστο̆ρῐ δίῳ. Il. β, 57. Epith. Νηλη̆ϊᾰδης, κῦδο̆ς Ἀ̆χαιῶν, λῐγὺς Πῠλῐων ἀ̆γο̆ρήτης, πρῶτο̆ς ἀνδρῶν, δῖο̆ς, με̆γᾰς, ποιμὴν λαῶν, ἄ̆γαυο̆ς, ἄ̆ναξ, ὑ̆πέρθυμο̆ς, ἱππο̆δᾰμο̆ς, κυδᾰλῐμο̆ς, με̆γᾰθυμο̆ς, ἀντῐθε̆ο̆ς, γε̆ρήνῐο̆ς, γε̆ρων, ἡδῠε̆πὴς, ἱππηλᾰτᾰ, ἱππο̆τᾰ, Νηλήῐο̆ς, οὖρο̆ς Ἀ̆χαιῶν.

νεῦμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (nutus) μο̆νοψήφοισῐ νεύμᾰσιν σε̆θε̆ν. Aesch. Suppl. 378. Syn. ῥο̆πή. Epith. ἄ̆φθογγο̆ν, κῦπρῐδῐο̆ν.

νευρὰ, νευρεία, ας, ἡ, et νεῦρο̆ν, ου, τὸ, subst. (nervus) ἰῷ ἄ̆παλ νευρῆς· τὸν μέν τʼ ἤλυξε̆ πο̆δεσσῐ. Il. λ, 476. Vid. Theocr. 25, 14. et Il. π, 316. Syn. χόρδη. Epith. βο̆εία, ἐ̆ϋστρε̆φὴς, νε̆όστρο̆φο̆ς, με̆λῐηδής.

νευρο̆ῤῥᾰφο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (sutor) σαυτὸν δε̆ λῠχνο̆πώλῃσῐ, καὶ νευρο̆ῤῥᾰφοις. Arist. Equit. 739.

νευροσπᾰδὴς, οῦ, adj. (nervo tractus) νευροσπᾰδὴς, ἄ̆τρᾰκτο̆ς, αὐτο̆ς ἂν τᾰλας. Soph. Philoct. 290.

νευρο̆ω, v. (nervos tendo, firmo, roboro) βᾰβαί· νε̆νεύρωται με̆ν ἥδε̆ συμφο̆ρά. Arist. Lys. 1078. Syn. ῥώννυμῐ, κρᾰτύνω, ἐμπε̆δο̆ω.

νευστάζω et νεῦω, v. (nuo) ὄφρῠσῐ νευστάζων· οἱ δὲ προ̆πε̆σόντε̆ς ἔρεσσο̆ν. Od. μ, 194. Vid. Il. γ, 337. Syn. δῐᾰνεύω, ῥε̆πω, ἐ̆πῐκλίνω, συγχωρε̆ω.

νἔφἔλη, ης, ἡ, et νἔφὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (nubes, nebula) ὦρσ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νἔφἔλάων. Il. β, 147. Vid. δ, 274. Syn. ὁμῐχλη, σκὄτὄς. Epith. κυάνἔα, μἔλαινα, χειμἔρῐα, θεοπἔσῐα, δεινὴ, αἰθἔρῐα, λεπτὴ, ἠἔρὄφοιτὄς, πῠκινὴ, ὑδάτὄεσσᾰ, ἀελλὄπους, ἀελλάς, ἐρῐβρὄμὄς. Phr. vid. Il. δ, 275.

νἔφἔληγἔρἔτης et νἔφεληγἔρὴς, ἔὄς, adj. (nubes cogens) τὴν δἔ μἔγ' ὀχθήσας προσἔφη νἔφἔληγἔρἔτα Ζεύς. Il. α, 515.

Νἔφἔλὄκοκκῡγία, ας, ἡ, N. P. (Nephelococcygia) μἔλη πἔποίηκ' ἐς τὰς Νἔφἔλὄκοκκῡγίας. Arist. Av. 917.

Νἔφἔλὄκοκκῡγιεὺς, ἔως, ὁ, adj. (Nephelococcygieus) δῐδὄναι Νἔφἔλὄκοκκῡγιεῦσιν. Arist. Av. 877.

νἔφρὄς, ου, ὁ, subst. (renes) ποῖος γὰρ ἂν ἢ νἔφρὸς ἀντίσχοι; Arist. Lys. 962.

νἔω, f. ήσω, v. (1. neo, 2. cumulo) πρὶν γὰρ εἶναι Περγάσῆσιν, ἐνἔὄν ἐν ταῖς ἐμβᾰσῐν. Arist. Equit. 321. Syn. 1. νήθω, κλώθω, 2. ἐπῐνἔω, χώννυμῐ, σωρεύω, ἀθροίζω, νηἔω, νηνἔω.

νἔω, f. νεύσομαι et νευσοῦμαι, v. (no, nato) κάλλιπ'· ἀτὰρ χείρεσσῐ νἔων, ἐπῐμαίἔὄ νόστου. Od. ε, 344. Syn. νήχὄμαι, κὄλυμβάω.

νἔώνητὄς, ὄν, adj. (nuper emptus) κἄκῶς Πᾰφλᾰγὄνᾰ, τὸν νἔώνητον κἄκὄν. Arist. Equit. 2.

νἔωρὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (novus) φὄβον νἔωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισὄδου. Soph. Oed. C. 730. Syn. vid. νἔὄς.

νἔώρῐὄν, ου, τὸ, subst. (navale) ὡς δ' ἤλθὄμεν σῶν πἔρῐβὄλον νἔωρίων. Eur. Hel. 1546. Syn. ναυστᾰθμὄς.

νἔὼς, vid. ναὄς.

νἔωστῐ, adv. (nuper) ἔτ' εἰσ' ἀγῶνες τοῖς νἔωστῐ νυμφίοις. Eur. Med. 367. Syn. νἔὄθἔν.

νεώτἔρὄς et νἔώτᾰτὄς, η, ὄν, comp. et superl. a νἔὄς, q. v.

νὴ, (particula affirmantis et jurantis) νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γἔ σῠ. Arist. Plut. 74.

Νήαιθὄς, ου, ὁ, N. P. (Neaethus) καὶ πὄτῐ τὸν Νήαιθὸν· ὅπα κᾰλᾰ πάντᾰ φύοντῐ. Theocr. 4, 24.

νηγᾰτἔὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (novus, nuper factus) καλῷ, νηγᾰτἔῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἠἔλίος ὥς. Il. ξ, 185. Syn. νἔὄς, καινὄς, λεπτὄς, ἁπᾰλὄς.

νήγρἔτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui excitari nequit) εὕδὄμἔς εὖ μάλᾰ μακρὸν ἀτέρμὄνᾰ νήγρἔτὄν ὕπνὄν. Mosch. 3, 111.

νήδῠᾰ, ων, τὰ, subst. (viscera, intestina) νηδῠίοισῐ μάλ' ὀξῠ κρᾰδαινὄμἔνον λῦἔ γυῖᾰ. Il. β, 524. Syn. ἔντἔρᾰ, σπλάγχνᾰ.

νήδῠμὄς, ὄν, adj. (dulcis) εὗδον παννὺχιοι· Δίᾰ δ' οὐκ ἔχἔ νήδῠμὄς ὕπνὄς. Il. β, 2. Syn. ἡδῠμὄς, ἡδὺς, γλῠκὺς, γλῠκἔρὄς.

νηδὺς, ῠὄς, ἡ, subst. (alvus) ἐννἔάκαιδἔκᾰ μἔν μοῖ, ἰῆς ἐκ νηδῠὄς, ἦσᾰν. Il. ω, 496. Syn. γαστὴρ, μήτρα. Epith. μἔγάλη, πὄλῠχανδὴς, ἄγὄνὄς, θυμαλγὴς, ἄκυμων, ἄδιψὄς.

νηἔω, f. ήσω, v. (acervo, congrego) νήἔὄν Ἑκτὄρἔης, κἔφᾰλῆς ἀπἔρείσῐ' ἄποινᾰ. Il. ω, 276. Syn. vid. νἔω 2.

νήθω, f. ήσω, v. (neo) γεινὄμἔνῳ νήσαντὄ λίνῳ, ὅτἔ μιν τἔκἔ μήτηρ. Od. η, 198. Syn. vid. νἔω 1.

νηῐᾰς, vid. *ναῐς*.

Νήῐŏν, ου, τὸ, N. P. (Neïum, promontorium Ithacae) *ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, ὕπŏ Νηΐῳ ὑλήεντῐ*. Od. α, 186.

νήῐŏς, α, ŏν, et *νηΐτης*, ου, ὁ, adj. (navalis) *στρᾰτὸς, δᾰμασθεὶς ναῐαιοῖν ἐμβŏλαῖς*. Aesch. Pers. 284. Vid. Apoll. Rhod. 2, 239. Syn. *ναυτῐκŏς*.

νηῐς, vid. *ναῐς*.

νηῐς, ῐδŏς, adj. (nescius) *οὐδἕ τ' ἄϊδρείῃ· ἔπεῐ οὐδ' ἔμἕ νῆϊδᾰ γ' οὕτως*. Il. η, 198. Syn. *ἄπειρŏς, ἀνἕπιστήμων, ἄῐδρῐς, ἀμᾰθής*.

Νηῐτη, ης, ἡ, adj. (Neïta, una e septem portis Thebarum, vid. Beck. Eur. Phoen. 1120.) *καὶ πρῶτᾰ μὲν πρŏσῆγἕ Νηῐταις πύλαις*. Eur. Phoen. 1120.

νηίτης, vid. *νήῐŏς*.

νηκερδής, ἕŏς, ὁ et ἡ, adj. (non prudens, non commodus) *Αὐτŏμἕδον, τίς τοί νῠ θἕῶν νηκερδἕᾰ βουλήν*. Il. ρ, 469. Syn. *ἀκερδὴς, ἀνώφἕλŏς, ἀνŏητŏς*.

νήκἕρŏς, ου, et *νηκἕρως*, ωτŏς, ὁ et ἡ, adj. (cornua non habens) *καὶ τŏτἕ δὴ κἕρᾰοὶ καὶ νήκἕροῐ ὑληκοῖται*. Hes. Op. 527.

νήκεστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (insanabilis) *ψεύσἕταῐ, ἐν δἕ δίκην βλάψας, νήκεστŏν ἀάσθῃ*. Hes. Op. 281. Syn. *ἀνήκεστŏς*, q. v.

νηκουστἕω, v. (non audio, non obtempero) *νηκούστησἕ θἕᾶς, ἀλλ' ἐξ ἅλŏς ἦλθἕ μἕτ' αὐτούς*. Il. υ, 14. Syn. *ἀνηκουστἕω, ἀτημἕλἕω, πᾰρŏρᾰω, ἀπῐθἕω*.

νηκτŏς, ŏν, adj. (natatilis) *τοῖς ἰχθῦσιν τŏ νηκτŏν*. Anacr. 2, 5.

νηλἕής, *νηλειής* et *νηλής*, ἕŏς, ὁ et ἡ, adj. (immisericors) *νηλἕἕς· ἀλλ' οὐ θήν μοῐ ἕπιλλίζοντἕς ŏπίσσω*. Apoll. Rh. 4, 390. Vid. Hom. H. 4, 246. et Aesch. P. V. 42. Syn. *ἀνηλἕής, ἄνοικτŏς, ἀπηνὴς, σκληρŏς, σχἕτλῐŏς*.

Νηλείδης, *Νηληῐᾰδης*, *Νηλήῐŏς*, ου, ὁ, et *Νηληῐς*, ῐδŏς, ἡ, patronym. (Neleo natus) *Νηλεΐδαι μἕτŏπισθἕν Ἰάŏνἕς ἱδρύσαντŏ*. Apoll. Rhod. 1, 959. Vid. Il. κ, 87. et β, 20.

νηλἕŏποινŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (immitis) *καὶ Μοίρας, καὶ Κῆρᾰς ἐγείνᾰτŏ νηλἕŏποίνους*. Hes. Theog. 217.

Νηλεὺς, ἕως, ὁ, N. P. (Neleus) *Νηλεὺς ἵζεσκεν, θἕŏφιν μήστωρ ἀτᾰλαντŏς*. Od. γ, 409. Epith. *ἀγαυŏτᾰτος ζωόντων, μἕγᾰθυμŏς, ἀντῐθἕŏς, θεῖŏς*.

νηλἕῶς et *νηλείως*, adv. (crudeliter, inhumane) *καὶ τῆς τυθείσης νηλἕῶς ὁμοσπŏρου*. Aesch. Choeph. 236, Vid. Apoll. Rhod. 1, 610. Syn. *ἀνηλἕῶς, ἀνοίκτως, χᾰλἕπῶς*.

Νηληῐς, vid. *Νηλείδης*.

νήλῐπŏς, ου, et *νήλῐπους*, πŏδŏς, ὁ et ἡ, adj. (discalceatus) *νήλῐπŏς, οἶἕᾰνος· καὶ δὴ λἕλῐητŏ νἕεσθαι*. Apoll. Rh. 3, 646. Vid. Soph. Oed. C. 362. Syn. *ἀνῠπŏδητŏς, ἀσάνδᾰλŏς*.

νηλιτὴς, ἕŏς, ὁ et ἡ, adj. (non sceleratus, non deflectens ab officio) *αἵ τἕ σ' ἀτιμάζουσῐ, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσὶν*. Od. τ, 498. Syn. *ἀθῶŏς, ἀναίτῐŏς, ἄμεμπτŏς*.

νῆμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (filum) *νήμᾰτὰ θ' ἵετŏ πἕδῳ*. Eur. Or. 1432. Syn. *μῐτŏς, λῐνŏν*. Epith. *ἀρᾰχναιŏν, λεπτŏν, μᾰλᾰκŏν*.

νημέρτειᾰ, *ας*, *ἡ*, subst. (veritas) *καὶ τῶνδε νημέρτειᾰ συμβαίνει χρόνου*. Soph. Trach. 176. Syn. *ἀλήθειᾰ*, *τὸ ἀκριβὲς*, *βέβαιον*, *ἀτρεκὲς*.

νημερτέως. adv. (accurate, vere) *νημερτέως* [1]) *τὸν μῦθον ἐνισπήσω*. Od. ε, 98.

νημερτὴς, *έος*, ὁ et ἡ, adj. (verus) *εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέᾰ μυθήσασθε*. Il. ζ, 376. Syn. *ἀληθὴς*, *ἀμεμπτος*, *ἀτρεκής*.

νηνεμία, *ας*, *ἡ*, subst. (tranquillitas aëris) *ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν*. Od. ε, 392. Syn. vid. *αἴθρα*.

νήνεμος, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (vento vacuus, serenus) *σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον*. Eur. Hec. 531. Syn. *εὔδιος*, *γαληνὸς*, *ἥσυχος*.

νῆξις, *εως*, ἡ, subst. (natatio) *νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δή ῥᾰ*. Hom. Batrach. 67. Syn. *τὸ νηκτόν*.

νηοπόλος, vid. *ναοφύλαξ*.

νηὸς, Ion. pro *ναὸς*, q. v.

νηοσσόος, poët. pro *νεοσσόος*, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (naves servans) *Οἰάγροιο παῖς νηοσσόον, εὐπατέρειαν*. Apoll. Rh. 1, 570.

νηπενθὴς, *έος*, ὁ et ἡ, adj. (moerore carens, serenus, laetus) *νηπενθές τ' ἄχολον τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων*. Od. δ, 221. Syn. *ἀνάλγητος*, *ἄλυπος*, *ἀλύπητος*, *ἀνώδυνος*, *ἀπένθητος*, *ἄχολος*.

νηπίᾰα et *νηπίεα*, *ας*, *ἡ*, subst. (1. infantia, 2. stultitia) *νηπιάας ὀχέειν ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί*. Od. α, 297. Vid. Il. ι, 487. Syn. *μωρία*, *ἀφροσύνη*, *ἄνοιᾰ*.

νηπιᾰχεύω et *νηπιάχω*, v. (pueriliter vel stulte ago) *αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτο τε νηπιᾰχεύων*. Il. χ, 502. Vid. Apoll. Rhod. 1, 1242. Syn. *νήπιᾰ φρονέω*.

νηπίᾰχος, *νήπιος* et *νηπύτιος*, *α*, *ον*, adj. (1. infans, 2. stultus) *παῖδα τε νηπίᾰχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη*. Il. ζ, 408. Vid. Eur. Androm. 753. et Il. υ, 211. Syn. *βρέφος*, *νεογνὸς*, *μικρός*.

νήπλεκτος, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (intextus, incomptus, inornatus) *πενθάλεα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος*. Bion. 1, 22. Syn. *ἄκομψος*, *ἀκτένιστος*.

νήποινος, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (nulla data satisfactione) *ῥεῖ'· ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν*. Od. α, 160. Syn. *ἄτιτος*.

νηπύτιος, vid. *νηπίᾰχος*.

Νηρεὺς, *έως*, ὁ, N. P. (Nereus, Deus marinus) *αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο*. Hes. Theog. 264. Epith. *ἀγαυὸς*, *μέγας*, *γέρων*, *πολιὸς*, *νημερτὴς*, *μεγαλώνυμος*, *θεῖος*, *ἀψευδὴς*, *ἀληθής*.

Νηρηΐδες, *ων*, *αἱ*, N. P. (Nereides, filiae Nerei) *πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν*. Il. σ, 39. Epith. *ἀθάνατοι*, *πότνιαι*, *ἑλκεσίπεπλοι*, *χρυσηλάκατοι*.

νήριθμος, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (innumerabilis) *κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν*. Theocr. 25, 57. Syn. *ἀνήριθμος*, *ἀνάριθμος*, *ἄπλετος*, *νήριτος*.

[1]) *νημερτέως* efficit h. l. molossum.

Νήρῐκŏς, ου, ἡ, N. P. (Nericus, insula) *οἷος Νήρῐκŏν εἷλŏν ἐΰκτῐμĕνον πτŏλῐεθρŏν.* Od. ω, 376.

Νήρῐτŏν, ου, τὸ, N. P. (Neritum, mons Ithacae) *τοῦτŏ δĕ Νήρῐτŏν ἐστῐν ŏρος, κᾰτᾰειμĕνŏν ὕλῃ.* Od. ν, 351. Epith. *ἀρῐπρĕπĕς, εἰνŏσῐφυλλŏν.*

Νήρῐτŏς, ου, ὁ, N. P. (Neritus, heros) *τὴν ποίησ' Ἴθᾰκος, καὶ Νήρῐτŏς ἠδĕ Πŏλύκτωρ.* Od. ρ, 207.

νησαιŏς, α, ŏν, *νησῐώτης*, ου, *νησῐωτῐκŏς*, ἡ, ŏν, et *νησῐῶτῐς*, ῐδŏς, ἡ, adj. (insularis) *ἢ νησιώτην σπῐρᾰδᾰ κέκτηται βῐŏν;* Eur. Rhes. 697. Vid. Androm. 1261. Soph. Trach. 671. et Eur. Troad. 190.

νῆσŏς, ου, ἡ, subst. (insula) *μᾰκᾰρων κᾰτοικεῖν νῆσŏν ἐστῐ μόρσῐμŏν.* Eur. Hel. 1676. Epith. *ἔρημŏς, θŏὴ, ᾰμύμων, ἐϋκτῐμĕνη, ὑλήεσσᾰ, ὠγῠγῐα, δενδρήεσσᾰ, εὔβŏτŏς, εὐμηλŏς, λᾰχειᾰ, οἰνŏπληθὴς, πŏλῠπŏρŏς, ἐσχᾰτῐὰ, ἀμφῐρῠτη et ἀμφῐρῠτŏς, κρᾰνᾰὰ, πλωτὴ, ῑερὰ, τηλĕδᾰπὴ, αἰπήεσσᾰ, ἀνθĕμŏεσσᾰ. ἐνᾰλῐα, πευκήεσσᾰ, θᾰλασσŏπλαγκτŏς, ἐρημαία, θᾰλασσŏπληκτŏς.*

νῆσσᾰ, ης, ἡ, subst. (anas) *ἴδĕ πῶς νῆσσᾰ κŏλυμβᾷ.* Anacr. 37, 5.

νηστεύω, v. (cibo abstineo) *ἀλλ' ὥσπĕρεὶ Θεσμŏφŏρῐοις νηστευŏμĕν.* Arist. Av. 1519. Syn. *ἀσιτĕω.*

νῆστῐς, ῐος, ὁ et ἡ, adj. (jejunus) *πλᾰνᾷ τĕ νῆστῐν ἀνᾰ τὰν πᾰρᾰλῐαν ψάμμŏν.* Aesch. P. V. 590. Syn. *ἄσιτŏς, ἄκμηνŏς.*

νητŏς, ἡ, ŏν, adj. (conglomeratus) *εὐρῠν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκŏς ἔκειτŏ.* Od. β, 338. Syn. *νĕνημĕνŏς, ἐπασσῠτĕρŏς, μεστŏς.*

νηττᾰρῐŏν, ου, τὸ, subst. (anaticula) *νηττᾰρῐŏν ἂν καὶ φαττῐŏν ὑπĕκŏρῐζĕτŏ.* Arist. Plut. 1011.

νηῦς, vid. *ναῦς.*

νήῠτμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (halitus expers) *κεῖται νήῠτμος τĕτĕλεσμĕνŏν εἰς ἐνῐαυτŏν.* Hes. Theog. 795. Syn. *ἄπνŏŏς, ἄψυχŏς, ἀνάπνευστŏς.*

νηφᾰλῐŏς, α, ŏν, adj. (sobrius) *χŏάς τ' ἀοίνους, νηφᾰλῐᾰ μειλίγμᾰτᾰ.* Aesch. Eum. 107. Syn. *νήφων, ἄσινŏς, ἄποινŏς.*

νήφω, v. (sobrius sum) *ὀρθῶς γ', ὅτῐ ἡ νήφοντĕς οὐχ ὑγῐαίνŏμĕν.* Arist. Lys. 1228. Syn. *γρηγŏρĕω.*

νήχῠτŏς, ŏν, adj. (maxime diffusus) *φάρμᾰχ', ὅσ' ἤπειρὸς τĕ φύει καὶ νήχῠτŏν ὕδωρ.* Apoll. Rhod. 3, 530. Syn. *ἀχύνĕτŏς.*

νήχω vel *νήχŏμαι*, v. (nato) *ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾰσίως γῆ νηχŏμĕνοισῐ φᾰνείη.* Od. ψ, 233. Syn. *κŏλυμβᾰω, νĕω.*

νῐγλᾰρŏς, ου, ὁ, subst. (genus modulaminis) *αὐλῶν, κĕλευστῶν, νιγλᾰρων, σῠριγμᾰτων.* Arist. Acharn. 554.

νίζω, v. (lavo) *μĕλη, μαγεύουσ', ὡς φŏνον νίζουσᾰ δή.* Eur. Iph. T. 1339. Syn. *ἀπŏνίζω, λούω, νίπτω, κλύζω, πλύνω, ἀποσμήχω.*

νικᾰω, *νίκημῐ* et *νικηφŏρĕω*, f. ήσω, v. (vinco, superior sum) *ἀνĕρᾰς ἀλφηστὰς νίκα τᾰχĕεσσῐ πŏδεσσῐ.* Od. ν, 261. Vid. Theocr. 7, 40. et Eur. Bacch. 1136. Syn. *κρᾰτĕω, ὑπĕρέχω, ἐκπŏλĕμŏω.* Phr. *νίκην καὶ ἀγλᾰŏν εὖχŏς ἀρέσθαι, νικηφόρου δώρου τῠχεῖν.*

νίκη, ης, ἡ, subst. (victoria) *νικῶσᾰ νίκην τῐνᾰ; μᾰθεῖν χρῄζω σθένεν.* Eur. Suppl. 1070. Syn. *κρᾰτŏς, εὖχŏς, ἔπαθλŏν, ᾰριστειᾰ, τρŏπαιόν, στεφᾰνηφŏρῐα.* Epith. *σεμνὴ, οὐ κᾰκŏδοξŏς, ἑτερ̆αλκὴς, εὐπŏλεμιŏς, ᾰγλᾰὴ, ᾰγερωχŏς, ἱμερ̆όεσσᾰ, μεγᾰλώνῠμιŏς, κυδιᾰνειρᾰ, λυσῐπŏνŏς, μεγᾰκλεὴς, ῐερὰ, λαμπρα, πŏλῠγηθης, περῐκαλλὴς, ᾰδευκὴς, ἐρῐκύδης, ᾰναίμακτŏς, πŏτνῐᾰ.*

νικητέŏς, ŏν, adj. verbal. (vincendus) *κᾰλῶς ἔλεξᾰς· οὐ σθένει νικητέŏν.* Eur. Bacch. 941.

νικητήριŏν, ου, τὸ, subst. (praemium victoriae) *τᾰ δ' οἴκŏθεν κεῖν' ᾰντι νικητηρῐων.* Eur. Troad. 956. Syn. *ἄεθλŏν, ἔπαθλŏν.*

νικηφŏρέω, vid. *νικᾰω.*

νικηφŏρῐα, ας, ἡ, subst. (victoria) *μαλθᾰκᾷ νικαφŏρῐα σῠν ᾰοιδᾷ.* Pind. Nem. 2, 6. Syn. vid. *νίκη.*

νικηφŏρŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (victoriam afferens, victor) *ξὺν θεοῖσι*[1]), *καὶ Γῆ, καὶ Δίκη νικηφŏρῳ.* Aesch. Choeph. 142.

Νικῐας, ου, ὁ, N. P. (Nicias) *λευκός τῐς ᾰνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ.* Arist. Eccl. 428.

νικŏβουλŏς, ου, ὁ et *ἡ*. adj. (qui in senatu vincit) *τῐ δ' ἄλλŏ γ', εἰ μὴ νικŏβουλŏς ἐγενŏμην;* Arist. Equit. 615.

Νικŏδῐκη, ης, ἡ, N. P. (Nicodice) *πέτου, πέτου, Νικŏδίκη.* Arist. Lys. 321. (Choriamb. dim.)

Νικŏμᾰχŏς, ου, ὁ, N. P. (Nicomachus) *μύρμηκῐ θ' ὁμοῦ καὶ Νικŏμᾰχῳ.* Arist. Ran. 1506.

Νικόστρᾰτŏς, ου, ὁ, N. P. (Nicostratus) **Νικόστρᾰτος** *δ' αὖ φησῐν, ὁ Σκαμβωνῐδης.* Arist. Vesp. 81.

Νῐŏβη, ης, ἡ, N. P. (Niobe) *Νῐŏβης, Ἀδράστῳ πλησῐον πᾰραστᾰτεῖ.* Eur. Phoen. 162. Epith. *εὔκŏμιŏς, δύστηνŏς, πανελήμων, δᾰκρῠόεσσᾰ, πέτρα, λαϊνέα.*

νίπτρŏν, ου, τὸ, subst. (lavacrum) *χέροῖν ἔπεμπε νίπτρᾰ, κᾰξεθυμῐα.* Eur. Ion. 1174. Syn. *λŏετρŏν.*

νίπτω, f. *ψω*, v. (lavo) *βοῦς ἤλθŏμεν νίψοντες ἐνᾰλῐᾳ δρŏσῳ.* Eur. Iph. T. 255. Syn. *ᾰπŏνίπτω, κλύζω, νίζω, λούω.*

Νιρεὺς, έως, ὁ, N. P. (Nireus) *Νιρεὺς, ὃς κάλλιστŏς ᾰνὴρ ὑπŏ Ἴλιŏν ἦλθε.* Il. *β*, 673. Phr. *κάλλιστŏς Ἀχαιῶν.*

Νισαῖŏς, ου, ὁ, N. P. (Nisaeus) *Νισαῖοι Μεγᾰρῆες, ᾰριστεύοντες ἐρετμοῖς.* Theocr. 12, 27.

Νῖσŏς, ου, ὁ, N. P. (Nisus) *Νῖσον Δουλῐχῐῆᾰ ἔῠν τ' ἔμεν, ᾰφνειόν τε.* Od. *σ*, 126. Phr. *φαίδῐμŏς υἱŏς Ἀρητῐᾰδαŏ ᾰνακτος.*

Νίσσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Nissa, oppidum Boeotiae) *Νίσσαν τε ζᾰθέην, Ἀνθηδŏνᾰ τ' ἐσχᾰτŏωσᾰν.* Il. *β*, 508.

νίσσŏμαι, vid. *νέŏμαι.*

Νίσυρŏς, ου, ἡ, N. P. (Nisurus, una e Cycladibus) *οἳ δ' ᾰρᾰ Νίσυρόν τ' εἶχον, Κρᾰπᾰθόν τε Κᾰσον τε.* Il. *β*, 676.

νῖτρŏν, ου, τὸ, subst. (nitrum) *πάντᾰ νῖτρον καὶ φῦκŏς ᾰπὸ σκάνας ᾰγŏράσθων.* Theocr. 15, 16.

νῐφᾰς, ᾰδŏς, ἡ, et *νῐφετός, οῦ, ὁ*, subst. (nix) *λευκοπτέρῳ δὲ νῐφᾰδῐ καὶ βροντήμᾰσι.* Aesch. P. V. 1029. Vid. Od. *δ*, 566. Syn. *χιὼν, ψεκᾰς, στᾰγών.* Epith. *πυκνὴ, χειμερῐα, ταρφειᾰ, χρυσέα, πολλὴ, ᾰμαιμᾰκετŏς, τρηχειᾰ.*

1) *θεοῖσι* est h. l. disyllabum.

νῐφŏβŏλŏς et νῐφŏβλητŏς, ου, ὁ et ἡ, νῐφŏεις, εσσᾰ, ἐν, νιφετώδης et νῐφοστῐβής, ἕŏς, ὁ et ἡ, adj. (nive cinctus, nivosus) νῐφŏβŏλᾰ πεδῐᾰ, πŏλῠσπŏρᾰ τ'. Arist. Av. 952. Vid. Il. ξ, 227. et Soph. Aj. fl. 679.

νῐφω [1]), f. ψω, v. (ningo) νῐφᾰδŏς ἐν πῠλαις νῐφŏμενας βρŏμŏς. Aesch. Sept. c. Theb. 198.

νŏεω, f. ήσω, v. (intelligo, animadverto, cogito) Εὐρῠμᾰχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νŏεεις δε καὶ αὐτŏς. Od. φ, 257. Syn. ἐννŏεω, αἰσθᾰνŏμαι, ἐνθυμεŏμαι, φρŏνεω, λŏγίζŏμαι, ἐπιστᾰμαι, γιγνώσκω.

νŏημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (cogitatio, consilium, voluntas) αὐτᾰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτŏς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτŏ νŏημᾰ. Od. ξ, 273. Syn. ἔννοιᾰ, διᾰνοιᾰ, σῠνεσις, νŏŏς, βουλή, γνώμη. Epith. ἐσθλŏν, κερδᾰλεŏν, γναμπτŏν, ὠκῠ, ᾰβουλŏν, ποικιλŏν, θεῖŏν, πῐνῠτŏν, οὐρᾰνῐŏν.

Νŏήμων, ŏνŏς, 1. ὁ, N. P. 2. adj. (1. Noëmon, 2. prudens, intelligens) Ἄλκανδρόν θ', Ἄλιόν τε, Νŏήμŏνᾰ τε, Πρῠτᾰνίν τε. Il. ε, 678. Syn. 2. σῠνετŏς, ἔμπειρŏς, μητίετης, πεπνυμενŏς, σώφρων, φρŏνιμŏς, ἔμφρων, ᾰγχινŏŏς.

νŏθαγενής, εŏς, ὁ et ἡ, et νŏθŏς, η, ŏν, adj. (spurius) φŏνον γ' ἐκείνη, καὶ τεκνῳ νŏθαγενεῖ. Eur. Androm. 904. Vid. 920. Syn. σκŏτιŏς, ῠπŏβλητŏς.

νŏθεῖŏς, εια, ŏν, adj. (spuriis datus) νŏθεῖ' ᾰπŏθνήσκων; b. ὁ νŏμŏς αὐτŏν οὐκ ἐᾷ; Arist. Av. 1656.

νŏῐδῐŏν, ου, τὸ, subst. (cogitatiuncula) γνωμιδῐων καὶ νŏῐδῐων. Arist. Equit. 100.

Νŏμαίη, ης, ἡ, N. P. (Nomaea) Δᾰφνὶς ἐγώ, Λῠκῐδας δε πᾰτήρ, μήτηρ δε Νŏμαίη. Theocr. 27, 41.

νŏμᾰς, ᾰδŏς, adj. (1. in pascuis versatus, 2. gregalis) Ἰλίσσου νŏμᾰδες ῥεέθρων. Soph. Oed. C. 687.

νŏμεŏμαι, v. (dilanio, discerpo) αἱ δ' ᾰλλαι τᾰ περισσᾰ κρεᾰ νŏμεοντŏ γῠναῖκες. Theocr. 26, 24. Syn. δῐᾰμοιρᾰŏμαι, δῐασπᾰρᾰσσω, δρῠπτŏμαι, δῐαρπᾰζω.

νŏμευμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (grex pecorum) μήλων φλεŏντων εὐπŏκοις νŏμεύμᾰσιν. Aesch. Agam. 1389.

νŏμεὺς, εως, ὁ, subst. (pastor) οἱ δε τᾰχα πρŏγενοντŏ, δύω δ' ᾰμ' ἕποντŏ, νŏμῆες. Il. σ, 525. Syn. βŏτήρ, ποιμήν, μηλŏβŏτήρ, μηλŏνŏμŏς, αἰπŏλŏς, βουκŏλŏς, οὐβώτης, ἱππŏβουκŏλŏς. Epith. κᾰκŏς, χρῠσειŏς, λιγῠφθογγŏς.

νŏμεύω, f. εύσω, et aor. ευσῶ, v. (pasco) τυρίοδεν; τᾰς δ' αἶγᾰς ἔγων ἐν τῷδε νŏμευσῶ. Theocr. 1, 14. Syn. νεμω, νεμεθω, βŏσκω, ποιμαίνω.

νŏμή, ῆς, ἡ, subst. (partitio, pascuum, pastus) ποιμροὺς λῐποῦσᾰ νŏμᾰς. Eur. Cycl. 61. Syn. νŏμŏς, πρŏνŏμή, πŏα, βῐŏς. Epith. ᾰμφῐβῐŏς, ᾰνθεμŏεσσᾰ, ŏρεσσῐβŏτŏς.

νŏμίζω, f. ίσω, Att. ιῶ, v. (1. usu, consuetudine sancio, 2. puto, arbitror) πρᾰτŏν· ἔπειτᾰ δ' ᾰλεσσὶ μεμιγμενŏν (ὡς νενŏμισται).

1) Quamquam prior h. v. syllaba per se anceps est, tamen fere semper producitur.

Theocr. 24, 95. Syn. 2. *δŏκέω, οἶμαι, οἴŏμαι, ὀίŏμαι, ἡγέŏμαι, ῠπŏλαμβᾰνω, λŏγίζŏμαι.*

νŏμῐμŏς, η, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (1. usitatus, legitimus, 2. justus) *ἐν εὐσέβεῖ γοῦν, νŏμῐμᾰ μὴ κλέπτειν νέκρῶν.* Eur. Hel. 1276. Syn. *δῐκαιŏς, ἔννŏμŏς, εἰθισμένŏς.*

νŏμῐŏς, α, ŏν, et ὁ, ἡ, adj. (pastoralis, vid. Voss. Virg. Georg. p. 53. et Spanheim ad Call. l. c.) *Φοῖβον καὶ Νŏμῐον κικλήσκŏμεν, ἐξέτῐ κείνου.* Call. 2, 47.

νŏμισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. mos receptus, 2. numisma) *οὔτοι νŏμισμᾰ λευκŏς ἄργῠρος μŏνŏν.* Eur. fr. Oedip. 5, 3. Syn. *ἔθŏς*, 2. *κέρμᾰ, ἀργῠριŏν.*

νŏμŏς, οῦ, ὁ, subst. (pascuum, sedes) *ῥίμφᾰ ἑ γοῦνᾰ φέρει μέτᾰ τ' ἤθεᾰ καὶ νŏμŏν ἵππων.* Il. ζ, 511. Syn. vid. *νŏμή.*

νŏμŏς, ου, ὁ, subst. (1. mos, 2. lex, 3. cantilena) *καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νŏμοι διώρῐσᾰν.* Eur. Hec. 835. Syn. *θεσμŏς, θέμῐς, δίκη, τὸ νŏμῐμŏν, ἔθŏς, μέλŏς.* Epith. *ἶσŏς, βάκχειŏς, κοινŏς, πᾰτρῷŏς, πᾰλαιŏς, γŏερŏς, ἀρχαῖŏς, ἀσφᾰλὴς, βάρβᾰρŏς, ἄσπονδŏς, ἀπηνὴς, ἄγραπτŏς, κᾰθᾰρŏς, σŏφŏς, ὑψίπους.*

νŏŏς, νοῦς, ŏου, οῦ, ὁ, subst. (mens) *τόνδε νŏον καὶ θῡμŏν ἐνὶ στήθεσσῐν ἔχοντες.* Il. δ, 309. Syn. *φρὴν, γνώμη, φρόντῐς, διᾰνοιᾰ, πρᾰπῐς, θάρσŏς.* Epith. *λεπτŏς, οὐ βέβαιŏς, ἐλεύθερŏς, τᾰχῠς, ἀγᾰθŏς, δŏλερŏς, νημερτὴς, τλήμων, κάρτερŏς, ἐναίσῐμŏς, ἀτάρβητŏς, πῠκινŏς, πινῠτŏς, ἄγναμπτŏς, ἀπŏφώλῐŏς, πιστŏς, κοῦφŏς, ἐλᾰφρŏς, σŏφŏς, ἐσθλŏς, θεσύδης, πρŏφρων, ἔμπεδŏς, ἄφραστŏς, κραιπνŏς, ἄτρŏμŏς, ἄπληστŏς, πŏλῠκέρδης, ἀκήλητŏς.*

νŏσερŏς, ά, ŏν, *νŏσημᾰτῐκŏς*, ἡ, ŏν, et *νŏσώδης*, εŏς, ὁ et ἡ, adj. (morbidus, morbosus) *ἰσᾰδελφŏς ἀνὴρ, ὀρθῶν νŏσερŏν.* Eur. Or. 1014. Vid. Suppl. 433. Syn. *ἀσθενής.*

νŏσέω, f. ήσω, v. (1. aegroto, 2. sanam mentem non habeo) *νŏσοῦντῐ ληρεῖν, ἀνδρŏς οὐχὶ σώφρŏνŏς.* Soph. Trach. 435. Syn. *ἀσθενέω, ἀῤῥωστέω, μᾰλᾰκίζŏμαι.* Phr. *ἄγρῐᾳ νŏσῳ συντήκŏμαι.*

νŏσήλειᾰ, ας, ἡ, *νŏσημᾰ*, ᾰτŏς, τὸ, et *νŏσŏς*, Ion. *νοῦσŏς*, ου, ἡ, subst. (morbus) *ῥάκη, βᾰρείας τοῦ νŏσηλείας πλέᾰ.* Soph. Philoct. 39. Vid. Eur. Or. 874. 10. et Il. α, 10. Syn. *κᾰμᾰτŏς, ἀσθένειᾰ, ἀῤῥωστῐα.* Epith. *αἰσχίστη, ἄγρῐα, μᾰνῐᾰς, δυσκλεής, δεινὴ, κρῠφαία, ἑκουσῐα, ἐχθίστη, γῠναίκειŏς, μεγᾰλη, αὐθαίρετŏς, στῠγερὰ, ἀργᾰλέα, δŏλῐχὴ, ἀνδρŏφŏνŏς, θεŏσσῠτŏς, λυγρὰ, ἀνήκεστŏς, θερμὴ, κρῠερὰ, πῐκρὰ, πŏλῠπήμων, μῠγερὰ, λυσσώδης, δῠσίατŏς.*

νοστέω, f. ήσω, v. (1. redeo, 2. proficiscor) *γῆν Μᾰρῐανδυνῶν ἐπῐκέλσετε νοστήσαντες.* Apoll. Rhod. 2, 352. Syn. 1. *ἀπŏνοστέω, ἀνέρχŏμαι, ἐπᾰνέρχŏμαι, νέŏμαι, νείŏμαι, νεισσŏμαι, ὑποστρέφŏμαι, πŏρεύŏμαι, ἀνᾰχωρέω.*

νόστῐμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui redire potest, jucundus) *δŏκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.* Aesch. Agam. 1209.

νόστŏς, ου, ὁ, subst. (reditus, peregrinatio) *ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βᾰσῐλείῳ.* Aesch. Pers. 8. Syn. *κᾰθŏδŏς, ἀναστρŏφὴ, κέ-*

λευθός. Epith. πρευμε̆νὴς, πῑκρο̆ς, κᾰκο̆ς, πο̆νηρο̆ς, δύσνοστο̆ς, ἄθλῐο̆ς, ἀπήμων, με̆λῐηδὴς, γλῠκῠ̆ς, γλῠκε̆ρο̆ς, ψευδώνῠμο̆ς.

νοσφίζω, f. ῐ̆σω, et Attice ῐῶ, v. (1. separo, 2. fraudo, 3. desero) το̆ξοισῐ τοῖς ἔμοῖσῐ νοσφῐεῖς βῐ̆ον. Soph. Phil. 1427. Syn. χωρίζω, δῐαιρε̆ω, ἀφο̆ρίζω, δῐΐστημῐ.

νόσφῐν et *νοσφῐ*, adv. (seorsim) ἅτῐς ἔπιφθύσδοισᾰ τᾰ μὴ κᾰλᾰ νόσφῐν ἐρύκοι. Theocr. 7, 127. Syn. χωρῐ̆ς, δῐ̆χᾰ, ἐκτο̆ς, ἀπο̆νοσφῐ, λᾱ̆θρα.

νο̆σώδης, vid. *νο̆σε̆ρο̆ς*.

νο̆τε̆ρο̆ς et *νο̆τῐο̆ς*, α, ο̆ν, adj. (humidus) ποῖ δῆτᾰ; πόντου νο̆τε̆ρο̆ν εἶπᾰς ἔκβο̆λο̆ν; Eur. Iph. T. 1043. Vid. Arist. Av. 1398. Syn. ῡ̆γρο̆ς, δῐε̆ρο̆ς, δῐῡ̆γρο̆ς.

νο̆τε̆ω, v. (madeo) ἄρτῐ πο̆τεπλάσθη κῆτῐ μῠ̆ροισῐ νότεῖ. Call. Ep. 54, 2. Syn. νο̆τίζο̆μαι, ῡ̆γραίνο̆μαι, βρε̆χο̆μαι.

νο̆τῐ̆α, ας, et *νο̆τῐ̆ς*, ῐ̆δο̆ς, ἡ, subst. (humor) καρπῷ Βριθο̆μένη, νο̆τίησῐ τε̆ εἰᾰ̆ρῐνῇσῐν. Il. ϑ, 307. Vid. Eur. Iph. T. 107. Syn. ψᾰ̆κᾰ̆ς, ῐ̆κμᾰ̆ς, ῡ̆γρο̆της. Epith. ποντῐ̆α, καλλῐ̆πο̆τᾰ̆μο̆ς, δρο̆σώδης, τᾰ̆χεῖᾰ, θᾰ̆λασσῐ̆α.

νο̆τίζω, v. (humecto, madefacio) λευκῆς νο̆τίζει με̆λᾰ̆νο̆συρμαῖον λε̆ών. Arist. Thesm. 857. Syn. ῡ̆γραίνω, βρε̆χω.

νο̆τῐο̆ς, α, ο̆ν, vid. *νο̆τε̆ρο̆ς*.

Νο̆το̆ς, ου, ὁ, subst. (Notus) εὖτ᾽ ὄρε̆ος κο̆ρῠ̆φῇσῐ Νο̆τος κᾰτε̆χευε̆ν ὁμίχλην. Il. γ, 10. Epith. ἀργέστης, ἄλληκτος, δεινο̆ς, κραιπνο̆σσῡτο̆ς, χειμε̆ρῐο̆ς, δῐε̆ρο̆ς.

νουβυστῐ̆κο̆ς. ἡ, ο̆ν, et *νοῦβυστο̆ς*, ο̆ν, adj. (sapientiae plenus, prudens) γῠ̆ναῖκᾰ δ᾽ εἶναι πρᾶγμ᾽ ἔφη νουβυστῐ̆κο̆ν. Arist. Eccl. 441. Syn. σῠ̆νε̆το̆ς, φρο̆νῐ̆μο̆ς, σο̆φο̆ς, δαῖφρων.

νουβυστῐ̆κῶς, adv. (prudenter) ὡς εὖ κᾰ̆τηρέψασθε̆ καὶ νουβυστῐ̆κῶς. Arist. Vesp. 1294. Syn. σῠ̆νε̆τως, φρο̆νῐ̆μως.

νουθε̆σῐ̆α, ας, ἡ, *νουθε̆τημᾰ*, ᾰ̆το̆ς, τὸ, et *νουθε̆τησῐ̆ς*, εως, ἡ, subst. (admonitio, castigatio) δεξῐο̆τητος καὶ νουθε̆σῐ̆ας. Arist. Ran. 1040. Vid. Soph. Electr. 345. et Eur. Herc. f. 1247. Syn. πᾰ̆ραίνε̆σῐ̆ς, παίδευσῐ̆ς, δῐ̆δαγμᾰ, ἀνᾱ̆μνησῐ̆ς, κε̆λευσμᾰ. Epith. μᾱ̆κρὰ, ἀγᾰ̆θή.

νουθε̆τε̆ω, f. ήσω, v. (admoneo) ἡμᾶς πᾰ̆ρόντας χρή σε̆ νουθε̆τεῖν φῐ̆λᾰ. Eur. Or. 290. Syn. πᾰ̆ραινε̆ω, ἀνᾰ̆μιμνήσκω, παιδεύω, δῐδάσκω, τιμωρε̆ω.

νουθε̆τημᾰ et *νουθε̆τησῐ̆ς*, vid. *νουθε̆σῐ̆α*.

νουθε̆τητε̆ο̆ς, ο̆ν, adj. verbal. (admouendus, castigandus) δρᾶσον κᾰ̆θήσω. νουθε̆τητε̆ος δε̆ μοι. Eur. Ion. 439.

νουμηνῐ̆α, ας, ἡ, subst. (novilunium) ῐ̆ν᾽ αἱ θε̆σεις γίγνοιντο̆ τῇ νουμηνίᾳ. Arist. Nub. 1197. Syn. ἱε̆ρο̆μηνῐ̆α.

νουνε̆χὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (prudens, sapiens) πράσσειν προ̆θύμως, ὅστῐ̆ς ἂν γ᾽ ᾖ νουνε̆χής. Eur. Dan. 48. Syn. ἔμφρων, δαῖφρων, σῠ̆νε̆το̆ς, φρο̆νῐ̆μο̆ς.

νοῦς, vid. *νο̆ο̆ς*.

νοῦσο̆ς, Ion. pro *νο̆σο̆ς*, q. v.

νυκτε̆ρείσῐο̆ς, *νυκτε̆ρῐνο̆ς*, ἡ, ο̆ν, et *νύκτε̆ρο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (nocturnus) δο̆κῶν γῠ̆ναικῶν ἔργᾰ νυκτε̆ρείσῐᾰ. Arist. Thesm. 204. Vid. Vesp. 2. et Aesch. Agam. 4. Syn. νῠ̆χῐο̆ς,

ἔννὕχὄς, ἑσπἔρἴὄς, νυκτωπὄς, ἐννὕχἴὄς, νυκτἔρωπὄς, σκὄτεινὄς, σκὄτἴὄς.

νυκτἔρἴς, ἴδὄς, ἡ, subst. (noctua) Ἶβις Λὔκοὔργῳ· Χαιρἔφῶντἴ νυκτἔρἴς. Arist. Av. 1296.

νύκτἔρὄς, vid. νυκτἔρεἰσἴὄς.

νυκτἔρωπὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ater) Ἔπἔᾰ μὄνον καὶ δὄκημᾰ νυκτἔρωπὄν. Eur. Herc. f. 111. Syn. νυκτωπὄς.

νυκτηγὄρἔω, v. (noctu proclamo, congrego) νυκτηγὄρεῖσθαι, κᾰπἴβουλεύειν πὄλει. Aesch. Sept. c. Theb. 29.

νυκτηγὄρἴα, ας, ἡ, subst. (nocturna proclamatio) νυκτηγὄρἴαν; οὐκ οἶσθᾰ δὄρὄς. Eur. Rhes. 20.

νυκτηρἔφὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (nocte occultus) μἔνει δ' ᾰκοῦσαί τἴ μου μἔριμνᾰ νυκτ—ηρἔφἔς. Aesch. Agam. 445.

νυκτἴβρὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (noctu strepens) ποίμνἴᾰ· νυκτἴβρὄμου. Eur. Rhes. 553.

νυκτἴπλαγκτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui noctu excitat, vel errare facit) τοὺς δ' αὖτἔ νυκτἴπλαγκτὄς ἐκ μᾰχης πὄνὄς. Aesch. Agam. 321.

νυκτἴπὄλὄς, νυκτἴφοιτὄς et νυκτὄπἔρἴπλᾰνητὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (noctivagus) νυκτἴπὄλων ἔφὄδων ἀνάσσεις. Eur. Ion. 1049. Vid. Aesch. P. V. 678. et Arist. Acharn. 263. Syn. νυκτἴφαντὄς.

νυκτἴσεμνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nocte venerandus) καὶ νυκτἴσεμνᾰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὄς. Aesch. Eum. 108.

νυκτἴφαντὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nocte visus) οὐ νυκτἴφαντον πρὄπὄλὄν Ἐνὄδίας μ' ὁρᾷς. Eur. Hel. 569.

νυκτἴφοιτὄς, vid. νυκτἴπὄλὄς.

νυκτἴφρουρητὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nocturnis praesidiis custodiens vel custoditus) Ἄρει δᾰμἔντας νυκτἴφρουρήτῳ θρᾰσει. Aesch. P. V. 886.

νυκτὄπἔρἴπλᾰνητὄς, vid. νυκτἴπὄλὄς.

νυκτωπὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (noctis faciem habens, ater) νυκτωπὄν ἐξεῖλἔ βρὄτῶν. Eur. Iph. T. 1280. Syn. vid. νυκτἔρεἰσἴὄς.

νύκτωρ, adv. (noctu) ἀπὄ τῆς ὀρὄφῆς νύκτωρ γᾰλἔώτης κᾰτἔχἔοἔν. Arist. Nub. 173. Syn. νυκτὄς, παννὕχἴὄν, ἐν νυκτἴ.

νυμφᾰγωγὄς, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (qui sponsam ab aedibus paternis ad sponsum deducit) πᾰρειμἴ νυμφᾰγωγὄς· ἀλλ' ὀχημᾰτων. Eur. Iph. A. 610. Syn. νυμφὄκὄμὄς, προμνηστρἴα.

νυμφεῖὄς, Ion. νυμφήἴὄς, ου, νυμφἴδἴὄς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et νυμφἴκὄς, ἡ, ὄν, adj. (nuptialis) ἀλλὰ κτἔνεῖς νυμφεῖᾰ τοῦ σαυτοῦ τἔκνου; Soph. Antig. 574. Vid. Call. 4, 118. Eur. Alcest. 906. et Med. 1134.

νύμφευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (nuptiae) κρἔων δ' ἔοικἔ τῶν ἐμῶν νυμφευμᾰτων. Eur. Phoen. 1219. Syn. γᾰμὄς, ὑμἔναιὄς, νυμφεῖὄν. Epith. κᾰλὄν, γνήσἴὄν, αἰσχρὄν, ἄνὄσἴὄν.

νυμφευτήρἴὄν, ου, τὸ, subst. (concubitus) οὐκ, ἀλλᾰ λἔκτρων σκὄτἴᾰ νυμφευτήρἴᾰ. Eur. Troad. 256.

νυμφεύτης, ου, et *νύμφῐὄς*, ου, ὁ, subst. (sponsus, maritus) *ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφευτᾳ*. Eur. Ion. 912. Vid. Orest. 1108. Syn. *πἄρἄνυμφῐὄς, εὐνήτωρ, ἄλὄχὄς*, q. v.

νυμφευτρῐα, ας, ἡ, subst. (pronuba) *ἀλλ' αὑτηΐ, τἴς ἐστῐν;* b. *ἡ νυμφευτρῐα*. Arist. Acharn. 1056.

νυμφεύω, v. (1. nuptum do, 2. nubo, sponsam accipio) *οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει πὄτε*. Eur. Alcest. 314. Syn. *μνηστεύω, γᾰμέω*.

νύμφη et *νυμφᾰ* [1]), ης, ἡ, subst. (1. sponsa, 2. nova nupta, 3. nurus, et 4. in plural. *Νύμφαι*, Nymphae, semideae femineam speciem habentes, quas veteres fingebant praeesse nemoribus, fontibus, arboribus, montibus etc.) *δεῦρ', ἴθῐ νύμφᾰ φίλη, ἵνᾰ θέσκελᾰ ἔργᾰ ἴδηαι*. Il. γ, 130. Syn. 1. *κὄρη, πἄρθένὄς, μνηστὴ*, 2. *νὔὄς*. Epith. 1. *βᾰθὔκολπὄς, ἑλῐκῶπῐς, νἔα, καλλῐπᾰρῃὄς, ἀμύμων, οὐρεία, εὐκλεὴς, ἀπὄβλεπτὄς, ἐρᾰτῶπῐς, ἠὔκὄμὄς, ἄνυμφὄς, πἔρῐκαλλὴς, καλλίοφὔρὄς, ἱμἔρὄεσσᾰ, κυᾰνὄφρὔς, πὄτνῐᾰ, ἐὔπλὄκᾰμὄς*, 4. *θεαὶ, ἐπῐποιμἔνἔς, ἀγρὄνὄμοι, κοῦραι Διὄς, λῐγὔμολποι, Νηιᾰδἔς, Ὀρεστιᾰδἔς, χὄρὄηθἔἔς, Νηιδἔς, ὠκὔθὄαι, ὄρειαι, Ἰδαῖαι, πἔτραῖαι, ῥὄδὄπηχἔἔς, ἐρᾰτειναὶ, ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαῖ ἀγροιώταις, Ἀλσηῐδἔς, Δηλιᾰδἔς, Ἑσπἔρῐδἔς, Θεσσᾰλῐδἔς, Κασταλῐδἔς, Κωρὔκιαι, Κρηνῐδἔς, κρηναῖαι, Λιμνᾰδἔς, ἑλειὄνὄμοι, Μἔλιαι, Πὄτᾰμηῐδἔς*.

νυμφήῐὄν, Ion. pro *νυμφεῖὄν*, ου, τὸ, subst. (thalamus nuptialis) *Πηλῐὄν, ὦ Φῐλὔρης νυμφήῐὄν, ἀλλᾰ οὐ μεῖνὄν*. Call. 4, 118. Vid. Soph. Antig. 903. Syn. *θᾰλᾰμὄς, λέκτρὄν*.

νυμφῐδῐὄς et *νυμφῐκὄς*, vid. *νυμφειὄς*.

νυμφῐὄς, ου, ὁ, subst. et 2. ὁ et ἡ, adj. (1. sponsus, maritus, 2. desponsatus) *νυμφῐὄν ἐν μεγᾰρῳ, μιᾰν οἴην παῖδᾰ λῐπόντα*. Il. η, 65. Syn. 1. *νἔὄγᾰμὄς, μνηστήρ*. Epith. *γἔρων, ἄριστὄς, ἔπῐηρὄς, εὐπρεπής*.

νυμφὄκλαυτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sponsis defletus) *νυμφὄκλαυτὄς Ἐρινύς*. Aesch. Agam. 726.

νυμφὄκὄμἔω, f. ήσω, v. (sponsam orno) *νερτἔροις δ' ἤδη πᾰρᾰ νυμφὄκὄμήσει*. Eur. Med. 981.

νυμφὄκὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ministra sponsae) *πᾰρᾰ δὲ μητἔρῐ νυμφὄκὄμὄν*. Eur. Iph. A. 1087. Syn. vid. *νυμφᾰγωγὄς*.

νυμφὄτιμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sponsam honorans) *πρασσὄμἔνα, τὄ νυμφὄτιμὄν*. Aesch. Agam. 685.

νῦν, νὔν, adv. (1. nunc, 2. igitur) *ἴστω νῦν εὐκλεὴς γἔ κατθᾰνουμἔνη*. Eur. Alcest. 151.

νὺξ, *νυκτὄς*, ἡ, subst. (nox) *φθίνουσιν νύκτες τἔ καῖ ἦμᾰτᾰ δακρῠχἔουσῃ*. Il. λ, 183. Syn. *εὐφρὄνη, ὄρφνη, σκὄτὄς*. Epith. *ὀλὄὰ, ἀμβρὄσῐα, δνὄφἔρὰ, δὄλῐχὴ, δυσκηδὴς, θὄὰ, κᾰκὴ, μἔλαινᾰ, ὀρφναία, ἄῠπνὄς, ἔρεμνὴ, ἐρεβεννη, ἄβρὄτη, ἀμβρὄτὄς, ἀμφῐλὔκη, δαιμὄνῐα, δμήτειρᾰ, κἔλαινὴ, μᾰκρα, σκὄτὄμηνῐὄς, σκὄτῐα, πὄτνῐᾰ, λὔγαια, ἱἔρὰ, ἀσἔληνὄς, ἀστἔρωπὄς, δῐᾰ, δὄλῐα, λευγᾰλἔα, στὔγἔρὰ, χειμἔρῐα, μἔλάγχῐμὄς, αἰὄλὄχρως*. Phr. *νυκτὄς ἀφεγγἔς βλἔφᾰρὄν, νυκτὄς ὄμμᾰ λὔγαίας, μἔσὄ-*

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 18. p. 21. et 22.

νύκτῐος ὥρα, κνᾰνόπεπλος ὀμῐχλη, σκότεινὸν νυκτὸς ἅρμᾰ. Vid. Apoll. Rhod. 3, 743—749.

νῠός, οῦ, ἡ, subst. (1. nurus, filii uxor; 2. fratris uxor) ἑλκόμενας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. Il. χ, 65.

νυσσᾰ, ης, ἡ, subst. (meta) ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Il. ψ, 332.

Νύσσᾰ vel Νύσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Nysa, nomen plurium urbium et unius e verticibus Parnassi) οὐ Νύσᾳ μετὰ νυμφᾶν. Eur. Cycl. 68. Epith. θηρότροφος, δροσερὰ, βόρειας.

Νυσσαῖος, et Ion. Νυσσήϊος vel Νυσήϊος et Νύσσῐος vel Νύσῐος, α, ὄν, adj. (Nysaeus) ἦν ἀμφὶ Νυσήϊον Διός. Arist. Ran. 215. Vid. Soph. Aj. fl. 708.

νύσσω et νύττω, f. ξω, v. (pungo, fodico) νύξε δέ μιν κᾰτὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Il. λ, 252. Syn. παίω, κεντέω, διατόρέω.

νυστάζω et νυκτάζω, f. άσω et άξω, v. (nuto, dormito) καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι. Arist. Av. 638. Syn. βρίζω, ὑπνώσσω, βρᾰδύνω.

νυστακτής, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (dormitans) μηδός τις ἐπὶ τὰ βλέφᾰρᾰ νυστακτὴς ὑπνός. Arist. Vesp. 12.

Νῠχεία, ας, ἡ, N. P. (Nychia) Εὐνείκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσᾰ Νύχεια. Theocr. 13, 45.

νύχευμᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (nocturnae vigiliae, pervigilium) ποῦ νῠχευμάτων χάρις; Eur. Suppl. 1146.

νῠχεύω, v. (pernocto, vigilo) τὸν σὸν νῠχεῦσαι, τοῦ τεταγμένου δίχα. Eur. Rhes. 516. Syn. παννῠχίζω φῠλάσσω, νυκτερίζω, αὐλίζομαι.

νύχῐος, α, ὄν, adj. (nocturnus) οὗτος δὲ χάει πτερόεντι μίγεὶς νῠχίῳ, κᾰτὰ Τάρτᾰρον εὐρύν. Arist. Av. 698. Syn. νυκτερινός.

νωδός, ου, ὁ et ἡ, adj. (dentium expers, edentulus) vid. κυφός.

νωδῠνία, ας, ἡ, subst. (indolentia) νωδῠνίαν κᾰτέχευε μελῶν· ὃ δὲ πατρὶ ἐοικώς. Theocr. 17, 63.

νώδῠνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (doloris expers) ἀοι-δαῖς δ' ἀνὴρ νώδῠνον καί τις κάμᾰτον. Pind. Nem. 8, 84. Syn. ἄλυπος, ἀλύπητος, ἀνώδῠνος, ἀνάλγητος.

νωθής, έος. ὁ et ἡ, et νωθρός, α, ὄν, adj. (tardus, segnis) νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἕλα. Eur. Herc. f. 815. Syn. νωχελής, βρᾰδύς, ἀργός, ὀκνηρός, ἀσθενής, ἀβληχρός.

νωλεμές et νωλεμέως, adv. (adsidue) μάρνασθαι δήοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. Il. ι, 317. Vid. ν, 3. Syn. συνεχές, οὐνεχῶς.

νωμάω, f. ήσω, v. (tribuo, agito, verso) σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Il. γ, 218. Syn. νέμω, κινέω, πάρεχω, κρίνω, διαμερίζω, ἀπομείρομαι, διαμερίζω, γυβερνάω.

νώνυμνος et νώνῠμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui est sine nomine, ignobilis, inglorius) οὐ μέν σοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ἔθηκαν. Od. α, 222. Syn. ἀνώνῠμος, ἄτιμος, ἀσαφής, ἄδοξος.

νῶροψ, ὄπος, adj. (fulgidus, fulgens) λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ'

αὐτὸς ἐδύσἄτὄ νώρὄπᾰ χαλκὄν. Il. β, 578. Syn. λαμπρὄς, αἴθοψ, σιγᾰλὄεις.

νωτᾰκμων, ὄνὄς, adj. (incudem in tergo gerens) ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμὄνἔς, ἀγκῠλὄχῆλαι. Hom. Batrach. 285.

νωτῐαῖὄς, αία, ὄν, adj. (ad tergum pertinens) εἰς σφονδύλους ἔπαισἔ· νωτῐαῖᾰ δἔ. Eur. Electr. 841.

νωτίζω, f. ἴσω, v. (1. tergum verto, 2. tego) ἴἔρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φῠγὴν ἐνώτῐσᾰν. Eur. Androm. 1130. Syn. ἐντρὄπᾰλίζὄμαι.

νῶτὄν, ου, τὸ, et νῶτὄς, ου, ὁ, subst. (tergum, dorsum) νώτοις ῠποστἔνάζει. Aesch. P. V. 439. Syn. μἔτᾰφρἔνὄν. Epith. εὐρῠ, πῖὄν, διηνἔκἔς, ῠπόπτἔρὄν, ῥυσσὄν, χαλκἔὄν, κἔλαινὄν, ἔσπἔρὄν, ἀστἔρὄειδἔς, ἀλκῆἔν, βρῐᾰρὄν, εὔλὄφὄν.

νωχἔλὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (imbecillus, piger) πἔρῐβᾰλὼν πλευροῖς ἐμοῖσῐ πλευρᾰ νωχἔλῆ νὄσῳ. Eur. Orest. 791. Syn. vid. νωθής.

νωχἔλῐα, ας, ἡ, subst. (tarditas) οὐδἔ γᾰρ ἡμἔτἔρῃ βρᾰδυτῆτῐ τἔ νωχἔλῐῃ τἔ. Il. τ, 411. Syn. ἀσθἔνειᾰ, ἀργία.

Ξ.

ξαίνω, f. ᾰνῶ, v. (pecto, carmino) ᾧ στέμμᾰτα ξήνασ' ἐπἐκλωσεν θἔά. Eur. Orest. 12. Syn. ἀναξαίνω, κτἔνίζω, σωρεύω, νήθω.

Ξανθῐας, ου, ὁ, N. P. (Xanthias) οὕτω μἔν εἰσῐωμἔν· ἄγἔ δὴ, Ξανθῐα. Arist. Av. 656.

Ξανθῐδῐὄν, ου, τὸ, N. P. (demin. a Ξανθῐας) ὦ Ξανθίδιον. b. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγώ. Arist. Ran. 582.

ξανθίζω, v. (flavum reddo) ὀπτᾶτἔ ταυτὶ, καὶ κᾰλῶς ξανθίζἔτἔ. Arist. Acharn. 1047. Syn. πυῤῥίζω, κοσμἔω.

Ξανθίππη, ης, ης, N. P. (Xanthippe) ἤδἔ πᾰρ' αὐτὴν Ξανθίππη. Anacr. 167.

Ξάνθιππὄς, ου, ὁ, N. P. (Xanthippus) Ξάνθιππὄν, ἢ Χᾰριππὄν, ἢ Καλλιππίδην. Arist. Nub. 64.

ξάνθισμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (ipsa actio reddendi flavum, tinctura) φῐλεῖ κᾰτοπτρᾰ καὶ κὄμης ξανθίσμᾰτᾰ. Eur. fr. Dan. 5, 2.

ξανθὄθριξ, τρῐχὄς, ξανθὄκὄμης, ου, et ξανθὄκὄμὄς, ὁ et ἡ, adj. (flavos capillos habens) ἔν πὄκ' ᾰρα Σπάρτᾳ, ξανθὄτρῐχῐ πᾰρ Μἔνἔλάῳ. Theocr. 18, 1. Vid. 17, 103.

Ξάνθὄς, ου, ὁ, N. P. et 2. ἡ, ὄν, adj. (1. Xanthus, a. Scamander, flumen Lyciae, b. nobilis Trojanus; 2. flavus, fuscus) ὃν Ξάνθον κᾰλἔουσῐ θἔοὶ, ἄνδρες δἔ Σκᾰμανδρὄν. Il. υ, 74. Epith. a. βᾰθῠδινήεις, δινήεις, μἔγᾰς, ἐϋῤῥείτης, Ἰδαῖὄς, b. τηλἔτὄς. Syn. 2. πυῤῥὄς, ἐρῠθραιὄς, ξανθὄθριξ, ξανθὄκὄμας, ξανθὄχρως, ξουθὄς.

ξανθὄχρὄὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (flavum colorem habens)

τοῦ δ᾽ ἤτοι τὸ μὲν ἄλλὸ δέμας ξανθόχρὸὸν ἔσκὲν. Mosch. 2, 84. Syn. vid. ξανθὸς 2.

ξεινίζω, ξεινήϊὸν, et alias formas Ionicas a ξ incipientes, vid. ξενίζω, ξένειὸν, etc.

ξἔναγἔτης, ου, ὁ, subst. (hospitum exceptor et deductor ad locum convivii) βἄρυνθεν δὲ πἔρισσᾶ Δελφοὶ ξἔναγἔται. Pind. Nem. 7, 63.

ξἔνἄπἄτης, et Ion. ξεινὅπἄτης, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui decipit hospites) δὅμων δἄμαρτα ξἔνἄπἄτης ἐλῄσἄτὸ. Eurip. Troad. 859.

ξἔνάρκειὸς, ὄν, et ξἔναρκής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (hospites defendens ab injuria aut inopia, hospitibus sufficienter praebens) ξἔνάρκειὸν ἔδεκτὸ Κἰῤ-ῥαθἔν. Pind. Pyth. 8, 26. Vid. Nem. 4, 18.

ξἔνηλᾶτἔω, f. ήσω, v. (peregrinos expello) ξἔνηλᾶτοῦνται, καὶ κἔκίνηνταί τἴνἔς. Arist. Av. 1013.

ξἔνἴα, et Ion. ξεινἴα, ας, et ξἔνὅοὐνη, Ion. ξεινὅσὐνη, ης, et ξἔνἴοἰς, ἡ, subst. (exceptio hospitis, hospitium) ξἔνἴας τ᾽ ἀριθμιῷ πρῶτὸς ὢν ἐμῶν φίλων. Eur. Hec. 782. Vid. Il. φ, 350. Epith. προσκήδης.

ξἔνίζω, Ion. ξεινίζω, f. ἴσω, ξἔνὅδὄχἔω et ξἔνὄω, v. (hospitio excipio) τούσδε ξἔνίζειν οὐδἔπὄτ᾽ ἴσχει γ᾽ ἡ θὔρα. Arist. Acharn. 127. Vid. Eur. Alcest. 568. et Hipp. 1088. Syn. φἴλὅφρὅνἔω, ὑπὅδἔχὅμαι.

ξἔνἴκὸς, et Ion. ξεινἴκὸς, ή, ὄν, adj. (peregrinus, externus) ξἔνἴκὸν εἰσβὸλάν. Eur. Ion. 722. Syn. ἀλλὅτρἴὸς, ξἔνὸς, ἔπακτὸς, ἀλλὅδἄπὸς, τηλἔδἄπὸς.

ξἔνἴὸς, et Ion. ξείνἴὸς, α, ὄν, adj. (ad hospitem vel peregrinum pertinens, hospitalis) ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτᾶ θἔῶν, ξἔνἴη τἔ τρἄπεζᾶ. Od. ξ, 158. Syn. ξἔνὅδὄχὸς.

ξἔνὅδαίκτης, ου, ὁ, subst. (hospitum interfector) κύκνον δὲ ξἔνὅδαίκταν. Eur. Herc. f. 390.

ξἔνὅδαίτης, ου, ὁ, subst. (epulator hospitum) τοῦ ξἔνὅδαίτα. Eur. Cycl. 652. Syn. ξἔνοκτὄνὸς, ξἔνὅφὄνὸς, et ξἔνὅδαίκτης. Phr. ὁ ξἔνων δαιτὔμων.

ξἔνὅδὄκὸς, et Ion. ξεινὅδὄκὸς, vid. ξἔνἴὸς.

ξἔνὅδὄχἔω, vid. ξἔνίζω.

ξἔνὄεις, εσσᾶ, ἔν, adj. (hospitum plenus) πὄλὔάνὄρἴ δ᾽ ἐν ξἔνὅ-εντἴ. Eur. Iph. T. 1282.

Ξἔνὅκλῆς, ἔὸς, ὁ, N. P. (Xenocles) ὁ δὲ Ξἔνὅκλἔης; b. ἐξὄλοιτὸ νὴ Δἴᾶ. Arist. Ran. 86.

ξἔνοκτὄνἔω et ξἔνὅφὄνἔω, v. (hospites trucido) τἄγ᾽ οὖν πἄρ᾽ ὑμῖν ῥᾴδἴον ξἔνοκτὄνεῖν. Eur. Hec. 1229. Vid. Iphig. T. 1022.

ξἔνοκτὄνὸς et ξἔνὅφὄνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hospites trucidans) κἀγὼ τἔχνην τήνδ᾽, ἣν ἔχω ξἔνοκτὄνὸν. Eur. Iph. T. 53. Vid. 776. Syn. ξἔνὅδαίκτης.

ξἔνὸς, et Ion. ξεῖνὸς, η, ὄν, adj. et subst. (1. peregrinus, externus, 2. hospes) οὔτ᾽ ἂν ξἔνοισἴ τοῖσἴ σοῖς χρησαίμἔθ᾽ ἄν. Eur. Med. 616. Syn. πρόξἔνὸς, ξἔνἴὸς. Epith. 2. πἄτρῷὸς,

ἐκδημος, ἀλλόχρως, φίλος, τάλαίπωρος, τάλας, αἰδοῖος, ἀλλόδᾰπὸς, δύστηνὸς, τάλᾰπείριὸς, ἀλώμενὸς, πάλαιὸς, τηλέδᾰπὸς, ἄπιστὸς, λαμπρός. Phr. κοίνης τράπέζης τύχών.

ξενόστᾰσῐς, ἕως, ἡ, subst. (locus in quem recipiuntur hospites vel peregrini) σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστᾰσιν. Soph. Oed. C. 90. Syn. ξενόδοχεῖόν.

ξενόσῠνη, et Ion. ξεινοσύνη, vid. ξένῐα.

ξενότιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (hospites honorans) καὶ ξενοτίμους. Aesch. Eum. 550.

ξενοφονέω, vid. ξενοκτονέω.

ξενόφονος, vid. ξενοκτόνος.

ξενόω, f. ώσω, vid. ξενίζω.

ξενὼν, ῶνος, ὁ, subst. (cubiculum hospitale) ξενῶνας οἴξας τοῖς τ᾽ ἐφεστῶσιν φράσον. Eur. Alcest. 563. Syn. ξενόστᾰσις, πανδόχεῖόν, ξενόδοχεῖόν.

ξένωσις, ἕως, ἡ, subst. (rerum novarum effectio) ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως; Eur. Herc. f. 965. Barn. Syn. vid. μάνῐα.

Ξέρξης, ου, ὁ, N. P. (Xerxes) τοὺς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης, βᾰσῐλεύς. Aesch. Pers. 5. Phr. βᾰσῐλεὺς Δαρειογενὴς, πολύανδρου Ἀσίας θούριὸς ἄρχων, πολύχειρ καὶ πολυναύτης.

ξερὸς, ά, ὸν, adj. (siccus: ξερὸν, series, cohaerentia, proprie littoris) ῥοχθεῖ γὰρ μέγᾰ κῦμᾰ ποτὶ ξερὸν ἠπείροιὸ. Od. ε, 402. Syn. σκηρὸς, σχερὸς, χέρσὸς.

ξεστὸς, ἡ, ὸν, adj. (politus, bene rasus et planatus) τύμβον κᾰτόψει ξεστὸν ἐκ προάστῐου. Eur. Alcest. 852. Syn. λεῖὸς, εὔξεστὸς, εὔξοὸν.

ξέω, f. έσω, v. (radio, polo, scalpo) ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχὸς ἔξεὸν, ὄφρ᾽ ἐτέλεσσᾰ. Od. ψ, 199. Syn. ἀποξέω, ξύω, ξυρέω, κνάω, κνίζω, τεκταίνομαι, ξαίνω.

ξηραίνω, f. ᾰνῶ, v. (sicco, arefacio) ἦν δ᾽ ἐκλίπῃς τι, ξηρᾰνεῖ σ᾽ ὁ Βάκχῐὸς. Eur. Cycl. 571. Syn. αὐαίνω, τερσαίνω, τέρσω, ἐξικμάζω, σκέλλω, ἰσχναίνω.

ξηρὸς, ά, ὸν, adj. (aridus, siccus, torridus) δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμᾰτων ξηραῖς κόραις. Eur. Orest. 383. Syn. αὐᾰλέὸς, ἀζᾰλέὸς, ξερὸς, χέρσὸς.

ξῐφομᾰχαιρᾰ, ας, ἡ, subst. (ensis et gladius) τὸ ξιφομάχαιρᾰν ἀπόκέκοψε τουτοῖ. Arist. Thesm. 1127.

ξιφήρης, ἕος, et ξιφηφὸρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (gladio armatus) σύ θ᾽, ὃς ξιφήρης τῇδ᾽ ἐφεδρεύεις κόρῃ. Eur. Orest. 1644. Vid. Hel. 1072. Syn. μᾰχαιροφὸρὸς.

ξιφίδιὸν, ου, τὸ, subst. (gladiolus, pugio) μήτε ξιφίδιον. b. κτήσομαι περίβαρίδᾰς. Arist. Lys. 53. Syn. ἐγχειρίδιὸν.

ξιφοδήλητὸς et ξιφοκτόνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ense perditus) μεγαλαυχείτω, ξιφοδηλήτῳ. Aesch. Agam. 1506. Vid. Eur. Hel. 353.

ξίφὸς, ἕὸς, τὸ, subst. (ensis, gladius, sica) μητέρᾰ κᾰτειργάσαντὸ κοινωνῷ ξίφει. Eur. Iph. T. 1173. Syn. ἄὸρ, κόπίς, μάχαιρᾰ, φάσγᾰνὸν, σίδηρὸς. Epith. μελάνδετὸν, πρόκωπὸν, γύνιὸν, αἱμάτηρὸν, ὄρκιὸν, κελαινὸν, μέλᾰν, δίστομὸν, θηκτὸν,

ἀμφηκές, σιδήρεόν, δίπαλτόν, λάθραιόν, ἀμφίτομόν, κωπῆέν, μέγα, ἀμφίγυόν, τάνηκές, ἀργυρόηλόν, ὀξύ, βριαρόν, χάλκεόν, λαιμητόμόν, ὀλόόν, φοβερόν, γυμνόν, αἰνόν, χαλκότορόν, λευρόν, μόνόψηφόν, ἀμφίχρυσόν, θοόν.

ξιφουλκός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (gladium stringens) λέξω· ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τέμών. Aesch. Eum. 595.

ξιφουργός, οῦ, ὁ, subst. (gladiorum fabricator) κατέπαρδέν ἀρτί τοῦ ξιφουργοῦ κεινουΐ. Arist. Pax. 547.

ξόανόν, ου, τὸ, subst. (opus sculptile, sculptum simulacrum) κλέπτοντές ἐκ γῆς ξόανα, καὶ θυηπόλους; Eur. Iph. T. 1360. Syn. vid. ἄγαλμα. Epith. ἱερόν, χρύσεόν, αὐτόματόν, οὐκινόν, ἀριγλυφές, αὐτόφλοιόν, τρισκέλές, ἀνούατόν, λαμπρόν, λιπαρόν.

ξουθόπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. (flavas alas habens) τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερός. Eur. Herc. f. 485.

ξουθός, ἡ, όν, adj. (flavus) ξουθᾶν τέ πόνημα μέλισσᾶν. Eur. Iph. T. 165. Syn. ξανθός, q. v.

ξύγγαμός. ξὺν et voces cum eo compositas videsis in σὺν et vocibus cum eo compositis.

ξύλινός, ἡ, όν, adj. (ligneus) φέρ' ἴδω τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνές. Arist. Av. 1153. Syn. δορατέός, et Ion. δουρατέός.

ξύλόν, ου, τὸ, subst. (lignum) βωμὸν πέριξ νήσαντές ἀμφήρη ξύλα. Eur. Herc. f. 243. Syn. δόρυ. Epith. ἀλεξητήριόν, σιδηρόβριθές, αὖόν, κάγκανόν, πέρικηλόν, αὐτόπρεμνόν.

ξυλουργία, ας, ἡ, subst. (opera lignaria) δόμους πρόσειλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Aesch. P. V. 460.

ξυλοχίζομαι. v. (ligna caedo) τήνας τὰς πάρα τὶν ξυλοχίοδέται· ἐντὶ δὲ Μόρσων. Theocr. 5, 65. Exp. ξύλα τέμνων ξυνάγω, ξυλίζομαι.

ξυλόχός, ου, ἡ, subst. (saltus) τάρφέσιν ἐν ξυλόχοιό κυνῶν ἐφόβησέν ὁμοκλή. Apoll. Rhod. 4, 13. Syn. δρυμός, δρυμόν, ὕλη.

ξὺν, vid. σύν.

ξυνήϊός, ξυνός, ἡ, όν, et ξυνήων, όνός, ὁ et ἡ, adj. (communis) τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων. Il. ψ, 809. Vid. π, 292. et Pind. Pyth. 3, 84. Syn. κοινός, ἐπίκοινός, κοινωνός.

ξυρέω, f. ήσω, Ion. pro ξυράω, v. (rado) ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά. Soph. Aj. fl. 786. Syn. ξέω, ξύω, κείρω.

ξυρήκης, έός, ὁ et ἡ, adj. (acutus, qui radi potest, rasus) κουρᾷ ξυρήκει, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ. Eur. Alcest. 439.

ξυρόδόκη, ης, ἡ, subst. (capsula, in qua reponuntur novaculae) ἐντεῦθέν ἐκ τῆς ξυροδόκης. b. γενναῖός εἶ. Arist. Thesm. 220.

ξυρόν, ου, τὸ, et ξυρός, ου, ὁ, subst. (1. novacula, 2. novaculae acies) ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. Theocr. 22, 6.

ξυροφορέω, v. (novaculam porto) ἄγαθων, οὐ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε. Arist. Thesm. 218.

ξυστὶς, ἴδὸς, ἡ, subst. (vestis crocei vel purpurei coloris) κἀμφιστειλᾰμένα τὰν ξυστἴδᾰ τᾶν Κλεᾰρίστας. Theocr. 2, 74.

ξυστὸν, οῦ, τὸ, subst. (1. hastile, 2. hasta) νύσσοντες ξυστοῖσῐ μέσον σᾰκὸς, αἰὲν ἔποντὸ. Il. λ, 564. Syn. δὄρῠ, δὸρἄτἴὸν, ἄκων, ἀκόντἴὸν, ἔγχὸς. Epith. χαλκήρἐς, μέγᾰ, ναύμἄχὸν, μᾰκρὸν, δυωκαιεικὸσίπηχῠ, κολλητὸν βλήτροισῐ.

ξύω [1]), v. (rado, polio, plano) ξῦσαν καὶ δ' ἔφὸρεον [2]) δμωαὶ, τἴθεσαν δὲ θύραζε. Od. χ, 456. Syn. ξέω, q. v.

Ο.

'ὄᾰ, Dor. pro ὀή, interj. (heu! vae!) 'ὄή· τἰς ἐν πῠλαισῐ δωμάτων κῠρεῖ; Eur. Phoen. 1083.

'ὄᾰρ, ᾰρὸς, ἡ, subst. (uxor) ἀνδρᾰσῐ μαρνᾰμένος ὀᾰρων ἕνεκα σφἐτέρἀων. Il. ι, 327. Syn. γῠνὴ, ἄκοιτἴς, ἄλὸχὸς, εὐνήτειρᾰ, δᾰμᾰρ, πᾰρᾰκοιτἴς.

'ὀᾰρίζω, v. (confabulor, colloquor) στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθῐ ἥ ὀᾰριζε γῠναικί. Il. ζ, 516. Syn. δἴᾰλέγὸμαι, ὁμιλέω, σῠνὸμιλέω, ἐντυγχἀνω.

'ὀᾰρισμὸς, οῦ, ὁ, ὀᾰριστῠς, ῠὸς, ἡ, et ὄᾰρὸς, ου, ὁ, ὀᾰρισμᾰ, τὸ, subst. (confabulatio, colloquium, consuetudo) ψεύδεᾰ θ', αἱμῠλίους τὲ λόγους, κρῠφίους τ' ὀᾰρισμούς. Hes. Op. 25. Vid. Il. ρ, 228. et Hom. Hymn. Ven. 250. Syn. 'ὁμιλἴα, σῠνουσἴα, ἔντευξἴς, ᾰδὸλεσχἴα, σῠνήθειᾰ. Epith. νυμφἴδἴὸς, εὐναιὸς, μειλἴχἴὸς, κῠπρἴδἴὸς, μυστἴπὸλὸς, νῠχἴὸς.

'ὀᾰριστὴς, οῦ, ὁ, subst. (confabulator) ἐννέωρος [3]) βᾰσἴλευε, Διὸς μεγᾰλου ὀᾰριστής. Od. τ, 180.

'ὀβελίσκὸς, οῦ, ὁ, subst. (parvum veru, obeliscus) φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀνᾰπείρω τὰς κίχλας. Arist. Acharn. 1007.

'ὀβελὸς, et Aeol. 'ὀδελὸς, οῦ, ὁ, subst. (veru) 'ὀβελοὺς γὰρ ἄκρους ἐγκεκαυμένους πῠρί. Eur. Cycl. 392. Epith. βουπὸρὸς, δουρᾰτέὸς.

'ὀβὸλὸς, οῦ, ὁ, subst. (obolus) οὐκ ἂν ἀπὸδοίην οὐδ' ἂν ὀβὸλὸν οὐδενί. Arist. Nub. 118. Syn. νὸμισμᾰ. Epith. ἡλἴαστἴκὸς.

'ὀβὸλοστᾰτης, ου, ὁ, subst. (foenerator sordidus) 'ἰώ, κλάετ' ὦ 'βὸλοστᾰται. Arist. Nub. 1155. Syn. δᾰνειστής, χρηστής.

ὀβρίκᾰλᾰ, ων, τὰ, subst. (leonum, luporum, et similium animalium catuli) θηρῶν ὀβρἴκᾰλοισἴν. Aesch. Agam. 140. Syn. σκύμνοι, σκῠλᾰκἐς, ὀβρἴᾰ.

ὀβρἴμὸεργὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ingentia et fortia facinora patrans) σχέτλἴὸς, ὀβρἴμὸεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσῠλᾰ ῥέζων. Il. ε, 403.

ὀβρἴμὸπᾰτρη et ὀμβρἴμὸπᾰτρη, -ης, ἡ, adj. (forti patre nata) καθδ' ἔπεσεν πρόσθεν Γλαυκώπἴδὸς ὀβρἴμὸπάτρης. Od. ω, 539. Vid. Arist. Equit. 1175.

ὄβρἴμὸς et ὄμβρἴμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fortis, robustus,

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 52, 4. d. p. 58.
2) Duae ultimae syllabae h. v. in unam coalescunt.
3) ἐννέωρος efficit h. l. moloss.

impetuosus) πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ. Il. κ, 200. Syn. βριᾰρὸς, ἰσχυρὸς, βίαιος, σθενᾰρὸς, δεινὸς, χᾰλεπὸς, κρᾰτερός.

ὀγδόᾰτος, poët. pro ὄγδοος, α, ον, adj. (octavus) ἠγᾰγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτεϊ ἦλθον. Od. δ, 82. Vid. Il. η, 246.

Ὄγκα, ας, ἡ, N. P. (Onca, cognomen Minervae Thebanum) Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ πᾰρίστᾰται. Aesch. Sept. c. Theb. 483.

ὄγκῐον, ου, τὸ, subst. (spiculorum vel sagittarum receptaculum. Vid. Schol. in l. Hom. infra all.) τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος. Od. φ, 61. Syn. σιδηροθήκη.

ὄγκος, ου, ὁ, subst. (1. tumor, 2. moles, gleba terrae, 3. uncus, 4. onus, 5. fastus, 6. amplitudo) ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας. Il. δ, 151. Syn. σωρὸς, ἄχθος, μέγεθος, φύσημα, ἀκὶς, βάρος.

ὀγκόω, f. ώσω, v. (tumefacio, fastu extollo) οὐδὲν γέγωσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν. Eur. Androm. 320. Syn. ἐξογκόω, οἰδαίνω, βρίθω, μεγαλύνω.

ὀγκύλλω et ὀγκύλλομαι, v. (superbio) οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. Arist. Pax. 465. Syn. ὀγκόομαι, ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι, χαυνόομαι.

ὀγμεύω, v. (sulco) στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που. Soph. Philoct. 164. Syn. ἀλοκίζω, θερίζω.

ὄγμος, ου, ὁ, subst. (sulcus) δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμ' ἔπιπτον ἔραζε. Il. σ, 552. Syn. ὁρμαθὸς, ὁδὸς, αὖλαξ.

Ὀγχηστὸς, ου, ὁ, N. P. (Onchestus, lucus Neptuno consecratus) Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. Il. β, 506. Epith. πολυήρατος, ἁγνὸς, λεχεποίης, ποιήεις.

ὄγχνη, ης, ἡ, subst. (1. pirus, 2. pirum) ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Od. η, 120. Epith. βλωθρά.

ὁδαῖος, α, ον, adj. (ad viam aut iter pertinens et idoneus aut necessarius, in specie 2. τὰ ὁδαῖα sunt eae merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit) ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων. Od. ο, 444.

ὀδακτάζω, f. άσω, v. (mordeo) ἀμφὶς ὀδακτάζοντι πᾰραβλήδην κροτέονται. Apoll. Rh. 4, 1608. Syn. δάκνω, δακνάζω, ὀδάζω.

ὀδὰξ, adv. (mordicus) γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας. Eur. Phoen. 1438. Syn. ἄπριξ, ἀπριγδά.

ὁδάω, f. ήσω, v. (viatico instruo, deduco, et vendo) λῃστῶν ἐπώρσεν, ὡς ὁδηθείης μακράν. Eur. Cycl. 12. Syn. ἀπεμπολάω.

ὀδελὸς, i. q. ὀβελὸς. Arist. Ach. 796. Vid. ὀβελός.

ὁδεύω, ὁδέω et ὁδοιπορέω, v. (viam eo, iter facio, proficiscor) πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν. Il. λ, 568. Vid. Mosch. 7, 7. Syn. πορεύομαι, βαδίζω, ἀπέρχομαι.

ὁδηγέω, v. (duco, instituo) δίδου δέρῃ σὴν χεῖρ', ὁδηγήσω δ' ἐγώ. Eur. Herc. f. 1395. Syn. ἡγέομαι, ὁδόω, ἄγω, ὑφηγέομαι, κομίζω.

Ὅδιος, ου, ὁ, N. P. et 2. ὁ et ἡ, adj. (1. Hodius, 2. in via stans, faustus ad iter) ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὅδιον μέγαν ἔκβαλε δίφρου. Il. ε, 39. Syn. 2. εὔορμος, δέξιος, ἐπιδέξιος, αἴσιος.

῞ὀδισμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (via, iter) πὸλῠγομφὸν ὅδισμᾰ. Aesch. Pers. 71. Syn. vid. ὁδὸς.

ὁδίτης, ου, ὁ, subst. (viator) εἴ κὲν ὁδοῦ ζαχρεῖὸν ἀνήνηται τῐς ὁδίτην. Theocr. 25, 6. Syn. ὁδοιπὸρὸς. Epith. ἠῷὸς, ἑσπὲρῖὸς, κεκμηκὼς, κοῦφὸς, πὸδήνὲμὸς, ὠκῠπὲδῖλὸς.

ὀδμή, ῆς, ἡ, subst. (odor) ὦ θεῖὸν ὀδμῆς πνεῦμᾰ, καὶ γὰρ ἐν κᾰκοῖς. Eur. Hipp. 1389. Syn. ὀσμή, ὀδωδή. Epith. ἡδεῖᾰ, πῐκρὰ, ἀμβρὸσίᾰ, λειρῐὸεσσᾰ, ἄφεγγὴς, ἱμὲρὸεσσᾰ, ἀγᾰθή, κᾰκή, ἀμπὲλὸεσσᾰ, θεσπὲσίᾰ, οὐ τλητή, δῠσώδης, Βακχῐᾶς, μὸνοστὸλὸς, ὀλὸᾰ.

ὁδοιπλᾰνὲω, v. (via aberro) πὲδῖων ὁδοιπλᾰνῶντὲς ἐσκηνημὲνοι. Arist. Acharn. 69. Syn. vid. πλᾰνᾰω.

ὁδοιπὸρὲω, v. (iter facio) ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπὸρεις. Soph. Aj. fl. 1230. Syn. ὁδεύω, πὸρεύὸμαι, βᾰδίζω.

ὁδοιπὸρῐα, ας, ἡ, subst. (profectio, iter, expeditio) ἔσπᾰσὲ Πιὲρίηθὲν, ὁδοιπὸρίην ἀλὲείνων. Hom. H. in Merc. 85. Syn. πὸρειᾰ, ἔφὸδὸς, στὸλὸς.

ὁδοιπὸρῐὸν, ου, τὸ, subst. (convivium, quod comitibus itineris praebetur) ἠῶθεν δὲ κὲν ὔμμιν ὁδοιπὸριον πᾰρᾰθείμην. Od. ο, 505. Syn. ὁδαιὸν, ἐφὸδῐὸν, ἠῐᾰ (τά).

ὁδοιπὸρὸς, ου, ὁ, subst. (1. viator, 2. comes) ἠὲλίου φρύττοντὸς ὁδοιπὸρὸς ἐδρᾰμὸν ὥς τῐς. Theocr. 12, 9. Syn. ὁδίτης, ἀκὸλουθὸς, ὁμοστὸλὸς. Epith. αἰσῐὸς, πὸλῠτλήμων.

ὀδοντὸφῠὴς, ὲὸς, ὁ et ἡ, adj. (a dentibus natus) γέννᾰν ὀδοντὸφῠῆ, Θήβαις κάλλιστὸν ὄνειδὸς. Eur. Phoen. 835.

ὁδὸς, οῦ, et 2. Ion. pro οὐδὸς, οῦ, ἡ, subst. (1. via, 2. pavimentum, humus) πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντᾰ φροντῐδος πλᾰνοις. Soph. Oed. R. 67. Syn. 1. ὁδοιπὸρῐα, κὲλευθὸς, τρῐβὸς, στῖβὸς, ὅδισμᾰ, οἰμή, ᾰτρᾰπὸς, ἀγυιᾰ, τρὸπὸς, 2. vid. οὐδὸς. Epith. 1. ἀργᾰλὲα, δὸλῐχή, λᾱὸφὸρὸς, λεία, παιπᾰλὸεσσᾰ, στῠγὲρᾰ, τλημὸνεστᾰτη, ὑστᾰτη, ἐρημὸς, ἄθλῐα, πῐκρᾰ, φαύλη, ἐναντῐα, δίπτῠχὸς, θᾰνᾰσῐμὸς, εὐσὲβὴς, πῠκνὴ, φαεννὴ, κρῠφῐα, κοίλη, στὲνη, ἱππηλᾰσία, τηῠσία, ᾰλῐα, στεινωπὸς, πλᾰτεῖᾰ, ὀρθῐὸς, 2. vid. οὐδὸς.

ὁδοῠρὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. (comes viae, qui viam custodit) ἀξῐα γ' ἡμῶν ὁδουρὸς καὶ φῐλοῦσᾰ γε πτὸλῐν. Eur. Ion. 1617.

ὀδοὺς, ὀντὸς, ὁ, subst. (dens) λὸχος δ' ὀδόντων ὄφὲὸς ἐξηνθρωμὲνὸς. Eur. Suppl. 713. Syn. γομφῐὸς. Epith. γαπὲτὴς, μῠσᾰρὸς, κρᾰτὲρὸς, λευκὸς, τρίστοιχὸς, ἀργᾰλὲὸς, αἴθων, ὀλὸὸς, πῐκρὸς, μᾰλὲρὸς, λευκᾰ θὲων, ὠμὸφᾰγὸς, πῠκνὸς, θᾰμεὺς, δεινὸς, ἀναιδὴς, νὲὸγιλὸς.

ὁδόω, f. ώσω, v. (deduco) ὥδωσᾰ θνητοὺς· καὶ φλὸγωπᾰ σήμᾰτᾰ. Aesch. P. V. 507. Syn. vid. ὁδηγὲω.

ὀδῠνᾰω, f. ήσω, v. (dolore afficio) τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην ὀδῠνᾷ. Eur. Hipp. 247. Syn. λυπὲω, ἀνῐᾰω, ἀλγύνω, κᾰκὸω, ὀχλὲω.

ὀδῠνη, ης, ἡ, subst. (dolor) δεινῶν ὀδῠνῶν καρπὸν ἔχουσαι. Eur. Electr. 1342. Syn. ἀνῐα, λύπη, πὸνὸς, ἄχὸς, ἄλγὸς, ᾰχὸς, κῆδὸς, πένθὸς, δύή, ᾰχθηδών. Epith. βᾰρεῖᾰ, ἄπρακτὸς, κᾰκή, μὲλαινᾰ, ᾰλὲγεινή, ὀξεῖᾰ, χᾰλὲπή, δῐανταῖὸς, ἀλλη-

κτὄς, ἀργᾰλἔα, κρῠἔρὰ, στἔρἔὰ, πῐκρὰ, θυμὄβὄρὄς, βλᾰβἔρὰ, λευγᾰλἔα, ὄλὄα.

ὀδῠνηρὄς, ἀ, ὄν, adj. (calamitosus) πᾶς ὀδῠνηρὸς βῐὄς, ἀνθρώπων. Eur. Hipp. 189. Syn. ἐπῐπὄνὄς, λυπηρὄς, θηξῐθυμὄς, ἀλἔγεινὄς, ὀῐζῠρὄς.

ὀδῠνηφᾰτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui dolores minuit) χερσῐ διατρίψας, ὀδῠνήφᾰτὄν, ἥ οἱ ἄπάσας. Il. λ, 846.

ὄδυρμᾰ, ᾰτὄς, τὄ, et ὀδυρμὄς, οῦ, ὁ, subst. (lamentatio) πολλὰς ἱεῖσᾰ μἔτᾰβὄλὰς ὀδυρμᾰτων. Eur. Iph. 1101. Vid. Hec. 153. Syn. θρῆνὄς, οἰμωγὴ, ὀλὄφυρμὄς, ὀλὄλῠγή. Epith. μᾰκρὄν, μἔγᾰ.

ὀδύρὄμαι, v. (lamentor) ἀλλᾰ γὰρ τῐ ταῦτᾰ θρηνῶ καὶ μᾰτην ὀδύρὄμαι; Eur. Phoen. 1775. Syn. δύρὄμαι, στἔνάζω, στἔνω, οἰμώζω, αἰάζω, θρηνἔω, δᾰκρύω, κλάω, ὀλὄφύρὄμαι, στὄνᾰχίζω.

ὀδυρτὄς, ἡ, ὄν, adj. (lamentatione dignus) λόγχη τῐς ἐμπἔπηγἔ μοι δῐ' ὀστἔων ὀδυρτή. Arist. Acharn. 1226.

Ὀδῠσήῐὄς, ἡ, ὄν, adj. (Ulyssensis) οὐκ ᾰθἔεὶ ὄδ' ᾰνὴρ Ὀδῠσήῐὄν ἐς δὄμὄν ἵκει. Od. σ, 352.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδῠσεὺς, Ion. ῆὄς, Attic. ἔως, ὁ, N. P. (Ulixes) εἰμ' Ὀδῠσεὺς Λαερτῐᾰδης, ὃς πᾶσῐ δὄλοισῐ. Od. ι, 19. Epith. πὄλῠαινὄς, δουρῐκλῠτὄς, διὄγἔνὴς, δῖὄς, διὄτρἔφὴς, θεῖὄς, πὄλῠμητῐς, πὄλῠτρὄπὄς, τλήμων, ᾰγάκλῠτὄς, ᾰναξ, δαῐφρων, ποικῐλὄμητῐς, κλῠτὄς, δημὄχᾰρίστης, πὄλῠφρων, πτὄλῐπορθὄς, ἀντῐθἔὄς, δυομὄρὄς, ᾰμύμων, κὄπῐς, κυδᾰλῐμὄς, ὄλβῐὄς, πὄλῠμήχᾰνὄς, φαίδῐμὄς, δὄλὄφρὄνἔων, δύστηνὄς, ποικῐλὄφρων, ἐσθλὄς, θρᾰσῠς, Ἰθᾰκήσιὄς, πἔρικλῠτὄς, πὄλῠτλας, ἡδῠλὄγὄς, μἔγᾰλήτωρ, πτὄλῐπόρθῐὄς, μἔγᾰθυμὄς, τᾰλᾰσίφρων, αἰὄλὄμητῐς, θυμὄλἔων, φρὄνῐμὄς, φῐλοπτὄλἔμὄς, Ἰθᾰκὄς, δὄλὄμητῐς, ἀργᾰλἔὄς, ποικῐλὄφρων, πἔριφρᾰδής. Phr. δὄλων ᾰτὄς ἠδἔ πὄνοιὄ, κᾰκᾰ πολλᾰ πᾰθὼν, παῖς Λαέρταὄ, Λαερτἔω υἱὄς, γῆς Κἔφαλληνῶν ᾰναξ, Διῐ μῆτῐν ᾰτᾰλαντὄς, εἰδὼς παντοίους τἔ δὄλους καὶ μήδἔᾰ πυκνᾰ, μἔγᾰ κῦδὄς Ἀχαιῶν, Διῐ φῐλὄς, τὄ Σισῠφειον σπέρμᾰ.

ὀδύσσὄμαι[1]), f. ύσὄμαι, v. (succenseo, invideo) Τροίῃ ἔν εὐρείῃ; τῐ νῠ οἱ τὄσὄν ὠδῠσᾰὄ, Ζεῦ; Od. α, 62. Syn. μηνῐω, ὀργίζὄμαι, χὄλὄὄμαι, ᾰγᾰνακτἔω.

ὁδωτὄς, ἡ, ὄν, adj. (viam habens) ἔμοὶ μἔν οὐχ ὁδωτᾰ· λείπὄμαι γᾰρ ἔν. Soph. Oed. C. 495.

ὄζὄς, ου, ὁ, subst. (ramus) τὼ Θησείδα δ', ὄζῶ Ἀθηνῶν. Eur. Hec. 122. Syn. κλᾰδὄς, θᾰλὄς, ἔρνὄς, ᾰπὄγὄνὄς. Epith. ἐλᾰτῐνὄς, ᾰπήωρὄς, πῠκινὄς, τᾰνῠήκης, ᾰγλᾰὄς, μύρσῐνὄς, χλὄἔρὄς, κὄτῐνηφὄρὄς, μυρῐκῐὄς.

ὄζω, v. (oleo) καὶ πῶς τὄδ' ὄζει θυμᾰτων ἔφεστῐων; Aesch. Agam. 1281.

ὅθἔν, adv. (unde) ψεύδἔᾰ ἀρτύνοντἔς, ὅθεν κἔ τῐς οὐδἔ ἴδοιτὄ. Od. λ, 365. Syn. ὁπὄθἔν, πὄθἔν, ἐξ οὗ.

ὅθῐ, adv. (ubi) εἰν Ἀρῐμοις, ὅθῐ φασῐ Τῠφωἔὄς ἔμμἔναῐ εὐνας. Il. β, 783. Syn. ἔνθᾰ, ὄπου, ἧ, οὗπἔρ, ἵνᾰ.

ὀθνεῖὄς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (alienigena, peregrinus)

1) Non reperitur nisi in aor. et perfecto (signif. praes.)

ὄθνεῖὄς, ἡ οοι συγγενὴς γὲγῶσᾰ τἴς; Eur. Alcest. 528. Syn. ἀλλὄτρῖὄς, ξὲνὄς.

ὄθὄμαι[1], v. (vereor, curo) σχέτλῖὄς, ὀβρῖμὄεργὄς, ὃς οὐκ ὄθὲτ' αἴσῦλᾰ ῥέζων. Il. ε, 403. Syn. ἐπιστρὲφὄμαι, ἀλὲγἴζω, φροντίζω, ἐπῖμὲλὲὄμαι, κήδὄμαι.

ὀθὄνη, ης, ἡ, subst. (1. linteum, 2. indusium linteum) αὐτἴκᾰ δ' ἀργεννῇσἴ κᾰλυψᾰμὲνη ὀθὄνῃσἴν. Il. γ, 141. Syn. ξυστἴς, ὕφασμᾰ λεπτὄν, σινδών. Epith. λεπτὴ, μᾰλᾰκὴ, χἴὄνώδης.

ὀθὄνἴὄν, ου, τὸ, subst. (panniculus linteus) ὀθὄνἴᾰ, κηρωτὴν πᾰρασκευᾰζὲτὲ. Arist. Acharn. 1175. Syn. ῥᾰκὄς.

ὄθρἴξ, ὄτρῖχὄς, adj. (habens similes pilos) ὄτρῖχᾰς, οἰὲτὲας, στᾰφῦλῃ ἐπῖ νῶτὄν ἐΐσας. Il. β, 765.

Ὀθρῦὄνεὺς, Ion. ῆὄς, ὁ, N. P. (Othryoneus, nobilis Trojanus) Ὀθρῦὄνεῦ, πὲρῖ δή σὲ βροτῶν αἰνἴζὄμ' ἁπάντων. Il. ν, 374.

Ὄθρῦς, ῦὄς, ἡ, N. P. (Othrys, mons Thessaliae) ἔβα τὲ λἴποῦσ' Ὄθρῦ-ὄς. Eur. Alcest. 596. Epith. ὑψηλὴ, νἴφὄεσσᾰ, νἴφὄβὄλὄς.

οἴ, (interjectio dolentium et lamentantium) reperitur apud Tragicos.

Οἴᾰγρὄς, ου, ὁ, N. P. (Oeagrus) κᾂν Οἴᾰγρὄς εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀπὄφεύγει, πρίν ἂν ἡμῖν. Arist. Vesp. 579.

οἰακὄνὄμὸς et οἰακοστρὄφὸς, ου, ὁ, subst. (qui clavum dirigit, gubernator) νέοι γᾰρ οἰακὄνὄμοι. Aesch. P. V. 153. (Choriamb. dim.) Vid. Eur. Med. 523. Syn. κῦβερνήτης, οἴακᾰ νωμῶν, κύρῖὄς. Epith. κεδνὄς, πιστὄς, μνήμων, ποντὄπὄρὄς, σώφρων.

οἰακοστρὄφέω, v. (clavum dirigo, guberno) φρένες γᾰρ αὐτοῦ θυμὄν ῴακοστρὄφουν. Aesch. Pers. 773. Syn. κῦβερνᾰω, κᾰτευθῦνω.

οἴαξ, ακὄς, Ion. οἴηξ, ὁ, et οἰήἴὄν, ου, τὸ, subst. (clavus, gubernaculum) οἴακᾰ νωμῶν, βλὲφᾰρᾰ μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Aesch. Sept. c. Theb. 3. Vid. Il. ω, 269. et Od. ι, 483. Syn. πηδᾰλἴὄν.

Οἰᾶτἴς, ἴδὄς, ἡ, N. P. (Oeatis, ab Oea, uno e demis Atticis) Οἰᾶτἴδὄς ἐκ νὄμου. Soph. Oed. C. 1061.[2])

Οἰβάρης, ου, ὁ, N. P. (Oebares) Πάρθον τὲ, μὲγαν τ' Οἰβάρην. Aesch. Pers. 977. (Versus paroemiacus).

οἴγνυμῖ, οἰγνύω et οἴγω, f. οἴξω, v. (aperio) πᾶσαι δ' ὠΐγνυντὄ πῦλαι, ἐκ δ' ἔσσυτὄ λαὄς. Il. θ, 58. Syn. ἀνοίγω, ἐξᾰνοίγω, ἀνοίγνυμῖ, ἀνᾰπὲτᾰζω, ὑπᾰνοίγω, διοίγω.

οἰδαίνω[3]), v. (tumefacio) ἀλλᾰ μοῖ οἰδᾰνὲται κρᾰδἴη χόλῳ ὁππὄτ' ἐκείνων. Il. ι, 642. Vid. Apoll. Rhod. 3, 383. Syn. φυσάω, ὀγκὄω, ἐπαίρω.

οἰδάω, et Ion. οἰδὲω, f. ήσω, v. (tumeo) ᾤδὲε δὲ χρὄᾰ πάντᾰ, θᾰλασσᾰ δὲ κήκῖε πολλή. Od. ε, 455. Syn. ἐξοιδὲω, ἐξογκὄὄμαι, ὀγκύλλὄμαι, ὀργίζὄμαι.

1) Non reperitur nisi in praes. et imperf.
2) Logaoedic. dim. Cf. Hermann. de metr. p. 231.
3) Sed cf. Porson. ad Eur. Phoea. 1398.

Οἰδῐπὄδης, ου, et Οἰδῐπους, πὄδὄς, acc. πουν et πὄδᾰ, ὁ, N. P. (Oedipus, filius Laii et Iocastae) ἃ δὄμὄν Οἰδῐπὄδα πρὄπᾰν ὤλὲσὲ. Eur. Phoen. 1519. (Dactyl. tetram.) Vid. 27. Epith. κλεινὄς, ἄθλῐὄς, δυσδαίμων, πᾰτροκτὄνὄς, ἄθὲὄς, ἄφῐλὄς, ἐγγὲνὴς, Θηβαῖὄς, πτωχὄς. Phr. vid. Soph. Oed. R. 452—460.

οἶδμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (tumor, fluctus maris, aestus) καὶ πὄτᾰμιος, καὶ πόντὄς ἀπείρῐτὄς οἴδμᾰτῐ θύων. Hes. Theog. 109. Syn. κῦμᾰ, ῥεῦμᾰ, πὲλᾰγὄς, κλῠδώνῐὄν, κλύδων, ζᾰλη, σᾰλὄς. Epith. ἅλῐὄν, πὄλῠῐχθῠὄν, πορφῠρὲὄν, πόντῐὄν, θᾰλάσσῐὄν, νηνὲμὄν, ἀτρῠγὲτὄν, ἀλὲγεινὄν, πὄλῐὄν, κῠᾰνὲὄν, λᾰβρὄν, ἄγρῐὄν, βᾰρῠβρὄμὄν.

οἰὲᾰνὄς, ου, ὁ et ἡ, et οἰὄχῐτων, ωνὄς, adj. (una tantum veste indutus) νήλῐπὄς, οἰὲᾰνος· καὶ δὴ λὲλῑπτὄ νὲεσθαι. Apoll. Rhod. 3, 646. Vid. Od. ξ, 480. Syn. μὄνὄπὲπλὄς.

οἰὲτης, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (aequalis, ejusdem aetatis) ὄτρῐχᾰς, οἰὲτὲας, στᾰφῠλῃ ἐπὶ νῶτὄν ἐΐσας. Il. β, 765. Syn. ὁμῆλιξ, ἡλῐκιώτης.

ὀῐζυρὸς [1]), ᾰ, ὄν, adj. (aerumnosus, miser) οὐ μὲν γάρ τῐ πού ἐστιν ὀῐζυρώτὲρὄν ἀνδρὄς. Od. υ, 140. Syn. ἄθλῐὄς, τᾰλαίπωρὄς, λυπηρὸς, μοχθηρὄς, ἐπῐπὄνὄς, ἀλγῐνὄεις, κᾰκὄδαίμων, πᾰνοιζύς.

ὀῐζὺς, ῠὄς, ἡ, subst. (aerumna, miseria) ἐκφῠγὲειν μὲγᾰ πεῖρᾰς ὀῐζῠὄς, ἥ μιν ἵκάνει. Od. ε, 289. Syn. ἄθλῐὄτης, πὄνὄς, κᾰμᾰτὄς, τᾰλαιπωρῐα, λύπη, μόχθὄς, αἰκία. Epith. ἄτερπὄς, αἰνὴ, ἀργᾰλὲα, οτὄνὄεσσᾰ, δᾰκρῠὄεσσᾰ, ἀκὄρεστὄς, πῐκρᾰ, ἀλγῐνὄεσσᾰ, ἀνάσχὲτὄς.

ὀῐζῠω [2]), f. ύσω, v. (aerumnas perpetior) καλλείψειν, ἧς εἵνὲκ' ὀῐζῠὄμεν κᾰκᾰ πολλᾰ; Il. ξ, 89. Syn. τᾰλαιπωρὲω, πάσχω, μὄγὲω, ὄτλὲω.

οἰήῐὄν et οἴηξ, vid. οἴαξ.

οἶς, vid. ὄῐς.

οἴκᾰδὲ et οἰκόνδὲ, adv. (domum) λῦσαι πὄθοῦσῐν οἴκᾰδ' ἐκ Τροίας πὄδᾰ. Eur. Hec. 1006. Vid. Il. α, 606.

οἰκεῖὄς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (1. domesticus, 2. familiaris) οἰκεῖὄς αὐτὄν ὤλὲσ' ἁρμᾰτων ὄχὄς. Eur. Hipp. 1161. Syn. κηδὲμων, ἐπῐτήδειὄς, συγγὲνὴς, οἰκὄγὲνής.

οἰκὲτεύω, v. (domesticus sum, famulor, habito) τὄν ἀνάλῐὄν οἶκὄν οἰκὲτεύοις. Eur. Alcest. 449. Syn. οἰκὲω, σῠνοικὲω, ῠπηρὲτὲω.

οἰκὲτης, ου, ὁ, οἰκὲτῐς, ῐδὄς, ἡ, et οἰκεὺς, Ion. gen. ῆὄς, ὁ, subst. (famulus) ἄκραντὄν οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκὲτας λᾰβών. Eur. Suppl. 880. Vid. Electr. 104. et Od. ρ, 533. Syn. οἰκεῖὄς, δοῦλὄς, ῠπηρὲτης, δμὼς, θὲρᾰπων, ἀμφῐπὄλὄς. Epith. ὀτρηρὄς, πιστὄς.

οἰκὲω, f. ήσω, v. (habito, administro) οὐ βαρβάρων νὄμοισῐν οἰκοῦμεν πὄλῐν. Eur. Androm. 242. Syn. κᾰτοικὲω, ἐνοικὲω, ναίω, ναιὲτᾰω, δῐᾰτρίβω, οἰκὄνὄμὲω.

οἴκημᾰ, ᾰτὄς, τὸ, et οἴκησῐς, ἔως, ἡ, subst. (habitatio,

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 60, i. not. p. 79.
2) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 52, 5. p. 60.

habitaculum) πράξωμεν. οἴκησις δὲ καὶ διπλᾶ πάρα. Aesch. Suppl. 1016. Syn. ἐνοίκησις. Epith. κατασκαφὲς, ἀείφρουρον, ἱερόν.

οἰκητὴρ, ῆρος, οἰκητὴς, οῦ, et *οἰκήτωρ, ορος, ὁ*, subst. (incola) ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων. Soph. Oed. C. 654. Vid. Oed. R. 1450. et Eur. Herc. f. 393. Syn. ἐγχώριος, ἔνοικος, ἔντοπος. Epith. παλαιὸς, ἄμικτος.

οἰκητήριον, vid. *οἰκίδιον*.

οἰκητὸς, ὄν, adj. verb. (habitandus) ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός, αἱ γὰρ ἔμφοβοι. Soph. Oed. C. 39.

οἰκία, ας, ἡ, οἰκίον, ου, τὸ, et *οἶκος, ου, ὁ*, subst. (1. domus, domicilium, 2. familia) οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν. Arist. Plut. 205. Vid. Il. μ, 168. et ο, 498. Syn. οἴκημα, οἴκησις, δόμος, δῶμα, κατοικία. Epith. εὐρώεσσα, ἄφνειος, εὔκτιμένη, ὑψόροφος, πίων, ἀμύμων, γεραρὰ, ἀεικέλια, πατρῷα, ὀρφανὸς, πολύχρυσος, ἔρημος, ἀνήλιος, πολυξείνη, ἐλευθέρα, παλαία, εὐδαίμων, εὐγενὴς, μακαρία, ὀλβία, κλεινὴ, χρυσήρης, ἀστρωπὸς, θυοδόκος, λεπτὴ, γλυκερὰ, ἱμερόεσσα, λαμπρὰ, πετρίνα, ἄοικος, εὐπατρίδης, γηροτρόφος.

οἰκίδιον et *οἰκητήριον, ου, τὸ*, subst. (domuncula) ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον; Arist. Nub. 92. Vid. Eur. Orest. 1113.

οἰκίζω, f. ίσω, v. (1. habitare facio, condo, 2. coloniam deduco) οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας. Eur. Troad. 437. Syn. κατοικίζω, οἰκοδομέω, ἱδρύω, δέμω, κατασκευάζω, κτίζω.

οἰκιστὴρ, ῆρος, ὁ, et *οἰκιστὴς, οῦ*, subst. (1. conditor urbis vel regionis, 2. colonus) ἔθρεψατ', οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους. Aesch. Sept. c. Theb. 19. Syn. 2. vid. *οἰκητής*.

Οἰκλείδης, ου, ὁ, patronym. (Oecleo genitus) θείνει δ' ὀνείδει μαντὶν Οἰκλείδην σοφόν. Aesch. Sept. c. Theb. 278.

Οἰκλείης et *Ὀϊκλῆς, έεος*, contr. έους, Ion. ῆος, ὁ, N. P. (Oecleus, Amphiarai pater) καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον. Eur. Suppl. 935.

οἰκογενὴς, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (domi nostrae natus, verna, domesticus) ὄρτυγας οἰκογενεῖς. Arist. Pax. 788. Syn. οἰκεῖος, ἥμερος.

οἰκοδομέω, f. ήσω, v. (aedifico) ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας. Arist. Pax. 749. Syn. δέμω, κατασκευάζω, οἰκίζω.

οἰκόνδε, vid. *οἴκαδε*.

οἰκονομέω, f. ήσω, v. (res domesticas dispenso, administro) οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μέν. Soph. Electr. 190. Syn. διοικέω, διέπω, εὐτρεπίζω, γυβερνάω, διατάσσω.

οἰκονόμος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (dispensator rei familiaris) οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος. Aesch. Agam. 150. Syn. οἰκουρὸς, ἐπίτροπος.

οἰκοποιὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (1. domum faciens, i. e. aedificans, 2. domi factus) οὐκ ἔνδον οἰκοποιὸς ἐστὶ τις τροφή. Soph. Philoct. 32. Syn. οἰκεῖος.

οἶκος, vid. *οἰκία*.

οἰκότριψ, ἴβος, adj. (domi nutritus, verna) *νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὠ'κότριψ Εὐριπίδης*. Arist. Thesm. 426. Phr. *δοῦλος, οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς*.

οἰκουρέω, v. (domum servo vel custodio, domi maneo) *σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις*. Soph. Philoct. 1328.

οἰκούρημα, ατος, τὸ, et *οἰκουρία*, ας, ἡ, subst. (domus custodia) *εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι*. Eur. Or. 919. Vid. Herc. f. 1365. Syn. *φυλακή*.

οἰκούριον, ου, τὸ, subst. (praemium ei datum, qui domum custodiit) *οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου*. Soph. Trach. 544.

οἰκουρός, ου, ὁ et ἡ, et *οἰκοφύλαξ*, ακος, subst. (qui vel quae domum servat vel custodit) *κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά*. Eur. Hec. 1284. Vid. Aesch. Suppl. 27. Syn. *οἰκουρῶν*.

οἰκτείρω et *οἰκτίζω*, f. ίσω et ιῶ, v. (misereor) *οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατήρ*. Eur. Med. 345. Syn. vid. *κατοικτείρω, ἐποικτείρω, ἐλεαίρω, ἐλέω, οἶκτον ἔχω*.

οἰκτιρμός, vid. *οἴκτισμα*.

οἰκτίρμων, ονος, ὁ et ἡ, adj. (misericors) *ἄμμε περιστέλλων, χρηστῷ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός*. Theocr. 15, 75. Syn. *ἐλεεινός, φιλοικτίρμων, ἐλεήμων*.

οἴκτισμα, ατος, τὸ, *οἰκτιρμός* et *οἶκτος*, ου, ὁ, subst. (miseratio) *ἦν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα*. Eur. Heracl. 159. Vid. Pind. Pyth. 1, 164. et Eur. Hec. 517. Syn. *ἔλεος, ὀλολυγμός*. Epith. *μέγα, δόλιον, κήδειον*.

οἴκτιστος, vid. *οἰκτρός*.

οἶκτος, vid. *οἴκτισμα*.

οἰκτρός, ά, όν, superl. *οἴκτιστος*, adj. (miserandus) *οἰκτρὸν γὰρ οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι*. Eur. Hel. 943. Syn. *ἐλεεινός, οἰκτίρμων, τλήμων, παντλήμων, πικρός, ἄθλιος*.

οἰκτροχοέω, v. (miserabilia verba fundo) *ἱκετεύουσιν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες*. Arist. Vesp. 553.

οἰκτρῶς, adv. (miserabiliter) *πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ*. Eur. Hec. 339. Syn. *οἰκτρά, ἐλεινῶς*.

οἰκωφελής, έος, ὁ et ἡ, adj. (domui utilis, industrius) *γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι οὐς ἐπήβολος*. Theocr. 28, 2.

οἰκωφελία, ας, ἡ, subst. (utilitas ad familiam allata) *οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα*. Od. ξ, 223.

Οἰλεύς, έως, Ion. ῆος, N. P. (Oeleus) *ἡ τοί ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο*. Il. ο, 333. Epith. *πλήξιππος, πτολίπορθος, δῖος, ἔξοχος ἠνορέην*.

Ὀϊλιάδης, ου, ὁ, patronym. (Oeliades) *οὐδ' ἄρ', Ὀϊλιάδη μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο*. Il. ν, 712.

οἶμα, ατος, et *οἴμημα*, τὸ, subst. (impetus) *αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος*. Il. φ, 252. Syn. *ὁρμή, ὅρμημα, βία*.

οἶμαι, vid. *οἴομαι*.

οἰμάω, f. ήσω, v. (impetu feror in) *ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν*. Il. χ, 140. Syn. *σκήπτω, ἐφορμάω, ἀΐσσω*.

οἴμη, ης, ἡ, subst. (1. via, 2. modus) *αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας*. Od. χ, 347. Syn. *ᾠδή, φωνή, ὁδός, οἶμος, στίχος*.

οἶμος, ου, ὁ et ἡ, subst. (semita, tractus) *ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἢ 'πὶ Λάρισσαν φέρει*. Eur. Alcest. 851. Syn. *ὁδός, στίχος, οἴμη*. Epith. *ἀγλαός, λιγύς, ὀλισθηρός, μακρός, βραχύς, ἐπίκρυφος, ὄρθιος, σκολιός*.

οἰμωγή, ῆς, ἡ, et *οἴμωγμα*, ατος, τὸ, subst. (ejulatus) *ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἰμωγήν, φίλαι;* Eur. Hec. 1019. Vid. Bacch. 1101. Syn. *κωκυτός, στοναχή, κώκυμα, κλαυθμός, αἰαγμα, θρῆνος, ὀλοφυρμός, στέναγμα*. Epith. *φόνια, δύστηνος, ἄθλια*.

οἰμώζω, f. ξω, v. (gemo, lamentor, ploro) *'Ατρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν*. Il. γ, 364. Syn. *αἰάζω, ἀλαλάζω, ἐλελίζω, ὀτοτύζω, στενάζω, βοάω, θρηνέω*.

οἰμωκτός, ἡ, όν, adj. verb. (deplorandus, lacrymabilis) *οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι*. Arist. Acharn. 1195. Syn. *ἀξιόθρηνος*.

οἰνάνθη, ης, ἡ, subst. (flos vitis) *οἰ-νάνθας ἱεῖσα βότρυν*. Eur. Phoen. 238. Epith. *πολύκαρπος, ῥοδόεσσα*.

οἰνάρεον, ου, τὸ, subst. (pampinus) *ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισιν*. Theocr. 7, 134.

οἰναρίζω, v. (pampinos decerpo) *οὐ γάρ οἷόν ἐστι πάντως οἰναρίζειν τήμερον*. Arist. Pax. 1156.

Οἰνεΐδης, ου, ὁ, patronym. (Oenei nepos) *ὄλοιτο μὲν Οἰνεΐδας*. Eur. Rhes. 909.

Οἰνεύς, έως, et Ion. ῆος, ὁ, N. P. (Oeneus) *τίς δ' ἐστὶν οὗτος;* b. *παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ*. Eur. Phoen. 133. Epith. *δῖος, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππότης, μεγαλήτωρ*.

οἴνη, ης, ἡ, subst. (vitis) *οἶνα θ' ἃ καθαμέριον*. Eur. Phoen. 236. Syn. vid. *ἄμπελος*.

οἰνηρός, ά, όν, adj. (vino abundans, vinarius) *οἰνηρὰ τεύχη σμικρά, μεγάλα δ' ἐσφέρειν*. Eur. Ion. 1179.

οἰνήρυσις, ιος, ἡ, subst. (vasculum quo vinum hauritur) *ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν*. Arist. Ach. 1067. Syn. *κοτύλη*.

οἰνίζω, v. (vinum redoleo, vinum peto) *καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο*. Il. θ, 546.

οἰνοβαρέω, et poët. *οἰνοβαρείω*, v. (vino gravis sum) *οἰνοβαρῶ κεφαλήν*. Theogn. 503. Vid. Od. κ, 555. Syn. *οἰνόομαι, μεθύω, καταμεθύω*.

οἰνοβαρής, έος, ὁ et ἡ, adj. (vino gravis) *οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο*. Il. α, 225. Syn. *ἔξοινος, πάροινος, οἰνοπλάνητος, οἰνοποτήρ, οἰνοπότης, οἴνῳ βεβαρημένος*.

οἰνοδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vinum recipiens) *οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-σῶ*. Pind. Isthm. 6, 58.

οἰνοδότης, ου, ὁ, subst. (vini dator) *παρὰ τε Βρόμιον οἰνοδόταν*. Eur. Herc. f. 682. Syn. et Epith. vid. *Διόνυσος* et *Βάκχος*.

Οἰνόμαος, ου, ὁ, N. P. (Oenomaus, pater Hippodamiae) Ἀσίαδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνα τε Οἰνόμαόν τε. Il. μ, 140.

οἰνόπεδος, ον, adj. (vineis consitus) πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἡμισυ, οἰνοπέδοιο. Il. ι, 675. Syn. vid. ἀλωα.

Οἰνοπίδης, ου, ὁ, patronym. (Oenope natus) Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην. Il. ε, 707.

οἰνοπλάνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vino turbulentus, temulentus) ψαλμοῖσι καὶ κύλικων οἰνοπλανήτοις. Eur. Rhes. 359. Syn. vid. οἰνοβαρής.

οἰνοπληθής, έος, ὁ et ἡ, adj. (vini plenus, vino abundans) εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος. Od. ο, 405.

οἰνοποτάζω, v. (vinum poto) τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων. Il. υ, 84. Syn. εὐωχέομαι.

οἰνοποτὴρ, ῆρος, οἰνοπότης, ου, ὁ, et οἰνοπότις, ιδος, ἡ, subst. (vini potor) ἐκ δ' ἀσάμινθον βὰς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας. Od. θ, 456. Vid. Anacr. 136. et Arist. Thesm. 400. Syn. οἰνηρός, οἰνοπληθής, οἰνοβαρής.

οἶνος, ου, ὁ, subst. (vinum) ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος. Il. γ, 300. Epith. ἡδύς, ἡδύποτος, μέλας, παλαιός, ἀκηράσιος, γεραιός, ἐριστάφυλος, ἐρυθρός, εὐήνωρ, εὔφρων, θεῖον ποτόν, μελιηδής, μελίφρων, ἀθέσφατος, εὐώδης, αἴθοψ, ἄκρητος, Πραμνεῖος, γλυκύς, ἀρκεσίγυιος, ἀλεξίκακος, γλυκερός, εὔζωρος, νήδυμος, Εὔιος, Θάσιος, Βίβλινος, Φλιάσιος, Phr. οἴνου τέρψις ἄλυπος, οἴνου χλωραὶ σταγόνες. βιατὴς ἀμπέλου παῖς, οἴνοιο μένος καὶ ἀλκή, ἀνδρὶ κεκμηῶτι μέγα μένος οἶνος ἀέξει, ἀμπέλου ῥοαί. Vid. Eur. Bacch. 274—279.

οἰνοῦττα, ης, ἡ, subst. (maza vino subacta, placenta e vino et maza confecta) πάντ' ἀγαθ' ἕωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι. Arist. Plut. 1121.

οἰνοχοεύω et οἰνοχοέω, v. (vinum infundo) τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Il. υ, 234. Vid. v. 255. Syn. ἐπιοινοχοεύω.

οἰνοχόη, ης, ἡ, subst. (vas e quo vinum in pocula infunditur) μηδέποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν. Hes. Op. 742. Syn. οἰνηρόν, ἀγγεῖον, ἔκπωμα.

οἰνοχόος, ου, ὁ, subst. (qui vinum infundit, pincerna) πολλοί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. Il. β, 128.

οἰνόχυτος, ον, adj. (cui vinum infusum est) ὃς μηδ' οἰνόχυτον πῶμα τὸς. Soph. Philoct. 714.

οἴνοψ, -οπος, οἰνωπός, όν, et οἰνώψ, ῶπος, adj. (vini colorem et adspectum habens, nigricans) πλείων οἰνόπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Il. ν, 703. Vid. Eur. Iph. T. 1246. et Soph. Oed. R. 211. Syn. πορφύρεος, μέλας.

οἰνόω, v. (vino impleo) μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν. Od. π, 294. Syn. μεθύω, μεθύσκομαι, οἰνοβαρέω.

Οἰνωάτις, ιδος, ἡ, Epith. Dianae, (Oenoatis) Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει. Eur. Herc. f. 379.

οἰόβοτας, οἰοβώτας et οἰοβουκόλος, ου, ὁ, adj. (seorsim ab aliis pascens, solitarius) νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰόβωτας.

Soph. Aj. fl. 615. Vid. Aesch. Suppl. 310. Syn. οἰŏπŏλŏς, μŏνηρής, μŏνŏτρŏπŏς, οἶŏς.

οἰŏζωνŏς, ŏν, adj. (qui est sine comitatu, solus) εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰŏζωνŏν αὐδήσει, σάφῶς. Soph. Oed. R. 846. Syn. vid. μŏνŏς.

οἰŏθἐν et οἰŏθῐ, adv. (seorsim, secreto) οἰŏθἐν ἀσπάσῐως πŏλέμŏν τρŏφŏν ἀμφῐπἐσσŏῦσᾰ. Apoll. Rhod. 1, 270. Vid. 2, 711. Syn. νόσφῐ.

οἴŏμαι, οἴŏμαι, οἶμαι, οἴω et ὀΐω, v. (puto, arbitror) ἦ γάρ ὀΐŏμαῐ ἄνδρᾰ χŏλωσἐμἐν, ὃς μέγᾰ πάντων. Il. α, 78. Vid. Arist. Vesp. 517. Nub. 1110. Il. ε, 252. et α, 170. Syn. νŏμίζω, ἡγἐŏμαι, ὑπŏνŏἐω, ὑπŏδἐχŏμαι, ὑπŏλαμβᾰνω.

οἰŏπἐδῐλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (uno tantum calceo indutus) δημŏθἐν οἰŏπἐδῐλŏν, ὑπ' ἐννἐσίῃσῐ δᾰμῆναι. Apoll. Rh. 1, 7.

οἰŏπŏλἐω, v. (1. solus versor, in deserto vivo, 2. oves pasco) ποῖ οἰŏπŏλεῖς; Eur. Cycl. 74. Syn. ἐρημŏδŏμαι, μŏνŏς, vel οἰŏπŏλŏς εἰμῐ.

οἰŏπŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. qui solus in aliquo est loco, desertus, 2. oves pascens) νῦν δἐ πŏῦ ἐν πἐτρῃσῐν, ἐν οὔρἐσῐν οἰŏπŏλŏισῐν. Il. ω, 614. Syn. ἔρημŏς, μŏνήρης, μŏνŏς.

οἶŏς, η, ŏν, adj. (solus) τέκνŏν ἐμόν· τŏ γάρ οἶŏν ἔην ἔτῐ λŏιπŏν ἐέλδωρ. Apoll. Rhod. 1, 282. Syn. vid. μŏνŏς.

οἷŏς, α, ŏν, adj. (1. qualis, 2. οἷός τἐ, qui potest) ὦ τλῆμŏν, οἵας οἷŏς ὢν ἁμαρτάνεις. Eur. Alcest. 145. Vid. 2. Hec. 16. Syn. 1. ποῖŏς, ὁποῖŏς, 2. δῠνᾰτŏς, ἕτŏιμŏς.

οἰŏφρων, ŏνŏς, adj. (solitarius, pertinax) ἀπρόσ-δεικτŏς οἰŏφρων ἐρημιᾶς. Aesch. Suppl. 802. Syn. οἰŏπŏλŏς, οἰŏβŏτης, μŏνŏς, μŏνήρης, ἐρημŏς.

οἰŏχῐτων, vid. οἰἐᾰνŏς.

οἰŏω, f. ώσω, v. (solum facio vel relinquo) Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλŏπῐς αἰνή. Il. ζ, 1. Syn. μŏνŏω, ἐρημŏω, χηρŏω.

ὄῐς, οἶς et οἶς, gen. οἰŏς, ὄϊŏς et οἴῐŏς, ὁ et ἡ, subst. (aries, ovis) πῦρᾰς δ' ἔπ' αὐτῆς οἶν μελάγχῐμον πŏκῳ. Eur. Electr. 513. Vid. Theocr. 1, 9. Syn. πρŏβᾰτŏν, μῆλŏν. Epith. ἀργεννής, λᾰσῐŏς, μέγᾰς, ἀργῐφŏς, ἄγρῐŏς, νἐŏγνŏς, δᾰσῠμαλλŏς, εἰρŏπŏκŏς, μέλᾰς, εὔκραιρŏς.

οἰσπώτη, ης, ἡ, subst. (sordes ovium) ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πŏλἐως, ἐπῐκλίνεις. Arist. Lys. 575. Exp. ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων, οἴσῠπŏς.

οἰστἐŏς, ŏν, adj. verb. (ferendus, tolerandus) πρὸς θεῶν [1]) κᾰκŏῖται, βᾰρῠ μἐν, οἰστἐŏν δ' ὅμως. Eur. Helen. 267. Syn. φερτŏς, τλητŏς.

οἰστευτής et ὀϊστευτής, οῦ, ὁ, subst. (sagittarius) κεῖνŏς ὀϊστευτὴν ἔλᾰχ' ἀνἐρᾰ, κεῖνŏς ἀοιδŏν. Call. 2, 42. Syn. τŏξότης, τŏξευτής, τŏξŏφŏρŏς, τŏξŏδᾰμας, τŏξŏτευχής.

ὀϊστεύω, f. εύσω, v. (sagittis ferio, sagittas mitto) αὐτᾰρ ἐπεὶ λῖπŏν ἰοὶ ὀϊστεύοντᾰ ἄνακτᾰ. Od. χ, 119. Syn. τοξεύω.

ὀϊστŏδέγμων, ŏνŏς. et ὀϊστŏδŏκŏς, η, ŏν, adj. (sagittas recipiens) τόνδἐ τ' ὀϊστŏδέγμŏνᾰ. Aesch. Pers. 1020. Vid. Apoll. Rhod. 1, 1194.

1) θεῶν h. l. est una syllaba longa.

οἰστὸς et *ὀϊστὸς*, *οῦ*, *ὁ*, subst. (sagitta) *αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἄρηρότος εἵλκεν ὀϊστόν*. Il. δ, 213. Syn. *βέλος*, *ἰὸς*, *ἄτρακτος*. Epith. *ἄφυκτος*, *αἰνὸς*, *θοὸς*, *εὔπτερος*, *πτερόεις*, *πυριπνείων*, *πικρὸς*, *στονόεις*, *ταχὺς*, *ὠκὺς*, *χαλκήρης*, *ὀξυβελὴς*, *τανύγλωχις*, *τριγλώχις*, *ὠκύμορος*.

οἰστράω, Ion. *οἰστρέω*, f. *ήσω*, v. (oestro sive asilo agito vel agitor) *οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας*. Theocr. 6, 28. Syn. *ἐλαύνομαι*, *ἐρεθίζομαι*, *μαίνομαι*.

οἰστρήλατος, *οἰστροδόνος*, *οἰστροδόνητος*, *οἰστροδίνητος*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, et *οἰστροπλὴξ*, *πλῆγος*, adj. (oestro percussus vel excitatus) *οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν*. Aesch. P. V. 600. Vid. Suppl. 17. P. V. 609. et Eur. Bacch. 1218.

οἴστρημα, *ατος*, *τὸ*, subst. (stimulus, quo quis velut oestro agitatur) *κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα*, *καὶ μνήμη κακῶν*. Soph. Oed. R. 1318.

οἰστροπλὴξ, vid. *οἰστρήλατος*.

οἶστρος, *ου*, *ὁ*, subst. (1. oestrus, 2. insania, 3. irritatio) *μέσον ἦπαρ*, *ὥσπερ οἶστρος*. Anacr. 3, 28. Syn. *μύωψ*, *ἐρέθισμα*, *μανία*, *λύσσα*. Epith. *ἀνεμώλιος*, *ἄγριος*, *ἱμερόεις*, *πολύπλανος*, *λυσσήεις*, *μιαιφόνος*, *ἀερόφοιτος*, *ἀκόρητος*, *φρενοπληγὴς*, *ἀδηφάγος*.

οἰσύϊνος, *η*, *ον*, adj. (salignus, vimineus) *φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι*. Od. ε, 256. Syn. *ἰτέϊνος*.

οἰσυπηρὸς et *οἰσυπὸς*, *ά*, *όν*, adj. (sordes ovinas redolens, foetidus ut succus lanae) *ἔρι' οἰσυπηρὰ*, *λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν*. Arist. Acharn. 1177. Syn. *δυσώδης*, *ἀνάσχετος*.

Οἰταῖος, *α*, *ον*, adj. (Oetaeus) *ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα*. Soph. Philoct. 479.

Οἴτη, *ης*, *ἡ*, N. P. (Oeta) *κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος*. Soph. Philoct. 495.

οἶτος, *ου*, *ὁ*, subst. (calamitas, aerumna, infelix fatum, mors) *οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὃ δὲ λάθεται*. Soph. Electr. 168. Syn. *μόρος*, *συμφορὰ*, *οἰζὺς*, *μοῖρα*, *θάνατος*, *ὄλεθρος*. Epith. *ἀεικὴς*, *βαρὺς*, *κακὸς*, *δυσπότμος*, *ἄθλιος*, *κακοδαίμων*, *πολύμοχθος*, *δυσφορος*, *στονόεις*.

Οἴτυλος, *ου*, *ἡ*, N. P. (Oetulus, urbs Laconiae) *οἵ τε Λᾶαν εἶχον*, *ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο*. Il. β, 585.

Οἰχαλία, *ας*, *ἡ*, N. P. (Oechalia, 1. urbs Laconiae, 2. Euboeae) *οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος*. Il. β, 730.

Οἰχαλιεὺς, *έως*, Ion. *ῆος*, adj. (Oechaliensis) vid. *Οἰχαλία*.

οἰχνέω et *οἴχομαι*, f. *οἰχήσομαι*, perf. *ᾤχηκα*, v. (avolo, abeo, proficiscor) *αὐτόετες οἰχνεῦσιν*, *ἐπεὶ μέγα τε*, *δεινόν τε*. Od. γ, 322. Vid. Il. ε, 790. et ω, 201. Syn. *πορεύομαι*, *ἀπέρχομαι*, *ἄπειμι*, *ἀποχωρέω*, *ἀποίχομαι*.

οἴω et *ὀΐω*, vid. *οἴομαι*.

οἰώνισμα, *ατος*, *τὸ*, subst. (augurium, auspicium, omen) *οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών*. Eur. Phoen. 853. Syn. *οἰωνὸς*, *σύμβολον*, *κληδών*.

οἰωνιστὴς, οἰωνŏθĕτης, ου, οἰωνŏμαντῐς, ῐŏς, οἰωνŏπŏλŏς et **οἰωνοσκŏπŏς, ου, ὁ**, subst. (augur, auspex) *Φόρκυν τε, Χρŏμῐον τĕ, καῐ Ἔννŏμŏν οἰωνιστήν.* Il. ρ, 218. Vid. Soph. Oed. R. 492. Eur. Phoen. 779. Il. α, 69. et Eur. Suppl. 510. Syn. *ὀρνιθοσκŏπŏς, θĕŏπρŏπŏς, μάντῐς, οἰωνῶν βŏτήρ.*

οἰωνŏθρŏŏς, ŏν, adj. (avium voce editus) *ἢ Πὰν, ἢ Ζεὺς οἰωνŏθρŏŏν.* Aesch. Agam. 55.

οἰωνοκτŏνŏς, ου, ὁ et **ἡ**, adj. (avibus exitialis) *χειμῶνᾰ δ' εἰ λĕγοι τῐς οἰωνοκτŏνŏν.* Aesch. Agam. 546.

οἰωνŏπŏλŏς et **οἰωνŏμαντῐς**, vid. *οἰωνιστής.*

οἰωνŏς, οῦ, ὁ, subst. (1. avis rapax, 2. omen) *οἰωνοῖσῐ τĕ πᾶσῐ, Διŏς τ' ἐτĕλειĕτŏ βουλή.* Il. α, 5. Syn. *ὄρνις, ὄρνĕŏν, πτηνŏς, οἰώνισμᾰ, σημεῖŏν.* Epith. *τᾰχŭς, μαψῐλŏγŏς, τᾰνυπτĕρυξ, δῠπĕτὴς, πĕτεηνŏς, γαμψώνυξ, αἰŏλŏς, ἠĕρῐŏς, ἀĕρŏφοίτης, τᾰνύπτĕρŏς, ὠμηστὴς, ἀĕρŏνηχὴς, γαμψŏς.*

οἰωνοσκŏπĕω, v. (auguror, auspicor) *πῐκρὸς κᾰθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκŏπῇ.* Eur. Phoen. 970.

οἰωνοσκŏπŏς, vid. *οἰωνιστής.*

ὀκέλλω, v. (appello, navem applico, in littus ejicio) *κᾶν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλῠδων ὤκειλĕ ναῦν.* Eur. Iph. T. 1380. Syn. *κέλλω, ἐπŏκέλλω, πρŏσεγγίζω, ὁρμίζω, προσορμίζω, προσβάλλω, κᾰτᾰγω, κᾰτᾰπλĕω.*

ὀκλᾰδῐας, ου, ὁ, subst. (sella quae plicari potest) *ἔχĕ νυν ἐπῐ τούτοις τουτŏνὶ τŏν ὀκλᾰδῐαν.* Arist. Equit. 1385. Exp. *δίφρŏς συγκĕκλασμĕνŏς.*

ὀκλᾰδŏν et **ὄκλαξ**, adv. (genu flexo) *χροιῇ θάλλĕν ἐρευθŏς· ὃ δ' ἐγγῠθĕν ὀκλᾰδŏν ἧστŏ.* Apoll. Rhod. 3, 122. Vid. 1307. Syn. *γνὺξ, γŏνῠπĕτεῖ ἕδρᾳ.*

ὀκλάζω, f. ᾰσω, v. (genu flecto) *ὤκλᾰσĕ δὲ πρŏ πŏδοῖῐν· ἐδέρχĕτŏ δ' Εὐρωπείην.* Mosch. 2, 99. Syn. *γουνάζŏμαι, γουνŏŏμαι, προσπίπτω, προσπῑτνĕω, γουνᾰτων ἅπτŏμαι.* Phr. *γŏνῠπĕτεῖς ἕδρας προσπῑτνĕω.*

ὀκνĕω, et Ion. **ὀκνείω**, v. (piget me, vereor, dubito) *ταὶ δ' ὄϊες, μήδ' ὑμμĕς ὀκνεῖθ' ἁπᾰλᾶς κŏρĕσασθαι.* Theocr. 8, 67. Vid. Il. ε, 455. Syn. *κᾰτŏκνĕω, φŏβĕŏμαι, δείδω, ὑπŏδειλῐᾰω, ἐλινῠω.*

ὀκνηρŏς, ᾰ, ŏν, adj. (piger, cunctabundus, timidus) *ὀκνηραὶ δĕ πᾰλιν κĕνĕᾶς ἐπῐ πυθμĕνῐ χηλῷ.* Theocr. 16, 10. Syn. *δειλŏς, ἀργŏς, ῥᾴθυμŏς, ἄτολμŏς, δῠσŏκνŏς.*

ὄκνŏς, ου, ὁ, subst. (pigritia, ignavia) *οὔτĕ τῐ με δĕŏς ἴσχεῐ ἀκήρῐŏν, οὔτĕ τῐς ὄκνῳ.* Il. ν, 224. Syn. *ἀργῐα, ἀνᾰβŏλὴ, φŏβŏς.*

ὀκρῐᾰŏω, v. (aspero, exaspero) *οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμᾰδŏν ὀκριŏωντŏ.* Od. σ, 34. Syn. *τραχύνŏμαι, ὀργίζŏμαι, δῐᾰφĕρŏμαι, ἐρίζω, ἐξᾱγριŏŏμαι.*

ὀκρῐŏεις et **ὀκρῠŏεις, εσσᾰ, ĕν**, adj. (acutas et duras extremitates habens, asper, confragosus) *τῇ ῥ' ἔπῐ οἱ μĕμᾰῶτᾰ βᾰλεν λῐθῳ ὀκρῐŏεντῐ.* Il. θ, 327. Syn. *τραχŭς, σκληρŏς, χᾰλĕπŏς, κρῠĕρŏς, φρικώδης, πĕτρώδης.*

ὄκρῐς, ῐδŏς et **ῐŏς, ἡ**, adj. et 2. subaudit. *πĕτρὰ*, subst.

(1. asper, scruposus, 2. summum cacumen) ἔπειθ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα. Aesch. P. V. 1052.

ὀκρυόεις, vid. ὀκριόεις.

ὀκτάβλωμος, ον, adj. (qui octo buccellarum est) ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον. Hes. Op. 440.

ὀκτάκνημος, ου, ὁ et ἡ, adj. (octo radiis instructus) χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς. Il. ε, 723.

ὀκταπλάσιος, α, ον, adj. (octuplus) ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν. Arist. Equit. 70.

ὀκτάπους, ποδος, adj. (octo pedes habens) ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες· οἱ δὲ καλεῦνται. Hom. Batrach. 289.

ὀκτὼ, num. (octo) ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα. Il. β, 313.

ὀκτωκαιδέκατος, η, ον, adj. (octavus decimus) ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα. Od. η, 268.

ὀλαὶ, ῶν, αἱ, subst. (hordeum sale conspersum) ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πυλῶν μεμαγμένην. Arist. Equit. 1164. Exp. αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαί.

ὀλβίζω, f. ίσω, v. (beatum reddo, praedico vel judico) ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἄν. Soph. Oed. R. 1529. Syn. μακαρίζω, εὐδαίμονα ἡγοῦμαι, εὐδαιμονίζω.

ὀλβιοδαίμων, ονος, adj. (felici sorte praeditus, fortunatus) ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον. Il. γ, 182. Syn. vid. ὄλβιος et εὐδαίμων.

ὄλβιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (felix, fortunatus) χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν. Eur. Androm. 100. Syn. ὀλβιοδαίμων, εὐδαίμων, μάκαρ, εὐτυχής, πλούσιος, ἀφνειός, μακάριος, εὔποτμος.

ὀλβίως, adv. (feliciter) ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε. Soph. Oed. C. 1720. Syn. πλουσίως, μακάρτατα, εὐδαιμονέστατα.

ὀλβοδότης et ὀλβοφόρος, ου, ὁ et ἡ, et ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, adj. (dans divitias) βροτοῖς ὀλβοδόταν, πατέρα τε. Eur. Bacch. 564. Vid. Iph. A. 596. et Bacch. 413. Syn. vid. ὄλβιος.

ὄλβος, ου, ὁ, subst. (felicitas, opes, divitiae) τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο. Eur. Hec. 285. Syn. εὐδαιμονία, πλοῦτος, περιουσία. Epith. μέγας, πολύς, ἄδικος, σαφής, ὑπέρφρων, τυφλός, βαιός, ἀβλαβής, ἄσπετος, ἀθέσφατος, ὑψηλός, φερέσβιος, χρύσειος, πολυώνυμος, μελίφρων, εὐδαίμων, ἄφθιτος, ἀγήραος, βασιλήϊος, πολύχρυσος, θαυμαστός, ἀπήμων, κάλλιστος, μακρός, ὑπέρτατος, λοιπός.

ὀλβοφόρος, vid. ὀλβοδότης.

ὀλέεσκον, Ion. imp. vid. ὄλλυμι.

ὀλέθριος, α, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. (perniciosus) οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν; Eur. Suppl. 127. Syn. θανατηφόρος, θανατώδης, οὔλιος, ἀλιτήριος, ὀλοός.

ὄλεθρος, ου, ὁ, subst. (pernicies, exitium) ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. Il. η, 402. Syn. μόρος, θάνατος, διαφθορὰ, λύμη, πῆμα, φόνος. Epith. ἀνόσιος, αἰπύς, λυγρός, ἀπευθής, ὤκιστος, ἀδευκής, οἴκτιστος, δακρυόεις, ἀλε-

γυνὸς, οἰκτρὸς, ὄλὂὸς, στὄνὂεις, δαιμὸνἴὂς, ἀμήχἄνὂς, αἰνὸς, ἄφραστὂς.

ὀλἔκρανὂν, ου, et ὠλἔκρανὂν, τὸ, subst. (caput cubiti) ἐκ τῶν ὀλἔκράνων ἀκἴδἄς ἐξαιροὐμἔνὂν. Arist. Pax. 443.

ὀλἔκω, vid. ὄλλυμἴ.

ὀλἔσήνωρ, ὂρὂς, adj. (hominibus perniciosus) αἰδεῖσθαι δἔ φίλους, φεύγειν τ' ὀλἔσήνὂρἄς ὅρκους. Theogn. 398. Syn. βρὂτὂλοιγὂς, φθισήνωρ, ῥηξήνωρ, ὀλἔθρἴὂς.

ὀλἔσἴθηρ, ῆρὂς, et ὀλἔσἴθηρὂς, ον, adj. (feras interficiens) κρἄτἄ φὂνἴὂν ὀλἔσἴθηρὂς. Eur. Phoen. 674.

ὀλἔτὴρ, ῆρὂς, ὁ, et ὀλἔτειρἄ, ας, ἡ, subst. (perditor, interemtor) νῦν δ' εἰμ' ὄφρἄ φίλης κἔφἄλῆς ὀλἔτῆρἄ κἴχείω. Il. ο, 114. Vid. Hom. Batrach. 116. Syn. φὂνεὺς, λυμεὼν, αὐθέντης.

ὀλἴγἄκἴς, adv. (raro) ὀλἴγἄκἴς ἄστυ κἀγὂρἄς χραίνων κὐκλὂν. Eur. Orest. 910. Syn. ὀλἴγὂν, σπἄνίως.

ὀλἴγηπἔλἔω, v. (parum valeo, infirmus sum) γῆν ὀλἴγηπἔλἔων· ἔμἔ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἄνίει. Il. ο, 24. Syn. ἀσθἔνἔω, ὀλἴγὂδρἄνἔω, κἄκηπἔλἔω.

ὀλἴγηπἔλἴα, ας, ἡ, subst. (virium defectus, imbecillitas) ἐξ ὀλἴγηπἔλἴης δἄμἄσῃ κἔκἄφηὂτἄ θυμὸν. Od. ε, 468. Syn. ὀλἴγὂδρἄνἴα, ἀσθἔνειἄ.

ὀλἴγὂδρἄνἔω, v. (langueo, spiritum vix traho) τὸν δ' ὀλἴγὂδρἄνἔων πρὂσἔφη κὂρυθαιὂλὂς Ἕκτωρ. Il. ο, 246. Syn. ὀλἴγηπἔλἔω, ἀσθἔνἔω, ἀσθμαίνω.

ὀλἴγὂδρἄνὴς, ἔὂς, ὁ et ἡ, adj. (infirmus, imbecillus) ὀλἴγὂδρἄνἔες, πλάσμἄτἄ πηλοῦ, σκἴὂειδἔἄ φῦλ' ἀμἔνηνἄ. Arist. Av. 686. Syn. ἀσθἔνὴς, ἀπἄλὂψυχὂς, ἄκικὺς.

ὀλἴγὂδρἄνἴα, ας, ἡ, subst. (imbecillitas) ὀλἴγὂδρἄνἴαν. Aesch. P. V. 563. Syn. ὀλἴγηπἔλἴα, ἀσθἔνειἄ.

ὀλἴγὂς, ἡ, ὂν, compar. ὀλἴγώτἔρὂς, superl. ὀλἴγιστὂς, adj. (paucus, parvus, exilis) ἔσω' ἀριθμὸν ὀλἴγὂν, οἱ Κάδμου πὂλἴν. Eur. Herc. f. 6. Syn. βαιὸς, παῦρὂς, μἴκρὂς, βρἄχὺς, σπἄνἴὂς.

ὀλἴγοστὂς, ἡ, ὂν, adj. (perpaucus) πράσσειν δ' ὀλἴγοστὸν χρὂνὂν ἐκτὸς ἄτας. Soph. Antig. 625. Syn. βαιὸς, ὀλἴγὂς.

ὀλἴγὂχρὂνἴὂς, α, ὂν, adj. (brevi tempore durans) ἀλλ' ὀλἴγοχρὂνἴον γίγνἔταἴ, ὥσπἔρ ὄνἄρ. Theogn. 1014. Syn. ὠκὺμὂρὂς, μἴνυνθἄδἴὂς.

Ὀλίζων, ωνὸς, ἡ, N. P. et 2. ὂνὂς, ὁ et ἡ, adj. (1. Olizon, urbs Thessaliae, 2. minor) καὶ Μἔλἴβοιἄν ἔχον, καὶ Ὀλίζωνα τρηχείἄν. Il. β, 717. Syn. 2. vid. ὀλἴγὂς.

ὀλισθαίνω, 2. aor. ὤλισθὂν, v. (labor, labefio) ὥς κἔν ὀλισθαίνουσἄ δἴ' αὐτάων φὂρἔοιτὂ. Apoll. Rhod. 1, 377. Syn. ὑπὂπίπτω, ὀκλάζω, σφάλλὂμαι.

ὀλισθηρὂς, ἀ, ὂν, adj. (1. ad labendum proclivis, 2. lubricus) ὀλισθηρὂς οἶμὂς. ἀδὂντἄ δ' εἴη. Pind. Pyth. 2, 175. (Dochmiac. dim. hypercat.) Syn. γλισχρὸς, πτωσἴμὂς.

ὀλκαῖὂν, Ion. ὀλκήἴὂν, ου, τὸ, subst. (lignum in infima

parte navis, quo navis trahitur) νηῒοῦ ὁλκαίοιό, καὶ ἴαχἔν ἐσσῠμἔνοιοῖν. Apoll. Rhod. 1, 1314.

ὁλκᾰς, ᾰδος, ἡ, subst. (navis oneraria) σκᾰφὸς ὁλκᾰς ὣς γἔμοθείς. Eur. Cycl. 502. Syn. πλοῖὸν. Epith. γλᾰφῠρᾱ, εὔστὄλὄς.

ὁλκὸς, οῦ, ὁ, subst. (1. tractus, 2. machina qua naves in mare deductae sunt, 3. fluctus, 4. sulcus) δᾰ́φνας ὁλκοὶς, χρυσἔων δ' ἐκ. Eur. Ion. 143. Syn. αὖλαξ, ναύστᾰθμὸς, ὅρμὸς.

ὄλλυμῐ, ὀλἔκω, et Ion. imp. ὀλἔἔσκὸν, v. (1. perdo, 2. perimo) εἰ δυσμἔνείᾳ σῇ τᾰ φίλτᾰτ' ὤλἔσἔν. Eur. Hipp. 969. Vid. Il. λ, 150. et τ, 135. Syn. ᾰ̓πόλλυμῐ, φθείρω, ᾰ̓ποκτείνω, ἐξόλλυμῐ.

ὅλμὸς, ου, ὁ, subst. (mortarium) ὅλμον δ' ὣς, ἔσσευἔ, κῠλίνδεσθαι δῐ' ὁμίλου. Il. λ, 147. Syn. θῠειᾰ.

ὀλὄεις, vid. ὀλὄὸς.

ὁλοίτρὄχὸς et ὀλὄοίτρὄχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omni ex parte rotundus) ἔστᾰσᾰν, ἠῠτἔ πετροὶ ὁλοίτρὄχοι, οὓς τἔ κῠλίνδων. Theocr. 22, 49. Vid. Il. ν, 137. Syn. τρὄχὄεις, τρὄχὄειδής.

ὀλὄλυγή, ῆς, ἡ, ὀλὄλυγμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, et ὀλὄλυγμὸς, οῦ, ὁ, subst. (exultatio, ululatus) εἶτ' ᾰ̓ντίμολπὸν ἧκἔν ὀλὄλυγῆς μἔγᾰν. Eur. Med. 1173. Vid. Heracl. 782. et Orest. 1136. Syn. ὀλὄφυρμὸς, κώκυμᾰ, κώκυτὸς, κλαυθμὸς, βοή, ᾰ̓λᾰλᾰγή, ᾰ̓λᾰλητὸς.

ὀλὄλυγὼν, ὄνὸς, ἡ, subst. (acredula, ulula) τέττιγες λἔλᾰγεῦντἔς ἔχον πὸνὸν· ᾰ δ' ὀλὄλυγών. Theocr. 7, 139.

ὀλὄλύζω, f. ξω, v. (1. ululo, 2. exulto) ἡ σὴ δἔ μήτηρ ὠλὄλυξἔν ἐν μἔσαις. Eur. Bacch. 678. Syn. ᾰ̓νὄλὄλύζω, ὀτὄτύζω, θρηνἔω, αἰᾰ́ζω, ᾰ̓λᾰλᾰ́ζω, κωκῡ́ω.

ὀλὄοίτρὄχὸς, vid. ὁλοίτρὄχὸς.

ὀλὄὸς, ἡ, ὄν, ὀλὄεις, εσσᾰ, ἐν, et ὀλώϊὸς, adj. (perniciosus) ἐμῷ κᾰ́ρᾳ κτύπημᾰ χἔρὸς ὀλὄὸν; Eur. Androm. 1200. Vid. Soph. Trach. 530. et Hes. Theog. 591. Syn. οὖλὸς, οὔλιὸς, ἐξώλης, ὀλἔθρίὸς, λωβήεις, χᾰλἔπὸς, ὀλὄόφρων, νηλἔης, ὀλἔσήνωρ, ὀλὄφώϊὸς.

Ὀλὄοσσὼν, ὄνὸς, ἡ, N. P. (Oloosson, oppidum Thessaliae prope Olympum) Ὄρθην, Ἠλώνην τἔ, πὸλιν τ' Ὀλὄοσσὸνᾰ λευκήν. Il. β, 739.

ὀλὄόφρων, ὄνὸς, ὁ et ἡ, adj. (qui mente perniciosa est) ἕλκεϊ μοχθίζοντᾰ κᾰκῷ ὀλὄόφρὄνὸς ὕδρου. Il. β, 723. Syn. vid. ὀλὄὸς.

ὅλὸς, Ion. οὖλὸς, η, ὄν, adj. (plenus, totus, integer) γίγας ἐπ' ὤμοις γηγἔνὴς ὅλην πὸλῐν. Eur. Phoen. 1147. Vid. Od. ω, 118. Syn. ᾰ̔́πας, πᾶς, σύμπας, ὁλοσχἔρής.

ὁλοσχἔρής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (integer, totus) εὐρὼν, σὺν πῠκῐνῇσιν ὁλεσχἔρἔς ἔσπᾰσᾰ ῥίζῃς. Theocr. 25, 210. Syn. vid. ὅλὸς.

ὀλὄφυγδὼν, ὄνὸς, ἡ, subst. (pustula) μήκἔτ' ἐπὶ γλώσσας ᾰ̓́κρας ὀλὄφυγδὄνᾰ φύσῃς. Theocr. 9, 30. Syn. ὀλὄφλυκτὶς.

ὀλὄφυδνὸς, ἡ, ὄν, adj. (lamentabilis) δᾰ́κρυᾰ δ' ἔκβᾰλἔ θερμᾰ, ἔπος δ' ὀλὄφυδνὸν ἔειπἔν. Od. τ, 362. Syn. οἰκτρὸς, γὄἔρὸς, πὸλῠδᾰκρυς, λυπηρὸς, πένθῐμὸς, θρηνώδης, πὸλὺστὄνὸς.

Ὀλὸφυρμὸς, οῦ, ὁ, subst. (lamentatio) τοῖς δάκρυοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλόφυρμοῖς. Arist. Vesp. 390. Syn. Ὀλὸλῦγὴ, ὀλὸλυγμᾶ, οἰμωγὴ, αἴαγμᾶ, θρῆνὸς.

Ὀλὸφῦρὸμαι, v. (lamentor) καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλὸφύρὸμαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις. Il. ψ, 75. Syn. Ὀδῦρὸμαι, δύρὸμαι, θρηνέω, κλάω, λυπέὸμαι.

Ὀλὸφώϊὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (periculosus, letifer) πάντᾶ δέ σοι ἐρέω ὀλὸφώϊᾶ δήνεᾶ Κίρκης. Od. η, 289. Syn. vid. Ὀλὸὸς.

Ὄλπη, ης, et ὀλπὶς, ἴδὸς, ἡ, subst. (lecythus) καὶ πὰρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδᾶ πολλάκὶς ὄλπαν. Theocr. 2, 156. Vid. Call. fr. 185. Syn. λήκῦθὸς.

Ὀλυμπία, ας, ἡ, N. P. (Olympia, urbs Elidis celeberrima) Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς. Pind. Ol. 2, 87. Phr. μάτηρ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, δέσποινᾶ ἀληθείας.

Ὀλύμπιᾶς, ἄδὸς, ἡ, adj. (Olympias) εἰ μὴ Ὀλυμπιᾶδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιὸχοιὸ. Il. β, 491.

Ὀλυμπῖκὸς, ἡ, ὄν, adj. (Olympicus) εἰ γὰρ ἔπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπῖκὸν αὐτὸς ἀγῶνᾶ. Arist. Plut. 583.

Ὀλύμπῖὸς, ου, ὁ, adj. (1. Olympius, 2. Ὀλύμπῖὸς, sc. θεὸς, loco substantivi ponitur) δαιμὸνῖη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπῖὸς ὅρκῖὸς ἔστω. Apoll. Rh. 4, 95. Syn. Οὐρᾶνῖὸς, 2. θεὸς, Τιτάν.

Ὄλυμπὸς, et Ion. Οὔλυμπὸς, ου, ὁ, N. P. (Olympus, mons Thessaliae notissimus) καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπὸν ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντὲς. Il. α, 494. Vid. v. 497. Epith. ἀγάννῐφὸς, αἰπὺς, μᾶκρὸς, μέγᾶς, ἄκρὸς, αἰγλήεις, σεμνὸτᾶτὸς, νῐφόεις, ἱερὸς, πὸλύδειρᾶς, ἁγνὸς, ζάθεὸς, ἠερόεις.

Ὄλυρᾶ, ας, ἡ, subst. (arinca) ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτὸμένοι καὶ ὀλύρας. Il. θ, 560. Syn. ζεᾶ.

Ὀλώϊὸς, vid. Ὀλὸὸς.

Ὅλως, adv. (prorsus, omnino, sane) οὐχ ὅλως φιλέειν μ' ἐθέληοθ' ἀπὸ καρδίας. Theocr. 29, 4. Syn. πάντως, τέλειως, παντέλῶς.

Ὀμᾶδελφὸς, vid. Ὅμαιμὸς.

Ὀμᾶδέω, f. ήσω, v. (fremitum concieo) μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντᾶ. Od. α, 365. Syn. κέλᾶδέω, θὸρύβέω, ὀτὸβέω, ἀνᾶφωνέω, δουπέω.

Ὅμᾶδὸς, ου, ὁ, subst. (fremitus ex confusis multorum clare loquentium vocibus) ὅμαδὸν ἔκλυὸν ἀλῦρὸν ἔλεγὸν. Eur. Hel. 185. Syn. δοῦπὸς, θὸρῦβὸς, τάρᾶχὴ, ὄχλὸς, κέλᾶδὸς, μὸθὸς, κυδοιμὸς, ὀτὸβὸς. Epith. ἀλῐαστὸς, θεσπέσῐὸς, αἰνὸς, μέγᾶς.

Ὅμαιμὸς, ὁμαίμῐὸς, ὀμᾶδελφὸς, ου, et ὁμαίμων, ὄνὸς, ὁ et ἡ, subst. (frater vel soror, affinis) μυρίων κρείσσων ὅμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλὸς. Eur. Orest. 797. Vid. Pind. Nem. 6, 29. Call. fr. 168. et Eur. Orest. 677. Syn. ξύναιμὸς, συγγένὴς, ὀμὸγένέτωρ, ὀμὸγένὴς, αὐτάδελφὸς, ὁμόσπὸρὸς, κᾶσίγνητὸς, ὀμὸγάστρῐὸς, ἀδελφὸς, ὀμὸμήτρῐὸς, ὀμὸγὸνὸς, ὀμόγνῐὸς, ὀμόσπλαγχνὸς.

Ὀμᾶλὸς, ἡ, ὄν, adj. (planus, aequabilis) οὔτε πρᾶτὸς ἴσως, ὅμαλὸς δὲ τὶς ὁ στρᾶτῐώτας. Theocr. 14, 56. Syn. λεῖὸς, ἰσὸς.

Ὀμαρτάζω, v. (confrico) αὐγὰς ὠμάρταζε δὸλοφρὸσύνην

ἀλεγεινῶν. Hom. Hymn. in Merc. 361. Syn. διακναίω, ψήχω, ὀμοργάζω.

ὁμαρτέω, f. ήσω, v. (convenio, sequor; eo una cum) ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων [1]). Il. ω, 438. Syn. συνομαρτέω, ἕπομαι, ὀπηδέω, ἕσπομαι, συνέπομαι.

ὁμαρτῇ, adv. (simul) λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ. Il. σ, 571. Syn. ὁμοῦ, ἅμα, ὁμόθεν, ἀμυδίς, ἀμμίγα.

ὁμαυλία, ας, ἡ, subst. (contubernium) συζύγους δ' ὁμαυλίας. Aesch. Choeph. 590. Syn. συνοικία, συναυλία, ὁμιλία.

ὅμαυλος, ον, ὁ et ἡ, adj. (commixtus, vel potius concinens) παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. Soph. Oed. R. 187. Syn. ὁμόφωνος, σύμφωνος, συνῳδός, σύναυλος.

ὀμβρέω, f. ήσω, v. (pluo) ἔργεα που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος. Apoll. Rh. 3, 1398. Syn. ἐπομβρέω, ὕω, ἐξομβρέω, ἀνομβρέω, βρέχω.

ὀμβρηρός et ὄμβριος, α, ον, adj. (pluvialis) δεικνύει ὀμβρηροῦ, κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω [2]). Hes. Op. 449. Vid. Soph. Oed. R. 1572. Syn. ὀμβροφόρος, ὀμβροκτύπος.

ὀμβριμόθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (magnanimus) ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολίσσοε, χαλκοκορυστά. Hom. Hymn. 7, 2.

ὀμβριμοπάτρη, vid. ὀβριμοπάτρη.

ὄμβριμος, vid. ὄβριμος.

ὄμβριος, vid. ὀμβρηρός.

ὀμβροκτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (pluvia sonans) χειμῶνι τυφῷ, σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ. Aesch. Agam. 639.

ὄμβρος, ου, ὁ, subst. (pluvia, imber) καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον. Eur. Troad. 78. Syn. ὑετός, ἐπομβρία, νασμός. Epith. ἀθέσφατος, χειμέριος, κάλλιστος, φρίσσων, ἀμφιλαφής, δροσόεις, δίερος, ἐερσήεις, πικρός, βαρυηχής, λάβρος, οὐράνιος.

ὀμβροφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (imbrifer) παρθένοι ὀμβροφόροι. Arist. Nub. 298.

ὁμευνέτης, ου, ὁμευνος, ὁ, ὁμευνέτις, ιδος, et ὁμευνις, ἡ, subst. (qui seu quae eodem cubili utitur, maritus, vel marita) ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τύχοιθ' ὁμευνέτου. Eur. Med. 949. Vid. Soph. Aj. fl. 401. Syn. ὁμόγαμος, ὁμοθάλαμος, ὁμόλεκτρος, σύνευνος, συνευνέτης, σύγκοιτος.

ὁμηγερής, et Aeol. ὁμηγυρής, έος, ὁ et ἡ, adj. (congregatus) πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. Il. β, 789. Vid. Pind. Pyth. 11, 14. Syn. ἀθρόος, ἀολλής, ἀδινός, πυκνός.

ὁμηγυρίζομαι, v. (una congrego) ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιούς. Od. π, 376. Syn. συναθροίζω, συναγείρω, συλλέγω, συγκομίζω.

ὁμήγυρις, ιος, Att. εως, ἡ, subst. (concio, coetus) ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν. Aesch. Agam. 4. Syn. πανήγυρις, ἄθροισμα, συνάθροισις, σύνοδος, ὅμιλος, πλῆθος. Epith. πλήρης.

ὁμήθης, εος, ὁ et ἡ, adj. (qui similium morum est) λισ-

1) ὁμαρτέων est h. l. Bacchius.
2) ἀβούτεω est h. l trisyllabum.

σόμενην, τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι. Apoll. Rhod. 2, 919. Syn. ὁμότροπος.

ὁμηλικία, ας, ἡ, subst. (aequalitas aetatis) Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο. Od. β, 158. Epith. ἐρατεινή, γλυκεῖα.

ὅμηλιξ, ικος, ὁ et ἡ, adj. (aequalis) πλόκαμον κερουμαι, πρὸς τάφον θ' ὁμηλίκων. Eur. Troad. 1173. Syn. ἧλιξ, σύνομηλιξ, οἰέτης, ἡλικιώτης.

ὁμηρεύω, v. (1. obses sum, 2. obsides accipio, congruo) ἐπεὶ δ' ἔπερσα, τῶνδ' ὁμηρεύσας τέκνα. Eur. Rhes. 431. φωνῇ ὁμηρεῦσαι. Hes. Th. 39.

ὁμηρέω, v. (convenio) ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἀγγελος ὠκύς. Od. π, 468. Syn. ἀντάω, συναντάω, συντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, σύνειμι, ὀπαδέω.

Ὁμηρίδαι, ῶν, οἱ, subst. (Homeri imitatores) ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι. Pind. Nem. 2, 1.

Ὅμηρος, ου, ὁ, 1. N. P. et 2. ὁ et ἡ, subst. (1. Homerus, 2. obses) εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει. Arist. Nub. 1056. Syn. 1. Μαιονίδης. Epith. 1. ἡδυεπής, κλεινός, ἀοιδῶν ἄριστος, λῷστος, σοφός, λαμπρότατος.

ὁμιλαδὸν et ὁμιληδόν, adv. (catervatim, turmatim) ὡς Τρῶες, εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο. Il. ρ, 730. Vid. Hes. Op. 834. Syn. ἀθρόως, ἰλαδόν.

ὁμιλέω, v. (versor cum aliquo, una sum) οἷς αἰεὶ τοπάροιθεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης. Apoll. Rhod. 1, 630. Syn. συνομιλέω, ἐντυγχάνω, συναυλίζομαι, σύνοικέω, συμβάλλω, ἀναστρέφομαι, συνουσιάζω.

ὁμίλημα, ατος, τὸ, subst. (officium, congressus) κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει. Eur. fr. Antiop. 10, 3.

ὁμιλητὸς, ἡ, ὸν, adj. (mitis, adfabilis) κρατοῦσα μὲν γάρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Aesch. Sept. c. Theb. 173.

ὁμιλία, ας, ἡ, subst. (congressus, commercium, colloquium) μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίαν. Eur. Hipp. 19. Syn. ὁμίλημα, μετουσία, διατριβή, πανήγυρις.

ὅμιλος, ου, ὁ, subst. (coetus, turba, multitudo) πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος. Il. σ, 603. Syn. ἴλη, ὁμήγυρις, στίφος, ἄθροισμα, πλῆθος, ὄχλος, θόρυβος. Epith. ἄιδηλος, ἀνδρομέος, ἀπείριτος, εὐρύς, μιαιφόνος, ἀρήιος, ἀντίβιος.

ὀμιχέω, v. (mingo) μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν. Hes. Op. 725. Syn. οὐρέω, κατουρέω.

ὀμίχλη, ης, ἡ, subst. (nebula) αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Il. ρ, 649. Syn. ἀχλύς, νεφέλη, κνίσσα. Epith. μεγάλη, σκιερά, σκοτεινή.

ὄμμα, ατος, τὸ, subst. (visum, spectaculum, oculus) ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα φιλτάτου βροτῶν. Soph. Electr. 903. Syn. ὄψις, ὀπωπή, ὤψ, ὀφθαλμός, ὅραμα. Epith. ἐκδικον, κυάνεον, καλόν, μαρμαίρον, φαεινόν, ὀξύτατον, λαμπρόν, τυφλόν, φαιδρωπόν, ὀρνιθόγονον, δεινόν, χιονότροφον, σκυθρωπόν, ἄλαον, φαιδρόν, σεμνόν, σκοτεινόν, ἄνολβον, αἱματηρόν, πωλικόν, φίλον, ἐλεύθερον, ἱερόν, ὑπάφρον, ἀγρυπνόν, ἥσυχον, κατηφές, λάβρον,

ταυρόμορφον, ἀγριωπὸν, λευκὸν, διάβροχον, στικτὸν, ὀρθὸν, ἄγριον, λοξὸν, πουλυέλικτον, δόλιον, φοίνιον, φαίδιμον, Γόργειον, μαλθακὸν, ἀκοίμητον.

ὀμμᾰτοστε̆ρὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (1. oculis privans, 2. oculis privatus, caecus) *φλογμός τ' ὀμμᾰτοστε̆ρὴς φῠτῶν.* Aesch. Eum. 943. Syn. 2. *ἄλᾰο̆ς, τῡφλο̆ς.*

ὀμμᾰτόω, v. (oculatum reddo et vigilem) *οὔτοι φρένα κλέψειε̆ν ὠμμᾰτωμε̆νην.* Aesch. Choeph. 841. Syn. *ἐξομμᾰτόω.*

ὄμνυμῐ et *ὀμνῠω*, f. *ὀμόσω* et *ὀμοῦμαι*, perf. *ὤμο̆κᾰ*, et Attice *ὀμώμο̆κᾰ*, v. (juro) *ὤμνῠε̆ δ' ὡς ἐκε̆λευε̆, θε̆οὺς δ' ὀνο̆μηνε̆ν ἅπαντᾰς.* Il. ξ, 278. Syn. *ἐπόμνυμῐ, διόμνυμῐ, ὁρκωμο̆τε̆ω.*

ὁμο̆γᾰμο̆ς et *ὁμο̆δέμνῐο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, subst. (maritus, uxor) *ὁμο̆γᾰμος κῠρεῖ;* Eur. Phoen. 137. (Dochm. monometr.) Vid. Aesch. Agam. 1077. Syn. vid. *ὁμευνε̆της.*

ὁμο̆γάστρῐο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (frater uterinus) *μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμο̆γάστριο̆ς Ἕκτο̆ρο̆ς εἰμῐ.* Il. φ, 95. Syn. vid. *ὅμαιμο̆ς.*

ὁμο̆γε̆νε̆τωρ, ο̆ρο̆ς, *ὁμο̆γε̆νὴς*, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, *ὁμο̆γο̆νο̆ς* et *ὁμόγνῐο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, subst. (frater vel soror, cognatus) *πρὸς ἐμὸν ὁμο̆γε̆νε̆το̆ρᾰ.* Eur. Phoen. 167. Vid. Iph. T. 919. Pind. Pyth. 4, 260. et Arist. Ran. 761. Syn. vid. *ὅμαιμο̆ς.*

ὁμο̆δέμνῐο̆ς, vid. *ὁμο̆γᾰμο̆ς.*

ὁμο̆δημο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ejusdem populi) *Ἰφικλε̆ος μὲν παῖς, ὁμο̆δαμο̆ς ἐών.* Pind. Isthm. 1, 40. Syn. *ὁμόπτο̆λῐς, δημο̆της, ὁμόγνῐο̆ς.*

ὁμο̆δουλο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (conservus) *ἄγε̆τ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμο̆δουλο̆ν.* Eur. Hec. 60. Syn. *σύνδουλο̆ς.*

ὁμο̆θᾰλᾰμο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (socius tori vel cubiculi) *ὁμο̆θᾰλᾰμε̆ Νηρηΐδων.* Pind. Pyth. 11, 4. Syn. *ὁμευνε̆της, ὁμο̆δέμνῐο̆ς, ὁμο̆λεκτρο̆ς.*

ὁμο̆θε̆ν et *ὁμοῦ*, adv. (ex eodem loco, una, simul) *εἰκὸς πε̆πονθᾰ· τὸν ὁμο̆θεν πε̆φῠκο̆τᾰ.* Eur. Iph. A. 501. Vid. Il. λ, 127. Syn. *ὁμαρτῆ, ἅμᾰ, σχε̆δο̆ν.*

ὁμο̆θηρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (venationis socius) *πότνῐᾰ, σὴν ὁμο̆θηρο̆ν ἔθηκᾰο̆· καί σε̆ δε̆ φασῐ.* Call. 3, 210.

ὁμο̆θρο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ejusdem throni socius) *Ζηνο̆ς ὑψίστου κᾰσιγνήτα καὶ ὁμοθρο̆νου Ἥρας.* Pind. Nem. 11, 2.

ὁμο̆θῡμᾰδο̆ν, adv. (uno animo) *μᾰ τὸν Δῐ' οὐ δῆτ'.* a. *ἀλλᾰ πῶς;* b. *ὁμο̆θῡμᾰδο̆ν.* Arist. Av. 1015.

ὁμοίῐο̆ς, vid. *ὅμοῖο̆ς.*

ὁμοιο̆πρε̆πὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (pariter decens) *καὶ ξυγχαίρουσῐν ὁμοιο̆πρε̆πεῖς.* Aesch. Agam. 766.

ὅμοῖο̆ς, et antiquitus *ὁμοίῐο̆ς*, α, ο̆ν, adj. (similis) *ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖο̆ν ἄγει θε̆ο̆ς ὡς τὸν ὁμοῖο̆ν.* Il. ρ, 218. Vid. ι, 440. Syn. *ἀλίγκῐο̆ς, ἐνᾰλίγκῐο̆ς, ἐφᾰμιλλο̆ς.*

ὁμοιο̆ω, v. (assimilo, similem efficio) *ἶσο̆ν ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμε̆ναι ἄντην.* Il. α, 187. Syn. *ἐΐσκω, ἐξῐσο̆ω.*

ὁμοίως, adv. (similiter) *φᾰνε̆ρὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσῐν ὁμοίως.* Arist. Plut. 489.

῾ὀμŏκλᾰω, ὀμŏκλĕω, et Ion. imp. ὀμŏκλήσασκŏν, v. (clamore adhortor, minis ago) σπερχŏμĕνοιŏ γĕροντŏς· ὁ δ' υἱᾰσιν οἷσιν ὁμόκλα. Il. ω, 248. Vid. ο, 658. et β, 199. Syn. κĕλεύω, ἐνίπτω, ὀνειδίζω, ἀπειλĕω, πᾰρᾰκĕλευŏμαι.

῾ὀμŏκλὴ, ῆς, ἡ, subst. (hortatio clamosa, inclamatio, increpatio, comminatio) πιστŏτᾰτος δĕ οἱ ἔσκĕ μᾰχῃ ἔνῐ μεἰναῐ ὁμοκλήν. Il. π, 147. Syn. βŏὴ, ἀπειλὴ, ἔλεγχŏς. Epith. χᾰλĕπὴ, λευγᾰλĕα, κρᾰτĕρὰ, ἀρίδηλŏς, στŏνŏεσσᾰ.

῾ὀμŏκληρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (consors, ejusdem sortis) ῾ὀμŏκλαρŏν ἐς ἀδελφĕŏν. Pind. Ol. 2, 89.

῾ὀμŏκλητὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (qui clamore hortatorio vel minaci utitur) τοιŏ δ' ἄνευθĕν ἐόντŏς, ὁμοκλητῆρŏς ἀκούσας. Il. ψ, 452. Syn. ᾽ἀπειλητήρ.

῾ὀμŏλεκτρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui eodem lecto utitur) ὦ χαῖρĕ, πρέσβῠ, Ζηνŏς ὁμŏλεκτρον κᾰρᾰ. Eur. Orest. 470. Syn. vid. ῾ὀμευνĕτης.

῾Ὀμŏλη, ης, ἡ, N. P. (Homola, mons Thessaliae) σύγχορτοί θ' ῾Ὀμŏλας ἔναυ-λοι. Eur. Herc. f. 371.

῾ὀμŏλŏγĕω, v. (consentio, adsentior, confiteor) αὐτŏ δĕ τŏ σιγᾶν, ὁμŏλŏγοῦντŏς ἐστὶ σου. Eur. Iph. A. 1142. Syn. σύμφημῐ, συμφωνĕω, συγχωρĕω, ὑπείκω.

῾Ὀμŏλωῒς, ίδŏς, ἡ, adj. (Homolois, una e septem Thebarum portis) ῾Ὀμŏλωῒσιν δĕ πρὸς πῠλαις τĕταγμĕνŏς. Aesch. Sept. c. Theb. 567.

῾ὀμŏμαστιγῐας, ου, ὁ, adj. (ejusdem flagellationis particeps, conservus) πρὸς Διŏς, ὃς ἡμῖν ἐστὶν ὁμŏμαστιγῐας. Arist. Ran. 756. Syn. vid. ῾ὀμŏδουλŏς.

῾ὀμŏμήτριŏς, α, ŏν, adj. (eandem matrem habens) ῾ὀμŏμητρῐα γᾰρ ἐστῐ κἀκ ταὐτοῦ πᾰτρŏς. Arist. Acharn. 790. Syn. vid. ῾ὀμαιμŏς.

῾ὀμŏνοιᾰ, ας, ἡ, subst. (unanimitas, concordia) κεῖσ' ὁμŏνοίης ἱĕρŏν εὔφρŏνŏς, ὄφρ' ἐκᾰμοντŏ. Apoll. Rh. 2, 720. Syn. ῾ὀμŏφρŏσῠνη.

῾ὀμŏπᾱτριŏς, α, ŏν, adj. (eundem patrem habens) ᾽ἴστατῐ γᾰμων, ὅτĕ τὰν ὁμŏ-πατρίων. Aesch. P. V. 574. Syn. vid. ῾ὀμαιμŏς.

῾ὀμόπτĕρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (similiter alatus, similia vela habens, affinis) ῾ὀμόπτĕροι κῠᾰνώπῐδĕς. Aesch. Pers. 565. Syn. ῾ὀμŏγĕνὴς, ὁμŏγĕνĕτωρ, ὅμαιμŏς.

῾ὀμόπτŏλῐς, ĕως, adj. (ejusdem civitatis) οὔ φησῐ Θήβης τῆσδ' ὁμόπτŏλις λĕώς. Soph. Antig. 744. Syn. ῾ὀμŏδημŏς.

῾ὀμόργνυμῐ, f. όρξω, v. (1. abstergo, 2. exprimo, premo) δάκρῠ δ' ὀμορξᾰμĕνω σχĕδŏν ἤλῠθŏν· ὧδĕ τ' ἔειπĕ. Apoll. Rh. 2, 242. Syn. ᾽ἀπŏμόργνῡμῐ, ἐξŏμόργνυμῐ, ἀπŏμάττω, ὁμοργάζω.

῾ὀμοῤῥŏθĕω, v. (1. constrepo, 2. consentio) ῞ἓν οὖν λŏγοισῐ τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥŏθεῖ. Eur. Orest. 523. Syn. ῾ὀμŏλŏγĕω, σύμφημῐ, συμφωνĕω.

῾ὀμόῤῥŏθŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. strepitum sive sonitum una edens, 2. consentiens) ἄντρŏν ἔσω στείχοντĕς ὁμόῤῥŏθοι, ἀλλᾰ σῠ φεῦγĕ. Theocr. Ep. 3, 5.

ὅμŏς, ἡ, ŏν, adj. (communis, idem) *οὐ γὰρ πάντων ἦεν ŏμὸς θρŏŏς, οὐδ' ἴᾰ γῆρῠς.* Il. δ, 437. Syn. *ὅμοῐŏς, ὁμοίῐŏς, ŏ αὐτŏς, ἶσŏς.*

ὅμŏσε̆, adv. (eundem in locum, coniunctim) *ξῠνε̆τος δε̆ χωρεῖν ŏμŏσε̆ τοῖς λŏγοις θε̆λων.* Eur. Orest. 912.

ὁμόσπλαγχνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cognatus, consanguineus, frater) *τε̆τυμμε̆νοι δῆθ', ŏμοσπλάγχνων τε̆ πλευρωμᾰτων.* Aesch. Sept. c. Theb. 887. Syn. vid. *ὅμαιμŏς.*

ὁμόσπŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. eadem stirpe satus, 2. qui cum eadem muliere, quacum alius, rem agit) *ἔχων δε̆ λέκτρᾰ, καὶ γῠναῖχ' ŏμόσπŏρŏν.* Soph. Oed. R. 260. Syn. 1. vid. *ὅμαιμŏς.*

ὁμοστῐχᾰω, v. (una incedo) *αἰε̆ν ŏμοστῐχᾰει, ŏ δε̆ τ' ἐν μέσσῃσῐν ŏρούσας.* Il. ο, 635. Syn. *σῠνŏμαρτε̆ω, σῠνε̆πŏμαι.*

ὁμόστŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. qui simul mittitur, 2. comes, 3. qui eodem amictus genere utitur) *στείχουσῐ· μορφῆς δ' οὐκ ŏμόστŏλος φῠσις.* Aesch. Suppl. 505. Syn. *ὀπαδŏς, ŏμŏφοιτŏς, ὅμοῐŏς.*

ὁμŏτιμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui paris est honoris et conditionis) *εἴ μ' ŏμŏτιμŏν ἐόντᾰ βῐῃ ᾰέκοντᾰ κᾰθέξει.* Il. ο, 186.

ὁμŏτοιχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (communem parietem habens, vicinus) *τέρμᾰ· νŏσος γὰρ γείτων ŏμŏτοιχŏς ἐρείδει.* Aesch. Agam. 974.

ὁμŏτρŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (iisdem moribus ornatus) *ἀσφᾰλὴς Δῐκα, καὶ ŏμό-τρŏπŏς.* Pind. Ol. 13, 9. Syn. *ὁμήθης.*

ὁμŏτρŏφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (simul nutritus, convictor) *παρθε̆νŏν ἰŏχε̆αιρᾰν, ŏμότρŏφŏν Ἀπόλλωνŏς.* Hom. H. 8, 2. Syn. *ξῠνέστῐŏς, ŏμŏτοιχŏς, σύντρŏφŏς, σῠνοικŏς.*

ὁμοῦ, vid. *ὁμŏθε̆ν.*

ὁμούρῐŏς et **ὅμουρŏς, ŏν**, adj. (confinis, conterminus, finitimus) *δή πŏτε̆ Καδμείοισῐν ŏμούρῐŏν ἄστῠ πŏλίσσαι.* Apoll. Rhod. 3, 1094. Syn. *πλησῐŏχωρŏς, σῠνοικŏς.*

ὁμŏφοιτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (una ire solitus, comitans) *καὶ πᾰλαῐ, αἱμῠλων μύθων ŏμŏφοι-τŏς.* Pind. Nem. 8, 55. Syn. vid. *ὁμόστŏλŏς.*

ὁμŏφρŏνε̆ω, v. (eadem mente sum, consentio) *ἢ ŏθ' ŏμοφρŏνε̆οντε̆.* Od. ζ, 183. Syn. *σῠναινε̆ω, σύμφημῐ, ŏμŏλŏγε̆ω, ŏμοῤῥŏθε̆ω.*

ὁμŏφρŏσῠνη, ης, ἡ, subst. (unanimitas, concordia) *ἀλλήλοις εἰς αἰε̆ν ŏμοφρŏσῠνῃσῐ νŏοιŏ.* Apoll. Rhod. 2, 718. Syn. *ὁμŏνοιᾰ, σύμβᾰσις, ἀρθμŏς, φῐλŏτης.* Epith. *ἄῤῥηκτŏς, φίλη, ἐσθλή.*

ὁμŏφρων, ŏνŏς, ὁ et ἡ, adj. (ejusdem sententiae, unanimis) *οὐδε̆ λῠκοι καὶ ἄρνε̆ς ŏμόφρŏνᾰ θυμŏν ἔχουσῐν.* Il. χ, 263. Syn. *συμφράδμων, ŏμŏνŏε̆ων.*

ὁμŏφυλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ejusdem tribus, gentis, generis, vel sexus) *φῐλῐαν ŏμŏφυλŏν.* Eur. Herc. f. 1193. Syn. *ὁμογνῐŏς, ŏμόπτŏλῐς, ŏμŏδημŏς.*

ὁμŏφωνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (eadem lingua vel voce utens) *τοῖς δ' ŏμŏφωνŏν.* Aesch. Agam. 153. Syn. *σύμφωνŏς, σῠναυλŏς, ŏμαυλŏς, σῠνῳδŏς, ŏμόῤῥŏθŏς.*

ὄμπη et *ὄμπνη*, *ης*, *ἡ*, subst. (fructus cerealis) *νηφάλιαι καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας*. Call. fr. 123. Vid. 268.

ὄμπνιος, *ια*, *ον*, adj. (fertilis, almus) *τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι*. Apoll. Rhod. 4, 989. Syn. *ζείδωρος*, *πλούσιος*, *ἄφθονος*.

ὀμφακίας, *ου*, adj. (acerbus, immaturus) *δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι*. Arist. Ach. 351. Syn. *ὠμός*, *σκληρός*.

Ὀμφάλη, *ης*, *ἡ*, N. P. (Omphale) *κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ*. Soph. Trach. 252.

Ὀμφάλιος, *ον*, adj. (Omphalius, ex Omphalo urbe Cretae, Jovis sacra) *Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες*. Call. 1, 45.

ὀμφαλόεις, *εσσα*, *εν*, adj. (umbilico ornatus) *πύξινον*, *ὀμφαλόεν τ'*, *εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός*. Il. ω, 269.

ὀμφαλός, *οῦ*, *ὁ*, subst. (umbilicus) *ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον*, *παρ' ὀμφαλόν*. Eur. Hec. 557. Syn. *τὸ μέσον*. Epith. *λευκός*, *μέσος*, *θεσπιῳδός*.

ὄμφαξ, *ακος*, *ἡ*, subst. (uva immatura vel acerba) *ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς*. Aesch. Agam. 943. Epith. *δριμεῖα*, *ὠμή*.

ὀμφή, *ῆς*, *ἡ*, subst. (oraculum, vox divina, fama) *δέξαιτ' ὀμφάν*. Eur. Med. 176. Syn. *χρησμός*, *κληδών*, *φήμη*, *φάτις*, *χρηστήριον*, *μαντεῖον*, *θέσπισμα*, *θεοπρόπιον*. Epith. *θεία*, *θεσπέσια*, *ἡδεῖα*, *λιγεῖα*, *θεοκέλος*, *θεοφάτος*, *ζάθεα*, *θεήλατος*.

ὁμῶλαξ, *ακος*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (conterminus, finitimus) *βύζηρες δ' ἔπι τοῖσιν ὁμώλακες*, *ὧν ὕπερ ἤδη*. Apoll. Rhod. 2, 398. Syn. *γείτων*, *ὁμούριος*.

ὁμώνυμος, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (idem nomen habens, ambiguus) *δύστανα*, *καὶ κήδε' ὁμώνυμα*. Aesch. Sept. c. Theb. 984.

ὁμῶς et 2. *ὅμως*, adv. (1. pariter, aeque, 2. tamen) *πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων*. Il. ϑ, 214. Syn. 1. vid. *ὁμοῦ*, 2. *ἀλλ' οὖν*, *μέντοι*, *μέντοιγε*.

ὄναρ, *τὸ*, subst. indecl. (somnium) *ἢ καὶ ὀνειροπόλον* (*καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν*). Il. α, 63. Syn. vid. *ὄνειρος*.

ὄνειαρ, *ατος*, *τὸ*, subst. (praesidium, auxilium, cibus) *ἀμφότερον*, *κῦδός τε*, *καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ*. Od. ο, 78. Syn. *ὄνησις*, *σῖτος*, *βρῶμα*, *βρῶσις*. Epith. *ἑτοιμον*, *μέγα*, *μυρίον*, *προκείμενον*.

ὀνειδειος, vid. *ὀνειδιστήρ*.

ὀνειδίζω, f. *ίσω*, v. (probris increpo, probris adficio) *ὠνείδισας δὴ τοῦτο Διονύσῳ καλόν*; Eur. Bacch. 641. Syn. *ἐξονειδίζω*, *μέμφομαι*, *κερτομέω*, *λοιδορέω*, *μωμάομαι*, *ὄνομαι*, *ἐξελέγχω*, *προπηλακίζω*, *ἐγκαλέω*, *ὑβρίζω*.

ὀνειδιστήρ, *ῆρος*, et *ὀνείδειος*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (objurgatorius) *λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος*. Eur. Herc. f. 217. Vid. Il. φ, 393. Syn. *ἀπτοεπής*, *ὑβριστής*.

ὄνειδος, *εος*, *τὸ*, subst. (1. probrum, 2. gloria) *Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος*. Eur. Phoen. 835. Syn. *μομφή*, *μέμψις*,

ὕβρῐς, λοιδὄρῐα, αἶσχὄς, κἄτηφείη, δὄξᾰ, κλἔὄς. Epith. ἀμᾰθἔς, κἄκὄν, δύσφὄρὄν, λῦγρὄν, πῐκρὄν, χἄλἔπὄν.

ὄνειὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (asininus) τοῖς ὀνείοις πράγμᾰσιν. Arist. Equit. 1399.

ὀνείρᾰτᾰ, ων, τά, ab obsolet. ὄνειᾰρ, quod in obliquis casibus tantum adhibetur. Vid. ὄνειρὄν.

ὀνειρὄκρῐτης, ου, ὀνειρὄμαντῐς, ῐὄς, ὀνειρὄπὄλὄς, ου, et ὀνειρὄφρων, ὀνὄς, ὁ et ἡ, subst. (qui somnia interpretatur, vel e somniis futura praedicit) ἐστὶν ὀνειρὄκρῐτας, ὃ δῐδάσκᾰλὄς ἐστὶ πάρ' ὦ νοῦς. Theocr. 21, 33. Vid. Aesch. Choeph. 30. Il. ε, 149. et Eur. Hec. 701.

ὄνειρὄν, ου, τὸ, ὄνειρὄς, ου, ὁ, et in plur. ὀνείρᾰτᾰ, ων, τά, subst. (somnium) ὥς οἱ ἐναργἔς ὄνειδὄς ἐπέσσῠτὄ νυκτὸς ἀμολγῷ. Od. δ, 841. Vid. Il. β, 8. et Od. υ, 87. Syn. ὄνᾰρ, ἐνῠπνῐὄν, φάντασμᾰ, φάσμᾰ. Epith. οὖλὄν, νυκτῐφαντὄν, πτηνὄν, μἔλᾰνοπτἔρυξ, ψευδἔς, νῠχῐὄν, ἔννῠχὄν, ἀμεινηνὄν, ἄκρῐτὄμυθὄν, κἄκὄν, ἀμήχᾰνὄν, αἰνὄν, πτἔρὄἔν, ὀλὄὄν, πῐκρὄν, κἔνἔὄν, δὄλὄἔν, νυκτἔρωπὄν. Phr. μἔλαίνας νυκτὸς παῖς μἔλᾰνὄνἔκῠείμων, δὄκημᾰ νυκτἔρωπὄν ἐννῠχων ὀνείρων.

ὀνειρὄπὄλἔω, v. (inter somnia versor, somniorum interpretem ago) ὀνειρὄπὄλεῖ γὰρ καὶ κᾰθεύδων ἱππῐκήν. Arist. Nub. 27.

ὀνειρὄφαντὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in somniis apparens) ὀνειρὄφαντοι δἔ πενθήμὄνἔς. Aesch. Agam. 410.

ὀνήῐστὄς et ὀνήσῐμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (commodus, utilis) τῷ καί τ' ἄλλᾰ μἔθέντἔς, ὀνήῐστον πὄνἔεσθἔ. Apoll. Rh. 2, 335. Vid. Aesch. Eum. 927. Syn. χρήσῐμὄς, πρόσφὄρὄς, σύμφὄρὄς, ὠφἔλῐμὄς, ἄγᾰθὄς.

ὄνησῐς, ῐὄς, ἡ, subst. (juvamen, fructus) αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτὄν ὀνήσιὄς ἀντιάσειἔ. Od. φ, 402. Syn. ὄνειᾰρ, ὠφἔλειᾰ, ὠφἔλημᾰ, ὄφἔλὄς, τὸ συμφἔρὄν.

Ὀνητὄρῐδης, ου, ὁ, patronym. (Onētore natus) Φρόντῐν Ὀνητὄρίδην, ὃς ἐκαίνῠτὄ φῦλ' ἀνθρώπων. Od. γ, 282.

Ὀνήτωρ, ὄρὄς, ὁ, N. P. (Onētor) Λαὄγὄνον θρᾰσὺν, υἱὸν Ὀνήτὄρὄς, ὃς Διὸς ἱρεὺς. Il. π, 604.

ὄνθὄς, ου, ὁ, subst. (stercus vel fimus) ἐν δ' ὄνθου βὄἔου πλῆτο στὄμᾰ τε, ῥῖνάς τἔ. Il. ψ, 777. Syn. βόλβῐτὄν, κὄπρὄς.

ὀνῐδῐὄν, ου, τὸ, subst. (asellus) ὥσπερ κἄχρῦων ὀνῐδῐὄν εὐωχημἔνὄν. Arist. Vesp. 1306.

ὀνῐνημι, f. ὀνήσω, pass. ὀνᾰμαι, v. (adjuvo, delecto) Ζεῦ πάτἔρ, εἴπὄτἔ δή σἔ μἔτ' ἀθᾰνάτοισιν ὄνησᾰ. Il. α, 503. Vid. ω, 37. Syn. ὠφἔλἔω, χραισμἔω, βὄηθἔω, ἀπὄλαύω.

ὄνῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (stercus asininum) δὸς, μάζᾰν ἑτἔραν ἐξ ὀνῐδων πἔπλασμἔνην. Arist. Pax. 4.

ὄνὄμᾰ, ᾰτὄς, Ion. οὔνὄμᾰ, et Aeol. ὄνῠμᾰ, τὸ, subst. (nomen, praetextus) Ἀρναῖος δ' ὄνὄμ' ἔσκἔ· τὸ γὰρ θἔτὄ πότνῐᾰ μήτηρ. Od. σ, 5. Vid. ζ, 194. et Pind. Olymp. 6, 95. Epith. κλῠτὄν, πὄθεινὄν, γενναῖὄν, φίλτᾰτὄν, κλεινὄν, ἀγἔραστὄν, δυσ-

κλέες, πολύπονον, ελεύθερον, ωφέλιμον, εσθλόν, άγλαόν, άγάκλειτον, κυδάλιμον, ένδοξον, άριπρεπές, τηλέκλυτον.

ὀνομάζω, et poet. ὀνομαίνω, v. (nomino, nuncupo) εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι. Il. ι, 511. Vid. Hes. Op. 80. Syn. καλέω, ἐπικαλέω, κλήζω, προσαγορεύω, ἐξονομάζω.

ὀνομακλήδην et ὀνομαστί, v. (nominatim) ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους. Od. δ, 278. Vid. Theocr. 24, 76. Syn. κλήδην, ἐξονομακλήδην.

ὀνομάκλυτος et ὀνομαστός, ή, όν, adj. (nominandus, celeber) πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης. Il. χ, 51. Vid. Eur. Herc. f. 507. Syn. κλυτός, ἀγάκλυτος, τηλέκλυτος, εὐκλεής, ἐρικυδής.

ὀνομαστί, vid. ὀνομακλήδην.

ὄνος, ου, ὁ et ἡ, subst. (1. asinus, 2. vasis quoddam genus) ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας. Il. λ, 557. Syn. ὀνίδιον. Epith. νωθής, βραδύπους, λαρκαγωγός, λάσιος.

ὀνοστός, ὀνοτός et ὀνοτατός, ή, όν, adj. (reprehensione dignus) δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι. Il. ι, 164. Vid. Pind. Isthm. 485. et Hom. H. 4, 85. Syn. μεμπτός, φαῦλος, εὐτελής.

ὀνοσφαγία, ας, ἡ, subst. (victima ex asino facta) τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Call. fr. 188.

ὀνοτάζω et ὄνομαι, v. (vitupero, carpo, reprehendo) καί ῥ' ὁπόταν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων. Hes. Op. 256. Vid. Il. ρ, 173. et Od. φ, 427. Syn. μέμφομαι, ὀνειδίζω, λοιδορέω, ἐπισκώπτω.

ὀνοτός et ὀνοτατός, vid. ὀνοστός.

ὄντως, adv. (vere, revera) ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν. Eur. Iph. A. 1621. Syn. ἀληθῶς, ἐτύμως, ἐτητύμως.

ὄνυμα, Aeol. pro ὄνομα, q. v.

ὄνυξ, υχος, ὁ, subst. (unguis) τίθεισα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων. Eur. Orest. 951. Syn. χηλή, ὁπλή. Epith. διαιμος, ὀξύς, ἄκρος, ἄγριος, γναμπτός, δήϊος, κρατερός.

ὀξάλμη, ης, ἡ, subst. (jus ex aceto et ἅλμῃ) εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν. Arist. Vesp. 331.

ὀξίνης, ου, ὁ, subst. (vinum quod coacuit aliquatenus) ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες. Arist. Vesp. 1077. Syn. δριμύς.

ὀξίς, ίδος, ἡ, et ὀξύβαφον, ου, τὸ, subst. (acetabulum) τουτὶ τί ἦν, τὸ πρόσθεν ὀξὶς ἢ φάλαγξ; Arist. Vesp. 1509. Vid. Av. 360. Epith. χαλκέα.

ὄξος, εος, τὸ, subst. (acetum) ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχέων. Arist. Ran. 620.

ὀξύβαφον, vid. ὀξίς.

ὀξυβελής, έος, ὁ et ἡ, adj. (acutam cuspidem habens) ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Il. δ, 126. Syn. ὀξυθηκτος, ὀξυστόμος.

ὀξυβόας, ου, ὁ et ἡ, adj. (acute clamans) γόον ὀξυβόαν.

Aesch. Agam. 56. Syn. ὀξύτονος, ὀξύφωνος, διάτορος, ὀξύγοος, ὀξυκώκυτος, ὀξύλαλος, ὀξύμολπος, λιγύφωνος, λιγύς, ὀξύλαλος.

ὀξυγόος, ου, ὁ et ἡ, adj. (lamentabilis, flebilis) ὀξυγόοις λιταῖσιν. Aesch. Sept. c. Theb. 308. Syn. vid. ὀξύβοας.

ὀξύη, ης, ἡ, subst. (hasta) τεύχη, κόμιζε· χειρὶ δ' ἐνθὲς ὀξύην. Eur. Heracl. 727. Syn. vid. δόρυ.

ὀξυθηκτός, όν, adj. (praeacutus) παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπείς. Eur. Androm. 1139. Syn. vid. ὀξυβελής.

ὀξυθυμέω, v. (praecipiti ira excandesco) ἦν δ' ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία. Eur. Androm. 687. Syn. θυμόομαι, χαλεπαίνω, ὀργίζομαι.

ὀξυθυμία, ας, et ὀξυθύμησις, ἡ, subst. (ira praeceps) καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο. Eur. Androm. 726. Syn. μῆνις, ὀργή, θύμωμα, μένος.

ὀξύθυμος et ὀξυκάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (iracundus) γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνήρ. Eur. Med. 320. Vid. Arist. Vesp. 430. Syn. ὀργίλος, θυμήρης, ὀξύχολος.

ὀξυκώκυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (acute flebilis) παιδὸς τόδ' ἤσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος. Soph. Ant. 1316. Syn. vid. ὀξύβοας.

ὀξύλαλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (argute loquens) ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλον περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας. Arist. Ran. 815. Syn. λιγύς, λιγύφωνος, ὀξύμολπος, ὀξύβοας.

ὀξυμελής, έος, et ὀξύμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (acuta voce canens) ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας. Arist. Av. 1095. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 1025. Syn. vid. ὀξύβοας.

ὀξυμέριμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (acute excogitatus) ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις. Arist. Ran. 905.

ὀξυμήνιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter vindictam provocans) φόνους διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας. Aesch. Eum. 475.

ὀξύμολπος, vid. ὀξυμελής.

ὀξύνω, f. υνῶ, v. (1. acuo, acescere facio, 2. acesco) καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα. Soph. Trach. 1178. Syn. παροξύνω, ὀτρύνω, παρορμάω, ὀξύνομαι, ὀξυτονέω.

ὀξύοεις, εσσα, εν, adj. (abiegnus) Ἕκτωρ δ' Ηϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Il. η, 11.

ὀξυπευκής, έος, ὁ et ἡ, adj. (acidus et amarus) διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. Aesch. Choeph. 630.

ὀξύπους, ποδος, ὁ et ἡ, adj. (celeres pedes habens) ὀξύπουν, ἠθημένον που τὴν τύχην, ἢ νῦν παρᾷ. Eur. Or. 1567. Syn. ταχύπους, πόδας ὠκύς, ὠκύπους, ποδώκης, ἀερσίπους.

ὀξύπρῳρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (acutam proram vel cuspidem habens) δαΐος στρατός, ὀξυπρῴροισι. Aesch. P. V. 431.

ὀξυρεπής, έος, ὁ et ἡ, adj. (celer in vergendo, statuendo, agendo; celer) φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ. Pind. Ol. 9, 138.

ὀξύς, εῖα, ύ, compar. ὀξύτερος, superl. ὀξύτατος, adj. (acutus) παίων πρὸς ὀξὺν γ' ὄνυχα πετραῖον λίθον. Eur. Cycl. 400. Syn. ὀξυθηκτός, ὀξύστομος, εὐθηκτός, ὠκύς, δριμύς, διάπρυσιος, ὀξυρεπής.

ὀξύστομος et ὀξύτομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aciem acutam habens) ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχούς. Eur. Suppl. 1216.

ὀξύσχοινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (asperos juncos habens) ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἄρηρει. Hom. Batrach. 163.

ὀξύτερος et ὀξύτατος, vid. ὀξύς.

ὀξύτομος, vid. ὀξύστομος.

ὀξύτονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (argute sonans) ὀ-ξυτόνους μὲν ᾠδάς. Soph. Aj. fl. 630. Syn. vid. ὀξυβόας.

ὀξύφρων, ονος, adj. (praeditus celeri animo, acuto ingenio) ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν. Eur. Med. 642. Syn. ἐχέφρων, ἀγχίνοος, ὀξύς, σοφός, δεινός.

ὀξύφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (arguta voce utens) προὔκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών. Soph. Trach. 965. Syn. ὀξυβόας, ὀξύφθογγος.

ὀξύχειρ, χειρός, ὁ et ἡ, adj. (celeri praeditus manuum motu) χοὰς πρόπομπος ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ. Aesch. Choeph. 21. Syn. πρόχειρος, δέξιος.

ὀξύχολος, ου, ὁ et ἡ, adj. (iracundus) ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος. Soph. Antig. 955. Syn. vid. ὀξύθυμος.

ὀπαδός, Ion. ὀπηδός, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (comes) τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος. Eur. Med. 52. Syn. ἀμφίπολος, ὀπάων, θεράπων, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος.

ὀπάζω, f. άσω, v. (comitem do, comitor, praebeo) ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει. Od. ο, 319. Syn. ὀπηδέω, χαρίζομαι, παρέχω, δίδωμι.

ὄπατρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex eodem patre genitus) ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον. Il. λ, 257. Syn. ὁμόπατριος, ὅμαιμος, ὁμογάστριος, q. v.

ὀπάων, ονος, ὁ, subst. (comes, sectator) ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Il. ψ, 360. Syn. vid. ὀπαδός.

ὀπή, ῆς, ἡ, subst. (foramen, fumarium) ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Arist. Plut. 715. Syn. τρῆμα.

ὄπη, ὅπῃ, ὁπποθι, ὅππῃ et ὅποι, adv. (ubi) πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ', ὅπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. Od. γ, 106. Vid. α, 347. γ, 16. Arist. Vesp. 352. et Eur. Heracl. 19. Syn. ᾗ, ἧχι, οἷ, ὅποι, ἵνα, ἔνθα, ὁπόθι.

ὀπηδέω, Ion. pro ὀπαδέω, v. (comitor, sector) οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοι οὗτος ὀπηδεῖ. Il. ω, 368. Syn. ἕπομαι, συνέπομαι, ὀπάζω, θεραπεύω.

ὀπίας, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. caseus lacte ficulno coagulatus, ab ὀπός, q. v. 2. repens per foramen. „Aristoph. autem per jocum ὀπίαν derivavit ab ὀπή, ac ὀπίαν γενέσθαι usurpavit pro Per foramen perrepere. Vesp. 353.") καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ βοὸς γάλα. Eur. Cycl. 136.

ὀπιδνός, ἡ, όν, adj. (reverendus, extimescendus) ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται. Apoll. Rhod. 2, 292. Syn. φοβερός, δεινός.

ὀπίζομαι, v. (1. sequor, 2. curo, revereor) ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλέεινω. Od. ν, 148. Syn. ἐποπίζομαι, αἰδέομαι, ἐντρέπομαι, ἅζομαι, ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, ἀλέγιζω.

ὄπιθε, ὄπιθεν, ὄπισθε, ὄπισθεν, ὀπίσω, et poet. ὀπίσσω, adv. (a tergo) στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν τε μετάφρενον,

εὐρέε τ' ὤμω. Il. π, 791. Vid. β, 542. ι, 332. ε, 595. 218. et γ, 160. Syn. κατόπιν, κατόπισθεν.

Ὀπιθόμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (hominem sequens) εὐτραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον [1]) αὔχημα. Pind. Pyth. 1, 179.

Ὀπιπτεύω, v. (speculor, specto, respecto) λαθρῇ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴκε τύχωμι. Il. η, 243. Syn. Ἐποπτεύω, ἐπιτηρέω, τηρέω, ὀπτεύω, περιβλέπω, σκέπτομαι, σκοπιάζω, σκοπιωρέομαι. Phr. ὄμμα πανταχῇ διαφέρειν κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο.

Ὄπις, ιδος, ἡ, subst. (respectus, animadversio vel poena divina) οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν. Od. ξ, 82. Syn. Ἐπιστροφή, φροντίς, ποινή, ἐκδίκησις, τιμωρία, μῆνις. Epith. ἄφθιτος.

Ὄπισθε, vid. Ὄπιθε.

Ὀπισθίδιος et ὀπίσθιος, ον, adj. (posterior) κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα. Call. 3, 150.

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, subst. (pars aedis posterior) τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Arist. Plut. 1193.

Ὀπισθόπος, ου, et ὀπισθόπους, ποδος, ὁ et ἡ, adj. (pedissequus, pedissequa) Ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους. Aesch. Choeph. 701. Vid. Eur. Hipp. 1179.

Ὀπίστατος, η, ον, adj. (postremus) αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο. Il. λ, 178. Syn. ἔσχατος, τελευταῖος, ἐσχάτιος, νέατος et Ion. νείατος, ὕστατος.

Ὀπίσω, vid. Ὄπιθε.

Ὀπίτης, ου, ὁ, N. P. (Opites) Ἀσσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην. Il. λ, 301.

Ὁπλέω, ὁπλίζω et ὅπλομαι, v. (armo, instruo, paro) ὅπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Il. β, 73. Vid. Od. β, 289. et Il. τ, 171. Syn. κορύσσω, θωρήσσω, αἰχμάζω, ἐνοπλίζω, καθοπλίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω.

Ὁπλή, ῆς, ἡ, subst. (ungula) ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνάς, καὶ μετῆσαν στρώματα. Arist. Equit. 605. Syn. Ὄνυξ, χηλή. Epith. ἱππειος, κρατερά, κελδεσσα, κραταιά.

Ὅπλητες, ων, οἱ, N. P. (Hopletes) Ὅπλητες Ἀργαδεῖς τ' ἐμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος. Eur. Ion. 1580.

Ὁπλίζω, vid. ὁπλέω.

Ὅπλισμα, ατος, τὸ, subst. (armatura, apparatus bellicus) τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, ποντίας. Eur. Iph. A. 253.

Ὁπλισμός, οῦ, ὁ, et ὅπλισις, ἡ, subst. (ipsa actio armandi, armatura) κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς. Aesch. Agam. 395. Syn. ὅπλισμα, πανοπλία, ὅπλα.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, adj. (armatus, qui arma gestat) καὶ πῶς ὁπλίτης τευχέων ἄτερ φανεῖ; Eur. Heracl. 494. Syn. Ἔνοπλος, εὔοπλος, πάνοπλος, ὁπλοφόρος, τευχεσφόρος, αἰχμητής, πολεμιστής, θωρηκτής, δορυφόρος. Phr. τεύχεσι παμφαίνων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Ὅπλον, ου, τὸ, subst. (1. armum, instrumentum fabrile et nauticum) ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. Il.

1) Ita legit Schmidius pro Ὀπισθόμβροτον.

ε, 409. Syn. βἔλὄς, βἔλεμνὄν, σάκὄς, ὅπλισμὄς, ὅπλισμᾰ, pl. ἔντεᾰ, τεύχεᾰ, σκευή. Epith. χαλκήἴὄν, δεινὄν, δειμᾰλἔὄν, μἔγᾰ, βύβλἴνὄν, ἔϋστρἔφἔς, κάκιστὄν, καλλἴνικὄν, χρυσεὄν, πάγχαλκὄν, ἄσημὄν, φάεννὄν, λαμπρὄν, Ἡφαιστὄπὄνὄν, χαλκήλᾰτὄν.

ὅπλὄτἔρὄς, compar. et 2. ὅπλὄτᾰτὄς, η, ὄν, superl. adj. (1. junior, 2. ad arma magis idoneus) ὁπλὄτἔροι γἔγᾰασῐ, πἔποίθασίν τἔ βίηφῐ. Il. δ, 325. Vid. Od. λ, 282. Syn. νἔώτἔρὄς, 2. νἔώτᾰτὄς, πᾰνὄπλὄτᾰτὄς.

ὁπλὄφὄρὄς, ου, ὁ, subst. (armiger) ἀλλᾰ σῠν ὁπλὄφὄροις, στρᾰτὄν Ἀργείων ἐπῐπνεύσας. Eur. Phoen. 801. Syn. vid. ὁπλίτης.

ὁπὄθἔν, poet. ὁππὄθἔν, adv. (unde) γἔνους δἔ ποίου, χὤπὄθεν, μᾰθεῖν θἔλω. Eur. Iph. A. 696. Vid. Od. α, 406. Syn. vid. ὅθἔν.

ὅποι, adv. (ubi?) πέμπων ὅποι γῆς πυνθᾰνοιθ᾽ ἱδρυμἔνους. Eur. Heracl. 19. Syn. vid. ὅπου.

ὁποῖὄς, et poet. ὁπποῖὄς, α, ὄν, adj. (qualis) τοίῳ, ὁποῖὄς ἔοι, καῐ ὅτευ κεχρημἔνὄς ἔλθοι. Od. τ, 77. Vid. α, 171. Syn. vid. οἷὄς.

ὀπὄς, οῦ, ὁ, subst. (coagulum) ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπὸς γᾰλᾰ λευκὸν ἐπειγὄμἔνος σῠνἔπηξἔν. Il. ε, 902. Syn. χυμὄς, χυλὄς.

ὁπὄσὄς, et poet. ὁππὄσὄς, η, ὄν, adj. (quantus) ἠδ᾽ ὁπόσα τὄλῠπευσἔ οὔν αὐτῷ, καὶ πᾰθἔν ἄλγεα [1]). Il. ω, 7. Vid. ψ, 238. Syn. πὄσὄς, ὅσὄς, ἡλῐκὄς.

ὁπὄτᾰν, poet. ὁππὄτᾰν, ὁπὄτἔ, et poet. ὁππὄτἔ, adv. (quando) οὐ πρὶν μηνιθμὸν κᾰτᾰπαυσἔμἔν, ἀλλ᾽ ὁπὄταν δή. Il. π, 62. Vid. ο, 209. λ, 670. et β, 794. Syn. ὅτᾰν, ὅτἔ, ἡνίκᾰ, ἦμὄς, ἐπειδή, εὖτἔ.

ὁπὄτἔρὄς, poet. ὁππὄτἔρὄς, α, ὄν, adj. (uter) καὶ τῶν θεατῶν ὁπὄτἔροι πλείους, σκόπει. Arist. Nub. 1096. Syn. πὄτἔρὄς, ἑκᾰτἔρὄς.

Ὀπούντῐὄς, ου, ὁ, adj. (Opuntius) Ὀπουντίῳ δ᾽ ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κὄραξ. Arist. Av. 1294.

Ὀποῦς, ὄεντὄς, ἡ, N. P. (Opus, urbs Locridis) κλειναῖς ἐξ Ὀπὄεντὄς, αἰ-νήσαις. Pind. Ol. 9, 22.

ὁππὄθῐ, vid. ὅπη.

ὁππὄτἔρωθἔν, adv. (ex utraque parte) ὁππὄτἔρωθἔν Ἀχαιοῐ ὀρινὄμἔνοι κλὄνἔονται. Il. ξ, 59.

ὀπτάζω, v. (video) εἴ σ᾽ ἡ πῐοῦσᾰ λαμψᾰς ὄψεται θεοῦ. Eur. Med. 353. Vid. Arist. Av. 1061. Syn. ὀπιπτεύω, ἐπισκέπτὄμαι, βλἔπω, ἐπῐβλἔπω, ὁρᾰω, δέρκὄμαι.

ὀπτᾰλἔὄς et ὀπτὄς, ή, ὄν, adj. (assatus) ὀπτᾰλἔων, ᾰ ῥᾰ τῇ προτἔρῃ ῠπἔλειπὄν ἔδοντἔς. Od. π, 50. Vid. Theocr. 14, 7. Syn. φρυκτὄς.

ὀπτᾰνῖὄν et ὀπτᾰνεῖὄν, ου, τὸ, subst. (culina, furnus) τουτὶ δ᾽ ὁρᾶτἔ τοὐπτᾰνῖὄν ῠμῖν κᾰλὄν. Arist. Pax. 891.

ὀπτᾰω, f. ήσω, v. (torreo, asso) ὀπτήσας δ᾽ ᾰρᾰ πᾰντᾰ. Od. ξ, 76. Syn. ἀνθρᾰκίζω, ἀπανθρᾰκίζω, ἑψἔω.

ὀπτεύω, vid. ὀπτάζω.

1) ἄλγεα h. l. est spond.

ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, subst. (speculator) *ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπίας.* Od. ξ, 261. Syn. *κατοπτὴρ, κατοπτὴς, κατάσκοπος, θεατὴς, ἐπίσκοπος.*

ὀπτήριος, ία, ιον, adj. [τὰ ὀπτήρια, pl. subaud. *δῶρα*] (1. id quod videndi causa datur, 2. agnitio) *δεύσειε δισσοὺς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων.* Eur. Ion. 1127. Syn. *ἀνακαλυπτήρια, θεώρητρα.*

ὀπτὸς, vid. **ὀπταλέος.**

ὀπυίω et **ὀπύω**, f. ύσω, v. (uxorem duco) *πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν.* Il. ν, 429. Vid. Arist. Ach. 254. Syn. *γαμέω, συνοικέω.*

ὀπωπὴ, ῆς, ἡ, subst. (visus, oculus) *δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπέλειπετ' ὀπωπή.* Apoll. Rhod. 2, 109. Syn. *ὄψις, ὤψ, βλέμμα, ὄμμα, πρόσοψις.* Epith. *ἄγρυπνος, ἀγανόφρων, ἱμερόεσσα, χαρίεσσα, ἡδεῖα, θαλερὰ, ἐρόεσσα.*

ὀπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, subst. (inspector, speculator) *νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον.* Hom. Hymn. in Merc. 15. Syn. vid. *κατόπτης.*

ὀπώρα, Ion. **ὀπώρη**, ης, ἡ, subst. (autumnus) *καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην.* Il. χ, 27. Syn. *φθινόπωρον, σταφυλή.* Epith. *τεθαλυῖα, ἀγλαόκαρπος, ἡδίστη, ἀμπελόεσσα, ἱμερόεσσα, γλαυκὴ, Διονύσια, βρίθουσα, φυλλάς.* Phr. *ὥρα ὀπωρίνη, μνήστειρα Ἀφροδίτης.*

ὀπωρινὸς [1]), ή, όν, adj. (autumnalis) *ὡς δ' ὅτ' ὀπώρινος Βορέης νεοαρδέ' ἀλωήν.* Il. φ, 346.

ὅπως, Ion. **ὅππως**, adv. (sic, quomodo, qualiter, ut) *ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.* Eur. Hec. 398. Vid. Il. α, 344. Syn. *ὡς, ὥστε, ἵνα, ὄφρα.*

ὅραμα, ατος, τὸ, subst. (visus, spectaculum) *ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο δεινὸν ὅραμα.* Hom. Batrach. 81. Syn. *ὄψις, ὀπωπὴ, δέργμα, θέαμα, πρόσοψις.*

ὁρατὸς, ή, όν, adj. (visibilis) *πέτρα ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκ ἔτι Νεῖλος ὁρατός.* Theocr. 7, 114.

ὁράω, imperf. *ἑώρων*, perf. *ἑώρακα*, f. *ὄψομαι*, v. (video, cerno, aspicio) *θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα.* Od. θ, 459. Syn. *βλέπω, δέρκομαι, θεάομαι, ἀθρέω, καθοράω, κατόπτομαι, προσβλέπω, νοέω.*

ὀργάζω, f. άσω, v. (1. instigo, 2. mollio, subigo) *χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον.* Arist. Av. 839. Syn. *παροξύνω, ὀργαίνω, μαλάσσω, δέψω.*

ὀργαίνω et **ὀργίζω**, v. (irrito, ira accendo) *φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε;* Soph. Oed. R. 335. Vid. Arist. Vesp. 223. Syn. *ἐρεθίζω, ταράσσω, παροξύνω, ὀργάζω, παραθήγω, ἐξορμάω.*

ὀργάνη, ης, ἡ, adj. (effectrix) *τίνος οὕνεκ', ἄτιμον ὀργάναν.* Eur. Androm. 1005.

ὄργανον, ου, τὸ, subst. (1. opus, 2. instrumentum) *χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον.* Eur. Ion. 1030. Syn. *τεῦχος, ἔργον.* Epith. *λάϊνεον, θεόκελον.*

1) Cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 58, 2, f. not. p. 75.

ὀργᾰς, ᾰδος, ἡ, subaud. γῆ, subst. (locus sacer) καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται. Eur. Rhes. 278. Syn. ἄλσος, τέμενος.

ὀργᾰω, v. (impatienter appeto) τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μᾰθεῖν. Aesch. Choeph. 447. Syn. ἐπιθυμέω, ἐφίεμαι.

ὀργή, ῆς, ἡ, subst. (indoles, ira) ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας, οὐ σοφόν. Eur. Orest. 484. Syn. χόλος, μῆνις, κότος, θυμός, τρόπος. Epith. τραχεῖα, δεινή, δύσιατος, κακή, φαύλη, ἀσχήμων, ἀθάνατος, βαρύθυμος, παράνομος, χαλεπή, ἀμφίλογος, ἤπιος, στυγερός, δικαία, ἀγρία, ἀδάμαστος.

ὄργια, ων, τά, subst. (orgia, „proprie Sacra Liberi, abusive omnium deorum." Serv. in Virg.) σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. Eur. Bacch. 34. Syn. ἱερά, μυστήρια. Epith. ἄσημα, Εὔια, νυκτίφαη, φιλόθυτα.

ὀργιάζω, v. (sacra perago) θέμις ὀργιάζειν. Eur. Bacch. 410. Syn. θυηπολέω, ἱερεύω, θύω.

ὀργίζω, vid. ὀργαίνω.

ὀργίων, ονος, ὁ, subst. (sacerdos sacrificus) οὔστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο. Hom. Hymn. 2, 389.

ὀργυιά, ᾶς, ἡ, subst. (1. ulna, 2. juger) ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὀργυί', ὑπὲρ αἴης. Il. ψ, 327.

ὄρεγμα, ατος, τό, subst. (porrectio, extensio) τὰ χερὸς ὀρέγματα. Aesch. Choeph. 420.

ὀρέγω et ὀρέγνυμι, 2. med. ὀρέγομαι, v. (1. porrigo, extendo, 2. porrectis manibus prehendo, cupio) ὄρεγε· νῦν ὄρεγε γεραιάν. Eur. Phoen. 101. Vid. Il. α, 351. Syn. τείνω, ἐκτείνω, προτίθημι, παρέχω, 2. ἐφίεμαι, ὀρεχθέω, ὁρμάω.

ὀρειβάτης et ὀρειβάτις, ιδος, et ὀρεσιβάτης, poet. ὀρεσσιβάτης et ὀρεσίδρομος, Ion. οὐρεσίδρομος, ὀρειδρόμος et ὀρείπλαγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (montivagus) οὐδὲ θήρ' ὀρειβάτην. Soph. Philoct. 955. Vid. Antig. 356. Eur. Bacch. 983. Iph. A. 1592. et Arist. Thesm. 333. Syn. ὄρειος, ὀρεινόμος, ὀρέστερος, ὀρέσκοος, ὀρεσκῷος, ὀρεσίτροφος, ὀρεσσίνομος.

ὀρεινόμος, ὀρεσίνομος, poet. ὀρεσσίνομος, ὀρεσιβώτης, poet. οὐρεσιβώτης, ὀρεσίτροφος, ὀρειθρεπτος, ου, ὁ et ἡ, et ὀρειτρεφής, ἔος, adj. (qui in montibus pascitur) τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίαν. Eur. Herc. f. 364. Vid. Hes. Clyp. 407. Il. μ, 299. et Apoll. Rhod. 2, 34. Syn. vid. ὀρειβάτης.

ὄρειος, Ion. οὔρειος, ου, ὁ et ἡ, et α, ον, ὀρέστερος, α, ον, et ὀρεστιάς, ἄδος, ἡ, adj. (montanus, agrestis) πέτρας ὀρείας παῖς. Eur. Hec. 1092. Vid. Hom. Hymn. 3, 244. Il. χ, 93. et ζ, 420. Syn. vid. ὀρειβάτης.

ὀρείχαλκος, ου, ὁ, subst. (aes montanum, orichalcum) ὡς εἰπών, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ. Hes. Clyp. 122.

ὀρεκτός, ή, όν, adj. (porrectus, desideratus) αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Il. β, 543. Syn. μακρός.

Ὀρέσβιος, ου, ὁ, N. P. (Oresbius) Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην. Il. ε, 707.

ὀρεσιβάτης, poet. ὀρεσσιβάτης, vid. ὀρειβάτης.

ὀρεσίγονος, et poet. ὀρεσσίγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (mon-

tigena) *φρούδη Γλύκη. νυμφαῐ ὀρε̆σῐγο̆νοι.* Arist. Ran. 1385. Vid. Eur. fr. Xantr. 1.

ὀρε̆σῐτρο̆φο̆ς, vid. ὀρεινο̆μο̆ς.

ὀρεσκο̆ο̆ς et ὀρεσκῷο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in montibus degens) *ὡς ἐκπλε̆ώς γε̆ δαιτο̆ς εἰμ' ὀρεσκο̆ου.* Eur. Cycl. 247. Vid. Il. α, 268. Syn. vid. ὀρειβᾰτης et ὀρεινο̆μο̆ς.

ὀρεσσῐνο̆μο̆ς, vid. ὀρεινο̆μο̆ς.

ὀρέστε̆ρο̆ς, vid. ὄρειο̆ς.

Ὀρέστειο̆ς, α, ο̆ν, adj. (Orestius) *φο̆νον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χε̆ρο̆ς.* Eur. Androm. 1246.

Ὀρέστης, ου, ὁ, N. P. (Orestes, filius Agamemnonis et Clytaemnestrae) *Ἄσῐο̆ν ἀμφῐ ἄνακτᾰ, καῐ Ἴᾰμε̆νον καῐ Ὀρέστην.* Il. μ, 139. Epith. *Ἀγᾰμεμνο̆νῐδης, τηλε̆κλῠτο̆ς, πλήξιππο̆ς, φαίδῐμο̆ς, Ἀργειο̆ς, δύστηνο̆ς, ἄθλῐο̆ς, μητροκτο̆νο̆ς, μητρο̆φόντης, εὐπᾰτρῐδης, δῖο̆ς.* Phr. vid. passim in Eur. Orest.

ὀρεστῐᾰς, vid. ὄρειο̆ς.

ὀρεὺς, poet. οὐρεὺς, ε̆ως, et Ion. ῆο̆ς, ὁ, subst. (mulus) *πο̆τε̆ μέν γε̆ βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, πο̆τε̆ δε̆ γῠνή.* Arist. Ran. 290. Vid. Il. ψ, 116. Syn. ἡμῐο̆νο̆ς.

ὀρεχθε̆ω, v. (rugio, extendo me, valde cupio) *τὰν γλαυκὰν δε̆ θᾰλασσᾰν ε̆α πο̆τῐ χέρσο̆ν ὀρεχθεῖν.* Theocr. 11, 43. Syn. ὀρε̆γο̆μαι, ε̆πῐθυμε̆ω, ε̆φορμᾰω, στε̆νω, κινε̆ω, συντᾰράττο̆μαι.

ὀρε̆ωκο̆μο̆ς, ου, ὁ, subst. (mulio) *οὐδ' ὡς ὑπο̆ τῶν δούλων τε̆ κὠρε̆ωκο̆μων.* Arist. Thesm. 491.

ὀρθεύω, v. (erigo) *πάρην τῐς ἄλλο̆ς, ὅς σο̆ν ὤρθευεν δε̆μᾰς.* Eur. Orest. 399. Syn. ὀρθο̆ω, ἀνᾰκουφίζω.

ὀρθῐάζω, v. (clamorem edo) *καὶ ψυχᾰγωγοῖς ὀρθῐάζοντες γο̆οις.* Aesch. Pers. 693. Syn. ε̆ξορθῐάζω, ε̆πορθῐάζω, ῥο̆θῐάζω, θρηνε̆ω, μαντεύο̆μαι.

ὀρθῐασμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (verbum intenta voce prolatum) *ἤκουσᾰς ὀρθῐασμᾰτων;* Arist. Acharn. 1042.

ὄρθῐο̆ς, α, ο̆ν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (erectus, clarus) *ὀρθῐων κηρυγμᾰτων.* Soph. Electr. 683. Syn. ὀρθο̆ς, ἠχήεις, ὑψηλο̆ς.

ὀρθο̆βουλο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (recte consilians) *τῆς ὀρθο̆βούλου Θε̆μῐδο̆ς αἰπῠμήτᾰ παῖ.* Aesch. P. V. 18.

ὀρθο̆δᾰὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (recti peritus) *οὐδε̆ το̆ν ὀρθο̆δᾰῆ.* Aesch. Agam. 990. Syn. ὀρθο̆βουλο̆ς.

ὀρθο̆δῐκαιο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (justus) *ὀρθο̆δῐκαιο̆ν.* Aesch. Eum. 997.

ὀρθο̆δῐκης, ου, ὁ et ἡ, adj. (recte judicans) *πυθῶ-νᾰ τε̆ καῐ ὀρθο̆δῐκαν.* Pind. Pyth. 11, 15.

ὀρθο̆θριξ, τρῐχο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (capillos erigens) *το̆ρος γᾰρ ὀρθο̆θριξ φο̆βο̆ς.* Aesch. Choeph. 29.

ὀρθο̆κραιρο̆ς, η, ο̆ν, adj. (caput, cornua vel vela erecta habens) *ε̆σθοντες κρε̆ᾰ πολλᾰ βο̆ῶν ὀρθοκραιράων.* Il. θ, 231.

ὀρθο̆κρανο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. erectum caput habens, 2. eminens) *καὶ τύμβο̆ν ὀρθο̆κρανο̆ν οἰκείας χθο̆νο̆ς.* Soph. Antig. 1217. Syn. ὀρθο̆κραιρο̆ς, ὑψηλο̆ς, ὀρθοστᾰδῐο̆ς.

ὀρθο̆μάντειᾰ, ας, ἡ, subst. (vera vaticinatio) *ὑπ' αὖ με̆ δεινο̆ς ὀρθο̆μαντείας πο̆νο̆ς.* Aesch. Agam. 1186.

ὀρθὄνὄμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (recte distribuens) *δαίμὄνες ὀρθὄνὄμοι*. Aesch. Eum. 966.

ὀρθὄπὄλῐς, ῐὄς, ὁ et ἡ, adj. (civitatem recte constituens) *"ἄωτὄν, ὀρθὄπὄλῐν*. Pind. Ol. 2, 14. Syn. *ἀστῠνὄμὸς*.

ὀρθὄπους, πὄδὸς, ὁ et ἡ, adj. (erectus) *Βὄρἔὰς ἄμιππὸς ὀρθὄπὄδὸς ὑπὲρ πάγου*. Soph. Antig. 985.

ὀρθὸς, ἡ, ὄν, adj. (rectus, erectus, porrectus) *μάστιγὸς ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πὄρεύἔται*. Soph. Aj. fl. 1254. Syn. *στᾰδαῖὸς, ἰθὺς, ἔμπἔδὸς, ἀληθής*.

ὀρθοστάδην et ὀρθοστᾰδὸν, adv. (erecte) *πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοστᾰδὸν ἠέξοντὸ*. Apoll. Rhod. 4, 1426. Vid. Aesch. P. V. 32. Syn. *ὄρθιᾰ, ὀρθῶς*.

ὀρθοστᾰδῖὸν, ου, τὸ, subst. (tunica recta) *καὶ Κιμβἔρῖκ' ὀρθοστᾰδῖᾰ, καὶ πἔρῐβαρῐδᾰς*; Arist. Lys. 45.

ὀρθοστάτης, ου, ὁ, subst. (qui stat erectus; columna, signum arrectarium) *τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους ὀρθοστάτας*. Eur. Hel. 546.

ὀρθὄστᾰτὄς, η, ὄν, adj. (erectus) *δέμας κάπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων*. Eur. Suppl. 507.

ὀρθὄω, f. ώσω, v. (rectum facio, erigo) *ὀρθώσᾰτ' ἐκτείνοντἔς ἄθλῐον κἔκῠν*. Eur. Hipp. 786. Syn. *ἀνορθὄω, ὀρθεύω, ἰθύνω, δῐἔπω, εὐθύνω*.

ὀρθρεύω, v. (mane surgo, mane vigilo) *γὄοισῐ δ' ὀρθρευὄμἔνα*. Eur. Suppl. 987. Syn. *ἐγρηγὄρἔω*.

ὄρθρῐὸς et ὀρθρῐνὸς, α, ὄν, adj. (matutinus) *ὄρθρῐὸς, οὐδἔ τῐς οἱ δὸλῐχῆς ὁδοῦ ἀντἔβὸλησἔν*. Hom. Hymn. 3, 143. Syn. *αἴθρῐος, πρώῐμὸς, πρώῐὸς, πρῳὸς, ἀμφῐλῠκὸς*.

ὄρθρὸς, ου, ὁ, subst. (ortus solis, tempus matutinum) *ὄρθρου ἀνιστᾰμἔνος, ἵνᾰ τοι βῐὸς ἄρκῐὸς εἴη*. Hes. Op. 575. Syn. vid. *ἀμφῐλῠκη* et *ἠώς*. Epith. *δημῐὄεργὸς, βᾰθὺς, σἔλασφὄρὸς, φαἔσίμβρὄτὸς, ῐἔρὸς, ῥὸδὸδάκτῠλὸς*.

ὀρθώνῠμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (rite nominatus) *Ἰλίῳ δὲ κῆδὸς ὀρ-θώνῠμὸν*. Aesch. Agam. 680.

ὀρθῶς, adv. (recte) *ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κάτευγμάτων*. Eur. Hipp. 1165. Syn. *ἀληθῶς, δῐκαίως, κᾰλῶς, εὖ*.

ὀρθωτὴρ, ῆρὸς, ὁ, subst. (director bonus) *οὕτω δ' Ἱἔρωνὶ θἔὸς ὀρθωτὴρ πἔλοι*. Pind. Pyth. 1, 109.

ὀρίγᾰνὄν, ου, τὸ, et ὀρίγᾰνὸς, ου, ἡ, raro ὁ, subst. (origanum) *καὶ βλἔποντ' ὀρίγᾰνὄν*. Arist. Ran. 603.

ὀριγνᾰὄμαι, v. (appeto) *θηρῶν ὀριγνῶτ'· ἀλλᾰ θἔὸμάχεῖν μὄνὄν*. Eur. Bacch. 1244. Syn. *ὀρἔγὄμαι, ἐπῐθυμἔω, ὀρεχθἔω*.

ὁρίζω, v. (termino, finio, definio) *εἰς τήνδἔ παῖδα ψῆφὸν ὥρῐσαν φὄνου*. Eur. Hec. 259. Syn. *ἀφὸρίζω, δῐὸρίζω, πἔρᾰτὄω, τάττω, κρίνω*.

ὀρῐμηλῐς, ῐδὸς, ἡ, subst. (pomum montanum) *οὐδἔ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρῐμαλῐδἔς· αἱ μἔν ἔχοντῐ*. Theocr. 5, 94.

ὀρίνω, f. ῐνῶ, v. (concito, cieo, commoveo) *τῷ νῦν μή μοι μᾶλλὸν ἔν ἄλγἔσῐ θυμὸν ὀρίνης*. Il. λ, 791. Syn. *ἐξὸρίνω, ἀνᾰτᾰράσσω, δῐᾰτᾰράσσω, ὀρὸθύνω, κινἔω, ὄρω, ἐξορμάω, πᾰροξύνω, πᾰραιθύσσω, δῐἔγείρω, ἐρἔθίζω*.

῞ὅρῐŏν, ου, τὸ, ὅρισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, et ὅρŏς, ου, ὁ, subst. (terminus, finis) ὡς οὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαίμεν λᾰθρα. Eur. Herc. f. 82. Vid. Iph. A. 952. et Il. φ, 409. Syn. τέρμᾰ, πέρᾰς, τέλŏς.

᾿ὀρῖτρĕφὴς, vid. ᾿ὀρεινŏμŏς.

ὀρκᾰνη et ἑρκᾰνη, ης, ἡ, subst. (quicquid ita circumdat ut capiat) Πενθέως ὡς εἰς σκŏτεινὰς ὀρκᾰνας πĕσούμĕνŏς. Eur. Bacch. 601. Syn. εἱρκτὴ, ἕρκŏς, δίκτῠŏν. Epith. πυργῶτις.

ὅρκῐŏν, ου, τὸ, subst. (1. victima sanciendi foederis causa caesa, 2. foedus jurejurando sancitum, 3. jusjurandum) ὅρκῐᾰ πιστᾰ θĕῶν οὔνᾰγον, κρητῆρί δĕ οἶνŏν. Il. γ, 269. Syn. σπονδὴ, ὅρκŏς, συνθĕσία, ὅρκωμᾰ, ἀρθμŏς. Epith. ἀλῐŏν, δῐκαιŏν, κρυπτŏν.

ὅρκῐŏς, α, ŏν, adj. (1. qui jurejurando adhibetur, jurisjurandi praeses, 2. juratus, qui jurat) νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνᾰ, καὶ πĕδον χθŏνŏς. Eur. Hipp. 1029. Syn. ῞ἔνορκŏς, δῐώμŏτŏς.

ὅρκŏς, ου, ὁ, et ὅρκωμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (jusjurandum) τὸν ὅρκŏν εἶναι τόνδĕ μηκĕτ' ἔμπĕδŏν. Eur. Iph. T. 759. Vid. Aesch. Eum. 489. Syn. ὅρκῐŏν. Epith. γĕρούσῐŏς, κρᾰτĕρŏς, μĕγᾰς, δεινŏς, ἁγνŏς, ῥᾴδῐŏς, πιστŏς, ὑπέρβῐŏς.

ὁρκŏω et ὁρκωμŏτĕω, v. (juro, adjuro, in jusjurandum adhibeo) τίν' ὅρκŏν ὁρκώσεις πŏθ' ἡμᾶς; b. ὅντῐνᾰ; Arist. Lys. 187. Vid. Soph. Antig. 265.

ὅρκωμᾰ, vid. ὅρκŏς.

ὁρκωμŏτĕω, vid. ὁρκŏω.

ὁρμᾰθŏς, οῦ, ὁ, subst. (1. ordo, series, catena, 2. multitudo, 3. latibulum) παῖς κᾰλὴ, σχοῦσ' ἰσχᾰδων ὁρμᾰθŏν. Arist. Lys. 647. Syn. 1. στῐχŏς.

ὁρμαίνω, f. ᾰνῶ, v. (moveo, animo volvo) ὥρμηναν δ' ᾰνᾰ θυμŏν, ἅπερ τĕλĕεσθαί ἔμελλŏν. Od. β, 156. Syn. ᾿ἀνασκŏπĕω, μερμηρίζω, φροντίζω, μαιμᾰω.

ὁρμᾰω, f. ήσω, v. (1. moveo, impello, concito, 2. moveo me, irruo, proficiscor, cupio) εἰ δ' αὖ καὶ πŏλĕμόν πŏθĕν ὁρμήσειĕ Κρŏνίων. Od. ο, 375. Syn. ἐξορμᾰω, πᾰρορμᾰω, ὄρνυμῐ, ὀρούω, κινĕω, ἔπείγω, πᾰρĕλαύνω, ὁρμᾰθω, ὁρμαίνω, ἔπιφĕρŏμαι.

ὁρμειᾰ, vid. ὁρμιᾰ.

᾿Ορμĕνῖδης, ου, ὁ, patronym. (Ormenides) ᾿Ορμĕνῖδαι κᾰλĕοντĕς· ἀπ' ὧν ἠρνήσᾰτŏ μάτηρ. Call. 6, 75.

᾿Ορμĕνῖŏν, ου, τὸ, N. P. (Ormenium, urbs Thessaliae) οἱ δ' ἔχŏν ᾿Ορμĕνῖον οἵ τε κρήνην ῾Υπĕρειᾰν. Il. β, 734.

῞Ορμĕνŏς, ου, ὁ, N. P. (Ormenus) ᾿Ορσῖλŏχον μὲν πρῶτᾰ, καὶ ῞Ορμĕνŏν, ἠδ' ᾿Οφĕλέστην. Il. θ, 274.

ὅρμĕνŏς, pro ὀρŏμĕνŏς, part. praes. pass. per sync. pro ὀρŏμĕνŏς, ab ῞ὄρω, q. v.

ὁρμĕω, v. (stationem habeo, appello) οὗ ναῦς χᾰλινοῖς λῐνŏδĕτοις ὁρμεῖ σĕθĕν. Eur. Iph. T. 1044. Syn. ᾿ἔφορμĕω, ὁρμίζω, κᾰτᾰπλĕω.

ὁρμὴ, ῆς, ἡ, et ὅρμημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (impetus, conatus, studium, cupiditas) ὁρμὴν λᾰβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευ-

μᾰτων. Eur. Suppl. 1060. Vid. Il. β, 590. Syn. ἐπῐθυμῐα, πὸνὸς, βουλή, βῐα. Epith. ἄγρῐα, μελἔα, αὐτὸσσῠτὸς, ἄκοσμὸς, λᾶβρὸς, ἀντιζὸὸς, ἄσπετὸς, ἐλᾰφρὰ, δῠσμᾰχὸς.

ὁρμῐὰ et ὁρμειὰ, ᾶς, ἡ, subst. (1. linea, seta, 2. linum hami) ἤδη δἐ κάμνονθ' ὁρμῐὰν τείνων μἐ τῐς. Eur. Hel. 1614. Vid. Theocr. 21, 11.

ὁρμῐζω, f. ἴσω et ῐῶ, v. (navem ad terram appello) οὗ ναῦς Ὀρέστου κρῠφῐὸς ἦν ὡρμισμἐνη. Eur. Iph. T. 1329. Syn. ἐνορμῐζω, κᾰθορμῐζω, πρὸσορμῐζω, μεθορμῐζω.

ὅρμὸς, ου, ὁ, subst. (1. statio navalis, 2. monile) ἀχνῠμἐνους ὅρμοιὸ πέλας μῐγᾰ θηλῠτἔρῃσῐν. Apoll. Rhod. 4, 1345. Syn. 1. λῐμήν. Epith. 1. στἔνὸπὸρὸς, γείτων, κοῖλὸς, εὔπλὸὸς, ἀκῠμαντὸς, ναύλὸχὸς, πὸλῠήρᾰτὸς, 2. μἐγᾰς, παμποικῐλὸς, πὸλῠδαιδᾰλὸς, χρῠσἔὸς, ἐννἔᾰπηχῠς, πἔρῐκαλλὴς, εὔχρως.

ὀρνᾰπετῐὸν, ου, τὸ, vox Boeotica pro ὀρνἔὸν, vid. ὄρνῐς.

ὀρνἔὸν, vid. ὄρνῐς.

ὀρνῐθαρχὸς, ου, ὁ, subst. (curator vel dux avium) ἐπἔβαλἐν ὀρνῐθαρχὸς οὐδεὶς σοι πᾰρών. Arist. Av. 1215.

ὀρνῐθειὸς, α, ὸν, adj. (ad aves pertinens) εὔχεσθἔ τῇ Ἑστῐᾳ τῇ ὀρνιθείῳ. Arist. Av. 864.

ὀρνιθεύτης, vid. ὀρνιθὸθήρας.

ὀρνιθῐας, ου, subst. (aquilo, aves abigens) ὀρνιθῐας ἐς τὴν ἀγὸρὰν ἐλήλῠθᾰς. Arist. Acharn. 877. Syn. οἰωνοκτὸνὸς.

ὀρνῐθῐὸν, ου, τὸ, dim. ab ὄρνῐς, subst. (avicula) καὶ μὴν τᾰ γ' ὀρνιθῐᾰ λῐπᾰρᾰ γ' εἶναι πρἔπει. Arist. Av. 1590.

ὀρνιθὸγὸνὸς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (ab ave natus) δῐᾰ τὸ τᾶς ὀρνιθὸγὸνὸν ὄμμᾰ. Eur. Orest. 1382.

ὀρνιθὸθήρας, ὀρνιθεύτης et ὀρνιχὸλὸχὸς, ου, ὁ, subst. (auceps) οἴμοι τᾰλας, ὀρνιθὸθήρᾳ τουτῳῒ. Arist. Av. 62. Vid. 526. et Pind. Isthm. 1, 6. Syn. ἰξευτής.

ὀρνιθὸμᾰνἔω, v. (avium insano amore capior) ὀρνιθὸμᾰνοῦσῐ· πάντᾰ δ' ὑπὸ τῆς ἡδὸνῆς. Arist. Av. 1284.

ὀρνιθοσκὸπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aves inspiciens) εἰς γᾰρ πᾰλαιὸν θῶκὸν ὀρνιθοσκὸπὸν. Soph. Antig. 1011. Syn. vid. οἰωνιστής.

ὄρνις, ὄρνιθὸς, et Dor. ὄρνιχὸς, ὁ et ἡ, et ὄρνἔον, Boeot. ὀρνᾰπἔτῐὸν, Dor. ὄρπἔτὸν, ου, τὸ, subst. (1. avis, ales, 2. gallus, gallina, 3. augurium) Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνὸπῇ τ' ἴσᾰν, ὄρνιθες ὥς. Il. γ, 2. Vid. ν, 64. Arist. Acharn. 931. et Theocr. 29, 13. Syn. οἰωνὸς, πτηνὸς, πτἔρωτὸν, οἰώνισμᾰ. Epith. αἴσιὸς, πὸδωκης, φῐλη, δεξῐὰ, ἐσθλὴ, τᾰνῠσιπτἔρὸς, σμῑκρὰ, λῐγῠρὰ, πἔτεινή, ἀριστἔρὰ, κᾰκὴ, πτἔρὸεσσᾰ, ἄπτἔρὸς, μἔλωδὸς, ἀοιδὸτάτη, αἰὸλὸς, μελᾰνὸπτἔρὸς, εὔπτἔρὸς, ἠἔρῐα, κουφή, φοινικὸλὸφὸς, τανῠχειλής, γαμψώνυξ, τᾰχεῖα, ἀερὸφοίτης. Phr. πἔτεινῶν ἔθνἔᾰ.

ὀρνιχὸλὸχὸς, vid. ὀρνιθὸθήρας.

ὄρνυμι, ὀρνῠω et ὀρὸθῠνω, v. (concito, cieo, excito, hortor) ἀλλᾰ σῠγ' ὄρνῠθῐ τοῦτὸν, ἐπειγἐσθω δἐ καὶ αὐτός. Il. ζ, 363. Vid. μ, 142. κ, 332. et φ, 335. Syn. ὁρμάω, θαρσύνω, πρῠπρἔπω, ὀρίνω, πᾰροξύνω, κἔλεύω, ἐνόρω.

ὀρŏδαμνῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (ramusculus tenellus) τοὶ δὲ πŏτὶ σκιεραῖς ὀρŏδαμνίοιν αἰθᾰλίωνες. Theocr. 7, 138. Syn. κλᾰδίσκŏς, κλᾰδŏς, βλάστημᾰ, κλὼν, ᾰκρεμὼν, πτόρθŏς.

ὀρŏθύνω, f. ῠνῶ, vid. ὄρνυμῐ.

ὄρŏς, Ion. οὖρŏς, ἔŏς, τὸ, subst. (mons) εἰς ὄρŏς, ἢ εἰς κῦμᾰ πŏλυφλοίσβοιŏ θᾰλάσσης. Il. ζ, 347. Vid. ξ, 397. Syn. γήλŏφŏς, λŏφŏς, πρὼν, βουνŏς. Epith. ἄσκιŏν, ᾰκρŏπŏλŏν, νῐφŏεν, σκιŏεν, μέγᾰ, παιπᾰλŏεν, πĕρῐφαινŏμĕνŏν, οἰŏπŏλŏν, ὑψηλŏν, αἰπῠ, ᾰκρῐτŏφυλλŏν, ᾰρῐπρĕπες, εἰνŏσίφυλλŏν, ζᾰθĕŏν, κᾰτᾰειμĕνŏν ὕλῃ, μᾰκρŏν, πĕρῐμήκĕς, χλωρŏν, ῐ̆ερŏν, νησαιŏν, δάσκιŏν, ᾰλῐμĕνŏν, μĕλĕŏν, ᾰβᾰτŏν, ἀγχίᾰλŏν, ἠγᾰθĕŏν, ἠλίβᾰτŏν, ἠνĕμŏεν, πĕρῐμήκĕς, κλεινŏν, κρᾰνᾰŏν, ὑψῐκᾰρηνŏν, θάμνοισῐ πĕριοκĕπĕς.

ὅρŏς, ου, ὁ, vid. ὅριŏν.

ὀρŏς, οῦ, ὁ, subst. (serum lactis) χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεᾰ πάντᾰ. Od. ι, 122.

ὀρŏτῠπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (montem feriens) ἀμᾰχĕτου δίκαν ὕδᾰτŏς ὀρŏτῠπου. Aesch. Sept. c. Theb. 85.

ὀρούω, v. (concitus feror, ruo, festino) μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας, λέων ὅπως. Eur. Iph. T. 298. Syn. ἐνŏρούω, ἐπŏρούω, ὁρμᾰŏμαι, ἐπῐπίπτω, ἐφορμᾰω, ἐφάλλŏμαι.

ὀρŏφή, ῆς, ἡ, subst. (contectio conclavis aut thalami aut aedis) ἀπŏ τῆς ὀρŏφῆς νύκτωρ γᾰλĕώτης κᾰτĕχĕσεν. Aristoph. Nub. 173. Syn. ὄρŏφŏς, στέγη, στĕγŏς, τĕραμνŏν, κŏρυφή.

ὀρŏφίας, ου, adj. (in camera degens) ὑπŏ τῶν κĕρᾰμίδων Ἡλιαστὴς ὀρŏφίας. Arist. Vesp. 206.

ὄρŏφŏς, ου, ὁ, subst. (1. arundo fluvialis in tegendis aedibus usurpata, 2. camera) πρῶτον μὲν ὀρŏφῳ πτĕρῠγᾰ πĕρῐβάλλει πĕπλων. Eur. Ion. 1143. Syn. ὀρŏφή.

ὅρπĕτŏν, vid. ὄρνĕŏν.

ὅρπηξ, ηκŏς, et Dor. ὅρπαξ, ακŏς, ὁ, subst. (1. surculus, 2. spiculum, hasta) τάμνε, νέους ὅρπηκᾰς, ἵν' ἅρμᾰτŏς ἄντῠγĕς εἶεν. Il. φ, 38. Vid. Eur. Hipp. 221. Syn. κλᾰδŏς, κλᾰδισκŏς, Epith. ἀμπĕλŏεις, τᾰνᾰŏς, χλŏερŏς, Θĕσσᾰλŏς, εὐθᾰλής.

ὀῤῥŏπύγιŏν, ου, τὸ, et ὄῤῥŏς, ου, ὁ, subst. (pars subjecta testiculis, sacri ossis extremum, podex) κᾰτᾰ τὸ στŏμ' ᾄδειν, ἢ κᾰτᾰ τοὐῤῥŏπύγιŏν. Arist. Nub. 158. Vid. Lys. 963. Syn. πυγὴ, πρωκτŏς.

ὀῤῥωδĕω, v. (formido) τί χρῆμ' ἀθυμεῖς; ὦ ξέν', ὀῤῥωδῶ τῐνᾰ. Eur. Electr. 831. Syn. δείδω, φŏβĕŏμαι, φρίσσω, ἐκφŏβĕω, ὀκνĕω, ταρβĕω.

ὀῤῥωδία, ας, ἡ, subst. (metus) μῶν χρŏνιŏς ἐλθών σ' ἐξĕπληξ' ὀῤῥωδίᾳ; Eur. Ion. 406. Syn. δεῖμᾰ, δĕŏς, φŏβŏς, τρŏμŏς.

ὀρσικτῠπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui fragores concitat) ὀρσικτῠπου Διός γ' ἐν ἅπαντῐ κρᾰτει. Pind. Ol. 10, 97. Syn. vid. βᾰρῠβρĕμĕτης.

Ὀρσῐλŏχŏς, ου, ὁ, N. P. (Orsilochus) Ὀρσίλŏχος δ' ἄρ' ἔτικτĕ Διοκλῆα μέγᾰθυμŏν. Il. ε, 547.

ὀρσŏθῠρα, ας, ἡ, subst. (janua conclavis secundaria, in superiorem aedium partem admittens) ὀρσŏθῠρα δĕ τῐς ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. Od. χ, 126.

ὀρσὸλὄπεύω et ὀρσὸλὄπἔω, v. (vexo, agito) ἤ μὲ βὸῶν ἐνἔχ' ὧδἔ χὄλούμἔνὄς ὀρσὸλὄπεύεις; Hom. H. in Merc. 308. Vid. Aesch. Pers. 10. Syn. τἄράσσω, θὄρῦβἔω, διἄτἄράσσω, ἀνἄτἄράσσω, πὄλἔμἔω.

ὀρσὸλὄπὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (turbulentus, vexans) ὀρσὸλὄπος μὲν Ἄρης. Anacr. 116.

ὀρσὸτρῐαίνης, ου, ὁ, adj. (tridentem impellens) ὀρσὸτρῐαινᾰ δ' ἐπ' Ἴσθμον ποντίαν. Pind. Ol. 8, 64.

ὀρτᾰλῐχὸς, ου, ὁ, ὀρτᾰλῐχεὺς et ὀρτᾰλὶς, ῐδὸς, ἡ, subst. (pullus implumis) οὐδ' ὅπὄτ' ὀρτᾰλῐχοι μῐνῠροὶ πὄτὶ Κοῖτὸν ὁρῷἔν. Theocr. 13, 12. Syn. νἔοσσὸς, ἀλέκτωρ.

Ὀρτῐλὄχὸς, ου, ὁ, N. P. (Ortilochus) οἴκῳ ἐν Ὀρτῐλὄχοιὸ δαΐφρὄνὄς· ἤτοι Ὀδυσσεύς. Od. φ, 16.

Ὀρτῠγῐα, ας, ἡ, N. P. (Ortygia, nomen antiquum Deli, insula prope Syracusas) Ὀρτῠγῐης κἄθῠπερθἔν, ὅθι τρὄπαὶ ἠἔλιοιὸ. Od. ο, 403.

ὀρτῠγὸμήτρα, ας, ἡ, subst. (coturnicum matrix) καὶ Λητοῖ ὀρτῠγὸμήτρα. Arist. Av. 871.

ὄρτυξ, ῠγὸς, ὁ, subst. (coturnix) ὄρτυξ ἐκἄλεῖτὸ· καὶ γὰρ ἠκἔν ὀρτῠγι. Arist. Av. 1297. Epith. οἰκὄγἔνής.

ὀρυκτὸς, ἡ, ὄν, adj. (fossus) ἵπποι δὲ ῥἔα ταφρὸν ὑπερθὸρέονταἰ ὀρυκτήν. Il. θ, 179. Syn. σκαπτὸς, κἄτωρῠχής, κἄτώρυξ.

ὀρῠμαγδὸς, οῦ, ὁ, subst. (sonus asper et impetuosus) ἔκτοσθεν δ' ἄντροιὸ βᾰλὼν ὀρῠμαγδὸν ἔθηκἔν. Od. ι, 235. Syn. θὄρῠβὸς, κτῠπὸς, ὄτὄβὸς, τἄρᾰχή, κραυγή, ψὄφὸς, πἄτᾰγὸς. Epith. πὄλῠς, ἀζηχής, μἔγᾰς, σιδήρειὸς, ἀργᾰλἔὸς.

ὀρύσσω, f. ξω, v. (fodio) ἔκτοσθεν δὲ βᾰθεῖᾰν ὀρύξὄμἔν ἐγγύθῐ τάφρὸν. Il. η, 341. Syn. διὸρύσσω, σκάπτω, τἄφρεύω, ἐξὸρύσσω.

ὀρφᾰνευμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, et ὀρφᾰνῐα, ας, ἡ, subst. (orbitas) τί φῄς; τί ταρβῶν ὀρφᾰνευμ' ἐμῶν τἔκνων; Eur. Herc. f. 545. Syn. ἀτἔκνῐα, ἀπαιδῐα, ἐρημῐα.

ὀρφᾰνεύω et ὀρφᾰνίζω, v. (orbo, orbum reddo) καὶ παῖδἄς ὀρφᾰνεὺἔς· ἀλλᾰ ταῦτᾰ μἔν. Eur. Alcest. 308. Vid. 407. Syn. ἐρημὸω.

ὀρφᾰνῐα, vid. ὀρφᾰνευμᾰ.

ὀρφᾰνίζω, vid. ὀρφᾰνεύω.

ὀρφᾰνῐκὸς, ὀρφᾰνὸς, ἡ, ὄν, et ὀρφᾰνιστὴς, οῦ, ὁ, adj. (orbus quovis propinquo, viduus, desertus, privatus) παῖδες δ' ὀρφᾰνῐκοὶ· ὁ δὲ θ' αἵμᾰτι γαῖᾰν ἐρεύθων. Il. λ, 394. Vid. Eur. Electr. 914. et Soph. Aj. fl. 512. Syn. χηρὸς, ἔρημὸς.

Ὀρφειὸς, α, ὄν, adj. (Orphicus) Ὀρφεία κἄτἔγραψἔν. Eur. Alcest. 989.

Ὀρφεὺς, ἔως, et Ion. ῆὸς, ὁ, N. P. (Orpheus) μήτ' Ὀρφἐως κάλλιὸν ὑμνῆσαι μἔλὸς. Eur. Med. 543. Epith. εὐαίνητὸς, Θρῄξ, Θρῄκιὸς, φορμίκτης, πἄτὴρ ἀοίδας.

ὀρφναῖŏς, α, ŏν, et ὀρφνŏς, ἡ, ŏν, adj. (tenebricosus, niger) ὦ δῶμᾰ ναίων νυκτŏς ὀρφναίας πᾰτἕρ. Eur. Or. 1224. Syn. σκŏτεινŏς, δνŏφἕρŏς.

ὄρφνη, ης, ἡ, subst. (tenebrae, nox) ἡμεῖς ἕν ὄρφνῃ σπαργᾰνώσαντες πἕπλοις. Eur. Ion. 955. Syn. ᾰχλὺς, σκŏτŏς, ζŏφŏς, νὺξ. Epith. πῠκνὴ, δῠσαίθρῐŏς, μἕλαινᾰ, δνŏφἕρᾰ, σκŏτία, ὀλŏᾰ, λῠγρᾰ, ᾰχλῠŏεσσᾰ.

ὄρχᾰμŏς, ου, ὁ, subst. (princeps, dux) ἔνθᾰ κἕ σὴ βουλὴ δηλήσεταῐ, ὄρχᾰμἕ λαῶν. Il. ξ, 102. Syn. ἡγἕμων, ᾰρχŏς, ᾰρχηγŏς, ᾰρχηγἕτης, ἡγητὴρ.

ὄρχᾰτŏς et ὄρχŏς, ου, ὁ, subst. (series satarum arborum) ἕκτοσθεν δ' αὐλῆς μἕγᾰς ὄρχᾰτŏς ᾰγχῐ θῠράων. Od. η, 112. Vid. v. 127. Syn. ὀγμŏς, κηπŏς. Epith. ᾰμπἕλŏεις, νειᾰτŏς, ἡνἕμŏεις, ὀπωρῐνŏς. Phr. vid. Od. χ, 112.

ὀρχἕŏμαι, v. (salto, tripudio) ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἔπῐ καρπῷ χεῖρᾰς ἕχουσαι. Il. σ, 594. Syn. ᾰλλŏμαι, χŏρεύω, ᾰνᾰχŏρεύω. Phr. ἐμμἕλἕως κραιπνοῖσῐ πἕδον ῥήσσωσῐ πŏδεσσῐ. Apoll. Rh. 1, 539.

ὀρχηθμŏς, οῦ, ὁ, ὄρχημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, ὀρχησμŏς, οῦ, ὁ, et ὀρχηστὺς, ῠŏς, ἡ, subst. (saltatio) ἡμῖν ἡγείσθω φῐλŏπαίγμŏνŏς ὀρχηθμοῖŏ. Od. ψ, 134. Vid. Soph. Aj. fl. 699. et Aesch. Eum. 373. et Od. α, 152. Epith. ᾰμύμων, Νυσσῖŏς, αὐτŏδᾰὴς, ῑμἕρŏεις. Phr. ᾰνᾰθημᾰ δαιτŏς.

ὀρχηστὴρ, ῆρŏς, et ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, et ὀρχηστρῖς, ῐδŏς, ἡ, subst. (saltator) κοῦροι ὀρχηστῆρἕς ἕδίνἕŏν, ἐν δ' ᾰρᾰ τοῖσῐν. Il. σ, 494. Vid. ω, 261. et Arist. Ran. 517. Syn. χŏροιτῠπῐησῐν ᾰριστŏς, χŏρευτὴς, χŏρητὶς.

ὀρχηστὺς, vid. ὀρχηθμŏς.

ὀρχῐλŏς, ου, ὁ, subst. (orchilus) κᾰν Δῐῐ θύῃ βᾰσῐλεῖ κριὸν, βᾰσῐλεὺς ἔστ' ὀρχῐλŏς ὄρνῐς. Arist. Av. 569.

ὀρχῐπἕδᾰω, v. (testiculos contrecto) οὐκ ὠρχῐπἕδησᾰς, ὢν ἔμοὶ πᾰτρῐκὸς φῐλŏς. Arist. Av. 142.

ὀρχῐπἕδŏν, ου, τὸ, et ὄρχῐς, ἕως, ὁ, subst. (testiculus, testis) ἕλξει θῠραζ' αὐτὸν, λᾰβὼν τῶν ὀρχῐπἕδων. Arist. Plut. 955. Vid. Nub. 713. Syn. λακκŏπἕδŏν.

Ὀρχŏμἕνŏς, οῦ, ἡ, N. P. (Orchomenus, oppidum Boeotiae, etiam Arcadiae) οἳ δ' Ἀσπληδŏνᾰ ναῖŏν, ῐδ' Ὀρχŏμἕνŏν Μῐνῠειŏν. Il. β, 511. Epith. πŏλῠμηλŏς.

ὄρχŏς, vid. ὄρχᾰμŏς.

ὄρω, vid. ὄρνυμῐ.

ὃς, ἣ, ὃ, relat. (1. qui, quae, quod, 2. suus) ᾰνδρᾰ μοῐ ἔννἕπἕ, Μοῦσᾰ, πŏλῠτρŏπŏν, ὃς μᾰλᾰ πολλᾰ. Od. α, 1. Syn. ὅσκἕ, ὅστἕ, ὅστῐς, ὅτῐς.

ὁσᾰκῐ, et poët. ὁσσᾰκῐ, adv. (quoties) ὁσσᾰκῐ δ' ὁρμήσειἕ πῠλάων Δαρδᾰνιάων. Il. χ, 194.

ὁσᾰτῐŏς, poët. ὁσσᾰτῐŏς, vid. ὅσŏς.

ὁσημἕραι, adv. (quotidie) μᾰλλŏν, ἢ κᾰκοῖς τοσοῖσδε ναυμᾰχεῖν ὁσημἕραι. Arist. Vesp. 479. Syn. ἐπ' ἦμᾰρ, καθ' ἡμἕραν.

ὅσῐŏς, α, ŏν, adj. (sanctus) ὅσῐος δὲ γ' ἑτέρŏν ὄνŏμᾰ, τι-μωρῶν πᾰτρῐ. Eur. Orest. 540. Syn. ἅγῐŏς, δῐκαιŏς, εὐσεβής, ἱερŏς.

ὁσῐŏω, v. (1. sanctum reddo, 2. expio) ὁσῐοῦσθ'· αὐτῐκᾰ γᾶ πᾶσᾰ χŏρεύσει. Eur. Bacch. 114. Syn. ἁγνίζω, ἐφᾰγνίζω, κᾰθαίρω.

ὁσῐως, adj. (pie) παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας. Eur. Hipp. 1282. Syn. δῐκαίως.

ὀσμή, ῆς, et ὀδμή, ἡ, subst. (odor) ὀσμῇ κᾰτήρες, μι-κρŏν, ἀλλ' ἐπεισβᾰλεῖν. Eur. Electr. 498. Syn. et Epith. vid. ὀδμή.

ὅσŏς et ὁσᾰτῐŏς, poët. ὅσσŏς et ὁσσᾰτῐŏς, α, ŏν, adj. (quotus, quantus) ἧξει δ' Ὀδῠσεὺς ὅσŏν οὐκ ἤδη. Eur. Hec. 140. Vid. Il. ε, 758. Syn. vid. ὁπŏσŏς.

ὄσσᾰ, ης, ἡ, subst. et 2. N. P. (1. vox divina et ominosa, fama, 2. Ossa, mons Thessaliae) ὄσσᾰ δ' ᾰρ ἄγγελŏς ὠκᾰ κᾰτὰ πτŏλῐν ᾤχετŏ πάντῃ. Od. ω, 412. Syn. 1. φᾰτις, φήμη, αὐδή, κλεηδών, ὀμφή. Epith. 1. ἀρτιεπής, πᾰτρῐα, ἀμβρŏτŏς, ἐρᾰτή, ἐρᾰτεινή, χρυσεα.

ὁσσᾰτῐŏς, vid. ὅσŏς.

ὁσσῐχŏς, η, ŏν, adj. (quantulus) ὁσσῐχŏν ἐστῐ τŏ τύμμᾰ, καῐ ἁλῐκŏν ἄνδρᾰ δᾰμᾰσδει. Theocr. 4, 54.

ὄσσŏμαι, Aeol. pro ὄπτŏμαι et ὀττεύŏμαι, v. (specto) εἰσŏρŏων πάντων κεφᾰλὰς, ὄσσοντŏ δ' ὄλεθρŏν. Od. β, 152. Vid. Arist. Lys. 597. Syn. vid. ὄπτŏμαι.

ὅσσŏς, η, ŏν, vid. ὅσŏς.

ὄσσŏς, εŏς, τὸ, et ὄσσŏς, ου, ὁ, subst. (oculus) ῥῐζας ἐν ὄσσοις αἱμᾰτωπᾰς ἐκβᾰλών. Eur. Herc. f. 928. Syn. ὄμμᾰ, ὀφθαλμŏς, ὤψ. Epith. ἀδᾰκρυτŏν, αἱμᾰτŏεν, δεινŏν, περῐκαλ-λές, φᾰεινŏν, δῐάστροφŏν.

ὀστεŏν, ου, τὸ, subst. (os) ἄχρῐ καῐ εἰς ὀστοῦν· οὐδ' ὀστεŏν ἵκετŏ φωτŏς. Od. τ, 451. Epith. λευκŏν, μυελŏν, τᾰ-μεσῐχρŏŏν.

ὀστῐνŏς, η, ŏν, et ὀστŏφυής, εŏς, ὁ et ἡ, adj. (osseus) τοῖς ὀστῐνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κύνŏς. Arist. Acharn. 863. Vid. Hom. Batrach. 288.

ὄστλιγξ, ιγγŏς, ἡ, subst. (1. scintilla, 2. cirrus) ὄστλιγγες μᾰλερσῖŏ πυρŏς ὡς ἰνδάλλοντŏ. Apoll. Rhod. 1, 1297. Syn. 2. βόστρυχŏς.

ὀστŏφυής, vid. ὀστῐνŏς.

ὀστρᾰκίνδᾰ, adv. (sicut in ludo testarum) ὥστ' εἰ οἱ βρι-μήσαιŏ καὶ βλέψειᾰς ὀστρᾰκίνδᾰ. Arist. Equit. 855.

ὀστρᾰκŏδερμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui testa loco cutis est)

ὄστρᾰκŏν, ου, τὸ, subst. (testa) λύρας ἐπῐ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστρᾰκοις. Arist. Ran. 1305. Syn. vid. λεπῠρŏν.

ὀσφραίνŏμαι, f. ὀσφρήσŏμαι, 2. aor. ὠσφρŏμην, v. (odo-ror, olfacio) κᾰκŏδαιμŏν, ὀσφραίνει τῐ; b. τοῦ ψύχους γ' ἴσως. Arist. Plut. 896.

ὀσφραντήρῐŏς, α, ŏν, adj. (olfactorius) ξῠνεσις τε, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι. Arist. Ran. 893.

ὀσφὺς, *ῠ̆ος*, *ἡ*, subst. (lumbus) *ὀσφὺν πῠρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην.* Aesch. P. V. 506. Syn. *ῥαχὶς, ἰξύς.*

ὄσχος, *ου*, *ὁ*, et *ὄσχη*, *ἡ*, subst. (palmes) *καὶ τὸ τρῖτον ἡμερῖδος ὄσχον, ὁ γέρων ὅδί.* Arist. Acharn. 997.

ὀτλεύω et *ὀτλέω*, v. (tolero, sustineo) *λιγνῦϊ καὶ καπνῷ κάματον πολὺν ὀτλεύουσι.* Apoll. Rh. 2, 1010. Vid. 4, 1227. Syn. *ὑπομένω, ὑποφέρω, τλῆμι, μογέω, πονέω.*

ὄτλος, *ου*, *ὁ*, subst. (labor, aerumna) *ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδιᾶς ὄτλον.* Aesch. Sept. c. Theb. 18. Syn. *κάματος, πόνος, μόχθος, κόπος, ἀνῖα.*

ὄτοβος, *ου*, *ὁ*, subst. (strepitus, tumultus) *ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπληστος ὀρώρει.* Hes. Theog. 709. Syn. *ὀρυμαγδὸς, πάταγος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος, ὅμαδος.*

ὀτοτοῖ, partic. lamentandi (hei! heu! ah!) *ἐριννῦν, ὀτοτοί.* Eur. Orest. 1387.

ὀτοτύζω, v. (dico ὀτοτοῖ, lugeo, fleo) *ἄλλος ἄλλον ὠτότυζε.* Eur. Phoen. 1054. Syn. *αἰάζω, ἐποτοτύζω, θρηνέω, κλάω, ἀνοτοτύζω, ἐλελίζω, γοάω, ὀδύρομαι.*

ὀτραλέως, adv. (alacriter) *ἵππους ζευγνῦμέναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.* Il. γ, 260. Syn. *αἶψα, τάχεως.*

Ὀτρεὺς, *έως*, Ion. *ῆος*, *ὁ*, N. P. (Otreus) *λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο.* Il. γ, 186. Epith. *ὀνομάκλυτος.*

ὀτρηρὸς, *ρὰ*, *ρὸν*, adj. (celer, sedulus) *τώ οἱ ἔσαν κήρυκε, καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε.* Il. α, 321. Syn. *ὀξὺς, ταχὺς, συνεργός.*

ὀτρυντὺς, *ῠ̆ος*, *ἡ*, subst. (instigatio, stimulus, jussum) *λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω.* Od. τ, 234. Syn. *προτροπὴ, ὁρμὴ, κέλευσμα.*

ὀτρύνω, f. *ῠνῶ*, Ion. *ῠνέω* et *ὀτρυνέσκω*, v. (incito, instigo, adhortor) *Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών.* Il. ε, 461. Vid. ω, 24. Syn. *ἐξοτρύνω, ἐποτρύνω, παροτρύνω, ὄρω, κελεύω, ὀροθύνω, ὄρνυμι, ὀρνύω, παρακαλέω, ἐγκελεύω.*

ὀττοβέω vel *ὀτοβέω*, v. (strepito) *ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ.* Aesch. P. V. 591. Syn. *θορυβέω, πλαταγέω, ἠχέω, ὁμαδέω, ψοφέω.*

ὄττοβος, vid. *ὄτοβος.*

οὐ, *οὐκ*, ante aspirat. voc. *οὐχ* et *οὐχί*, partic. negandi (non) *οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα.* Il. θ, 28.

οὖας, *ᾰτος*, poet. pro *οὖς*, *ὠτὸς*, *τὸ*, subst. (auris) *τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ.* Il. ν, 177. Vid. Soph. Aj. fl. 149. Syn. *ἀκοή.* Epith. *δύσμαχον, εὐμενὲς, θελγόμενον.*

οὐάτιος, *α*, *ον*, adj. (auritus) *τρεῖς δὲ πόρ' οὐατίους.* Call. 3, 91.

οὐδαῖος, *α*, *ον*, adj. (humilis) *πολλὰ δὲ κάγκανα καλὰ κατ' οὐδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ.* Hom. Hymn. 3, 112. Syn. *χθόνιος, χθαμαλὸς, ἔγγειος, ἐπιχθόνιος, καταχθόνιος.*

οὐδαμᾶ, Dor. pro *οὐδαμὴ*, *οὐδαμοῦ* et *οὐδαμῶς*, adv. (nullo modo, nusquam, in nullum locum) *οὐδαμὰ τοι σύνεβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων.* Theocr. 10, 8. Vid. Soph. Antig 886. 189. et Oed. C. 805.

οὐδᾰς, *ᾰτŏς*, et *οὖδŏς*, *ἔŏς*, *τὸ*, subst. (pavimentum, solum, humus) *κᾰρη δ' εἰς οὖδᾰς ὅρᾶται*. Hes. Op. 532. Vid. Il. ε, 734. Syn. *δᾰπἔδŏν*, *γῆ*, *ἔδᾰφŏς*, *ὄδŏς* (*ὄδος*). Epith. *φῦσίζŏŏν*, *στῦφἔλŏν*, *εὐρῠχŏρŏν*, *θέοκἔλŏν*, *γἔνἔθλῐŏν*.

οὐδἔνŏσωρŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (nulla cura dignus, vilis) *ἀβλῆχρ'*, *οὐδἔνŏσωρᾰ*, *τᾰδ' οὐ μἔνŏς ἀμŏν ἐρύξει*. Il. ϑ, 178.

οὐδŏς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (limen) *ἀλλήλας πρŏσἔειπŏν*, *ᾰμειβŏμἔναι μἔγᾰν οὐδŏν*. Hes. Theog. 749. Syn. *βᾰθμŏς*. Epith. *αὔλειŏς*, *ξεστŏς*, *λάῐνŏς*, *ἀστεμφής*.

οὖθᾰρ, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (uber, mamma, fertilitas) *εἰ δἔ κἔν Ἄργŏς ἱκοίμἔθ' Ἀχαῐκŏν*, *οὖθᾰρ ἀρούρης*. Il. ι, 141. Syn. *μαστŏς*. Epith. *γλῠκἔρŏν*.

Οὐκᾰλἔγων, *οντŏς*, *ὁ*, N. P. (Ucalegon) *Οὐκᾰλἔγων τἔ καῐ Ἀντήνωρ*, *πεπνυμἔνω ᾰμφω*. Il. γ, 148.

οὖλᾰ, adv. (vehementer) *οὖλᾰ κᾰτεκρŏτᾰλιζŏν*, *ἔπεψŏφἔον δἔ φᾰρἔτραι*. Call. 3, 247.

οὐλᾰμŏς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (confertum agmen, globus) *ὣς ἔφᾰθ'*· *Ἕκτωρ δ' αὖτῐς ἔδύσᾰτŏ οὐλᾰμŏν ἀνδρῶν*. Il. υ, 379. Syn. *ᾰθροισμᾰ*, *λŏχŏς*, *τάξῐς*, *θŏρῠβŏς*, *μᾰχη*, *εἴλη*, *ὅμιλŏς*.

οὐλὴ, *ῆς*, *ἡ*, subst. (1. hordeum, mola salsa, 2. cicatrix) *οὐλὴν πᾰρ ὀφρὺν*, *ἥν πŏτ' ἐν πᾰτρὸς δŏμοις*. Eur. Electr. 573. Syn. *οὐλŏχῠτη*, 2. *ὠτειλὴ*, *κηλίς*.

οὖλῐŏς et *οὖλŏς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (1. integer, plenus, fortis, 2. perniciosus) *οἷος δ' ἐκ νἔφἔων ᾰνᾰφαίνἔταῐ οὔλῐŏς ἀστὴρ* Il. λ, 62. Vid. π, 224. Syn. *ὅλŏς*, *δᾰσῠς*, 2. *ὀλŏŏς*, *ὀλἔθρῐŏς*.

οὐλŏκᾰρηνŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (pleno et comis bene obsito capite) *γυρŏς ἔην ὤμοις*, *μἔλᾰνόχρŏŏς*, *οὐλŏκᾰρηνŏς*. Od. τ, 246.

οὐλŏμἔνŏς, Ion. pro *ὀλŏμἔνŏς*, aor. 2. ab *ὄλλυμῐ*, q. v.

οὖλŏν, *ου*, *τὸ*, subst. (gingiva) *οὔλοισῐν ἐξήμελξᾰς εὐτρᾰφὲς γᾰλᾰ*. Aesch. Choeph. 885.

οὐλŏπους, *πŏδŏς*, adj. (integros pedes habens) *οὐλŏπŏδ'*, *οὐλŏκᾰρηνᾰ πῠρὸς κᾰτἔδάμνᾰτ' ᾰϋτμῇ*. Hom. H. 3, 137.

οὖλŏς, *η*, *ŏν*, vid. *οὖλῐŏς*.

οὐλŏχύτη, *ης*, *ἡ*, subst. (mola salsa) *βοῦν δἔ πἔριστήσαντŏ*, *καῐ οὐλŏχῦτας ᾰνἔλοντŏ*. Il. β, 410. Syn. *οὐλὴ*, *πρŏχῦτη*, *πρŏχῦοις*.

οὖλω, v. (bene valeo, sum felix, in imperat. salve) *οὖλἔ τἔ καὶ μἔγᾰ χαῖρἔ*, *θἔοὶ δἔ τἔ ὄλβῐᾰ δοῖἔν*. Il. ω, 401. Syn. *εὖ πράσσω*, *ῠγῐαίνω*, *εὐτῠχἔω*.

οὖν, adv. (ergo, igitur) *τὸν δ' ὡς οὖν ἔνŏησἔν ᾰρηῐφῐλος Μἔνἔλαŏς*. Il. γ, 21.

οὖρᾰ, *ων*, *τὰ*, idem quod *οὖροι*, Ion. pro *ὅροι*, (termini) *ὅσσᾰ δἔ δίσκου οὖρᾰ κᾰτωμᾰδῐοιŏ πἔλονται*. Il. ψ, 431.

οὐρὰ, *ᾶς*, *ἡ*, subst. (cauda) *θείνοντἔ δ' οὐρᾷ πωλῐκῆς ῥινοῦ τρῐχᾰ*. Eur. Rhes. 780. Epith. *λᾰσῐŏς*, *τᾰνῦτρῐχŏς*.

οὐραῖŏς, *α*, *ŏν*, adj. (ad caudam pertinens) *οὐραῖαι*, *ὃ δἔ τ' ᾰγχῐ μᾰλα τρἔχει*, *οὐδἔ τἔ πολλή*. Il. ψ, 520.

οὐρᾰνῐδης, *ου*, *οὐρᾰνῐŏς*, *α*, *ŏν*. et *οὐρᾰνῐων*, *ωνŏς*, adj. (coelestis) *οὐρᾰνῐδῃ μἔγ' ᾰνακτῐ*, *Θἔῶν πρŏτἔρῳ βᾰσῐλῆϊ*.

Hes. Theog. 486. Vid. Eur. Herc. f. 754. et Il. ω, 547. Syn. ἐ̆πουρᾰνῐο̆ς, αἰθε̆ρῐο̆ς, Ὀλύμπῐο̆ς, οὐρᾰνοῦχο̆ς.

οὐρᾰνο̆δεικτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a coelo ostensus) ἧς ἄπο̆ αἴγλης γαῖᾰν ε̆λίσσε̆ταῐ οὐρᾰνο̆δεικτο̆ς. Hom. H. 31, 4.

οὐρᾰνο̆μήκης, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (ad coelum porrectus) οὐρᾰνο̆μήκη ῥήξᾰτε̆ κἀμοὶ φωνὴν, ὦ παμβᾰσῐ́λειαι. Arist. Nub. 356.

οὐρᾰνο̆νικο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (coelum superans) γᾰμε̆τᾶς οὐρᾰνο̆νίκου. Aesch. Suppl. 172.

οὐρᾰνο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (coelum) ὦ τὴν ε̆ν ἄστροις οὐρᾰνοῦ τε̆μνων ο̆δο̆ν. Eur. Phoen. 1. Syn. Ὄλυμπο̆ς, αἰθήρ. Epith. ἀστε̆ρο̆εις, εὐρῠ́ς, με̆γᾰς, με̆σο̆ς, πο̆λῠ́χαλκο̆ς, σιδήρε̆ο̆ς, χάλκε̆ο̆ς, ἄμβᾰτο̆ς, αἰγλήεις, πο̆λῠνε̆φε̆λο̆ς, ἠνε̆μο̆εις, ἄφθῐτο̆ς, ἀστρωπο̆ς, ἀστρᾰ φε̆ρων, αἰπῠ́ς, δινήεις. Phr. ὕπᾰτο̆ν εὐρῠτίμου δῶμᾰ Δῐο̆ς, χαλκο̆πε̆δος θε̆ῶν ε̆δρα, θε̆ῶν ε̆δο̆ς, Διὸς χαλκο̆βᾰτὲς δῶμᾰ, Ζηνὸς θρο̆νο̆ς, δῶμᾰ Διὸς νε̆φε̆ληγε̆ρε̆ταο̆, Ζηνὸς πο̆λῠ́χρυσο̆ς οἶκο̆ς.

οὐρᾰνοῦχο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (coelum tenens) ἄξῐο̆ν οὐρᾰνοῦχο̆ν ἀρχὰν σε̆βειν. Aesch. Choeph. 947.

οὐρειδρο̆μο̆ς, Ion. pro ὀρειδρο̆μο̆ς, vid. ὀρειβᾰτης.

οὐρείθρεπτο̆ς, Ion. pro ὀρείθρεπτο̆ς vid. ὀρεινο̆μο̆ς.

οὔρειο̆ς, Ion. pro ὄρειο̆ς, q. v.

οὐρε̆σῐβώτης, vid. ὀρεινο̆μο̆ς.

οὐρεὺς, Ion. pro ὀρεὺς, ε̆ως, Ion. ῆο̆ς, ὁ, subst. (1. mulus, 2. custos, inspector, praesidium: at videsis doctiss. Heynium in l. Hom. c.) ἤ τινᾰ γ' οὐρήων διζήμε̆νο̆ς, ἤ τιν' ε̆ταίρων; Il. κ, 84. Syn. 1. ἡμῐο̆νο̆ς, ὀρεὺς, κτῆνο̆ς, 2. vid. οὖρο̆ς, custos.

οὐρε̆ω, v. (meio) πο̆λύν γε̆ χρο̆νο̆ν οὐρεῖς σῠ́. b. νὴ Δῐ', ὦ με̆λε̆. Arist. Thesm. 614. Syn. ὀμιχε̆ω, κᾰτουρε̆ω.

οὐρητῐᾰω et οὐρησείω, v. (micturio) ἀμὶς με̆ν, ἢν οὐρητιάσῃς αὐτῆ̆ι. Arist. Vesp. 803.

οὐρῐᾰχο̆ς, ου, ὁ, subst. (ima hastilis pars) ἥ ῥᾰ οἱ, ἀσπαίρουσᾰ, καὶ οὐρῐᾰχον πε̆λε̆μιζε̆ν. Il. ν, 443. Syn. σαυρωτήρ.

οὐρίζω, f. ῐ̆σω, et Attic. ῐῶ, v. (vento secundo proveho) ἀλῠουσαν, κᾰτ' ὀρθᾰν οὐρῐσας. Soph. Oed. R. 714.

οὔρῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (secundus) ε̆ρε̆-θιζο̆με̆νο̆ς οὐρῐα ῥιπῐδῐ. Arist. Acharn. 669. Syn. ε̆πῐδε̆ξῐο̆ς, εὔφο̆ρο̆ς, εὐτῠχὴς, εὐήνε̆μο̆ς.

οὐρῐοστᾰτης, ου, ὁ, adj. (prospere institutus) θῆλῠν οὐρῐοστᾰταν. Aesch. Choeph. 807.

οὖρο̆ν, ου, τὸ, idem ac οὖρο̆ς et ὄρο̆ς, q. v.

οὖρο̆ς, Ion. pro ὄρο̆ς, q. v.

οὖρο̆ς, ου, ὁ, subst. (1. ventus secundus, 2. custos) πρυμνηθε̆ν οὖρο̆ν, ὡς δε̆κασπο̆ρῳ χρο̆νῳ. Eur. Troad. 20. Syn. 2. φῠ́λαξ, σωτήρ. Epith. 1. ἴκμε̆νο̆ς, ἀπήμων, ε̆παιγίζων δι' αἰθε̆ρο̆ς, κᾰλο̆ς, λᾰβρο̆ς, λῐγὺς, ε̆πῐλῐγὺς, κάλλῐμο̆ς, πνείων, πλησίστῐο̆ς, κραιπνο̆ς, σωτήρῐο̆ς, 2. πιστο̆ς, ο̆τρηρο̆ς.

οὐρο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (locus paululum cavatus, per quem navis in terram subducta, aut recens aedificata, iu aquam dedu-

citur et demittitur) οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν. Il. β, 153. Syn. ὁλκός.

οὖς, ὠτός, τὸ, vid. οὖας.

οὐσία, ας, ἡ, subst. (facultas, substantia, res) ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ᾖ. Eur. Helen. 1252. Syn. περιουσία, χρήματα, κτήματα, ὕπαρξις. Epith. ἱκανή, οὐχνή.

οὐτάζω et οὐτάω, v. (cominus vulnero) οὔταζον σάκος εὐρὺ πανναίολον, οὐδὲ δύναντο. Il. ν, 552. Vid. Od. κ, 356. Il. λ, 658. ο, 745. et χ, 375. Syn. τιτρώσκω, νύττω, πλήσσω, τύπτω.

οὐτιδανός, ἡ, όν, adv. (homo vel res nihili) ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανος καλεοίμην. Il. λ, 390. Syn. ἄτιμος, ἀνάριθμος, φαῦλος, ἀσθενής.

οὔτις, ιος, acc. ιν, ὁ et ἡ, subst (nemo) οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. Od. ι, 369.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο, pronom. (1. hic, 2. heus) οὗτος, τί πάσχεις; b. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι. Eur. Hec. 1109.

οὕτω et οὕτως, adv. (sic, ita) μὰψ οὕτω τοιόνδε τόσονδέ τε λαὸν Ἀχαιῶν. Il. β, 120. Vid. α, 131. Syn. ὡς, ὁμοίως.

ὀφειλέτης, ου, ὁ, et ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, subst. (debitor) ἣν μέν γ' ὀφείλεταί τι μοι, μνήμων πάνυ. Arist. Nub. 484. Vid. Eur. Rhes. 965.

ὀφείλω, 2. aor. ὤφελον, v. (debeo) ψυχῇ μιᾷ ζῆν οὐ δυοῖν ὀφείλομεν. Eur. Alcest. 728. Syn. δεῖ με.

ὀφέλλω, v. (1. debeo, 2. augeo, amplifico, adjuvo) ἦλθε μετὰ χρεῖος τὸ ῥα οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε. Il. φ, 17. Syn. ὀφείλω, ὄφλεω, αὔξω, αὐξάνω, ὠφελέω, ἐπιδίδωμι.

ὄφελος, εος, τὸ, subst. (utilitas, commodum, augmentum) ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ. Il. ρ, 152. Syn. ὠφέλημα, ὠφέλεια, ὠφέλησις, ὄνησις, ἐπικουρία, αὔξησις, κέρδος.

Ὀφελτῖος, ου, ὁ, N. P. (Opheltius) καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον. Il. λ, 302.

ὀφθαλμία, ας, ἡ, subst. (ocularia aegritudo) ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Arist. Plut. 115. Syn. λήμη.

ὀφθαλμιάω, v. (aegritudine oculorum laboro) μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν. Arist. Ran. 193.

ὀφθαλμίδιον, ου, τὸ, subst. (ocellus) ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγώ, τώφθαλμιδίω περιψῆν. Arist. Equit. 909.

ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, subst. (oculus) τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη. Il. ο, 668. Syn. vid. ὄμμα. Epith. πρόθυμος, ὅλος, συγγενής, ἄυπνος, ἱμερόεις, ὀξύς, γλυκύς, ἡμεροσκόπος, κυκλοτερής, μέγας, καλός, στίλβων, φωσφόρος.

ὀφθαλμότεγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex oculis manans) ὀφθαλμότεγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Eur. Alcest. 185.

ὀφθαλμωρύχος, ου, ὁ et ἡ, adj. (oculos effodiens) ἀλλ' οὐ καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι. Aesch. Eum. 186.

Ὀφιοῦχος, ου, ὁ, subst. (anguitenens) τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατάγει μόγερον Ὀφιοῦχον. Arat. 75. Epith. αἰγλήεις, βριαρός, φαεινόμενος.

ὄφις, ιος, εος et εως, subst. (serpens, anguis) ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρειᾶς ὧν ὄφις. Arist. Plut. 690. Syn. δράκων. Epith. γοργωπὸς, αἰόλος, αἰολόνωτος, δεινὸς, πικρὸς, δηλήμων, ὀλοὸς, οὐλόμενος, χθόνιος, ἀμφιέλικτος.

ὀφιώδης, εος, ὁ et ἡ, adj. (anguinus, plenus anguium) ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱ-όν. Pind. Ol. 13, 89.

Ὀφίων, ονος, ὁ, N. P. (Ophion) πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε. Apoll. Rhod. 1, 503.

ὀφλισκάνω et ὄφλω, f. ήσω, v. (damnor, crimini obnoxius sum) πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει. Eur. Phoen. 775. Vid. Med. 405.

ὄφρα, adv. (ut, quo, donec) ὄφρα ἔπος εἴποιμι τό μοι κατάθυμιόν ἐστι. Il. χ, 393. Syn. ὅπως, ὡς, ἵνα, ὥστε.

ὀφρύη, ης, et ὀφρὺς, ύος, ἡ, subst. (supercilium) στρατὸν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος. Eur. Heracl. 395. Vid. Hipp. 290. Epith. στυγνὴ, οὐλὴ, κυαναυγὴς, κυάνεα, ἀμβρόσια, μέλαινα, φαιδρὰ, ἐρατή.

ὀφρυόεις, εσσα, εν, adj. (excelsus, superbus) Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. Il. χ, 411. Syn. ἠνεμόεις, ὑψηλός.

ὄχα, adv. (valde, longe, multum) ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὁ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων. Il. μ, 344. Syn. ἔξοχα.

ὀχετηγὸς, οῦ, ὁ, adj. (qui aquam derivat alicunde) ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Il. φ, 257.

ὀχετὸς, ου, ὁ, subst. (canalis) παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν. Eur. Suppl. 1121. Syn. διαῤῥοὴ, διώρυξ.

ὀχεὺς, έως, Ion. ῆος, ὁ, subst. (1. pessulus, 2. lorum, 3. fibula) ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Il. γ, 372. Syn. ἱμὰς, περόνη, μοχλὸς, δεσμός. Epith. χρύσειος, μακρὸς, στιβαρὸς, σθεναρὸς, εὔτευκτος, ἄλυτος, θεόδμητος, αἰόλος.

ὀχεύω, v. (coeo, ineo) οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς. Theocr. 5, 147.

ὀχέω, v. (veho, porto, persequor) νηπίας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί. Od. α, 297. Syn. φέρω, κομίζω, ὑποφέρω, ὑπομένω, ὑπελαύνω.

ὄχημα, ατος, et ὄχος, εος, τὸ, subst. (currus, vehiculum) ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος. Eur. Hipp. 1228. Vid. Il. δ, 419. Syn. ἅρμα, δίφρος, ἀπήνη, ἅμαξα. Epith. ἵππειον, ναῖον, πωλικὸν, ἀσείρωτον ζύγοις, πτεροφόρον, πολύκαρπον, τέθριππον, θαλασσόπλαγκτον, κενὸν, φλόγεον, πολύκωπον.

Ὀχήσιος, ου, ὁ, N. P. (Ochesius) Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν. Il. ε, 843.

ὀχθέω, v. (graviter fero, indignor, ingemisco) ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Il. λ, 403. Syn. ἀγανακτέω, βαρύνομαι, λυπέομαι, πονέω.

ὄχθη, ης, ἡ, et ὄχθος, ου, ὁ, subst. (agger, ripa) στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Il. σ, 533. Vid. Eur. Iph. T. 291. Epith. βαθεῖα, πετρῖνος, ἠνεμόεις, ἐλαιό-

φόρος, ξεστός, ἱερός, ἀγλάόκαρπος, λάϊος, μάλακή, θάλερά, αἰπεῖα, εὔδενδρος.

ὀχλέω, f. ήσω, ὀχλεύω et ὀχλίζω, f. ίσω, v. (moveo cum molestia, turbo, vexo) ὀχλεῖς, οὐθεὶς τ' ἄν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον. Soph. Oed. R. 446. Vid. Od. ι, 242. Syn. ἐνοχλέω, ταράσσω, ἐκτάράσσω, ἐμποδίζω, ἀνιάω, κωλύω, μοχλεύω.

ὀχληρός, ά, όν, adj. (molestus, turbulentus) ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν· καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ. Eur. Hel. 451. Syn. ἀλγεινός, ἀηδής, κλονόεις.

ὄχλος, ου, ὁ, subst. (1. turba, multitudo hominum, 2. molestia) ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Arist. Plut. 750. Syn. ὅμιλος, θόρυβος, ταράχή. Epith. νήνεμος, πάνοπλος, ἱππότης, θηλύγενής, μυρίος, ἀπειρέσιος, ἀθρόογλωσσος.

ὀχμάζω, f. άσω, v. (constringo) ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι. Aesch. P. V. 5. Syn. κάτέχω, δέω, σφίγγω, κάτάδέω, δεσμεύω, σύνάπτω.

ὄχνη, ης, ἡ, subst. (pirum) πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο· καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. Theocr. 1, 134.

ὄχος, εος, τό, vid. ὄχημα.

ὀχός, ου, ὁ, subst. (qui continet aliquid, ut currus, portus, vel cubile) οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοί, οὐδ' ἐπιωγαί. Od. ε, 404.

ὀχυρός, ά, όν, adj. (munitus, firmus, tutus) ὀχυροῖσι παρθένωσι φρουροῦνται καλῶς. Eur. Iph. A. 738. Syn. ἐχυρός, ἐρυμνός, στερεός, ἰσχυρός, ἀσφαλής.

ὀχυρῶς, adv. (firmiter, tuto) ὀχυρῶς γ' εἴη κάτάγηράσκειν. Eur. Med. 124.

ὄψ, ὀπός, ἡ, subst. (vox) Κίρκης ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ. Od. κ, 221. Syn. αὐδή, φωνή, κληδών, φώνημα, φθόγγος, βοά, ἰαχή. Epith. ὑστάτη, ἄρρητος, ἐναντία, ἀξύνετος, δυσξύμβλητος, φάνερά, φάεννή, εὔθροας, κλυτή, ἀμβροσία, δῖα, μελίγηρυς, θεόμερής, θεσπέσιος, πικροτάτη.

ὀψαμήτης, ου, ὁ, subst. (messor vespertinus) μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτέράμνω. Theocr. 10, 7.

ὄψάνον, ου, τό, subst. (visum) οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψάνον πέλει. Aesch. Choeph. 527. Syn. vid. ὄψις.

ὀψάρότης, ου, ὁ, subst. (qui sero arat, qui tardius arat, et post tempus) οὕτω κ' ὀψάρότης πρωτηρότῃ ἰσόφάριζοι. Hes. Op. 488.

ὀψέ, adv. (sero, longo post tempore) ὀψὲ κάκῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. Od. ι, 534. Syn. δηρόν, χρόνῳ.

ὀψείω, v. (videre cupio) τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο. Il. ξ, 37.

ὀψίγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (post natus, posterus) αἰνάρέτη· τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ. Il. π, 31. Syn. ὄψιμος.

ὀψίκοιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sero dormiens) ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασι βλάβας ἔχω. Aesch. Agam. 862.

ὄψιμος, ου, ὁ et ἡ, et ὄψιος, α, ον, adj. (serus, serotinus) ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται. Il. β, 325. Vid. Pind. Isthm. 4, 59. Syn. ὀψίγονος.

ὀψῐ́νο̆ο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tarde vel sero sapiens) Ἄγων ὀψῐνό̆ου θῠγᾰτε̆ρᾰ Προ̆-φᾰσῐν. Pind. Pyth. 5, 36.

ὄψῐο̆ς, α, ο̆ν, vid. ὄψῐμο̆ς.

ὄψῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (vultus, os, visus) ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σῠ ἐμοὺς ἴδε̆ς, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς. Il. υ, 205. Syn. ὄψᾰνο̆ν, ὅρᾰμᾰ, ὅρασῐς, ὀπωπὴ, δέργμᾰ. Epith. ἀγᾰθὴ, ἀμείλῐχο̆ς, ἔννῠχο̆ς, ἡδεῖᾰ, πᾰνο̆πλο̆ς, γῠναικεία, εὐδαίμων, ἄελπτο̆ς, φᾰνε̆ρὰ, ἀληθὴς, χᾰρίεσσᾰ, στῠγνὴ, πῐκρὰ, φαιδρὰ, ἱμε̆ρο̆εσσᾰ.

ὀψῐτε̆λεστο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sero finitus) vid. ὄψῐμο̆ς.

ὄψο̆ν, ου, τὸ, subst. (opsonium, id quod una cum pane comedimus) ὄψον τ' ἄσαιμι προ̆τᾰμὼν, καὶ οἶνο̆ν ἐπισχών. Il. ι, 485. Syn. βρῶμᾰ. Epith. με̆νο̆εικε̆ς, πόντῐο̆ν.

ὀψο̆φᾰγε̆ω, v. (opsonia devoro) οὐδ' ὀψο̆φᾰγεῖν, οὐδε̆ κῐχλίζειν. Arist. Nub. 979.

ὀψο̆φᾰγο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui opsoniis inhiat) γόργο̆νε̆ς ὀψο̆φᾰγοι. Arist. Pax. 810. Syn. λαίμαργο̆ς, ἀδηφᾰγο̆ς.

ὀψωνε̆ω, v. (opsonia coëmo, opsono) οὗτο̆ς ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπο̆ς ἐπῐ τῠραννῐδῐ. Arist. Vesp. 495.

Π.

Πᾰγᾰσαὶ, ῶν, αἱ, N. P. (Pagasae, promontorium Magnesiae) κλείονται Πᾰγᾰσαὶ Μαγνήτῐδε̆ς· ἀμφῐ δε̆ λαῶν. Apoll. Rhod. 1, 238.

Πᾰγᾰσαῖο̆ς, Ion. Πᾰγᾰσήῐο̆ς, α, ο̆ν, et Πᾰγᾰσηῐς, ῐδο̆ς, ἡ, adj. (Pagasaeus) πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμο̆ς Ἀπόλλωνος Πᾰγᾰσαίου. Hes. Scut. 70. Vid. Apoll. Rh. 1, 524. et 318.

Παγγαῖο̆ν, ου, τὸ, N. P. (Pangaeus, mons Thraciae) βόλβης θ' ἕλειον δο̆νᾰκᾰ, Παγγαῖόν τ' ὄρο̆ς. Aesch. Pers. 500.

παγγλωσσῐα, ας, ἡ, subst. (loquacitas) μᾰθόντες δε̆, λάβροι παγγλωσσίᾳ. Pind. Ol. 2, 157. Syn. λᾰλῐα, ἀδο̆λεσχῐα, φλῠαρία.

πᾰγε̆τώδης, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (gelu constrictus) θερμόν τε̆ καὶ πᾰγε̆τῶδε̆ς. Soph. Philoct. 1110. Syn. χρυσταλλο̆πηκτο̆ς, κρῠε̆ρο̆ς, ψυχρο̆ς.

πᾰγὴ, ῆς, et πᾰγῐς, ῐδο̆ς, ἡ, subst. (laqueus, decipulum) τῐνειν· ἐπείπερ καὶ πᾰγας ὑπερκο̆πους. Aesch. Agam. 795. Vid. Hom. Batrach. 50. Syn. δικτῠο̆ν, ἀρκύς. Epith. δο̆λο̆εσσᾰ, κρυπτὴ, πο̆λῠτρο̆πο̆ς, πῐκρὰ, στο̆νο̆εσσᾰ. Phr. ξῠλῐνος δο̆λο̆ς, μῐῶν ὀλε̆τειρᾰ, δικτῠο̆κλωστος μηχᾰνή.

παγκαίνιστο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (semper vel omnino recens) κηκῖδᾰ παγκαίνιστο̆ν, εἱμᾰτων βᾰφάς. Aesch. Agam. 933.

πάγκᾰκο̆ς, compar. ῑων, superl. ιστο̆ς, η, ο̆ν, adj. (omnino malus) ὦ παγκᾰκιστε̆, τοῦτο̆ γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω. Eur. Med. 466. Syn. vid. κᾰκο̆ς.

παγκᾰκως, adv. (pessime) δᾐοις, ὡς πάντᾰ παγκᾰκως. Aesch. Pers. 287. Syn. vid. κᾰκῶς.

πάγκᾰλο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino pulcher vel pulcher-

rimus) *καὶ τάσγε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη.* Arist. Plut. 1019. Syn. vid. *κᾰλός.*

παγκᾰ́λως, adv. (pulcherrime) *ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται.* Eur. fr. Beller. 16, 7. Syn. vid. *κᾰλῶς.*

πάγκαρπος, ον, ὁ et ἡ, adj. (fructum omnigenum habens, fructuosus) *πολυστεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης.* Soph. Oed. R. 83.

παγκᾰτάρατος, ον, ὁ et ἡ, et *παγκατάπυγων, ονος*, adj. (omnino abominandus) *αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;* b. *καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε.* Arist. Lys. 588. Vid. 137. Syn. vid. *κατάρατος.*

παγκευθής, έος, ὁ et ἡ, adj. (omnia contegens) *μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω.* Soph. Oed. C. 1563.

πάγκλαυτος et *πάγκλαυστος, ον, ὁ et ἡ*, adj. (1. omnino lamentabilis, 2. semper lugens) *ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξάμᾳ θέρος.* Aesch. Pers. 827.

παγκληρία, ας, ἡ, subst. (tota haereditas) *καὶ δῶμα, καὶ σὴν πᾰρᾰλᾰβὼν παγκληρίαν.* Eur. Ion. 813. Syn. *παμπησία.*

πάγκληρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (haeres ex asse) *οὐκ ἔσχες ἂν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους.* Eur. Ion. 1542.

πάγκοινος, ον, ὁ et ἡ, adj. (omnibus communis, publicus) *πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.* Aesch. Sept. c. Theb. 604. Syn. vid. *κοινός.*

παγκοίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui omnes sopit) *τὰν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον.* Soph. Antig. 813.

παγκόνιτος, ον, ὁ et ἡ, adj. (1. multo pulvere adspersus, 2. omne genus certaminis expertus) *πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξ-ῆλθον.* Soph. Trach. 505. Syn. 2. *πολύπονος.*

παγκρατής, έος, ὁ et ἡ, adj. (omnipotens) *καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα.* Arist. Thesm. 317.

παγκρᾰ́τιον, ου, τὸ, subst. (pancratium) *καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς.* Arist. Pax. 897. Syn. *ἄθλησις, πάλη.*

παγκρότως, adv. (magno cum strepitu) *στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται.* Aesch. Suppl. 731.

πάγος, ου, ὁ, subst. (collis) *προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.* Aesch. P. V. 20. Syn. *λόφος, βουνός, πέτρα, ὄχθος.* Epith. *εὐτειχής, ἐλαιόφυής, ἄρειος, αἰπύς, ὀφρύόεις, στύφελος, ἱερός.*

πάγουρος, ου, ὁ, subst. (cancri genus, pagyrus) *ᾔσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς.* Arist. Equit. 606. Syn. *καρκῖνος.*

παγχάλκεος et *πάγχαλκος, ον, ὁ et ἡ*, adj. (totus aereus) *ἄνδρα τὸν ὅστις ὅδ' ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει.* Apoll. Rh. 4, 1655. Vid. Eur. Heracl. 277. Syn. *χαλκέος, χάλκειος, κατάχαλκος.*

πάγχρηστος, ον, ὁ et ἡ, adj. (omnino bonus) *πάγχρηστον ἄγγος ἔσται.* Arist. Acharn. 936. Syn. vid. *χρηστός.*

πάγχριστος, ον, ὁ et ἡ, adj. (omnino inunctus) *τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ.* Soph. Trach. 663.

πάγχρυσος et *παγχρύσεος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (totus aureus) *ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος.* Eur. Med. 5. Vid. Apoll. Rhod. 4, 120. Syn. *χρύσεος.*

πάγχυ, vid. *πάνυ.*

πάθη, ης, πάθησις, ἡ, πάθημα, ατος, et *πάθος, εος, τὸ*, subst. (calamitas, infortunium, clades, aerumna) *μέλεαν πάθαν.* Soph. Antig. 978. Vid. Eur. Iph. T. 671. et Orest. 834. Syn. *συμφορὰ, δυστυχία, τύχη.* Epith. *κρυπτὴ, δεινὴ, περισσὴ, φόνια, πολύπονος, μεγάλη, μέλεα, βρότειος, ἀπροσδόκητος, ἀργαλέα, πικρὰ, χαλεπὴ, οἰκεία.*

παιὰν, ᾶνος, παιήων, ονος, et *παιὼν, ῶνος, ὁ*, subst. (1. hymnus in laudem Apollinis, necnon Dianae, 2. hymnus in honorem cujuslibet dei, 3. Apollo, ut medicus, 4. medicus) *παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.* Soph. Oed. R. 187. Vid. Il. α, 473. et Aesch. Agam. 98. Syn. *ὕμνος, Ἀπόλλων, ἰατρός.*

παιανίζω, f. *ίσω*, v. (accino) *ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον.* Aesch. Sept. c. Theb. 254.

παῖγμα, ατος, τὸ, παιγνιὰ, ᾶς, ἡ, παίγνιον, ου, τὸ, et *παιγμὸς, οῦ, ὁ*, subst. (ludus, res ludicra, ludibrium) *ἱερὸς ἱερᾶ παίγματα βρέμῃ.* Eur. Bacch. 161. Vid. Arist. Lys. 701. et Call. 4, 324. Syn. *ἔμπαιγμα, ἄθυρμα, ἑορτὴ, παιδιά.*

παιδαγωγέω, v. (instituo, rego) *ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;* Eur. Heracl. 729. Syn. *παιδεύω, ἰθύνω.*

παιδαγωγία, ας, ἡ, subst. (institutio, moderatio) *νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.* Eur. Orest. 881. Syn. *μάθησις, παιδεία, ὥρα.*

παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, subst. (puerorum custos et formator) *ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως, πατρός.* Eur. Ion. 725.

παιδάριον, vid. *παιδίον.*

παιδεία, ας, ἡ, παίδευμα, ατος, τὸ, et *παίδευσις, εως, ἡ*, subst. (institutio, disciplina) *πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν.* Eur. Troad. 128. Vid. Androm. 1090. et Arist. Nub. 942. Syn. *παιδαγωγία, διδαχὴ, δίδαξις, μάθημα.* Epith. *στεῤῥὰ, πλεκτὴ, ἀγαθή.*

παίδειος, ου, ὁ et *ἡ*, et *παιδικὸς, ἡ, ὸν*, adj. (puerilis) *μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς.* Soph. Antig. 930. Vid. Theocr. 23, 32.

παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, subst. (paedico) *μοιχὲ, παιδεραστά.* Arist. Acharn. 264.

παίδευμα et *παίδευσις*, vid. *παιδεία.*

παιδεύω, v. (instituo) *εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε.* Eur. Androm. 599. Syn. *διδάσκω, παιδαγωγέω, ἐκδιδάσκω, νουθετέω, κολάζω.*

παιδιὰ, ᾶς, ἡ, subst. (ludus, jocus) *παρόντα μόχθον, παιδιὰν εἶναι δοκῶν.* Aesch. P. V. 322.

παιδίον, παιδάριον, ου, τὸ, παιδίσκος, ου, ὁ, et *παιδίσκη, ης, ἡ*, subst. (puerulus) *χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.* Theocr. 23, 5. Vid. Arist. Plut. 536. Eccles. 1136. et Acharn. 1146. Syn. *τέκνον.*

παιδνὄς, ἡ, ὄν, subst. (adolescens) *παιδνὄς ἐών, κᾰτᾰ κῆπὄν ἐπισπὄμἔνος· δῐᾰ δ' αὐτῶν.* Od. ω, 337.

παιδὄβὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (natos devorans) *παιδὄβὄροι μὲν πρῶτὄν ὔπηρξᾰν.* Aesch. Choeph. 1055. Syn. vid. *παιδὄφὄνὄς.*

παιδὄγὄνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (liberos procreans) *παιδὄγὄνέ, πὄρῐὄς Ἰνᾰχου.* Eur. Suppl. 639. Syn. *παιδὄποιὄς, ἀκοίτης.*

παιδοκτὄνἔω, v. (liberos interficio) *παιδοκτὄνήσας, δῶμᾰ θριγκῶσαι κᾰκοῖς.* Eur. Herc. f. 1271.

παιδοκτὄνὄς, **παιδὄφὄνὄς**, ου, ὁ et ἡ, **παιδὄλἔτωρ**, ὄρὄς, ὁ, **παιδὄλἔτειρᾰ**, ας, ἡ, et **παιδὄλῡμας**, ου, ὁ et ἡ, subst. (liberorum interfector) *μανῐας τ' ἐπ' ἀνδρῐ τῷδἔ καὶ παιδοκτὄνους.* Eur. Herc. f. 831. Vid. Med. 1404. 1390. 845. et Aesch. Choeph. 595. Syn. *παιδὄβὄρὄς, τἔκνὄλἔτὴρ, τἔκνοκτὄνὄς.*

παιδὄποιἔω et **παιδουργἔω**, v. (liberos procreo) *οὔ δ' ἀλλὄ λέκτρον παιδὄποιῆσαι λᾰβών.* Eur. Orest. 1079. Vid. Ion. 174. Syn. *τἔκνὄω, γεννᾰω, φῠτεύω.*

παιδὄποιὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (liberos generans) *δᾰμαρ δὄθεῖσᾰ παιδὄποιὄς Ἕκτὄρῐ.* Eur. Androm. 4.

παιδὄτρῐβης, ου, ὁ, subst. (ludimagister) *ἐν παιδὄτρῐβου δὲ τῐνᾰ πᾰλην ἐμᾰνθᾰνἔς;* Arist. Equit. 1235. Syn. *παιδᾰγωγὄς.*

παιδὄτρῐβῐκῶς, adv. (more ludimagistri) *ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδὄτρῐβῐκῶς ταυτᾰγί.* Arist. Equit. 492.

παιδὄτρὄφἔω, v. (pueros educo) *πῶς ταύτην παιδὄτρὄφήσω;* Arist. Lys. 956.

παιδὄτρὄφὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. (puerorum educator) *πᾰτἔρᾰ, τάν τἔ παιδὄτρὄφὄν, ᾇ μᾰταν.* Eur. Herc. f. 903. (Dochm. dupl.) Syn. *κουρὄτρὄφὄς, τρὄφὄς.*

παιδὄτρωτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a liberis afflictus) *πολλᾰ δ' ἔτῠμᾰ παιδὄτρωτᾰ.* Aesch. Eum. 499.

παιδουργἔω, vid. **παιδὄποιἔω**.

παιδουργῐα, ας, et **παιδὄποιῐα**, ἡ, subst. (liberorum procreatio) *τοῖς οἷσῐν αὐτοῦ δυστἔκνον παιδουργῐαν.* Soph. Oed. R. 1248.

παιδὄφὄνὄς, vid. **παιδοκτὄνὄς**.

παίζω, Dor. **παίσδω**, f. ξὄμαι et παιξοῦμαι, aor. ἔπαισᾰ, v. (ludo, illudo, jocor) *παίζει πρὄς ἡμᾶς δεσπὄτης, ἢ μαίνἔται;* Eur. Herc. f. 947. Syn. *ἐμπαίζω, χλευᾰζω.*

παιήων, vid. **παιάν**.

Παιὄνἔς, ων, οἱ, N. P. (Paeones, incolae Paeoniae) *αὐτᾰρ ὁ βῆ ῥ' ἴἔναι μἔτᾰ Παιὄνᾰς ἱππὄκὄρυστᾰς.* Il. φ, 205. Epith. ἀγκῠλὄτοξοι.

Παιὄνῐα, ας, ἡ, N. P. (Paeonia, nomen Thraciae) *εἶμι ἐκ Παιὄνῐης ἐρῐβώλου, τηλὄθ' ἐοὐσης.* Il. φ, 154. Epith. ἐρῐβῶλαξ.

Παιὄνῐδης, ου, ὁ, patronym. (Paeonides) *ἤ, καὶ Παιὄνῐδην δουρικλῠτὄν ἐξἔνᾰριξἔν.* Il. λ, 368.

παιπᾰλη, ης, ἡ, et **παιπᾰλημᾰ**, ᾰτὄς, τὸ, τὸ, subst. (1. pollen, farina tenuissima, 2. versutia) *λἔγειν γἔνήσει τρίμμᾰ,*

κρŏτᾰλŏν, παιπάλη. Arist. Nub. 260. Vid. Av. 430. Syn. 2. κερδᾰλεŏφρων, πᾰνοῦργŏς.

παιπᾰλŏεις, εσσα, ἐν, et **παιπᾰλŏς**, ŏν, adj. (arduus, saxosus) αὐτίκᾰ δ' ἐξ ŏρĕος κᾰτĕβήσᾰτŏ παιπᾰλŏεντŏς. Il. ν, 17. Vid. Call. 3, 194. Syn. τρᾱχῠς, ŏκρĭŏεις, κᾰτᾰκρημνŏς, κρᾰνᾰŏς.

παῖς, et poet. **πᾰῖς**, παιδŏς, ὁ et ἡ, subst. (1. puer, 2. filius, 3. servus) δŏοῖν δĕ παίδοιν δῦŏ νĕκρὼ κᾰτŏψĕται. Eur. Hec. 45. Syn. κŏρŏς, υἱŏς, παιδĭŏν, παιδίσκŏς, δοῦλŏς. Epith. φροῦδŏς, σκŏτĭŏς, γενναῖŏς, ᾰγᾰπητŏς, ᾰῐδηλŏς, ᾰρĭπρĕπής, ᾰριστŏς, ᾰτᾰλᾰφρων, ᾰφνειŏς, ĕρᾰτεινŏς, κρᾰτĕρŏς, νήπῐŏς, ŏλῐγŏς, ŏρφᾰνĭκŏς, σμικρŏς, φῐλŏς, ᾰγᾰκλῠτŏς, κᾰκŏμηδής, κρᾰτĕρŏφρων, νηπῐᾰχŏς, πᾰνᾰωρĭŏς, πŏλῠτρŏπŏς, τηλῠγĕτης, πρωθηβŏς, τηλĕθάων, ᾰμῠμων, νĕŏς, νĕᾰρŏς, ῠπĕρθῡμŏς, ᾰγαυŏς, ᾰπŏτμŏς, κυδᾰλῐμŏς, ᾰφαυρŏς, μĕγᾰλήτωρ, ŏψῐγŏνŏς.

παιφάσσω, v. (oculos acriter circumfero, palpito) δίψη καρχᾰλĕος· παίφασσĕ δĕ τŏνδ' ᾰνᾰ χῶρŏν. Apoll. Rh. 4, 1442.

παίω, f. **παίσω** et vulg. **παιήσω**, f. ήσω, v. (percutio) παίειν πρŏθυμεῖ, παιŏν· εἰ δ' ῠπ' αὐχĕνᾰ. Eur. Hec. 562. Syn. πᾰτάσσω, τύπτω, κρούω, πλήσσω, βάλλω, ᾰράσσω, δείρω, αἰκίζω.

παιὼν, medicus, vid. **παιάν**.

Παίων, vid. **Παίŏνĕς**.

παιωνίζω, vid. **παιανίζω**. Syn. ῠμνĕω, εὐφημĕω.

παιώνῐŏς, α, ŏν, adj. (medicus) παιωνίαισῐ χεροῖν. Arist. Acharn. 1223. Syn. ᾰκĕσῐμŏς, ŏδῠνήφᾰτŏς.

πακτŏω, v. (compingo, claudo) καὶ δῶμᾰ πάκτου· μηδ' ĕπισκήνους γŏους. Soph. Aj. fl. 579. Syn. φράσσω, κλείω, ᾰσφαλίζŏμαι.

Πακτωλŏς, οῦ, ὁ, N. P. (Pactolus, flumen Lydiae) ἢ ŏτĕ καλᾰ νᾰοντŏς ĕπ' ŏφρῦοῖ Πακτωλοῖŏ. Apoll. Rh. 4, 1300. Epith. χρυσαυγής, μĕγᾰς, εὔχρυσŏς, Μηŏνῐŏς.

πᾰλαι et **πρŏπᾰλαι**, adv. (jampridem, quondam, olim) πᾰλαι κῡνηγĕτοῦντᾰ καὶ μĕτρούμĕνŏν. Soph. Aj. fl. 5. Vid. Arist. Equit. 1159. Syn. πρŏτĕρŏν, πᾰρŏς, ĕκ πᾰλαιοῦ, ĕμπροσθĕν.

πᾰλαιγĕνής, ĕŏς, et **πᾰλαιγŏνŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (olim natus, priscus) πᾰλαιγĕνĕων λήξουσ' ᾰοιδᾰν. Eur. Med. 422. Vid. Pind. Ol. 14, 5. Syn. πρŏγŏνŏς, πρŏγĕνĕστĕρŏς, πᾰλαιŏς, πρεσβῠτης, γĕραιŏς.

πᾰλαιμŏνĕω, vid. **πᾰλαίω**.

Πᾰλαίμων, ŏνŏς, ὁ, N. P. (Palaemon) δεσπŏτᾰ Πᾰλαῖμŏν, ἵλεως ἡμῖν γĕνοῦ. Eur. Iph. T. 272. Phr. ποντῐας παῖς Λευκŏθĕας, νεῶν φῠλαξ.

πᾰλαιŏμήτωρ, ŏρŏς, adj. (antiquae matris) 'ιὼ Ζεῦ, τᾶς πᾰλαιŏμᾰτŏρŏς. Eur. Suppl. 638.

πᾰλαιŏς, ᾰ, ŏν, adj. (priscus, antiquus) πᾰλαιᾰ καινῶν λείπĕται κηδευμᾰτων. Eur. Med. 75. Syn. ὠγῠγῐŏς, ᾰρχαῖŏς, γĕραιŏς.

πᾰλαιότης, ητŏς, ἡ, subst. (antiquitas) πᾰλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστῐ τῐς. Eur. Hel. 1055.

πᾰλαιόφρων, ŏνŏς, ὁ et ἡ, adj. (vetulus) γε̆νους πᾰλαιόφρων με̆γᾰς. Aesch. Suppl. 601. Syn. πᾰλαιŏς, ἀρχαῖᾰ φρŏνῶν.

πᾰλαισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, et πᾰλαισμŏσύνη, ης, ἡ, subst. (certamen) πᾰλαισμᾰ με̆λε̆ας. Eur. Hipp. 817. Vid. Od. ϑ, 126. Syn. ᾰ̓θλησῐς, ᾰ̓γὼν, πᾰλη. Epith. δεινŏν, γυιŏβᾰρε̆ς, ὑπε̆ρŏπλŏν.

πᾰλαιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (luctator) δεινὸς πᾰλαιστὴς ἦν· ἔκλινε̆ γὰρ κε̆ρας. Eur. Suppl. 714. Syn. ᾰ̓θλητής.

πᾰλαίστρα, ας, ἡ, subst. (palaestra) δρŏμους, πᾰλαίστρας τ' οὐκ ᾰ̓νασχε̆τοὺς ἔμοί. Eur. Androm. 597. Syn. γυμνᾰσῐŏν.

πᾰλαίφᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (olim dictus, celeber) ὢ πŏποῖ, ἦ μάλᾰ δή με̆ πᾰλαίφᾰτᾰ θε̆σφᾰθ' ἱκάνει. Od. ι, 507. Syn. πᾰλαιŏς.

πᾰλαίχθων, ŏνŏς, ὁ et ἡ, adj. et 2. N. P. (1. qui regionem olim possidet, 2. Palaeclithon) τῐ ῥέξεις πᾰλαίχθŏν Ἄρης; πρŏδώ-σεις. Aesch. Sept. c. Theb. 101. (Dochm. dupl.)

πᾰλαίω et πᾰλαιμŏνε̆ω, v. (luctor) καί νῠ κε̆ τὸ τρῐτŏν αὖτῐς ᾰ̓ναΐξαντ' ἐπᾰλαιŏν. Il. ψ, 733. Vid. Pind. Pyth. 2, 112. Syn. δῐᾰμᾰχŏμαι.

πᾰλᾰμᾰŏμαι, v. (administro, machinor) πρὸς ταῦτᾰ Κλε̆ων καὶ πᾰλᾰμάσθω. Arist. Acharn. 659. Syn. τε̆χνάζŏμαι, μηχᾰνᾰŏμαι.

πᾰλᾰμη, ης, ἡ, subst. (palma manus, manus) βε̆βακε̆ δ' Ἀτρείδας ᾰ̓λŏχου πᾰλᾰμαις. Eur. Androm. 1026. Syn. χείρ. Epith. ᾰ̓νδρŏφŏνŏς, αἱμŏβᾰφὴς, ᾰ̓πτŏλε̆μŏς, παιδŏφŏνŏς, τᾰμε̆σιχρŏŏς, κρᾰτε̆ρά.

Πᾰλᾰμήδης, ε̆ŏς, ὁ, N. P. (Palamedes) ξῠνῆκᾰ· Πᾰλᾰμήδους σε̆ τιμωρεῖ φŏνŏς. Eur. Orest. 427. Epith. σαὔφρων, ᾰ̓ντῐθε̆ŏς.

πᾰλαμναῖŏς, ᾰ, ŏν, adj. (caede contaminatus) πέπλŏν ὀμμᾰτων πρŏθέσθαι. b. μὴ πᾰλαμναῖŏν λᾰβω; Eur. Iph. T. 1226. Syn. φŏνεὺς, αὐτŏχειρ, ᾰ̓πŏτρŏπαιŏς, πῐκρŏς, μιᾰρŏς, φŏνῐŏς.

πᾰλᾰσῐᾰ, ων, τὰ, subst. (ficus consectae) τῶν τε̆ πᾰλᾰσίων ἐκείνων. Arist. Pax. 574.

πᾰλάσσω, v. (conspergo, inquino, sortior) αἵμᾰτῐ τ' ἐγκε̆φάλῳ τε̆ πᾰλαξε̆με̆ν ᾰ̓οπε̆τŏν οὖδᾰς. Od. ν, 395. Syn. βρε̆χω, μŏλύνω, μᾰλάσσω, πᾰλύνω.

πᾰλη, ης, ἡ, subst. (lucta) νικῶσῐ, πυγμὴν καὶ πᾰλην, βουφόρβῐᾰ. Eur. Alcest. 1050. Syn. πᾰλαισμᾰ, πᾰλαισμŏσύνη. Epith. καλλῐνικŏς, εὐπᾰλᾰμŏς, κρᾰταιά.

πᾰλῐ et πᾰλῐν, adv. (retro, iterum, de integro) ἔγχει, καὶ πᾰλῐν εἰπε̆. Call. Ep. 30, 1. Vid. Eur. Hec. 944. Syn. ἔμπᾰλῐν, αὖθῐς, ἐξαῦθῐς, ᾶ̓ψ, πᾰλιμπε̆τε̆ς.

πᾰλίγγλωσσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (contraria lingua utens, contrarium priori sonans) βάρβᾰρŏς οὔτε̆ πᾰλίγγλωσσος πŏλῐς. Pind. Isthm. 6, 35. Syn. πᾰλιλλŏγŏς.

πᾰλιγκᾰπηλŏς, ου, ὁ, adj. (qui a caupone emit et rur-

sus vendit) Ἑρμῆν πᾰλιγκᾰπηλὸν ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; Aristoph. Plut. 1156.

πᾰλίγκὄτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (denuo iratus, infestus) ἄγριος εἶ πρὸς πάντᾰ πᾰλίγκὄτὄς, ἦ ὑπέροπτης. Theocr. 22, 58. Syn. στυγνὸς, ἐχθρὸς.

πᾰλιγκὄτως, adv. (animo iterum infesto, iracunde) φέρειν τᾰ συμπίπτοντᾰ μὴ πᾰλιγκὄτως. Eur. fr. Oenom. 3, 2.

πᾰλίλλὄγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (iterum collectus, dicta repetens) λαοὺς οὐκ ἔπέοικε πᾰλίλλὄγᾰ ταῦτ' ἐπᾰγείρειν. Il. α, 126. Syn. πᾰλίνᾰγρέτὸς.

πᾰλίμβαμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retrogradus) ἃ μὲν οὐθ' ἱστῶν πᾰλιμβά-μους. Pind. Pyth. 9, 33. Syn. πᾰλίσσυτὸς, πᾰλίντρὄπὸς, πᾰλιμπέτης.

πᾰλιμβλαστὴς, ἔὸς, et πᾰλίμβλαστὸς, ὁ et ἡ, adj. (iterum germinans) τὴν τ' ἀμφίκρανον καὶ πᾰλιμβλαστῆ κῦνᾰ. Eur. Herc. f. 1265.

πᾰλιμμήκης, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (duplicatus longitudine, praelongus) πᾰλιμμήκη χρὄνον τῐθεῖσαι. Aesch. Agam. 189. Syn. παμμήκης, μᾰκρὸς.

πᾰλιμπέτὴς, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (retro festinans) αὐτᾰρ ὄγ' εἰς ἕτέρωσε πᾰλιμπέτὲς ὅρμᾰτ' ἔνεικε. Apoll. Rh. 4, 1315.

πᾰλίμπλαγκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retro errans, retrogradus) ἀφ' οὗ πᾰλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. Aesch. P. V. 863. Syn. πᾰλίμβαμὸς, πᾰλιμπέτης.

πᾰλιμπλάζὄμαι, v. (vagis erroribus retro agitor) ὑψέρεφὲς, τῷ σ' οὔτῐ πᾰλιμπλαγχθέντᾰ γ' ὀΐω. Od. ν, 5.

πᾰλιμπνοία, ας, ἡ, subst. (flatus contrarius) ἑσπέριοι δ' ἄνεμοιὸ πᾰλιμπνοίῃσιν ἔκελοᾰν. Apoll. Rhod. 1, 586.

πᾰλίμποινὸν, ου, τὸ, subst. (remuneratio) πᾰλίμποινᾰ θέλων ἀμείψει. Aesch. Choeph. 780. Syn. ἀντᾰμειψὶς, ἀμοιβὴ, ἀντάλλαγμᾰ, ἄποινᾰ.

πᾰλίμφημὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (maledicus) πᾰλίμφαμὸς ἀοιδά. Eur. Ion. 1096. Syn. δύσφημὸς.

πᾰλῐν, vid. πᾰλῐ.

πᾰλῐνᾰγρέτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retro recollectus et retractus) Αἰσὄνίδη, τὸ μὲν οὐ πᾰλῐνάγρέτὸν, οὐδὲ τι μῆκὸς. Apoll. Rhod. 2, 446. Syn. πᾰλιλλὸγὸς.

πᾰλῐνὄρὸς et πᾰλῐνορσὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retro concitatus) καὶ τὸ σφῦρον πᾰλῐνὄρὸν ἐξέκὸκκἴσέν. Arist. Acharn. 1178. Vid. Apoll. Rhod. 2, 578. Syn. vid. πᾰλιντρὄπὸς, πᾰλῐνόρμἔνὸς.

πᾰλινστὄμέω, v. (clamorem iterum edo) πᾰλινστὄμεῖς αὖ θιγγᾰνουσ' ἀγαλμάτων. Aesch. Sept. c. Theb. 244. Syn. δυσφημέω, ἐπᾰλᾰλάζω, πᾰλῐλὸγέω.

πᾰλίντῐτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (post retributus) αἴκέ ποτὲ Ζεὺς δῷσι πᾰλίντῐτᾰ ἔργᾰ γένἐσθαι. Il. θ, 226. Syn. ἄντῐτὸς.

πᾰλίντὄνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retro tensus) Ἡρᾰκλέης ὅς δή σφι πᾰλίντὄνὸν αἶψᾰ τᾰνύσσας. Apoll. Rhod. 1, 993.

πᾰλιντρᾰπέλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (retro vel in contrarium

versus) καὶ πῆμ' ἄγει πᾰλιντρᾰπέλὸν. Pind. Ol. 2, 69. Syn. πᾰλίντρὸπὸς.

πᾰλιντρῖβής, έὸς, ὁ et ἡ, adj. (veterator, versutus) καὶ πῶς τᾰ μὲν πᾰνοῦργᾰ καὶ πᾰλιντρῖβῆ. Soph. Philoct. 454.

πᾰλιντρὸπῖα, ας, ἡ, subst. (conversio retro facta) ἡ δὲ πᾰλιντρὸπίῃσιν ἀμηχᾰνὸς, οὔτὲ τῖ μύθων. Apoll. Rh. 3, 1156. Syn. ὑποστρὸφή, πᾰλιντρᾰπέλιᾰ.

πᾰλίντρὸπὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (retrogradus, redux) πᾰλίντρὸπὸς ἐξᾰνέγειρὸμὲ-νὸς. Eur. Herc. f. 1060. Syn. πᾰλίνορσὸς, πᾰλίνὸρσὸς, ὑπὸστρὸφὸς, πᾰλῖν ὅρμενὸς, πᾰλίμβημὸς, ἐνάντῖὸς, πᾰλίσσυτὸς.

πᾰλιντῦπής, έὸς, ὁ et ἡ, adj. (repercussus) ῥαιστὴρ ἄκμὸνὸς ὥστὲ, πᾰλιντῦπὲς· οἱ δ' ὁμᾰδηραν. Apoll. Rh. 3, 1253.

πᾰλιντῦχής, έὸς, ὁ et ἡ, adj. (qui contraria fortuna utitur) πᾰλιντῦχεῖ τρῖβᾷ βῖου. Aesch. Agam. 450.

πᾰλῖουρὸς, ου, ἡ, subst. (rhamnus paliurus) κάγκᾰνᾰ δ' ἀσπᾰλᾰθῳ ξῦλ' ἑτοιμᾰσᾰτ', ἢ πᾰλιούρῳ. Theocr. 24, 87. Syn. ἄκανθᾰ.

πᾰλιῤῥὸθῖὸς, πᾰλίῤῥὸθὸς, πᾰλίῤῥὸὸς et πᾰλίῤῥοιὸς, α, ὸν, adj. (retro ruens vel fluens) τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε πᾰλιῤῥὸθῖον φέρε κῦμᾰ. Od. ι, 485. Vid. Eur. Iph. T. 1398. et Call. 4, 193. Syn. ἄψοῤῥὸς, ἀντίστρὸφὸς.

πᾰλίῤῥὸπὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui retro vergit, reflexus) • διπλῆν ἄκανθαν, καὶ πᾰλίῤῥὸπον γόνῦ. Eur. Electr. 492. Syn. vid. πᾰλίντὸνὸς.

πᾰλίσκῖὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (rursus vel valde opacus) ἄντρὸν ἔσω δύνουσᾰ πᾰλίσκῖὸν, ἔνθᾰ Κρὸνίων. Hom. H. 3, 6. Syn. δάσκῖὸς, κᾰτάσκιὸς, σκὸτῖὸς, βᾰθύσκιὸς.

πᾰλίσσῦτὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (resiliens) πᾰλίσσῦτον δρᾰμημᾰ νωτίσαι. Soph. Oed. R. 193. Syn. vid. πᾰλίντρὸπὸς.

πᾰλίωξῖς, ῖὸς, ἡ, subst. (ubi fugiens convertitur, et fugantem insequitur; insecutio) ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτᾰ πᾰλίωξιν πᾰρᾰ νηῶν. Il. ο, 69. Syn. διωγμὸς, ἰωκή, ἰωχμὸς.

πάλλαγμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (concubitus cum pellice) καὶ κρύβδᾰ γ' Ἥρας ταῦτᾰ τῶν παλλαγμᾰτων. Aesch. Suppl. 303 Syn. μῖασμᾰ, παλλᾰκισμᾰ.

Παλλᾰδῖὸν, ου, τὸ, subst. (Palladium) μισθοῦ διδὸμένου, Παλλᾰδίων χρυσουμένων. Arist. Acharn. 547.

παλλᾰκή, ῆς, et παλλᾰκῖς, ῖδὸς, ἡ, subst. (concubina) λυσᾰμένὸς, ἔξω παλλᾰκήν, ὦ χοιρῖὸν. Arist. Vesp. 1353. Vid. Il. ι, 449. Syn. ὁμευνέτις.

Παλλαντῖδαι, ῶν, οἱ, N. P. (Pallantidae, filii Pallantis) μῖασμᾰ φεύγων αἵμᾰτος Παλλαντῖδῶν. Eur. Hipp. 35.

Παλλᾰς, ᾰδὸς, ἡ, et 2. Πάλλας, αντὸς, ὁ, N. P. (Pallas, 1. nomen Minervae, 2. pater Selenae) ἡ Παλλᾰδὸς ἐν πὸλει. Eur. Hec. 464. Vid. Hom. H. in Merc. 100. Syn. 1. vid. Ἀθήνη.

Παλλᾰτῖδὲς, ων, αἱ, N. P. (Pallatides) ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνὸμᾰ Παλλᾰτῖδὲς. Call. 5, 42.

πάλλευκὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (omni ex parte candidus) παλλεύκων δὲ πέπλων. Aesch. Eum. 353. Syn. vid. λευκὸς.

Παλλήνῐς, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, N. P. (Pallenis, cognomen Minervae) *δίας πᾰροιθε̆ παρθένου Παλλήνῐδο̆ς.* Eur. Heracl. 1031.

πάλλω, f. *ᾰλῶ*, v. (1. vibro, quatio, agito, 2. sorte lego) *φο̆νῐαι ψυχαὶ δο̆ρῐ παλλο̆με̆ναι.* Eur. Phoen. 1315. Syn. *δῐᾰπάλλω, σείω, κινε̆ω, κρᾰδαίνω, σᾰλεύω, στρε̆φω, κληρο̆ω.*

πᾰλο̆ς, *ου*, *ὁ*, subst. (1. vibratio, agitatio, 2. sors) *Δελφῶν ᾰριστεῖς, οὓς ε̆κλήρωσεν πᾰλο̆ς.* Eur. Ion. 419. Syn. *κλῆρο̆ς, κλήρωσῐς.*

παλτο̆ς, *ή*, *ο̆ν*, adj. (vibratus) *παλτῷ ῥιπτεῖ πῠρῐ, βαλβίδων.* Soph. Antig. 131.

πᾰλύνω, f. *ῠνῶ*, v. (1. adspergo, conspergo, 2. albefacio) *τὸ τρῐτο̆ν αὖθ᾽ ῠδᾰτι· ε̆πῐ δ᾽ ᾰλφῐτᾰ λευκᾰ πᾰλύνειν.* Od. κ, 520. Syn. *ἐπῐπάσσω, λευκαίνω.*

παμβᾰσῐλειᾰ, *ας*, *ἡ*, subst. (summa regina) *οὐρᾰνο̆μήκη ῥήξᾰτε̆ κἀμοὶ φωνὴν, ὦ παμβᾰσῐλειαι.* Arist. Nub. 357.

παμβδε̆λῠρο̆ς, *α*, *ο̆ν*, adj. (impurissimus) *ὦ παμβδε̆λῠρα, φθο̆νοῦσᾰ τόνδε̆ τὸν λο̆γο̆ν.* Arist. Eccl. 1043. Syn. *μῐᾰρώτᾰτο̆ς, μῠσᾰρο̆ς, ᾰνο̆σιο̆ς, βδε̆λῠρο̆ς, παμπο̆νηρο̆ς.*

παμβῐας, *ου*, *ὁ*, adj. (valde potens, violentus) *σχῐσεν κε̆ραυνῷ παμβῐᾳ.* Pind. Nem. 9, 58. Syn. *παντᾰ βῐαζο̆με̆νο̆ς, πανδᾰμᾰτωρ.*

πάμβο̆το̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, et *παμβῶτῐς*, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, adj. (omnia pascens, fertilissimus, almus) *Δῖον πάμβο̆το̆ν ᾰλσο̆ς.* Aesch. Suppl. 567. Vid. Soph. Philoct. 395.

παμμᾰταιο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (omnino irritus) *ἄκος δε̆ παμμᾰταιο̆ν.* Aesch. Agam. 378. Syn. vid. *μᾰταιο̆ς.*

πάμμαχο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (cum nemine non pugnaturus) *παμμᾰχῳ θρᾰσει βρῠων.* Aesch. Agam. 163.

παμμε̆λας, *αινᾰ*, *ᾰν*, adj. (omnino niger) *παμμε̆λᾰν, ὃς μήλοισῐ με̆ταπρε̆πεῐ ὑμε̆τε̆ροισῐν.* Od. κ, 525.

παμμήκης, *ε̆ο̆ς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (omnino longus) *στέρνων ᾰραγμοὺς, οὐδε̆ παμμήκεις γο̆ους.* Soph. Oed. C. 1609.

πάμμηνῐς, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, adj. (plena luna clara) *νυκτῐ φᾰεινο̆με̆νη παμμήνῐδῐ Κασσιε̆πειᾰ.* Arat. Phaen. 189.

πάμμηνο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (per omnes menses durans, continuus) *πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν.* Soph. Electr. 851. Syn. *δῐηνε̆κής.*

παμμήτειρᾰ, *ας*, et *παμμήτωρ*, *ο̆ρο̆ς*, *ἡ*, subst. (omnino mater, mater omnium) *γαῖαν παμμήτειρᾰν ᾰείσο̆μαι, ἠῢ θε̆μεθλο̆ν.* Hom. H. 29, 1. Vid. Aesch. P. V. 90.

παμμῐᾰρο̆ς et *παμμῠσᾰρο̆ς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (omnino scelestus) *καὶ μῐᾰρε̆, καὶ παμμῐᾰρε̆, καὶ μῐᾰρώτᾰτε̆.* Arist. Pax. 183. Vid. Lysistr. 968. Syn. vid. *παμβδε̆λῠρο̆ς.*

παμμῐγὴς, *ε̆ο̆ς*, et *πάμμικτο̆ς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (ex omnibus commixtus) *βε̆λε̆ᾰ παμμῐγῆ.* Aesch. Pers. 274. (Dochm. simpl.) Vid. 53. Syn. *σύμμικτο̆ς, ᾰθρο̆ο̆ς, πᾰνο̆φυρτο̆ς.*

πάμμο̆ρο̆ς, vid. *πᾰνᾰθλῐο̆ς.*

παμμῠσᾰρο̆ς, vid. *παμμῐᾰρο̆ς.*

πάμπᾰν et *παμπήδην*, adv. (omnino, prorsus) *βάλλε̆αι,*

οὐδέ τι πάμπᾶν ἀμύνειν νηυοῖ θόῃσι. Il. ι, 435. Vid. Theogn. 615. Syn. πᾶνῦ, πάντως, παντέλως.

παμπειθής, έὸς, ὁ et ἡ, adj. (omnia suadens omnibus) τὸν δὲ παμπειθῆ γλῦκῦν ἡμίθέοι-σιν. Pind. Pyth. 4, 327.

παμπησία, ας, ἡ, subst. (tota possessio) Σκῦθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν. Aesch. Sept. c. Theb. 818.

πάμπληκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (undique percussus) vid. παγκὄνιτὸς.

παμποίκῖλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde varius arte et ornatu) ἔνθ' ἔσὰν οἱ πέπλοι παμποίκῖλοῖ, ἔργᾰ γῦναικῶν. Il. ζ, 289. Syn. πᾰναίὄλὸς, ποικῖλὸς.

πάμπὄλῠς, -πόλλη, -πὄλῠ, adj. (permultus) θνατῶν βῖὄτῳ πάμπὄλῠ γ' ἐκτὸς ἄτας. Soph. Antig. 614.

παμπὄνηρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pessimus) οὐδ' αὖθῐς αὖ σὲ σκώψεται Παύσων ὁ παμπὄνηρὸς. Arist. Acharn. 854. Syn. vid. παμβδέλῠρὸς.

παμπὸρφῦρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino purpureus) καὶ παμπορφῦροις ἀκτῖσι. Pind. Ol. 6, 91. Syn. vid. πορφῦρέὸς.

πάμπρεπτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (late conspicuus) παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν. Aesch. Agam. 116. Syn. εὐπρεπτὸς.

πάμπρωτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longe primus) τοῖς δ' ὁ γέρων πάμπρωτὸς ὑφαίνειν ἤρχἔτὸ μῆτῐν. Il. η, 324. Syn. πρώτιστὸς.

παμφᾰγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnia devorans) θαύμαστὸν ἵει νᾶμᾰ παμφᾰγου πῦρὸς. Eur. Med. 1184. Syn. ἀδηφᾰγὸς.

παμφᾰής et παμφεγγής, έὸς, ὁ et ἡ, adj. (splendidus) δόμοις δὲ παμφᾰὲς σέλας. Eur. Troad. 550. Vid. Soph. El. 105.

παμφαίνω, et poet. παμφᾰνάω, v. (luceo) χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπῐδᾰ πατρὸς ἑοῖὸ. Il. ξ, 11. Vid. Od. δ, 42. Syn. στίλβω, λάμπω, ἀστράπτω.

παμφάρμᾰκὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnium medicaminum peritus) παμφαρμᾰκου ξείνας ἔφετμαῖς. Pind. Pyth. 4, 415.

παμφεγγής, vid. παμφᾰής.

πάμφθαρτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino eversus, penitus exitialis) κακῶς τᾰριχευθέντᾰ παμφθάρτῳ μόρῳ. Aesch. Choeph. 290.

Πάμφῖλὸς, ου, ὁ, N. P. (Pamphilus) ὁ Πάμφῖλος δ' οὐχῖ διᾰ τοῦτον κλαύσἔται; Arist. Plut. 174.

πάμφλεκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnia comburens) βωμοῖσῖ παμφλέκτοισῐν· ἐκ δὲ θυμᾰτων. Soph. Antig. 1006.

παμφὄρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. omnia ferens, 2. promiscuus) ἄνθη τὲ πλεκτᾰ, παμφὸρου γαίας τέκνᾰ. Aesch. Pers. 624.

Πάμφυλὸς, ου, ὁ, N. P. et ὁ et ἡ, adj. (1. Pamphylus, 2. ex omni tribu mixtus) ἐν νὸμοις ἔκτισσἔ. θέλοντῐ δὲ Παμφύλου. Pind. Pyth. 1, 121.

πάμφωνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnisonus) αὐ-λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλὸς. Pind. Pyth. 12, 34.

πάμψυχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino animatus, immortalis) πάμψυχὸς ἀνάσσει. Soph. Electr. 841. Syn. ἀθᾰνᾰτὸς.

Πᾱν, ανὸς, ὁ, N. P. (Pan, deus pastorum, plur. Πᾶ-

νὲς Fauni) ἢ Πανὸς ὀργάς, ἢ τινὸς θεῶν μόλεῖν. Eur. Med. 1169. Epith. ἄγριος, ἀγλαέθειρος, φίλοχορος, αὐχμήεις, θεὸς νόμιος, ὀρεσσιβάτης, ἀγρόνομος, συρικτής, δασύς, δασύστερνος, ὀρεσσίνομος, δύσερως, μηλόνομος, θηρευτής, εὔκραιρος, θεσπέσιος, Ἀρκάς, Μαινάλιος, Κωρύκιος, Λυκαῖος, ἡδύγελως. Phr. vid. Hom. Hymn. 19.

πᾰνᾰγρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnia capiens) μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Il. ε, 487. Syn. πᾰνᾰλωτος.

Πᾰνᾰθήναιᾰ, ων, τὰ, N. P. (Panathenaea, festus Atheniensium) Πᾰνᾰθηναίοισι γέλων, ὅτε δή. Arist. Ran. 1090.

πᾰνᾰθλιος et πάμμορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (miserrimus) γυναῖκες, Ἔκᾰβη ποῦ ποθ' ἡ πᾰναθλία. Eur. Hec. 652. Vid. Soph. Oed. C. 157. Syn. παντάλας, παντλήμων, πᾰνᾰποτμος, τλημονέστᾰτος, δυσάμμορος, οἰκτρότᾰτος, πάνοιζυς, δυστυχέστᾰτος, κᾰκότυχης.

πᾰναιθος, η, ον, adj. (omnino splendidus) ἑσσάμενοι, κεφᾰλὰς δὲ πᾰναίθῃσι κορύθεσσι. Il. ξ, 372. Syn. λαμπρός.

πᾰναιόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino fulgens, varii coloris) πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο πᾰναιόλος, ᾧ ῥ' ὁ γέραιος. Il. κ, 77.

πᾰναιτιος, ου, ὁ et ἡ, subst. (causa totius rei) ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς πᾰναίτιος. Aesch. Eum. 200.

Πᾰνᾰκειᾰ, ας, ἡ, subst. (omnium morborum curatio) τὰ βλέφᾰρα περιέψησεν· ἡ Πᾰνᾰκειᾰ δέ. Arist. Plut. 730.

πᾰνᾰκης, εος, ὁ et ἡ, adj. (omnia sanans) ἡ πᾰνᾰκὲς πάντων φάρμᾰκον ἁ σοφία. Call. Ep. 48, 4.

πᾰνᾰληθης, εος, ὁ et ἡ, adj. (verissimus) ὁμοί-αν, πᾰνᾰληθῆ, κᾰκόμαν-τιν. Aesch. Sept. c. Theb. 719. Syn. vid. ἀληθής.

πᾰνᾰληθως, adv. (verissime) εἰ θείη Διὸς εὖ πᾰνᾰληθῶς. Aesch. Suppl. 89. Syn. vid. ἀληθῶς.

πᾰναλκης, εος, ὁ et ἡ, adj. (omnipotens) ἰὼ, πᾰναλκεῖς θεοί. Aesch. Sept. c. Theb. 152. Syn. vid. παγκρατής.

πᾰνᾰλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnia capiens) γάγγᾰμον, ἄτης πᾰνᾰλώτου. Aesch. Agam. 352. Syn. πᾰνᾰγρος.

πᾰνᾰπᾰλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tenerrimus) πανᾰπᾰλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Od. ν, 223. Syn. vid. ἁπᾰλός.

πᾰνᾰπήμων, ονος, adj. (prorsus innocuus, omnino illaesus) πρωτίστη δ' εἰνὰς πᾰνᾰπήμων ἀνθρώποισιν. Hes. Op. 809. Syn. vid. ἀπήμων.

πᾰνᾰπηρης, εος, ὁ et ἡ, adj. (integer) ὡς πόδᾰς, ὡς κεφᾰλὰς πᾰνᾰπηρέας ἕξομες αἰεί. Call. 6, 126. Syn. ἀβλαβής, ἀσκηθής.

πᾰνᾰποτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (infelicissimus) αὐτὰρ ἐγὼ πᾰνᾰποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους. Il. ω, 493. Syn. vid. πᾰνᾰθλιος.

πᾰνάργυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (totus argenteus) δῶκᾰ δὲ οἱ κρητῆρα πᾰνάργυρον ἀνθεμόεντα. Il. ω, 274. Syn. vid. ἀργύρεος.

πᾰνᾰριστος, ου, ὁ et ἡ, adj. (prorsus optimus) οὗτος μὲν

πᾰνᾰριστὸς, ὅς αὐτῷ πάντᾰ νοήσει. Hes. Op. 291. Syn. βέλτιστὸς, κάλλιστὸς, πρὸφἔρέστᾰτὸς, ὑπείρὸχὸς.

πᾰνάρκἔτὸς, η, ὀν, et πᾰναρκής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (ad omnia sufficiens) αἴ-τἴον πᾰναρκἔτας νόσου. Aesch. Choeph. 63. Vid. Call. fr. 48, 1. Syn. παντάρκης.

πᾰναρχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnia regens) τοῖς σοῖς πᾰνάρχοις. Soph. Oed. C. 1293.

πᾰνᾰτρἔκής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (verissimus) Πιἔρἴδων, καὶ τήνδἔ πᾰνατρἔκἔς ἔκλὔὸν ὀμφήν. Apoll. Rhod. 4, 1382.

πᾰνᾰφῆλιξ, ἴκὸς, adj. (ab omnibus aequalibus destitutus) ἦμαρ δ' ὀρφᾰνἴκὸν πᾰνᾰφήλἴκᾰ παῖδᾰ τἴθησι. Il. χ, 490.

Πᾰνᾰχαιίς, ἴδὸς, ἡ, N. P. (tota Achaea) τῇδ' ἐνᾰγειρᾰμἔνος Πᾰνᾰχαιἴδὸς εἴ τἴ φἔριστὸν. Apoll. Rhod. 3, 347.

Πᾰνᾰχαιοί, ῶν, οἱ, N. P. (omnes Achaei, nobiles et ignobiles) αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρᾰ· σὺ δ' ἄλλους περ Πᾰνᾰχαιούς. Od. ι, 301. Syn. vid. Ἀχαιοί.

πᾰνᾰώρἴὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino intempestivus) ἀλλ' ἕνᾰ παῖδᾰ τέκεν πᾰνᾰώρἴὸν· οὐδὲ νὺ τόν γἔ. Il. ω, 540. Syn. ἄωρὸς.

πανδαιοῖα, ας, ἡ, et πανδαίσἴὸν, τὸ, subst. (convivium opiparum) καὶ πὔκνὸν καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζᾰ καὶ πανδαισία. Arist. Pax. 565. Syn. εὐωχία.

πανδᾰκρυτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. valde lacrymabilis, 2. ad omnia lacrymans) ὦ πανδᾰκρυτὸν ἀμὸν Οἰδἴπου γἔνὸς. Aesch. Sept. c. Theb. 651.

πανδᾰμᾰτωρ, ὀρὸς, adj. (omnia domans) ὀξὺ δἔ πανδᾰμᾰτωρ λοξῷ ἴδἔν οἷὸν ἔρεξᾰν. Apoll. Rhod. 4, 476.

Πανδᾰρἔὸς, ου, ὁ, N. P. (Pandareus, pater Meropes, Cleotherae et Aëdonis) ὡς δ' ὅτἔ Πανδᾰρἔου κούρη, χλωρηΐς ἀηδών. Od. τ, 518.

Πάνδᾰρὸς, ου, ὁ, N. P. (Pandarus) Πάνδᾰρἔ, ποῦ τοι τόξὸν, ἴδὲ πτἔρὸεντἔς ὀϊστοί. Il. ε, 171. Epith. ἀντἴθἔὸς, δαΐφρων. Phr. Λὔκάὸνὸς υἱὸς ἀμύμων τε κρᾰτἔρός τἔ, τόξων εὖ εἰδώς.

πανδἔλἔτειὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (improbus, more Pandeleti sycophantae) γνώμας τρώγων Πανδἔλἔτείους. Arist. Nub. 921. Syn. πᾰνουργὸς.

πανδερκἔτης, ου, et πανδέρκης, ὁ et ἡ, adj. (omnia intuens) ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκἔτᾰ βρὸτῶν. Eur. Electr. 1177. Syn. vid. πᾰνοπτής.

πανδημί, adv. (toto populo) εὐφαμεῖτἔ δἔ πανδαμί. Aesch. Eum. 1042. Syn. πᾰνὸμιλί, κοινῇ, δημὸσίως.

πανδημία, ας, ἡ, subst. (universus populus) πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξἴωνὔμοις. Aesch. Suppl. 615.

πανδήμἴὸς et πάνδημὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. publicus, 2. vulgaris) ἦλθἔ δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμἴὸς, ὃς κᾰτᾰ ἄστὔ. Od. σ, 1. Vid. Apoll. Rhod. 1, 1077. Syn. δήμἴὸς, δημότης, κοινὸς, πάγκοινὸς.

πάνδἴκὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (justissimus) κλὔουσᾰ πρᾶξιν τήνδἔ πανδἴκῳ φρενί. Soph. Trach. 294.

πανδῐκως, adv. (justissime) *κλῦετε παρθένων, κλῦετε πανδῐκως*. Aesch. Sept. c. Theb. 157. Epith. *ὀρθῶς*.

Πανδίων, ὄνος, ὁ, N. P. (Pandion) *εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδῑόνος*. Arist. Pax. 1183.

πανδὸκεῖὸν et *πανδὸκῖὸν, ου, τὸ*, subst. (diversorium) *ὃς εἰς τὸ πανδὸκεῖὸν ἐξελθὼν πὸτε*. Arist. Ran. 557. Syn. *ἔπαυλις, σταθμὸς*.

πανδὸκευτρῐα, ας, ἡ, subst. (caupona) *δημηγὸρεῖν φάλαινᾰ πανδὸκευτρῐα*. Arist. Vesp. 35. Syn. *κάπηλις*.

πανδὸκεω, v. (omnes recipio) *ἅπαντα πανδὸκοῦσα παιδείας· ὅπλὸν*. Aesch. Sept. c. Theb. 18.

πάνδὸκὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (omnes recipiens) *πάνδὸκὸν, εἰς ἀφάνῆ τε χέρσὸν*. Aesch. Sept. c. Theb. 858.

πανδοξῐα, ας, ἡ, subst. (omnis gloria) *πανδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων*. Pind. Nem. 1, 14.

πάνδωρὸς, α, ὸν, et *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. et 2. in f. N. P. (1. omnia largiens, beneficus, 2. Pandora) *πότνῐα γῆ, πάνδωρε, δότειρᾰ μελίφρὸνὸς ὄλβου*. Hom. 41, 1. Phr. 2. vid. Hesiod. Op. 81.

Πᾰνέλληνες, ων, οἱ, N. P. (omnes Graeci) *κλῦτε Πανελλήνων πρὸφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δή*. Apoll. Rhod. 2, 209. Syn. vid. *Ἕλληνες*.

πᾰνεργέτης, ου, ὁ, adj. (omnia efficiens) *πᾰναιτίου, πᾰνεργέτα*. Aesch. Agam. 1462.

πᾰνέσχᾰτὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (extremus omnium) *κόλπὸν ἔσω πόντοιὸ πᾰνέσχᾰτὸν Ἰονῐοιὸ*. Apoll. Rhod. 4, 308. Syn. vid. *ἔσχᾰτὸς*.

πᾰνέτης, ἔὸς, ὁ et *ἡ*, adj. (per omnem annum) *νῐφὸεσσ' Αἴτνα, πᾰνέτες*. Pind. Pyth. 1, 38.

πᾰνεύκηλὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (quietissimus) *ἐκλῖθεν οὐρᾰνὸθεν δὲ πᾰνεύκηλος γένετ' αἰθήρ*. Apoll. Rhod. 3, 1194. Syn. vid. *εὔκηλὸς*.

πᾰνεφθὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (omni ex parte coctus vel liquefactus) *κυκλὸτερὴς ἐτέτυκτὸ πᾰνέφθου κασσῐτέροιὸ*. Hes. Scut. 208.

πᾰνήγῠρῐς, ῐὸς, et Att. *εως, ἡ*, subst. (coetus publicus, celebritas publica) *θᾰκεῖς, νέοσσῶν τήνδ' ἔχων πᾰνήγῠριν*. Eur. Heracl. 240. Syn. *ὁμήγῠρῐς, ἀγὸρα, σῠνὸδὸς, ἄθροισμᾰ, πλῆθὸς, ἄγῠρῐς, ἑορτὴ, ὅμιλὸς*. Epith. *ξυνή*.

πᾰνῆμᾰρ, adv. (tota die, quotidie) *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιὸ λιλαίεταί, ᾧτε πᾰνῆμᾰρ*. Od. ν, 31.

πᾰνημερεύω, v. (totam diem consumo) *Τροία τοὺς πρὸπὸτας πᾰναμερεύσει*. Eur. Rhes. 357.

πᾰνημέρῐὸς, α, ὸν, et *πᾰνήμερὸς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (perdius) *οἱ δὲ πᾰνημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντὸ*. Il. α, 472. Vid. Apoll. Rhod. 2, 813.

Πανθοῖδης, ου, ὁ, patronym. (Panthoides) *τίς δ' εἶσ' ἐπῐ Πανθοῖδαν, ἢ τὸν*. Eur. Rhes. 28.

Πάνθὸὸς, ου, ὁ, N. P. (Panthoüs) *οἱ δ' ἀμφὶ Πρῐάμον καὶ Πάνθὸον, ἠδὲ Θῠμοίτην*. Il. γ, 146.

πανθυμᾰδόν, adv. (penitus iracunde) *οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμᾰδὸν ὀκρῐόωντο*. Od. σ, 33.

πάνθῠτος, ον, ὁ et ἡ, adj. (omnibus sacrificiis prosequendus) *πάνθῠτᾰ θεσμῐ' ἐξήνῠσ', εὐνομῐᾳ*. Soph. Aj. fl. 712.

παννῠχῐδες, ων, αἱ, subst. (pervigilia) *καὶ παννῠχῐδες θεᾶς*. Eur. Hel. 1364.

παννυχίζω, v. (pernocto) *παννῠχίζει, αἰθέρα κνι-σαντί*. Pind. Isthm. 4, 112. Syn. *νῠχεύω, νυκτερεύω, ἐγρήσσω*.

παννῠχῐος, α, ον, et ος, ὁ et ἡ, et *πάννῠχος*, ον, ὁ et ἡ, adj. (per totam noctem) *εἵᾰτο παννῠχῐοι· πῦρᾰ δὲ σφῐσῐ καῖετο πολλᾰ*. Il. θ, 550. Vid. Od. ξ, 458.

πᾰνόδυρτος, ον, ὁ et ἡ, adj. (perquam lamentabilis) *κλάω πᾰνοδύρτοις θρήνοις*. Eur. Hec. 212. Syn. *πανδᾰκρυτος*.

πᾰνοιζῠς, ῠος, et *πᾰνοιζος*, adj. (penitus aerumnosus) *ἰὼ πᾰνοιζῠς ἑστία*. Aesch. Choeph. 44.

πᾰνολβῐος et *πᾰνολβος*, ον, ὁ et ἡ, adj. (beatissimus) *ἴσχεθε, καί μιν ἔθηκε πᾰνόλβῐον, εἶπε τε μῦθον*. Hom. H. 6, 54. Vid. Aesch. Suppl. 590. Syn. *μᾰκᾰρτᾰτος, μᾰκᾰρῐώτᾰτος, εὐδαιμονέστᾰτος*.

πᾰνομιλλ, adv. (catervatim) *πανδημὶ, πᾰνομιλί*. Aesch. Sept. c. Theb. 283.

πᾰνομφαῖος, ον, et *πᾰνομφής*, ὁ, subst. (oraculorum auctor) *ἔνθα πᾰνομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί*. Il. θ, 250.

Πᾰνοπεύς, Ion. *ῆος*, ὁ et 2. ἡ, N. P. (Panopeus, 1. filius Phoci, 2. oppidum) *Πυθώδ' ἐρχομένην διᾰ καλλῐχορου Πᾰνοπῆος*. Od. λ, 580.

Πᾰνοπη, ης, ἡ, N. P. (Panope, una ex Nereidibus) *Δωρὶς, καὶ Πᾰνόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γᾰλᾰτειᾰ*. Il. σ, 45.

πᾰνοπλῐα, ας, ἡ, subst. (armatura totum corpus tegens) *καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πᾰνοπλῐαν τὴν ἐμήν*. Arist. Plut. 951. Syn. *παντευχῐα, πανσᾰγῐα*.

πᾰνόπτης et *παντόπτης*, ου, ὁ, adj. (omnia videns) *τὴν τοῦ πᾰνόπτου διφθέραν ἐνημμένος*. Arist. Eccles. 80. Vid. Aesch. Eum. 557. Syn. *πανδερκέτης*.

πᾰνορμος, ον, ὁ et ἡ, adj. (aptam omnino stationem habens) *ἀτρᾰπῖτοι τε δῐηνεκέες, λῐμένες τε πᾰνορμοι*. Od. ν, 195.

πᾰνουργέω, v. (1. callide vel vafre ago, 2. perago) *ἀλλ' ἐστιν ἐπίδηλόν τι πεπᾰνουργηκότι*. Arist. Plut. 368. Syn. *μηχᾰνοῤῥᾰφέω, φενᾰκίζω*.

πᾰνούργημᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (factum vafrum) *μετᾰδρόμοι κᾰκῶν πᾰνουργημᾰτων*. Soph. Electr. 1387. (Dochm. dupl.)

πᾰνουργῐα, ας, ἡ, subst. (calliditas, astutia, malitia, praestigiae) *εὗρε δ' ὁ πᾰνουργὸς ἕτερον, πολῠ πᾰνουργῐαις*. Arist. Eq. 684. Syn. *τὸ πᾰνοῦργον, αἰσχρουργῐα, δόλος, κερδοσύνη, τέχνη*.

πᾰνοῦργος et *παντουργός*, ὁ et ἡ, adj. (callidus, sagax, vafer) vid. *πᾰνουργῐα*, et Soph. Aj. fl. 445. Syn. *δεινός, κερδᾰλέος, δόλῐος, δολόφρων, κᾰκοῦργος*.

πᾰνόψῐος, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui ab omnibus cernitur, conspicuus, fulgidus) *οὐτᾰμέναι, αὐτὴ δὲ πᾰνόψῐον ἔγχος ἑλοῦσᾰ*. Il. φ, 397.

πανσαγία, ας, ἡ, subst. (armatura tota) φῶτα βάντα πανσαγίᾳ. Soph. Antig. 108. Syn. πάνοπλία, παντευχία.

πανσέληνος, ου, ἡ, subst. (plena luna) λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Aesch. Sept. c. Theb. 385.

πάνσοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sapientissimus) τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην. Eur. Herc. f. 188.

πανσυδία et πασσυδία, ας, ἡ, subst. (omnis impetus) ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. Il. λ, 724. Vid. Apoll. Rhod. 1, 323. Syn. συλλήβδην.

πάνσυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. vel subst. (1. omnia trahens, omni ex parte congestus, 2. colluvies) vid. πάμμηνος.

Παντάκλης, έος, ὁ, N. P. (Pantacles) τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν; b. καὶ μὴν οὐ Παντάκλεα γε. Arist. Ran. 1036.

παντάλας, αινα, αν, adj. (miserrimus) ὦ παντάλαινα νύμφα. Eur. Androm. 140. Syn. vid. πανάθλιος.

παντάρκης, έος, ὁ et ἡ, adj. (ad omnia sufficiens, omnes juvans) παντάρκης, ἄκακος, ἄμαχος βασιλεύς. Aesch. Pers. 861.

παντάρχης, ου, adj. (omnia regens) ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. Soph. Oed. C. 1085. Syn. παγκρατής.

παντελής, έος, ὁ et ἡ, adj. (perfectus) ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές, πάντως. Aesch. Sept. c. Theb. 111. Syn. τέλειος.

παντελῶς, adv. (perfecte) τίς ἄλλος, ἢ 'γώ, παντελῶς διώρισεν. Aesch. P. V. 449. Syn. τελείως, πάντῃ.

παντευχία, ας, ἡ, subst. (armatura tota, exercitus) εἰς τήνδ' ἐποίσειν πόλεμον παντευχίαν. Eur. Suppl. 1202. Syn. vid. πάνοπλία.

πάντεχνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnibus artibus idoneus) τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας. Aesch. P. V. 7.

πάντῃ, πάντοθεν, πανταχοῦ, πανταχῇ, πάντοσε, πανταχόθεν, πάντοτε, adv. (ubique) πάντῃ δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων. Eur. Iph. A. 144. Vid. Iph. T. 68. Androm. 895. et Arist. Lys. 1006.

παντῆμαρ, adv. (quotidie) παντῆμαρ Φινῆι χαριζόμενοι προΐαλλον. Apoll. Rhod. 2, 532.

πάντιμος et παντόσεμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (honoratissimus) νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. Soph. Electr. 690. Vid. Aesch. Eum. 641. Syn. ἔντιμος, τιμιώτατος.

παντλήμων, ονος, adj. (omnino infelix) ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων. Eur. Hec. 196. Syn. vid. πανάθλιος.

παντογήρως, ω, ὁ et ἡ, adj. (valde senex, aeternus) τὰν οὐθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως. Soph. Antig. 606. Syn. ἀΐδιος, αἰώνιος.

παντοδαπός, vid. παντοῖος.

πάντοθεν, πάντοσε, πάντοτε, vid. πάντῃ.

παντοῖος et παντοδαπός, ἡ, ὄν, adj. (omnimodus, varius) ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου. Eur. fr. Rhad. 2, 1. Vid. Hel. 524. Syn. πολύτροπος, πάντροπος.

πάντολμος et παντότολμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (audacissimus) δίκη, ξύνουσα φατὶ παντόλμῳ φρενάς. Aesch. Sept. c. Theb. 668. Vid. Agam. 1208.

παντŏμισὴς, *ἔŏς*, ὁ et ἡ, adj. (omnibus invisus) *ὦ παντŏμισῆ κνώδᾰλα, στῠγη θἔῶν.* Aesch. Eum. 647.

παντŏπŏρŏς, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (ad omnia callidus) *παντŏπŏρŏς, ἄπŏρŏς.* Soph. Antig. 365.

παντόπτης, vid. *πᾰνόπτης.*

παντŏρέκτης, *ου*, ὁ, adj. (omnia perpetrans) *Ἔρωτῐ παντŏρέκτῃ.* Anacr. 10, 16.

παντŏσεμνŏς, vid. *πάντιμŏς.*

παντοῦργŏς, vid. *πᾰνοῦργŏς.*

παντŏφυρτŏς et *πάμφυρτŏς*, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (omnino confusus) *τᾰ πολλᾰ παντŏφυρτ' ἄνευ δίκης.* Aesch. Eum. 557. Syn. *παμμῐγὴς, πάμμικτŏς.*

πάντρŏπŏς. *ου*, ὁ et ἡ, adj. (penitus vertens, vel versus) *παντρŏπῳ φῠγᾷ γἔνους.* Aesch. Sept. c. Theb. 954.

πάντως, adv. (omnino) *πάντως σφ' ἀνάγκη κατθᾰνεῖν τῇδ' ἡμἔρᾳ.* Eur. Med. 1058. Syn. *πάντη, πάμπᾰν, πᾰνῠ.*

πᾰνῠ, adv. (omnino, prorsus, valde) *ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βᾰδίζοις;* b. *πᾰνῠ μἔν οὖν.* Arist. Plut. 97. Syn. *πάγχῠ, πάντως, λῖαν, ἄγαν, μᾰλᾰ, σφŏδρᾰ, μἔγᾰ, μἔγᾰλως.*

πᾰνῠπέρτᾰτŏς, *η*, *ŏν*, adj. (omnium supremus) *αὐτὴ δὴ χθᾰμᾰλὴ πᾰνῠπερτᾰτῃ εἰν ἁλῐ κεῖται.* Od. ι, 25.

πᾰνὐστᾰτŏς, *η*, *ŏν*, adj. (extremus omnium) *πᾰνὐστᾰτόν σε προσπῐτνοῦσ' αἰτήσŏμαι.* Eur. Alcest. 165. Syn. vid. *ἔσχᾰτŏς.*

πᾰνώλεθρŏς, *ου*, et *πᾰνώλης*, *ἔŏς*, ὁ et ἡ, adj. (1. omnino perditus, 2. perniciosus) *καὶ σφᾶς κᾰκῶς κᾰκιστᾰ, καὶ πᾰνωλἔθρους.* Soph. Aj. fl. 151. Vid. Eur. Med. 279. Syn. *ἐξώλης.*

πᾰνωρŏς, *ου*, ὁ et ἡ, adj. (omni tempore proveniens) *φέρμᾰτῐ γᾶν πᾰνώρῳ.* Aesch. Suppl. 698.

πᾰŏμαι [1]), v. (1. gusto, comedo, 2. in possessionem acquiro) *μἔθες πἔπᾶσθαι πατρῐ παρθἔνου δἔμας.* Eur. Orest. 1196. Syn. *γεύŏμαι, ἔδŏμαι, κτᾰŏμαι, ἔχω.*

πᾰπαὶ, *πᾰπαιὰξ*, *παππὰξ*, *παππαιὰξ*, *πᾰπᾰν*, *πᾰπᾰπᾰπαὶ*, interj. (atat! papae!) *πᾰρεσθ', ŏ λοιπŏν ἐστῐν, ἀππᾰπαὶ, πᾰπαὶ, πᾰπαιάξ.* Arist. Vesp. 235. Vid. Lysistr. 923. Nub. 390. Pax. 119. et Thesm. 1203.

παππάζω, v. (pappa dico) *καὶ παππάζουσ' ἅμᾰ τῇ γλώττῃ τŏ τριώβŏλŏν ἐκκᾰλᾰμᾶται.* Arist. Vesp. 609.

πάππας, *ου*, ὁ. subst. (pater) *πάππᾰ φῐλ', οὐκ ἂν δή μοῐ ἐφοπλίσσειᾰς ἀπήνην.* Od. ζ, 57. Syn. vid. *πᾰτήρ.*

παππῐας. *πᾰπῐας*, *ου*, ὁ, et *παππῐδῐŏν*, *ου*, τὸ, subst. (paterculus) *ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θἔοὺς, ὦ παππῐᾰ.* Arist. Pax. 128. Vid. Vesp. 296. et Equit. 1212.

πάππŏς, *ου*, ὁ, subst. (1. avus, 2. lanugo carduorum) *ἤδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειŏν ἀκάνθης.* Arat. Phaen. 921. Syn. *πρŏπᾰτωρ, πρŏγŏνŏς, γἔρων*, 2. *ἄκανθῐς.*

1) *πάομαι* est in praes. inusitatum; non reperitur nisi in aor. et perf.; utrumque tempus est formae duplicis, 1) aor. *ἐπᾰσᾰμην* (epic. *ἐπασσᾰμην*), perf. *πἔπασμαι*, g u s t o; 2) aor. *ἐπασᾰμην*, pf. *πἔπαμαι*, p o s s i d e o, fere poetic. De utriusque formae quantitate cf. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 52, 2, e. not. 1. p. 53.

παππῷο̆ς, α, ο̆ν, adj. (avitus) *τὸν ἔρᾰνον τὸν λε̆γο̆με̆νον παππῷο̆ν ἐκ τῶν Μηδῐκῶν.* Arist. Lys. 653. Syn. *ἀρχαῖο̆ς, πᾰλαιός.*

παπταίνω, f. *ᾰνῶ*, 1. aor. *ηνᾰ*, et Ion. imp. *ἔπαπταίνεσκο̆ν*, v. (circumspicio, oculis vestigo) *πάπτηνεν δ' ᾰνᾰ πύργο̆ν Ἀχαιῶν, εἴ τῐν' ἴδοιτο̆.* Il. *μ*, 333. Vid. Apoll. Rhod. 3, 952. Syn. *πε̆ρῐβλε̆πω, πε̆ρισκο̆πε̆ω, σκο̆πε̆ω, ἐρευνᾰω, πε̆ρῐπαπταίνω, ᾰπο̆παπταίνω.*

πᾰπυρο̆ς[1]), ου, ὁ et ἡ, subst. (papyrus, planta Aegyptiaca) *ὑ̆πε̆ρ αὐχε̆νος πᾰπύρῳ.* Anacr. 4, 5.

πὰρ, poet. per apocopen, et *πᾰραὶ* poet. per ectasin, pro *πᾰρᾰ*[2]), praep. (1. cum gen. a, ab, ex, 2. cum dat. apud, juxta, 3. cum acc. ad, inter, prope, ultra, propter, ob, per, contra) *πὰρ δῠνᾰμιν οὐκ ἔστῐ καῐ ἐσσῠμε̆νον πτο̆λε̆μίζειν.* Il. *ν*, 787. Vid. *λ*, 233. et *τ*, 3.

πᾰρᾰβαίνω, f. *βήσο̆μαι*, 2. aor. *ἔβην*, v. (1. juxta eo vel sto, 2. transgredior, violo, 3. praetereo, fallo) *ὣς τὼ παρβε̆βᾰῶτε̆ μᾰλ' ἑστᾰσᾰν ἀλλήλοιῐν.* Il. *ν*, 708. Syn. *ὑ̆περβαίνω, με̆τᾰβαίνω, πᾰρέρχο̆μαι, λῐ́ω.*

πᾰρᾰβακτρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (gressum baculo firmans) *φᾰο̆ς, οὐδ' ἄλο̆χος, πᾰρᾰβάκτροις.* Eur. Phoen. 1564.

πᾰρᾰβάλλω, f. *βᾰλῶ*, v. (1. appono, 2. objicio, 3. navem appello, 4. depono, 5. confero) *πᾰρᾰβαλλε̆ πολλὰς κληματῐδᾰς, Μανῐᾰ.* Arist. Thesm. 739. Syn. *πᾰρᾰτῐθημῐ, συμβαλλω, πᾰρᾰδῐδωμῐ, προ̆φε̆ρω, ὁ̆μοιο̆ω, ᾰπο̆βάλλω, πᾰρεγγίζω.*

πᾰρᾰβᾰτο̆ς et *πάρβᾰτο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, et η, ο̆ν, adj. (violabilis) *πᾰρᾰβᾰτο̆ν οὐδᾰμή πε̆λει.* Soph. Antig. 874. Vid. Aesch. Suppl. 1043.

πᾰρᾰβλε̆πω, f. *ψω*, v. (limis adspicio, hallucinor) *καὶ γὰρ πᾰραβλέψας τῐ μειρᾰκίσκης.* Arist. Ran. 409. Syn. *πᾰρο̆ρᾰω.*

πᾰρᾰβλήδην, adv. (1. per comparationem, 2. dolose, 3. ex obliquo) *ἀμφὶς ο̆δακτάζοντῐ πᾰραβλήδην κρο̆τε̆ονται.* Apoll. Rhod. 4, 1608. Syn. *παρβο̆λᾰδην, δο̆λῐο̆ν.*

πᾰρᾰβλὼψ, ῶπο̆ς, adj. (ex recto statu distortus) *χωλαί τε̆ ῥυσσαί τε̆, πᾰραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ.* Il. *ι*, 499. Syn. *φολκο̆ς, στρᾰβο̆ς, λοξο̆ς.*

πᾰρᾰβο̆ηθε̆ω, v. (auxilium fero) *πᾰρᾰβο̆ηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτο̆μαι.* Arist. Equit. 257. Syn. *ἐκβο̆ηθε̆ω, ᾰρήγω, βο̆ηθε̆ω, ε̆πῐβο̆ηθε̆ω, πᾰρίστᾰμαι, ᾰμύνω.*

πᾰρᾰβο̆λο̆ς, et poet. *πᾰραίβο̆λο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (temerarius, projectus, periculosus) *πο̆νηρο̆ς εἶ πόῤῥω τε̆χνης καὶ πᾰρᾰβο̆λο̆ς.* Arist. Vesp. 192. Vid. Hom. H. in Merc. 56.

πᾰραγγέλλω, f. *ε̆λῶ*, v. (nuntio, edico, denuncio) *πεζῷ πᾰραγγείλας ᾰφαρ στρᾰτεύμᾰτῐ.* Aesch. Pers. 475. Syn. *ᾰπαγγέλλω, προστάσσω, κε̆λεύω, πᾰραινε̆ω, σημαίνω, προ̆λε̆γω.*

πᾰράγγελμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (praeceptum, mandatum) *φλο̆γὸς πᾰραγγέλμᾰσιν νε̆οις πῠρω-θέντᾰ.* Aesch. Agam. 464. Syn. *ἐντο̆λὴ, κε̆λευσμᾰ, πρόσταγμᾰ, ἐφε̆τμὴ, ἔνταλμᾰ.*

πᾰρᾰγίνο̆μαι, v. (adsum) *ἤνδᾰνε̆ κηρύκων, καί σφιν πᾰρ-*

1) Sed vid. Spitzner. Instt. Pros. graec. §. 60, h. not.
2) Non raro pro *πᾰρεστῐ* et *πᾰρεισῐ.*

ἐγίνετο δαιτί. Od. ρ, 173. Syn. προσγίνομαι, πάρειμι, ἐπιφοιτάω, πάρέρχομαι.

πάραγκάλισμα, ἄτος, τὸ, subst. (amplexus) ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται. Soph. Antig. 650. Syn. περίπλοκή, φίλημα. Phr. vid. Eur. Phoen. vv. 314—318.

πάραγράφω, f. ψω, v. (adscribo, inscribo) τί βέβούλευται· περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ πάραγράψαι. Arist. Lys. 513. Syn. γράφω, ἐγγράφω.

πάράγω, 2. aor. ἤγάγον, v. (1. deduco, produco, 2. perverto, 3. transeo) ἡ γὰρ τύχη πάρήγάγ' εἰς τὸ δυσμάθές. Eur. Iph. T. 479. Syn. προάγω, ἐξάγω, προφέρω, πάράπέμπω, ἐξάπάτάω, πάράτρέπω.

πάράδαρθάνω, 2. aor. ἔδαρθον, per metath. ἔδραθον, v. (juxta dormio) εἴ πως ἱμείραιτο πάραδράθέειν φιλότητι. Il. ξ, 163. Syn. πάράκειμαι, πρόσκειμαι.

πάράδειγμά, ἄτος, τὸ, subst. (exemplar, exemplum, documentum) πάράδειγμά τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἰσοψίν τ' ἔχει. Eur. Electr. 1085. Syn. εἰκὼν, χάρακτήρ.

πάράδέχομαι, f. ξομαι, v. (accipio, adprobo) σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς πάρ' ἐμοῦ πάρέδέξατο πρῶτον. Arist. Ran. 1015. Syn. δέχομαι, ἀποδέχομαι, λαμβάνω, ἐπιβάλλομαι.

πάράδιακονέω, v. (administro, inservio) καὶ τοῖσι τειχίζουσι πάράδιακονεῖ. Arist. Av. 839. Syn. διακονέω, ὑπηρετέω.

πάράδίδωμι, f. δώσω, v. (1. trado, 2. relinquo liberis vel posteris) πληγὴν οἰδήρου· πάράδοθεῖσαν εἰσιδών. Eur. Phoen. 1408. Syn. δίδωμι, μετάδίδωμι, προδίδωμι.

πάράδοχή, ῆς, ἡ, subst. (conservatio, assensio, institutio) πάτρίους πάράδοχὰς, ἃς θ' ὁμήλικας χρόνῳ. Eur. Bacch. 197.

πάράδύω, v. (irrepo) ἐκδρᾶσα πάρέδυν· ὃ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην. Eur. Eccl. 55. Syn. ὑπεισέρχομαι, ὑποδύμι.

πάράείδω, v. (juxta cano) παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικά δέ τοι πάράείδειν. Od. χ, 348.

πάράείρω, v. (ad latus suspendo) δέρμα· πάρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα. Il. π, 341. Syn. πάράκρέμάννυμι, ἐκκρέμάννυμι.

πάραζεύγνυμι, f. ξω, v. (adjungo, conjungo) ἠγησάμην οὖν, εἰ πάραζεύξειέ τις. Eur. fr. Meleag. 10, 1. Syn. κάταζεύγνυμι, σὔνάπτω, συζεύγνυμι.

πάράθάλπω, v. (calefacio, foveo) πάράθαλπόμένα φρένα μύθοις. Eur. Med. 143. Syn. θάλπω, κάτάθάλπω.

πάράθέλγω, f. ξω, v. (permulceo) ὀργὰς ἀτένεῖς πάράθέλξει. Aesch. Agam. 70. Syn. πάράθάλπω, θέλγω.

πάράθερίζω, et per syncopen πάράθρίζω, f. ίσω, v. (demeto, amputo) ἔμπης δ' ἀφλάστοιο πάρέθρισάν ἄκρα κόρυμβα. Apoll. Rhod. 2, 603. Syn. ἀποκόπτω, ἀποθερίζω, πάράτέμνω.

πάραί, vid. πάρ.

πάραιβάτης, ου, ὁ, et πάραίβάτις, ἴδος, ἡ, adj. (qui juxta alterum consistit in curru, ex quo pugnat; transgressor) πάραιβάτας ἔστησάν εἰς τάξιν δόρος. Eur. Suppl. 689. Vid. Apoll. Rhod. 1, 754.

πăραιβăσĭα, παρβăσĭα, ας, et *πăραίβăσĭς, ĕως, ἡ*, subst. (transgressio) *κĭ τ' ἀνδρῶν τĕ θĕῶν τĕ πăραιβăσĭας ἔφĕπούσαι*. Hes. Theog. 220. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 740. et Apoll. Rhod. 4, 832. Syn. *ὑπερβăσĭα, ἄπλăκĭα*. Epith. *ὠκŭποινŏς*.

Πăραίβĭŏς, ου, ὁ, N. P. (Paraebius) *σὺν τοῖσιν δ' ἵκανĕ Πăραίβĭŏς; ὡς ῥă οἱ ἦĕν*. Apoll. Rhod. 2, 458.

πăραιβŏλŏς, vid. *πăρăβŏλŏς*.

πăραιθύσσω, f. ξω, v. (accendo, emico, praeterveho) *λαίφĕă πάντ' ἐτĭναξĕ, πăραιθύξας πτĕρŭγεσσĭ*. Apoll. Rh. 2, 1257. Syn. *αἰθύσσω, ἀνăκινĕω, κăταίθω, ἀνĕγείρω*.

πăραινĕσĭς, ĕως, ἡ, subst. (adhortatio) *ἐς ποῖŏν ἕρπεις μῦθŏν, ἢ πăραίνĕσĭν;* Eur. Hel. 315. Syn. *συμβουλὴ, νουθĕσĭα, νουθĕτημă*.

πăραινĕω, f. ĕσω, v. (suadeo, hortor, doceo) *ῥᾷον πăραινεῖν, ἢ πăθόντă καρτĕρεῖν*. Eur. Alcest. 1087. Syn. *πăρăκăλĕω, πăρăκĕλεύŏμαι, ἀνăπείθω, συμβουλεύω, πρŏτρĕπω, ἀνăμιμνήσκω*.

πăραιρĕω, 2. aor. *εἱλŏν*, v. (aufero, privo) *λύπας πăραιρεῖ*. Eur. Hipp. 1106. Syn. *ἀφαιρĕω, αἱρĕω, ἐξαιρĕω, ἀπαινŭμαι, ἀποστĕρĕω*.

πăραισθăνŏμαι, 2. aor. *ᾐσθŏμην*, v. (sentio, decipior) *ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνĕταĭ· οὐχĭ πăρῄσθĕν*. Theocr. 5, 120. Syn. *αἰσθăνŏμαι, ἐπαισθăνŏμαι*.

πăραίσĭŏς, ον, ὁ et *ἡ*, adj. (infaustus) *ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψĕ, πăραίσĭă σήμăτă φαίνων*. Il. δ, 381. Syn. *ἀπαίσĭŏς, ἐνάντĭŏς, κăκώνŭμŏς, κăκŏς, πăρορνĭς*.

πăρăΐσσω, f. ξω, et Ion. imp. *πăραΐσσεσκŏν*, v. (praetercurro) *μύσας πăρᾷξον, κἀπŏλυσŏν, ὦ πăτĕρ*. Arist. Vesp. 988. Vid. Apoll. Rh. 2, 270. Syn. *πăρăτρĕχω, πăρĕλαύνω, πăρέρχŏμαι*.

πăραιτĕŏμαι, v. (peto, deprecor, detrecto) *"ἴθ' εἰς μέλαθρă σĕ δĕ πăραιτοῦμαι τăδĕ*. Eur. Iph. A. 685. Syn. *ἐξαιτĕŏμαι, αἰτĕω, ἱκĕτεύω, λιπăρĕω, ἀφίημĭ*.

πăραίτĭŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (aliqua ex parte causa, socius culpae) *ἡ Μοῖρă τούτων, ὦ τĕκνον, πăραίτĭŏς*. Aesch. Choeph. 897. Syn. *μĕταίτĭŏς, αἴτĭŏς, σŭναίτĭŏς*.

πăραιφăσĭα, ας, ἡ, πăραίφăσĭς et *πάρφăσĭς, ĕως, ἡ*, subst. (monitum) *τῷ νῦν ἡμĕτĕρῃσĭ πăραιφăσίῃσĭ πĭθεσθĕ*. Apoll. Rhod. 2, 324. Vid. Il. ο, 404. et ξ, 217.

πăραίφημĭ, vid. *πăρăφημĭ*.

πăρăκăθίημĭ, f. ήσω, v. (utrimque demitto) *πηδăλĭă τε ζεύγλαισĭ πăρăκăθίĕτŏ*. Eur. Hel. 1535. Syn. *κăθίημĭ*.

πăρăκăθέζŏμαι et *πăρăκăθημαι*, v. (adsideo) *μĕτă τοῦτŏ τῷ Πλούτωνĭ πăρĕκăθέζĕτŏ*. Aristoph. Plut. 727. Vid. Thesm. 416. Syn. vid. *πăρέζŏμαι*.

πăρăκαίρĭŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (intempestivus) *κρυπτăδίης εὐνῆς ἀλŏχου πăρăκαίρĭă ῥέζων*. Hes. Op. 327. Syn. *ἄκαιρŏς, αἰσχρŏς, ἀθĕμιστŏς*.

πăρăκăλĕω et *πăρăκăλĕŏμαι*, v. (advoco, accerso, hortor, oro) *εὖ δρῶν πăρăκăλει μ', ἀλλă μὴ λυπῶν ĕμĕ*. Eur. Iph.

Λ. 409. Syn. προσκᾰλε̆ω, κε̆λεύω, πᾰραινε̆ω, νουθε̆τε̆ω, θαρσύνω, πᾰροξύνω, πᾰραγγέλλω.

πᾰρᾰκᾰτᾰβάλλω, f. βᾰλῶ, v. (ordine depono, adapto, sacramento contendo) πάντη πᾰρᾰκάββᾰλο̆ν ἄσπε̆το̆ν ὕλην. Il. ψ, 127. Syn. κᾰτᾰβάλλω, πᾰρᾰβάλλω.

πᾰρᾰκᾰτᾰλε̆γο̆μαι, v. (juxta vel una cubo) τῷ δ' ἄρᾰ παρκᾰτε̆λεκτο̆ γυνή, τὴν Λεσβο̆θε̆ν ἦγε̆. Il. ι, 660. Syn. πᾰράκειμαι, πᾰρᾰκλίνο̆μαι, συγκᾰθεύδω, συγκοιμᾰ́ο̆μαι, συγκᾰτᾰκλίνο̆μαι, πᾰρᾰλε̆γο̆μαι.

πᾰρᾰκᾰτᾰτῐθημῐ, f. ήσω, v. (juxta depono) τηλο̆θε̆ν Αἱμο̆νίης, χθο̆νίης πᾰρᾰκάτθε̆το̆ νύμφαις. Apoll. Rh. 2, 506. Syn. πᾰρᾰτῐθημῐ, κᾰτᾰτῐθημῐ.

πᾰρᾰκαττύω, v. (adsuo, paro) ἡμῶν δ' ἕκαστος στῐβᾰ́δᾰ πᾰρε̆καττύε̆το̆. Arist. Plut. 663. Syn. καττύω, συῤῥάπτω, εὐτρε̆πίζω, ἐπῐβάλλω.

πᾰρᾰ́κειμαι, f. κείσο̆μαι, v. (prope jaceo) καὶ τᾰ̀ πᾰρᾰκείμε̆νᾰ. Arist. Lys. 1048. Syn. ἀνᾰ́κειμαι, πρόσκειμαι, πᾰρᾰκλίνο̆μαι, πᾰρᾰκᾰτᾰλε̆γο̆μαι, πρόσειμῐ.

πᾰρᾰκε̆λευσμᾰ, ᾰ́το̆ς, τὸ, subst. (hortamen) οὐ δὴ το̆ δεινὸν πᾰρᾰκε̆λευσμ' ἠκούσᾰμε̆ν. Eur. Iph. T. 321. Syn. κε̆λευσμᾰ, πᾰραίνε̆σῐς.

πᾰρᾰκε̆λητίζω, v. (juxta aut trans equito celete) ἡνῐ́κᾰ γε̆ κε̆λης κε̆λητᾰ̀ πᾰρᾰκε̆λητιεῖ. Arist. Pax. 900.

πᾰρᾰκινδυνεύω, v. (audacius periclitor) σῠ̀ δ' οὖν πᾰρᾰκινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ. Arist. Vesp. 6. Syn. κινδυνεύω, δῐᾰκινδυνεύω.

πᾰρᾰκινε̆ω, v. (moveo, moveor) ἰδού, σκο̆πει γ' ἤν με̆ πᾰρᾰκινήσαντ' ἴδῃς. Arist. Ran. 657. Syn. κινε̆ω, δῐᾰκινε̆ω.

πᾰρᾰκλαίω, f. κλαύσω, v. (temere fleo, ploro) δεῦρο̆ σὺν αὐλητῆρι πᾰρακλαίοντῐ γε̆λῶντε̆ς. Theogn. 1037. Syn. vid. κλάω.

πᾰρᾰκλῐδο̆ν, adv. (deflectendo) ἀλλ' ἡ μὲν λίπε̆τ' αὖθῐ πᾰρᾰκλῐδο̆ν οἷᾰ γε̆ραιή. Apoll. Rhod. 1, 315.

πᾰρᾰκλίνω, f. ῐνῶ, v. (juxta vel paululum declino) τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ πᾰρᾰκλίνεις. Arist. Pax. 157. Syn. ἐκκλίνω, πᾰρᾰτρε̆πο̆μαι, ἐκτρε̆πο̆μαι.

πᾰρᾰκοινᾰ́ω, v. (communico) συγγε̆νε̆σιν πᾰρε̆κοι-νᾶθ'. Pind. Pyth. 4, 236.

πᾰρᾰκοίτης, ου, ὁ, et 2. πᾰρᾰ́κοιτῐς, ῐδο̆ς, ἡ, subst. (consors lecti, maritus vel uxor) τώων ἐν κο̆νίῃσῐ βᾰ́λες θᾰλε̆ροὺς πᾰρᾰκοίτας. Il. θ, 156. Syn. 1. ἀκοίτης, πᾰρᾰκλίντωρ, ξυνᾰ́ο̆ρο̆ς, σύζυξ, εὐνήτωρ, ἀνὴρ, γᾰμε̆της, 2. γυνή, ἄκοιτῐς. Epith. 1. βᾰθῠ́πλουτο̆ς, θᾰλε̆ρο̆ς, βᾰρῠπο̆τμο̆ς, 2. αἰδοία, βᾰθῠ́ζωνο̆ς, βᾰθῠ́στερνο̆ς, νε̆ο̆γᾰμο̆ς, ἰφθίμη, ἐρᾰτή, κῡδρά.

πᾰρᾰκο̆λουθε̆ω, v. (sector) φε̆ρε̆ νῦν ἐγὼ σοι πᾰρᾰκο̆λουθῶ πλησίο̆ν. Arist. Eccl. 725. Syn. ἕπο̆μαι, ἀκο̆λουθε̆ω, συνο̆μαρτε̆ω.

πᾰρᾰκο̆μίζω, f. Att. ῐῶ, v. (deduco, adfero) γε̆ρων γε̆ροντᾰ πᾰρᾰκο̆μιζε̆. Eur. Herc. f. 124. Syn. κο̆μίζω, συνᾰ́γω, ἄγω, πᾰρᾰ́γω, πᾰρᾰπέμπω.

πᾰρᾰκŏνᾰω, f. ήσω, v. (1. exacuo, 2. instigo) *νῦν δὲ καὶ πᾰρηκŏνηνται.* Arist. Ran. 1116. Syn. *θήγω, ᾰκŏνᾰω, ὀξῠνω, πᾰροξῠνω.*

πᾰρᾰκŏπή, ῆς, ἡ, subst. (mentis error) *πᾰρᾰκŏπᾰ, πᾰρᾰφŏρᾰ, φρĕνŏδᾰλῐς.* Aesch. Eum. 330. Syn. *πᾰρᾰνοιᾰ, πᾰρᾰφρŏσῡνη.* Epith. *αἰσχρŏμητῐς, τᾰλαινᾰ.*

πᾰρᾰκŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mente privatus, furibundus) *πᾰρᾰκŏπῳ τĕ λήμμᾰτῐ στέλλĕται.* Eur. Bacch. 988. Syn. *πᾰρᾰφŏρŏς, φρĕνŏμᾰνής, φρĕνŏπλήξ, φρĕνώλης, φρĕνŏπληγής, μᾰνιώδης, ᾰφρων.*

πᾰρᾰκόπτω, v. (1. perperam cudo, 2. fraudo) *ὑπ' ἀλφῐτᾰμοιβῷ πᾰρĕκŏπην δῐχοινῐκῳ.* Arist. Nub. 640. Syn. *πᾰρᾰκρούω, πᾰρᾰλŏγίζŏμαι, ᾰφαιρĕŏμαι.*

πᾰρᾰκούω, f. κούσŏμαι, v. (exaudio) *ὁμόγνῐε Ζεῦ· καὶ πᾰρᾰκούων δεσπŏτῶν.* Arist. Ran. 750. Syn. vid. *ἀκούω.*

πᾰρᾰκρĕμάννυμῐ, f. κρĕμᾰσω, v. (juxta pendere facio) *χεῖρᾰ πᾰρακρĕμᾰσας· τŏ δ' ἔφελκĕτŏ μείλῐνŏν ἔγχŏς.* Il. ν, 597.

πᾰράκτιŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (littoralis) *ἀλλ' εἶμῐ πρός τĕ λουτρᾰ καὶ πᾰρακτῐους.* Soph. Aj. fl. 654. Syn. vid. *ᾰκτιŏς.*

πᾰρᾰκύπτω, f. ψω, v. (inclinato capite inspicio, despicio) *νῦν μέν μĕ πᾰρᾰκύψασᾰ προὔφθης, ὦ σαπρά.* Arist. Eccl. 884.

πᾰρᾰλαμβᾰνω, f. λήψω, 2. aor. ἔλᾰβŏν, v. (accipio, excipio) *τὸ σπέρμ' ᾰρουρᾰ πᾰρᾰλᾰβὼν, ἄλλον πᾰρᾰ.* Eur. Orest. 546. Syn. *ὑπŏλαμβᾰνω, ἐπῐλαμβᾰνω, ᾰνᾰδĕχŏμαι.*

πᾰρᾰλĕγŏμαι, f. ξŏμαι, v. (una cubo) *ἐν πρŏχŏῇς πŏτᾰμοῦ πᾰρĕλέξᾰτŏ δινήεντŏς.* Od. λ, 241. Syn. vid. *πᾰρᾰκᾰτᾰλĕγŏμαι.*

πᾰρᾰλείπω, f. ψω, v. (praetermitto, relinquo) *ἅ σοι πᾰρĕλῐπĕν ἥδĕ τῶν λŏγων, φρᾰσω.* Eur. Hel. 975. Syn. *λείπω, ᾰπŏλείπω, ᾰφῑημῐ, πᾰρῑημῐ, πᾰρᾰπέμπω.*

πᾰρᾰλείφω, v. (inunguo) *σαυτῷ πᾰρᾰλείφειν τᾰ βλĕφᾰρᾰ τῆς ἑσπĕρας.* Arist. Eccl. 406. Syn. *ᾰλείφω.*

πᾰρᾰληρĕω, v. (deliro, leviter desipio) *νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτŏν ὁρῶντες πᾰρᾰληροῦντ' οὐκ ἐλĕεῖτĕ.* Arist. Equit. 531. Syn. *πᾰρᾰφρŏνĕω, ληρĕω.*

πᾰρᾰλιŏς et *πᾰρᾰλŏς, ου, ὁ et ἡ*, adj. (mari adjacens, marinus) *ὄρνιοῖ φορβὴ πᾰρᾰλῐοις γĕνήσĕται.* Soph. Aj. fl. 1085. Vid. 412. Syn. *πᾰράκτιŏς, ᾰκτιŏς.*

πᾰρᾰλῐτĕω et *πᾰρᾰλῐταίνω*, 2. aor. ἤλῐτŏν, v. (offendo) *ἦ ῥᾰ θĕοὺς ὀλŏῇσῐ πᾰρήλῐτĕς ἀφρᾰδίῃσῐ.* Apoll. Rhod. 2, 246. Syn. *ᾰμαρτᾰνω, ᾰφᾰμαρτᾰνω.*

πᾰραλλᾰγαὶ, ῶν, αἱ, et *πᾰράλλαξῐς, ἕως, ἡ*, subst. (vices) *φρυκτωρῐῶν τĕ καὶ πῠρὸς πᾰραλλᾰγάς.* Aesch. Agam. 473. Syn. *ἐναλλᾰγή.*

πᾰραλλάξ, adv. (alternatim, juxta) *ἕρπει πᾰραλλὰξ ταῦτᾰ προσθĕν οὗτŏς ἦν.* Soph. Aj. fl. 1087. Syn. *ἐναλλάξ, ᾰμοιβᾰδῐς.*

πᾰραλλάσσω, f. ξω, v. (alterno, praetereo) *πᾰραλλάξασᾰ δῐᾰ χĕρῶν.* Aesch. Agaui. 413. Syn. *πᾰρᾰμείβŏμαι, πᾰρέρχŏμαι, πᾰρᾰμĕτρĕω.*

πᾰρᾰλῡω, f. ύσω, v. (persolvo, exsolvo) πᾰρέλυσε δ' ἄν Ἑλλάδος ἀλγεινούς. Eur. Androm. 304. Syn. ἀπολῡω, ἐκλῡω, ἀπαλλάττω, μεθίστημι, ἐκβάλλω.

πᾰρᾰμείβω et πᾰρᾰμείβομαι, v. (praetervehor) πᾰρᾰμείψειεν ἀνήρ. ἀλλ' οὐ. Soph. Oed. R. 504. Syn. διᾰμείβομαι, πᾰραλλάσσω, πᾰρέρχομαι.

πᾰρᾰμελέω, f. ήσω, v. (negligo, adspernor) ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ πᾰρημελημένον. Aesch. Eum. 300. Syn. ἀμελέω, ἐξᾰμελέω, ἀτημελέω.

πᾰρᾰμένω, παρμένω et πᾰρᾰμίμνω, v. (juxta maneo, perduro) τινὰ θρόεις ἄυτάν, ὦ πότνια, πᾰρᾰμένει. Eur. Orest. 1247. Vid. Il. ο, 400. et Od. β, 297. Syn. μένω, μίμνω, ἀνᾰμένω, διᾰκαρτερέω.

πᾰρᾰμετρέω, v. (1. metior secundum, 2. praetereo) γαίην Κεκροπίην πᾰρᾰ τ' Αὐλίδα μετρήσαντες. Apoll. Rh. 4, 1779. Syn. vid. πᾰραλλάσσω.

πᾰρᾰμεύομαι, v. (transeo, supero) μορφᾷ πᾰρᾰμεύσεται ἄλλων. Pind. Nem. 11, 17. Syn. πᾰρᾰμείβω, ὑπερέχω.

πᾰρᾰμίγνυμι, f. μίξω, v. (admisceo) ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ πᾰρᾰμίξας. Arist. Vesp. 873. Syn. μίγνυμι, ἀνᾰμίγνυμι, φύρω.

πᾰρᾰμίμνω, vid. πᾰρᾰμένω.

πᾰρᾰμνάομαι, f. ήσομαι, v. (mentionem facio) ὦ παγκάκιστε, καὶ πᾰρεμνήσω γὰρ αὖ. Soph. Trach. 1126. Syn. μνάομαι, μνημονεύω.

πᾰρᾰμολέω, perf. πᾰρᾰμέμοληκα, per sync. et mutat. παρμέμβλωκα, v. (accedo cum cura amica) μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Il. ω, 37. Syn. πᾰρειμι, πᾰρίσταμαι, προθυμέομαι.

πᾰρᾰμουσος, ον, ὁ et ἡ, adj. (dissonus) καὶ πᾰρᾰμουσος ἄτας. Aesch. Choeph. 460. Syn. ἄμουσος.

πᾰραμπίσχω, v. (obtego, involvo, praetexo) δέδοικα σ', οὐδὲν δεῖ πᾰραμπίσχειν λόγους. Eur. Med. 284. Syn. κᾰλύπτω, ἐρέφω.

πᾰραμπῠκίζω, Dor. πᾰραμπῠκίσδω, v. (crines fasciis religo) ἀλλ' ἄγε, κόμαν πᾰραμπῠκιδδε τε. Arist. Lysistr. 1316. Syn. ἀμπῠκίζω.

πᾰρᾰμυθέομαι, v. (1. hortor, 2. consolor) καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη πᾰρᾰμυθήσασθαι. Il. ι, 680. Syn. πᾰρηγορέω, πᾰρακᾰλέω, πᾰρᾰπείθω.

πᾰρᾰμύθιον, ου, τὸ, et πᾰρᾰμυθία, ἡ, subst. (solatium) οὐδὲ τε τῶν πυρσῶν πᾰρᾰμύθιον, οὐκ ἀμᾰρυγμα. Theocr. 23, 7. Syn. θελκτήριον, κήλημα, μείλιγμα, μειλικτήριον, θαλπωρή.

πᾰρᾰμυκάομαι, f. ήσομαι, v. (mugio, graviter sono) βρῠχία δ' ἠχὼ πᾰρᾰμυκᾶται. Aesch. P. V. 1118. Syn. μυκάομαι, ἀνᾰβοάω, βρύχω, βρυχάομαι.

πᾰρᾰνάομαι et πᾰρᾰναιετάω, v. (juxta habito) Ἀρκάδιην· ἡμῖν δε κᾰκὸς πᾰρενάσσατο γείτων. Call. fr. 143. Vid. Soph. Trach. 635. Syn. γειτνιάω.

πᾰρᾰνέομαι, v. (praetereo, praetervehor, praeternavigo) ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ, πόλεας πᾰρᾰνεισθε κόλωνούς. Apoll. Rh. 2, 357. Syn. πᾰρᾰπλέω, πᾰρέρχομαι, πᾰρᾰνίσσομαι.

πᾰρᾰνηνέω, v. (appono, accumulo) σῖτον δ' ἐσσυμένως πᾰρένήνεεν ἐν κᾰνέοισιν. Od. π, 51. Syn. σωρεύω, πᾰρᾰτίθημι.

πᾰρᾰνήχομαι, v. (praeternato) εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω πᾰρᾰνήξομαι, ἤν ποῦ ἐφεύρω. Od. ε, 417.

πᾰρᾰνικάω, v. (vinco) θηλυκρᾰτὴς ἀπέρωτος ἔρως πᾰρᾰνικᾷ. Aesch. Choeph. 591. Syn. νικάω.

πᾰρᾰνίσσομαι, v. (praetereo) ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον πᾰρένίσσετο πᾶσαν. Hom. Hymn. in Apoll. 430. Syn. vid. πᾰρέρχομαι.

πᾰρᾰνοέω, v. (desipio, demens sum) εἰ μήτε πᾰρᾰνοοῦσα καινουργεῖς λόγον. Eur. Iph. A. 838. Syn. πᾰρᾰφρονέω, ἀφρονέω, πᾰρᾰπαίω, μαίνομαι.

πᾰρᾰνοιᾰ, ας, ἡ, subst. (stultitia, amentia, dementia) ἔτλα, πᾰρᾰνοιᾰ σύναγε (i. e. σύνηγε). Aesch. Sept. c. Theb. 753. Syn. ἄνοιᾰ, ἄπονοιᾰ, πᾰρᾰφροσύνη, πᾰρᾰφορά, μᾰνία.

πᾰρᾰνομος, ον, ὁ et ἡ, adj. (contra leges faciens) πολέμῳ δίκας, πᾰρᾰνόμῳ δίκει. Eur. Troad. 284. (Dochm. dupl.) Syn. ἄνομος, ἄδικος.

πᾰρᾰνόμως, adv. (illicite) ὦ δεινὸν ἔργον πᾰρᾰνόμως εἰργασμένη. Eur. Med. 1118. Syn. ἀδίκως, ἀνόμως.

πᾰράντης, εος, ὁ et ἡ, adj. (in obliquum) vid. κᾰτάντης.

πᾰράξενος, ον, ὁ et ἡ, adj. (peregrinus, ignobilis, insuetus) ἄτιμα καὶ πᾰράσημα καὶ πᾰράξενα. Arist. Acharn. 517. Syn. ἀξόνιδιον.

πᾰραξόνιον, ου, τὸ, subst. (clavus inditus axi, ne rota excidat) σκινδαλμῶν τε πᾰραξόνια. Arist. Ran. 835.

πᾰρᾰπαίω, v. (excido, deliro, desipio) τί γὰρ ἐλλείπει μὴ πᾰρᾰπαίειν. Aesch. P. V. 1092. Syn. vid. πᾰρᾰφρονέω.

πᾰρᾰπάλλομαι, v. (juxta aliquem locum moveo me) οἷς πᾰρέπάλλετο. Eur. Iph. A. 228. Syn. πᾰρορμάω.

πᾰρᾰπατάω, f. ήσω, v. (astute decipio) οἴνῳ, πᾰρηπατήσας ἀρχαίας θεάς. Aesch. Eum. 731. Syn. vid. ἀπατάω.

πᾰρᾰπαφάω, 2. aor. ἤπαφον, v. (decipio, fallo) δάμνᾰται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· πᾰρά μ' ἤπαφε δαίμων. Od. ξ, 488. Syn. ἐξαπαφάω, πᾰρᾰπατάω.

πᾰρᾰπείθω, 2. aor. πᾰρέπιθον, Ion. et poet. παρπέπιθον et πᾰραιπέπιθον, v. (1. suadeo, 2. falsa persuasione decipio) πᾰρᾰπεισον δὲ σόν, ὃν λισ-σόμεθ'. Eur. Suppl. 65. Syn. πείθω, ἀνᾰπείθω, ἐκπείθω, πᾰρᾰκρούομαι, ἐξαπατάω.

πᾰρᾰπειρᾰομαι, v. (periculum facio) ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι πᾰρᾰπει-ρῶνται. Pind. Ol. 8, 4. Syn. πειρᾰομαι, διᾰπειρᾰομαι, πειράζω.

πᾰρᾰπέμπω, f. ψω, v. (praetermitto) αἵρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, πᾰρᾰπέμψατ' ἐφ' ἔνδεκα κώπαις. Arist. Equit. 546. Syn. διᾰπέμπω, προπέμπω, προάγω, πᾰρᾰκομίζω.

πᾰρᾰπέτᾰμαι, per sync. παρπέτᾰμαι, v. (praetervolo)

οἶδε, τᾰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενᾰ παρπέτᾰται. Call. Ep. 32, 6. Syn. πᾰρέρχŏμαι.

πᾰρᾰπĕτασμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. aulaeum, 2. praetextus) ἃ 'ν τοῖσῐ πᾰρᾰπĕτάσμᾰσιν τοῖς Μηδικοῖς γρᾰφουσῐν. Arist. Ran. 938. Syn. κᾰλυμμᾰ, πρόσχημᾰ.

πᾰρᾱπλάζω, f. άγξω, v. (praeter errare facio) ποῖ πᾰρĕπλάγχθην γνώμης ᾰγᾰθῆς; Eur. Hipp. 240. Syn. πλάζω, ᾰπŏπλάζω.

πᾰρᾱπλĕω, f. εύσω, et Ion. πᾰρᾱπλώω, f. ώσω, v. (praeternavigo) οἴη δὴ κείνη γĕ πᾰρέπλω ποντŏπŏρος νηῦς. Od. μ, 69. Syn. πᾰρᾰνĕŏμαι.

πᾰρᾱπληκτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mente captus) θᾰνεῖται πᾰρᾰπλήκτῳ. Soph. Aj. fl. 229. Syn. ἔμπληκτŏς, ᾱφρων, μᾰνιώδης.

πᾰρᾱπλὴξ, ῆγŏς, adj. (1. ex obliquo percussus a mari, 2. delirus) ἠϊŏνας τĕ πᾰραπλῆγας λῐμĕνας τĕ θᾰλάσσης. Od. ε, 440.

πᾰρᾱπλήσσŏμαι, f. ξŏμαι, v. (mente percellor, vesanus sum) ὥσπερ μĕθῠόντων, ἐστῐ πᾰρᾰπĕπληγμĕνᾰ. Arist. Eccles. 139. Syn. ἐμπλήσσŏμαι, μαινŏμαι, πᾰρᾱφρŏνĕω, ἐξέστην, φοιβάζŏμαι.

πᾰρᾱπνĕω, f. πνεύσω, v. (spiro praeter) ἀργῠρĕῃ, ἵνᾰ μήτῐ πᾰραπνεύσῃ ὀλῐγον πĕρ. Od. κ, 24. Syn. πνĕω, ἐπῐπνĕω.

πᾰρᾱπράσσω, f. ξω, v. (perperam ago) μηδĕνŏς ᾶλλου πᾰρᾱπραξαντŏς. Soph. Aj. fl. 261. Syn. ἁμαρτᾰνω.

πᾰρᾱπρισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (scobs) καὶ πᾰρᾰπρίσμᾰτ' ἐπῶν. Arist. Ran. 882.

πᾰραρŏς et πᾰρήŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (delirus) ταῦθ' ὁ πᾰραρος τῆνŏς ἐπ' ἔσχᾰτᾰ γῆς ἔλᾰβ' ἐλθών. Theocr. 15, 8. Syn. ᾶκοσμŏς, πᾰρᾱφρων. Vid. πᾰρήŏρŏς.

πᾰράῤῥειθρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (praeterfluens) ὁρᾷς πᾰραῤῥείθροισῐ χειμάῤῥοις ὅσᾰ. Soph. Antig. 723.

πᾰραῤῥήγνυμῐ, f. ῥήξω, perf. ἐῤῥωγᾰ, v. (disrumpo) μĕλαινᾰ τ' ἀκροῦ τις πᾰρέῤῥωγεν πŏδŏς. Soph. Philoct. 844.

πᾰράῤῥητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui exorari se patitur verbis) Ἕκτŏρ, ᾰμήχᾰνŏς ἐσσῐ πᾰραῤῥήτοισῐ πῐθέσθαι. Il. ν, 726.

πᾰραῤῥίπτω, f. ψω, v. (subeo periculum, audeo) τῐς οὗτŏς ἔσται; τίς πᾰραῤῥίψει, τĕκνᾰ. Soph. Oed. R. 1493. Syn. ᾰποῤῥίπτω, πᾰρᾰκινδυνεύω, ᾰπŏβάλλω.

πᾰραῤῥῠĕω, v. (elabor) πᾰρεῤῥῠηκĕν, ὡς λῐπω μή τῳ λᾰβεῖν. Soph. Philoct. 653.

πᾰράῤῥῠσῐς, ĕως, ἡ, et πᾰράῤῥῠμᾰ, τὸ, subst. (tegumentum) στολμοί τĕ λαίφους καὶ πᾰραῤῥῠσεις νĕώς. Aesch. Suppl. 723.

πᾰρᾰρῡθμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (abhorrens e numero) πŏδῐ πᾰρᾰρυθμ' εὔρυθμᾰ Φρῠγῐων. Arist. Thesm. 121. Syn. πᾰρᾰμουσŏς, ᾰμουσŏς.

πᾰρᾰσειρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fune conjunctus) πŏδῐ κηδοσῠνῳ πᾰρᾰσειρŏς. Eur. Orest. 1016. Syn. σειρᾰφŏρŏς.

πᾰρᾰσημŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (insignis, adulterinus, malus)

"ᾰτιμᾰ, καὶ πᾰρᾰσημά, καὶ πᾰράξενᾰ. Arist. Acharn. 518. Syn. κίβδηλο̆ς, κᾰκο̆ς, φαῦλο̆ς, ᾰσημο̆ς, ᾰδοξο̆ς, ᾰδο̆κῐμο̆ς.

πᾰρασκευάζω, f. ᾰσω, v. (paro, instruo) ᾰ'γὼ πᾰρεσκεύαζο̆ν, ἐκμοχθῶν βίᾳ. Eur. Herc. f. 1361. Syn. κᾰτασκευάζω, συντάσσω, τάσσω, εὐτρε̆πίζω, δῐᾱπράσσω.

πᾰρασκευὴ, ῆς, ἡ, subst. (apparatus, instructio) λευκὴν δε̆ χροιᾶν εἰς πᾰρασκευὴν ἔχεις. Eur. Bacch. 449. Syn. κᾰτασκευὴ, πο̆ροι.

πᾰρασκηνε̆ω, v. (tentorii modo explico) φᾶρος πᾰρεσκήνησε̆ν, ἐν δ' ᾰτέρμιο̆νῐ. Aesch. Eum. 637. Syn. πε̆ριστέλλο̆μαι, πᾰραστο̆ρέννυμῐ.

πᾰρασκο̆πε̆ω, v. (praetervideo) ἦ κάρτᾰ χρησμῶν ᾰρ' ἐμῶν πᾰρεσκο̆πεις; Aesch. Agam. 1223. Syn. οὐ τυγχᾰνω, ᾰμαρτᾰνω.

πᾰρασπᾰω, f. ᾰσω, v. (abstraho, avello) φρε̆νας πᾰρασπᾷς ἔπῐ λώβᾳ. Soph. Antig. 792. Syn. 'ᾰποσπᾰω, πᾰράσυρω, φθείρω, ᾰφέλκω.

πᾰρασπίζω, f. ῐσω, v. (1. juxta stans clypeo munio, 2. comes sum) μᾰ τὴν πᾰρασπίζουσᾰν ᾰρμᾰσίν πο̆τε̆. Eur. Ion. 1528. Syn. 'ῠπασπίζω, πᾰραστᾰτε̆ω, ᾰμύνω, πᾰρειμῐ, ο̆μαρτε̆ω.

πᾰρασπιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (qui prope alterius clypeum pugnat, defensor) ἐνδέξῐος σῷ πο̆δῐ πᾰρασπιστὴς γε̆γώς. Eur. Cycl. 6. Syn. 'ῠπε̆ρασπιστὴς, ἀσπῐδηφο̆ρο̆ς, σύμμᾰχο̆ς, πᾰραστᾰτης.

πᾰρᾱσσο̆ν, adv. (celeriter, confestim) κεκλο̆με̆νος δ' ἤῠσε̆ μᾰλα με̆γᾰ· τοὶ δε̆ πᾰρᾱσσο̆ν. Apoll. Rh. 1, 383. Syn. πᾰραυτῐκᾰ.

πᾰραστᾰδο̆ν, adv. (prope) ἐκτείνᾰτ' αὐτο̆, καὶ κῠκλῳ πᾰραστᾰδο̆ν. Aesch. Choeph. 970.

πᾰραστᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, subst. (postis, porticus) νὺξ ἦν· 'Ἄδράστου δ' ἦλθο̆ν εἰς πᾰραστᾰδᾰς. Eur. Phoen. 426. Syn. στᾰθμο̆ς.

πᾰραστᾰτε̆ω, v. (a latere sto, auxilior) πᾰραστᾰτήσειν τοῖς Κρε̆οντείοις πε̆λας. Soph. Oed. R. 400. Syn. πᾰρίστᾰμαι, πᾰρασπίζω, βο̆ηθε̆ω, ᾰρήγω.

πᾰραστᾰτης, ου, ὁ, et πᾰραστᾰτῐς, ῐδο̆ς, ἡ, subst. (qui a latere stat, auxiliator, socius) το̆ν 'Ηρᾰκλειο̆ν ἴστε̆ που πᾰραστᾰτην. Eur. Heracl. 89. Vid. Soph. Oed. C. 559. Syn. 'ᾰρωγο̆ς, ἔπᾰρωγο̆ς, βο̆ηθο̆ς, ᾰλεξητὴρ, προστᾰτης.

πᾰραστείχω, 2. aor. ἐστῐχο̆ν, v. (praetereo) δο̆μοις πᾰραστείχοντᾰ, καὶ τᾰδ' ἐννε̆πειν. Aesch. Choeph. 560. Syn. πᾰρέρχο̆μαι, πλησιᾰζω, πᾰρᾰνε̆ο̆μαι, πᾰρᾰβαίνω, πᾰρᾰνίσσο̆μαι.

πᾰραστε̆νᾰχω, v. (aggemo) ᾰθρο̆αι Αἰήταο̆ πᾰρεστε̆νᾰχοντο̆ θῠγατρῐ. Apoll. Rhod. 4, 1297. Syn. πᾰρᾰκλᾰω.

πᾰραστο̆ρε̆ω, f. ήσω, v. (sterno, extendo) 'ἐγώ σε̆ νὴ τὸν 'Ηρακλε̆α πᾰραστο̆ρῶ. Arist. Equit. 481. Syn. στο̆ρε̆ω, ἐκτείνω.

πᾰραστρε̆φω et πᾰραστρωφᾰω, v. (distorqueo) τὴν μοῖρᾰν εἰς το̆ μὴ χρε̆ὼν πᾰραστρε̆φων. Eur. fr. Melan. 12, 3. Vid. Apoll. Rhod. 2, 667. Syn. δῐαστρε̆φω.

πᾰρᾰσύρω, f. οῦρῶ, v. (in obliquum traho) τοῦτο̆ γε̆ τλητὸν πᾰρε̆συρᾰς ἔπο̆ς. Aesch. P. V. 1101. Syn. πᾰραστρε̆φω, πᾰραστρωφᾰω, δῐαστρε̆φω, πᾰρᾰτρε̆πω.

πᾰρασφάλλω, f. *ᾰλῶ*, v. (praeter excidere facio) *ἰσχὺν, οἰκείων πᾰρέσφαλεν κᾰλῶν*. Pind. Nem. 11, 41. Syn. *δῐασφάλλω, ἐπισφάλλω*.

πᾰρασχε̆δο̆ν, adv. (prope, illico) *δαῖτ' ἐντυνώμεσθᾰ πᾰρασχε̆δο̆ν, ὄφρᾰ δ' ἴωσῐν*. Apoll. Rhod. 1, 354. Syn. *πᾰραυτᾰ, πᾰρᾰχρῆμα, πᾰραυτῐκᾰ, σχε̆δο̆ν, ἐγγῠς*.

πᾰρασχε̆θω, inf. aor. *πᾰρασχεῖν*, vid. *πᾰρε̆χω*.

πᾰρᾰτάσσω, f. ξω, v. (aciem instruo) *'ἔπεὶ μο̆νος μ' ἔσωσε̆ πᾰρᾰτε̆ταγμε̆νο̆ν*. Arist. Vesp. 1118. Syn. *ἐκτάσσω, ἀντῐτάσσω*.

πᾰρᾰτείνω, v. (protendo) *ἤδὶ, πᾰρᾰτε̆τᾰται μᾰκρὰ πόῤῥω πᾰνῠ*. Arist. Nub. 212. Syn. *ἐκτείνω, προ̆τείνω, πᾰρέλκω*.

πᾰρᾰτεκταίνω, f. *ᾰνῶ*, v. (adfabricor) *αἶψᾰ κε̆ καὶ σῠ, γε̆ραιε̆, ἔπος πᾰρᾰτεκτήναιο̆*. Od. ξ, 131. Syn. *τεκταίνω, πᾰρασκευάζω*.

πᾰρᾰτέμνω, v. (praecido) *"ἔφησθᾰ σαυτῆς κᾶν πᾰρᾰτε̆μεῖν θῆμισῠ*. Arist. Lysistr. 132. Syn. *'ἀπο̆τέμνω, ἀποσχίζω, τέμνω*.

πᾰρᾰτῐθημῐ, f. *θήσω*, v. (appono) *σκῠφος τε̆ κισσοῦ πᾰρε̆θε̆τ' εἰς εὖρος τρῐῶν*. Eur. Cycl. 389. Syn. *προστῐθημῐ, δῐατῐθημῐ, κᾰτᾰτῐθημῐ, πᾰρᾰβάλλω*.

πᾰρᾰτίλλω, v. (depilo) *'ἀπο̆ρῶ, γρᾰφω, πᾰρᾰτίλλο̆μαι, λο̆γίζο̆μαι*. Arist. Acharn. 31. Syn. *τίλλω*.

πᾰρᾰτο̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a latere protensus, resolutus) *πᾰρᾰτο̆νους χε̆ρᾰς*. Eur. Alcest. 409.

πᾰρᾱτρε̆πω, f. ψω, *πᾰρᾱτρο̆πᾰω*, Ion. *ε̆ω*, et *πᾰρᾱτρωπᾰω*, v. (diverto, deflecto) *'Αντῐλο̆χος δε̆ πᾰρατρέψας ἔχε̆ μώνῠχᾰς ἵππους*. Il. ψ, 423. Vid. Od. δ, 564. et Il. ι, 496.

πᾰρᾱτρε̆χω, f. *θρέξω*, 2. aor. *ἔδρᾰμο̆ν*, v. (praetercurro) *οὕτω δε̆ καὶ σῠ πᾰρᾰτρε̆χ' εἰς τᾰ Πιττᾰλου*. Arist. Vesp. 1432. Syn. *ἐκθε̆ω, πᾰρε̆λαύνω, ἔπείγω, πᾰρέρχο̆μαι*.

πᾰρᾱτρε̆ω, f. *τρε̆σω*, v. (timefactus diffugio) *αἰο̆λᾰ, παμφᾰνο̆ωντᾰ· πᾰρέτρεσσαν δε̆ οἱ ἵπποι*. Il. ε, 295. Syn. *δῐᾱτρε̆ω, τρε̆μω*.

πᾰρᾱτρίβω, f. ψω, v. (attero) *ἐλθὼν πᾰρᾰτριβο̆με̆νός τε̆ μο̆λίβδῳ*. Theogn. 1101. Syn. *'ἐπῐτρίβω, προστρίβω*.

πᾰρᾱτρο̆πᾰω, Ion. *πᾰρᾱτρο̆πε̆ω* et *πᾰρᾱτρωπᾰω*, vid. *πᾰρᾱτρε̆πω*.

πᾰρᾱτρο̆πὴ, ῆς, ἡ. subst. (deflectio) *πᾰρᾰτρο̆πᾰ με̆λε̆ᾳ μοι*. Eur. Ion. 1230. Syn. *'ἀπο̆τρο̆πὴ, ἀπαλλᾰγὴ, ἀπο̆φευξῐς, ἀπο̆φῠγή*.

πᾰρᾱτρο̆πο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (deflexus, aversus, aversandus) *πᾰρᾰτρο̆πον με̆λο̆ς εὕρω;* Eur. Androm. 526. Syn. *'ἀπο̆τρο̆πο̆ς*.

πᾰρᾱτρώγω, 2. aor. *ἔτρᾰγο̆ν*, v. (abrodo) *καὶ τοῦ κῠκλου πᾰρε̆τρωγο̆ν ὑφ' ἁρμᾰτωλῐας*. Arist. Pax. 414. Syn. *τρώγω, ἀπο̆τρώγω, κᾰτεσθῐω*.

πᾰρᾰτυγχᾰνω, 2. aor. *ἔτῠχο̆ν*, v. (intervenio, obvius sum) *οἴη γᾰρ ῥᾰ θε̆ῶν πᾰρε̆τύγχᾰνε̆ μαρνᾰμε̆νοισῐν*. Il. λ, 74. Syn. *πε̆ρῐτυγχᾰνω, πᾰρειμῐ, πλησιάζω, με̆τειμῐ, ἔπέρχο̆μαι*.

πᾰραυδᾰω, f. *ήσω*, v. (colloquendo consolor) *μὴ δή μοι*

θᾰνᾰτόν γἔ πᾰρaύθα, φαίδῐμ' Ὀδυσσεῦ. Od. λ, 487. Syn. πᾰρηγὅρἔω, πᾰρᾰμυθἔὅμαι.

πᾰραυλίζω, f. ίσω, v. (1. juxta cubo, 2. habito) πᾰραυλίζουσᾰ πἔτρα. Eur. Ion. 496. Syn. πᾰρᾰκειμαι, πᾰρᾰκοιμᾰὅμαι, πᾰρᾰκᾰτᾰλἔγὅμαι, πᾰρᾰναιἔτᾰω, ἐγγίζω.

πᾰραυλὅς. ον, ὁ et ἡ, adj. (vicinus) ἀλλ' ὡς πᾰραυλὸν οἰκίσῃς· πὅλις δἔ σοι. Soph. Oed. C. 785. Syn. vid. πᾰροικὅς, γείτων.

πᾰραυτῐκᾰ, adv. (confestim, illico) αὐτὸς κὅμῐοῦμαι τὅ γἔ πᾰραυτῐκ' ἔνδὅθἔν. Arist. Vesp. 833. Syn. πᾰρᾰχρῆμᾰ.

πᾰρᾰφαίνω, f. ᾰνῶ, v. (ostendo) πᾰρφαινἔ μαν τὅν ὅρκὅν, ὡς ὅμῑώμἔθᾰ. Arist. Lys. 183. Syn. δηλὅω, ἀπὅφαίνω, φαίνω.

πᾰρᾰφἔρω, f. οίσω, et πᾰρᾰφὅρἔω, v. (juxta fero) ξύνθημᾰ πᾰρᾰφἔροντῐ ποίμἔσιν λὅχων. Eur. Phoen. 1156. Vid. Arist. Av. 840. Syn. πᾰρᾰγω, εἰσφὅρἔω, πρὅφἔρω.

πᾰρᾰφεύγω, per sync. παρφεύγω, v. (praeterfugio) παρφῠγἔειν σὺν νηῒ· φἔρει δἔ τἔ κρατὶ ἑκάστῳ. Od. μ, 99. Syn. πᾰρᾰπλἔω, ἀπὅφεύγω.

πᾰρᾰφημι, poet. πᾰραίφημῐ, v. (suadeo, hortor) μητρὶ δ' ἐγὼ πᾰρᾰφημῐ καὶ αὐτῇ περ νὅἔούσῃ. Il. α, 577. Vid. ω, 771. Syn. πᾰραινἔω, πᾰρᾰκᾰλἔω, πᾰρᾰμυθἔὅμαι.

πᾰράφθημῐ, 2. aor. πᾰρήφθην, v. (praevenio, praetercurro) κέρδἔσῐν, οὔτῐ τάχει γἔ πᾰραφθᾰμἔνος Μἔνἔλαὅν. Il. ψ, 515. Syn. φθάνω, πᾰρέρχὅμαι, πρὅλαμβᾰνω.

πᾰρᾰφὅρᾰ, ᾱς, ἡ, subst. (insania) vid. πᾰρᾰκὅπή.

πᾰρᾰφὅρὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (insanus) τῠφλὸν, τῠφλῷ στείχοντᾰ πᾰρᾰφὅρῳ πὅδῐ. Eur. Hec. 1033. Syn. vid. πᾰρᾰφρων.

πᾰρᾰφρὅνἔω, et poet. πᾰραιφρὅνἔω, v. (desipio) ἀλλ' ἢ πᾰρᾰφρὅνεῖς ἐτἔὅν, ἢ κὅρῠβαντιᾷς; Arist. Vesp. 8. Vid. Theocr. 25, 262. Syn. ᾰφραίνω, πᾰρᾰνὅἔω, πᾰρᾰπαίω, μαίνὅμαι, πᾰρᾰληρἔω, πᾰρᾰπλησσὅμαι.

πᾰρᾰφρων, ὅνὅς, et πᾰραφρὅνῐμὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (amens, desipiens) τί τὅδ' αὖ πᾰρᾰφρων ἔῤῥιψᾰς ἔπὅς. Eur. Hipp. 232. Vid. Soph. Oed. R. 691. Syn. ᾰφρων, ἔκφρων, πᾰρᾰπληκτὅς, ἀνὅητὅς.

πᾰρᾰφυκτὅς, Aeol. πάρφυκτὅς, q. v.

πᾰρᾰχᾰλᾰω, v. (relaxo) κᾰγωγ' ἔαν τῐ πᾰρᾰχᾰλᾷ, τὴν ἀντλῐαν φῠλάξω. Arist. Equit. 432. Syn. χᾰλᾰω.

πᾰρᾰχορδίζω, f. ῐῶ, et πᾰρᾰχορδἔω, v. (aberro a chorda, erro) μηδὲν πᾰρᾰχορδῐεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀπὅδεῖξαι. Arist. Eccles. 295. Syn. ἁμαρτᾰνω.

πᾰρᾰχὅρεύὅμαι, v. (choreis celebror) πᾰρᾰχὅρευὅμἔνῳ τρῐπὅδῐ. Eur. Ion. 466. Syn. ἀνᾰχὅρεύὅμαι, χὅρεύὅμαι, πᾰρενσᾰλεύω.

πᾰρᾰχρῆμᾰ, adv. (confestim) τοῦτὅ μἔν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν πᾰρᾰχρῆμᾰ. Arist. Vesp. 1048. Syn. πᾰρ' αὐτᾰ, πᾰραυτῐκᾰ, πᾰρασχἔδὅν, εὐθἔως.

πᾰρᾰψῠχή, ῆς, ἡ, subst. (solatium) *ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι πᾰρᾰψῠχή*. Eur. Hec. 280. Syn. vid. *πᾰρᾰμῡθῐον*.

πᾰρᾰψῡχŏμαι, v. (consolor) *φᾷ δὲ πᾰρᾰψῡχοισᾰ κᾰκὸν καὶ ἄναιδἑᾰ φωτᾰ*. Call. 6, 46. Syn. *πᾰρᾰμῡθἑŏμαι, πᾰρᾰκᾰλἑω, ἀναψῡχω*.

πᾰρβᾰτŏς, παρβαίνω, vid. *πᾰρᾰβᾰτὸς, πᾰρᾰβαίνω*.

παρβᾰσἰα, vid. *πᾰραιβᾰσἰα*.

παρβŏλᾰδην, adv. (a latere) *ἄλλŏτἑ παρβŏλᾰδην· ναύτῃσι δἑ χάρμᾰ τἑτυκται*. Apoll. Rhod. 4, 936.

παρδᾰκŏς, ἡ, ŏν, adj. (humidus, uvidus) *ἐπειδὴ παρδᾰκὸν τŏ χωρῖŏν*. Arist. Pax. 1148. Syn. *ῠγρŏς, δῐῠγρŏς*.

παρδᾰλἑα, ος, et *παρδᾰλῆ, ῆς, ἡ*, subaud. *δορά*, subst. (pellis pantherae) *παρδᾰλἑῃ μὲν πρῶτᾰ μἑτᾰφρἑνŏν εὐρῠ κᾰλυψἑ*. Il. κ, 29.

πάρδᾰλῐς, et Ion. *πόρδᾰλῐς, ἑως*, et *ῐŏς, ἡ*, subst. (panthera) *ἠῠτἑ πάρδᾰλῐς εἶσι βᾰθείης ἐκ ξῠλŏχοιŏ*. Il. φ, 573. Vid. ρ, 20. Syn. *ὀλŏᾰ, οὐρἑσῐφοιτŏς, θŏᾰ, στικτὴ, ἀναιδής*.

πᾰρἑᾰω, f. *ἑάσω*, v. (omitto, negligo) *τᾰ μὲν κᾰτ' οἴκους ἀμἑλεία πᾰρεἰᾰσἑν*. Eur. fr. Antiop. 29, 2. Syn. vid. *ἐᾰω*.

πᾰρεγγῠᾰω, v. (in manus trado, vador) *ἐκτεινŏν, ἐκτείνοντŏ· καὶ πᾰρηγγῠων*. Eur. Suppl. 710. Syn. *ἐγγῠᾰω, πᾰρἑχω, πᾰρᾰδῐδωμῐ*.

πᾰρἑδρεύω, v. (adsideo) *ᾄδον νύμφῃ πᾰρἑδρεύοις*. Eur. Alcest. 762. Syn. *πᾰρἑζŏμαι, πᾰρημαι, πᾰρίζŏμαι, πρŏσἑδρεύω, προσκᾰθἑζŏμαι, πᾰρᾰκᾰθἑζŏμαι, πᾰρᾰκᾰθημαι*.

πᾰρἑδρŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (adsidens) *τᾷ σŏφίᾳ πᾰρἑδρους*. Eur. Med. 839. Syn. *σῠνἑδρŏς, σύνθακŏς*.

πᾰρἑζŏμαι et *πᾰρίζω*, v. (adsideo) *ἱἑρῆ γάρ σοί γἑ πᾰρἑζἑτŏ, καὶ λᾰβἑ γούνων*. Il. α, 557. Vid. Od. δ, 311. Syn. vid. *πᾰρἑδρεύω*.

πᾰρειᾰ, ᾶς, πᾰρηῐς, ῐδŏς, ἡ, et *πᾰρήῐŏν, τὸ*, subst. (gena) *δὸς, καὶ πᾰρειᾰν προσβᾰλὼν πᾰρηῐδῐ*. Eur. Hec. 410. Syn. *γἑνῠς*. Epith. *λαμπρά, ἄπᾰλή, ἀμφῐδρῠφŏς, χᾰρῐἑσσᾰ, θᾰλἑρά, παρθἑνικη*.

πᾰρείας, ου, et *πᾰρώας, ὁ*, subst. (serpens quidam Aesculapii sacer) *ὄδᾰξ ἐλᾰβŏμην, ὡς πᾰρείας ὢν ὄφῐς*. Aristoph. Plut. 690.

πᾰρεικᾰθω et *πᾰρείκω*, v. (cedo, concedo) *καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς πᾰρεικᾰθειν*; Soph. Antig. 1102. Vid. Philoct. 1048. Syn. *ὑπείκω, ὑφῐἑμαι, ὑπŏχωρἑω, ὑπŏδῐδωμῐ*.

πᾰρειμῐ, f. *ἑσŏμαι*, v. (adsum) *αἵ δ' αὖ πᾰρεισῐ τοῖς ἐμοῖς θρηνήμᾰσῐ*. Eur. Orest. 132. Syn. *πᾰρᾰγίγνŏμαι, πᾰρίστᾰμαι, προσίστᾰμαι*.

πᾰρειμῐ, inf. *ἰἑναι*, v. (advenio, progredior) *τοιόσδ' αὐτοὺς πᾰρἰοντᾰς ἐπήϊσἑν, ὧν οἱ ἰόντων*. Apoll. Rhod. 2, 135. Syn. *πᾰρείσδυμῐ, ἀφῐκνἑŏμαι*.

πᾰρειπŏν [1]), aor. v. *πᾰρᾰφημῐ*, v. (persuadeo) *μόγις πᾰρειποῦσᾰ φρἑνᾰς*. Aesch. P. V. 132. Syn. *πᾰρᾰπείθω*.

1) Prima syllaba ap. Homer. arsi producitur.

πᾰρείρω, v. (1. insero, 2. servo, si locus Sophoclis infra laudatus est sanus) *ἔσθλ-ὸν ἕρπει· νόμους πᾰρείρων*. Soph. Antig. 368. Exp. *πᾰρείρων, ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους*.

πᾰρεισδέχομαι, v. (accipio a) *πᾰρεισδέδεγμαι, φορτὸν ὥστε ναυτίλος*. Soph. Trach. 537. Syn. vid. *ἀποδέχομαι*.

πᾰρεισδυμι, v. (irrepo, clam introëo) *τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με πᾰρεισδύς*. Call. Epigr. 45, 5. Syn. *ὑποτρέχω, πᾰρειμι, πᾰρᾰδύομαι*.

πᾰρεκβαίνω, v. (transgredior) *ἰθείας, καὶ μή τι πᾰρεκβαίνουσι δικαίου*. Hes. Op. 224. Syn. *πᾰρᾰβαίνω, πᾰρέξειμι, πᾰρέρχομαι*.

πᾰρεκθέω et *πᾰρεκνέομαι*, v. (praetercurro, praetereo) *ἔνθεν δὲ προτέρωσε πᾰρεξέθεον Μελίβοιαν*. Apoll. Rhod. 1, 592. Vid. 2, 943. Syn. *πᾰρέρχομαι, πᾰρᾰνέομαι, πᾰρᾰτρέχω, πᾰρᾰνίσσομαι*.

πᾰρεκπροφεύγω, v. (e manibus effugio) *παντοίην, ἵνα μή σε πᾰρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα*. Il. ψ, 314. Syn. *πᾰρᾰφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω*.

πᾰρεκτελέω, v. (efficio) *θυμὸς ἐμὸς, μήδ' ἄλλο πᾰρεκτελέσειε τε δαίμων*. Mosch. 4, 125. Syn. vid. *ἐκτελέω*.

πᾰρεκτρέπω, f. ψω, v. (averto, diverto) *πᾰρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θᾰνεῖν*. Eur. Suppl. 1121. Syn. *πᾰρᾰτρέπω, ὑπεξαιρέομαι*.

πᾰρελαύνω et *πᾰρεξελαύνω*, f. ἐλάσω, v. (praeterveho, obequito) *καί νυ κεν ἢ πᾰρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν*. Il. ψ, 382. Vid. Od. μ, 47. Syn. *ἐξελαύνω, πᾰρέρχομαι, πᾰρᾰτρέχω*.

πᾰρελκύω, f. ύσω, et *πᾰρέλκω*, f. ξω, v. (extraho, protraho, remoror) *Εὔπολις μὲν τὸν Μᾰρικᾶν πρώτιστον πᾰρείλκυσεν*. Arist. Nub. 553. Vid. Od. σ, 281. Syn. *ἐξέλκω, πᾰρᾰτείνω, μηκύνω, ἀνᾰβάλλομαι*.

πᾰρεμβάλλω, f. ᾰλῶ, v. (immitto) *τοῦτό γὰρ πᾰρεμβᾰλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν*. Arist. Vesp. 481. Syn. vid. *ἐμβάλλω*.

πᾰρεμβλέπω, f. ψω, v. (oblique tueor) *κυρτῶν τε νῶτα κεὶς κέρας πᾰρεμβλέπων*. Eur. Hel. 1557. Syn. *πᾰρᾰβλέπω*.

πᾰρεμπολάω, f. ήσω, v. (1. insuper s. furtim emo, 2. comparo) *γάμους πᾰρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσιν*. Eur. Med. 906. Syn. *ὠνέομαι*.

πᾰρενανθέω, perf. *ἐνήνοθα*, v. (superne floreo, surgo) *τοίη πᾰρενήνοθε μῆτις*. Apoll. Rhod. 1, 664.

πᾰρεννέπω, v. (dico admonendo) *τοῖα πᾰρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις*. Apoll. Rhod. 3, 367. Syn. *πᾰραυδάω*.

πᾰρενσαλεύω, v. (tripudio) *μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ πᾰρενσαλεύων*. Arist. Plut. 291.

πᾰρὲξ et *πᾰρὲκ*, praep. (extra) *ὡς ἄρα φωνήσαντε, πᾰρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι*. Il. κ, 349. Vid. υ, 133.

πᾰρεξᾰμείβω, f. ψω, v. (praetereo, transeo) *δύετο, Πη-*

λιᾶδας δἒ πᾰρεξήμειβὄν ἐρίπνας. Apoll. Rhod. 1, 581. Syn. πᾰρᾰμείβω, πᾰραλλάσσω, πᾰρέρχὄμαι.

πᾰρεξαυλἕω, v. (tibia canere desino, detero) οὐδἓν ὄντᾰς, ἀλλᾶ κωφοὺς, καὶ πᾰρεξηυλημἕνους. Arist. Acharn. 681. Syn. κᾰτᾰτρίβω.

πᾰρέξειμἴ, v. (praetereo) πᾰρεξἴόντες δ' ἄλλὄς ἄλλὄθεν φίλων. Eur. Phoen. 1563. Syn. πᾰρεκβαίνω, ὑπερβαίνω.

πᾰρεξελαύνω, vid. πᾰρἕλαύνω.

πᾰρεξἔρἕω, fut. irr. v. πᾰρεξειπεῖν, v. (praeter verum loquor, percontor) ἤ τἴ πᾰρεξἔρἕεσθαἴ, ὄ τοι φἴλὄν, ἠἕ τὶ φάσθαι. Apoll. Rhod. 3, 978. Syn. πᾰρᾰφημἴ.

πᾰρεξἔρχὄμαι, 2. aor. ἦλθὄν, v. (juxta vel clam egredior, anteverto) ῥεῖᾰ πᾰρεξελθοῦσᾰ· τἴς ἂν θεὸν οὐκ ἐθἕλοντᾰ. Od. κ, 573. Syn. ἐξέρχὄμαι, πᾰρέρχὄμαι, πᾰρέξειμἴ.

πᾰρεργᾰτης, ου, ὁ, subst. (rerum futilium opifex) κομψὸς γ' ὁ κῆρυξ, καὶ πᾰρεργᾰτης λὄγων. Eur. Suppl. 436.

πᾰρεργὄν, ου, τὸ, subst. (res secundaria, appendix, accessio) ἀλλ' ἐν πᾰρέργῳ θοῦ μἕ· δυσχἕρειᾰ μἕν. Soph. Phil. 473. Syn. προσθήκη.

πᾰρερπύζω, f. ύσω, et πᾰρέρπω, f. ψω, v. (clam repo) ἔσω πᾰρερπὔσασᾰ, πρὶν τὸν ἄνδρᾰ μἕ. Arist. Eccl. 511. Vid. Theocr. 15, 48. Syn. ἐφερπύζω, πᾰρεισδὔὄμαι, πᾰρέρχὄμαι.

πᾰρέρχὄμαι, 2. aor. ἦλθὄν, f. ἐλεύσὄμαι, v. (1. praetereo, 2. elabor) ξὺν πατρὶ, καὶ πᾰρῆλθἕ νυμφἴκοὺς δὄμους. Eur. Med. 1134. Syn. διέρχὄμαι, εἰσέρχὄμαι, πᾰρᾰνἕὄμαι, πᾰρᾰνίσσὄμαι, πᾰρἴκνἕὄμαι, πᾰραστείχω, πᾰρᾰμείβω, πᾰρἕλαύνω, πᾰροίχὄμαι.

πᾰρἕσειδω, v. (inspicio) γυμνᾶς πᾰρἕσἴδὼν, ἐξἕβᾰλ', οἴω, τὸ ξἴφὄς. Arist. Lys. 156. Syn. πᾰρείδω, ἐσλεύσσω.

πᾰρεσθἴω, v. (rodo) ὥσπερ θὔρας σοῦ τῶν λὄγἴων πᾰρεσθἴει. Arist. Equit. 1023. Syn. ἐσθἴω, ἀπεσθἴω.

πᾰρέστἴὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui ad focum stat vel est) μήτ' ἐμοὶ πᾰρέστἴὄς. Soph. Antig. 373. Syn. ἐφέστἴὄς, οἰκεῖὄς, σύνοικὄς, σὔναυλὄς.

πᾰρευθύνω, f. ὔνῶ, v. (a recta via averto vel depello) χεροῖν πᾰρευθύνοντἕς· οὐ γᾰρ ἐσθ' ὅπου. Soph. Aj. fl. 1069. Syn. ἐκτρἕπω, πᾰρᾰτρἕπω, ἐκκλίνω, πᾰρᾰφἕρω.

πᾰρευκηλἕω, v. (mulceo, delinio) πηγᾶς ἄφαίρει, καὶ πᾰρευκήλει λὄγοις. Eur. Herc. fur. 99. Syn. πᾰρᾰμυθἕὄμαι, πραΰνω.

πᾰρευνάζὄμαι, v. (juxta cubo) δμωῇσιν δἕ γὔναιξἴ πᾰρευνάζεσθἕ βιαίως. Od. χ, 37.

πᾰρευνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (juxta accumbens) ἰὼ, ἰὼ πῆμᾰ πατρἴ πᾰρευνὄν. Aesch. Sept. c. Theb. 1006. Syn. σύνευνὄς, ὅμευνὄς, πᾰρέστἴὄς, ὁμευνἕτης.

πᾰρευτρἕπίζω, f. ίσω, v. (apparo, ordino) ἀπἕλθἕθ' ὑμεῖς καὶ πᾰρευτρἕπίζἕτἕ. Eur. Iph. T. 726. Syn. εὐτρἕπίζω, πᾰρασκευάζω, εὖ τάσσω.

πᾰρἕχω, f. ἕξω, 2. aor. ἔσχὄν, πᾰρίσχω, πᾰρίσκω et πᾰρασχἕθω, f. ήσω, v. (praebeo) ὄχλον δἕ πᾰρἕχων παρθἕνῳ νόσοις

ε̆μοῖς. Eur. Orest. 276. Vid. Il. ι, 634. Hes. Theog. 639. et Pind. Pyth. 1, 90. Syn. δίδωμῐ, πο̆ρίζω, ὑπηρε̆τε̆ω, ο̆πάζω, προστίθημῐ.

πᾰρηβᾰω, v. (aetatis vigorem transeo) ψαμμῐας ᾰκᾰτους πᾰρή-βησεῖν. Aesch. Agam. 957.

πᾰρηγο̆ρε̆ω, et Ion. **πᾰρηγο̆ρε̆έσκω**, v. (consolor, lenio, hortor) πᾰρηγο̆ρησο̆ν, ὡς ᾰποκτείνειν φθο̆νο̆ς. Eur. Hec. 288. Vid. Apoll. Rhod. 3, 610. Syn. πᾰρᾰμυθε̆ο̆μαι, πᾰρευκηλε̆ω, πᾰρᾰκᾰλε̆ω, κᾰτᾰθέλγω.

πᾰρηγο̆ρῐα, ας, ἡ, et **πᾰρηγο̆ρημᾰ**, subst. (solatium) μᾰλᾰκαῖς ᾰδο̆λοισῐ πᾰρηγο̆ρῐαις. Aesch. Agam. 94. Syn. πᾰρᾰμύθῐο̆ν, πᾰραψῠχὴ, παρφᾰσῐα.

πᾰρήῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (1. gena, 2. ornatus ad genas) αὐτῆς τήκε̆το̆ καλᾰ πᾰρήῐᾰ δακρῠχε̆ούσης. Od. τ, 208. Syn. Syn. vid. πᾰρειᾰ.

πᾰρηῐς, vid. **πᾰρειᾰ**.

πᾰρήκω, v. (1. praetereo, 2. prodeo) πᾰρῆκε̆ν, ὥστε̆ βρᾰχε̆ᾰ μοι δεῖσθαι φρᾰσαι. Soph. Oed. C. 570. Syn. vid. πᾰρέρχο̆μαι.

πᾰρημαι, v. (juxta sedeo) ὡς μή μοι τρύζητε̆ πᾰρήμε̆νοῐ ᾰλλο̆θε̆ν ᾰλλο̆ς. Il. ι, 311. Syn. vid. πᾰρέζο̆μαι.

πᾰρήμε̆ρο̆ς, Dor. **πᾰρᾰμε̆ρο̆ς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (quotidianus) ἀ-εὶ πᾰρᾰμε̆ρο̆ν ἑολο̆ν. Pind. Ol. 1, 160. Syn. ἑτε̆ρήμε̆ρο̆ς.

πᾰρηξῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (adventus) σπαρνὰς πᾰρήξεις καὶ κᾰκοστρώτους—τῐ δ' οὐ. Aesch. Agam. 539.

πᾰρηο̆ρῐα, ας, ἡ, subst. (lorum vel catena qua equus παρήορος adjungitur τῇ ξυνωρίδι) ὄφρ' ὁ̆ γε̆ρων ἵπποιο̆ πᾰρηο̆ρῐας ᾰπε̆ταμνε̆. Il. ϑ, 87.

πᾰρήο̆ρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (juxta adjunctus, effuse protensus) καὶ νῦν ᾰχρεῖον καὶ πᾰρήο̆ρον δε̆μας. Aesch. P. V. 371. Syn. πᾰρᾰσειρο̆ς, σειρᾰφο̆ρο̆ς.

παρθε̆νεία et **παρθε̆νῐα**, ας, ἡ, subst. (virginitas) ἣ παρθε̆νείαν πατρο̆ς ἐξητήσᾰτο̆. Eur. Troad. 973. Vid. Phoen. 1501. Syn. παρθε̆νευμᾰ, κο̆ρεία. Epith. ἐραννὴ, φᾰεινὴ, ἱμε̆ρο̆εσσᾰ, κᾰθᾰρὰ, θε̆ο̆ειδὴς.

παρθε̆νειο̆ς, ου, ὁ et ἡ, **παρθε̆νῐο̆ς** et **παρθε̆νῐκο̆ς**, ἡ, ο̆ν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (virgineus) ἡμῖν, ὅσαισῐ παρθε̆νειο̆ς ἡδο̆νή. Eur. Hipp. 1297. Vid. Phoen. 231. et Electr. 174.

παρθε̆νευμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (1. virginitas, 2. occupatio virginea) ὦ μοι· νο̆θον με̆ παρθε̆νευμ' ε̆τικτε̆ σο̆ν. Eur. Ion. 1474. Syn. vid. παρθε̆νειο̆ς.

παρθε̆νεύω, v. (1. virgines educo, 2. med. virgineam vitam duco) ἣ παρθε̆νεύσειν παῖδᾰς ἐν δο̆μοις κᾰλῶς. Eurip. Suppl. 462.

Παρθε̆νο̆παῖο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Parthenopaeus, unus e septem ducibus in bello Thebano) ὅδ' ἐστῐ Παρθε̆νο̆παῖο̆ς, Ἀτᾰλάντης γο̆νο̆ς. Eur. Phoen. 150. Phr. vid. Aesch. Sept. c. Theb. 525—545.

παρθἔνὄπίπης, ου, ὁ, subst. (virginum spectator) *τοξὄτᾰ λωβητὴρ, κἔρᾰ ἀγλᾰἔ, παρθἔνὄπῖπᾰ.* Il. λ, 385. Exp. *ὄ τὰς παρθἔνους ὀπιπτεύων καὶ ἐπῖτηρῶν, γῦναιμᾰνής.*

παρθἔνὄς, ου, et **παρθἔνῐκὴ**, ῆς, ἡ, subst. (virgo) *νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθἔνον τ' ἀπάρθἔνὄν.* Eur. Hec. 610. Vid. Il. σ, 567. Syn. *κὄρα, κούρα, παῖς, παιδίσκη.* Epith. *ἄδμῆς, ἀπᾰλὴ, ἄδμητὄς, ἄνανδρὄς, ἄζῦξ, ἀλφἔσίβοια, ἀπτὄλἔμὄς, αἰδοιά, ἀλκήεσσᾰ, θᾰλᾰμηπὄλὄς, ἔρῦσίπτὄλῐς, ῥὄδὄπηχῦς, σὄφὴ, νἔα, ἀνῦμἔναιὄς, ἀπὄβλεπτὄς, ἴση θἔαῖσῐ, νύμφῐὄς.*

παρθἔνόσφᾰγὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (e virgine mactata) *μῐαίνων παρθἔνοσφᾰγοισῐν.* Aesch. Agam. 202.

παρθἔνὼν, ῶνὄς, ὁ, subst. (1. conclave virginum, 2. templum Minervae) *ἐν παρθἔνῶσῐ μίμνἔ σοῖς, ἔπεὶ πὄθου.* Eur. Phoen. 201. Syn. *ὄχῦρὄς, κἔνὄς, νυμφὄκὄμὄς, ἄφῦλακτὄς.*

παρθἔνωπὄς, ου, ὁ, subst. (qui virginea facie est) *μὴ παρθἔνωπὄς, ἀλλᾰ τἀνδρείου τρὄπου.* Eur. Electr. 949.

Πάρθῐὄς, ου, ὁ, adj. (Parthius) *καὶ Παρθῐους τῐς ἄνδρᾰς.* Anacr. 55, 3.

πᾰρῐαύω, v. (juxta commoror, una cubo) *εἵλἔτ'· ἔχει δ' ἄλὄχον θυμαρἔᾰ, τῇ πᾰρῐαύων.* Il. ι, 336. Syn. vid. *πᾰραυλίζω.*

πᾰρίζω, vid. **πᾰρέζὄμαι.**

πᾰρῑημῐ, f. ήσω, 1. aor. ηκᾰ, v. (1. praetermitto, admitto, 2. solvo, 3. remitto) *παῖδας πᾰρήσω τοὺς ἔμοὺς κᾰθυβρῖσαι.* Eur. Med. 1057. Syn. *πᾰρᾰλείπω, μἔθῐημῐ, ἀνῑημῐ, συγχωρἔω.*

Πᾰρῐὄς, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. (Parius) *στάλαν θἔμεν, Πᾰρίου.* Pind. Nem. 4, 131.

πᾰριππεύω, v. (praeter equito) *πόντου πᾰριππεύοντἔ, πέμψὄμεν πᾰτραν.* Eur. Hel. 1664. Syn. *ἱππεύω, πᾰρᾰτρἔχω, πᾰρἔλαύνω.*

Πᾰρῐς, ῐδὄς, et ῐὄς, ὁ, N. P. (Paris) *τῶν δ' ἔτἔρων Πᾰρῐς ἦρχἔ, καὶ Ἀλκᾰθὄος καὶ Ἀγήνωρ.* Il. μ, 93. Syn. *Ἀλἔξανδρὄς.* Epith. *δύσπᾰρῐς, γῦναιμᾰνής, ἠπἔρὄπευτὴς, τοξὄτης, λωβητὴρ, παρθἔνὄπίπης, δῖὄς, αἰνὄπᾰρῐς, Δαρδᾰνίδης, Πρῐᾰμοιὄ παῖς, Ἰδαῖὄς, Πριᾰμίδης, βούτης, μἔγᾰθυμὄς, βᾰσῐλεὺς, θἔὄειδὴς, οὐλὄμἔνὄς.*

πᾰρῐσὄω, v. (aequiparo) *τὰν οὐδ' ἄν τῐς ἄμωμὄς ἔπεί χ' Ἑλἔνη πᾰρῐσώθη.* Theocr. 18, 25. Syn. *ὁμοιὄω, ἐξῐσὄω, ἰσὄφᾰρίζω, ἰσάζω.*

πᾰρίστημῐ, f. αστήσω, v. (juxta statuo) *ὥστ' ἐν κᾰκοῖσῐν εὐμἔνεῖς πᾰρεστᾰναι.* Eur. Alcest. 212. Syn. *πᾰρἔχω, ἔφίστημῐ, πᾰρᾰφἔρω, πᾰραστᾰτἔω, πᾰρειμῐ.*

πᾰρίσχω, vid. **πᾰρἔχω.**

πάρμὄνὄς et **πᾰρᾰμὄνὄς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (permanens, constans) *ὄλβὄς ἀνθρώποισῐ παρμὄνώτἔρὄς.* Pind. Nem. 8, 29. Syn. *μὄνῐμὄς, βἔβαιὄς.*

Παρνάσῐὄς, α, ὄν, **Παρνασῐς**, ῐδὄς, ἡ, et **Παρνασῐᾰς**, ᾰδὄς, adj. (Parnassius) *ὄλωλἔ πορθηθεῖσ'· ὁ γὰρ Παρνάσῐὄς.* Eur. Troad. 9. Vid. Aesch. Choeph. 555. et Eur. Ion. 86.

Παρνασὄς, et Ion. **Παρνησὄς**, οῦ, ὁ, N. P. (Parnas-

sus, mons Phocidis) Παρνασοῦ κἄτἔνάσθην. Eur. Phoen. 214. Epith. νἴφὄεις, νἴφὄβὄλὄς, δἴκὄρῦφὄς, δἴκἄρηνὄς, δἴλὄφὄς.

Πάρνης, ηθὄς, ἡ, N. P. (Parnes, mons Atticae) βλἔπἔ νυν πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κἄτἴοὐσας. Arist. Nub. 323.

Παρνήσιὄς, α, ὄν, adj. (Parnesius) ὀλίγου γ' ἀπἔθἄνὄν ἄνθρἄκες Παρνήσιοι. Arist. Acharn. 348.

πάρνοψ, ὄπὄς, ὁ, subst. (genus locustae) ὃ δ' ἀνἄκρἄγὼν, ἀντήκἄσ' αὐτὸν πάρνὄπἴ. Arist. Vesp. 1311.

πἄρὄδεύω, v. (praetergredior) τοῦτὄν ἔρως ἔκτεινἔν, ὄδοίπὄρἔ, μὴ πἄρὄδεύσῃς. Theocr. 23, 47. Syn. vid. πἄρέρχὄμαι.

πἄροίγω, f. ξω, v. (parum aperio) τῆσδἴ πἄροίξας τῆς θῦρας, ἵνἄ μή μ' ἴδῃ. Arist. Pax. 50. Syn. ὑπἄνοίγω.

πἄροιθἔ, πἄροιθἔν et πἄρὄς, adv. et praep. (antea) δούλης πὄδῶν πἄροιθἔν ἐν κλὔδωνίῳ. Eur. Hec. 48. Vid. Il. ϑ, 73. Syn. ἔμπροσθἔν, πρὄτἔρὄν, πρὄτἔρω, πρὄτἔρωσἔ.

πἄροικίζω, v. (juxta habitare facio) θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμἔ πἄρῴκἴσἄτὄ. Call. Ep. 25, 4. Syn. κἄτοικίζω, οἰκίζω, πἄρἄτἴθημἴ.

πἄροικὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. inquilinus, accola, advena, 2. vicinus) δὄμων πἄροιθἔ Θἔτἴδὄς εἰς ἀνάκτὄρὄν. Eur. Andr. 43. Syn. πρόσοικὄς, ἔποικὄς, ναἔτης, ξἔνὄς.

πἄροιμἴα, ας, ἡ, subst. (proverbium) ἄνευ τῦχης γἄρ, ὥσπἔρ ἡ πἄροιμἴα. Eur. fr. Sthen. 5, 1. Syn. λὄγὄς, ἔπὄς.

πἄροινἔω, v. (1. ebrius ago, 2. debacchor) καὶ τὸν πἄροινοῦντ' ἐκφἔρουσ' οἱ τοξὄται. Arist. Eccl. 143.

πἄροινἴκὄς, πἄροίνἴὄς et πἄροινὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. inter vinum usitatus, temulentus, 2. ad injuriam ex vino proclivis) καὶ τῶν ξῦνόντων πὄλῦ πἄροινἴκώτἄτὄς. Arist. Vesp. 1291. Vid. Acharn. 978. et Anacr. 42, 13. Syn. οἰνὄβἄρὴς, οἰνὄβἄρείων, οἰνὄπληθὴς, οἰνὄπὄτὴς, οἰνὄπίπης.

πἄροίτἔρὄς et 2. πἄροιτἄτὄς, η, ὄν, adj. (1. anterior, 2. primus) ἔστἴ δἔ τις πορθμοῖὄ πἄροιτἔρῄ Ἰὄνίοιὄ. Apoll. Rh. 4, 982. Vid. 2, 29. Syn. πρὄτἔρὄς, πρῶτὄς.

πἄροιτἔρω, adv. (ante, ultra, amplius) καὶ δἔ μἔ μηκἔτἴ τῶνδἔ πἄροιτἔρῶ ἐξἔρἔεσθἔ. Apoll. Rhod. 2, 427.

πἄροίχὄμαι, v. (1. praetereo, 2. morior) δὔστανἔ, μοίρας ὅσον πἄροίχει. Eur. Med. 991. Syn. vid. πἄρέρχὄμαι.

πἄροξὔνω, f. ὔνω, v. (exacerbo, instigo) ὦ παῖ· πἄτρὸς δἔ μὴ πἄροξὔνῃς φρἔνἄ. Eur. Alcest. 690. Syn. ἐποξὔνω, ὀτρῦνω, ἐπὄτρύνω, πἄρορμἄω, ἀνώγω, ἐρἔθίζω, πρὄτρἔπω, πἄρἄκἔλεύω, πἄρἄκὄνάω, πἄρἄθήγω.

πἄρὄράω, v. (1. limis oculis intueor, 2. vix animadverto) χρηστὸν ἐξειπὼν, ὅτἴ μοι πἄρὄρᾷς, ἤ. Arist. Av. 454. Syn. πἄρἄβλἔπω, ὑφὄράω.

πἄρορνἴς, ιθὄς, adj. (contra avium volatum, infaustus) ὁδοὺς ἀθῦμους, καὶ πἄρόρνιθας πόρους. Aesch. Eum. 773. Syn. πἄραίσἴὄς, ἀπαίσἴὄς.

πἄρὄς, adv., vid. πἄροιθἔ.

Πἄρὄς, ου, ἡ, N. P. (Paros, insula in mari Aegaeo) ἥδἔ Πἄρος, Νάξος, Μῦκὄνος, Τή-νῳ τἔ. Aesch. Pers. 886.

πᾰρουσῐα, ας, ἡ, subst. (1. praesentia, 2. adventus, 3. tempus) *κᾰραδοκήσω σὴν ἐκεὶ πᾰρουσῐαν*. Eur. Iph. A. 1432. Syn. *καιρὸς, ἄφιξῐς*. Epith. *εὐμενὴς, καίρῐὸς, φῐλη*.

πᾰρὄχἔτεύω, v. (alio derivo) *ταῦτ' οὖν πᾰρωχἔτευσᾰς εὖ, κοὐδὲν λἔγων*. Eur. Bacch. 479. Syn. *ὀχἔτεύω, μἔτᾰφἔρω, πᾰρᾰγω*.

πᾰρὄχὄς, ου, ὁ, subst. (paranymphus) *Ζηνὸς πᾰρὄχος γᾰμων*. Arist. Av. 1740. Syn. *πᾰρᾰνυμφὄς*.

πᾰροψωνἔω, v. (clam opsonia coëmo) *αὐτοῖς πᾰροψωνοῦσῐν, ὥσπερ καὶ πρὄτοῦ*. Arist. Eccl. 226.

πᾰροψώνημᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (opsonium clandestinum) *εὐνῆς πᾰροψώνημᾰ τῆς ἐμῆς χλῐδῆς*. Aesch. Agam. 1422. Syn. *πᾰρὄψημᾰ*.

παρπὄδῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (praesens) *παρπἔδῐου νἔφἔλαν*. Pind. Nem. 9, 90.

παῤῥᾰλῐὄς, poët. pro *πᾰρᾰλῐὄς*, q. v.

Παῤῥᾰσῐὄς, α, ον, adj. (Parrhasius) *Παῤῥᾰσῐὄν οἰκεῖν δᾰπἔδὄν ἐνῐαυτοῦ κῠκλὄν*. Eur. Orest. 1662.

παῤῥησῐα, ας, ἡ, subst. (1. oratio libera, 2. libertas) *ὡς μοι γἔνηται μητρὸθεν παῤῥησῐα*. Eur. Ion. 674. Syn. *ἐξουσῐα, ᾰνἔσῐς, ἐλευθἔρῐα*.

παρτέμνω, pro *πᾰρᾰτέμνω*, q. v.

παρφαίνω, pro *πᾰρᾰφαίνω*, q. v.

πάρφᾰσῐς, vid. *πᾰραίφᾰσῐς*.

πάρφυκτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui praeterfugi potest) *δαίμων. τὸ γἔ μόρσῐμὄν οὐ πάρ-φυκτὄν*. Pind. Pyth. 12, 53. Syn. *φευκτἔὄς*.

πᾰρῳδὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (a proposito alienus) *κοὐκἔτῐ πᾰρῳδοῖς χρησὄμεσθ' αἰνίγμᾰσῐν*. Eur. Iph. A. 1147.

πᾰρωθἔω, f. ώσω, v. (rejicio, adspernor, negligo) *ὃν νῦν πᾰρώσας οὗτὄς, ἔμπᾰλιν λἔγει*. Soph. Trach. 358. Syn. *ἀπωθἔω, ἀποστρἔφὄμαι, ἀνᾰβᾰλλω, ἀπὄβᾰλλω, κᾰτᾰφρὄνἔω, ἐκβᾰλλω*.

πᾰρώνῠμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (denominatus) *Φοίβῳ· τὸ Φοίβης δ' ὄνὄμ' ἔχει πᾰρώνῠμὄν*. Aesch. Eum. 8.

πᾶς, πᾶσᾰ, πᾶν, adv. (omnis, totus, quivis) *ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντᾰ δὴ κάλων*. Eur. Med. 280. Syn. *ἅπας, σύμπας, ὅλὄς*.

Πασῐθἔα, ας, ἡ, N. P. (Pasithea, una e tribus Graciis) *Πασῐθἔην, ἧς αἰἔν ἔέλδεαι ἤμᾰτᾰ πάντᾰ*. Il. ξ, 269.

Πασῐθὄα, ας, ἡ, N. P. (Pasithoa) *Ζευξὼ τε Κλῠτῐη τἔ Ἰδυῐᾰ τἔ Πασῐθὄη τἔ*. Hes. Theog. 352.

πασῐμἔλων, ουσᾰ, ὄν, adj. (qui omnibus curae est) *Ἀργὼ πασῐμἔλουσᾰ πᾰρ' Αἰήταὄ πλἔουσᾰ*. Od. μ, 70.

Πασῐφᾰη, ης, ἡ, N. P. (Pasiphaë) *ἣν ῥᾰ τἔ Πασῐφᾰη κούρη τἔκἔν ἠἔλῐοιὄ*. Apoll. Rhod. 3, 998.

πασσᾰλευτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (clavibus affixus) *ὑπαίθρῐος δεσμοῖσι πασσᾰλευτὄς ὤν*. Aesch. P. V. 113.

πασσᾰλεύω, v. (clavibus affigo) *ὡς πασσᾰλεύσῃ κρᾶτᾰ τριγλῠφοις τὄδἔ*. Eur. Bacch. 1203. Syn. *προσπασσᾰλεύω, προσπήγνυμῐ*.

πᾰτρᾰδελφῐᾰ, ας, ἡ, subst. (consanguinitas avunculorum) σφετέριξᾰμένον πᾰτρᾰδελφῐαν. Aesch. Suppl. 39.

πᾰτρᾰλοίας, vid. πᾰτροκτόνος.

πᾰτρῐδῐον, ου, τὸ, subst. (paterculus) ἴθ᾽ ὦ πᾰτρίδῐον, ἐπὶ τᾰ βελτίω τρέπου. Arist. Vesp. 987. Syn. vid. παππίας.

πᾰτρῐκὸς et πᾰτρῐὸς, vid. πᾰτρῷῐος.

πᾰτρὶς, vid. πᾰτρα.

πᾰτρῐώτης, ου, ὁ, et πᾰτρῐῶτῐς, ῐδος, ἡ, adj. (popularis) μή οὐ σέ γε καὶ πᾰτρῐώταν Οἰδίπου. Soph. Oed. R. 1091. Vid. Eur. Heracl. 755. Syn. ἐγχώριος, δημότης, πολίτης.

πᾰτρογενὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (indigena) θεοί τε πατρογενεῖς. Soph. Antig. 938. Syn. πᾰτρῷῐος.

πᾰτροκᾰσίγνητος, vid. πᾰτρᾰδελφεός.

Πᾰτροκλείδης, έως, ὁ, N. P. (Patroclides) εἴ τε Πᾰτροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν. Arist. Av. 790.

Πᾰτροκλῆς, έος, Ion. ῆος, et Πᾰτροκλος, ου, ὁ, N. P. (Patroclus) αἶψα δ᾽ ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπεν. Od. λ, 601. Vid. ϑ, 476. Epith. φίλος Διΐ, διογενὴς, ἱππεὺς, ἱπποκέλευθος, μεγάθυμος, δειλὸς, ἀμύμων, μεγαλήτωρ, Μενοιτιάδης, φῶς ἰσόθεος, ἄριστος Ἀχαιῶν, ἥρως, Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.

πᾰτροκτονέω, v. (parricida sum) πᾰτροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί; Aesch. Choeph. 896.

πᾰτροκτόνος, πᾰτροφόνος, ου, ὁ et ἡ, πᾰτροφονεὺς, έως, Ion. ῆος, πᾰτροφοντὴς, οῦ, et πᾰτρᾰλοίας, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. (patris interfector, parricida) δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερός. Eur. Iph. T. 1084. Vid. Orest. 190. Od. γ, 307. Soph. Oed. R. 1441. et Arist. Ran. 784.

πᾰτροπάτωρ, ορος, ὁ, subst. (avus paternus) σάμᾰτι πατροπάτωρ. Pind. Pyth. 9, 144.

πᾰτροστερὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (patre privatus, orbus) ὁρᾶν πάρεστί σοι, πᾰτροστερῆ γόνον. Aesch. Choeph. 247.

πᾰτρῷῐος, πᾰτρῷος, πᾰτρῐκὸς et πᾰτρῐὸς, α, ον, adj. (paternus) ἤ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι πάλαιός. Od. ζ, 215. Vid. Eur. Hec. 934. Arist. Av. 142. et Ran. 370.

πᾰτρωνῠμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a patre cognominatus) τὸ πατρώνυμον ὤν γένος ἀμέτερον. Aesch. Pers. 151.

πᾰτρῷος, vid. πᾰτρῷῐος.

πᾰτρως, vid. πᾰτρᾰδελφεός.

παττᾰλεύω, πάττᾰλος et πάττω, vid. πασσᾰλεύω, πάσσᾰλος et πάσσω.

παῦλα et παυσωλὴ, ῆς, ἡ, subst. (cessatio, quies) παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ᾽ ὑπέρτερα νέρτερα θήσει. Arist. Lysistr. 772. Vid. Il. β, 386. Syn. ἀνάπαυσις, ἄνεσις, σχολὴ, ἀπραξία, ἀπόνεια, ἡσυχία.

παῦρος, α, ον, adj. (1. paucus; 2. parvus, brevis) παύρων μετ᾽ ἄλλων· ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως. Eur. Heracl. 328. Syn. ὀλίγος, βραχὺς, μικρὸς, σμικρός.

παυσάνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ventos placans) παυσανέμου γὰρ θυσίας. Aesch. Agam. 207.

παυσῐλυπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (dolorem sedans) *τὴν παυσῐλυπŏν ᾰμπε̆λον δοῦναι βρŏτοῖς.* Eur. Bacch. 771.

παυσῐπŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (labori finem faciens) *δειλαίας παυσῐπŏνος· καί.* Eur. Iph. T. 451.

παυστὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (sedator, liberator) *παυστῆρ' ε̆φήξειν, ἢ τᾰλαιν' ᾰπόλλῠμαι.* Soph. Electr. 304. Syn. *σωτήρ.*

παυστήρῐŏς, α, ŏν, adj. (vim sedandi habens) *σωτὴρ θ' ῐκοιτŏ, καὶ νŏσου παυστήρῐŏς.* Soph. Oed. R. 150.

παυσωλὴ, vid. *παῦλᾰ.*

παύω et Ion. *παυέσκω*, v. (cessare facio) *παῦσαι δε̆ λέκτρων ᾁρπᾰγὰς Ἑλληνῐκάς.* Eur. Iph. A. 1266. Vid. Il. ω, 17. Syn. *ᾰνᾰπαύω, τε̆λευτᾰω, κᾰτᾰπαύω, λήγω.*

Πᾰφῐŏς, α, ŏν, adj. (Paphius) *χαιρε̆τῶ ἁ Πᾰφῐα· μŏνŏν ῐλᾰŏς Ἄρτε̆μῐς εἴη.* Theocr. 27, 15.

Πᾰφλᾰγὼν, ŏνŏς, ὁ, N. P. (Paphlagon) *εἶτᾰ τὸν θε̆οῖσῐν ε̆χθρὸν βυρσŏδέψην Πᾰφλᾰγŏνᾰ.* Arist. Nub. 581. Epith. *με̆γᾰλήτωρ, με̆γᾰθυμŏς, ἀσπιστής.*

πᾰφλάζω, v. (ferveo, aestuo) *κύμᾰτᾰ παφλάζοντᾰ πŏλυφλοίσβοιŏ θᾰλάσσης.* Il. ν, 798. Syn. *ᾰναζε̆ω, κᾰχλάζω, ἠχε̆ω, ῥŏθε̆ω, βράζω.*

πᾰφλασμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (strepitus, quem aestuans mare edit) *παῦε̆ τῶν πᾰφλασμᾰτων.* Arist. Av. 1243.

Πᾰφŏς, ου, ἡ, N. P. (Paphos) *ἐς Πᾰφŏν, ἔνθᾰ δε̆ οἱ τε̆με̆νος βωμός τε̆ θῠήεις.* Od. ϑ, 363.

πᾰχε̆τŏς, ου, ὁ, et *πᾰχŏς*, ε̆ŏς, τὸ, subst. (spissitudo, crassities) *μείζŏνᾰ καὶ πᾰχε̆τον, στῐβᾰρώτε̆ρŏν οὐκ ŏλῐγόν πε̆ρ.* Od. ϑ, 187. Vid. Eur. Cycl. 379.

πᾰχνη, ης, ἡ, subst. (pruina, gelu, glacies) *συννε̆χε̆ς, ἀργῐνŏεσσᾰν ᾰεὶ πε̆ρῐτέτρŏφε̆ πάχνην.* Apoll. Rhod 2, 740. Syn. *πᾰγε̆τŏς, στῐβη.* Epith. *χειμε̆ρῐα.*

πᾰχνŏω, v. (gelu constringo) *λύπῃ πᾰχνωθεῖσ', ἢ 'πŏ συμφŏρᾶς τινŏς;* Eur. Hipp. 803. Syn. *κᾰτᾰπήγνυμῐ, συμπήγνυμῐ.*

πᾰχŏς, vid. *πᾰχε̆τŏς.*

πᾰχῠκνημŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui sunt pingues surae) *καὶ γαστρώδεις, καὶ πᾰχῠκνημοι, καὶ πίŏνε̆ς εἰσῐν ᾰσελγῶς.* Arist. Plut. 560.

πᾰχύνω, f. *ῠνῶ*, v. (pinguefacio) *αἱ δ' ἂν πᾰχυνθῇ κᾰνᾰχνŏανθῇ τῇ τρῐχῐ.* Arist. Acharn. 791. Syn. *πῐαίνω, λῐπαίνω.*

πᾰχῠς, εῖᾰ, ῠ, compar. *πάσσων*, et *πᾰχίων*, superl. *πᾰχιστŏς*, η, ŏν, adj. (crassus, pinguis, tardus) *εἱστήκει πρόσθεν, πρυμνός, πᾰχῠς, αὐτᾰρ ῠπερθε̆ν.* Il. μ, 446.

πε̆δαίρω, πε̆δαίχμῐŏς, πε̆δᾰμείβω, πε̆δάŏρŏς, πε̆δάρσῐŏς, πε̆δαυγάζω, Aeol. pro *με̆ταίρω* etc., q. v.

πε̆δᾰω et Ion. imp. *πε̆δᾰασκŏν*, v. (compedibus adstringo, vincio) *ἐξε̆λᾰαν· χᾰλε̆πὴ δε̆ θε̆οῦ κᾰτᾰ μοῖρᾰ πε̆δησε̆.* Od. λ, 291. Vid. ψ, 353. Syn. *δε̆ω, δεσμεύω, σῠνάπτω, ᾰνᾰδε̆ω, κᾰτᾰδε̆ω, συνδε̆ω.*

πε̆δέρχŏμαι, Aeol. pro *με̆τέρχŏμαι*, q. v.

πε̆δη, ης, ἡ, subst. (compes, pedica) *πε̆δαις ᾰχαλκεύτοισῐν*

ἔζευκται πο̆δᾰς. Eur. fr. Per. 4. Syn. *βρο̆χο̆ς, δεσμο̆ς.* Epith. *χρυσεία, ἄῤῥηκτο̆ς, ἄλῡτο̆ς, χαλκο̆δε̆το̆ς, σφῡρήλᾰτο̆ς.*

πε̆δῐᾰς, *ᾰδο̆ς*, *ἡ*, subst. et 2. adj. (1. planities, 2. campester) *πλαγχθεὶς πλᾰτείας πε̆δῐᾰδος θ' ἁμαξῖτοῦ;* Eur. Rhes. 279.

πε̆δῐήρης, *ε̆ο̆ς*, adj. (campester, planus) *Θρᾴκης ἀμπε̆δῐήρεις.* Aesch. Pers. 572. [pro *ἀνᾰ πε̆δῐήρεις*] Syn. *πε̆δῐᾰς.*

πε̆διλο̆ν, *ου*, *τὸ*, subst. (calceus, talare) *ποσσῖ δ' ὑπαὶ λῐπᾰροῖσῐν ε̆δήσᾰτο̆ καλᾰ πε̆διλᾰ.* Il. κ, 132. Syn. *ῠπο̆δημᾰ, ἀρβῠλη, ἐμβᾰς, εὐμαρῐς, κο̆θορνο̆ς.* Epith. *ἀμβρο̆σῐο̆ν, χρῠσειο̆ν, πο̆τᾰνο̆ν, ε̆ρο̆ε̆ν, γῠναίκειο̆ν, σιγᾰλο̆ε̆ν, κοῦφο̆ν, ἀελλῆε̆ν.*

πε̆δῐο̆ν, *ου*, *τὸ*, subst. (campus, planities) *θάρσει, τᾰχ' αὐτῶν πε̆δῐο̆ν ἐμπλήσω φο̆νου.* Eur. Phoen. 730. Syn. *γῆ, πε̆δο̆ν, δᾰπε̆δο̆ν, ἅλωὰ, πε̆δο̆ς.* Epith. *ἀνθε̆μο̆ε̆ν, ἀσπῐδε̆ς, εὐρῠ, ἱππο̆βο̆το̆ν, πυρο̆φο̆ρο̆ν, λωτῆε̆ν, κᾰτᾰχαλκο̆ν, χλο̆ερο̆τρο̆φο̆ν, πᾰρᾰπο̆τᾰμῐο̆ν, ἀκάρπιστο̆ν, σύγχορτο̆ν, καλλῐπυργο̆ν, κλεινο̆ν, ἄβρο̆χο̆ν, καρπο̆φο̆ρο̆ν, εὐδαῖμο̆ν, ἀμπε̆λο̆ε̆ν, δρο̆σο̆ε̆ν, εὐρῠχο̆ρο̆ν, κρᾰνᾰο̆ν, κάρπῐμο̆ν.*

πε̆δῐο̆νο̆μο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui campos tuetur) *πε̆δῐο̆νο̆μοις τε̆ κἀγο̆ρᾶς ε̆πισκο̆ποις.* Aesch. Sept. c. Theb. 258.

πε̆δῐο̆πλο̆κτῠπο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (sonans ex ungulis campum ferientibus) *ε̆λε̆δε̆μνας, πε̆δῐο̆πλο̆κτῠπο̆ς.* Aesch. Sept. c. Theb. 83.

πε̆δο̆βάμων, *ο̆νο̆ς*, et ***πε̆δοστῐβὴς***, *ε̆ο̆ς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (terra incedens) *πτηνᾰ τε̆ καὶ πε̆δο̆βάμο̆νᾰ, κἀνε̆μο̆εντ' ἂν.* Aesch. Choeph. 583. Vid. Eur. Hel. 1515. Syn. *χθο̆νοστῐβής.*

πε̆δο̆ν, *ου*, *τὸ*, et ***πε̆δο̆ς***, *ου*, *ἡ*, subst. (solum, terra, humus) *ποίας πᾰτρῴας γῆς ε̆ρημώσας πε̆δο̆ν;* Eur. Rhes. 274. Vid. Hom. Hymn. 2, 72. Syn. *ἔδᾰφο̆ς, δᾰπε̆δο̆ν.* Epith. *κρᾰνᾰο̆ν, κάρπῐμο̆ν, πᾰτρῐο̆ν, με̆λάγχῐμο̆ν, ἄβᾰτο̆ν, κρᾰταιλε̆ων, ξηρο̆ν, ἡδῠ.*

πε̆δοστῐβὴς, vid. ***πε̆δο̆βάμων***.

πέζᾰ, *ης*, *ἡ*, subst. (1. planta pedis, 2. quaevis extremitas affixa, ut fimbria vestis, clavus ad extremam oram) *πέζῃ ε̆πὶ πρώτῃ, ε̆πῐ δὲ κρῐκο̆ν ε̆στο̆ρῐ βάλλο̆ν.* Il. ω, 272. Syn. *σφῠρο̆ν, κράσπε̆δο̆ν.*

πεζεύω, v. (pedibus iter facio) *οὔτ' ε̆πῐ γαίας πο̆δᾰ πεζεύων.* Eur. Alcest. 886.

πεζο̆βο̆ας et ***πεζο̆μᾰχης***, *ου*, *ὁ*, subst. (miles, pedes) *ὑπασπίζων πᾰρᾰ πεζο̆βο̆αις.* Pind. Nem. 9, 81. Vid. Pyth. 2, 121.

πεζο̆μᾰχε̆ω, v. (pugnam equestrem committo) *καὶ πεζο̆μᾰχῶν, καὶ πο̆λῐορκῶν.* Arist. Vesp. 683.

πεζο̆μᾰχης, vid. ***πεζο̆βο̆ας***.

πεζο̆νο̆μο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (terrester) *πε-ζο̆νο̆μοις ε̆κ τε̆ θᾰλάσσας.* Aesch. Pers. 78.

πεζο̆ς, *ὴ*, *ο̆ν*, adj. (pedester) *κηδε̆μο̆νες πεζοῖσῐ καὶ ἱππήεσσῐ τίθενται.* Apoll. Rhod. 3, 1273. Syn. *πεζο̆νο̆μο̆ς.*

πειθάνωρ, vid. ***πείθαρχο̆ς***.

πειθαρχε̆ω, v. (pareo) *ἰδοὺ, πᾰρεστῐν ἥδε̆ πειθαρχοῦσᾰ σοί.* Eur. Iph. A. 1120. Syn. *πείθο̆μαι, ῠπᾰκούω, ὑπείκω, ῠπο̆τάσσο̆μαι, εὐπειθὴς εἰμῐ, εὐπειθε̆ω, ἀκο̆λουθῶ.*

πειθαρχία, ας, ἡ, subst. (obedientia) *πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας.* Aesch. Sept. c. Theb. 210. Syn. *πειθώ, πειθώ, εὐπείθεια, ὑποταγή.*

πείθαρχος, ου, et *πειθάνωρ*, ορος, ὁ et ἡ, adj. (obediens) *οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενί.* Aesch. Pers. 380. Vid. Agam. 1629. Syn. *εὐπειθής, εὐπιθής, ἐρίηκοος, εὐήκοος.*

πειθώ, όος, ἡ, subst. (1. suadela, 2. obedientia) *πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην.* Eur. Hec. 804. Syn. 2. *πειθαρχία, πειθώ.* Epith. *θελξίφρων, μελιήδης, ἡδυεπής, Σειρήν.*

πείθω, f. σω, 2. aor. *πέπιθον*, v. (1. persuadeo, 2. med. pareo, credo) *πείθειν, ἃ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα.* Eur. Hec. 807. Vid. Apoll. Rhod. 1, 964. Syn. 1. *ἀναπείθω, ἐκπείθω, παραπείθω, παραινέω, συμβουλεύω,* 2. *ὑπακούω, πιστεύω, πιθέω.*

πείκω, vid. *πεκτέω.*

πεῖνα, Ion. *πείνη*, ης, ἡ, subst. (fames) *πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη.* Od. ο, 406. Syn. *λιμός, βουλιμία.*

πεινάω, f. ήσω, v. (esurio) *πότερα πέπρασθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.* Arist. Acharn. 734. Syn. *πιέζεσθαι λιμῷ.*

πεῖρα, ας, et *πειρά*, ᾶς, ἡ, subst. (experimentum) *ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων.* Eur. Heracl. 310. Syn. *ἀπόπειρα, ἐπιχείρημα, ἐμπειρία.* Epith. *ἀζημίωτος, πολυπήμων.*

πειράζω, f. άσω, vid. *πειράω.*

Πειραΐδης, ου, ὁ, patronym. (Piraïdes) *Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο.* Il. δ, 228.

Πειραιεὺς et *Πειραεύς*, έως, ὁ, N. P. (Piraeus, portus Athenarum) *ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;* Arist. Pax. 165. Vid. 144.

πειραίνω, vid. *περαίνω.*

Πείραιος, ου, ὁ, N. P. (Piraeus) *τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα.* Od. ο, 543.

πεῖραρ et *πεῖρας*, vid. *πέρας.*

πειρατήριον, ου, τὸ, subst. (judicium, experimentum) *νικῶν δ' ἄπηρα φόνια πειρατήρια.* Eur. Iph. T. 968. Syn. *πεῖρα.*

πειράω, f. ήσω, *πειράζω*, f. άσω, et *πειρητίζω*, f. ίσω, v. (tento, conor, periculum facio) *ὅταν γὰρ αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ.* Arist. Plut. 150. Vid. Od. ψ, 114. et Il. ο, 615. Syn. *ἀποπειράω, ἐπιχειρέω, ἀναζητέω, δοκιμάζω, διαγωνίζομαι.*

Πειρηναῖος, ον, adj. (Pirenaeus) *Πειρηναῖον θρῶσα πῶλον.* Eur. Electr. 475.

Πειρήνη, ης, ἡ, N. P. vid. *Πειρηναῖος.* *θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ.* Eur. Med. 68.

Πειρίθοος, ου, ὁ, N. P. (Pirithoüs) *τὸν μὲν Πειριθόου υἷα, κρατερὸν Πολυποίτην.* Il. μ, 129. Epith. *μεγάθυμος.*

πείρινς, ινθος, ἡ, subst. (alveus qui imponitur currui ad recipienda onera vel sessores) *καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως.* Od. ο, 131.

πείρω, f. περῶ, v. (transfigo) *ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλέ-*

γεινᾰ τε̆ κύμᾰτᾰ πείρων. Od. ϑ, 183. Syn. *διᾰπείρω, πε̆ρο̆νᾰω, διᾰτρῠπᾰω.*

Πείρως, ω, ὁ, N. P. (Piros, dux Thracum) Πείρως· *οὖτᾰ δε̆ δουρὶ πᾰρ' ὀμφᾰλο̆ν· ἐκ δ' ἄρᾰ πᾶσαι.* Il. δ, 525.

πεῖσᾰ, ης, ἡ, subst. (obsequium) *τῷ δε̆ μᾰλ' ἐν πείσῃ κρᾰδίῃ μένε̆ τετλη̆υῖᾰ.* Od. υ, 23. Syn. *πειθαρχία.*

Πείσανδρος, ου, ὁ, N. P. (Pisander) *ἐκ δ' ἄρᾰ Πεισάνδροιο̆, Πο̆λυκτο̆ρίδᾱο̆ ἄνακτος.* Od. ο, 298.

Πεισηνο̆ρίδης, ου, ὁ, patronym. (Pisenoris filius) *Εὐρύκλει', Ὦπος θῠγᾰτηρ Πεισηνο̆ρίδαο̆.* Od. υ, 148.

Πεισήνωρ, ο̆ρος, ὁ, N. P. (Pisēnor) *καί ῥ' ἔβᾰλε Κλεῖτον, Πεισήνο̆ρος ἀγλᾰο̆ν υἱο̆ν.* Od. ο, 445.

Πεισθέταιρος, ου, ὁ, N. P. (Pisthetaerus) *'ἐμοὶ μὲν ο̆νο̆μᾰ Πεισθέταιρος.* b. *τῷ δε̆, τί;* Arist. Av. 644.

πεισίμβρο̆το̆ς, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (cui mortales parent) *χε̆ροῖν πεισίμβρο̆τόν τε̆ βάκτρο̆ν.* Aesch. Choeph. 356.

Πεισίστρᾰτος, ου, ὁ, N. P. (Pisistratus) vid. Πείρινς.

πεισίχᾰλῑνος, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (habenis obediens) *ἐν ϑ' ἅρμᾰτᾰ πεισίχᾰλινᾰ κᾰταζευ-γνῦς.* Pind. Pyth. 2, 21.

πεῖσμᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (navis retinaculum) *οὐδ' ὅρμος, οὐδε̆ πεισμᾰτων σωτηρία.* Aesch. Suppl. 772. Syn. *σχοινίο̆ν, κᾶλως, πρῠμνήσια.* Epith. *πόντιο̆ν, πλεκτο̆ν, πε̆ρίμηκες.*

πειστε̆ος, α, ο̆ν, adj. verbal. (credendus) *τί ταῦτ' ἀλύω; πειστε̆ον πᾰτρὸς λόγοις.* Eur. Hipp. 1177.

πειστὴρ, η̄ρος, adj. (qui persuadet, vel cui persuadetur, i. e. obsequens) *καὶ τὸν μὲν πειστῆρᾰ κᾰτῆγο̆ν ἐπ' ἠπείροιο̆.* Theocr. 21, 58.

πειστήριος, ον, ὁ et *ἡ,* adj. (persuasorius) *ἀλλ' ἀντίαζε̆, καὶ λο̆γους πειστηρίους.* Eur. Iph. T. 1054.

πεκτε̆ω, πε̆κω, et Ion. *πείκω,* v. (carpo, carmino) *ἡνίκᾰ πεκτεῖν ὥρα προ̆βᾰτων πο̆κο̆ν ἠρῖνο̆ν· εἶτᾰ χε̆λιδών.* Arist. Av. 714. Vid. Il. ξ, 176. et Od. ο, 315. Syn. *κτε̆νίζω, πο̆κίζω, κείρω, ξαίνω, ξε̆ω, τίλλω, κείρω.*

πε̆λᾰγῐος, α, ο̆ν, adj. (marinus) *αἴροιε̆ν αὖραι πε̆λᾰγῐαν ὑπὲρ πλᾰκᾰ.* Arist. Ran. 1438. Syn. *πόντιος, θᾰλάσσιος, ἅλιος, ἐνᾰλιος.*

πε̆λᾰγος, ε̆ος, τὸ, subst. (mare, aequor) *καὶ βαρβᾰροισι πε̆λᾰγε̆σιν ναυσθλουμε̆νο̆ν.* Eur. Helen. 1209. Syn. *θᾰλασσᾰ, ὠκε̆ᾰνο̆ς, πόντος, κλῠδων, ἅλς.* Epith. *ἅλιο̆ν, νήνε̆μο̆ν, πόντιο̆ν, ἀτρῠγε̆το̆ν, ἁλμῠρο̆ν, πορφῠρε̆ον, χειμε̆ριο̆ν, κυᾰνε̆ον.*

Πε̆λᾰγων, οντος, ὁ, N. P. (Pelagon) *ἀμφὶ μέγαν Πε̆λᾰγοντᾰ, Ἀλᾰστο̆ρᾰ τε, Χρο̆μιο̆ν τε̆.* Il. δ, 295.

πε̆λάζω, f. *ἄσω,* et *πε̆λᾰω, πε̆λᾰθω,* per sync. *πλᾰθω* et *πλᾰω,* f. *ήσω,* v. (1. appropinquare facio, admoveo, 2. appropinquo) *Ἑλληνικοῖσῐ δώμᾰσιν πε̆λάζε̆τε̆.* Eur. Phoen. 287. Vid. Hom. H. 6, 44. Eur. Electr. 1291. Alcest. 119. et Il. δ, 449. Syn. 2. *πλησιάζω, πίλνᾰμαι, προσπε̆λάζω, ἐγγίζω.*

πε̆λᾰνο̆ς, ου, ὁ, subst. (quidvis ex humido concretum, libum, grumus) *χε̆ουσᾰ τόνδε̆ πε̆λᾰνο̆ν ἐν τύμβῳ πᾰτρο̆ς.* Aesch.

Choeph. 90. Syn. πέμμᾰ, ἄφρὸς, πλᾰκοῦς, μάζᾰ. Epith. αἱμᾰτηρὸς, πιᾰλὲὸς, ἐρῠθρὸς, ἄθῠτὸς.

πἔλαργῐδεὺς, ἕως, ὁ, demin. a 2. πἔλαργὸς, οῦ, ὁ, subst. (ciconiae pullus) πάντας ποίὴσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρἴφων. Arist. Av. 1356. Vid. 1354.

πἔλαργῐκὸς, ή, ὸν, adj. (Pelargicus, idem qui Pelasgicus; et Tyrrheni iidem qui Pelasgi) τίς δ᾽ αὖ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πἔλαργῐκὸν; Arist. Av. 832.

πἔλαργὸς, vid. πἔλαργῐδεὺς.

πἔλᾰς, adv. et praep. (prope) ἔνθᾰ δ᾽ ἔπειθ᾽, ἥρως χριμφθεὶς πἔλᾰς, ὥς οἔ κἔλεύω. Od. κ, 516. Syn. πλήσιὸν, ἐγγὺς.

Πἔλασγῐκὸς, ή, ὸν, Πἔλάσγῐὸς; Πἔλασγῐώτης, Πἔλασγὸς, ου, ὁ, et Πἔλασγῐᾰς, ἄδὸς, ή, N. P. (Pelasgus) κινούμἔνον γὰρ τυγχᾰνει Πελασγῐκὸν. Eur. Phoen. 105. Vid. Orest. 950. fr. Arch. 11, 7. Orest. 685. et Call. 5, 4.

πἔλᾰτης, οὺ, ὁ, subst. (vicinus, qui appropinquat, qui invadit) στεῦνται δ᾽ ἱἔροῦ Τμώλου πἔλᾰται. Aesch. Pers. 49. Syn. πᾰροικὸς, γείτων, πλησιὸχωρὸς.

πἔλᾰω, vid. πἔλάζω.

πἔλἔθὸς, vid. σπἔλἔθὸς.

πἔλἔθρὸν et πλἔθρὸν, ου, τὸ, subst. (jugerum) κείμἔνὸν ἐν δᾰπἔδῳ· ὃ δ᾽ ἔπ᾽ ἐννἔᾰ κεῖτὸ πἔλεθρᾰ. Od. λ, 576. Syn. γῠᾰ.

πἔλειᾰ, ας, et πἔλειᾰς, ἄδὸς, ή, subst. (columba) τίλλἔ πἔλειᾰν ἔχων, κᾰτᾰ δὲ πτἔρᾰ χεῦἔν ἔραζἔ. Od. ο, 527. Vid. Eur. Androm. 1129. Syn. πἔριστἔρᾰ, τρήρων, φάττα. Epith. ἔρασμῐα, τᾰνῠπτἔρὸς, ἐρᾰτεινή, δειλή, δῠσεννήτειρᾰ, παντρὸφὸς.

πἔλειὸθρέμμων, ὄνὸς, adj. (columbarum nutrix) οἴδ᾽ ἀμφὶ νῆσον τὴν πἔλειὸθρέμμὸνᾰ. Aesch. Pers. 314. Syn. πὸλῠτρήρων.

πἔλἔκᾶς, ᾶντὸς, ὁ, subst. (pelecanus) καὶ πορφῠρίωνἴ, καὶ πἔλἔκᾶντἴ. Arist. Av. 882.

πἔλἔκᾰω, Aeol. et poet. πἔλεκκᾰω, f. ήσω, πἔλἔκίζω, v. (securi caedo, dolo) εἴκὸσἴ δ᾽ ἔκβᾰλἔ πάντᾰ, πἔλἔκκησεν δ᾽ ἄρᾰ χαλκῷ. Od. ε, 244.

πἔλἔκῖνὸς, ου, ὁ, subst. (avis quaedam) καὶ πἔλἔκίνῳ καὶ φλἔξίδἴ. Arist. Av. 883.

πἔλεκκὸν, ου, τὸ, subst. (securis manubrium) ἀξίνην ἔῠχαλκὸν ἔλαΐνῳ ἀμφὶ πἔλἔκκῳ. Il. ν, 613.

πἔλἔκῠς, ἔὸς, Att. ἔως, ὁ, subst. (securis) καὐτόν γἔ τοῦτον, πἔλἔκῠν, ἐξᾰραο᾽ ἄνω. Eur. Hec. 1261. Syn. ἀξίνη. Epith. μἔγᾰς, ὀξὺς, ῠλὸτὸμὸς, στῐβᾰρὸς, χαλκήλᾰτὸς, ὀξῠτὸμὸς.

πἔλἔμίζω, f. ξω, v. (moveo, commoveo) ἀμφ᾽ αὐτῷ πἔλἔμιξαΐ, ἔρείδοντες βἔλἔεσσῐν. Il. π, 108. Syn. σείω, κινἔω, τᾰράσσω, κρᾰδαίνω, τῐνάσσω, πάλλω.

Πἔλῐᾰδἔς, ων, αἱ, N. P. (Peliades, Peliae filiae) οὐδ᾽ ἂν κτᾰνεῖν πεῖσασᾰ Πἔλῐᾰδας κὸρας. Eur. Med. 9.

Πἔλῐας, ου, ὁ, N. P. (Pelias, rex Iolchi in Thessalia) κνᾰνἔας, βᾰσιλῆὸς ἐφημὸσῠνῃ Πἔλῐαὸ. Apoll. Rh. 1, 3. Epith. ἴφθιμὸς, ἀντῐθἔὸς, ἀτάσθᾰλὸς, ῠπἔρήνωρ, ἀθἔμῐς, ὀβρῐμὸεργὸς.

πέλλᾰ, ης, ἡ, subst. (1. mulctrum, 2. pellis) *σταθμῷ ἔνι βρὄμἔουσῐ πἔριγλᾰγἔας κᾰτᾰ πέλλας*. Il. π, 642. Syn. *ἄμολγεύς, ἀμόλγῐον, γαυλὄς*.

Πελλαῖὄς, α, ὄν, adj. (Pellaeus) *βούλει, Πελλαίου βοῦς μἔγᾰς εἰν ἀΐδῃ*. Call. Ep. 14, 6.

Πελλήνη, ης, et Dor. *Πελλάνα, ας, ἡ*, N. P. (Pellene, oppidum Peloponnesi) *Πελλήνης ἄφῐκανὄν Ἀχαιΐδὄς, ἥν πὄτἔ Πέλλης*. Apoll. Rhod. 1, 177.

Πέλλης, ου, ὁ, N. P. (Pelles) vid. *Πελλήνη*.

πελλὄς, ἡ, ὄν, adj. (fuscus, niger) *τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρᾰτῐδα δωρήσὄμαῐ αὐτὄς*. Theocr. 5, 99. Syn. *πελλαῖὄς, πὄλῐὄς, πἔλῐδνὄς, μἔλᾰς, κἔλαινὄς, ἀμαυρὄς, ζὄφἔρὄς, αἴθοψ*.

Πἔλὄπήϊὄς, α, ὄν, Πἔλὄπηΐς, ΐδὄς, ἡ, Πἔλὄπηϊᾰδης, ου, Πἔλὄπῐὄς, α, ὄν, et *Πἔλὄπῐδης, ου, ὁ*, adj. (Pelopius) *Παφλᾰγὄνες τ' ἔπῐ τοῖς Πἔλὄπήϊοῐ εἴκᾰθὄν αὔτως*. Apoll. Rh. 2, 792. Vid. 4, 1577. Theocr. 15, 142. Eur. Ion. 1591. et Iph. T. 986.

Πἔλὄποννησιστῐ, adv. (lingua vel more Peloponnesiaco) *ὡς καῐ ὁ Βελλἔρὄφῶν· Πἔλὄποννασιστῐ λᾰλεῦμἔς*. Theocr. 15, 92. Syn. *δωριστῐ*.

Πἔλὄπόννησὄς, ου, ἡ, N. P. (Peloponnesus) *ἅπασᾰ Πἔλὄπόννησὄς εὐτῠχεῖ πὄλῐς*. Eur. fr. Temen. 7. Phr. *γῆ, χθὼν, αἶᾰ*, et *χώρα Πἔλὄπῐα* vel *Πἔλὄπὄς*.

Πἔλοψ, ὄπὄς, ὁ, N. P. (Pelops, filius Tantali et avus Agamemnonis) *οὗτος φῠτεύει Πἔλὄπᾰ, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ*. Eur. Or. 11. Epith. *πλήξιππὄς, Τᾰντᾰλειὄς, Λυδὄς, Ἐνἔτήϊὄς*.

πελταστὴς, οῦ, ὁ, subst. (peltasta) *πολλοὶ μὲν ἱππεῖς, πολλᾰ πελταστῶν τἔλη*. Eur. Rhes. 307.

πέλτη, ης, ἡ, subst. (pelta, scutum breve) *πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσῐ, καὶ τόξων χἔρῐ*. Eur. Bacch. 772. Syn. *σάκὄς, ἀσπῐς*. Epith. *ζάχρυσὄς*.

πἔλω, Ion. imp. *πἔλεσκὄν*, et *πἔλὄμαι*, et poet. *πέλλὄμαι*, v. (sum) *δεινή τῐς ὀργὴ καὶ δύσιατος πἔλει*. Eur. Med. 520. Vid. Il. π, 128. Syn. *εἰμῐ, ὑπάρχω, γίνὄμαι, τυγχᾰνω*.

πἔλωρ, ὁ et *τὸ*, indecl. adj. et subst. *πἔλώρῐὄς, α, ὄν*, et *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. *πἔλωρὄς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. et subst. et *πἔλώριστὄς, η, ὄν*, adj. (monstrum; monstrosus, mirus, immanis) *ἦ, καὶ ἄπ' ἀκμὄθἔτοιὄ πἔλωρ αἴητὸν ἀνέστη*. Il. σ, 410. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1682. Il. μ, 202. Theocr. Ep. 17, 5. Syn. *δεινὄς, μἔγᾰς, πἔρῐμήκης, ὑπερφυὴς, ὑπερμἔγἔθής*.

πεμπάζω, v. (in quinarios divido et numero, reputo) *θύμῳ πεμπάζων, ἀνἔνείκᾰτὄ, φώνησέν τἔ*. Apoll. Rh. 4, 1748. Syn. *ἀρῐθμἔω, ἔρευνάω*.

πεμπαστὴς, οῦ, ὁ, subst. (qui numerat) *μυρῐᾰ μυρῐᾰ πεμπαστάν*. Aesch. Pers. 974.

πεμπταῖὄς, α, ὄν, adj. (quintanus) *γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δἔ πρὄκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀπὄροῦσᾰν*. Arist. Av. 474.

πεμπτήμἔρὄς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (quinquedialis) *πεμπταμέροις ἁμίλλαις*. Pind. Ol. 5, 14.

πέμπτὸς, η, ὄν, adj. (quintus) *πέμπταισι προσταχθέντὰ βοῤῥαίαις πύλαις*. Aesch. Sept. c. Theb. 523.

πέμπω, f. *ψω*, v. (1. mitto, 2. deduco) *πέμπε δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά*. Il. ζ, 168. Syn. *ἀποπέμπω, πομπεύω, στέλλω, ἵημι, ἀφίημι, βάλλω*.

πεμπώβολον, ου, τὸ, subst. (veru quinque cuspides habens) *λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν*. Od. γ, 460.

πενέστης, ου, ὁ, subst. (famulus, servus) *αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός*. Arist. Vesp. 1274. Syn. *θὴς, θεράπων, δοῦλος*.

πένης, ητος, et *πενιχρὸς, οῦ, ὁ*, subst. (qui labore victum quaerit, pauper) *πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους*. Eur. Electr. 1131. Vid. Arist. Plut. 977. Syn. *πενιχρὸς, πτωχὸς, ἐνδεὴς, ἄπορος, ἀχρήματος*.

πενθάλεος, vid. *πενθήρης*.

πένθεια et *πένθημα*, vid. *πένθος*.

πενθερὸς, οῦ, ὁ, et 2. *πενθερὰ, ᾶς, ἡ*, subst. (1. socer, uxoris pater, 2. socrus, uxoris mater) *ἄδην νομίζων πενθερὸν, κῆδος πικρόν*. Eur. Herc. f. 482. Vid. Call. 3, 149. Syn. 1. *κηδέστης, ἑκυρὸς*, 2. *ἑκυρά*.

Πενθεὺς, έως, ὁ, N. P. (Pentheus) *Πενθεὺς πρὸς οἴκους ὅδε διὰ σπουδῆς περᾷ*. Eur. Bacch. 208. Epith. *ἀτάσθαλος, θρασὺς, οἰστρομανὴς, ὠκύμορος, ἄθεος, ἄνομος, ἄδικος, ἀθέμιστος, δύσμορος*.

πενθέω, poet. *πενθείω* et *πένθημι*, v. (lugeo) *Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας*. Eur. Med. 270. Vid. Il. ψ, 283. et Od. τ, 120. Syn. *ὀλοφύρομαι, ὀδύρομαι, θρηνέω, αἰάζω, οἰμώζω, γοάω*.

πένθημα, vid. *πένθος*.

πενθήρης, εος, πενθάλεος, α, ον, πενθήμων, ονος, πένθιμος, ου, ὁ et *ἡ*, et *πενθητήριος, α, ον*, adj. (lugubris, luctuosus) *κουρᾷ πενθήρει*. Eur. Troad. 141. Vid. Bion. 1, 22. Aesch. Agam. 410. Eur. Alcest. 528. et Aesch. Choeph. 7. Syn. *γοερὸς, πολυπένθης, λυπηρὸς, ἀνιαρὸς, δακρυόεις*.

πενθητὴρ, ῆρος, ὁ, et *πενθητρία, ας, ἡ*, subst. (qui vel quae luget) *Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος*. Aesch. Pers. 933. Vid. Eur. Hipp. 805.

πένθιμος, vid. *πενθήρης*.

πένθος, εος, πένθημα, ατος, τὸ, et *πένθεια, ας, ἡ*, subst. (luctus) *ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ*. Eur. Alcest. 1088. Vid. Aesch. Choeph. 426. et Agam. 419. Syn. *θρῆνος, γόος, ὄδυρμα, λύπη*. Epith. *τλησικάρδιον, ἄτλητον, λυγρὸν, στυγερὸν, ἄασχετον, ἄλαστον, ἀμέτρητον, ἄῤῥητον, ἄσχετον, κρατερὸν, μέγα, μυρίον, χαλεπὸν, μακρὸν, οὐ μετρητὸν, οὐ τλητὸν, οὐ φερτὸν, ὀλοὸν, ἀμείλιχον*.

πενία, ας, ἡ, subst. (paupertas, inopia) *πενία μὲν οὖν, ἡ σφῷν ξύνοικω πόλλ' ἔτη*. Arist. Plut. 437. Syn. *πτωχεία*,

ἐνδεία, ἀπορία. Epith. κακή, δειλή, ὀϊζυρά, ἀργαλέα, χαλεπή, λυγρά. Phr. cf. Plut. vv. 415—618.

πενιχρός, vid. πένης.

πένομαι, v. (1. ago, curo, laboro, 2. pauper vel inops sum) ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. Od. ω, 411. Syn. πονέω, πράσσω, ἐργάζομαι, κάμνω, σπουδάζω, ἐπιτηδεύω.

πεντάεθλον, contr. πένταθλον et πεντάεθλιον, ου, τό, subst. (quinquertium) δρόμων διαύλων πεντάεθλ' ἃ νομίζεται. Soph. Electr. 691.

πεντάεθλος, ου, ὁ, subst. (quinquertio) σω-γενὴς μετὰ πενταέθλοις. Pind. Nem. 7, 11.

πενταετηρίς, ίδος, ἡ, subst. (tempus quinque annorum) πεντα-ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἑσταοὲν ἑορτάν. Pind. Ol. 10, 69.

πενταέτηρος, η, ον, πενταέτης et πεντέτης, εος, ὁ et ἡ, adj. (quinquennis) αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον. Od. τ, 420. Vid. γ, 115. et Arist. Acharn. 187.

πεντάκις, adv. (quinquies) καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις καὶ πεντάκις. Arist. Plut. 851.

πεντακόσιοι et πεντηκόσιοι, αι, α, num. (quingenti) τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει. Arist. Eccl. 824. Vid. Od. γ, 7.

πεντακοσιοστός, ή, όν, num. (quingentesimus) τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει. Arist. Eccl. 999.

πένταχα, adv. (quinque modis) πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Il. μ, 87.

πέντε, num. indecl. (quinque) πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει. Il. π, 171.

πεντεσύριγγος, ου, ὁ et ἡ, adj. (quinque foramina habens) δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Arist. Equit. 1046.

πεντετάλαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui quinque talentorum est) ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη. Arist. Nub. 772.

πεντέτης, vid. πενταέτης.

πεντήκοντα, num. indecl. (quinquaginta) ἥμεῖς δὲ πεντήκοντα γ' ἄμμοροι τέκνων. Eur. Hec. 421.

πεντηκοντόγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui quinqnaginta jugerum est) πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο. Il. ι, 575.

πεντηκοντόπαις, -απαις, et πεντηκοστόπαις, -παιδος, adj. (e quinquaginta pueris vel puellis constans, quinquaginta liberos habens) πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις. Aesch. P. V. 878. Vid. Suppl. 325.

πεντηκόντορος, ου, ἡ, adj. et subaud. ναῦς, subst. (quinquaginta remorum navis) χώρει σύ, καὶ ναῦν τοιόσδε πεντηκόντορον. Eur. Helen. 1411.

πεντηκόσιοι, vid. πεντακόσιοι.

πέντοζος, ου, ὁ et ἡ, adj. (quinque ramos vel digitos habens: in l. c. significat manus, subaud. χείρ) μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ. Hes. Op. 740.

πεντώβŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quinque obolorum) ὡς τοῦτον δεῖ πŏτ' ἔν Ἀρκᾰδίᾳ πεντώβŏλŏν ἡλῐᾰσασθαι. Aristoph. Equit. 795.

πĕŏς, ĕŏς, τὸ, subst. (penis) οὐδέν γĕ, πλὴν· ἢ τŏ πĕŏς ἐν τῇ δεξιᾳ. Arist. Nub. 734.

πĕπαίνω, f. ᾰνῶ, v. (maturo, ad maturitatem perduco; lenio) βλέψας πĕπάνθῃς, εἰς πᾰλην κᾰθίοτᾰται. Eur. Heracl. 160. Syn. μᾰλάσσω, πέπτω, πραΰνω, ᾰδρύνω.

πĕπαιτĕρŏς, η, ŏν, adj. comp. a πĕπων, (maturior, mitior) πĕπαιτĕρα γὰρ μοῖρᾰ τῆς τῠραννῐδŏς. Aesch. Agam. 1336. Syn. ἁπᾰλώτĕρŏς.

Πĕπᾰρηθŏς, ου, ἡ, N. P. (Peparethus, insula in mari Aegaeo ad littus Macedoniae) Αἰγαὶ, Πειρĕσῐαι τĕ, καῐ ἀγχῐᾰλη Πĕπᾰρηθŏς. Hom. H. in Apoll. 32.

πĕπειρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. maturus, mitis, 2. senex) ἔν-εστῐν, ἀλλ' ἐν ταῖς πĕπείροις. Arist. Eccl. 896. Syn. ὡραῖŏς, ᾰκμαῖŏς, ὥρῐμŏς.

πĕπλήγω, vid. πλήσσω.

πĕπλŏς, ου, ὁ, et πĕπλωμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (peplum) ὥστ' ἐνθᾰνεῖν γĕ σοῖς πĕπλοισῐ χεῖρ' ἐμήν. Eur. Hec. 246. Vid. Aesch. Suppl. 728. Syn. ἑᾰνŏς, εἷμᾰ, ἱμᾰτῐŏν, ἐσθημᾰ, ἐπωμῐς, χῐτων, ἀμπĕχŏνη, ἔνδυμᾰ, πĕρίζωμᾰ, πĕρῐβŏλαιŏν. · Epith. κρŏκĕŏς, εὔνητŏς, παμποίκῐλŏς, λεπτŏς, φᾰεινŏς, μᾰλᾰκŏς, πορφῠρĕŏς, μĕγᾰς, πĕρῐκαλλὴς, χᾰρῐεις, ἀμβρŏσιŏς, χῐŏνώδης, κῠᾰνĕŏς, πŏλῠδαίδᾰλŏς, δαιδᾰλĕŏς, ποικῐλŏς, πŏδηνεκὴς.

πĕπνυμαι, vid. πνῠω.

πĕπŏρĕω, vid. πŏρĕω, et Heyn. Pind. Pyth. 2, 105.

πĕπρωμĕνη, sc. τύχη, αἶσα, μοῖρα (fatum) vid. πĕρᾰτŏω.

πĕπρωται, a πŏρῶ, πĕπορται, πĕπρŏται, (quod datum seu distributum est).

πεπτŏς, ŏν, adj. (coctus) καὶ πεπτᾰ καὶ κρŏτητᾰ· τῆς ξουθοπτĕρου. Eur. fr. Cress. 9, 5. Syn. ἑφθŏς, ὀπτŏς.

πέπτω, πέσσω et πέττω, f. ψω, v. (coquo, maturo, digero) οἴμοι πλᾰκοῦντος, τοῦ 'ν τĕτρᾰδῐ πĕπεμμĕνου. Arist. Plut. 1126. Vid. Il. ι, 561. et Arist. Eccles. 838. Syn. κᾰτᾰπέπτω, πĕπαίνω, πάσσω.

πĕπων, ŏνŏς, adj. (1. maturus, 2. mollis, ignavus, 3. suavis) ἐχθροῖσῐ τοῖς σοῖς οὐ γĕνήσŏμαι πĕπων. Aesch. Eum. 66. Syn. 2. ἀσθĕνὴς, δειλŏς, 3. προσφῐλης.

πĕρ, (particula est earum numero quae annecti aliis orationis partibus solent, signif. habens ἐναντιωματικήν: ponitur enim pro quanquam, quamvis, tametsi, licet) Μέντορ, μηκĕτῐ ταῦτᾰ λĕγοιμĕθᾰ, κηδŏμĕνοί πĕρ. Od. γ, 240.

πĕρα, πĕραν et πĕρην, adv. et praep. cum genitiv. (ultra, praeter, contra) βρŏτοῖσῐ τιμὰς ὤπᾰσας πĕρα δῐκης. Aesch. P. V. 30. Vid. Soph. Oed. C. 940. et Il. ω, 752.

πĕραθĕν, Ion. πĕρηθĕν, πĕρᾰτηθĕν et πĕραιŏθĕν, adv. (1. ex ulteriore parte, 2. ex adverso) ξῠνοικŏς ἦλθες λαŏν; ἢ πĕρα-θĕν. Eur. Heracl. 82. Vid. Apoll. Rh. 4, 54. et 4, 71.

Πĕραιβοὶ et Περῤαιβοὶ, ῶν, οἱ, N. P. (Perrhaebi, inco-

lae Perrhaebiae) τῶ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Πε-ραιβοί. Il. β, 749. Vid. Aesch. Suppl. 264.

περαίνω, et poet. *πειραίνω*, f. ἀνῶ, v. (perficio, finio) μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμούς. Eur. Or. 629. Vid. Od. χ, 175. Syn. τελέω, ἐκτελέω, ἐξανύω, κατεργάζομαι, τελειόω, ἐκπεραίνω, περάτόω.

περαιός, *περαίτερος* et *περατός*, ή, όν, adj. (ulterior, ultimus) ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρῄκων χθόνα τῇ δὲ περαίην. Apoll. Rhod. 1, 923.

περαιόω, f. ώσω, v. (transmitto, trajicio) ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι. Od. ω, 436. Syn. διαπορθμεύω, περάω, περαίνω.

περαιτέρω, adv. (ulterius, amplius) ἀλλὰ σύ τις εἶ; b. βου-λυτός ἢ περαιτέρω; Arist. Av. 1500.

πέραν, vid. *πέρα*.

περαντικός, ή, όν, adj. (vim finiendi habens) συνερκτικὸς γάρ ἐστι, καὶ περαντικός. Arist. Equit. 1375.

πέρας, poet. *πεῖρας* et *πεῖραρ*, ατος, τὸ, subst. (finis, terminus) βροτῶν μακρότατον πέρας εὐ-ρεῖν; Eur. Hel. 138. Vid. Od. ε, 289. et Il. σ, 501. Syn. τέλος, τέρμα, τελευτή, ὅρος, ἐσχατιά. Epith. μακρότατον, θυμηδές, δακρυόεν, ἱμερόεν.

πέρας, adv. (denique) Aesch. Pers. 638.

πέρασις, εως, ή, subst. (transitus, exitus) πέρασιν ἤδη, καὶ καταστροφήν τινα. Soph. Oed. C. 103. Syn. vid. πέρας.

περατός, vid. *περαιός*.

περατός, ή, όν, adj. (qui transiri potest) Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-ρατόν. Pind. Nem. 4, 112.

περατόω, 2. perf. pass. *πεπέρατωμαι*, quidam volunt per sync. *πέπρωται*, v. (finio) πῆμ' οὐδὲν ἥξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρή. Aesch. P. V. 103. Syn. περαίνω.

περάω, et Ion. imp. *περάασκον*, v. (1. transeo, 2. transporto) Ἐκάβῃ· πέρα γὰρ ἤδ' ὑπὲρ σκηνῆς πόδα. Eur. Hec. 53. Vid. Od. ε, 480. Syn. διειμι, διέξειμι, ὑπερβαίνω, διαπεράω, περατόω.

Πέργαμος, ου, ή, et *Πέργαμον*, ου, τὸ, N. P. (Pergamus, arx vel tota urbs Ilii; unde generaliter in plur. arces vel alta aedificia. Vid. Suid. in v. et Eustath. ad Il. ϑ, p. 503, 4. et Barnes. Phoen. 1192. et Iph. A. 778.) τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων Περγάμων ἑλεῖν πόλιν. Eur. Phoen. 1192. Epith. ἱερά, ζαθέα, ἐρατεινή, ἰσχυρά, ὀχυρά.

Περγάσαι, ῶν, αἱ, N. P. (Pergasae, Δῆμος Atticae) πρὶν γὰρ εἶναι Περγάσῃσιν, ἔνδον ἐν ταῖς ἐμβάσιν. Arist. Eq. 321.

Περγασίδης, ου, ὁ, patronym. (Pergasi filius) Περγασίδης, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι. Il. ε, 535.

πέρδιξ, ικος, ὁ et ή, subst. (perdix) οὑτοσὶ πέρδιξ· ἐκει-νοσί γε, νὴ Δί', ἀτταγάς. Arist. Av. 297.

πέρδω et *πέρδομαι*, v. (pedo) ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται. Arist. Nub. 9.

πέρηθεν, vid. *πέραθεν*.

πέρθω, f. σω, 2. aor. ἔπραθον, v. (diruo, vasto) ὦ τὴν

ε̆μὴν πέρσαντε̆ς Ἀργεῖοι *πο̆λῐν*. Eur. Hec. 545. Syn. *ἐκπέρθω, ἐξᾰλᾰπάζω, ᾰνᾰτρε̆πω, δῃῐο̆ω, κᾰτασκάπτω, κᾰτᾰστρε̆φω.*

πε̆ρῐ, praep. (1. cum gen. de, propter, ob, circum, ultra, 2. cum dat. circum, in, de, 3. cum. acc. circum, erga) *νῦν δ' ᾰμᾰ τ' ὠκῠμο̆ρος καὶ ὀῐζυρὸς πε̆ρῐ πάντων.* Il. α, 417.

πε̆ρῐαγνυμῐ, f. άξω, v. (circumfrango, circumsonare cum fragore facio) *ὄοσους Βιλλαίσιο̆ μέλαν πε̆ρῐάγνῠταῐ ὕδωρ.* Apoll. Rh. 2, 793. Syn. *πε̆ριῤῥήγνυμῐ, πε̆ρῐηχε̆ω.*

πε̆ρῐᾰγω, f. άξω, v. (circumduco) *ὡδὶ πε̆ρῐᾰγων, ὥσπε̆ρ οἱ τὰ σχοίνῐᾰ.* Arist. Pax. 36. Syn. *πε̆ρῐσύρω, πε̆ρῐφε̆ρω, κῠκλο̆ω, πε̆ρῐε̆λίσσω.*

πε̆ρῐαιρε̆ω, f. ε̆λῶ, 2. aor. *εἶλο̆ν*, v. (circumcido, detraho) *πε̆ρῐε̆λῶ σ' ᾰλαζο̆νείας.* Arist. Equit. 290. Syn. *ἀφαιρε̆ω, παύω, πε̆ρῐσυλᾰω, πε̆ρῐτέμνω, ἰσχναίνω.*

πε̆ρῐᾰλείφω, f. ψω, v. (circumlino) *τὰν τοῖσῐν ἀντῐκνημῐοις ἐλκῠδρῐᾰ πε̆ρῐᾰλείφειν.* Arist. Equit. 907.

πε̆ρῐαλλᾰ, adv. (eximie, insigniter) *τῐ πο̆τ' Ἀνδρο̆με̆δα πε̆ρῐαλλᾰ κᾰκῶν.* Arist. Thesm. 1070. Syn. *ἐξαιρε̆τως, ἔξο̆χᾰ.*

πε̆ρῐᾰλουργο̆ς, οῦ, adj. (undique tinctus) *ὁ πε̆ρῐᾰλουργὸς τοῖς κᾰκοῖς.* Arist. Acharn. 856. Syn. *βε̆βαμμε̆νο̆ς.*

πε̆ρῐάπτω, f. ψω, v. (annecto, comparo) *εὕρε̆το̆ πᾶν ἂν δῐᾰ τὰς Λῐπᾰρας, ᾰφῠων τιμὴν πε̆ρῐάψας.* Arist. Acharn. 640. Syn. *ἀνάπτω, κᾰθάπτω, προστῐθημῐ, πε̆ρῐβάλλω.*

πε̆ρῐαρμόζω, f. όσω, v. (apte circumpono) *τούτους ἀκρῐβώσητε̆ πε̆ρῐηρμοσμε̆ναι.* Arist. Eccl. 274.

πε̆ρῐᾰχω, vid. *πε̆ρῐηχε̆ω.*

πε̆ρῐβαίνω, f. *βήσο̆μαι*, v. (1. circumeo, 2. protego, defendo) *ἀλλᾰ θεῶν πε̆ρῐβη, καί οἱ σᾰκο̆ς ἀμφε̆κᾰλυψε̆.* Il. θ, 331. Syn. *ἀμφῐβαίνω, πε̆ρῐε̆ρχο̆μαι, ὑπερμᾰχο̆μαι, προῐστᾰμαι.*

πε̆ρῐβάλλω, f. *βᾰλῶ*, v. (circumjacio, ambio, amplector, supero) *τῠραννῐδ' αὐτῷ πε̆ρῐβᾰλεῖν ε̆μελλε̆ γῆς.* Eur. Ion. 828. Syn. *ἀμφῐβάλλω, πε̆ρῐτῐθημῐ, πε̆ρῐε̆χω, πε̆ριστέλλω, πε̆ρῐπλε̆κω, ἀμφῐέννυμῐ, ὑπερβάλλω.*

πε̆ρῐβαρῐδε̆ς, ων, αἱ, subst. (calceamenta muliebria) *καὶ Κιμβε̆ρῐκ' ὀρθοστᾰδῐᾰ, καὶ πε̆ρῐβαρῐδᾰς.* Arist. Lys. 45.

πε̆ρῐβᾰρῠς, εῖᾰ, ῠ, adj. (valde gravis) *βᾰρῠ το̆ πε̆ρῐβᾰρῠ κρῠο̆ς ε̆χειν.* Aesch. Eum. 161.

πε̆ρῖβλεπτο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (conspicuus, illustris) *ὁρᾶτε̆ μ', ὅσπε̆ρ ἦν πε̆ρίβλεπτος βρο̆τοῖς.* Eur. Herc. f. 506. Syn. *πε̆ρῐσημο̆ς, ε̆πῐσημο̆ς, ε̆πῐφᾰνὴς, ε̆πόψῐμο̆ς, ὁρατο̆ς, ἔξο̆χο̆ς, ἐξαίρε̆τος.*

πε̆ρῖβλε̆πω, f. ψω, v. (1. circumspicio, 2. admiror) *πε̆ρῐβλε̆πεσθαι τίμῐον; κε̆νὸν με̆ν οὖν.* Eur. Phoen. 561. Syn. *πε̆ρισκέπτο̆μαι, ἀπο̆βλε̆πω, θαυμάζο̆μαι.*

πε̆ρῖβληχρο̆ς, ο̆ν, adj. (omnino debilis) *ἤμᾰτᾰ μὲν στρεύγοντο̆ πε̆ριβληχρὸν βᾰρῠθοντε̆ς.* Apoll. Rhod. 4, 621.

πε̆ρῖβλύω, v. (circum scaturio) *κύμᾰτᾰ τε σκληρῇσῐ πε̆ρῐβλύει σπῐλᾰδεσσῐν.* Apoll. Rhod. 4, 788.

πε̆ρῐβο̆ητο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (qui magnum circa clamorem dit, infamis) *φλε̆γει με̆ πε̆ρῐβο̆ητο̆ς ἀντῐάζων.* Soph. Oed. R. 191.

Πε̆ρῐ́βοιᾰ, ας, ἡ, N. P. (Periboea) *γείνᾰτο̆, καὶ Πε̆ρῐ́βοιᾰ, γῠναικῶν εἶδο̆ς ᾰ̓ρίστη.* Od. η, 57.

πε̆ρῐβο̆λαῖο̆ν, ου, τὸ, subst. (amictus) *θᾰνᾰ́του τᾰ́δ᾽ ἤδη πε̆ρῐβο̆λαῖ ᾰ̓νήμμε̆θᾰ.* Eur. Herc. f. 548. Syn. *πε̆ρῐβο̆λή, ᾰ̓μπε̆χόνη, ἔνδυμᾰ.*

πε̆ρῐβο̆λὴ, ῆς, ἡ, subst. (cinctura, vinculum, ambitus) *φέρ᾽, ἐξελίξας πε̆ρῐβο̆λᾰ́ς σφραγισμᾰ́των.* Eur. Hipp. 867. Syn. *πε̆ρῐβο̆λαῖο̆ν, πε̆ριπτῠχή.*

πε̆ρῐ́βο̆λο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. sepiens, ambiens, 2. in neutro gen. subst. ambitus, septum) *ὡς ἤλθο̆μεν σῶν πε̆ρῐ́βο̆λον νε̆ωρίων.* Eur. Hel. 1529.

πε̆ρῐβόσκο̆μαι, v. (depasco) *οὐδε̆ πο̆τε χθιζὸν πε̆ρῐβόσκε̆ται ᾰ̓́νθρᾰκᾰ τέφρη.* Call. 2, 84. Syn. *ἐ̆πῐβόσκο̆μαι, πε̆ρῐναιε̆τᾰ́ω.*

πε̆ρῑβρε̆́μω, **πε̆ρῑβρο̆με̆́ω**, et Ion. imp. **πε̆ρῑβρο̆με̆́εσκο̆ν**, v. (circumfremo) *βρασσο̆με̆νον· στρηνὲς δε̆ πε̆ρὶ στῠφελὴ βρε̆μει ᾰ̓κτή.* Apoll. Rhod. 2, 323. Vid. 1, 879. et 4, 17. Syn. *ᾰ̓μφῐᾰ́χω, πε̆ριστε̆νω, περιστο̆νᾰχίζω, πε̆ριστε̆νᾰχίζο̆μαι.*

πε̆ρῐβρῠ́χῐο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (circumfremens) *χωρεῖ πε̆ριβρῠχίοισῐ.* Soph. Antig. 336.

πε̆ρῐγηθὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (valde laetus) *τῇ δ᾽ ἔ̆πῐ καὶ Με̆λίτην, λῐᾰρῷ πε̆ρῐγηθε̆ε̆ς οὔρῳ.* Apoll. Rhod. 4, 421. Syn. *πε̆ρῐχᾰρὴς, γηθο̆σῠνο̆ς, ὑπερχαίρων.*

πε̆ρῐγίγνο̆μαι et **πε̆ρῐγίνο̆μαι**, v. (1. supersum, reliquus sum, 2. supero) *πε̆ρῐγίγνεσθαι δ᾽ αὐτῷ μηδε̆ν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐ̆πῐλείπειν.* Arist. Plut. 554. Syn. *πε̆ρῐ́ειμῐ, πε̆ρισσεύω, ὑπε̆ρε̆́χω, πε̆ρῐπε̆λω.*

πε̆ρῑγλᾰγὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (lacte plenus) vid. *πέλλα.*

πε̆ρῐγληνᾰ́ο̆μαι, v. (circumspicio) *αὖ ε̆̓ρῠ́ειν· ὁ δε̆ μ᾽ εἶδε̆ πε̆ριγληνώμε̆νο̆ς ὄσσοις.* Theocr. 25, 241. Syn. *πε̆ρῑβλε̆πω, πε̆ριοκέπτο̆μαι, παπταίνω.*

πε̆ρῑγλωσσο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde disertus) *βῐα-ταὶ, πε̆ρίγλωσσοί τ᾽ ἔφῠν. ᾰ̓́νδρᾰ δ᾽ ε̆̓γὼ κεῖνο̆ν.* Pind. Pyth. 1, 82. Syn. *ἡδῠε̆πὴς, λῐγῠ́ς, γλωσσώδης.*

πε̆ρῑγνᾰ́μπτω, f. ψω, v. (circum curvo) *τήνδε̆ πε̆ριγνᾰ́μπτι πο̆λὺς πᾰρᾰκε̆́κλῐταῐ ἤδη.* Apoll. Rhod. 2, 364. Syn. *πε̆ρῐε̆λίσσω, πε̆ρῐκλᾰ́ω, πε̆ρῐκᾰ́μπτω.*

πε̆ρῐγρᾰφὴ, ῆς, ἡ, subst. (circumscriptio, descriptio minus exacta) *καὶ γὰρ δῠ́ ε̆̓στον τώδε̆ πε̆ρῐγρᾰφὰ πο̆δοῖν.* Aesch. Choeph. 201. Syn. *ὑπο̆γρᾰφὴ, τῠ́πο̆ς, μίμημᾰ.*

πε̆ρῑγρᾰ́φω, f. ψω, v. (circumscribo, deleo, oblitero) *οὗτος, τί πε̆ρῐγρᾰ́φεις; b. το̆ δεῖν᾽, ε̆̓ς Ἴσθμιᾰ.* Arist. Pax. 879.

πε̆ρῐδαίο̆μαι, v. (ardeo, depereo) *οὐδ᾽ οἴη καλῷ πε̆ρῐδαίο̆μαῐ Ἐνδῠμίωνῐ.* Apoll. Rh. 4, 58. Syn. *ἐ̆πῐμαίνο̆μαι, δαίο̆μαι.*

πε̆ρῐδείδω, poet. **πε̆ριδδείδω**, f. εισω, et **πε̆ρῐδῐ́ω**, v. (pertimesco) *νῆᾰ πε̆ριδδείσαντε̆ς ᾰ̓νακρούεσκο̆ν ε̆̓ρετμοῖς.* Apoll. Rhod. 4, 1650. Vid. Il. ε, 566. Syn. *πε̆ρῐφο̆βε̆́ο̆μαι.*

πε̆ρῐδε̆́μω, v. (circum struo vel aedifico) *πε̆ρῐ δ᾽ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο̆ κᾰτωρῠχε̆́εσσῐ λῐ́θοισῐ.* Od. ι, 184.

πε̆ρῐδέξῐο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ambidexter) *τοῖς πε̆ρῐδεξῐοισῐ.* Arist. Nub. 950. Syn. *ᾰ̓μφῐδέξῐο̆ς, δέξῐο̆ς, φρο̆νῐμο̆ς, πο̆λῠ́τρο̆πο̆ς.*

πĕρĭδέω, f. *ήσω*, v. (circumligo) *'ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, πĕρĭδήσομαι.* Arist. Eccl. 122. Syn. *'ἀνάδέω, ἀμφιδέω, δεσμεύω, πĕρĭάπτω.*

πĕρĭδĭδωμι, f. *δώσω*, v. (1. largiter do, 2. med. depono, seu deposito pignore certo, paciscor) *ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν πĕρĭδώσομαι αὐτῆς.* Od. ψ, 78. Syn. *πĕρĭτίθημι, συντίθημι, πĕρĭβάλλομαι.*

πĕρĭδινέω, f. *ήσω*, v. (circumago) *ὣς τὼ τρὶς Πρĭάμοιο πόλιν πĕρĭδινηθήτην.* Il. χ, 165. Syn. *πĕρĭοδεύω, πĕρĭέρχομαι, πĕρĭάγω, πĕρĭκινέω.*

πĕρĭδίω, vid. *πĕρĭδείδω.*

πĕρĭδρομή, *ῆς*, *ἡ*, subst. (circumcursio, circuitus) *"ἕτεσι· δίηλθον δ' ἑπτὰ πĕρĭδρομὰς ἐτῶν.* Eur. Hel. 775. Syn. *κύκλος, κύκλωμα.*

πĕρĭδρομος, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. et 2. *ὁ*, subst. (1. circumvius, circularis, 2. ambitus) *"ὄφεων δὲ πλεκτάναισι πĕρĭδρομον κύτος.* Aesch. Sept. c. Theb. 491. Syn. *πĕρĭφερής.*

πĕρĭδρύπτω, f. *ψω*, v. (circum vel valde lacero) *ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε.* Il. ψ, 395. Syn. *ἀμφιδρύπτω, ἀποδρύπτω, δρύπτω, διασπαράσσω.*

πĕρĭδύνω, f. *ύσω*, v. (exuo) *στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ πĕρĭδυσε χιτῶνας.* Il. λ, 100. Syn. *ἐκδύω, ἀφαιρέω.*

πĕρίειδω, v. (valde scio) *ἄμφω νοστήσαιμεν· ἐπεὶ πĕρίοιδε νοῆσαι.* Il. κ, 247.

πĕρĭειλέω vel *πĕρĭείλω*, v. (circumplico, circumvolvo) *ἀλλ' ἐν ῥακίοις πĕρĭειλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.* Arist. Ran. 1066. Syn. *συγκαλύπτω, συστρέφω, πĕρĭείργω.*

πĕρĭειμι, v. (1. supersum, supero, 2. circumeo) *λίγην φοιτίζουσαι; ἐπεὶ πĕρĭεστε θεάων.* Apoll. Rhod. 3, 54. Syn. vid. *πĕρĭγίγνομαι.*

πĕρĭείργω, f. *ξω*, v. (circum cohibeo) *σκώλοι-σι τὸ πρόσωπον πĕρĭειργμένος.* Arist. Lys. 811. Syn. vid. *πĕρĭειλέω.*

πĕρĭελελίσσω, f. *ξω*, v. (circum celeriter moveo) *δεινὸν ἐπεσσύμενον, πĕρὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.* Od. ε, 314. Syn. *πĕρĭάγω.*

πĕρĭέννυμι, f. *έσα*, v. (circumінduo, contego) *χρῖσον δ' ἀμβροσίῃ, πĕρὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.* Il. π, 670. Syn. *ἀμφιέννυμι, ἀμφĭβάλλω, πĕρĭβάλλω, πĕρĭέχω.*

πĕρĭεργάζομαι, v. (laboriose ago) *εἰ μή τι καινὸν ἄλλο πĕρĭεργάζεται;* Arist. Eccl. 220. Syn. *'ἐπιμελέομαι.*

πĕρĭέῤῥω, v. (delabor) *τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν πĕρĭέῤῥει.* Arist. Equit. 533. Syn. vid. *ἔῤῥω.*

πĕρĭέρχομαι, f. *ἐλεύσομαι*, v. (circumeo, occupo, circumvenio, decipio) *πĕρĭέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.* Arist. Lys. 558. Syn. *πĕρĭοδεύω, πĕρĭπολέω, ἀμφιβαίνω, ἐνεδρεύω, ὑπέρχομαι, ἐξαπατάω, φενακίζω.*

πĕρĭζαμενῶς, adv. (vehementer) *κερδαλέον πĕρ ἐόντα πĕρĭζαμενῶς κεχολῶσθαι.* Hom. H. in Merc. 492. Syn. *ζαμενῶς, σφόδρα, δεινῶς.*

πĕρĭζώννυμι, f. *ώσω*, v. (circumcingo) *τοῦτον τέως τὸν*

ἄνδρᾰ πἔρῐεζώσᾰτŏ. Arist. Pax. 687. Syn. *ἀναζώννυμῐ, ἑτοιμάζω, δῐᾰδέω.*

πἔρῐζώστρᾰ, ας, ἡ, subst. (fascia, cingulum) *πάντŏσε πορφῠρέαισῐ πἔρῐζωστραισῐν ἑλικτάν.* Theocr. 2, 122. Syn. *δεσμός, τελᾰμών, ζωστήρ.*

πἔρῐηγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (rotundus, curvus) *οἱ δ' ὅτε δὴ λῐμένος πἔρῐηγέᾰ κάλλῐπŏν ἀκτήν.* Apoll. Rhod. 1, 559. Syn. *πἔρῐδρŏμŏς, πἔρῐφερής.*

πἔρῐήειν, plusquamperf. v. *πἔρῐειμῐ,* circumeo, q. v.

Πἔρῐηρεύς, ἔος, ὁ, N. P. (Pericreus) *αὐτὰρ ἔπίκλησιν Βώρῳ Πἔρῐηρέŏς υἱῐ.* Il. π, 177.

πἔρῐηχέω, f. *ήσω,* et *πἔρῐᾰχω,* v. (circumsono) *μέσσŏν ἐπομφᾰλίον· πἔρῐήχησεν δ' ἄρᾰ χᾰλκŏς.* Il. η, 267. Vid. Od. ι, 395. Syn. *ἐξηχέω, κτῠπέω, ἠχέω.*

πἔρῐθαμβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (stupore perculsus) *καὶ σφέᾰς ἀμφίεπον πἔρῐθαμβέες· αὐτὰρ Ἰήσων.* Apoll. Rhod. 2, 1162. Syn. *ἔκθαμβŏς, ἔμφŏβŏς, πἔρῐφŏβŏς.*

πἔρῐθαρσής, ἔος, ὁ et adj. (valde fidens) *ὦ δ' ἔτι κουρίζων πἔρῐθαρσέᾰ δῠνεν ὅμιλŏν.* Apoll. Rhod. 1, 195. Syn. *εὐθαρσής, εὔτολμŏς, πάντολμŏς.*

πἔρῐθἔτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (circumpositus) *κἔφᾰλὴ πἔρῐθἔτŏς, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φŏρῶ.* Arist. Thesm. 265.

πἔρῐθέω, v. (circumcurro) *ἡμεῖς· Παφλᾰγὼν δὲ πἔρῐθέων τοὺς οἰκέτας.* Arist. Equit. 65. Syn. *πἔρῐτρέχω, πἔρῐέρχŏμαι.*

πἔρῐθῡμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde iratus) *ἔρι-νὺν τἔλέσαι τὰς πἔρῐθύμους κᾰτάρας.* Aesch. Sept. c. Theb. 721. Syn. *θυμώδης, θυμήρης, ὑπερθύμῐŏς.*

πἔρῐθύμως, adj. (irato animo) *μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν πἔρῐθύμως.* Aesch. Choeph. 36.

πἔρῐίστημῐ, f. *στήσω,* v. (1. cingo, 2. 2. aor. et med. circumsto) *τοιούσδε πἔρῐέστησεν ἀνθρώποις φŏβον.* Eur. fr. Sis. 1, 37. Syn. 1. *πἔρῐτίθημῐ, πἔρῐβάλλω, πἔρῐκῠκλέω, πἔρῐάγω, πἔρῐκᾰτᾰτίθημῐ,* 2. *πἔριοκέπω, πŏλῐορκέω.*

πἔρῐίσχŏμαι, v. (complector, vindico) *ἐνθᾰπῐη, καὶ μᾶλλŏν ἔης πἔρῐίσχἔτŏ κούρης.* Mosch. 2, 11. Syn. vid. *πἔρῐέχω.*

πἔρῐκαλλής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (formosissimus) *ἀλλ', ὦ πἔρῐκαλλῆ Θεσμŏφŏρω, δέξασθἔ μἔ.* Arist. Thesm. 282. Syn. *κάλλιστŏς, πάγκᾰλŏς, ὡραῖŏς, λαμπρŏς, φαιδρŏς, πἔρῐκομψŏς, εὔμορφŏς.*

πἔρῐκᾰλυπτἔŏς, α, ŏν, adj. verb. (cooperiendus) *οὐ μαλθᾰκιστέ, ἀλλᾰ πἔρῐκᾰλυπτἔᾰ.* Arist. Nub. 727.

πἔρῐκᾰλύπτω, f. *ψω,* v. (circumvelo, cooperio) *καὶ πἔρῐκᾰλύψαι τοῖσῐ πράγμᾰσι σκŏτŏν.* Eur. Ion. 1522. Syn. *κᾰτᾰκᾰλύπτω, πἔριοκέπω, κᾰτᾰκρύπτω, πἔριοτέλλω, πἔρῐέχω.*

πἔρῐκᾰτᾰβάλλω, f. *βᾰλῶ,* v. (dejicio) *σὺν δἔ κάρη κόλποις πἔρῐκαββᾰλŏν· ἔνθ' ἐλἔεινŏν.* Apoll. Rhod. 3, 707. Syn. *κᾰτᾰβάλλω, πἔρῐβάλλω.*

πἔρῐκᾰτάγνυμῐ, f. *άξω,* v. (undique defringo) *οὐ πἔρῐ-*

κατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς. Arist. Lys. 357. Syn. *περιῤῥήγνυμι, κατάγνυμι, καταῤῥήγνυμι.*

περικαταπίπτω, 2. aor. *ἔπεσον*, v. (decido) *Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν· αἶψα δὲ Μοψός.* Apoll. Rh. 3, 543. Syn. *καταπίπτω, ἀποπίπτω, καταφέρομαι.*

περικατατίθημι, f. *θήσω*, v. (circumpono) *αὐτίκα δ' ἰσδόκην χρυσῇ περικάτθετο μίτρῃ.* Apoll. Rhod. 3, 156.

περίκειμαι, f. *κείσομαι*, v. (circumjaceo) *αὐτῷ γωρύτῳ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.* Od. φ, 54.

περικήδομαι, v. (valde curo) *περικαδόμενοι. καί.* Pind. Nem. 10, 101. Syn. *κήδομαι, ἐπιμέλεομαι, προκήδομαι, μεριμνάω, προμηθέομαι.*

περίκηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnino aridus) *αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.* Od. ε, 240. Syn. *ξηρός, αὐχμηρός.*

περικίων, *κίονος*, adj. (columnis undique cinctus) *περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις.* Eur. fr. Erechth. 6, 4. Syn. *ἀμφικίων.*

περικλαδής. *έος*, ὁ et ἡ, adj. (ramis undique obsitus) *ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης.* Apoll. Rhod. 4, 216. Syn. *σκιόεις, εὔφυλλος.*

περικλεής, *έος*, *περίκλειτος*, *ή*, *όν*, et *περίκλυτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde celeber) *οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες*, Apoll. Rh. 3, 330. Vid. Theocr. 17, 34. et Od. ω, 153. Syn. *ἀγάκλειτος, ἀγακλεής, ἀγάκλυτος, εὐκλεής, ἐρικυδής.*

Περικλέης, contr. *Περικλῆς*, *έους*, ὁ, N. P. (Pericles) *εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης.* Arist. Pax. 606.

Περικλείδης, ου, ὁ, N. P. (Periclides) *οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρό Περικλείδας ποτέ.* Arist. Lys. 1138.

Περικλύμενος, ου, ὁ, N. P. (Periclymenus) *Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ.* Eur. Phoen. 1173.

περίκλυστος, η, ον, adj. (qui undique alluitur) *Ταφίων περίκλυστον ἄστυ.* Eur. Herc. f. 1071. Syn. *ἀμφίῤῥυτος, περίῤῥυτος, ἀλίκλυστος, ἁλιερκής, ἀλίζωνος, περικύμιων.*

περίκλυτος, vid. *περικλεής*.

περικοκκύζω, f. *ύσω*, v. (elato capite cano, ut gallus victor) *ἀπεπυδάρισα μόθωνα περιεκόκκυσα.* Arist. Equit. 697.

περικομμα, *ατος*, et demin. *περικομμάτιον*, ου, τὸ, et *περικοπή*, ἡ, subst. (edulium ex herbis et carnibus concisum) *περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.* Arist. Equit. 372. Vid. 770.

περίκομψος, ου, ὁ et ἡ, adj. (perelegans) *τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'.* Arist. Pax. 994. Syn. *ἀστεῖος, περικαλλής, χαρίεις.*

περικτείνω, f. *κτενῶ*, v. (juxta vel circa occido) *εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες.* Il. μ, 245.

περικτίτης, ου, *περικτίων*, *ονος*, et *περιναιέτης*, ου, ὁ, subst. (vicinus) *τὴν πάντες μνώοντο περικτίται.* Od. λ, 287. Vid. Apoll. Rh. 2, 7. et Il. ω, 488. Syn. *πάροικος, ἀμφικτίων, γείτων, πλησιόχωρος, ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον.*

περικυκλέω et *περικυκλόω*, v. (circumdo, cingo) *ὅλην*

ἔνεκαψε πĕρἴκῠ̆κλῡ̆οας τοῖν πόδοῖν. Arist. Pax. 7. Vid. Av. 347. Syn. πĕρἴβάλλω, πĕρἴΐστημῐ, συγκῠ̆κλόω.

πĕρἴκῡ́μων, ŏνŏς, adj. (circumfluus) σου πĕρἴκῡμŏνŏς οἰκήσας ἕδραν. Eur. Troad. 802. Syn. vid. πĕρἴκλυστŏς.

πĕρἴκωμάζω, f. ἄσω, v. (comessabundus obeo) οὐδὲ πἄλαίστρας πĕρἴκωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστής. Arist. Vesp. 1025. Syn. κωμάζω, ἔπῐκωμάζω, εἰλᾰπῐνάζω, εὐωχĕŏμαι.

πĕρἴκωνĕω, f. ήσω, v. (pice oblino) τᾰ 'μβᾰδῐ' ἡμῶν πĕρἴκωνεῖ. Arist. Vesp. 598. Syn. πĕρἴᾰλείφω.

πĕρἴλᾰλĕω, v. (obblatero) μὴ πĕρἴλᾰλῶμεν, μηδὲ πυνθᾰνώμĕθᾰ. Arist. Eccl. 230. Syn. στωμύλλω, φλῠ̆αρĕω, γλωττοστρŏφĕω, ἀδŏλεσχĕω, σπερμŏλŏγĕω.

πĕρἴλαμβᾰνω, f. λήψω, 2. aor. ἔλᾰβŏν, v. (amplector) παίζουσ', ὅπως ἂν πĕρἴλᾰβοιμ' αὐτῶν τινᾰ. Arist. Eccl. 881. Syn. πĕρἴĕχω, πĕρἴβάλλω, πĕριπτῠ́σσω, πĕρῐπλĕκω, προσπτῠ́σσŏμαι, κᾰτασπάζŏμαι.

πĕρἴλείπω, f. ψω, v. (relinquo) ἄρξασᾰν, ἥκω, τούς γĕ πĕρἴλĕλειμμĕνους. Eur. Hel. 425. Syn. λείπω, ἀπŏλείπω, κᾰτᾰλείπω, πρŏλείπω.

πĕρἴλείχω et πĕρἴλῐχμᾰω, f. ήσω, v. (circumcirca delingo) τᾰ βλĕφᾰρᾰ πĕρἴĕλειχŏν, ὥς γ' ἐμοὶ δŏκει. Arist. Plut. 737. Vid. Arat. Phaen. 1115. Syn. πĕρἴλάπτω.

πĕρἴλεξῐς, εως, ἡ, subst. (circumlocutio) καὶ πĕρᾰτειαν, καὶ πĕρἴλεξῐν. Arist. Nub. 317. Syn. φλῠ̆αρῐα, ἀδŏλεσχῐα.

πĕρἴλĕπω, f. ψω, v. (decortico) οὐδ' ἀνᾰθηλήσει· πĕρῐ γάρ ῥᾰ ἑ χαλκŏς ἔλεψĕ. Il. α, 236. Syn. ἀπŏλĕπω, πĕριπτίσσω.

πĕρἴλῐχμᾰω, vid. πĕρἴλείχω.

πĕρἴμαιμᾰω, f. ήσω, v. (lustro) αὐτοῦ δ' ἰχθῠ́ᾰα σκŏπĕλον πĕρἴμαιμώωσᾰ. Od. μ, 95.

πĕρἴμαίνŏμαι, v. (1. valde furo, 2. per furorem vagor) ὃς νῦν κεκληγὼς πĕρἴμαίνĕταῐ ἱĕρŏν ἄλσŏς. Hes. Scut. 99. Syn. ἐκμαίνŏμαι, ὑπερμαίνŏμαι.

πĕρἴμάρνᾰμαι, v. (propugno, defendo) Νίκης καὶ κρᾰτĕος πĕρἴμαρνᾰμĕθ' ἤμᾰτᾰ πάντᾰ. Hes. Theog. 647.

πĕρἴμᾰχητŏς, ὁ et ἡ, adj. (qui magna contentione expetitur) ὃς ταῖσῐ φῠ́λαις πĕρἴμᾰχητŏς εἰμ' ἀεί. Arist. Av. 1404.

πĕρἴμĕνĕαίνω, v. (mire cupio) βάκτρῳ ἐρειδŏμĕνη· πĕρῐ δὲ μĕνĕαιν' ἀγŏρεῦσαι. Apoll. Rhod. 1, 670.

πĕρἴμĕνω, f. μĕνῶ, v. (opperior, expecto, moror) πĕρἴμείνᾰτĕ νῦν, ἵνᾰ τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτῐ κĕχειρŏτŏνημαι. Arist. Eccl. 517. Syn. μĕνω, ἀνᾰμĕνω, προσμĕνω, ἐκδĕχŏμαι, προσδŏκάω.

πĕρἴμĕτρŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (justae plenaeque mensurae) λεπτὸν καὶ πĕρἴμετρŏν· ἄφαρ δ' ἡμῖν μĕτĕειπĕν. Od. β, 95.

Πĕρἴμήδης, ĕŏς, ὁ, N. P. (Perimedes) ἔνθ' ἱĕρήῐᾰ μὲν Πĕρἴμήδης, Εὐρῠ́λŏχός τĕ. Od. λ, 23.

πĕρἴμήκĕτŏς, ον, ὁ et ἡ, et πĕρἴμήκης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (valde longus et procerus) ἢ κᾰτᾰ Τηΰγĕτον πĕρἴμήκĕτŏν, ἢ Ἐρῠ́μανθŏν. Od. ζ, 103. Vid. κ, 293. Syn. εὐμήκης, μᾰκρŏς.

πĕρἴμηχᾰνᾰŏμαι, f. ήσŏμαι, v. (machinor, molior) αὐ-

τῖκă δούλῐŏν ἦμăρ ἔμοὶ πĕρῐμηχχăνŏωντŏ. Od. ξ, 340. Syn. μηχăνăω, ἐπῐμηχăνăŏμαι, τĕχνăŏμαι, μηχăνοῤῥăφĕω.

Πĕρῐμŏς, ου, ὁ, N. P. (Perimus) καὶ Πέρῐμον Μĕγăδην, καῖ Ἐπιστŏρă, καὶ Μĕλăνιππŏν. Il. π, 695.

πĕρῐναιĕτăω et πĕρῐναίω, v. (circumhabito) τοὺς μὲν ἀριστῆας Μῐνῦας πĕρῐναιĕτăοντĕς. Apoll. Rhod. 1, 229. Vid. Aesch. Suppl. 1028. Syn. γειτνῐăω, πĕρῐοικĕω.

πĕρῐναιĕτης, vid. πĕρικτῐτης.

πĕρῐνĕφĕλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nubibus circumdatus) ἀĕρă πĕρῐνĕφĕλŏν. Arist. Av. 1192. (Dochm.)

πĕρῐνίσσŏμαι et πĕρῐνοστĕω, v. (circumeo) πĕρῐνίσσĕταί ὥρᾳ. Eur. Alcest. 461. Vid. Arist. Plut. 494. Syn. πĕρῐέρχŏμαι, πĕρῐβαίνω, πĕρῐπŏλĕω, πĕρῐφĕρŏμαι, πĕρῐπăτĕω.

πĕρῐνŏĕω, f. ήσω, v. (excogito) κἄγ ὑπŏτŏπεῖσθαι, πĕρῐνŏεῖν ἅπαντă. b. φημὶ κἀγώ. Arist. Ran. 958. Syn. πĕρῐμηχăνăŏμαι.

πĕρῐνοστĕω, vid. πĕρῐνίσσŏμαι.

πĕριξ, adv. (circum, circa) βωμὸν πĕριξ νήσαντĕς ἀμφήρη ξῠλă. Eur. Herc. f. 243. Syn. κῠκλῳ, πĕριστăδŏν, πăντŏθĕν, πĕρῐ, ἀμφῐ.

πĕριξεστŏς, ἡ, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (perpolitus) πέτρη γὰρ λίς ἐστῐ πĕριξεστῇ εἰκυῖă. Od. μ, 79. Syn. ξεστŏς.

πĕριξĕω, f. ξĕσω, v. (circumquaque rado) χειμάῤῥους πŏτăμὸς μĕγăλαις πĕρῐέξĕσĕ δίναις. Theocr. 22, 50. Syn. κăταξĕω, ἀποξῠω.

πĕρῐŏδŏς, ου, ἡ, subst. (circuitus) πĕρῐŏδοις πάσαις ἐτĕων. Pind. Nem. 11, 51. Syn. πĕρῐδρŏμή, πĕρῐφŏρά, κῠκλŏς, κῠκλωμă.

πĕρῐοικĕω, f. ήσω, v. (accola sum) νĕανιῶν· τούτους δὲ πĕρῐοικοῦσῐ μĕλῐτŏπωλαι. Arist. Equit. 853. Syn. γειτνῐăω.

πĕρῐŏπτŏμαι, f. ψŏμαι, et πĕρῐŏρăω, v. (1. circumspicio, 2. negligo, contemno) ἀλλ' οὐ πĕρῐόψĕταί μ' ὁ θεῖος Μĕγăκλĕης. Arist. Nub. 124. Vid. Vesp. 437. Syn. πĕρῐβλĕπω, παπταίνω, ὀλῐγωρĕω, κăτăφρŏνĕω.

πĕρῐοργῶς, adv. (iracunde) ὀρ-γᾷ πĕρῐοργῶς ἐπῐθυ-μεῖν. Aesch. Agam. 209. Syn. πăλιγκŏτως, πĕρῐθῡμως.

πĕρῐουσῐα, ας, ἡ, subst. (abundantia) ὄζων τρῠγὸς, τρăσιᾶς, ἐρίων πĕρῐουσίας. Arist. Nub. 50. Syn. εὐπŏρία, κτήμăτă, πλοῦτŏς, πĕρίσσευμă.

πĕρῐπαπταίνω, v. (circumspicio) πολλάκις ἐκ νηῶν πĕλăγος πĕρῐπαπταίνοντĕς. Arat. Phaen. 297. Syn. παπταίνω, πĕρῐβλĕπω, πĕρῐόπτŏμαι, πĕρῐŏρăω.

πĕρῐπăτĕω, f. ήσω, v. (ambulo) φρουροῦντ' ἐγώ τĕ καὶ σῠ κăτă πĕρῐπăτοῦντĕ νύκτωρ. Arist. Vesp. 237. Syn. πĕρῐπŏλĕω. Phr. βαίνω παλλευκῷ πŏδῐ, δῐăβăδίζω.

πĕρῐπăτŏς, ου, ὁ, et πĕρῐπăτησῐς, subst. (1. ambulatio, 2. ambulacrum, 3. disputatio ambulatoria) οὗ σοι γὰρ ἐστὶ πĕρῐπăτος κάλλιστă πĕρῐ γĕ τούτου. Arist. Ran. 953. Syn. βăδισις, δῐăτρῐβή.

πĕρῐπĕλŏμαι, v. (supero, circumvolvor) ἤπăφĕς, οὐδĕ δίκη πĕρῐέπλĕŏ νῆϊν ἐόντă; Apoll. Rh. 3, 130. Syn. vid. πĕρῐγίγνŏμαι.

πĕρῐπεμπτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (circumcirca missus) πειθοῖ, πĕρῐπεμπτᾰ θῠοσκινεῖς; Aesch. Agam. 86.

πĕρῐπĕτᾰζω, f. ᾰσω, v. (obtendo) παντᾷ δ' ἀμφῐ δĕπας πĕρῐπέπτᾰταῐ ὑγρŏς ᾰκανθŏς. Theocr. 1, 55. Syn. πĕρῐπλĕκω.

πĕρῐπĕτασтŏς, ἡ, ŏν, et ὁ et ἡ, adj. (expansus) πĕρῐπĕτασтŏν κᾰπῑμανδᾰλωтŏν αὖ. Arist. Acharn. 1200.

πĕρῐπĕτὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (1. in quem quis incidit, 2. adversarius, opertus) νῦν οὖν, ĕπειδὴ πĕρῐπĕτεῖς ἔχεις τῠχας. Eur. Androm. 974.

πĕρῐπĕτŏμαι et πĕρῐπĕτᾰŏμαι, v. (circumvolo) πĕρῐπĕτεσθĕ τὸν μᾰκᾰρ'. Arist. Av. 1721. Vid. Soph. Oed. R. 482.

πĕρῐπέττω et πĕρῐπέπτω, f. ψω, v. (tego, involvo, obcrusto) ŏνŏμᾰτῐ πĕρῐπέττουσῐ τὴν μοχθηρῐαν. Arist. Plut. 159. Syn. πĕρῐπλĕκω, πĕρῐκᾰλῠπτω.

πĕρῐπευκὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (peramarus) ὀξῠ βĕλος πĕρῐπευκὲς· ᾰπ' αὐτοῦ δ' αἷμᾰ κĕλαινŏν. Il. λ, 844. Syn. ἐχĕπευκὴς, πευκĕδᾰνŏς, πᾰνῠ πικρŏς.

πĕρῐπίπτω, 2. aor. ἔπεσŏν, et πĕρῐπῑτνĕω, v. (incido) λουτροῖσῐν ᾰλŏχου πĕρῐπεσὼν πᾰννστᾰτοις. Eur. Or. 361. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 834. Syn. ἐμπίπτω, προσπίπτω, ἐντυγχᾰνω, πĕρῐτυγχᾰνω.

πĕρῐπλᾰνᾰŏμαι, v. (circumcirca erro) ὥσπερ τŏδĕ δέρμᾰ μĕ νῦν πĕρῐπλᾰνᾰται. Pind. Isthm. 6, 69. Syn. vid. πĕρῐνίσσŏμαι.

πĕρῐπλεκτŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (perplexus, implicitus) ποσσῐ πĕριπλέκτοις, πĕρῐ δ' ἴᾰχĕ δῶμ' ὑμĕναίῳ. Theocr. 18, 8. Syn. πŏλῠπλŏκŏς, πĕρῐĕλικτŏς, πŏλῠĕλικτŏς, πĕριπτῠχής.

πĕρῐπλĕκω, v. (circumplico) τῷ ῥᾰ πĕριπλεχθεὶς γĕρŏμην ŏλŏοῖς ᾰνĕμοισῐν. Od. ξ, 313. Syn. πĕριπτῠσσω, πĕρῐβᾰλλω, ᾰσπᾰζŏμαι, πĕρῐφυμῐ.

πĕρῐπλεξῐς, vid. πĕρῐπλŏκή.

πĕρῐπλĕŏς, Ion. πĕρῐπλειŏς, Att. πĕρῐπλĕως, ου, ὁ et ἡ, adj. (plenus, refertus) καπνῷ κνισσήεντῐ πĕρῐπλĕŏν· ἐξŏχᾰ δ' ᾰλλων. Apoll. Rhod. 1, 858. Vid. Arat. Phaen. 1118.

πĕρῐπλευρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui est in latere) φĕρουσαι· πĕρῐπλευρῳ. Eur. Electr. 472.

πĕρῐπλĕω, f. εῠσω, v. (circumnavigo) ŏστις πĕρῐπλεῠσας τὴν θῠσίαν ἐν κῠκλῳ. Arist. Vesp. 924.

πĕρῐπληθὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (pergrandis, plenus) οὔτῐ πĕριπληθὴς λίην τŏσŏν· ᾰλλ' ᾰγᾰθὴ μĕν. Od. o, 404. Syn. πĕρῐμηκĕτŏς, εὐμĕγĕθης, παμμĕγĕθης, μυρῐŏπληθής.

πĕρῐπλήθω, f. ήσω, v. (1. impleo, oppleo, 2. plenus sum) αὐτᾰρ βουκŏλῐοισῐ πĕριπλήθουσῐ πĕρ ἔμπης. Theocr. 25, 13. Syn. ᾰνᾰπλήθω, πληρŏω, ἐμπίμπλημῐ.

πĕρῐπλŏκή, ῆς, et πĕρῐπλεξῐς, ἡ, subst. (circumplexus) ταῦθ' αὖθ' ἕκαστᾰ, μῆτĕρ, οὐχῐ πĕρῐπλŏκᾰς. Eur. Phoen. 504. πĕριπτῠχὴ, πĕρίστᾰσῐς.

πĕρῐπλŏμĕνŏς, per sync. pro πĕρῐπĕλŏμĕνŏς, vid. πĕρῐπĕλŏμαι.

πĕρῐπνĕω, f. εῠσω, v. (circumflo) αὖραι πĕρῐπνĕουσῐν· ᾰν-θĕμᾰ. Pind. Ol. 2, 130. Syn. πνĕω, ἔπιπνĕω.

πĕρĭπŏλĕω, v. (circumeo) *ἀλλ᾽ εἰς ἐκεῖνον πĕρĭπŏλοῦντ᾽ ἐλεύσσŏμĕν.* Soph. Oed. R. 1254. Syn. *ἀμφĭπŏλĕω, πĕρĭνοστĕω, πĕρĭπᾰτĕω, πĕριστείχω, πĕρĭφĕρŏμαι, πĕρĭπλᾰνᾰŏμαι, πĕρĭέρχŏμαι.*

πĕρĭπολλŏς, ἡ, ŏν, adj. (permultus) *Αἰήτη, μᾰλᾰ τοί μĕ δίκη πĕρĭπολλŏν ἐέργεις.* Apoll. Rh. 3, 427. Syn. *πάμπŏλῠ.*

πĕρĭπŏλŏς, ου, ὁ, subst. (qui circumit, inspector) *τοῦτ᾽ ἴσμĕν.* b. *οὔκουν δῆτᾰ πĕρĭπŏλους ἔχρῆν.* Arist. Av. 1177. Syn. *ἔφŏρŏς, φῠλαξ, φρουρŏς, ἐπιστᾰτης.*

πĕρĭπŏνηρŏς, α, ŏν, adj. (improbissimus) *οὐδ᾽ ὁ πĕρĭπŏνηρŏς Ἀρτĕμων.* Arist. Acharn. 850. Syn. *παμπŏνηρŏς.*

πĕρĭπŏτᾰŏμαι, vid. *πĕρĭπĕτŏμαι.*

πĕρĭπρŏχĕω, f. εύσω, v. (circumfundo) *θυμŏν ἐνὶ στήθεσσĭ πĕριπρŏχῠθεὶς ἐδᾰμασσĕν.* Il. ξ, 316. Syn. *πĕρĭχĕω, ἀμφĭχĕω.*

πĕριπτίσσω, f. ἴσω, v. (decortico) *ἀλλ᾽ ἐσμĕν αὐτοὶ νῦν γĕ πĕρĭεπτισμĕνοι.* Arist. Acharn. 512. Syn. *πτίσσω, πĕρĭλĕπω, ἀπŏλĕπίζω.*

πĕρίπτυγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (operimentum) *ἰδοὺ πĕρίπτυγμ᾽ ἀντĭπηγŏς εὐκῠκλου.* Eur. Ion. 1390. Syn. *πĕρĭβŏλŏς.*

πĕριπτύσσω, f. ξω, v. (circumplico) *ἀμφŏτĕρους ὁλŏῇσĭ πĕριπτῠξαι γĕνῠεσσĭν.* Apoll. Rhod. 4, 155. Syn. *πĕρĭπλĕκω, ἀμπίσχŏμαι, πĕρĭβάλλω.*

πĕριπτῠχή, ῆς, ἡ, subst. (1. ambitus, 2. septum) *Ἀχαιῶν ναύλŏχοι πĕριπτῠχαί.* Eur. Hec. 1001. Syn. *πĕρĭβŏλή, ἀναπτῠχή.*

πĕριπτῠχὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (circumvolutus, circumplicans) *οὔτοι θεᾱτŏς· ἀλλᾰ νιν πĕριπτῠχεῖ.* Soph. Aj. fl. 915. Syn. *πĕριπĕτής.*

πĕρĭπυστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fama notus) *Μηδείης πĕρĭπυστŏς ἔρως καὶ ἔργ᾽ ἐτĕτυκτŏ.* Apoll. Rhod. 4, 213. Syn. *πĕρĭβŏητŏς, πĕρĭσημŏς, ἐπĭφαντŏς.*

πĕριῤῥαίνω, v. (conspergo) *βωμοὺς πĕριῤῥαίνοντĕς, ὥσπερ ξυγγĕνεῖς.* Arist. Lys. 1132. Syn. *διαῤῥαίνω, ῥαίνω, κᾰταῤῥαντίζω.*

πĕριῤῥέζω, f. ξω, v. (facio supra) *ὦ Ἀχῖλεῦ, πĕρĭ μὲν κρᾰτĕεις, πĕρĭ δ᾽ αἴσῠλᾰ ῥέζεις.* Il. φ, 214.

πĕριῤῥĕω, v. (circumfluo) *δινĕŏμεν, τὸν δ᾽ αἷμᾰ πĕρίῤῥĕε θερμŏν ἐŏντᾰ.* Od. ι, 388. Syn. *ἀμφιῤῥĕω, πĕριῤῥαίνŏμαι.*

πĕριῤῥήγνυμĭ, f. ξω, v. (circum lacero) *πĕριῤῥηγνῠμĕνων φαρĕων.* Aesch. Sept. c. Theb. 318.

πĕριῤῥηδὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (circumstillans) *ἤρĭπĕ δ᾽ ἀμφŏτĕροισĭ πĕριῤῥηδὴς κĕρᾰεσσĭν.* Apoll. Rhod. 1, 431.

πĕρίῤῥῠτŏς, η, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (circumfluus) *ὑπέρ τĕ πŏντον, καὶ πĕριῤῥῠτας πŏλεις.* Aesch. Eum. 77. Syn. vid. *πĕρĭκλυστŏς.*

πĕρĭσαίνω, v. (circum motito) *οὔρῃσιν μακρῇσĭ πĕρισσαίνοντĕς ᾰνεστᾰν.* Od. κ, 215. Syn. *σαίνω, πᾰρᾰκινĕω, κŏλᾰκεύω, θωπεύω.*

πĕρĭσείω, f. σω, v. (circum agito et moveo) *ἵππουρις τρῠφᾰλειᾰ· πĕρισσείοντŏ δ᾽ ἔθειραι.* Il. τ, 382. Syn. *ἀνᾰσείω, κινĕω.*

πĕρĭσεμνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (gravis et magnificus) *πρωκτὸς λουτροῦ πĕρĭγιγνŏμĕνος, τῆς ἀρχῆς τῆς πĕρĭσέμνου.* Arist. Vesp. 602. Syn. *μĕγᾰλŏπρĕπὴς, σεμνŏς.*

πε̆ρῐσεπτο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (venerabilis) *καὶ τιμαῖς καὶ θῠσίαις πε̆-ρίσεπται.* Aesch. Eum. 1040. Syn. *εὔσεπτο̆ς, σεμνο̆ς, πε̆ρῐσεμνο̆ς.*

πε̆ρῐσημο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (insignitus) *το̆τε̆ μὲν πε̆ρῐσαμο̆τᾰτος καὶ ᾰπιστο̆ς.* Eur. Herc. f. 1012. Syn. *δῐᾰσημο̆ς, ε̆πῐσημο̆ς, πε̆ρῐπυστο̆ς.*

πε̆ρισθε̆νε̆ω, v. (supero viribus) *μή με̆ πε̆ρισθε̆νε̆ων δηλήσεται ὀξεῖ χαλκῷ.* Od. χ, 368. Syn. *εὐσθε̆νε̆ω, πε̆ρῑκρᾰτε̆ω.*

πε̆ρισθε̆νὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (valde potens vel robustus) *ἐν πε̆ρισθε̆νεῖ μᾰλαχθείς.* Pind. Nem. 3, 26. Syn. *ὑπε̆ρισχύων.*

πε̆ρισκε̆λὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (perdurus, asper) *χ' ὡ δεινο̆ς ο̆ρκο̆ς, χ' αἱ πε̆ρισκε̆λεῖς φρε̆νε̆ς.* Soph. Aj. fl. 649. Syn. *δυσχε̆ρὴς, σκληρο̆ς, ᾰπηνὴς, χᾰλε̆πο̆ς.*

πε̆ρισκε̆πὴς, ε̆ο̆ς, et *πε̆ρίσκεπτο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui undique circa conspicitur, conspicuus) *κεῖναι μὲν πυργοισι πε̆ρισκε̆πε̆εσσιν ε̆ρυμναί.* Call. 4, 23. Vid. Od. ξ, 6. Syn. *ὑψηλο̆ς.*

πε̆ρισκέπτο̆μαι, f. *ψο̆μαι*, et *πε̆ρισκο̆πε̆ω*, v. (circumspicio) *νύκτᾰ πε̆ρισκέψασθαι ἵν' αὐτῐκᾰ μᾰλλο̆ν ἴδηαι.* Arat. Phaen. 199. Vid. Arist. Eccl. 485. Syn. *πε̆ρῐβλε̆πω, πε̆ρῐο̆ρᾰω, πε̆ρῐόπτο̆μαι.*

πε̆ρισκε̆πω, v. (contego) *χρυσείου τᾰλᾰροιο̆ πε̆ρίσκε̆πε̆ χείλε̆ᾰ ταρσοῖς.* Mosch. 2, 61. Syn. vid. *πε̆ρῐκᾰλύπτω.*

πε̆ρῐσο̆βε̆ω, f. *ήσω*, v. (circumeo) *κῠκλῳ πε̆ρῐσο̆βειν τὰς πο̆λεις κᾰλοῠμε̆νο̆ς.* Arist. Av. 1425. Syn. *πε̆ρῐε̆ρχο̆μαι.*

πε̆ρῐσο̆φίζο̆μαι, v. (astutia fallo) *οἴμοι τᾰλας γ', οἷον σε̆ πε̆ρῐσο̆φίζε̆ται.* Arist. Av. 1645. Syn. *ε̆ξᾰπᾰτᾰω.*

πε̆ρισπερχὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (supra modum urgens vel celer) *πᾰρα στε̆νᾰζειν.* b. *ὦ πε̆ρισπερχὲς πᾰθο̆ς.* Soph. Aj. fl. Syn. *ε̆ξᾰπῐναῖο̆ς, αἰφνῐδῐο̆ς.*

πε̆ρισπεύδω, v. (persequor) *οὐδ' αἶγες, πρίνοιο̆ πε̆ρισπεύδουσαι ᾰκάνθαις.* Arat. Phaen. 390. Syn. vid. *σπεύδω.*

πε̆ρίσπλαγχνο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (animosus) *ἔργο̆ν ε̆χων, αὐτο̆ς τε̆ πε̆ρίσπλαγχνος Λαέρτης.* Theocr. 16, 56. Syn. *με̆γᾰλόσπλαγχνο̆ς, ἀνδρεῖο̆ς, εὔθυμο̆ς, εὐκάρδῐο̆ς, γενναῖο̆ς.*

πε̆ρισσεύω, v. (abundo, supersum) *τᾰ μὲν πε̆ρισσεύοντᾰ τῶν λο̆γων ᾰφε̆ς.* Soph. Electr. 1288. Syn. *εὐπο̆ρε̆ω, πε̆ρῐγίνο̆μαι, πε̆ρῐλείπο̆μαι.*

πε̆ρισσο̆μυθο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (supervacanea verba habens) *πε̆ρισσο̆μυθο̆ς ο̆ λο̆γο̆ς εὐγε̆νειᾰν.* Eur. fr. Alex. 12, 1.

πε̆ρισσο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (1. eximius, 2. redundans, supervacaneus, 3. impar) *ποῖον δ' ε̆μου̂ πε̆ρισσο̆ν ἤκουσας λο̆γο̆ν;* Soph. Oed. R. 841. Syn. *εὔπο̆ρο̆ς, ε̆πῐμεστο̆ς, πε̆ρῐπληθὴς, δῐᾰκε̆νο̆ς, πε̆ρῐώσιο̆ς, μᾰταιο̆ς.*

πε̆ρισσο̆φρων, ο̆νο̆ς, adj. (sapientior quam satis est) *ἦ οὐκ οἶσθ' ᾰκριβῶς, ὢν πε̆ρισσο̆φρων, ο̆τῐ.* Aesch. P. V. 336. Syn. *πε̆ρῐφρων, ᾰγαν σο̆φο̆ς, πε̆ρισσο̆νο̆ο̆ς.*

πε̆ρισσῶς, adv. (eximie, valde) *παῖδας πε̆ρισσῶς ἐκδῐδᾰσκεσθαι σο̆φους.* Eur. Med. 297. Syn. *πε̆ρισσᾰ.*

πε̆ριστᾰδο̆ν, adv. (circumcirca) *οἱ δε̆ μῐν ὡς εἴδοντο̆, πε̆ριστᾰδο̆ν ἠγε̆ρε̆θοντο̆.* Apoll. Rh. 2, 206. Syn. vid. *πε̆ριξ.*

πĕριστείχω, v. (circumeo) *τρὶς δĕ πĕριστείξας, κοῖλον λŏχŏν ἀμφᾰφŏωσᾰ.* Od. δ, 277. Syn. *πĕρῐέρχŏμαι, πĕρῐπŏλĕω, πĕρῐĕλαύνω.*

πĕριστέλλω, f. *ĕλῶ*, v. (1. exorno, cooperio, 2. compono decenter, 3. comprehendo) *πῶς ἄν μ' ἄδελφῆς χεὶρ πĕριστείλειĕν ἄν.* Eur. Iph. T. 628. Syn. *πĕρῐκᾰλύπτω, πĕρῐπλĕκω, πĕριπτύσσω, συστέλλω, κοσμĕω, πĕρῐβάλλω.*

πĕριστĕνᾰχίζω vel *πĕριστŏνᾰχίζω, πĕριστĕνω* et *πĕριστĕνάζω*, v. (ingemisco) *τοῖσιν δὲ μĕγᾰ δῶμᾰ πĕριστŏνᾰχίζĕτŏ ποσσῖν.* Od. ψ, 146. Vid. Il. π, 146.

πĕριστĕρά, ᾶς, ἡ, subst. (columba) *τὰς πĕριστĕράς θ' ŏμοίως ξυλλᾰβὼν, εἵρξας ἔχει.* Arist. Av. 1082. Syn. vid. *πĕλειᾰ.*

πĕριστĕφᾰνŏω, f. *ώσω*, et *πĕριστĕφω*, f. *ψω*, v. (corona redimio, cingo) *πĕρῐεστĕφᾰνωσĕν ĕν ἄγŏρᾷ πρεσβευτῐκŏς;* Arist. Plut. 787. Vid. Od. ε, 303. Syn. *πĕρῐβαλλω, πĕριςκĕπω, ἔπιστĕφω.*

πĕριστĕφὴς, ĕŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (circumcingens) *κισσŏς ὃν πĕριστĕφής.* Eur. Phoen. 660.

πĕριστῐαρχŏς, ου, ὁ, subst. (lustrationum domesticarum praefectus) *'ŏ πĕριστῐαρχος πĕρῐφĕρειν χρὴ τὴν γᾰλῆν.* Arist. Eccles. 128.

πĕριστῐχίζω, idem quod *πĕριστοιχίζω*, v. (circumvallo) *πĕριστῐχίζω, πλοῦτŏν εἵμᾰτος κᾰκŏν.* Aesch. Agam. 1354. Syn. *πĕρῐβάλλω.*

πĕριστρĕφω, f. *ψω*, v. (circumverto) *τόν ῥᾰ πĕριστρέψας ἧκε στῐβᾰρῆς ἀπŏ χειρŏς.* Od. θ, 189. Syn. *πĕρῐτρĕπω, πĕρῐσύρω, πĕρῐδινĕω, δῐαστρĕφω, πᾰραστρĕφω, πĕριστρŏφĕω.*

πĕρίστυλŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (columnis cinctus) *φρουρὰν ἔταξᾰν ἐν πĕριστύλοις δŏμοις.* Eur. Androm. 1088.

πĕρισχίζω, f. *σχῐσω*, v. (discindo, proscindo) *τῆς κĕν ὑπὲρ βŏρĕαŏ πĕρισχίζονταῐ ἄελλαι.* Apoll. Rh. 2, 362. Syn. *ἀνασχίζω, πĕρῐτέμνω.*

πĕρῐτειχίζω, v. (circumdo muro) *πĕρῐτειχίζειν μĕγᾰλοις πλίνθοις.* Arist. Av. 553.

πĕρῐτĕλĕω, f. *λĕσω*, Att. *λῶ*, v. (perficio) *μηνῶν φθινόντων, πĕρὶ δ' ἤμᾰτᾰ μακρᾰ τĕλέσθη.* Od. κ, 470. Syn. *ἐπῐτĕλĕω, τĕλĕω, πĕραίνω, ἐκτĕλĕω, τŏλῡπεύω, ἄνῠω.*

πĕρῐτέλλω, f. *ĕλῶ*, v. (circumvolvendo perficio orbem) *ἢ πĕρῐτελλŏμĕναις ὥραις πᾰλῐν.* Soph. Oed. R. 156. Syn. *πĕρῐέρχŏμαι, πληρŏŏμαι, τĕλειŏμαι, πĕρῐπĕλŏμαι.*

πĕρῐτέμνω, et Ion. *πĕρῐτάμνω*, f. *τĕμῶ*, v. (circumcido, amputo) *βοῦς πĕρῐταμνŏμĕνους, ἠδ' οἰῶν πώĕᾰ κᾰλᾰ;* Od. ω, 112.

πĕρῐτεύχŏμαι, v. (fio) *οἵ τĕ κύνες, ŏ τĕ ταῦρŏς, (ŏ δὴ πĕρῐ θαῦμᾰ τĕτυκται).* Hom. Hymn. in Merc. 192.

πĕρῐτῐθημῐ, f. *θήσω*, v. (circumpono, circumdo) *εἵμᾰτᾰ ἑσσᾰμĕνος, πĕρῐ δὲ ξῐφŏς ὀξῠ θĕτ' ὤμῳ.* Od. β, 3. Syn. *πĕρῐβάλλω, ἀμφῐβάλλω, πĕριστĕφω, πĕρῐίστημῐ, ἔπῐτῐθημῐ.*

πĕρῐτίλλω, f. *ῐλῶ*, v. (convello, evello) *τὰς βλĕφᾰρῐδας σου πĕρῐτῐλῶ.* Arist. Equit. 373. Syn. *τίλλω, ἐκτίλλω, ψάλλω.*

πĕρῐτιμήεις, εσσᾰ, ĕν, adj. (valde honoratus) *ἀνδρᾰσῐν,*

οὐδὲ δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην. Hom. Hymn. in Apoll. 65. Syn. vid. τιμήεις.

περιτιταίνω, v. (circum extendo) αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας. Il. ν, 534. Syn. διατείνω, κατατείνω, περιπετάννυμι.

περιτίω, v. (valde honoro et colo) τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐδὲ κε λώβην. Apoll. Rhod. 3, 74. Syn. τιμάω, γεραίρω, ὑπερτιμάω.

περιτοξεύω, v. (sagittis undique configo) περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς. Arist. Acharn. 712.

περιτρέπω, f. ψω, et περιτροπέω, v. (circumago) ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι. Od. κ, 469. Vid. Il. β, 295. Syn. περιστρέφω, περιάγω, ἐπιστρέφομαι, ὑποκάμπτω.

περιτρέφω, v. (circum appingo) ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Od. ξ, 477. Syn. περιπήγνυμι, πάγετόω.

περιτρέχω, f. θρέξω, 2. aor. ἔδραμον, et περιτροχάω, v. (circumcurro) ζητεῖν εἶπου κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι. Arist. Thesm. 657. Vid. Call. 4, 28. Syn. περιθέω, περιπολέω, περιέρχομαι, περιελαύνω.

περιτρέω, f. έσω, et περιτρομέω, v. (circumtrepido) κὰδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται. Il. λ, 675. Vid. Od. σ, 77. Syn. περιδείδω, διατρέω, ὑποτρομέω.

περιτριβής, έος, ὁ et ἡ, adj. (obtritus) αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δὲ τε χεῖρας. Apoll. Rh. 1, 1175. Syn. συντριβής.

περίτριμμα, ατος, τὸ, subst. (homo ad rem aliquam tritus) εὑρησιεπής, περίτριμμα δικῶν. Arist. Nub. 447. Syn. ἀπότριπτος.

περιτρομέω, vid. περιτρέω.

περιτροπάδην, adv. (celeriter) ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο. Apoll. Rhod. 2, 143.

περιτροπέω, vid. περιτρέπω.

περιτροχάω, vid. περιτρέχω.

περιτροχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (rotundus) λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχος, ἠΰτε μήνη. Il. ψ, 455. Syn. κυκλόεις, κυκλιος, κυκλοτερής, περιφερής, στρογγύλος.

περιτρώγω, 2. aor. ἔτραγον, v. (rodo) αὐτὸς δ' ὁ Κλέων κεκραξιδάμας μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει. Arist. Vesp. 594. Syn. περιέδω, κατέδομαι, κατεσθίω.

περιυβρίζω, f. ίσω, v. (injuria vel contumelia adficio) ταύτην ἔωσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν. Arist. Thesm. 535. Syn. ὑβρίζω, καθυβρίζω, ἐφυβρίζω, αἰκίζομαι.

περιφαίνομαι, v. (undique conspicuus sum) ἐν περιφαινομένῳ, δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους. Od. ε, 476. Syn. ἐκφαίνομαι, καταφαίνομαι.

περιφανής, έος, ὁ et ἡ, et περίφαντος, ον, ὁ et ἡ, adj. (conspicuus) δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον. Soph. Aj. 66. Vid. 288. Syn. περίσημος, διαφανής, ἔκδηλος, ἐπίσημος, φανερός.

περιφανῶς, adv. (clare, perspicue) ὅτι καταλύει περιφα-

νῶς, εἷς ὢν μὸνὸς. Arist. Plut. 948. Syn. κἄτᾰφᾰνῶς, ἐμφᾰνῶς, φᾰνἔρῶς.

Πἔρῐφας, αντὸς, ὁ, N. P. (Periphas) ἤ τοῖ ὅ μὲν Πἔρῐφαντᾰ πἔλὼρῐὸν αὐτὸθ' ἔαοἔ. Il. ε, 847.

πἔρῐφειδὅμαι, f. οὅμαι, v. (parco) οἴῃ δ' ἐκ παοίων γἔρᾰρου πἔρῐφειοἄτὸ πατρὸς. Apoll. Rhod. 1, 620. Syn. vid. φειδὅμαι.

πἔρῐφἔρῆς, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (orbicularis, rotundus) Βάκτρῳ δ' ἐρείδου πἔρῐφἔρῆ στῐβον χθὸνὸς. Eur. Ion. 743. Syn. vid. πἔρῐτρὸχὸς.

πἔρῐφἔρω, f. οίσω, v. (circumfero) vid. πἔριστῐαρχὸς. Syn. πἔρῐᾰγω, ἀνᾰφἔρω, δινἔω.

πἔρῐφεύγω, v. (effugio, devito) ἔργοις. Ἔπεὶ ψάμμὸς ἀριθμὸν πἔρῐπἔφευγἔν. Pind. Ol. 2, 178. Syn. ἐκφεύγω, ἀπὸφεύγω, κἄτᾰφεύγω.

Πἔρῐφήτης, ου, ὁ, N. P. (Periphetes) Τεῦκρος δὲ Πρὸθὸωνᾰ τ' ἐνήρᾰτὸ καὶ Πἔρῐφήτην. Il. ξ, 515.

πἔρῐφῐλἔω, f. ήσω, v. (valde diligo) ὃν πἔρῐ κῆρῐ φῐλεῖ Ζεύς τ' αἰγῐὸχος καῖ Ἀπόλλων. Od. ο, 245. Syn. ὑπερφῐλἔω, φῐλἔω.

πἔρῐφλύω et πἔρῐφλεύω, v. (amburo) καὶ κἄτᾰφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας πἔρῐφλύει. Arist. Nub. 396. Syn. πἔρῐκαίω.

πἔρῐφὸβὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pertrepidus) πἔρῐφὸβὸν μ' ἔχει τάρβὸς ἐτητῦμως. Aesch. Suppl. 744. Syn. Ἐπῐφὸβὸς, ἔρῐταρβής, πἔρῐθαμβής, δειλαιὸς, πἔρῐδεής.

πἔρῐφοιτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui circumvagatur, vulgivagus) ληφθήσῃ, πἔρῐφοιτἔ Μἔνἔκρᾰτἔς, εἶπᾰ Πἀνήμου. Call. 47, 1. Syn. ἀλήτης.

πἔρῐφὸρᾰ, ᾶς, ἡ, subst. (ambitus, circuitus) καὶ τὰς πἔρῐφὸρᾰς, εἶτ' ἄνω κἔχηνὸτὸς. Arist. Nub. 172. Syn. κύκλὸς, κῦκλωμᾰ.

πἔρῐφὸρητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mobilis) ὁ πἔρῐφὸρητὸς Ἀρτἔμων. Anacr. 62, 2.

πἔρῐφρᾰδἔως, adv. (scite) ὤπτησαν δἔ πἔριφρᾰδἔως, ἐρῦσαντὸ τἔ πάντᾰ. Od. ξ, 431. Syn. ἐμπείρως, ἐμπειρίᾳ τινὶ, ἐπιστᾰμἔνως.

πἔρῐφρᾰδής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (sciens, peritus) πἔριφρᾰδὴς ἀνήρ. Soph. Antig. 348. Syn. ἔμπειρὸς, δαήμων, φράδμων.

πἔρῐφρᾰζὸμαι, v. (1. circumloquor, 2. perpendo) ἀλλ' ἄγἔθ' ἡμεῖς οἶδἔ πἔριφραζώμἔθᾰ πάντἔς. Od. α, 76. Syn. πἔρῐλἔγω, πἔριοκἔπτὸμαι, πἔρῐφρὸνἔω.

πἔρῐφρὸνἔω, f. ήσω, v. (1. contemplor, perpendo, 2. contemno) λεπτὴν, κἄτᾰ μικρὸν πἔρῐφρὸνει τᾰ πρᾶγμᾰτᾰ. Arist. Nub. 741. Syn. κἄτᾰφρὸνἔω, ὑπερφρὸνἔω, πἔρῐὸρᾰω, ὑπἔρόπτὸμαι, διασκἔπτὸμαι, πἔριοκἔπτὸμαι, πἔρῐφρᾰζὸμαι.

πἔρῐφρων, ὄνὸς, ὁ et ἡ, adj. (1. prudentissimus, 2. superbus, arrogans) πἔρῐφρὸνᾰ δ' ἔλᾰκἔς· ὥσπἔρ οὖν. Aesch. Agam. 1400. Syn. πἔρισσὸφρων, ὑπέρφρων, ἔχἔφρων, σώφρων, σῠνἔτὸς, ὑπἔρήφᾰνὸς, ὑπἔρβῐὸς.

πἔρῐφὔσητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (graviter anhelans) *καὶ Κρῐτυλλαν πἔρῐφυσήτω.* Arist. Lys. 323.

πἔρῐφὔτεὔω, f. σω, v. (circumplanto) *ἠδ' ἔπῐ σῆμ' ἔχἔεν· πἔρῐ δὲ πτἔλἔας ἔφὔτευσἄν.* Il. ζ, 419. Syn. *φὔτεὔω, κἄτασπείρω.*

πἔρῐφὔω, f. ὔσω, v. (1. circumadhaereo, 2. amplector) *πάντἄ κὔσεν πἔρῐφὺς, ὡς ἐκ θἄνἄτοιὄ φὔγόντἄ.* Od. π, 21. Syn. *πἔρῐπλἔκὄμαι, πἔρῐπτὔσσω.*

πἔρῐχἄρὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (supra modum laetus) *ἤκουσἔ τ' αὐλοῦ, πἔρῐχἄρὴς τῷ πρᾶγμἄτῐ.* Arist. Vesp. 1477. Syn. *πἔρῐγηθὴς, ἔπῐχἄρὴς, τερπνὸς.*

πἔρῐχεὔω, f. χεὔσω, 1. aor. ἔχεὔἄ, v. (circumfundo) *τήν τοῐ ἔγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρἄσιν πἔρῐχεὔας.* Il. κ, 294. Syn. *ἀμφῐχέω.*

πἔρῐχὄρεὔω, f. σω, v. (circumcurso) *πἔρῐχὄρεὔουσἄ, τέρψῐν.* Eur. Phoen. 325.

πἔρῐχρεμπτὸς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (abominandus) *πἔρῐχρεμπτἄ βρὔάζεις.* Aesch. Suppl. 885. Syn. *'ἀπόπτυστὄς.*

πἔρῐψἄω, f. ήσω, v. (abstergo) *ἰδοὺ, δἔχου κέρκον λἄγὼ, τὼ φθαλμιδίω πἔρῐψῆν.* Arist. Equit. 905. Syn. *'ἄναψἄω.*

πἔρῐώδὔνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui vehementer dolet) *φεῦ, τίς ἂν ἐν τἄχει, μὴ πἔρῐώδὔνὄς.* Aesch. Agam. 1423.

πἔρῐωπὴ, ῆς, ἡ, subst. (specula, locus editus) *καρπἄλῐμως πἄρᾰ νηὸς ἀνήϊὸν εἰς πἔρῐωπήν.* Od. κ, 146. Syn. *ἄκρώρειἄ, σκὄπιἄ.*

πἔρῐώσῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (eximius, vehemens) *οὔτἔ τῐ θαυμάζειν πἔρῐώσῐὄν, οὔτ' ἄγἄασθαι.* Od. π, 203. Syn. *πἔρισσὄς.*

περκάζω, Dor. *περκάσδω*, v. (nigresco) *περκάσδων, ἱἔρὸν χῶρὄν ἀνεστρἔφἔτὄ.* Call. 5, 76. Syn. *μἔλαινὄμαι.*

πέρκη, ης, ἡ, subst. (pertica) *ἡ πέρκας, ὅσἄ τ' ἄλλἄ φέρει βὔθὄς ἄσπἔτὄς ἄλμης.* Call. fr. 37, 2.

περκνὸς, ἡ, ὄν, adj. (nigris maculis distinctus) *μορφνὸν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν κἄλἔουσῐν.* Il. ω, 316.

Περκώσῐὄς, ου, ὁ, adj. (Percosius) *Πιδύτην δ' Ὀδὔσεὺς Περκώσῐὄν ἔξἔνἄριξἔν.* Il. ζ, 30.

πέρνημῐ, et Ion. imp. *πέρνασκὄν*, v. (transporto ad vendendum, vendo) *πέρνἄντἄ σ' εἶδὄν· εἰ δ' ἔγὼ ψευδῆ λἔγω.* Eur. Cycl. 271. Syn. *πῐπράσκω, ἄπεμπὄλἄω, πωλἔω.*

πἔρὄνἄω, f. ήσω, v. (fibula transfigo et ligo) *δίπλἄκἄ πορφὔρἔην πἔρὄνήσἄτὄ, τήν οἱ ὄπασσἔ.* Apoll. Rh. 1, 722. Syn. *ἐμπἔρὄνἄω, πορπάζω, δῐἄπἔρἄω, δῐἄτρἔω.*

πἔρὄνη, ης, et *πἔρὄνῐς*, ῐδὄς, ἡ, subst. (fibula) *χρυσὸδἔτοις πἔρὄναις ἔπῐσαμὄν.* Eur. Phoen. 818. Vid. Soph. Trach. 927. Syn. *πόρπη, ἔνἔτη.* Epith. *χρυσἔα, χρυσήλἄτὄς, φαεινή.*

πἔρὄνημἄ, Dor. *πἔρὄναμἄ*, ἄτὄς, τὸ, subst. (vestis quae fibula adfigitur) *λεπτἄ καὶ ὡς χἄρἴεντἄ· θἔῶν πἔρὄνάμἄτἄ φασεῖς.* Theocr. 15, 79.

πἔρὄνητρῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (vestis muliebris ad pectus fibula adnexa) *ἀλλ' ἴθῐ, τὠμπἔχὄνον καὶ τὰν πἔρὄνατρῐδἄ λάσδευ.* Theocr. 15, 21.

Περσεῖος et Περσήῖος, α, ον, adj. (Perseius) Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτάς. Eur. Hel. 1463. Vid. Theocr. 24, 71.

Περσεΐς, ἴδος, ἡ, adj. (Perseis) Νύμφας τᾶς Περσεΐδος, καί. Eur. Herc. f. 797.

περσέπτολις, ἕως, ὁ et ἡ, adj. (urbes vastans) πέπερακεν μὲν ὁ περσέ-πτολις. Aesch. Pers. 65.

Περσεύς, έως, ὁ, N. P. (Perseus, filius Jovis et Danaës) χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος. Eur. Alcest. 525. Epith. ἀντίθεος, ἰσόθεος, εὐρυμέδων, ὠκυπέδιλος, Δαναΐδης, κορυθαίολος, λαιμότομος, (i. e. λαιμοτόμος,) χρυσάορος.

Περσέφασσα et Περσέφαττα, ης, Περσεφόνεια, ας, Περσεφόνη et Φερσεφόνη, ης, ἡ, N. P. (Proserpina) Περσέφασσα καὶ φίλα. Eur. Phoen. 695. Vid. Arist. Thesm. 294. Eur. Suppl. 282. Hec. 135. et Pind. Pyth. 12, 2. Epith. ἀγαυά, ἁγνή, ἐρατή, ἐπαινή, χθονία, καλλίπαις, περικαλλής, νυκτιπόλος, εἰνοδία, μελαμπεπλος, λεύκιππος, ἄρρητος, κόρη, κροκόπεπλος, λευκώλενος.

Περσηϊάδης, ου, ὁ, patronym. (Persides) Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο. Il. τ, 123.

Περσήϊος, vid. Περσεῖος.

Περσηΐς, ἴδος, ἡ, N. P. (Perseis, una e Naiadibus) Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε. Hes. Theog. 356.

Πέρσης, ου, ὁ, et 2. Περσίς, ἴδος, ἡ, N. P. (Persa) τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων. Aesch. Pers. 1. Vid. 59. Epith. 1. μεγάλαυχος, δυσπόλεμος, ἀγέρωχος, φόνιος, ἱππομάχος, τοξοφόρος, 2. ἀκροπενθής, βαθύζωνος, ἁβρόγοος.

Περσικός, ἡ, όν, adj. (Persicus) ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη. Aesch. Pers. 187.

Περσονομέομαι, v. (sub Persarum imperio vivo) οὐκ ἔτι Περσονομοῦνται. Aesch. Pers. 591.

Περσόνομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (habitus Persis ab iis qui eorum legibus parent) καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης. Aesch. Pers. 916.

πέρυσι et πέρυσιν, adv. (anno superiori, antehac) τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν. Aristoph. Vesp. 1036.

περυσινός, ἡ, όν, adj. (qui superioris anni est) τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἐμοί. Arist. Ran. 986.

πέσημα, ατος, et πεσός, έος, τὸ, subst. (1. casus, 2. cadaver) ὦ φίλα πέσημάτ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. Eur. Phoen. 1715. Vid. 1316. Syn. πτῶμα, πτῶσις, νεκρός.

πεσσονομέω, v. (talos dispono) καὶ στάσιαρχος, τάδε πεσσονομῶν. Aesch. Suppl. 13.

πεσσός, οῦ, ὁ, subst. (calculus lusorius, talus) ἐν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως. Eur. Suppl. 419. Syn. κύβος, ψῆφος.

πέσσω et πέττω, vid. πέπτω.

πετάζω, f. άσω, v. (expando) καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν, ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας. Il. ξ, 495. Syn. παρατείνω, ἀνέχω, ἁπλόω, ἀναπτύσσω.

πἔτἄλὄν, et poet. πἔτηλὄν, ου, τὸ, subst. (folium) ὄζῳ ἔπ' ἀκρὄτἄτῳ, πἔτἄλοις ὑπὄπεπτηῶτἔς. Il. β, 312. Vid. Mosch. 2, 67. Syn. φύλλὄν, φύλλωμἄ, ἄκρἔμων, λἔπἰς. Epith. ζἄθἔὄν, πὔκἴνὄν, ῥὄδἔὄν, κρὄκἔὄν, χρυσἔὄν, ἀπἄλὄν, χλὄἔρὄν, γλαυκὄν, εἰἄρἴνὄν, δρὄσἔρὄν.

πἔτἄμαι, vid. πἔτὄμαι.

πἔτασμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (velum, integumentum) πἔδον κἔλεύθου στρώννὔναι πἔτάσμἄσἴν; Aesch. Agam. 882. Syn. κἄτἄπἔτασμἄ, στρῶμἄ, κἄλυμμἄ.

πἔτἔεινὄς, πἔτεινὄς et πἔτἔηνὄς, ὄν, adj. (volucer) ἀγρὄταὶ ἐξείλοντὄ, πἄρὸς πἔτἔεινἄ γἔνέσθαι. Od. π, 218. Vid. Arist. Pax. 129. et Il. ϑ, 247. Syn. πτἔρὄεις, πτἔρὔγωτὄς, πτηνὄς, πτἔρωτὄς.

πἔτευρὄν, ου, τὸ, subst. (trabs) σειοἄμἔνος πτἔρἄ ματρὸς ἔπ' αἰθἄλὄεντἴ πἔτεύρῳ. Theocr. 13, 13. Syn. σἄνἴδἴὄν, δὄκὄς.

Πἔτἔών, ῶνὄς, ἡ, N. P. (Peteon, vicus Boeotiae) οἵ τ' Ἔλἔῶν εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πἔτἔῶνἄ. Il. β, 500.

Πἔτἔώς, ὦ, ὁ, N. P. (Peteos) ὦ υἱέ· Πἔτἔῶὄ διὄτρἔφἔος βἄσἴλῆὄς. Il. δ, 338.

πἔτὄμαι, πἔτἄμαι et πἔτἄὄμαι, v. (volo) μάστιξεν δ' ἔλἄαν, τὼ δ' οὐκ ἄἔκοντἔ πἔτἔέσθην. Il. ε, 366. Vid. Arist. Av. 574. et Pax. 76. Syn. φἔρὄμαι, ὁρμἄω, τρἔχω.

πἔτρα, ας, ἡ, et πἔτρὄς, ου, ὁ, subst. (petra, lapis, saxum) μἔλαινἄ πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω. Eur. Hec. 996. Syn. λᾶἄς, χἔρμἄ, λἴθὄς. Epith. ἐπηρἔφὴς, ἠλἴβἄτὄς, μἔγἄλη, ἀναιδὴς, αἰπεἴἄ, λίσση, γλἄφὔρὰ, κἄταστὔφἔλὄς, λἴθαξ, πὔὄβλὴς, ὑψηλὴ, ἠἔρὄείδης, μαρμἄρὄς, κοιλὴ, αἰγἴλιψ, ἄναιδὴς, πἔριμήκης, μὔλὄείδης, ἄτειρὴς, ἀτἔραμνὄς, ἀλἴκλυστὄς, ἀελλήεσσἄ, ἀλἴγείτων, ὀκρὔὄεσσἄ, βἄθεῖἄ, ὑψηλὄκρημνὄς.

πἔτραιὄς, πἔτρἴνὄς, η, ὄν, πἔτρήεις, εσσἄ, ἔν, πἔτρήρης, ἔὄς, πἔτρώδης, ἔὄς, et πἔτρηρἔφὴς, ἔὄς, adj. (saxosus) ὅθεν πἔτραῖὸν ἅλμἄ διοκευθήσἔται. Eur. Ion. 1267. Vid. Soph. Philoct. 161. Il. β, 496. Soph. Philoct. 1294. Antig. 970. et Aesch. P. V. 308. Syn. λἴθἴνὄς.

πἔτρορρἴφὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (de rupe praecipitatus) Δελφῶν δ' ἄνακτἔς ὥρἰσαν πἔτρορρἴφῆ. Eur. Ion. 1222.

πἔτρὄς, vid. πἔτρα.

πἔτρὄω, f. ώσω, v. (in lapidem verto, lapido) ζητοῦσἴν αὐτὴν, ὡς θἄνῃ πἔτρουμἔνη. Eur. Ion. 1112. Syn. κἄτἄπἔτρὄω, κἄτἄλεύω.

πἔτρώδης, vid. πἔτραιὄς.

πἔτρωμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (lapidum jactus) εἰ χρὴ θἄνεῖν λευσίμῳ πἔτρώμἄτἴ. Eur. Orest. 50.

πεύθὄμαι, vid. πυνθἄνὄμαι.

πευθώ, ὄὄς, ἡ, subst. (rumor) πευθὼ τἴν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νἔαν φἔρει. Aesch. Sept. c. Theb. 366. Syn. ἀγγἔλἴα, φήμη, πύστἴς, λὄγὄς, θρύλλημἄ.

πευκἄλἴμὄς, η, ὄν, adj. i. q. πὔκνὄς, cf. Buttman. Lexil. p. 181. (prudens, peritus) Ἑρμείας ὅς ἔνὶ φρἔσὶ πευκἄλἴμοἴ κἔκαστὄ. Il. υ, 35. Syn. σὔνἔτὄς, πὔκἴνὄς, πἴκρὄς, φρὄνἴμὄς.

πευκέδἄνὄς, ή, όν, adj. (amarus, pungens) ή ἔ πόθι πτὄλέμοιὄ μέγα στὄμᾶ πευκεδάνοιὄ. Il. κ, 8. Syn. πῖκρὄς, ὀλέθριὄς, ἐχέπευκής.

πεύκη, ης, ή, subst. (picea, taeda) τμηθεῖσᾶ πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χἕρᾶς. Eur. Med. 4. Syn. πῖτὕς, λάμπᾶς, δᾷς. Epith. οὐρεία, ἀμφῖπὔρὄς, αἰθᾶλὄεσσᾶ, πίων, ὑψηλή.

πευκήεις, Dor. *πευκάεις*, εσσᾶ, ἕν, et *πεύκῖνὄς*, η, ὄν, adj. (pineus) ῇ πευκάεν σκᾶφὄς. Eur. Andr. 855. Vid. Soph. Trach. 1200.

πἔφνω, v. (occido) Τηνῶ ἐν ἀμφῖρὕτῃ πέφνεν, καῖ ἀμήσᾶτὄ γαῖᾶν. Apoll. Rh. 1, 1305. Syn. φὄνεύω, ἄναιρἕω, κτείνω, ἄποκτείνω, κᾶτακτείνω.

πἔφὕκω, vid. φῦμῖ.

πῆ, et 2. *πὴ*, partic. (1. qua ratione? qua? quo? 2. aliquo, aliquo modo) πῆ φεύγεις, μἔτᾶ νῶτᾶ βᾶλὼν, κᾶκὄς ὥς, ἐν ὁμίλῳ. Il. ϑ, 94.

πηγαῖὄς, α, ὄν, adj. (fontanus) 'ὄδοιπὄρῳ διψῶντῖ πηγαῖον ῥἕὄς. Aesch. Agam. 874. Syn. κρηναῖὄς.

πήγᾶνὄν, ου, τὸ, subst. (rutum) οὐδ' ἐν σἑλίνῳ ποῦ 'στῖν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ. Arist. Vesp. 478.

πηγᾶς, ᾶδὄς, ή, subst. (glacies) τοῦτὄν ἀλεύασθαι, καὶ πηγᾶδᾶς, αἵτ' ἐπῖ γαῖᾶν. Hes. Op. 503. Syn. πάγνη.

Πηγᾶσῖὄς, α, ὄν, adj. (Pegasius) ὦ Πηγᾶσῖὄν μοι, φησί, γενναῖον πτἕρὄν. Arist. Pax. 76.

Πήγᾶσὄς, ου, ὁ, N. P. (Pegasus, equus alatus, ortus e sanguine Medusae) ἀλλ' ἄγἔ, Πήγᾶσἔ, χώρει χαίρων. Arist. Pax. 153. Epith. τᾶνὔπτἕρὄς. Phr. πτηνὸς πῶλὄς. Vid. Arist. Pax. 154—161.

πηγἕσῖμαλλὄς, ου, ὁ et ή, adj. (denso vellere praeditus) ἀρνειῷ μῖν ἔγωγἔ ἔΐσκω πηγἕσιμάλλῳ. Il. γ, 197. Syn. δᾶσὔμαλλὄς, βᾶθὔμαλλὄς, δᾶσὔθριξ.

πηγὴ, ῆς, ή, subst. (fons) πόντου σἕ πηγαῖς ἁγνῖσαι βουλήσὄμαι. Eur. Iph. T. 1040. Syn. κρήνη, πῖδαξ, ῥὄή, ῥἕὄς, νᾶμᾶ, δρὄὄς. Epith. φίλη, δρὄσἕρά, πὄτᾶμία, ἀέννᾰὄς, γλῠκἕρά, καλλίρρὄὄς, ψυχρά, πἕρῖκαλλής, ἀμβρὄσία, φυσίζὄὄς, ἀκήρᾶτὄς.

πήγνυμῖ, f. πήξω, 2. aor. ἔπᾶγὄν, v. (compingo, figo, pango, cogo) ῥίψωμἔν, ἦ σκὄλοψῖ πήξωμεν δἕμᾶς; Eur. Iph. T. 1431. Syn. δῖᾶπήγνυμῖ, κᾶτᾶπήγνυμῖ.

πηγὄς, ή, ὄν, adj. (1. bene compactus, 2. intumescens vel niger) ῥαισῇ ἐπειγὄμἕνην ἀνἕμῳ, καὶ κύμᾶτῖ πηγῷ. Il. ψ, 234. Syn. εὐπᾶγής, στἕρἕὄς, μἕλᾶς, πὄλῖὄς.

πηγῦλῖς, ῖδὄς, ή, adj. (glacialis) πηγὔλῖς ὀκρῖὄεντὄς ἀναπνείουσᾶ μῦχοιὄ. Apoll. Rh. 2, 737. Syn. πᾶγἕτώδης, ψυχρά.

πηδᾶλῖὄν, ου, τὸ, subst. (gubernaculum) πρὸς δ' ἄρᾶ πηδᾶλῖον ποιήσᾶτὄ, ὄφρ' ἰθύνοι. Od. ε, 255. Syn. οἴαξ. Epith. δίκαιὄν, ἔὔξὄὄν, εὐναῖὄν, ἄγρυπνὄν.

Πήδᾶσὄς, ου, ὁ, et 2. ή, N. P. (Pedasus, 1. a. filius Bucolionis, b. equus Achillis, 2. urbs Troadis) βῆ δἕ μἕτ' Αἴσηπον, καὶ Πήδᾶσὄν, οὕς πὄτἔ νύμφη. Il. ζ, 21. Epith. b. 'ἀμύμων, ἵππὄς, 2. αἰπεινή, αἰπήεσσᾶ, ἀμπἕλὄεσσᾶ.

πηδάω, f. *ήσω*, v. (salio) *τὸ Τρωϊκὸν πήδημᾰ πηδήσας ποδοῖν*. Eur. Andr. 1128. Syn. *ἄλλομαι, σκιρτάω, ὀρχέομαι*.

πήδημᾰ, ᾰτος, τὸ, et *πήδησῐς, ἡ*, subst. (saltus, saltatio) vid. *πηδάω*. Syn. *ἅλμᾰ, σκίρτημᾰ*.

πηδὸν, οῦ, τὸ, subst. (remus) *ἑζόμενος πηδοῖσῐν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ ῥοείας*. Apoll. Rh. 4, 200. Syn. *κώπη, ἐρετμὸς, πλάτη*.

πηκτὴ, ῆς, ἡ, subst. (1. caseus, 2. rete) *λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδῆν, ἀπᾰλωτέρᾰ ἀρνὸς*. Theocr. 11, 20. Syn. *τῦρα, δίκτυον*.

πηκτὶς, ῐδος, ἡ, subst. (fistula) *τὴν γραῦν ἔρωτᾷς, ἢ 'φέρεν τὰς πηκτίδᾰς*. Arist. Thesm. 1218. Syn. *σῦριγξ*. Epith. *καλὴ, ἡδυεπὴς, νυμφοκόμος, λῐγειᾰ, ἑπτάτονος*.

πηκτὸς, ἡ, ὸν, adj. (1. compactus, 2. concretus, 3. fixus) *πύργοισῐ πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις*. Eur. Phoen. 499. Syn. *εὔπηκτος, εὐπᾰγής*.

Πηλάγων, ονος, ὁ, N. P. (Gigas) *Πηλᾰγόνων ἐλάτηρᾰ*. Call. 1, 3.

Πηλέγων, ονος, ὁ, N. P. (Pelegon) *ὃς τέκε Πηλέγονα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδ' ἐμὲ φασί*. Il. φ, 159.

Πηλείδης, Aeol. *Πηληϊάδης, ου*, et *Πηλείων, ωνος, ὁ*, patronym. (Pelides) *Πηλείδας ξὺν ὅπλοις, πὰρ ἀντυγᾰ*. Eur. Iph. A. 229. Vid. Il. α, 1. et Od. λ, 469.

Πηλεὺς, έως, Ion. *ῆος, ὁ*, N. P. (Peleus) *ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς*. Eur. Hec. 37. Epith. *δαΐφρων, Αἰακίδης, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππότης, ἄναξ, ἀμύμων, ἀντίθεος, ἐσθλὸς, βουληφόρος, ἥρως*.

Πηλήϊος, α, ον, adj. (Peleïus) *οἴκαδε νοστήσαντᾰ, δόμον Πηλήϊον εἴσω*. Il. σ, 441.

πήληξ, ηκος, ἡ, subst. (cassis, galea) *καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους*. Arist. Ran. 1017. Syn. *κόρυς, τρυφάλειᾰ, κυνέη, κράνος*. Epith. *ἱππόκομος, τετράφαλος, εὔλοφος, φαεινή*.

Πηλιάς, αδος, et *Πηλιῶτις, ιδος, ἡ*, adj. (Peliaca) *προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἔσπετο Πηλιὰς Ἀργώ*. Apoll. Rh. 1, 386. Vid. Eur. Med. 484.

πηλίκος, η, ον, adj. (quantus) *τί τὸ πρᾶγμᾰ; b. πηλίκον τι; a. μέγα. b. μῶν καὶ πᾰχύ;* Arist. Lys. 23.

Πήλιον, ου, τὸ, N. P. (Pelion, mons Thessaliae) *μηδ' ἐν νάπαισῐ Πηλίου πεσεῖν ποτέ*. Eur. Med. 3. Epith. *εἰνοσίφυλλον, αἰπὺ, αἰπεινὸν, νιφόεν*.

Πηλιῶτις, vid. *Πηλιάς*.

πηλοβάτης, ου, ὁ, subst. (qui per lutum graditur) *τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη*. Hom. Batrach. 238.

πηλὸς, οῦ, ὁ, subst. (lutum, coenum) *τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι*. Arist. Vesp. 248.

πηλοφορέω, v. (lutum fero) *ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσῐ τίνες; b. ἐρωδιοί*. Arist. Av. 1142.

πῆμα, ατος, τὸ, πημονὴ et *πημοσύνη, ης, ἡ*, subst. (damnum, exitium, injuria) *τὸ λοίσθιον δὲ πῆμα, πήματος πλέον*. Eur. Hec. 1150. Vid. Alcest. 530. et Aesch. P. V. 1094. Syn.

βλάβη, ζημία, ὄλεθρος, συμφορά. Epith. δαφοινὸν, μέγα, κακὸν, παλίγκοτον, παλιντράπελον, δεινὸν, ομικρὸν, πικρὸν, θυραιὸν, νέον, παλαιὸν, καινὸν, ἔπακτον, αἰνὸν, χαλεπὸν, θέηλατον, ὀλοὸν, ἄελπτον, ἀλέγεινον, βαρὺ, πολύστονον, λοίγιον, ἀεικὲς, ἀργαλέον, θυμοβόρον, δυσθέατον.

πημαίνω, f. ἀνῶ, v. (damno adficio) οὐκ ἔστ', Ὀδυσσεὺς ὅ τι σὲ κἀμὲ πημανεῖ. Eur. Iph. A. 525. Syn. βλάπτω, σίνομαι, κακόω, καταπημαίνω, ἀδικέω, λυμαίνομαι, κακοποιέω.

πημονὴ et **πημοσύνη**, vid. πῆμα.

Πηνειὸς, οῦ, ὁ, N. P. (Peneus, flumen Thessaliae) τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Eur. Troad. 216. Epith. καλλιρρόος, ἀργυροδίνης, καλλιδίνης.

Πηνέλεως, ω, ὁ, N. P. (Peneleus) Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον. Il. β, 494.

Πηνελόπεια, ας, et **Πηνελόπη**, ης, ἡ, N. P. (Penelope) θῆκαν· ἐπεί σε γε τόσσον ἐγείνατο Πηνελόπεια. Od. α, 223. Vid. Arist. Thesm. 554. Epith. ἀμύμων, ἐχέφρων, περίφρων, κούρη Ἰκαρίοιο, πολύδωρος, δῖα γυναικῶν, Ὀδυσσῆος παράκοιτις, αἰδοία.

πηνέλωψ, οπος, ὁ, subst. (avis quaedam anati similis) ἡ πηνέλωψ, ἡ χήν τις, ἡ περιστερά. Arist. Av. 1302.

πήνη, ης, ἡ, et **πηνίον**, subst. (1. tela, 2. tapes) τίς; ἄρ' ὃς ἐμαῖοι μυθεύεται παρὰ πήναις. Eur. Ion. 195. Epith. ἀνθοκρόκος, δαιδάλεα.

πηνίζομαι, v. (texo) οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Theocr. 18, 32. Syn. μηρύομαι, ὑφαίνω.

πηνίκα, adv. (quando) πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς. b. ἀλλ' ἀποίσω. a. πηνίκα; Arist. Eccl. 857. Syn. ἡνίκα, ἦμος, πότε.

πηνίος, α, ον, adj. (ad telam pertinens) πηνίον ἐξέλκουσα πάρεκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει. Il. ψ, 762.

πηνιομα, ατος, τὸ, subst. (stamen seu filum e colu deductum) ἱστότονα πηνίσματα. Arist. Ran. 1315.

πηὸς, οῦ, ὁ, subst. (affinis) ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρό. Od. θ, 581. Syn. κηδεμὼν, κηδεστής, κήδευμα, συγγενής.

πηοσύνη, ης, ἡ, subst. (affinitas) πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ. Apoll. Rhod. 1, 48. Syn. κήδευμα, συγγένεια, κήδεια.

πήρα, ας, ἡ, et demin. **πηρίδιον**, ου, τὸ, subst. (pera, crumena) πήραν ἔχοντα, λάχανα τ' ἄγρια δρόσερα κραιπαλῶντα θ'. Arist. Plut. 298. Vid. Nub. 920. Syn. θύλακος, θυλάκιον, κίβισις.

πηρὸς, ά, ὸν, adj. (mutilus, debilis) αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν· αὐτὰρ ἀοιδὴν. Il. β, 599. Syn. ἀνάπηρος, ἔμπηρος, κωφὸς, τυφλός.

πηρόω, ώσω, v. (mutilo, trunco, orbo) δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι. Arist. Ran. 623. Syn. κολούω, λωβάομαι, ἀμέρδω, τυφλόω, ἀποκόπτω.

πηχυῖος, α, ον, adj. (qui unius cubiti est) τοῦ ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον (Antibacch.) ὑπερθε. Apoll. Rh. 3, 853.

πηχύνω, f. ῠνῶ, v. (cubito impositum gesto) *ἀργῠρε̆ον χαῖον πᾰλᾰμῃ ἔνῐ πηχύνουσᾰ.* Apoll. Rhod. 4, 972.

πῆχῠς, ε̆ŏς, ὁ, subst. (brachium, cubitus) *λαιὸν δ' ἔπαιρε̆ πῆχῠν, εὐθύνων πŏδᾰ.* Eur. Heracl. 728. Syn. *ἀγκὼν*, *ἀγκᾰλη*, *ὠλένη*. Epith. *λευκŏς*, *ἁπᾰλŏς*, *ῥŏδŏεις*.

πιάζω, f. ᾰσω, et Dor. ᾰξω, v. (comprehendo) *τήνει καὶ τὸν ταῦρŏν ἀπ' ὤρε̆ŏς ἆγε̆ πιάξας.* Theocr. 4, 35. Syn. *πῐέζω*.

πιαίνω, f. ᾰνῶ, v. (pinguefacio) *πρᾶσσε̆, πιαίνου, μῐαίνων τὴν δίκην· ἔπει πᾰρᾶ.* Aesch. Agam. 1599. Syn. *λῐπαίνω*, *χορτάζω*.

πῖᾰρ, τὸ, subst. et 2. adj. (pinguedo, pingue) *εἰς ὥρας ἀμῷε̆ν· ἔπεὶ μᾰλᾰ πῖᾰρ ὑπ' οὖδᾰς.* Od. ι, 135. Syn. *πιμε̆λη*, *δημŏς*, 2. vid. *πίων*.

πίασμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (uber) *ἄρδει, φίλον πίασμᾰ Βοιωτῶν χθŏνῐ.* Aesch. Pers. 811. Syn. *τŏ λῐπαινŏν*.

· *πιδᾰκŏεις* et *πιδήεις*, *εσσᾰ*, *ε̆ν*, adj. (aquis salientibus scatens) *τάκŏμαῐ, ὡς πε̆τρῐνα πιδᾰκŏεσσᾰ λῐβᾰς.* Eur. Androm. 116. Vid. Il. λ, 183. Syn. *πŏλῠπίδαξ*, *εὔῠδρŏς*.

πῖδαξ, ᾰκŏς, ἡ, subst. (fons, scatebra, aqua saliens) *οὐρείαν πιδᾰκων ἐνίψαντ'.* Eur. Andr. 284. Syn. *πηγὴ*, *κρήνη*, *λῐβᾰς*, *σταγὼν*, *ἀνᾰβλῠσις*. Epith. *δᾰκρῠŏεσσᾰ*, *καλλῐναŏς*, *πορφῠρε̆α*, *πετραίς*, *ŏλῐγή*.

πιδήεις, vid. *πιδᾰκŏεις*.

Πιδύτης, ου, ὁ, N. P. (Pidytes) vid. *Περκώσιŏς*.

πῐέζω, f. ε̆σω, v. (premo) *λᾰβὼν, πῐέζει τᾰγᾰθῷ τŏ δυστῠχε̆ς.* Eur. Hipp. 633. Syn. *πιάζω*, *κᾰτᾰπῐέζω*, *θλίβω*, *βᾰρύνω*, *ἀνιάω*, *μᾰλάσσω*, *κᾰτᾰβάλλω*.

Πῐε̆ρῐα, ας, ἡ, N. P. (Pieria nonnunquam notat partem montis Olympi, nonnunquam regionem Thessaliae, saepe et urbem. Quando sermo est de Musis *Πιερίηθεν* venientibus, innuitur mons ille, Musarum sacer) *Πῐε̆ρῐα μούσειŏς ἕδρα.* Eur. Bacch. 404.

Πῐε̆ρῐδε̆ς, ων, αἱ, N. P. (Pierides) *ἐννε̆ᾰ Πῐε̆ρῐδας.*

πῐθᾰκνη, ης, ἡ, subst. (dolium) *Πῐθᾰκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην· ἆρᾰ γε̆ πολλῶν.* Arist. Plut. 545. Syn. *πιθŏς*.

πῐθᾰνŏς, ή, ŏν, adj. (persuasorius) *πῐθᾰνᾰ πάντᾰ· δεῖ δε̆ ταύτης.* Arist. Thesm. 464. Syn. *εὔπειστŏς*, *δŏκῐμαστŏς*, *χᾰρίεις*, *ἀλήθῐνŏς*.

πῐθᾰνῶς, adv. (apte ad persuadendum) *γῠναικῐεῖς εὖ καὶ πιθᾰνῶς.* b. *πειράσŏμαι.* Arist. Thesm. 268.

πῐθε̆ω, f. ήσω, v. (fretus sum, cedo) *ἄττᾰ, πρŏσω φε̆ρε̆ τŏξᾰ· (τᾰχ' οὐκ εὖ πᾶσῐ πῐθήσεις).* Od. φ, 369. Syn. *πείθŏμαι*, *ὑπείκω*, *ὑπᾰκούω*.

πῐθηκίζω, f. ίσω, v. (simiam ago) *ταῦτᾰ κᾰτῐδὼν, ὑπŏ τῐ πῐκρŏν ε̆πῐθήκῐσᾰ.* Arist. Vesp. 1290. Syn. *κŏλᾰκεύω*.

πῐθηκισμŏς, οῦ, ὁ, subst. (imitatio simiae, adulatio) *οἴμοι τάλας, οἵοις πῐθηκισμοῖς με̆ πε̆ρῐε̆λαύνεις.* Arist. Equit. 887.

πῐθηκŏς, ου, *πῐθων*, ωνος, et *πῐθηξ*, ὁ, subst. (simia) *πŏτε̆ρον πῐθηκŏς ἀνᾰπλε̆ως ψῐμυθίου.* Arist. Eccl. 1072. Vid. Pind. Pyth. 2, 132.

πῐθŏς, ου, ὁ, subst. (dolium) *ὁρῶν πῐθον κᾰταγνῠμε̆νŏν οἴνου πλε̆ων.* Arist. Pax. 703. Syn. *πῐθᾰκνη*, *κε̆ρᾰμŏς*.

πῐκραίνω, v. (amarum reddo, molestia adficio) ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρῆσθεν; Theocr. 5, 120. Syn. δάκνω, παροξύνω, λυπέω.

πῐκρŏγᾰμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui nuptiae sunt infelices) πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. Od. α, 266.

πῐκρŏγλωσσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amare dictus) αἶ, αἶ, πικρογλώσσους ἀράς. Aesch. Sept. c. Theb. 787.

πῐκρŏκαρπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cujus fructus est amarus) ἐξότρυ-νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν. Aesch. Sept. c. Theb. 690.

πῐκρŏς, ᾰ, ŏν, adj. (amarus, acerbus) γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι. Eur. Herc. f. 1279. Syn. ἀδευκής, ὀδυνηρός, χαλεπός, στρυφνός.

πῐκρŏτης, ητŏς, πῐκρῐα, ἡ, et πῐκρασμŏς, ὁ, subst. (amaritudo) γυναικα, γλώσση πικρότης ἔνεστί τις. Eur. El. 1014.

πῐλεω, f. ήσω, v. (carmino, cogo, constipo) οὔπω διψαλέω μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα. Apoll. Rhod. 4, 678. Syn. πυκνόω.

πῐλημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (carminatio, tegumentum faciei) ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Call. fr. 125. Syn. πέτασος, μίτρα.

πιλῐδῐŏν, ου, τὸ, subst. (pileolus) τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μυσιόν. Arist. Acharn. 439.

πιλνᾰω et πίλνημῐ, v. (admoveo) οὖρέος ἐν βήσσης πιλνᾷ, χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Hes. Op. 508. Syn. πελάζω, προσβάλλω, ἐγχρίμπτω.

πῐλŏς, ου, ὁ, subst. (pilus, indumentum e lana villisque compactum) πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὔατα μὴ κατάδεύῃ. Hes. Op. 540.

πιμελὴ, ῆς, ἡ, subst. (pinguedo) μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Soph. Antig. 1011. Syn. λίπος, δημός, πιαρ, ἄλειφαρ, κνίσσα.

Πίμπλειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Pimplia, mons Thessaliae) ὦ Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσῃ. Call. 4, 7.

Πιμπληῑς, ῖδŏς, ἡ, adj. (Pimpleis) Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι. Apoll. Rhod. 1, 25.

πίμπλημῐ et πιμπλᾰνω, v. (compleo) ζεύγνυσθέ δ' ἵππους, πεδία πιμπλᾶθ' ἁρμάτων. Eur. Phoen. 532. Vid. Il. ι, 675. Syn. ἀναπίμπλημι, πλήθω, ἐμπλήθω, πληρόω.

πίμπρημῐ, f. ήσω, v. (accendo, comburo) πίμπρησι δ' οἴκους· ὧδ' ἔχει κηλήματα. Eur. Troad. 886. Syn. καίω, ἀνακαίω, κατακαίω, ἐμπυρίζω.

πῐνᾰκηδŏν, adv. (in modum tabularum) πινακηδὸν ἀποσπῶν. Arist. Ran. 845.

πῐνᾰκῐŏν, πῐνᾰκῐδῐŏν, ου, τὸ, et πῐνᾰκίσκŏς, ου, ὁ, subst. (tabella) σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις. Arist. Av. 450.

πῐνᾰκŏπώλης, ου, ὁ, subst. (qui tabulas vel aves in tabulis consertas vendit) ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν. Arist. Av. 14.

πῐναξ, ᾰκŏς, ὁ, subst. (tabula, asser, catinus) καὶ τἆλλα

τάπῐ τοῦ πῐνᾰκος τρᾰγήμᾰτᾰ. Arist. Plut. 996. Syn. σᾰνῐς, δέλτὅς. Epith. πτυκτὅς, εὔγομφὅς.

πῐνᾰρὅς, ᾰ, ὅν, πῐνὅεις, εσσᾰ, ἔν, et πῐνώδης, ἔὅς, adj. (sordidus) σκέψαι μου πῐνᾰρὰν κὅμαν. Eur. Electr. 184. Vid. Apoll. Rh. 2, 310. Eur. Or. 219. Syn. ῥῠπᾰρὅς, σπιλωτὅς.

πῐνᾰω, v. (squaleo) βληχώμἔνοί σἔ τουτὅνὶ πῐνῶντᾰ κᾰτᾰλᾰβὅντἔς. Arist. Plut. 297. Syn. μῐαίνὅμαι.

Πινδᾰρειὅς, α, ὅν, adj. (Pindaricus) Πινδᾰρειὅν ἔπὅς. Arist. Av. 939.

Πίνδᾰρὅς, ου, ὁ, N. P. (Pindarus, poëta clarissimus Thebanus) Πίνδᾰρὅν οὐ πὅθἔοντῐ τὅσον Βοιωτῐδἔς ὕλαι. Mosch. 3, 89.

Πίνδὅς, ου et ὅθἔν, ὁ, N. P. (Pindus, mons Macedoniae, Thessaliae et Epiri) ἢ κᾰτᾰ Πηνειῶ κᾰλᾰ τέμπἔᾰ, ἢ κᾰτἔ Πίνδω; Theocr. 1, 67.

πιννὅτήρης, ου, ὁ, subst. (cancellus, vel squilla quaedam pinnae socia) ὁ πιννὅτήρης οὗτὅς ἐστῐ τοῦ γἔνους. Aristoph. Vesp. 1510.

πῐνὅεις et πῐνώδης, vid. πῐνᾰρὅς.

πῐνὅς, ου, ὁ, subst. (sordes) ἐ-σθλᾰ σὺν πίνῳ χἔρῶν. Aesch. Agam. 750. Syn. ῥῠπὅς, ῥῠπὅν, λῦμᾰ.

πῐνῠσκω et πῐνύσσω, v. (1. doceo, 2. admoneo) κερδᾰλἔῳ μύθῳ σἔ, θἔῆ, μᾰλᾰ τῷδἔ πῐνύσκει. Call. 3, 152. Syn. νουθἔτἔω, προσφωνἔω.

πῐνῠτὅς, ή, ὅν, adj. (prudens, callidus) αἴσχἔᾰ πόλλ' ὅρὅων, ὅστις πῐνῠτός γἔ μἔτέλθοι. Od. α, 229. Syn. φρὅνῐμὅς, σῠνἔτὅς, πἔρῐφρων, σώφρων.

πίνω, Ion. imp. πίνεσκὅν, f. πῐοῦμαι, poet. πῐὅμαι, 2. aor. ἔπῐὅν, perf. πἔπωκᾰ, v. (bibo, poto) Διὅνυσἔ, πίνεις οἶὅν οὐκ ἀνθοσμίαν. Arist. Ran. 1247. Vid. Il. π, 226. Syn. ἐκπίνω, κᾰτᾰπίνω, φῐλὅπὅτἔω.

πιὅνὅμὅς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pinguia pascua habens) νῦν ἐν πιὅνὅμοις. Aesch. Suppl. 51. Syn. εὐφὅρὅς, εὔκαρπὅς, πίων.

πιππίζω, v. (do bibendum, bibo) οἷᾰ πιππίζουσῐ, καὶ τρἔχουσῐ δῐᾰκἔκραγὅτἔς. Arist. Av. 508.

πῐπράσκω, v. (vendo, mercede accepta prodo) δῐχῶς ἔπρᾰθην, ὧν ἔλευθἔρου πᾰτρὅς. Aesch. Choeph. 910. Syn. ἀπεμπὅλᾰω, πωλἔω.

πίπτω, f. πἔσοῦμαι, 2. aor. ἔπἔσὅν, perf. πέπτωκᾰ et πῐτνἔω, 2. aor. ἔπῐτνὅν, v. (cado) τᾰ δ' οὐ κᾰλῶς πίπτοντᾰ δἔρκὅμαι βρὅτῶν. Eur. Electr. 1102. Vid. Med. 1192. Syn. κᾰτᾰπίπτω, πῐτνἔω, ἠμύω, ἐρείπω.

Πῖσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Pisa, urbs Elidis, sita ad Alpheum) Πἔλοψ ὁ Τανταλειὅς, εἰς Πῖσαν μὅλών. Eur. Iph. T. 1.

Πισᾰτῐς, ῐδὅς, et Πισεὺς, ἔως, Ion. et Dor. ῆὅς, ὁ, adj. (Pisatis) ἣν χερσῐ πάλλων, παρθἔνον Πισᾰτῐδᾰ. Eur. Iph. T. 825. Vid. Theocr. 25, 201.

πῖσὅς, ἔὅς, τὸ, subst. (locus irriguus) πίσἔᾰ τε πρὅλῐπὼν καὶ ἑλεσπῐδᾰς, οὐδἔ νὅμήων. Apoll. Rhod. 1, 1266. Syn. vid. λειμών.

πισσᾰ et *πιττᾰ, ης, ἡ*, subst. (pix) *ἡ πίττᾰ δήπου καόμένης ἐξέρχἔται*. Arist. Vesp. 1375.

πισσήεις, εσσᾰ, ἔν, πίσσῐνὄς, η. ὄν, et *πισσήρης. ἔς*, adj. (piceus) *θᾰνόντᾰς ἐν κηκῖδῐ πισσήρει φλὄγὄς*. Aesch. Choeph. 262.

πίστευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (fides, pignus fidei) *ἐμῶν τἔ καὶ σῶν κυρίος πιστευμᾰτων*. Aesch. Agam. 851. Syn. *ἐγγύη, ἐγγῠησις*.

πιστεύω, f. *σω*, v. (1. credo, 2. fido, 3. committo) *σίγα νῦν, ὡς γῠναιξῐ πιστεύω βρᾰχῠ*. Eur. Orest. 1102. Syn. *πείθὄμαι, πᾰρᾰτῐθἔμαι*.

πίστῐς, ἔως, ἡ, subst. (fiducia, fides) *πίστιν μἔγίστην, καὶ θἔοὺς μαρτὺρἔται*. Eur. Med. 22. Syn. *ἐγγύη, ἀξίωμᾰ*. Epith. *ἀσφᾰλης, ἔνδῐκὄς, ἀλκήεσσᾰ, θἔὄειδής*.

πιστὄὄμαι, v. (fidem facio mihi) *ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησᾰν, εὖ δἔ πως γἔρων*. Eur. Iph. A. 66. Syn. *βἔβαιὄὄμαι*.

πιστὸς, ἡ, ὄν, adj. (fidelis, fretus) *σπονδαί τἔ, καὶ σὴ πίστῐς, ἥ μ' εἰσήγᾰγἔς*. Eur. Phoen. 376. Syn. *ἀξῐὄπιστὄς, δόκῐμὄς, ἀξῐὄχρἔως, εὔορκὄς, βἔβαιὄς*.

πίστρὄν, ου, τὸ, et *πίστρα, ας, ἡ*, subst. (1. poculum, 2. canalis in quo adaquantur pecora) *ἐγὼ δἔ πληροῦν πίστρᾰ, καὶ σαίρειν στἔγας*. Eur. Cycl. 29. Vid. 47. Syn. *κῠλιξ*.

πῐσῠνὄς, η, ὄν, adj. (fretus) *θὄρῠβῳ δἔ πῐσῠνος, κᾰμᾰθεῖ παῤῥησίᾳ*. Eur. Orest. 896. Syn. *πιστεύων, θαῤῥῶν*.

πῐσῠρἔς, ων, num. (quatuor) *ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πὄλἔων πῐσῠρας σῠνἔγείρἔται ἵππους*. Il. o, 680. Syn. *τέσσᾰρἔς*.

Πῐτᾰνη, ης, ἡ, N. P. (Pitane, urbs Laconiae) *μηδἔ πὄλιν Πῐτᾰνας*. Eur. Troad. 1101.

Πιτθεὺς, ἔως, et Ion. *ῆὄς, ὁ*, N. P. (Pittheus) *Ἱππὄλῠτὄς ἁγνοῦ Πιτθἔως παιδεύμᾰτᾰ*. Eur. Hipp. 11.

πῐτνάω et *πῐτνημι*, v. (expando, extendo) *θῠμἔλαι δ' ἐπῐτναντὄ χρυσήλᾰτοι*. Eur. El. 713. Syn. *ἐκτείνω, ἐκτᾰνύσσω*.

πῐτνἔω, vid. *πίπτω*.

Πιττᾰκὄς, οῦ, ὁ, N. P. (Pittacus, unus e septem sapientibus Graeciae) *ξεινὄς Ἀταρνείτης τῐς ἀνήρἔτὄ Πιττᾰκὄν οὕτως*. Call. Ep. 1, 1.

Πίττᾰλὄς, ου, ὁ, N. P. (Pittalus) *οὐκ ἔστῐν, ἀλλᾰ κλᾰἔ πρὸς τοὺς Πιττᾰλου*. Arist. Acharn. 1032.

Πῐτῠεια, ας, ἡ, N. P. (Pityia, urbs Asiae minoris) *Ἴσσᾰ τἔ δυσκἔλᾰδὄς τἔ καὶ ἱμερτὴ Πῐτῠεια*. Apoll. Rhod. 4, 565.

πῐτῠλεύω, v. (cieo strepitum remorum agitatione) *σῠ δἔ γ' ὢν ἄρχεις, πολλᾰ μὲν ἐν γῇ, πολλᾰ δ' ἔφ' ὑγρᾷ πῐτῠλεύσας*. Arist. Vesp. 678.

πῐτῠλὄς, ου, ὁ, subst. (sonus praecipue remorum aquam pulsantium) *ταρσῷ κᾰτήρει πῐτῠλὄν ἐπτἔρωμἔνὄν*. Eur. Iph. T. 1347. Syn. *ψὄφὄς, κρὄτὄς*.

πῐτυρὄν, ου, τὸ, subst. (furfur) *νῦν θυσῶ τᾰ πῐτυρᾰ· τὄ δ', Ἄρτἔμῐ, καὶ τὸν ἐν Ἅιδᾳ*. Theocr. 2, 33.

πῐτῠς, ῠὄς, ἡ, subst. (pinus) *ἁδῠ τῐ τὸ ψῐθῠρισμᾰ καὶ ἁ πῐτῠς, αἰπὄλἔ, τήνα*. Theocr. 1, 1. Epith. *ἀκρὄκὄμὄς, ὑψήλη, σκῐἔρα, μᾰκρα, κρᾰνᾰη, βλωθρά*.

πῐφαύσκω et πῐφαύσκὅμαι, v. (dico, memoro, ostendo) οὖς τῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἔπέφνὅμεν ἡμεῖς. Il. κ, 478. Syn. φημῐ, δηλόω, παιφάσσω, φᾰνερόω, μηνῦω, σημαίνω.

πίων, ὄνὅς, compar. πιὅτερὅς, superl. πιὅτᾰτὅς, η, ὄν, et πίειρᾰ, ας, ἡ, adj. (pinguis) πίὅνᾰ, πεντᾰέτηρὅν, ὑπερμενέϊ Κρὅνίωνῐ. Il. β, 403. Vid. Hom. H. in Apoll. 48. Il. ι, 471. et σ, 342. Syn. εὐδαίμων.

πλαγᾶ, Dor. pro πληγὴ, q. v.

πλᾰγῐαυλὅς, ου, ὁ, subst. (obliqua tibia) κὴν αὐλῷ λᾰλέω κὴν δώνᾰκῐ, κὴν πλᾰγῐαύλῳ. Theocr. 20, 29.

πλᾰγῐὅς, α, ὄν, adj. (1. obliquus, transversus, 2. ambiguus) πλάγιᾰ γὰρ φρὅνεῖς· τᾰ μὲν νῦν, τᾰ δὲ πᾰλαι, τᾰ δ' αὐτῐκᾰ. Eur. Iph. A. 332. Syn. λέχρῐὅς, ἐγκάρσῐὅς, δὅλῐὅς.

πλαγκτὅς, ἡ, ὄν, adj. (1. vagus, 2. stolidus) πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα. Eur. Suppl. 971.

πλαγκτὅσῦνη, ης, ἡ, subst. (vagatio) πλαγκτὅσῦνης δ' οὐκ ἔστι κᾰκώτερὅν ἄλλὅ βρὅτοῖσῐν. Od. ο, 341. Syn. πλᾰνη, ἀλημὅσῦνη, ἄλημᾰ, ἄλη.

πλάγκων, ωνὅς, ὁ, subst. (cerea pupa) ὡς δὲ Μῐμαντῐ χιών, ὡς ἀέλίῳ ἐνῐ πλάγκων. Call. 6, 91.

πλᾰδᾰρὅς, ᾰ, ὄν, adj. (madidus) βριθὅμενοι πλᾰδᾰροῖσῐ κᾰρήᾰσῐν ἠρήρειντὅ. Apoll. Rhod. 3, 1397. Syn. ὑγρὅς, δῐεροός, ἰκμᾰλέὅς, δῐερὅς, νὅτερὅς.

πλᾰδᾰω, v. (nimio humore madeo) οἷον δὲ πλᾰδόωσᾰν ἐπισχίζοντες ἄρουρᾰν. Apoll. Rh. 2, 664. Syn. ὑγραίνὅμαι, νὅτίζὅμαι.

πλάζω, f. άγξω, et πλᾰνᾰω, f. ήσω, v. (errare facio, erro) δύσφημος πλάζοιτὅ δῐ' ἠέρὅς, ἣν ἔτῐ λαοί. Apoll. Rh. 1, 1137. Syn. ἀπὅπλάζω, πᾰρᾰτρέπω, σφάλλω.

πλᾰθᾰνη, ης, ἡ, et πλᾰθᾰνὅν, ου, τὸ, subst. (sartago) εἴδᾰτᾰ θ' ὅσσᾰ γῦναῖκες ἐπὶ πλᾰθᾰνῃ πὅνέονται. Theocr. 15, 115. Syn. ἤγᾰνὅν, τήγᾰνὅν.

πλᾰθω, vid. πελάζω.

πλαίσῐὅν, ου, τὸ, subst. (quadratum oblongum, lateris forma) καὶ πλαίσια ξύμπτυκτᾰ πλινθεύουσῐ γε. Arist. Ran. 800.

πλᾰκερὅς, ᾰ, ὄν, adj. (1. latus, 2. textilis) ζωστῆρι πλᾰκερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγρῐέλαίω. Theocr. 7, 18. Syn. πλᾰτῦς, πλεκτὅς.

πλᾰκοῦς, οῦντὅς, ὁ, adj. et subst. (1. latus et tenuis, 2. placenta) ἄμυλοι, πλᾰκοῦντες, σησᾰμοῦντες, ἴτρῐᾰ. Aristoph. Acharn. 1092. Syn. πλᾰτῦς, πλᾰκερὅς, 2. λᾰγᾰνὅν, ζωμὅς.

πλᾰνᾰω, vid. πλάζω.

πλᾰνη, ης, ἡ, πλᾰνημᾰ, ᾰτὅς, τὸ, et πλᾰνὅς, ου, ὁ, subst. (error) καὶ πρός γε τούτοις, τέρμᾰ τῆς ἐμῆς πλᾰνης. Aesch. P. V. 643. Vid. 853. et Soph. Oed. R. 67. Syn. πλαγκτὅσῦνη, ἄλη, ἄλημᾰ. Epith. πὅλυφθὅρὅς, ἄλῐὅς.

πλᾰνὴς, ῆτὅς, πλᾰνήτης, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. (erro, vagus) πλᾰνητες ἐπ' οἶδμᾰ, πὅλεις τε. Eur. Iph. T. 418. Vid. Heracl. 878. Syn. πλαγκτὅς, ἀλήτης.

πλᾰνοστῐβὴς, έὅς, ὁ et ἡ, adj. (errantibus calcatus) βεβῶτ' ἀναιεὶ τὴν πλᾰνοστῐβῆ χθὅνᾰ. Aesch. Eum. 76.

πλᾰνύσσω et **πλᾰνύττω**, v. (oberro, vagabundus sum) τῐ, ὦ πο̆νηρ᾽, ἄνω κάτω πλᾰνύττο̆με̆ν; Arist. Av. 3. Syn. πλᾰνᾰο̆μαι, πλάζο̆μαι, ᾰ̓λᾰ́ω, ᾰ̓λῆμῐ, πε̆ρῐφε̆ρο̆μαι. Phr. δρο̆μους τε̆ πολλοὺς πλήθω κυμπῐμιους.

πλὰξ, πλᾰκο̆ς, ἡ, subst. (planities, tabula) ὃς τὴν ἀρίστην Χερσο̆νησῐαν πλᾰκᾰ. Eur. Hec. 8. Syn. οᾰ̓νῐς, γῆ, ῐσο̆πε̆δο̆ν. Epith. δῐκο̆ρῠφο̆ς, αἰθε̆ρῐα, ποντῐα, πλουσῐα, ἡλῐο̆βλητο̆ς, σεμνὴ, νᾰπαία, βᾰθεῖᾰ, τᾰνῠφυλλο̆ς.

πλάσμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (1. figmentum, 2. commentum) ὀλῐγοδρᾰνε̆ες, πλάσμᾰτᾰ πηλοῦ, σκῐο̆ειδε̆ᾰ φῦλ᾽ ᾰ̓με̆νηνᾰ. Arist. Av. 686.

πλάσσω, f. πλάσω, v. (1. fingo, formo, 2. illino, 3. comminiscor) καινὸν δε̆ τοὔνο̆μ᾽ ᾰ̓νᾰ χρο̆νον πε̆πλασμε̆νο̆ν. Eurip. Ion. 829. Syn. δῐᾰπλάσσω, μορφο̆ω, τῠπο̆ω, προσποιε̆ο̆μαι, σχημᾰτίζω.

πλάστιγξ, ιγγο̆ς, ἡ, subst. (1. lanx e jugo suspensa. 2. flagrum. Vid. Etymol. M. p. 674, 20. et Spanheim. ad Arist. Ran. 1420.) πλάστιγγᾰ πρόσθες, καὐτο̆ σοι γε̆νήσε̆ται. Arist. Pax. 1248. Syn. πῐναξ, λε̆κᾰνη, μάστιξ.

πλαστο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (fictus, adulterinus) κᾰλεῖ πᾰρ᾽ οἴνῳ, πλαστο̆ς ὡς εἴην πᾰτρῐ. Soph. Oed. R. 780. Syn. ἐπῐπλαστο̆ς, κίβδηλο̆ς.

πλᾰτᾰγε̆ω, f. ήσω, v. (sonitum edo, crepito) ὡς με̆ν ο̆ παῖς ε̆χᾰρη, καῐ ᾰ̓νάλᾰτο̆ καὶ πλᾰτᾰγησε̆ν. Theocr. 8, 88. Syn. ψο̆φε̆ω, σμᾰρᾰγε̆ω, κρο̆τε̆ω, κρο̆τᾰλίζω. Phr. κρούω χεῖρᾰς.

πλᾰτᾰγη, ῆς, ἡ, subst. (crepitus, crepitaculum) ἀλλ᾽ ο̆γε̆ χαλκείην πλᾰτᾰγὴν ἐν χεροῖ τῐνάσσων. Apoll. Rhod. 2, 1057. Syn. κώδων, κρο̆τᾰλο̆ν.

πλᾰτᾰγημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (strepitus, sonus) οὐδε̆ τε̆ τηλε̆φῐλον πο̆τε̆μάξᾰτο̆ τὸ πλᾰτᾰγημᾰ. Theocr. 3, 29. Syn. πᾰτᾰγο̆ς, πᾰτᾰγημᾰ, ᾰ̓ραγμο̆ς, ψο̆φο̆ς, θροῦς.

πλᾰτᾰγώνῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (papaveris folium) ἢ μακῶν᾽ ᾰ̓πᾰλὰν, ε̆ρῠθρὰ πλᾰτᾰγώνῐ᾽ ε̆χοισᾰν. Theocr. 11, 57.

Πλᾰταιᾰ, ας, ἡ, N. P. (Plataea) οἵτε̆ Πλᾰταιᾰν ε̆χον, ἠδ᾽ οἳ Γλίσαν τ᾽ ε̆νε̆μοντο̆. Il. β, 504.

Πλᾰταιεὺς, ε̆ο̆ς, adj. (Plataeensis) καὶ Πλάταιᾱς εὐθῠς εἶναι. Arist. Ran. 694.

πλᾰτᾰμὼν, ῶνο̆ς, subst. (saxum amplum et latum) λείῳ ε̆πὶ πλᾰτᾰμῶνῐ, το̆ν οὐκ ε̆πε̆βαλλε̆ θᾰλασσᾰ. Apoll. Rh. 1, 365. Syn. πε̆τρα.

πλᾰτᾰνιστε̆ω, v. (platanis obumbror) ἐκ πλᾰτᾰνιστοῦντος ψυχρο̆ν ῠδωρ ε̆πᾰγων. Theogn. 878.

πλᾰτᾰνιστο̆ς et **πλᾰτᾰνο̆ς**, ου, ἡ, subst. (platanus) καλῇ ῠπὸ πλᾰτᾰνίστῳ, ο̆θεν ῥε̆ε̆ν ᾰ̓γλᾰο̆ν ῠδωρ. Il. β, 307. Vid. Arist. Nub. 1004. Epith. ᾰ̓γρῐα, βλωθρὰ, εὐμήκης, λᾰσῐα, σκῐε̆ρὰ, ᾰ̓μφῐλᾰφὴς, κο̆μο̆ωσᾰ.

πλᾰτειάζω, f. ᾰσω, v. (dilato) τρῠγο̆νε̆ς ἐκκναισεῦντῐ πλᾰτειάσδοισαῐ ᾰ̓παντᾰ. Theocr. 15, 88.

πλᾰτε̆ο̆μαι, v. (dilator) το̆ νε̆ώρῐον δ᾽ αὖ κωπε̆ων πλᾰτουμε̆νων. Arist. Acharn. 551.

πλᾰτη et πλᾰτα, ης, ἡ, subst. (palmula) ἐνθᾰδε, πᾰρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλᾰταις. Eur. Iph. A. 728. Syn. κώπη. Epith. ἐνᾰλια, νυκτερὸς, ναύπορος, ναυτῐλὸς, πρωτὸπλοὸς, ποντὸπορος, ναυσῐπορος, ἐσχᾰτια, εὐπρυμνὸς, εὔπορος.

πλᾰτις, ἰδὸς, ἡ, subst. (conjux) καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλᾰτιδι. Arist. Acharn. 132. Syn. γυνὴ, ἄκοιτις.

πλᾰτὸς, ἐὸς, τὸ, subst. (latitudo) ὑπὸ τοῦ πλᾰτους ἂν πᾰρελᾰσαίτην. b. Ἡρᾰκλεις. Arist. Av. 1129. Syn. εὖρος, εὐρῦτης.

πλᾰτῠγίζω et πλᾰτύζομαι, v. (palmula aquam percutiendo strepitum excito) τί θᾰλαττὸκὸπεῖς, καὶ πλᾰτῠγίζεις; Arist. Equit. 827.

πλᾰτύῤῥους, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (late fluens) ὅσην πλᾰτύῤῥους Νεῖλὸς ἀρδεύει χθὸνᾰ. Aesch. P. V. 877.

πλᾰτῠς, εῖᾰ, ῠ, adj. (latus) πλαγχθεὶς πλᾰτείας πεδῐᾰδος θ' ἀμαξῐτου. Eur. Rhes. 279. Syn. εὐρῠς, εὐρῠχωρὸς.

πλέγμᾰ, ἄτὸς, τὸ, subst. (textura, nexus) εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμᾰτων· ὃ δ' ἐν μέσῳ. Eur. Ion. 1392. Syn. πλεκτᾰνη, πλὸκὴ, πλεκὸς.

πλεθρὸν, vid. πελεθρὸν.

Πλειᾰς, Ion. Πληῐᾰς et Πελειᾰς, ᾰδὸς, ἡ, N. P. (Vergilia, una ex Pleiadibus) Πλειᾰδὸς αἴσσων, ἔτι μεσσήρης. Eur. Iph. A. 8. Vid. Il. σ, 486. et Theocr. 13, 25.

πλειστήρης, ἐὸς, ὁ et ἡ, adj. (quamplurimus) τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντᾰ πλειστήρη χρὸνὸν. Aesch. Eum. 766.

πλειστηρίζομαι, v. (potissimum arguo) καὶ φίλτρᾰ τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι. Aesch. Choeph. 1016.

πλειστόμβροτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde frequens) πᾰτρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστομβροτὸν. Pind. Ol. 6, 116.

πλείων et πλέων, compar., et πλεῖστὸς, superl. a πὸλῠς, q. v.

πλειὼν, ῶνὸς, ὁ, subst. (annus) οἱ δὲ τᾰ μὲν πλειῶνι, τᾰ δ' οὐχ ἑνί· τῶνδ' ἄπὸ πάμπᾰν. Call. 1, 89. Syn. ἔτὸς, ἐνῐαυτὸς.

πλεκὸς, ἐὸς, τὸ, subst. (sportula e viminibus contexta) τί δ' ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλεκους χρέος; Arist. Acharn. 454. Syn. πλέγμᾰ, φορμῐὸν.

πλεκὸω, v. (coëo) στῖοιντ' ἂν ὥνδρες, κᾰπῐθυμοῖεν πλεκοῦν. Arist. Lys. 152.

πλεκτᾰνάω, vid. πλεκω.

πλεκτᾰνη, ης, ἡ, subst. (1. spira, 2. rete) αὖραι δῐαψαίρουσι πλεκτάνην κάπνοῦ. Arist. Av. 1717. Syn. πλέγμᾰ, πλεκὸς.

πλεκτὸς, ἡ, ὸν, adj. (1. plexus, 2. textilis) πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστῠχὴς θεωρὸς ὤν; Eur. Hipp. 807.

πλεκω, f. ξω, et πλεκτᾰνάω, v. (necto, texo, plico) παῦσαι πλεκουσᾰ· λήψομαί σ' ἐγὼ κᾰλῶς. Eur. Ion. 1409. Vid. Aesch. Choeph. 1036. Syn. ἀνᾰπλεκω, ἐμπλεκω, κᾰτᾰπλεκω, εἴρω, συμπλεκω, ὑφαίνω.

πλεὸν, poet. πλεῖὸν et πλεῖν, adv. (magis) τᾰ λοιπᾰ μου κλῠουσᾰ, θαυμάσει πλεὸν. Aesch. P. V. 485. Vid. Arist. Thesm. 560. et Plut. 1185.

πλεονεξία, ας, ἡ, subst. (avaritia) πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπτυσα. Eur. Iph. A. 509. Syn. φιλοχρηματία, φιλαργυρία.

πλέος, πλεῖος, α, ον, et πλέως, ω, adj. (plenus) πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. Aesch. P. V. 721. Vid. Il. θ, 162. et Arist. Equit. 1126. Syn. ἔμπλεος, πλήρης, μεστός, ἀνάμεστος.

πλεύμων, vid. πνεύμων.

πλευρά, ᾶς, ἡ, πλευρόν, οῦ, τὸ, et πλεύρωμα, ατος, τὸ, subst. (latus, costa) καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν. Arist. Nub. 711. Vid. Eur. Hec. 814. et Aesch. Sept. c. Theb. 887.

πλευρῖτις, ιδος, ἡ, subst. (pleuritis) πλευρῖτις ἡμῶν οὐδὲν ἂν λάβοι ποτέ. Arist. Eccl. 417.

πλευροκοπέω, v. (latera percutio) τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνεῤῥήγνυ. Soph. Aj. fl. 236.

πλευρόν, vid. πλευρά.

Πλευρὼν, ῶνος, ἡ, N. P. (Pleuron, urbs Aetoliae) οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην. Il. β, 639.

Πλευρώνιος, α, ον, adj. (Pleuronius) Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. Il. ψ, 635.

πλευστέος, α, ον, adj. verbal. (navigandus) ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα. Arist. Lys. 411.

πλευστικὸς, ἡ, ὸν, adj. (navigationi commodus) κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος. Theocr. 13, 52. Syn. πλώσιμος, ναυσίπορος, πλωτός.

πλέω, Ion. πλείω, f. πλεύσω, et πλώω, f. ώσω, et Ion. imp. πλώϊζεσκον, v. (navigo) Ἔπλευσ', ὅπως δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. Eur. Or. 79. Vid. Od. π, 368. ε, 240. et Hes. Op. 632. Syn. διαπλέω, ἀποπλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέομαι.

Πληγάδες, apud Apoll. Rhod. 2, 597. et 647. pro Συμπληγάδες, q. v.

πληγή, ῆς, ἡ, et πλῆγμα, ατος, τὸ, subst. (plaga, ictus) πληγῆς βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών. Eur. Rhes. 792. Vid. Iph. T. 1367. Syn. τραῦμα, αἰκία, βολή, ἀραγμός.

πλῆθος, εος, τὸ, et πληθὺς, ύος, ἡ, subst. (multitudo) πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας. Eur. 1149. Vid. Il. β, 278. Syn. ὄχλος, ὁμήγυρις, λαός, εἴλη, πανήγυρις. Epith. δεινόν, ἀλόγιστον, σμικρόν, ἀθρόον, ἀπειρίτον.

πληθύνω, f. υνῶ, v. (multiplico, augeo) ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι. Aesch. Agam. 1341. Syn. αὔξω.

πληθύω, f. ύσω, v. (plenus sum, abundo) δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται. Aesch. Suppl. 612. Syn. αὐξάνομαι, πλήθομαι.

πλήθω, f. σω, v. (1. impleo, 2. plenus sum) ὄψιν τέρεινην τήνδ' ἔπλησα δακρύων. Eur. Med. 901. Syn. ἐμπλήθω, πληρόω, πίμπλημι, ἀναπλήθω.

Πληϊάς, vid. Πλειάς.

πληκτίζομαι, v. (1. depugno, 2. lascive me gero) πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Arist. Eccl. 964. Syn. μάχομαι, διαμάχομαι, ὑβρίζω.

πλῆκτρον, et Dor. πλᾶκτρον, ου, τὸ, subst. (pecten, calcar gallinacei, flagellum) προσδρᾶμὼν εἴπη πᾶτάξας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει. Arist. Av. 759. Syn. κτεὶς, ἱμασθλὴ, μάστιξ, βέλος. Epith. χρύσεον, ἐλεφάντινον.

πλῆμι, vid. πελάζω.

πλημμελέω, f. ήσω, v. (pecco, delinquo) τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς; Eur. Phoen. 1669. Syn. ἁμαρτάνω, ἀφαμαρτάνω, ὑβρίζω.

πλημμελὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (inconditus, mendosus) οὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδα πλημμελὲς κλύων. Eur. Rhes. 855. Syn. ἄμουσος, ἀμελὴς, ἄμετρος, ῥάθυμος, ἀπαίδευτος, μοχθηρός.

πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, subst. (impetus fluctuum maris, aestus) ὀφθαλμότεγκτω δεύεται πλημμυρίδι. Eur. Alcest. 185. Syn. ἄμπωτις, ἀνάρροια.

πλημμύρω, v. (aestuo, inundo) πλήμμυρον λόχῖης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας. Apoll. Rhod. 4, 706.

πλήμνη, ης, ἡ, subst. (modiolus rotae, cui inseritur axis) ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι. Il. ψ, 339. Syn. χνόα, σύριγξ.

πλὴν, adv. (praeter, sed, tamen) πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν. Eur. Med. 1193.

πλήξιππος, ου, ὁ et ἡ, adj. (equos pungens, eques) αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον. Il. λ, 93. Syn. vid. ἱππότης.

πλήρης, έος, ὁ et ἡ, adj. (plenus) πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς. Eur. Hec. 520. Syn. vid. πλέος.

πληρόω, ώσω, v. (compleo) πληροῦσα θυμόν· θεοῖσι (Troch.) δ' ὧδ' ἔχει νόμος. Eur. Hipp. 1324. Syn. ἀναπληρόω, ἐκπληρόω, πλήθω, γεμίζω.

πλήρωμα, ατος, τὸ, subst. (plenitudo, copia) ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. Eur. Orest. 1659. Syn. πλησμονὴ, πλῆθος.

πλησιάζω, f. άσω, v. (appropinquo) πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ; Eur. Electr. 634. Syn. πελάζω, πίλνημι, ἐγγίζω, χρίμπτω.

πλησίος, α, ον, adj. (propinquus) ξέναισι ταῖσδε πλησία σταθεῖσα δός. Eur. Iph. A. 629. Syn. παραπλήσιος, ἀγχιστεὺς, οἰκεῖος, πλησιόχωρος.

πλησιόχωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vicinus) ἐλέησον, καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον. Arist. Vesp. 393. Syn. πρόσοικος, πρόσχωρος, γείτων, περικτίων, ἀστυγείτων.

πλησίστιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vela implens) ἵκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. Od. μ, 149.

πλησμονὴ, ῆς, ἡ, subst. (satietas) τιμῶσιν, οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι. Eur. Troad. 1201. Syn. πλήρωμα, κόρος.

πλήσσω et πλήττω, f. ξω, et Ion. πεπλήγω, v. (percutio) ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος. Arist. Thesm. 186. Vid. Il. σ, 51. Syn. καταπλήσσω, τύπτω, κόπτω, ἀράσσω, ῥήγνυμι, βάλλω, οὐτάζω, βλάπτω, πληγὰς ἐμβάλλω s. ἐντείνω.

πλινθεύω et *πλινθουργέω*, v. (lateres fingo) vid. *πλαίσιον*, et Arist. Plut. 514. Phr. *πλίνθους ἑλκύω, ὀπτάω.*

πλίνθος, ου, ἡ, subst. (later, tegula) *καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν*. Arist. Pax. 100.

πλινθουργέω, vid. *πλινθεύω.*

πλινθοφορέω, v. (lateres porto) *ἕτεροι δ' ἐπλινθοφόρουν πελαργοὶ μύριοι.* Arist. Av. 1159.

πλινθοφόρος, ου, ὁ, subst. (quae lateres bajulat) *πλινθοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκτων παρῆν.* Arist. Av. 1134.

πλινθυφής, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (lateribus contextus) *ἔσυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτι πλινθυφεῖς.* Aesch. P. V. 459.

πλίσσομαι, f. *ξομαι*, v. (tolutim incedo) *αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.* Od. ζ, 318. Syn. *διαβαίνω.*

πλοιάριον, demin. a 2. *πλοῖον, ου, τὸ*, subst. (1. navicula, cymba, 2. navis, inpr. oneraria) *ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωΐ ὁ' ἀνὴρ γέρων.* Arist. Ran. 139. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 598. Syn. *ἐφολκίς, βᾶρις, σχεδία, ναῦς.*

πλοκαμίς, ίδος, ἡ, πλόκαμος et *πλοχμός, ου, ὁ*, subst. (cincinni, coma) *τῶ χαρίεντος Ὕλα; τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.* Theocr. 13, 7. Vid. Eur. Orest. 381. et Il. ρ, 52. Syn. *χαίτη, κίκιννος, βόστρυχος, κόμη, θρίξ, ἔθειρα.* Epith. *φαεινή, αὐχμηρά, καλλίκομης, τρυφερά, ξανθή, λιπαρά, λευκόθριξ, χαρίεσσα, ἰόβολος.*

πλοκή, ῆς, ἡ, subst. (nexus, fraus) *Ἐμὴ φατιοθεῖσ'· οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκάς.* Eur. Iph. A. 936. Syn. *συμπλοκή, σύνδεσμος, ἀπάτη.*

πλόκος, ου, ὁ, subst. (corolla, cirrus, funis) *λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.* Eur. Med. 782. Syn. *πλέγμα, πλόκαμος.*

πλόος, contr. *πλοῦς, όου, οῦ, ὁ*, subst. (navigatio) *μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.* Eur. Hec. 889. Syn. *ναυτιλία, ναυκληρία, ναυστολία, ναυστόλημα.* Epith. *ἔσχατος, καλός, οὔριος, ἀπήμων, ταχύς, εὐάνεμος.*

πλουθυγίεια, ας, ἡ, subst. (salus et divitiae) *φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.* Arist. Vesp. 677.

πλούσιος, α, ον, adj. (dives) *λιμὸν δ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι.* Eur. Electr. 371. Syn. *εὔπορος, ἀφνειός, ὄλβιος, εὐχρήματος, εὐκτήμων, πολύχρυσος, πολυκτέανος, πολυκτήμων, πολύκληρος, πλουτόχθων, πλουτογηθής, ἄφθονος.*

πλουσίως, adv. (affluenter) *ἄνυσον ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως.* Arist. Vesp. 1168. Syn. *εὐπόρως, ἀφθόνως.*

πλουτέω, f. *ήσω*, v. (dives sum) *πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δέ σοι.* Eur. Androm. 210. Syn. *εὐπορέω, εὐχρηματέω.*

πλουτίζω, v. (divitem reddo) *ἄλλην τιν' ἄταις ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.* Aesch. Agam. 1239. Syn. *πλούσιον, εὔπορον ποιέω, πλουσιάζω.*

πλουτογηθής, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (divitiis laetus) *πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε.* Aesch. Choeph. 788. (Vers. Cret. trim.)

πλουτὄδὄτης, ου, ὁ, subst. (divitiarum largitor) πλουτὄδὄται· καὶ τοῦτὄ γέρας βᾰσῐλήῐὄν ἔσχὄν. Hes. Op. 125. Syn. ὀλβῐὄδωρὄς.

πλοῦτὄς, ου, ὁ, subst. (1. divitiae, 2. Plutus, divitiarum deus) εἰσὄρῶ· δειλὸν δ᾽ ὁ πλοῦτος, καὶ φῐλόψυχον κᾰκὄν. Eur. Phoen. 606. Syn. ἄφἐνὄς, ἀφθὄνῐα, κτήμᾰτᾰ, ὄλβὄς, κτἔᾰνᾰ, πἔρῐουσῐα, εὐδαιμὄνῐα; 2. Πλούτων. Epith. θεοπἔσῐὄς, μἔγᾰς, ἄδῐκὄς, δῐᾰδἔκτωρ, ὑπόπτἔρὄς, ἀνὄνητὄς, αὐτάρκης, ἀπειρἔσῐὄς, πῐκρὄς, ἐπῐμοχθὄς, εὐρυσθἔνής.

πλουτοχθὼν, χθὄνὄς, adj. (dives terra) πλουτοχθὼν ἑρμαίαν. Aesch. Eum. 950.

Πλούτων, ωνὄς, ὁ, N. P. (1. Pluto, deus inferorum, 2. Plutus, deus divitiarum. Vid. Schneider. Orph. Argon. 1194.) μἔτᾰ τοῦτὄ τῷ Πλούτωνῐ πᾰρἔκᾰθἔζἔτὄ. Arist. Plut. 727. Syn. 1. vid. Ἅδης et Ἀῐδωνεύς, 2. Πλοῦτὄς.

πλὄχμὄς, vid. πλὄκᾰμῐς.

πλῠνὄς, οῦ, ὁ, subst. (locus vel labrum in quo lavantur vestes) ἔνθᾰ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτάων πλῠνοῐ εὐρἔἔς ἔγγῠς ἔσαν. Il. χ, 153. Epith. ἐπηἔτᾰνὄς, κᾰλὄς, λαῐνἔὄς.

πλύνω, Ion. imp. πλύνεσκὄν, f.*Ion. πλῠνἔω, Att. πλῠνῶ, v. (lavo vestes) οὐκοῦν ἐπῐ τούτοις εἰσίω. b. καὶ πλῦνἔ γἔ. Arist. Plut. 1168. Vid. Il. χ, 155. Syn. λούω, κᾰτᾰπλύνω, μὄλύνω, νίπτω, κλύζω.

πλωᾰς, ᾰδὄς, ἡ, subaud. νἔφἔλη, subst. (nubes natans) πλωᾰδἔς ὀξῠτὄνου δῐᾰ πνεύμᾰτὄς. Soph. Philoct. 1093.

πλωίζεσκὄν, vid. πλἔω.

πλωῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (genus avis natatilis. Vid. Pausan. lib. 8. c. 4.) πλωῐδᾰς ὄρνιθας Στυμφᾰλῐδᾰς ἔσθἔνἔ λίμνης. Apoll. Rhod. 2, 1055.

πλώσῐμὄς, η, ὄν, adj. (navigabilis) μᾰκρὸν τὸ δεῦρὄ πἔλᾰγὄς, οὐδἔ πλώσῐμὄν. Soph. Oed. C. 663. Syn. πλωτὄς, πλευστῐκὄς, ναυσῐπὄρὄς, πλωτῐκὄς.

πλωτὴρ, ῆρὄς, et **πλώτης**, ου, ὁ, subst. (1. natator, 2. nauta) ἕλκοντἔ τοὺς πλωτῆρᾰς ἂν ἀπἔκναίἔτἔ. Arist. Eccles. 1087. Syn. ναύτης.

πλωτὄς, ἡ, ὄν, adj. (1. navigabilis, 2. natatilis) ἡ πλωτῆς εὑρόντἔς ἔτ᾽ εἶν ᾰλὄς οἴδμᾰτῐ νῆᾰ. Apoll. Rhod. 4, 232. Syn. πλώσῐμὄς, πλευστῐκὄς, ναυσῐπὄρὄς.

πλώω, vid. πλἔω.

πνεῦμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, **πνὄὴ**, et poet. **πνοιὴ**, ῆς, ἡ, subst. (spiritus, flamen, flatus) τέμνει σῐδήρῳ πνεύμᾰτος δῐαρρὄᾰς. Eur. Hec. 565. Vid. Or. 84. et Il. ε, 526. Syn. ἄτμᾰ, ᾰῦτμή. Epith. ἥδιστὄν, θεῖὄν, ῥἔθιομἔνὄν, κάλλιστὄν, κᾰθᾰρὄν, οὐρῐὄν, ἄναιμὄν, δύσχειμὄν, θᾰλάσσῐὄν, ἄσημὄν, ἁπᾰλὄν, κραιπνὄσσῠτὄν, φαιδρὄν, πόμπῐμὄν, εὔειλὄν, λεπτὄν, φῐλὄν, πλησίστῐὄν, εὐαἔς, θερμὄν, χειμἔρῐὄν.

πνεύμων et **πλεύμων**, ὄνὄς, ὁ, subst. cf. Pors. ad Eur. Or. 271. et Brunck. ad Soph. Trach. 567. (pulmo) οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξᾰ πνευμὄνων λᾰβεῖν; Eur. Or. 526. Vid. Arist. Ran. 476.

πνἔω, poet. **πνείω**, f. πνεύσὄμαι et πνευσοῦμαι, v. (spiro,

anhelo) *εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.* Eur. Alcest. 509. Vid. Od. η, 119. Syn. *ἐπιπνέω, καταπνέω, ἀημι, φυσάω, ζάω.*

πνιγεὺς, έως, ὁ, subst. (furnus) *λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεύς.* Arist. Nub. 96. Syn. *ἰπνὸς, κάμινος.*

πνιγηρὸς, ὰ, ὸν, adj. (1. fervens, 2. suffocans) *κρεμάσαντι σαυτόν.* b. *παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.* Arist. Ran. 122.

πνῖγος, εος, τὸ, subst. (aestus velut nos suffocans) *μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες.* Arist. Av. 726. (Anapaest. dim.) Syn. *καῦμα, θάλπος.*

πνίγω, f. *ξω,* v. (suffoco, coquo in vase clauso) *οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους.* Hom. Batrach. 157. Syn. *ἀποπνίγω, καταπνίγω, ἄγχω.*

πνοὴ et *πνοιὴ,* vid. *πνεῦμα.*

πνύω, f. *πνύσω,* perf. pass. *πέπνυμαι,* v. (sapere facio) *ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ᾽ ὤπαζον ὀϊζύν.* Od. ψ, 210.

Πνὺξ, Πνυκὸς, ὁ, N. P. (Pnyx, locus Athenis ad conciones habendas destinatus) *ναὶ, ναὶ, διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ ᾽ν τῇ Πνυκί.* Arist. Equit. 749.

πόα et *ποία, ας, ἡ,* subst. (herba, gramen) *ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς.* Arist. Equit. 606. Syn. *χλόη, βοτάνη, χόρτος.* Epith. *τέρεινα, εὐώδης, χλοερὰ, ἁπαλὴ, μαλακὴ, βλωθρὰ, λειμωνὶς, ἐριθηλής.*

πόδαγος, ου, ὁ, subst. (pedissequus, dux) *ἐγὼ δὲ σῷ πόδαγος ἑσπόμην πατρί.* Soph. Antig. 1196. Syn. *ἀγωγὸς, ὁδαγὸς, πομπεὺς, ἀκόλουθος.*

ποδαγράω, v. (podagra laboro) *καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν· παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες.* Arist. Plut. 559.

Ποδαλείριος, ου, ὁ, N. P. (Podalirius, filius Aesculapii) *ἰητῆρ᾽ ἀγαθὼ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων.* Il. β, 732.

ποδαπὸς, ἡ, ὸν, adj. (cujas? e qua regione?) *ἄνθρωπε, ποδαπός;* b. *χοιροπώλας Μεγαρικός.* Arist. Acharn. 818.

Ποδάργη, ης, ἡ, N. P. (Podarge) *τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη.* Il. π, 150.

Πόδαργος, ου, ὁ, N. P. (Podargus, nomen equi) *Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε.* Il. ϑ, 185.

ποδάρκης, εος, ὁ et *ἡ,* adj. et N. P. (valens pedibus, velox) *τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.* Il. α, 121. β, 704. Syn. vid. *ποδώκης.*

ποδένδυτος, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (quo pedes circumdantur) *ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον.* Aesch. Choeph. 985. Syn. *ποδήρης, ποδηνεκὴς, ποδιστὴρ.*

ποδεὼν, ῶνος, ὁ, subst. (pediolus) *ἀκρῶν δέρμα λέοντος ἁφημμένον ἐκ ποδεώνων.* Theocr. 22, 52.

ποδηνεκὴς, ποδήρης, εος, et *ποδιστὴρ, ῆρος,* adj. (ad pedes pertingens) *δέρμα δ᾽ ὃ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμπέχετ᾽ ὤμοις.* Apoll. Rhod. 1, 324. Vid. Eur. Bacch. 821. et Aesch. Choeph. 987. Syn. *ποδένδυτος.*

ποδήνεμος, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (ventos velocitate aequans) *εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.* Il. σ, 166. Syn. *ἰσάνεμος, ἀελλόπους.* Vid. *ποδώκης.*

πŏδήρης, vid. πŏδηνĕκής.

Πŏδῆς, οῦ, ὁ, N. P. (Podes) ἐσθλὸν, ἐνὶ πρŏμᾰχοισῐ Πŏδῆν υἱὸν Ἠετίωνŏς. Il. ρ, 590. Syn. ᾰφνειŏς, ᾰγᾰθŏς, ᾰμύμων.

πŏδισκŏς, ου, ὁ, subst. (pedunculus) πĕρῐ τοῖς κᾰλοῖς πŏδίσκοις. Anacr. 44, 4.

πŏδιστὴρ, vid. πŏδηνĕκής.

πŏδόψηστρŏν, ου, τὸ, subst. (mantile ad pedes abstergendos) χωρὶς πŏδοψήστρων τĕ καὶ τῶν ποικῐλων. Aesch. Agam. 899.

πŏδώκειᾰ et **πŏδωκῐα**, ας, ἡ, subst. (velocitas pedum) ὃς Τρώων σκŏπŏς ἷζĕ, πŏδωκείῃσῐ πĕποιθώς. Il. β, 792. Vid. Anacr. 2, 3. Syn. ἐλᾰφρŏτης.

πŏδωκειέστᾰτŏς, superl. a

πŏδώκης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (pedibus velox) πŏδῶκĕς ὄμμᾰ, χεῖρᾰ δ' οὐ βρᾰδύνĕται. Aesch. Sept. c. Theb. 619. Syn. πŏδᾰς ὠκῠς, πŏδηνĕμŏς, πŏδάρκης, ᾰερσίπους, ᾰελλŏπους, τᾰχῠς, τᾰχῠπους, τᾰχῠδρŏμŏς, θŏŏς, ἐλᾰφρŏς, ὀξῠς.

πŏθεινŏς, ἡ, ŏν, et οῦ, ὁ et ἡ, adj. (desideratus, amabilis) οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς· ὦ πŏθεινŏς ἡμĕρα. Eur. Hel. 622. Syn. τρῐπŏθητŏς, ἐπευκτŏς.

πŏθĕν, adv. (unde? alicunde) ἐκεῖνŏς αὐτŏς; b. αὐτŏτᾰτος. a. πŏθĕν οὖν, φρᾰσŏν. Arist. Plut. 83.

πŏθέρπω, Dor. pro πρŏσέρπω, q. v.

πŏθέσπĕρŏς, η, ŏν, adj. (vespertinus) χ' ἀ μάτηρ· τᾰ δĕ μᾰλᾰ πŏθέσπĕρᾰ πάντ' ἀρῐθμεῦντῐ. Theocr. 8, 16. Syn. ἑσπĕριŏς.

πŏθĕω, et Ion. imp. πŏθĕεσκŏν, f. ήσω, v. (desidero) ὀρθῶς πŏθεῖς ἄρ' εἰδĕναι τἀκεῖ, γῠναι. Eur. Iph. T. 543. Vid. Il. α, 492. Syn. ἀγᾰπᾰω, ὀρĕγŏμαι, κλάω, ἐπῐθυμĕω, ἐφῐĕμαι, λῐλαίŏμαι.

πŏθὴ, ῆς, **πŏθησῐς**, ἡ, et **πŏθŏς**, ου, ὁ, subst. (desiderium) λέξω τŏδ' ἀμφῐ μνῆμᾰ σοῦ πᾰτρὸς πŏθῳ. Eur. Hel. 960. Vid. Apoll. Rh. 1, 1320. Syn. ἵμĕρŏς. Epith. ἀμφῐδᾰκρυτŏς, ἀργᾰλĕα, ἱμĕρŏεσσᾰ, δŏλŏεσσᾰ, βᾰρεῖᾰ, γλῠκĕρὰ, γλῠκεῖᾰ, θερμή.

πŏθήκω, Dor. pro πρŏσήκω, q. v.

πŏθῐ, adv. (ubi? alicubi, aliquando) πŏθῐ γĕραιŏν ἴχνος τίθημῐ; Eur. Phoen. 1732.

πŏθŏρᾰω et **πŏθŏρημῐ**, Dor. pro πρŏσŏρᾰω, q. v.

ποία, vid. πŏα.

Ποιάντῐŏς, α, ŏν, adj. (Poeantius) εὖ δĕ Φῐλοκτήτην, Ποιάντῐŏν ἀγλᾰŏν υἱŏν. Od. γ, 190.

Ποίας, αντŏς, ὁ, N. P. (Poeas, pater Philoctetae) Ποίαντŏς υἱŏν ἐξĕθηκ' ἐγώ πŏτĕ. Soph. Philoct. 5. Epith. ἀγαυŏς, ἀγλᾰŏς, ἀμύμων.

ποιĕω, f. ήσω, v. (facio) λĕγειν τŏ μέλλον τοὺς μĕμηνŏτας ποιεῖ. Eur. Bacch. 297. Syn. πράσσω, ἀνῠτω, ἐργάζŏμαι, τίθημῐ, κᾰθίστημῐ, δρᾰω, κᾰτασκευάζω.

ποιήεις, εσσᾰ, ĕν, et **ποιηρŏς**, ὰ, ŏν, adj. (herbosus) ὅς ῥ' ἐκ Δουλῐχίου πŏλῠπύρου, ποιήεντŏς. Od. π, 396. Vid. Eur. Bacch. 1037. Syn. λĕχĕποιὴς, χλŏĕρŏς.

ποιητὴς, οῦ, ὁ, subst. (poëta) κἀγὼ μὲν τοιοῦτŏς ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κŏμῶ. Arist. Nub. 545. Syn. μουσŏπŏλŏς, ἀοι-

δὸς, μουσοποιὸς. Epith. σοφὸς, ψυχρὸς, θρηνητικὸς. Phr. μουσῶν ὄρνις, ἱερεὺς, θέραπων.

ποιητὸς, ἡ, ὸν, adj. (1. factus, 2. factitius) οἱ δ' ἐκβάλλοντες δάκρυα ποιητῷ τρόπῳ. Eur. Hel. 1546. Syn. εὖ ποιητὸς, τεχνήεις.

ποικιλείμων, ὀνὸς, adj. (veste variata indutus) ἡ ποικιλείμων Νὺξ ἀποκρύψει φάος. Aesch. P. V. 24. Syn. ποικιλὸς.

ποικιλία, ας, ἡ, subst. (varietas, subtilitas) ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων. Eur. fr. Aeol. 9, 2.

ποικίλλω, f. ιλῶ, v. (1. vario, orno, 2. vafre fingo, 3. perplexe loquor) ἔθοντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον. Eur. Cycl. 339. Syn. αἰόλλω, δαιδάλλω, παραλλάττω, προσποιέομαι.

ποίκιλμα, ατος, τὸ, subst. (1. ornatus versicolor, 2. vestis acu picta) πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος. Aesch. Choeph. 1000. Syn. ποικιλία.

ποικιλόβουλος, ου, ὁ et ἡ, ποικιλόφρων, ονος, et ποικιλομήτης, ου, adj. (varia et multiplicia habens consilia, astutus) δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον. Hes. Theog. 521. Vid. Eur. Hec. 130. et Il. λ, 482. Syn. ἀγκυλομήτης, δολομήτης, κερδαλεόφρων, κερδαλέος, ποικιλος, πολυβουλος, πολυμήχανος, δολερός.

ποικιλόγηρυς, υος, ὁ et ἡ, adj. (varie sonans) φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν. Pind. Ol. 3, 13.

ποικιλόδειρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui collum est maculosum) ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. Hes. Op. 201.

ποικιλοδέρμων, ονος, adj. (variam habens cutem) ποικιλοδέρμονας. Eur. Iph. A. 227.

ποικιλόθριξ, τριχος, adj. (varios habens capillos) Φοίβε, ποικιλόθριξ. Eur. Alcest. 600. Syn. στικτὸς, κατάστικτος, αἰόλος.

ποικιλόθρονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (pulchrum sedile habens) ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα. Sapph.

ποικιλομήτης, vid. ποικιλόβουλος.

ποικιλόμορφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (variam habens formam) οὐθ' ἱματίων βάπτων δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. Arist. Plut. 530.

ποικιλόνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (varium habens tergum) ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'ρκέσιλα. Pind. Pyth. 4, 444.

ποικιλόπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. (variam habens alam) σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλών. Eur. Hipp. 1265.

ποικιλὸς, η, ὸν, adj. (1. varius, 2. versutus, 3. dubius) λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο. Eur. Med. 1156. Syn. παμποίκιλος, αἰόλος, πανσίολος, ποικιλόμορφος, ἑτερόχροος, πολυέλικτος, στικτὸς, ποικιλόφρων.

ποικιλόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. (variis rebus instructus) ἦλθόν με νηΐ ποικιλοστόλῳ μέτα. Soph. Philoct. 343.

ποικιλότραυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (varie balbutiens) κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Theocr. Ep. 4, 10. Syn. ποικιλόγηρυς.

ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος, adj. (quae suaviter cithara canitur) ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς. Pind. Ol. 4, 4.

ποικιλόφρων, vid. *ποικιλόβουλος*.

ποικιλῳδός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (perplexe canens) *ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν*. Soph. Oed. R. 230.

ποικίλως, adv. (varie, ambigue) *χρυπτεύουσι δὲ ποικίλως*. Eur. Bacch. 876.

ποιμανόριον, ου, τὸ, subst. (grex hominum) *χθονὸς ποιμανόριον θεῖον*. Aesch. Pers. 76. Syn. *ποίμνη, ποίμνιον, ἀγέλη, στράτευμα, πλῆθος*.

ποιμαίνω, et Ion. imp. *ποιμαίνεσκον*, v. (1. pasco, rego, 2. curo, 3. delinio) *αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο*. Il. λ, 245. Vid. Od. ι, 188. Syn. *βουκολέω, νομεύω, νέμομαι, βόσκω, διέπω, ἐκκομίζω, θεραπεύω*.

ποιμάνωρ et *ποιμάντωρ*, ορος, ὁ, subst. (pastor hominum, dux) *τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι, κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;* Aesch. Pers. 246. Syn. vid. *ποιμήν*.

ποιμενικός, ή, όν, adj. (pastoralis) *τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἱ δὲ κ' ἀείδῃς*. Theocr. 1, 23. Syn. *νόμιος, βουκολικός*.

ποιμήν, ένος, ὁ, subst. (pastor, dux) *ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά*. Eur. Hipp. 74. Syn. *ποιμάνωρ, μηλοβότης, νομεύς, βοτήρ, βουκόλος, ποιμνίων ἐπιστάτης, κηδεμών, ἀρχός, βασιλεύς*. Epith. *ἄγραυλος, ἀγριώτης, ὀρεσίδρομος, ἐσθλός*.

ποίμνη, ης et ηθεν, ἡ, et demin. *ποίμνιον*, ου, τὸ, subst. (grex) *λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός*. Aesch. P. V. 674. Vid. Eur. Orest. 995. Syn. *ἀγέλη, πῶϋ, βόσκημα, ἰλάς*. Epith. *χρυσεόμαλλος, εὐβοτωτάτη, εὔκραιρος, εὔθριξ*.

ποιμνήϊος, α, ον, et *ποιμνίτης*, ου, adj. (pastoralis) *αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν*. Il. β, 470. Vid. Eur. Alcest. 593.

ποινάτωρ, ορος, ὁ et ἡ, subst. (qui poenam exigit) *Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις*. Eur. Electr. 23. Syn. *τιμωρός, ἀμύντωρ*.

ποινάω et *ποινάζω*, f. άσω, v. (mulcto, punio) *ποινασόμεσθα· νῦν δὲ τὴν προκειμένην*. Eur. Iph. T. 1434. Syn. *κολάζω, αἰκίζω, ἀποτίννυμι, ζημιόω, τιμωρέομαι*.

ποινή, (Dor. *ποινά*), ῆς, ἡ, subst. (compensatio, mulcta, poena) *ποινὰς ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβὼν ἐμοῦ*. Eur. Troad. 362. Syn. *ἀμοιβή, βλάβη, τίσις, κόλασις, τιμωρία, ἄποινον*. Epith. *ἀντίπαλος, δολιόφρων, κρυόεσσα, βαρεῖα, ἐχθρά, βραδύπους*.

ποίνιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ultor, vindex) *καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σὲ ποίνιμος δίκη*. Soph. Trach. 810. Syn. *ποινάτωρ, ἀμύντωρ*.

ποιολογέω, v. (herbas colligo) *ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μέν*. Theocr. 3, 32.

ποιονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (herbivorus, herbosus) *νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις*. Aesch. Suppl. 50.

ποῖος, α, ον, adj. (qualis?) *αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας;* Il. α, 552.

ποιπνύω, f. ύσω, v. (satago, opus facio sedulo, ministro

diligenter) ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Il. α, 600. Syn. πολεύω, ὑπηρετέω, διακονέω.

ποίφυγμα, ατος, τὸ, subst. (vehemens spiritus emissio) μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. Aesch. Sept. c. Theb. 266. Syn. βοή.

ποκα, Dor. pro ποτε.

πόκας, αδος, ἡ, subst. (coma) ἀλλ' ἐκπόκιῶ σοι τὰς πόκαδας. b. οὔποτε μὰ Δία οὔ γ' ἄψει. Arist. Thesm. 567. Syn. θρίξ, πλόκαμις.

ποκίζομαι, f. ξομαι, v. (vello) τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐπόκίξατο; τίς δὲ παρεύσας. Theocr. 5, 26. Syn. πείκω, κείρω.

πόκος, ου, ὁ, et πόξ, πόκος, ἡ, subst. (vellus) πυρὰς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχιμον πόκῳ. Eur. Electr. 513. Vid. Arist. Ran. 187. Syn. κῶος, κῶας, ἔριον, δέρος.

πολέμαρχος, ου, ὁ, subst. (dux belli) ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πολέμαρχον. Arist. Vesp. 1042. Syn. στρατηγός, στράταρχος, ἡγεμών.

πολεμέω, f. ησω, πολεμίζω et πτολεμίζω, f. ίσω et ίξω, v. (1. bellum gero, 2. pugno, 3. dissideo) πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Eur. Ion. 1385. Vid. Arist. Thesm. 814. et Il. τ, 206. Syn. διαπολεμέω, ἐκστρατεύομαι, μάχομαι, μάρναμαι.

πολεμηδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (pugnam excipiens et sustinens) δὶς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοισιν. Pind. Pyth. 10, 22.

πολεμήϊος, πολεμικός et πολέμιος, α, ον, adj. (bellicosus, ad bellum pertinens, hostilis) σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε. Od. μ, 116. Vid. Arist. Pax. 673. et Vesp. 1158. Syn. δήϊος, μάχιμος.

πολεμίζω, vid. πολεμέω.

πολεμικός et πολέμιος, vid. πολεμήϊος.

πολεμιστήριος, α, ον, adj. (habilis ad bellum, bellicus) πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια. Arist. Nub. 28. Syn. πολεμικός, πολεμήϊος.

πολεμιστὴς et πτολεμιστὴς, οῦ, ὁ, et 2. πολεμίστρια, ας, ἡ, subst. (bellator, bellatrix) αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. Il. ε, 602. Vid. χ, 132. et Aesch. Choeph. 418. Syn. πρόμαχος, μαχητής. Epith. ἐλέγχιστος, κορυθαΐξ, ταλαύρινος, ταλάφρων, γέρων, θαρσαλέος, θοός, ῥηξήνωρ, δαήμων.

πολεμόκλονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (bellum ciens) δηρὶν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος. Hom. Batrach. 4.

πολεμόκραντος, ου, ὁ et ἡ, adj. (bello confectus) καὶ Διόθεν πολεμόκραντον τέλος ἁγνόν. Aesch. Sept. c. Theb. 149.

πόλεμος et πτόλεμος, ου, ὁ, subst. (bellum) ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις. Eur. Herc. f. 1124. Vid. Il. α, 492. Syn. δῆρις, μάχη, δηϊότης, μόθος. Epith. αἱματόεις, δήϊος, δυσηλεγής, δυσηχής, κακός, λευγαλέος, ὀλοός, ὁμοίϊος, πολυάϊξ, gen. ικος, στυγερός, μινός, ἄλιαστος, ἄπρηκτος, δακρυόεις, θρασύς, πολύδακρυς, φθισήνωρ, ἐλαφρός, ἐπιδήμιος, ὀκρυόεις, ἀργαλέος, τλήμων, οἰκεῖος, χαλεπός, ἀντίβιος, ἐχθοδοπός, πευ-

κεδᾰνŏς, δεινŏς, φθισίμβρŏτŏς, ŏϊζῡρŏς, ᾰλĕγεινŏς, κυδᾰλῐμŏς, δειλαιŏς, τραχῠς, ἱππŏχάρμης, βᾰρῠπένθης.

πŏλĕμοφθŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (bello consumens) οὔτĕ γᾰρ ἄνδρας πŏτ' ἀπώλλυ πŏλĕμο-φθŏροισῐν. Aesch. Pers. 658.

πŏλευω, v. (1. verso, 2. versor alicubi, habito) γĕνει πŏλεύων. Soph. Antig. 342. Syn. δῐᾰγω, ᾰναστρĕφŏμαι, δῐᾰτρίβω.

πŏλĕω, v. (1. versor, 2. aro) ἀμ-φῐ μĕλαθρον πŏλεῖ σὺν ᾰγρŏτας ᾰνήρ. Eur. Orest. 1265. Syn. πŏλεύω, ᾰναστρĕφŏμαι, ᾰρŏτριάζω, ᾰρŏω.

πŏλῐαινŏμαι, v. (incanesco) πŏλῐαι-νŏμĕνας πνεύμᾰτῐ λάβρῳ. Aesch. Pers. 114. Syn. λευκαίνŏμαι.

πŏλῐαρχŏς, ου, ὁ, subst. (civitatis rector, princeps urbis) 'ἐμᾷ μὲν πŏλῐαρχŏν εὐωνῠμῳ πᾰτρᾳ. Pind. Nem. 7, 125. Syn. ἀστῡνŏμŏς, πŏλισσŏŏς, πŏλῐοῦχŏς, πŏλισσŏνŏμŏς.

πŏλῐᾰς, ᾰδŏς, ἡ, adj. (urbem tutans, epith. Minervae) τῐ δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πŏλῐᾰδᾰ; Arist. Av. 828. Syn. vid. πŏλῐοῦχŏς.

πŏλίζω, f. ῐσω, v. (urbem condo) δή πŏτĕ Καδμείοισῐν ŏμούρῐŏν ἄστῠ πŏλίσσαι. Apoll. Rhod. 3, 1094. Syn. κτίζω, ἱδρῡω, οἰκŏδŏμĕω.

πŏλῐήτης et **πŏλῐητῐς**, vid. **πŏλίτης**.

πŏλῐήŏχŏς, vid. **πŏλῐοῦχŏς**.

πŏλῐŏκρŏτᾰφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cana habens tempora) παῖδας πρωθήβας, πŏλῐŏκρŏτᾰφους τĕ γĕροντᾰς. Il. ϑ, 518. Syn. γĕρων, πρεσβῠτης, πᾰλαιŏς.

πŏλῐορκĕω, v. (obsideo) καὶ πεζŏμᾰχῶν, καὶ πŏλῐορκῶν. Arist. Vesp. 683. Syn. πĕρῐΐστημῐ. Phr. vid. Aesch. Sept. c. Theb. 118.

πŏλῑŏς, ὰ, ŏν, adj. (canus, albus) θῠγᾰτηρ ᾰνανδρος πŏλῐὰ παρθĕνευĕται. Eur. Hel. 282. Syn. λευκŏς, λευκανθὴς, γĕρων, πŏλῐŏχρως.

πŏλῐοῦχŏς, **πŏλῐήŏχŏς**, **πŏλισσοῦχŏς** et **πŏλισσŏŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (urbem tutans) ὦ πŏλῐοῦχον κρᾰτŏς. Eur. Rhes. 818. Vid. Apoll. Rh. 1, 312. et 2, 848. Syn. πŏλῐᾰς, ἐρῠσίπτŏλῐς.

πŏλῐŏχρως, ω, ὁ et ἡ, adj. (canum colorem habens) ὄρνιθ' ŏπως κηφῆνᾰ πŏλῐŏχρως κῠκνŏς. Eur. Bacch. 1354. Syn. vid. πŏλῐŏς.

πŏλῐς, et poet. **πτŏλῐς**, ῐŏς, et Attice ἐως, ἡ, et **πŏλισμᾰ**, ᾰτŏς, τὸ, subst. (civitas) πŏλις γᾰρ· εὖ πρᾰσσουσᾰ δαίμŏνας τίει. Aesch. Sept. c. Theb. 77. Vid. Il. β, 130. et Arist. Av. 564. Syn. ἄστῠ, πτŏλῐĕθρŏν. Epith. 'εὔδμητŏς, πŏλῠσκαρθμŏς, αἰπεινὴ, αἰπειᾰ, ἄκρὰ, ἔνᾰλŏς, εὖ ναιĕτᾰωσᾰ, εὖ ναιŏμĕνη, ἔνᾰλŏς, εἰνᾰλῐα, εὐρῠᾰγυιᾰ, εὐτειχὴς, εὐτειχĕŏς, ἱĕρὰ, ἱμĕρŏεσσᾰ, καλλῐγῠναιξ, λευκὴ, πŏλῠχρυσŏς, ἄμβᾰτŏς, ἀπŏρθητŏς, ἄῤῥηκτŏς, κλῠτὴ, καλλῐπλουτŏς, φῐλάρμᾰτŏς, βᾰρβᾰρŏς, πᾰλίγγλωσσŏς, νĕŏπτŏλῐς.

πŏλισσŏνŏμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. in urbe degens, 2. civitatem regens) δαίων, ᾰρχαῖς τĕ πŏλισσŏνŏμοις. Aesch. Choeph. 851. Syn. vid. πŏλῐαρχŏς.

πŏλίσσŏŏς, vid. **πŏλῐοῦχŏς**.

πŏλῖτεία, ας, ἡ, subst. (constitutio reipublicae) ἔχεις ἅπαντᾰ πρὸς πŏλῖτείαν ἃ δεῖ. Arist. Equit. 219.

πŏλίτης, πŏλῖήτης, ου, ὁ, πŏλῖήτῐς et πŏλῖτῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (civis) τῖνες πŏλιτῶν ἐξᾰμιλλῶνταί σε̆ γῆς; Eur. Or. 425. Vid. Il. β, 806. Eur. Hipp. 1124. et Electr. 1333. Syn. ἀστŏς, ἔνδημŏς, δημŏτης. Epith. κᾰκŏς, ᾰ̓γᾰθŏς, ὑψῖπŏλῖς, ἀργŏς, κλεινŏς, τῖμῐŏς, σŏφŏς, σεμνŏς, κᾰκŏλŏγŏς.

πŏλῖχνη, ης, ἡ, subst. (oppidulum) πολλᾰ́κῐς ἐκ Τροιζῆνŏς ἀπὸ Ξάνθοιŏ πŏλίχνης. Call. 4, 41.

πολλᾰ́κῐς et πολλᾰ́κῐ, adv. (saepe) vid. πŏλῖχνη. Syn. θᾰμᾰ́, πολλᾰ́, πŏλῠ́, θᾰμῐνᾰ́, θᾰμᾰ́κῐς.

πολλᾰ́χοῦ, adv. (multis modis) πολλᾰ́χοῦ σκŏποῦντε̆ς ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ᾽ εὑρήσετε̆. Arist. Vesp. 212.

πολλŏδε̆κᾰ́κῐς, adv. (multidecies) καὶ πολλŏδε̆κᾰ́κῐς, ὡς ἀπŏλεῖσθε̆ τήμε̆ρŏν. Arist. Pax. 243.

πολλŏς, Ion. pro πŏλῠ́ς, q. v.

πολλοστŏς, ή, ŏν, adj. (multesimus, longissimus) ἀσπᾰ́σασθαι θυμŏς, ἡμῖν ἐστῐ πολλοστῷ χρŏνῳ. Arist. Pax. 559.

πŏλŏς, ου, ὁ, subst. (polus, coelum) λαμπρῶν ἄστρων πŏλŏν ἐξᾰνῠ́σας. Eur. Or. 1702. Syn. οὐρᾰνŏς. Epith. φᾰεινŏς, χρυσήρης, οὐρᾰ́νῐŏς, Ἀτλάντειŏς, ᾰ̓γήραντŏς, ἀστε̆ρŏεις, ἀστε̆ρŏφοιτŏς.

Πŏλῠαιμŏνῐ́δης, ου, ὁ, patronym. (Polyaemonides) καὶ Πŏλῠαιμŏνῐ́δην Ἀμᾰπᾰ́ŏνᾰ, καὶ Με̆λᾰνιππŏν. Il. θ, 276.

πŏλῠαίμων, ŏνŏς, adj. (cruentus) πŏλῠαίμων, φŏνῐŏς. Aesch. Suppl. 847. Syn. αἱμᾰτŏεις.

πŏλῠαίνε̆τŏς et πŏλῠαινŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum laudatus) πŏλῠαίνε̆τŏν ἀλκᾷ. Eur. Heracl. 761. Vid. Il. κ, 544. Syn. ἐρῐκῠ́δης.

πŏλῠᾱ́ϊξ, ικŏς, adj. (impetuosus) ἶξε̆ δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχᾰτῐήν πŏλῠᾱ́ϊκος πŏλε̆μοιŏ. Il. υ, 328. Syn. ἄστᾰτŏς, θοῦρŏς, φοιτᾰλε̆ŏς, σφŏδρŏς.

πŏλῠανδρŏς, ου, ὁ et ἡ, et πŏλῠάνωρ, ŏρŏς, adj. (multos habens homines, vel maritos) τῶν με̆γᾰλαύχων καὶ πŏλῠάνδρων. Aesch. Pers. 539. Vid. Agam. 61. Syn. εὔανδρŏς.

πŏλῠάνθε̆μŏς, ου, ὁ et ἡ, et πŏλῠανθής, ε̆ŏς, ὁ et ἡ, adj. (multis germinibus efflorescens) μῐ́τραις πŏλῠανθε̆μοις. Anacr. 58, 3. Vid. Od. ξ, 353. Syn. εὐάνθε̆μŏς, εὐανθής, ἀνθε̆μŏεις.

πŏλῠάρμᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos currus habens) τᾷ πŏλῠαρμᾰ́τῳ ἀντῐχᾰ́ρεισᾰ Θήβᾳ. Soph. Antig. 149.

πŏλῠάρητŏς, ου, et πŏλῠευκτŏς, ὁ et ἡ, adj. (multis votis expetitus) παιδŏς παιδῐ φίλῳ· πŏλῠάρητος δε̆ τοι ἐστι. Od. τ, 404. Vid. Aesch. Eum. 540. Syn. πŏθεινŏς, τῖμῐŏς, πŏλῠθεστŏς, πŏλῠήρᾰτŏς, πŏλῠπŏθητŏς.

πŏλῠαστρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sidereus) ἀλλ᾽ οὐ, τŏ Δῖŏς πŏλῠαστρŏν ε̆̓δŏς. Eur. Ion. 869. Syn. ἀστε̆ρŏεις.

πŏλῠβᾰφής, ε̆ŏς, ὁ et ἡ, adj. (maceratus) σώμᾰτᾰ πŏλῠβᾰφῆ. Aesch. Pers. 280.

πŏλῠβενθής, ε̆ŏς, ὁ et ἡ, adj. (valde profundus) πικρŏν

ἀποπνείουσαι ἁλὸς πŏλŭβενθέŏς ὀδμήν. Od. δ, 406. Syn. βυσσήεις, βăθύς.

Πŏλŭβŏς, ου, ὁ, N. P. (Polybus) Πŏλŭβου δĕ νιν λăβόντες ἱππŏβουκŏλοι. Eur. Phoen. 28.

πŏλŭβŏτειρă, Ion. πουλŭβŏτειρă, ας, ἡ, πŏλŭβοσκŏς, πŏλŭβŏτŏς, ου, ὁ, et πŏλŭβŏτήρ, ῆρŏς, ὁ et ἡ, adj. (multum alens) ἐξ ἵππων ἀπŏβάντες ἐπὶ χθŏνὰ πουλŭβŏτειρăν. Il. γ, 265. Vid. Pind. Ol. 7, 115. et Aesch. Sept. c. Theb. 773. Syn. πŏλŭφŏρŏς, πŏλŭθρέμμων, πŏλŭγŏνŏς, εὔκαρπŏς, κάρπῐμŏς, πŏλŭκαρπŏς.

πŏλŭβŏτρŭς, ŭŏς, adj. (racemis abundans) ὃς τὴν πŏλŭβŏτρῠν ἄμπĕλον φῠει βρŏτοῖς. Eur. Bacch. 640. Syn. ἀμπĕλŏεις.

πŏλŭβουλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multi consilii) ὁππŏτĕ κεν πŏλŭβουλŏς ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη. Od. π, 282. Syn. ποικῐλŏβουλŏς, ποικῐλŏφρων, πŏλŭμητῐς, πŏλŭμήχăνŏς, σῠνĕτŏς, αἴδρῐς, ἔχĕφρων.

πŏλŭβούτης, ου, adj. (multos boves habens, dives) ἐν δ' ἄνδρες ναίουσῐ, πŏλŭῤῥηνες, πŏλŭβοῦται. Il. ι, 296.

πŏλŭβρŏχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis laqueis constans) πĕρῐ δĕ δεσμὰ καὶ πŏλŭβρŏχ' ἀμμάτων. Eur. Herc. f. 1029.

πŏλŭβωμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas aras habens) ὦ μĕγάλη, πŏλŭβωμĕ, πŏλŭπτŏλῐ, πολλὰ φĕρουσă. Call. 4, 266.

πŏλŭγήθης, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (multum exhilarans) λăχον πŏλŭγαθĕĕς. Pind. Pyth. 2, 51.

πŏλŭγλωσσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. multiloquus, 2. loquax) μὴ ξῠν φθŏνῳ τĕ καὶ πŏλυγλώσσῳ βŏῇ. Soph. Electr. 641. Syn. λăλŏς, ăδŏλεσχŏς, σπερμŏλŏγŏς, στωμῠλŏς.

πŏλŭγναμπτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos flexus habens, flexilis) κνύζᾳ τ', ἀσφŏδĕλῳ τĕ, πŏλυγνάμπτῳ τĕ σĕλίνῳ. Theocr. 7, 68.

πŏλŭγνωτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis notus, celeber) ματρώων πŏλŭγνωτον γĕνŏς ὑμĕτĕρων. Pind. Nem. 10, 70. Syn. εὔγνωστŏς.

πŏλŭγομφŏς et πŏλŭγόμφωτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis clavis compactus) πŏλŭγομφŏν ὄδισμă. Aesch. Pers. 71.

πŏλŭγŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (foecundus) πŏλŭγŏνă τĕλĕθοι. Aesch. Suppl. 700. Syn. πŏλŭκαρπŏς.

πŏλŭδαίδăλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa arte factus) καὶ δῐă θώρηκος πŏλŭδαιδάλου ἠρήρειστŏ. Il. η, 252. Syn. εὐποίητŏς, ποικῐλŏς.

πŏλŭδăκρŭς, Ion. πουλŭδăκρŭς, ŭŏς, πŏλŭδăκρŭŏς et πŏλŭδăκρŭτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas lacrymas effundens, flebilis) τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πŏλŭδακρῠν Ἴτῠν. Arist. Av. 212. Vid. Apoll. Rhod. 2, 918. et Arist. Thesm. 1050. Syn. ἀρῐδăκρŭς, πŏλŭθρηνŏς, πŏλŭθρήνητŏς.

Πŏλŭδαμνă, ης, ἡ, N. P. (Polydamna) ἐσθλă, τă οἱ Πŏλŭδαμνă πŏρεν Θῶνος πăρăκοιτῐς. Od. δ, 228.

πŏλŭδειρăς, ăδŏς, et πŏλŭδειρŏς, adj. (multa cacumina habens) ἀκρŏτάτῃ κŏρῠφῇ πŏλŭδειρăδŏς Οὐλύμποιŏ. Il. θ, 3.

πŏλŭδένδρĕŏς, ου, ὁ et ἡ, et πŏλŭδενδρής, ἔŏς, ὁ et

ἡ, adj. (arboribus abundans) ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι. Od. ψ, 359. Vid. Eur. Bacch. 552.

πολυδερκὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (multa cernens) ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς. Hes. Theog. 451. Syn. πανδερκὴς, πανοπτὴς.

πολυδεσμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis ligatus vinculis) πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε. Od. η, 264. Syn. πολυγομφος.

Πολυδεύκης, έος, ὁ, N. P. (Pollux) ἰθὺς ἀνασχόμενοι, Πολυδεύκεος ἀντιάασκον. Apoll. Rh. 2, 100. Epith. ἀμώμητος, πὺξ ἀγαθὸς, δῖος, κρατερὸς. Phr. vid. Hom. Hymn. 32.

πολυδίψιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (siticulosus, multum desideratus) καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην. Il. δ, 171. Syn. διψαλέος, τριπόθητος.

πολυδονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum jactatus) σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολυδονον πλάνην φράσω. Aesch. P. V. 813.

πολυδρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vagus) πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴη μοι. Aesch. Suppl. 745. (Dochm. dupl.)

Πολυδώρη, ης, ἡ, N. P. (Polydora) τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη. Il. π, 175.

Πολυδωρος, ου, ὁ, N. P. et 2. adj. (1. Polydorus, 2. valde dotatus) Πολυδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως. Eur. Hec. 3. Epith. 1. ἀντίθεος, Πριαμίδης, τάλας, νεώτατος Πριαμιδων, ἄκλαυστος, ἄταφος. Syn. 2. εὐκτέανος, πολυκτέανος.

Πολυειδος, ου, ὁ, N. P. (Polyidus) τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' Ἄβαντα μετῴχετο, καὶ Πολυειδον. Il. ε, 148.

πολυέλικτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multiflexuosus) πολυέλικτον ἀδονάν. Eur. Phoen. 323.

πολυεπὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (verbosus) πολυεπεῖς τέχναι. Aesch. Agam. 1103.

πολυετὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (longaevus) ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν. Eur. Hel. 650. Syn. χρόνιος, γηραιός.

πολυευκτος, vid. πολυάρητος.

πολυζηλος et πολυζήλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multo studio expetitus vel expetendus) τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν. Soph. Trach. 185. Vid. Eur. Hipp. 168. Syn. vid. πολυάρητος.

πολυζυγος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa habens transtra) ἀσχαλάᾳ παρὰ νηὶ πολυζύγῳ, ἥνπερ ἄελλαι. Il. β, 293. Syn. πολυκληΐς.

πολυήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. (perjucundus, optabilis) μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην. Od. ο, 126.

πολυηχὴς, έος, et πολυήχητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multisonus) ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. Od. τ, 521. Vid. Eur. Alcest. 941. Syn. ἠχήεις, ἐρίβρομος, πολύφωνος, πολύθρoος.

πολυθαρσὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (multa fiducia praeditus, audax) ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο. Apoll. Rhod. 2, 914. Syn. εὐθαρσὴς, πάντολμος, ταλαόφρων.

πολυθεος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui multos deos colit vel habet) πολυθέων ῥυσία-σθεῖσαν. Aesch. Suppl. 430.

πολυθεστος, ου, ὁ et ἡ, adj. (percarus) τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολυθεστε τοκεῦσι. Call. 5, 48. Syn. vid. πολυάρητος.

πολύθηρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (feris abundans) σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον. Eur. Hipp. 144.

πολυθρέμμων, ονος, et **πολυθρέμματος**, ον, adj. (multos alens) ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων. Aesch. Pers. 33. Syn. πολύβοσκος, πολύβοτος, πολύτροφος, πλούσιος, πολυπάμμων, πολύμηλος.

πολύθρηνος et **πολύστονος**, ου, ὁ et ἡ, adj. (luctuosus) πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-σα. Aesch. Agam. 691. Vid. Eur. Hel. 211. Syn. πολύδακρυς, πολυδάκρυτος, πολυκώκυτος, πολυπενθὴς, πολύκλαυτος, πολυκηδὴς, βαρυπενθής.

πολύθροος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sonorus) φυγάδα μάταισι πολυθρόοις. Aesch. Suppl. 827. Syn. vid. πολυηχής.

πολύθυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex multis foliis vel plicis constans) δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαί. Eur. Iph. T. 728.

πολύθυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa habens sacrificia) πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-τέμιδος. Eur. Iph. A. 185.

Πολύιδος, ου, ὁ, N. P. (Polyidus) ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός. Il. ν, 663. Epith. γέρων, ἀγαθός.

πολυϊδρεία, ας, ἡ, subst. (multa scientia) ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυϊδρείῃσιν. Od. β, 346. Syn. ἐμπειρία, ἐπιστήμη.

πολύϊδρις, εως, adj. (multa callens) ἤλυθ' ἀνὴρ πολύιδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός. Od. ο, 458. Syn. ἔμπειρος, πολύπειρος, ἐπιστήμων, δαήμων.

πολύιππος, ου, ὁ et ἡ, adj. (equis abundans) Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν. Il. ν, 171.

πολυΐχθυος, ου, et **πολυιχθυς**, υος, ὁ et ἡ, adj. (piscibus abundans) ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρούσει. Hom. H. in Apoll. 417. Syn. ἰχθυόεις, πολυκήτης.

πολυκαγκὴς, εος, ὁ et ἡ, adj. (admodum aridus, siccus) τῶν δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. Il. λ, 641. Syn. ξηρός, κατάξηρος.

πολυκανὴς, εος, **πολυκτονος** et **πολυφονος**, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos interficiens) πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων· ἄκος δ'. Aesch. Agam. 1140. Vid. Eur. Or. 1141. Syn. δορυκανὴς, πολυφθορος, πολυκτονος.

πολύκαπνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (fumo abundans) μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους. Eur. Electr. 1140. Syn. ψολόεις, καπνώδης.

πολύκαρπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (fructuosus) ἆσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητίζων. Od. ω, 220. Syn. καρποφόρος, εὔκαρπος.

Πολυκάστη, ης, ἡ, N. P. (Polycaste) τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη. Od. γ, 464.

πολυκερδεία, ας, ἡ, subst. (magna prudentia agendi commode et dextre) αὐτὰρ ὁ ἣν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε. Od. ω, 166. Syn. δόλος, ἀνουργία, ποικιλοφροσύνη.

πολυκερδὴς, εος, ὁ et ἡ, adj. (astutus, callidus, vafer) μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων. Apoll. Rh. 3, 1363. Syn. δολόμητις, πολύμητις, ποικιλόφρων, κερδαλέος, πανουργος.

πŏλῠκĕρως, ωτŏς, adj. (multa habens cornua) ἔνθ' εἰσπĕσὼν ἔκειρĕ πŏλῠκĕρων φŏνŏν. Soph. Aj. fl. 55. Syn. εὐκĕρως.

πŏλῠκεστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (varie acu pictus) ἀγχῐ δĕ μιν πŏλῠκεστŏς ῑμὰς ἁπᾰλὴν ὑπŏ δειρήν. Il. γ, 371. Syn. δαιδᾰλĕŏς, ποικῐλŏς, αἰŏλŏς.

πŏλῠκηδὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (valde luctuosus) ἀμφŏτĕρω· σῠ μĕν ἐνθᾰδ' ĕμὸν πŏλῠκηδĕᾰ νοστŏν. Od. ψ, 351.

πŏλῠκήτης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (belluis abundans) οὐ γάρ τις θηΐων πŏλῠκήτĕᾰ Νεῖλŏν ὑπερβάς. Theocr. 17, 98. Syn. vid. πŏλῠίχθῠŏς.

πŏλῠκλαυτŏς (v. Heinrich. ad Mus. 236. p. 132.) et πŏλῠκλαυστŏς, ου, ὁ et ἡ, et η, ŏν, adj. (multum defletus vel deflens) ἔρνŏς ᾰερθὲν, τὴν πŏλῠκλαυτην. Aesch. Ag. 1803. Syn. πŏλῠθρηνŏς.

πŏλῠκλειτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum celebratus) ἐξ οὐ πŏλύκλειτον κᾰθ' Ἕλ-λανας. Pind. Ol. 6, 120.

πŏλῠκλήϊς, ιδŏς, ἡ, adj. (multis transtris instructus) νηῒ πŏλυκλήϊδῐ καῐ εἴσιδĕ πάντᾰς ἑταίρους, Od. ψ, 324. Syn. πŏλύζῠγŏς.

πŏλῠκληρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (locuples) ἠγᾰγŏμην δĕ γῠναῖκᾰ πŏλυκλήρων ἀνθρώπων. Od. ξ, 211.

πŏλῠκλητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longe evocatus) ἀλλήλοις· ᾰτᾰρ αὖτĕ πŏλύκλητοι ĕπῐκουροι. Il. κ, 420.

πŏλῠκλυστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis alluens vel perstrepens undis) οἱ μὲν πάντĕς ŏλοντŏ πŏλυκλύστῳ ĕνῐ πόντῳ. Od. τ, 277. Syn. πŏλῠφλοισβŏς.

πŏλῠκμητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum laboris et aerumnae habens, elaboratus) ἀλλ' ᾰρ' ĕπ' οὐδοῦ ῑζĕ πŏλυκμήτου θᾰλᾰμοιο, Od. δ, 718. Syn. πŏλῠδαίδᾰλŏς, εὔτυκτŏς.

πŏλῠκνημŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui multa sunt juga et saltus) Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τĕ, πŏλύκνημόν τ' Ἐτĕωνŏν. Il. β, 497.

πŏλῠκνισσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multo nidore redolens) τηλŏθĕν ἀντιόωσᾰ πŏλυκνίσσου ἑκᾰτόμβης. Apoll. Rh. 3, 879, Syn. εὐώδης.

πŏλῠκοινŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (omnibus communis, publicus) μĕγᾰν, ἢ τὸν πŏλῠκοινŏν Ἅιδαν. Soph. Aj. fl. 1193. Syn. πάγκοινŏς.

πŏλῠκοιρᾰνῐα, ας, ἡ, subst. (multorum imperium) οὐκ ᾰγᾰθὸν πŏλῠκοιρᾰνῐη· εἷς κοιρᾰνŏς ĕστω. Il. β, 204.

πŏλῠκοίρᾰνŏς, ου, et πŏλῠκρᾰτὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (praepotens) πŏλῠκοίρᾰνĕ, μάνθᾰνĕ παῖ. Arist. Ran. 1270. Syn. ἐριοθĕνὴς, παγκρᾰτής.

πŏλῠκŏλυμβŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum natans) πŏλῠκŏλύμβοις μĕλĕσιν. Arist. Ran. 245.

πŏλῠκρανŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa habens capita) φᾰνηθῐ ταῦρŏς, ἢ πŏλύκρανός γ' ἰδεῖν. Eur. Bacch. 1005. Syn. ἑκᾰτογκĕφᾰλŏς.

πŏλῠκρᾰτὴς, vid. πŏλῠκοίρᾰνŏς.

*πŏλῠκρŏτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. multis plausibus resonans, 2. astutus) αἰγῐπŏδην, δῐκĕρωτᾰ, πŏλύκρŏτŏν, ἡδῠγĕλωτᾰ. Hom. Hymn. 18, 37.

πŏλυκτĕᾰνŏς, ου, ὁ et ἡ, **πŏλυκτήμων**, ŏνŏς, et **πŏλύκτητŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui multa acquisivit et possidet, dives) *οὐ πολλŏν, ἴδĕ πᾰτρίδᾰ πŏλυκτĕᾰνŏν.* Pind. Ol. 10, 44. Vid. Eur. Ion. 583. et Androm. 765. Syn. *ᾰφνειŏς, πŏλῠκληρŏς, πŏλῠπάμμων, πŏλῠλήῐŏς, πŏλῠμηλŏς, πλούσῐŏς, ŏλβῐŏς.*

πŏλυκτŏνŏς, vid. **πŏλῠκᾰνής.**

Πŏλυκτŏρίδης, ου, ὁ, patronym. a 2. **Πŏλύκτωρ**, ŏρŏς, ὁ, N. P. (1. Polyctorides, 2. Polyctor) *Πείσανδρός τĕ Πŏλυκτŏρίδης, Πŏλῠβός τĕ δαΐφρων.* Od. χ, 243. Vid. ρ, 207.

πŏλῠκώκυτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum lugens, luctuosus) *βῆς πŏλῠκωκύτους εἰς Ἀΐδαŏ πύλας.* Theogn. 244. Syn. vid. *πŏλῠθρηνŏς.*

πŏλῠκωμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (comessationibus abundans) *πŏλῠκώμους κᾰτᾰ δαῖτᾰς.* Anacr. 42, 14.

πŏλῠκωπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos habens remos) *σταίη πŏλῠκωπŏν ŏχημᾰ ναŏς αὐτῷ.* Soph. Trach. 658.

πŏλῠλήῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas segetes habens, dives) *ναῖĕ πŏλυκτήμων, πŏλῠλήῐŏς· ἀλλᾰ ĕ μοῖρᾰ.* Il. ε, 613. Syn. vid. *πŏλυκτημων.*

πŏλῠλιστŏς, poet. **πŏλύλλιστŏς** et **πŏλῠλῐτŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum invocatus) *ἀλλ' ἤγ' ἐν νηοῖσῐ πŏλυλλίστοισῐ μĕνουσᾰ.* Hom. H. in Apoll. 347. Vid. 4, 316. Syn. *πρŏσίκτωρ.*

πŏλῠμᾰθὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (multa doctus) *ἀνδρῶν πᾰρόντων πŏλῠμᾰθῶν καὶ δεξιῶν.* Arist. Vesp. 1170. Syn. vid. *πŏλῠϊδρῐς.*

πŏλῠμĕδιμνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos medimnos gignens) *Δαμάτερ, μĕγᾰ χαῖρĕ, πŏλυτρŏφĕ, πουλῠμĕδιμνĕ.* Call. 6, 2.

πŏλῠμĕτρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (copiosus) *οὗτός πŏτ' ἐκ γῆς πŏλῠμĕτρον λᾰβὼν στᾰχῠν.* Eur. fr. Mel. 1, 6.

Πŏλῠμήλη, ης, ἡ, N. P. (Polymele) *Παρθĕνῐος, τŏν ĕτικτĕ χŏρῷ καλὴ Πŏλῠμηλη.* Il. π, 180.

πŏλῠμηλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas oves habens, vel multa poma ferens) *Ἰφίκλου υἱὸς πŏλῠμήλου Φυλᾰκίδαŏ.* Il. β, 705. Syn. vid. *πŏλῠθρέμμων.*

Πŏλῠμήστωρ, ŏρŏς, ὁ, N. P. (Polymestor) *Πŏλῠμήστŏρος πρὸς δῶμᾰ, Θρηκῐου ξĕνου.* Eur. Hec. 7.

πŏλῠμητῐς, ῐŏς, adj. (multo consilio praeditus, sagax) *εἶτ' ἐκδῦναι ῥᾰκĕσιν κρυφθένθ', ὥσπερ πŏλῠμητῐς Ὀδυσσεύς.* Arist. Vesp. 351. Syn. *πŏλῠβουλŏς, ποικῐλŏβουλŏς, ποικῐλŏφρων, μητῐέτης, πŏλῠφρων, πĕρισσŏφρων, πŏλῠπαίπᾰλŏς.*

πŏλῠμηχᾰνῐα, α, ἡ, subst. (calliditas, solertia) *καὶ Κίρκης κᾰτĕλεξĕ δŏλον πŏλῠμηχᾰνῐην τĕ.* Od. ψ, 321. Syn. *σŏφια, πρŏμηθῐα, πŏλῠπλŏκιᾰ, ποικῐλŏφρŏσῠνη, παιπᾰλημᾰ.*

πŏλῠμήχᾰνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (callidus, solers) *φράσσĕταῐ, ὥς κĕ νĕηταῐ, ĕπεὶ πŏλῠμηχᾰνŏς ἐστῐν.* Od. α, 205. Syn. *πŏλῠβουλŏς, πŏλῠμητῐς, πŏλῠπαιπᾰλŏς, μηχᾰνορρᾰφŏς, πᾰνοῦργŏς.*

πŏλῠμῐτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis liciis textus) *πŏλῠμίτων πĕπλων.* Aesch. Suppl. 439.

πŏλυμνήστειᾰ, (subaud. *μĕλη*) ων, τὰ, subst. (carmina

a Polymnesto quodam inventa) *καὶ Πŏλυμνήστειᾰ ποιῶν, καὶ ξυνῶν Οἰωνῖχῳ.* Arist. Equit. 1287.

πŏλύμνηστŏς, η, ŏν, et ὁ et ἡ, adj. (multum ambitus) *πŏλύμναστŏν ἀπηνθῖσω.* Aesch. Agam. 1434.

πŏλυμνήστωρ, ŏρŏς, ὁ, adj. (memoria pollens) *γĕνοῦ πŏλυμνήστωρ ĕφάπτωρ Ἰοῦς.* Aesch. Suppl. 544. Syn. *εὐμνήμων, μνήμων, μνημŏνῐκŏς.*

Πŏλῠμνῐᾰ, ας, ἡ, N. P. (Polyhymnia, una e novem Musis) vid. *Ἐρᾰτώ.*

πŏλῠμοχθŏς et *πŏλῠπŏνŏς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (aerumnosus) *ὦ πŏλῠμοχθŏς Ἄρης, τῐ πŏθ' αἵμᾰτῐ.* Eur. Phoen. 796. Epith. *ᾰθλῐŏς, πᾰνᾰθλῐŏς, μοχθηρŏς, ĕπῐπŏνŏς.*

πŏλῠμυθŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (verbosus) *οὔτ' οὖν Τηλĕμᾰχον μᾰλᾰ περ πŏλῠμυθŏν ĕόντα.* Od. *β*, 200. Syn. *λᾰλŏς, ποικῐλŏμυθŏς, πŏλῠλŏγŏς, στώμῠλŏς.*

πŏλῠναŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (multa habens delubra) *τὶν δĕ χᾰριζŏμĕνα, πŏλῠώνῠμĕ καὶ πŏλῠναĕ.* Theocr. 15, 109.

πŏλῠναύτης, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (multos nautas habens) *πŏλῠχειρ, καὶ πŏλῠναύτης.* Aesch. Pers. 85.

Πŏλῠνείκης, ĕŏς, ὁ, N. P. (Polynices, unus filiorum Oedipi) *ĕξυπτιάζων ŏνŏμᾰ, Πŏλῠνείκους βίαν.* Aesch. Sept. c. Theb. 574.

πŏλῠνεικὴς, ĕŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (contentiosus) *οἳ δῆτ' ὀρθῶς καὶ πŏλῠνεικεῖς.* Aesch. Sept. c. Theb. 829.

πŏλῠνĕφĕλης et *πŏλῠνĕφĕλŏς, ου*, adj. (nubibus obductus) *πŏ-λῠνĕφĕλα κρĕοντῐ, θῠγᾰτĕρ.* Pind. Nem. 3, 17.

Πŏλῠνηŏς, ου, ὁ, N. P. (Polynēus) *Ἀμφῐᾰλός θ' υἱὸς Πŏλῠνήου Τεκτŏνῐδαŏ.* Od. *ϑ*, 114.

πŏλῠνῐφὴς, ĕŏς, ὁ et *ἡ*, adj. (multa nive tectus, nivosus) *πĕτᾰλᾰ κᾰτᾰ δρῐᾰ πŏλῠνῐφĕᾰ.* Eur. Hel. 1325. Syn. *νῐφŏβŏλŏς, νῐφŏβλὴς, χῐŏνώδης, νῐφĕτώδης, νῐφŏεις, χῐŏνĕŏς.*

Πŏλυξĕνη, ης, ἡ, N. P. (Polyxena, filia Hecubae) *αἰτεῖ δ' ᾰδελφὴν τὴν ĕμὴν Πŏλυξĕνην.* Eur. Hec. 40. Phr. vid. Hec. 519—580.

πŏλύξĕνŏς, et Ion. *πŏλύξεινŏς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (qui multos hospites habet) *τὸν πŏλυξĕνώτᾰτŏν.* Aesch. Suppl. 163. Vid. Eur. Alcest. 584. Syn. *φῐλŏξĕνŏς, εὔξĕνŏς.*

πŏλύξεστŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (expolitus, pulchre factus) *φασῐ πŏλυξέστοις.* Soph. Oed. C. 1570. Syn. *πŏλῠκμητŏς.*

Πŏλυξὼ, ŏŏς, ἡ, N. P. (Polyxo) *λαῐνŏν· αὐτᾰρ ĕπειτᾰ φῐλη τρŏφŏς ὦρτŏ Πŏλυξώ.* Apoll. Rhod. 1, 668.

πŏλῠολβŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (divitiis abundans) *βᾰσῐλεῦ χώρας τᾶς πŏλῠολβου.* Eur. fr. Archil. 33, 1. Syn. vid. *πŏλυκτĕᾰνŏς.*

πŏλῠόρνιθŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (avibus frequens) *πŏλῠόρνιθŏν ĕπ' αἶᾰν.* Eur. Iph. T. 436.

πŏλῠŏχλŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (populosus) *οὐ σῆς ĕρῶμεν πŏλῠŏχλου τῠραννῐδŏς.* Eur. Rhes. 166. Syn. *πŏλῠανθρωπŏς.*

πŏλῠπαιπᾰλŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (versutus, astutus) *τὴν δ' ᾰρᾰ Φοινῖκες πŏλῠπαιπᾰλοῐ ἠπĕρŏπευŏν.* Od. ο, 418. Syn. vid. *πŏλῠβουλŏς.*

πŏλῠπάμμων, ŏνŏς, adj. (multa possidens. dives) Τρῶες, δ', ὥστ' ὄϊες πŏλῠπάμμŏνŏς ἀνδρŏς ἔν αὐλῇ. Il. δ, 433. Syn. vid. πŏλυκτĕᾰνŏς.

πŏλῠπειρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa expertus, callidus) δεινὴν, ᾰγᾰθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ᾰγᾰνὴν, πŏλῠπειρŏν. Arist. Lys. 1109. Syn. vid. πŏλῠ̄ΐδρῐς.

πŏλῠπενθὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (in multo luctu) καὶ σῠ, γέρον, πŏλῠπενθĕς, ĕπεί σĕ μοὶ ἤγᾰγĕ δαίμων. Od. ξ, 386. Syn. πŏλῠ̄θρηνŏς.

Πŏλῠπημŏνῐδης, ου, ὁ, patronym. (Polypemonides) υἱŏς Ἀφείδαντος Πŏλῠπημŏνῐδαŏ ᾰνακτŏς. Od. ω, 304.

πŏλῠπήμων, ŏνŏς, adj. (multa damna afferens, noxius) αὐτᾰρ ᾰναξ ᾰτη πŏλῠπήμŏνῐ χεῖρᾰς ᾰείρας. Apoll. Rh. 4, 228. Syn. βλᾰβĕρŏς, λωβήεις, δηλήμων, πŏλῠσινὴς, ζημιώδης, λυμαντήριŏς.

πŏλῠπηνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multo stamine textus) χρῆσαι πŏλῠπηνᾰ φάρĕᾰ δῦναι. Eur. Electr. 191. Syn. πŏλῠτĕλὴς.

πŏλῠπίδαξ, ᾰκŏς, et **πŏλῠπίδᾰκŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (fontibus abundans) Ἴδην δ' ἵκανον πŏλῠπίδᾰκᾰ, μητĕρᾰ θηρών. Il. ο, 151. Vid. υ, 218. Syn. εὔῠγρŏς, κᾰθῠ̄γρŏς, πŏλῠπŏτᾰμŏς.

πŏλῠπῑκρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde amarus) μὴ πŏλῠπικρᾰ καὶ αἰνᾰ βίας ᾰπŏτίσĕαι ἐλθών. Od. π, 255. Syn. πῐκρŏτᾰτŏς.

πŏλῠπῐνὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (valde sordidus) ψᾰφᾰρŏχρουν κάρα πŏλῠπῐνές τ' ἔχων. Eur. Rhes. 712.

πŏλῠπλαγκτŏς, ου, ὁ et ἡ, **πŏλῠ̄πλᾰνὴς**, ĕŏς, **πŏλῠ̆πλᾰνητŏς** et **πŏλυπλᾰνŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (multivagus) πŏλῠπλαγκτŏτĕρόν τĕ θνατῶν. Eur. Herc. f. 1190. Vid. Helen. 203. 1318. et Phoen. 671. Syn. πĕρῐφοιτŏς, πĕρίστρŏφŏς.

πŏλῠ̄πλĕ̄θρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui multorum jugerum est) πολλῶν μὲν ᾄρχεις, πŏλῠπλĕ̄θρους δĕ σοι γῠας. Eur. Alcest. 703. Syn. εὐρῠ̄χωρŏς, πλᾰτῠς, μĕγᾰς.

πŏλῠ̄πλŏκῐα, ας, ἡ, subst. (versutia, dolus) ᾰλλᾰ δŏλους, ᾰπᾰτας τĕ, πŏλυπλŏκῐας τ' ĕφῐλησᾰν. Theogn. 67. Syn. πŏλῠμηχᾰνῐα, πᾰνουργῐα.

πŏλῠ̄πλŏκŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis nexibus implicans vel implicitus, multiplex) πουλῠποῦ ὀργὴν ἴσχĕ πŏλυπλŏκοῦ, ὃς ποτῐ πέτρῃ. Theogn. 215. Syn. πŏλύπτῠχŏς, ποικῐλŏς, δŏλῐŏφρων.

πŏλῠποίκῐλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (variegatus) ἐς ĕρῐν ὀρνῠμĕνα πŏλῠποίκῐλᾰ. Eur. Iph. T. 1150.

Πŏλῠποίτης, ου, ὁ, N. P. (Polypoetes) ἀνστάντες δ' ĕτᾰροι Πŏλῠποίταο κρᾰτĕροιŏ. Il. ψ, 848. Epith. κρᾰτĕρŏς, ξανθŏς, ῐσŏθĕŏς, μĕνεπτŏλĕμŏς, υἱὸς Πειρῐθŏοιŏ.

πŏλῠπŏνŏς, Ion. **πουλῠπŏνŏς**, vid. **πŏλῠμοχθŏς**.

πŏλῠπŏτᾰμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos habens fluvios) Μαιῶτῐν ᾰμφῐ πŏλῠπŏτᾰμŏν. Eur. Herc. f. 409. Syn. πŏλῠπίδαξ, πŏλῠπιδᾰκŏς.

πŏλῠπŏτνῐŏς, ᾰ, ŏν, adj. (valde venerandus) μητĕρᾰ Δινδῠμίην πŏλῠπότνῐᾰν ἐγκᾰλĕοντĕς. Apoll. Rhod. 1, 1125.

πολύπους, ποδός, adj. (multos pedes habens) *ἥξει καὶ πολύπους.* Soph. Electr. 488.

πολυπραγμονέω, v. (ardelionem ago) *εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν.* Arist. Plut. 914. Syn. *περιεργάζομαι, πολυπραγματέω.*

πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, subst. (sollicitudo de multis negotiis nihil ad nos pertinentibus) *πολυπραγμοσύνης νῦν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.* Arist. Acharn. 833. Syn. *περιεργία.*

πολυπράγμων, ονος, adj. (curiosus) *ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων.* Arist. Av. 471. Syn. *περίεργος, φιλοπράγμων, ἐπιμελής, πραγματικός.*

πολυπρεμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos habens stipes vel truncos) *κύκλα πολυπρέμνοιο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο.* Apoll. Rhod. 4, 161.

πολύπτολις, εως, adj. (multas urbes habens) *πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε, Χιτώνη.* Call. 3, 225.

πολύπτυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas plicas vel valles habens, sinuosus) *Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε.* Il. χ, 171. Syn. *πολύπλοκος, πτυχώδης.*

πολύπυργος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multis turribus munitus) *τὸν διαβάς, ἑκάεργε, καὶ Ὠκαλέην πολύπυργον.* Hom. H. 2, 242.

πολύπυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tritico abundans) *τὰς Ἀφροδίτας πολύπυρον αἶαν.* Aesch. Suppl. 564. (Trim. choriamb.) Syn. *πυροφόρος, πολύκαρπος.*

πολύρραπτος, **πολύρραφος**, ου, ὁ et ἡ, et **πολυρραφής**, ές, adj. (multum consutus) *ῥίψας τόξον ἔραζε, πολύρραπτόν τε φαρέτρην.* Theocr. 25, 265. Vid. Soph. Aj. fl. 575.

πολύρρην, ηνος, adj. (1. multos agnos habens, 2. dives pecoris) *ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.* Apoll. Rh. 2, 377. Syn. *πολύμηλος, πολυβούτης, πολυκτέανος.*

πολύρρινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (corio multiplici indutus) *ἂν δὲ πολύρρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος.* Apoll. Rh. 3, 1230.

πολύρροδος, ου, ὁ et ἡ, adj. (rosis abundans) *χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους.* Arist. Ran. 448.

πολύρροθος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multiloquax) *ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις.* Aesch. Sept. c. Theb. 7.

πολύρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multifluus, copiose fluens) *πολύρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν.* Soph. Electr. 1419.

πολύς, poet. **πουλύς**, Ion. **πολλός**, **πολλή**, **πολύ**, poet. **πουλύ**, Ion. **πολλόν**, gen. οῦ, ῆς, οῦ et έος, adj. (multus, magnus, vehemens) *πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν.* Il. π, 110. Vid. ν, 804. et Od. θ, 109. Syn. *μέγας, πάμπολυς, ἄπλετος, συχνός, ἱκανός, ἄσπετος.*

πολυσίνης, εος, ὁ et ἡ, adj. (valde noxius) *μυχοῦ δ' ἄφερκτος, πολυσίνους κυνὸς δίκαν.* Aesch. Choeph. 440. Syn. vid. *πολυπήμων.*

πολύσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. frumento abundans, 2. cibo repletus) *οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ.* Theocr. 21, 40.

πŏλύσκαρθμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tripudians, exultans) ἀθἄνἄτοι δὲ τὸ σῆμἄ πŏλυσκάρθμοιŏ Μυρίννης. Il. β, 814. Syn. τἄχύς.

πŏλύσκῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (umbrosus) ἤνωγεν, λεῖπεν δὲ πŏλύσκιŏν ἄλσŏς Ἄρηŏς. Apoll. Rh. 4, 166. Syn. vid. σκῐŏεις.

πŏλυσπἔρής, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (multum disseminatus) βόσκει γαῖἄ μἔλαινἄ πŏλυσπἔρἔας ἀνθρώπους. Od. λ, 364.

πŏλύσπŏρŏς et πŏλύσπερμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (segete abundans, fertilis) νῐφŏβŏλἄ πἔδῐἄ, πŏλύσπŏρἄ τ'. Arist. Av. 952.

πŏλυστἄφῠλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (uvis abundans) Χαλκῖδἄ τ', Εἰρἔτρῐαν τἔ πŏλυστἄφυλόν θ' Ἱστίαιἄν. Il. β, 537. Vid. Ἱστ.

πŏλύστἄχυς, ῠŏς, adj. (multas spicas edens) Δάματερ πŏλύκαρπε, πŏλύστἄχυ, τοῦτŏ τὸ λῷŏν. Theocr. 10, 42.

πŏλυστἔφής, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (multis sertis redimitus) ἐγὼ μἔν ἔρπω πρὸς πŏλυστἔφῆ μυχŏν. Aesch. Eum. 39.

πŏλύστῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (lapillis abundans) πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τἔ, πŏλύστιόν τἔ Μἔτώπην. Call. 1, 26.

πŏλυστŏμἔω, v. (multum loquor) καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πŏλυστŏμεῖν χρἔών. Aesch. Suppl. 511. Syn. μἄκρŏλŏγἔω, πἔρῐλἄλἔω, φλυαρἔω, στŏμύλλω, ληρἔω.

πŏλύστŏνŏς, vid. πŏλύθρηνŏς.

πŏλύσχιστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. in multas partes fissus, 2. qui findi potest) ἔστη κἔλεύθων ἐν πŏλυσχίστων μιᾷ. Soph. Oed. C. 1592. Syn. σχιστŏς.

πŏλῠτειρής, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (stellatus) ἕλκων ἐξŏπῐθεν πρύμναν πŏλῠτειρἔŏς Ἀργοῦς. Arat. Phaen. 604.

πŏλῠτἔκνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos habens liberos) οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πŏλύτἔκνον σπουδὴν ἔχων. Eur. Med. 557.

πŏλῠτίμητŏς, ου, ὁ et ἡ, et η, ŏν, adj. (valde honoratus) δἔξαι δῆτ', ὦ πŏλῠτιμήτη. Arist. Pax. 978. Syn. πάντιμŏς, πŏτνῐŏς, σἔβἄσμῐŏς, πŏλῠυμνŏς, αἰδοιŏς.

πŏλύτλας, αντŏς, πŏλύτλήμων, ŏνŏς, et πŏλύτλητŏς, ŏν, ὁ et ἡ, adj. (1. multa passus, 2. patiens, 3. aerumnosus) ὥς φἄτŏ· ῥίγησεν δἔ πŏλύτλας δῖŏς Ὀδυσσεύς. Od. ε, 171. Vid. σ, 318. et λ, 38. Syn. τληςῖπŏνŏς, πŏλύπŏνŏς, τλήμων, παντλήμων.

πολύτρήρων, ωνŏς, adj. (columbis abundans) Φάρην τε, Σπάρτην τἔ, πŏλυτρήρωνἄ τἔ Μέσσην. Il. β, 582.

πŏλύτρητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multa foramina habens) ὕδἄτῐ καὶ σπόγγοισῐ πŏλυτρήτοισῐ κἄθαίρειν. Od. χ, 439.

πŏλύτρŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. multum peregrinatus, multiplex, varius, 2. versutus) ἄνδρἄ μοῖ ἔννἔπἔ, Μοῦσἄ, πŏλύτρŏπŏν, ὃς μάλἄ πολλἄ. Od. α, 1. Syn. πŏλῠμήχἄνŏς, πŏλῠποίκῐλŏς, κερδἄλἔŏς, δŏλŏπλŏκŏς.

πŏλύτρŏφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos alens, almus) Δάματερ, μἔγἄ χαῖρἔ, πŏλύτρŏφἔ, πουλῠμἔδιμνἔ. Call. 6, 2. Syn. πŏλῠφορβŏς, πŏλῠθρέμμων, βῐŏδωρŏς, βῐŏσσŏŏς.

πŏλῠύμνητŏς et πŏλύυμνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum hymnis celebratus) ἐν πŏλῠυμνήτῳ Διŏς ἄλσει. Pind. Nem. 2,

8. Vid. Arist. Equit. 1325. Syn. εὐκλεής, πολύτιμητος, πολυώνυμος, ἔπιδοξος, πολύφατος.

πολυφάγος, ον, ὁ et ἡ, adj. (multum vorans) γένυσιν πολυφάγοις. Arist. Av. 1065.

πολυφάρμακος, ου, ὁ et ἡ, adj. (medicamentis vel venenis abundans) Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα. Od. κ, 276.

πολύφατος et πολύφημος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multorum sermone jactatus) Ὀλυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον. Pind. Pyth. 11, 71. Vid. Od. β, 150. Syn. ἀμφιβόητος, πολύαινος, πολυαίνετος, πολυώνυμος, διάπυστος.

Πολυφειδεύς, έως, ὁ, N. P. (Polyphideus) μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεα τε, Κλεῖτόν τε. Od. ο, 249. Epith. μάντις, ὑπέρθυμος, βροτῶν ὄχ' ἄριστος.

Πολύφημος, ου, ὁ, N. P. (Polyphemus) Πολύφημον ἀντὶ δ' εὐΐων βακχευμάτων. Eur. Cycl. 25. Epith. ἀντίθεος, κρατερός, αἰπόλος, δύσερως, βλοσυρός, μονόδερκτης, ἀνίκητος.

πολυφθόρος et 2. πολύφθορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos occidens, 2. dirutus) αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας. Aesch. P. V. 654. Syn. πολυκανής, πολυφόνος, πολυπήμων.

πολύφιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos amicos habens) πολύφιλον ἔπεταν. Pind. Pyth. 5, 5.

πολύφιλτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas potiones amatorias expertus) ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἠρατ' ἐφάβω. Theocr. 23, 1. Syn. ἐρωμανής, δύσερως.

πολύφλοισβος, ου, ὁ et ἡ, adj. (multo strepitu resonans, sonorus) πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Od. ν, 85. Syn. ἐρίβρομος, πολυηχής.

Πολυφοίτης, ου, ὁ, N. P. (Polyphoetes) Φάλκην, Ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην. Il. ν, 791.

πολυφόνος, vid. πολυκανής.

Πολυφόντης, ου, ὁ, N. P. (Polyphontes) αἶθον τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία. Aesch. Sept. c. Theb. 444.

πολύφορβος, η, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. (multos pascens) ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. Il. ξ, 301. Syn. vid. πολυτρόφος.

πολυφραδής, έος, ὁ et ἡ, πολυφράδμων et πολύφρων, ονος, adj. (valde consultus, valde prudens) γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς. Hes. Theog. 494. Vid. Apoll. Rhod. 1, 1411. et Od. ϑ, 294. Syn. vid. πολύβουλος.

πολυφροντίς, ίδος, ὁ et ἡ, adj. (multis curis plenus) πολυφρόντιδές τε βουλαί. Anacr. 39, 6. Syn. πολυκηδής.

πολυφροσύνη, ης, ἡ, subst. (variarum rerum peritia, prudentia) ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις. Theogn. 712. Syn. vid. πολυϊδρεία.

πολύφρων, vid. πολυφραδής.

Πολύφωνος, ου, ὁ, N. P. (Polyphonus) Λιμνόχαρις δ', ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον. Hom. Batrach. 211.

πολύχαλκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. aeratus, 2. dives) οὐρα-

νŏν ἐς πŏλῠχαλκŏν, ἵν' ἀθᾰνᾰτοισῐ φᾰείνῃ. Od. γ, 2. Syn. χαλκήρης, ἰσχυρŏς, χάλκεŏς.

πŏλῠχανδής, έŏς, ὁ et ἡ, adj. (valde capax) ἤτοῐ ὅ κῶρος ἔπειχε πŏτῷ πŏλῠχανδέᾰ κρωσσŏν. Theocr. 13, 46.

πŏλῠχειρ, ειρŏς, adj. (multas manus habens) vid. πŏλῠναύτης.

πŏλῠχορδŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multas habens chordas) βάρβιτŏν ἐς πŏλῠχορδŏν, ἔν ἀνδρᾰσῐ θῆκ' ὀνŏμαστούς. Theocr. 16, 45.

πŏλῠχρŏνῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longaevus, vivax) δωσῶ καὶ βῐότω τέρμᾰ πŏλυχρŏνῐŏν. Call. 5, 128. Syn. πᾰλαιγενής.

πŏλῠχρυσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multum auri habens, dives) ὦ Διὸς ἀδῠεπὴς φᾰτῐ, τίς πŏτὲ τᾶς πŏλῠχρύσου. Soph. Oed. R. 151.

πŏλῠχωστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in altum congestus) πŏλῠχωστŏν ἂν εἶχες. Aesch. Choeph. 345.

πŏλυψᾰμᾰθŏς et πŏλύψαμμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (arenosus) γῶμᾰ πŏλυψᾰμᾰθŏν ἀλαθείς. Aesch. Suppl. 877. Syn. ψᾰμᾰθώδης.

πŏλῠώδῠνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multos labores habens, 2. molestus, 3. adflictus) ἀλλ' οὐδ' ὣς ὕπŏ βύρσᾰν ἔδυ πŏλῠώδῠνŏς ἰŏς. Theocr. 25, 238. Syn. ἐπώδῠνŏς, ὀδῠνηρŏς.

πŏλῠωνῠμῐᾰ, ας, ἡ, subst. (multitudo nominum) καὶ πŏλῠωνῠμῐην· ἵνᾰ μή μοι Φοῖβŏς ἐρίζῃ. Call. 3, 7. Syn. εὐφημῐα.

πŏλῠώνῠμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multi nominis et famae) κῐλῐκιον θρέψεν πŏλῠώ-νῠμŏν. Pind. Pyth. 1, 32. Syn. πŏλῠφᾰτŏς, πŏλῠύμνητŏς, πŏλῠῠμνŏς.

πŏλῠωπŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (multos habens oculos, vel multa foramina) δικτῠῷ ἐξεῠσαν πŏλῠωπῷ· οἱ δὲ τε πάντες. Od. χ, 386. Syn. πŏλῠτρητŏς, πŏλῠβρŏχŏς.

πŏλῠωφελῶς, adv. (valde utiliter) πŏλῠωφελῶς μὲν πŏλει τῇ Ἀθηναίων. Arist. Thesm. 304. Syn. συμφερŏντως, λῠσιτελῶς.

πομπαῖŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (deductorius, deductus) ἀλλᾰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖŏς ἄναξ. Eur. Med. 757.

πομπεύς, ἔως, et Ion. ῆŏς, πομπŏς, οῦ, ὁ, et πομπήμων, ŏνŏς, subst. (dux) Εὐρῠμᾰχ', οὔτι σ' ἄνωγᾰ ἔμοὶ πομπῆᾰς ŏπᾰζειν. Od. υ, 364. Vid. Eur. Bacch. 953. et Apoll. Rh. 2, 675. Syn. πρŏπομπŏς, ἄγωγŏς, ἡγέμων, πόμπῐμŏς, ὀδηγŏς. Epith. κραιπνŏς, ἄγαυŏς, ἀπήμων, σωτήρῐŏς.

πομπεύω, v. (comitor, deduco) αὐτή μιν πόμπευŏν, ἵνα κλέŏς ἐσθλŏν ἄροιτŏ. Od. ν, 422. Syn. πᾰρᾰπέμπω, δῐᾰπέμπω, πρŏπέμπω, πρŏᾰγω, ὀδηγέω.

πομπή, ῆς, ἡ, subst. (1. missio, 2. deductio, 3. pompa, impulsus) Εὐρυσθέως πομπαῖσῐ, τῶν δ' ἐμῶν φίλων. Eur. Herc. f. 579. Syn. ἀπŏπομπή, ἀποστŏλή. Epith. ἀμύμων.

πομπήμων, vid. πομπεύς.

πόμπῐμŏς, η, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (1. deductorius, 2. qui deducitur) πᾰτερ γέραιέ, πομπῐμαν. Eur. Phoen. 1726. Syn. vid. πομπεύς.

πομπŏς, vid. πομπεύς.

πομφŏλύζω, f. ξω, v. (largiter profundo) *ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφŏλυξᾰν*. Pind. Pyth. 4, 215. Syn. *βρῡ́ω*.

πŏνέω, f. ήσω, v. (1. laboro, 2. patior, 3. aegroto) *οὔκουν πŏνεῖν μĕ χρή· πŏνοῦντᾰ δ' ἄξῐŏν*. Eur. Rhes. 161. Syn. *δῐᾰπŏνέω, πράσσω, πάσχω, ᾰ̓νέχŏμαι, μοχθέω, κάμνω, τᾰλαιπωρέω, κᾰκŏπᾰθέω, νŏσέω*.

πŏνημᾰ, vid. *πŏνŏς*.

πŏνηρῐα, ας, ἡ, subst. (1. misera vitae conditio, 2. improbitas, vitium, nequitia) *τῐ οὖν ἔτι ζῶ τῶν κŏρἀκων πŏνηρῐᾳ*. Arist. Thesm. 868. Syn. *κᾰκουργῐα, πᾰνούργημᾰ, μοχθηρῐα, φαυλŏτης, κᾰκη, κᾰκŏήθειᾰ, ᾰ̓πŏρία*.

πŏνηρŏς, ἀ, ŏν, adj. (1. laboriosus, miser, 2. improbus) *ὁ μὲν πŏνηρŏς οὐδὲν ἄλλŏ, πλὴν κᾰκŏς*. Eur. Hec. 594. Syn. *ἐπῐπŏνŏς, μοχθηρŏς, ἄθλῐŏς, δυστῠχὴς, ᾰ̓τῠχὴς, κᾰκŏς, μῐᾰρŏς, ᾰ̓ναιδὴς, φλαῦρŏς, ᾰ̓σελγής*.

πŏνŏς, ου, ὁ, et *πŏνημᾰ*, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. labor, 2. aerumna, morbus) *πŏνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πŏνῳ κĕχρήμεθᾰ;* Eur. Med. 335. Vid. Iph. T. 165. Syn. *κᾰμᾰτŏς, μŏχŏς, κŏπŏς, ἔργŏν, ὄτλŏς, λύπη, ᾰ̓νία*. Epith. *ἅλῐŏς, ŏ̓ϊζῠρŏς, Ἐνῡᾰ́λῐŏς, δεινŏς, γλῠκῠς, ᾰ̓μέγαρτŏς, ᾰ̓κᾰμᾰτŏς, θυμαλγὴς, κρᾰτĕρŏς, γυιŏβᾰρὴς, λευγᾰλέŏς, αἰπῠς, κᾰλŏς, κᾰκŏς, ᾰ̓μέτρητŏς, χᾰλĕπŏς, μĕγᾰς, δῐπλοῦς, πŏλῠς, εὐσεβὴς, εὐκλεὴς, μῡρῐŏς, δῠσλῠτŏς, εὔφημŏς, μᾰκρŏς, ᾰ̓τέλεστŏς, ᾰ̓πειρέσιŏς*.

Ποντεὺς, έως, ὁ, N. P. (Ponteus) *Ποντεύς τε, Πρωρεύς τĕ, Θŏων, Ἀνᾰβησινέως τĕ*. Od. ϑ, 113.

ποντῐᾰς, vid. *πόντῐŏς*.

ποντίζω, f. ίσω, v. (in pontum mergo) *εὖτĕ γᾰρ ŏ ποντισθεὶς*. Soph. Electr. 508. Syn. *κᾰτᾰποντίζω*.

πόντῐŏς, α, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, et *ποντῐᾰς*, ᾰδŏς, ἡ, adj. (marinus, maritimus) *ἱκĕτας δέχεσθαι ποντῐους ἐφθαρμένους*. Eur. Cycl. 300. Vid. Hec. 444. Syn. *ἅλῐŏς, ἐνᾰλῐŏς, θᾰλάσσῐŏς, πĕλᾰγῐŏς*.

πόντιομᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. submersio, 2. naufragium) *ἐς ναῦν ἐχώρουν, Μĕνĕλέῳ ποντίομᾰτᾰ*. Eur. Hel. 1547.

Ποντŏμέδων, οντŏς, ὁ, N. P. (pontum regens) *Ποντŏμέδων, ᾰ̓ναξ ἰχθῠβŏλῳ*. Aesch. Sept. c. Theb. 123.

Ποντŏνŏŏς, ου, ὁ, N. P. (Pontonous) *Ποντŏνŏε, κρητῆρᾰ κĕρασσᾰμένος μέθῠ νεῖμŏν*. Od. η, 179.

ποντŏπŏρεύω, *ποντŏπŏρεύŏμαι* et *ποντŏπŏρέω*, v. (mare pervado) *ἑπτᾰδĕκαίδεκᾰ μὲν πλέŏν ἤμᾰτᾰ ποντŏπŏρεύων*. Od. η, 267. Vid. ε, 277. et λ, 11. Syn. *δῐᾰπĕρᾰ́ω, ναυτίλλŏμαι*.

ποντŏπŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mare trajiciens) *ἢ αὐτοὶ πᾰρᾰ̀ νηυσὶ δᾰμείĕτĕ ποντŏπŏροισῐν*. Il. η, 72. Syn. *θᾰλασσŏπλαγκτŏς*.

Ποντŏπŏσειδῶν, ῶνŏς, ὁ, N. P. (ponticus Neptunus) *ὦ Ποντŏπŏσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτῐκοί*. Arist. Plut. 1050. Syn. vid. *Πŏσειδαών*.

πόντŏς, ου, ὁ, subst. (1. pontus, mare, 2. Pontus, vel mare Euxinum) *μνήσŏμαῐ οἱ Πόντοιŏ κᾰτᾰ̀ στŏμᾰ, καὶ δῐᾰ πέτρας*.

Apoll. Rhod. 1, 2. Syn. *θᾰλασσᾰ, ἃλς, ὠκέᾰνος, σᾰλŏς, πέλᾰγŏς.* Epith. *πέλᾰγῐŏς, ἁλμῠρŏς, μέλᾰς, κῠανĕŏς, εὔξεινŏς, ἀξĕνώτᾰτŏς, δεινŏς, εὐήνĕμŏς, ἄπειρων, ἀμειλῐχŏς, ἀτρῠγĕτŏς, εὐρῠς, ἠĕρŏειδὴς, ἰŏειδὴς, ἰχθῠŏεις, κυμαίνων, μĕγᾰκήτης, οἴνοψ, πŏλῠ́κλυστŏς, ἀτρῠγĕτŏς, ἀμειλῐχῐŏς, νῐφŏεις, χειμωνŏτῠπŏς, πŏλῐŏς, πŏλῠφλοιοβŏς, βᾰθυῤῥŏŏς, ἄγρῐŏς, ἐρίγδουπŏς, πῐκρŏς.*

πὸξ, vid. *πŏκŏς.*

πŏπᾰνŏν, ου, τὸ, subst. (placentula lata, tenuis, et rotunda) *εἴ που πŏπᾰνŏν εἴη τῐ κᾰτᾰλĕλειμμĕνŏν.* Arist. Plut. 680. Syn. *πλᾰκοῦς, ψαιστŏν.*

πŏποι et *πŏπαξ*, (est interjectio notans indignationem, luctum, aut admirationem magnam, aut alium ejusmodi motum animi, heu! proh!) *ὢ πŏποῐ, ἀνᾰριθμᾰ γὰρ φĕρω.* Soph. Oed. R. 167. Vid. Aesch. Eum. 143. Syn. *φεῦ, πᾰπαί.*

ποππύζω, f. *ῠσω*, et *ποππῠλῐάζω*, v. (1. sibilo, 2. concrepo digitis, 3. noctuae more ejulo, 4. demulceo) *καὶ πᾶν τŏ πρŏσωπŏν· εἶθ' ὁ θĕŏς ἐπόπ-πῠσĕν.* Arist. Plut. 732. Vid. Theocr. 5, 89. Syn. *οὐρίττω, κηλĕω.*

πόρδᾰλῐς, vid. *πάρδᾰλῐς.*

πορδὴ, ῆς, ἡ, subst. (crepitus ventris) *ταῦτ' ἄρᾰ καὶ τὼ 'νŏμᾰτ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.* Arist. Nub. 395.

πŏρεία, ας, ἡ, subst. (profectio, iter, trajectio) *νĕκῠσῐν ἔπῐ πŏρείᾳ.* Arist. Thesm. 1055. Syn. *ὁδοιπŏρῐα, βᾰδῐσῐς, ὁδŏς, πŏρευμᾰ.* Epith. *πŏλύσκαρθμŏς, ὁμόστŏλŏς; τᾰχεῖᾰ, ἀλῐ́πλαγκτŏς, ἄελλᾰς, πŏλῠμοχθŏς.*

πŏρευμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. profectio, 2. expeditio) *ἄλλοισῐν οἴκοις, καὶ πŏρεύμᾰσι βρŏτῶν*, Aesch. Eum. 239. Syn. vid. *πŏρŏς.*

πŏρεύσῐμŏς et *πŏρευτŏς, ἡ, ŏν*, adj. (permeabilis) *ἔκτειν', ἐτρέφθην, ἥνπĕρ ἦν πŏρεύσῐμŏν.* Eur. Electr. 1046. Vid. Aesch. Agam. 278.

πŏρευτĕŏς, α, ŏν, adj. (proficiscendus) *ἂν δ' ἀντῐβαίνῃ πρŏς ἐμĕ σοι πŏρευτĕŏν.* Eur. Iph. A. 1016.

πŏρεύω, v. (trajicio, mitto, ire facio) *ὡς ἂν πŏρεύσας δῐ' Ἀχĕρούσῐον πŏρŏν.* Eur. Herc. f. 835. Syn. *δῐᾰπορθμεύω, βαίνω, πέμπω, στέλλω, ἐπιστέλλω.* Med. *ἐκπŏρεύŏμαι, στέλλŏμαι, ὁδεύω, ἄπειμῐ.*

πŏρĕω, et per redupl. *πĕπŏρĕω*, v. (praebeo) *λίσσĕτŏ δ' αἶψᾰ πŏρεῖν αὐτοσχĕδŏν· ἡ δ' ἀγᾰνοῖσῐν.* Apoll. Rhod. 3, 148. Vid. Pind. Pyth. 2, 105. Syn. *πορσύνω, δῐδωμῐ, πᾰρĕχω.*

Πορθεὺς, ĕως, ὁ, N. P. (Portheus) *Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδĕς ἀμύμŏνĕς ἐξĕγĕνοντŏ.* Il. ξ, 115.

πορθĕω, f. *ήσω*, v. (diruo, vasto) *πορθήσĕθ' ἡβήσαντĕς Ἰομηνοῦ πŏλῐν.* Eur. Suppl. 1224. Syn. *ἐκπέρθω, ἐξᾰλᾰπάζω, πέρθω, κᾰταστρĕφω, ἀνᾰτρĕπω, ἀναιρĕω, κᾰτασκάπτω, κᾰτᾰβάλλω.*

πορθητὴς, οῦ, et *πορθήτωρ, ŏρŏς, ὁ*, subst. (eversor, vastator) *τῷ τᾶς Τροίας πορθητᾷ.* Eur. Troad. 215. Vid. Aesch. Agam. 880. Syn. *λυμαντὴς, λυμĕὼν, ἀναστᾰτης.*

πόρθμευμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (transvectio) *πόρθμευμ' ἀχĕων.* Aesch. Agam. 1535.

πορθμεύς, έως, et Ion. ῆος, ὁ et ἡ, subst. (portitor) χᾰλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς, b. τιῇ; Arist. Eccl. 1086. Syn. ναύτης, κωπηλάτης.

πορθμεύω, v. (transfreto, fretum trajicio) ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος. Eur. Iph. T. 267. Syn. διαπέμπω, διεκπεράω, διαβαίνω, διαπορεύω.

πορθμήϊον et πορθμεῖον, ου, τὸ, subst. (naulum) τούνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Call. fr. 110, 1. Syn. ναῦλον. Exp. ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Suid.

πορθμίς, ίδος, ἡ, subst. (linter quo transfretamus) δοῦναι κέλευσω πορθμίδ', ᾗ καθήσομαι. Eur. Hel. 1060. Epith. γλαφυρά, κυάνεα.

πορθμός, οῦ, ὁ, subst. (1. fretum, 2. trajectus) σχέδια πορθμὸν ἀμείψας. Aesch. Pers. 69. Syn. πόρθμευμα.

πορίζω, f. ίσω, Att. ιῶ, v. (viam aperio, invenio, suppedito) πόριζε δή, πόριζε. Eur. Alcest. 225. Syn. ἐκπορίζω, ἐξευρίσκω, τεχνάζομαι, ἐξετάζω, πορέω, παρέχω, εὐοδόω.

πόριμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. pervius, 2. transiens, 2. industrius) καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. Arist. Ran. 1429. Syn. πορευσιμος, εὔπορος, κερδαλέος.

πόρις, vid. πόρταξ.

ποριστής, οῦ, ὁ, subst. (1. qui suppeditat, 2. qui vectigalia colligit) καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς. Arist. Ran. 1505. Syn. ἐκλογιστής.

πόρκης, ου, ὁ, subst. (circulus quo cuspis hastae cum hastili firmiter jungitur) αἰχμὴ χαλκείη περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Il. ζ, 320.

πορνεῖον, ου, τὸ, subst. (lupanar) γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε. Arist. Vesp. 1283.

πόρνη, ης, ἡ, et 2. demin. πορνίδιον, ου, τὸ, subst. (scortum, meretrix) μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται. Arist. Equit. 1400. Vid. Nub. 993. Syn. ἑταίρη, ἑταιρίς, ἑταιρίστρια, κάσαυρα, κασαλβάς.

πορνοβοσκέω, v. (meretricem alo) εἰ πορνοβόσκουσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. Arist. Pax. 849.

πόρνος, ου, ὁ, subst. (cinaedus, scortator) οὐ τούς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεί. Arist. Plut. 155. Syn. μάχλος, μιαρός.

πόρος, ου, ὁ, subst. (1. trajectus, 2. via, 3. vectigal, 4. emolumentum) οὗτοι δὲ μακρὸν ἤλθομεν κώπῃ πόρον. Eur. Iph. T. 116. Syn. πορθμός, κέλευθος, τρίβος, μηχανή, φόρος, τέλος, δασμός, κέρδος. Epith. εὔκτιμενος, ἠμαθόεις, εὔξεινος, ἄξενος, σχιστός, ἄπορος, ἀγχίπλους, Ἀχερούσιος, ἱερός, ἁλμυρός, πορφυρόστρωτος, μορμύρων, σκότιος, ἀμείλιχος.

πορπακίζομαι et πορπάω, f. άσω, v. (fibulo) καὶ τήνδε μὴ πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα. Aesch. P. V. 61. Vid. Arist. Lys. 106. Syn. σφίγγω, περονάω.

πόρπαμα, ατος, τὸ, subst. (indumentum fibulatum) κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων. Eur. Herc. f. 954.

πόρπαξ, ακος, ὁ, et πόρπη, ης, ἡ, subst. (fibula) ταύτας

ἐὰν αὐτοῖσῐ τοῖς πόρπαξῐν ἄνᾰτἔθῆναι. Arist. Equit. 849. Vid. Eur. Phoen. 60. Syn. ὄχᾰνŏς, πĕρŏνη.

πορπᾰω, vid. πορπακῐζŏμαι.

πόῤῥω, Aeol. πόρσω et πόῤῥωθἔν, adv. (longe, procul, eminus) ἤδι, πᾰρᾰτἔτᾰται μᾰκρὰ πόῤῥω πάνῠ. Arist. Nub. 212. Vid. Pind. Ol. 3, 79. et Soph. Trach. 1006. Syn. μᾰκρŏθἔν, ἄπŏθἔν, ἔκᾰθἔν.

πορσαίνω et πορσύνω, f. ὑνῶ, v. (praebeo, suppedito) σωτῆρῐ πορσαίνοντᾰς Ὀλυμ–πῦρ. Pind. Isthm. 6, 11. Vid. Eur. Med. 1016. Syn. πŏρἔω, πᾰρἔχω, εὐτρἔπίζω, ἔτοιμάζω, ὑπηρἔτἔω.

πόρσω, vid. πόῤῥω.

πόρταξ, ᾰκŏς, πόρτῐς et πŏρῐς, ῐŏς, ὁ et ἡ, adj. (vetulus, juvencus) ἀμφῐ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ βαῖν᾽ ὥς τις πἔρῐ πόρτᾰκῐ μήτηρ. Il. ρ, 4. Vid. ε, 162. et Eur. Bacch. 726. Syn. μόσχŏς, δᾰμᾰλῐς, δᾰμᾰλη.

πορτῐτρŏφŏς, ου, ὁ et ἡ, (vetulos nutriens) ἡμἔν ἀν᾽ ἤπειρον πορτιτρŏφŏν, ἠδ᾽ ἀνᾰ νήσους. Hom. H. in Apoll. 21.

πορφῠρα, ας, ἡ, subst. (purpura) τρἔφουσᾰ πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον. Aesch. Agam. 932.

πορφῠρἔŏς, α, ŏν, et πορφῠρŏειδής, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (purpureus) εἷσεν δ᾽ ἐν κλισμοῖσῐ, τάπησῐ τἔ πορφῠρἔοισῐν. Il. ι, 200. Vid. Eur. Troad. 124. Syn. μἔλᾰς, σκŏτεινŏς.

πορφῠρευτῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (pertinens ad purpurarum venationem) κοιλωπŏς ἄγμος, πορφῠρευτῐκαὶ στἔγαί. Eur. Iph. T. 264.

πορφῠρῐς, ῐδŏς, ἡ, et πορφῠρῐων, ωνŏς, ὁ, subst. (1. vestis purpurea, 2. avis quaedam) πορφῠρὶς, κέρχνη, κŏλυμβῐς, ἀμπἔλῐς, φήνη, δρύοψ. Arist. Av. 304. Vid. 1249.

πορφῠρόστρωτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (purpura stratus) εὐθὺς γἔνέσθω πορφῠρόστρωτος πŏρŏς. Aesch. Agam. 883.

πορφῠρω, v. (purpureo colore nigrico, perturbor) ὡς δ᾽ ὅτἔ πορφύρῃ πἔλᾰγος μἔγᾰ κύμᾰτῐ κωφῷ. Il. ξ, 16. Syn. μἔλαίνŏμαι, τᾰράσσŏμαι, μἔριμνᾰω, καλχαίνω.

Πŏσειδᾰων et Πŏσειδῶν, ῶνŏς, ὁ, N. P. (Neptunus, deus maris) φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Πŏσείδαον καῖ Ἀθήνη. Il. υ, 115. Epith. ἐννŏσῐγαιŏς, γαιήŏχŏς, ἔνŏσιχθων, πόντῐŏς, ποντŏμἔδων, ἀγλαŏτρῐαίνης, ἄλῐŏς, εὐρῠκρείων, πἔρῐκλῠτŏς, ἔρῐκυδὴς, εὐρῠμἔδων, ποντŏπŏσείδων, τῐνάκτωρ γαίας, Ἰσθμῐŏς, ἄφθῐτŏς, κρείων, κλῠτŏς, ὀρσŏτρῐαίνης, κυᾰνŏχαίτης, ἐμμἔνἔς ἦτŏρ ἔχων, μἔγᾰλοσθἔνὴς, πρŏφρων, ἄναξ, πᾰτὴρ, ἔλἔλῐχθων, πἔτραῖŏς. Phr. γαίης κινητῆρᾰ, καὶ ἀτρῠγἔτοιŏ θᾰλάσσης Πόντῐŏν.

Πŏσειδώνῐŏς et Πŏσῐδήῐŏς, Dor. Πŏσειδάνῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (Neptunius, Neptuni sacer) Πŏσειδανίοις Ἀμυμωνίοις. Eur. Phoen. 195. (Dochm. dupl.) Vid. Od. ζ, 266.

πŏσῐς, ῐŏς, ὁ, subst. (maritus) τί σοι πρὸς Ἕκτŏρ᾽, ἢ γἔροντ᾽ εἴπω πŏσιν; Eur. Hec. 422. Syn. vid. ἀκοίτης.

πŏσῐς, ῐŏς, ἡ, et πŏτης, ητŏς, ἡ, subst. (potio, potus) οὐ πŏσῐς, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτŏς. Il. τ, 210. Vid. λ, 779. Syn. vid. πῶμᾰ.

πŏσŏς, et poet. πόσσŏς, η, ŏν, adj. (quantus?) πŏθος; πŏσος τις; b. σμικρŏς, ἡλῐκŏς Μŏλων. Arist. Ran. 55.

ποσσᾰκῐ, adv. (quoties?) *ποσσᾰκῐ δ' ἀργῠρέοιο̆ θεῆ πειρήσαο̆ τόξου;* Call. 3, 119.

ποσσῆμᾰρ, adv. (quot dies) *ποσσῆμαρ μέ̆μο̆νας κτε̆ρεῖζε̆με̆ν Ἕκτο̆ρᾰ δῖο̆ν.* Il. ω, 657.

πο̆τᾰγω, vid. *προ̆σᾰγω.*

πο̆τᾰείδω, vid. *προ̆σᾴδω.*

πο̆ταίνῐο̆ς, ον, ὁ et ἡ, adj. (recens dictus, recens) *σκε̆θρῶς τᾰ μέλλοντ', οὐδε̆ μοι πο̆ταίνῐο̆ν.* Aesch. P. V. 102. Syn. *νεᾰρο̆ς, νε̆ο̆χμο̆ς, νε̆ο̆ς, πρόσφᾰτο̆ς, ᾰδο̆κητο̆ς.*

πο̆τᾰμειβο̆μαι, Dor. pro *προ̆σᾰμειβο̆μαι*, q. v.

πο̆τᾰμηῐς, ῐδο̆ς, ἡ, et *πο̆τᾰμῐο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, et α, ο̆ν, adj. (fluvialis) *Νύμφαῐ ἑ̆λειο̆νο̆μοι πο̆τᾰμηῐδε̆ς, αἱ πε̆ρῐ κείνην.* Apoll. Rhod. 3, 1218. Vid. Eur. Troad. 1060.

πο̆τᾰμο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (fluvius) *πο̆τᾰμῶν τε̆ πηγαί, ποντῐων τε̆ κυμᾰτων.* Aesch. P. V. 89. Syn. *ῥεῖθρο̆ν, νᾶμᾰ, πηγή, ῥο̆ο̆ς, ῥε̆εθρο̆ν, ῥεῦσῐς.* Epith. *καλλῐγε̆φυρο̆ς, βάρβᾰρο̆ς, ῐε̆ρο̆ς, με̆γᾰς, χειμαῤῥο̆ς, ῥε̆ων, δεινο̆ς, δῐῐπε̆της, εὐῤῥειο̆ς, θεῖο̆ς, ξανθο̆ς, ᾰλιμυρήεις, βᾰθυῤῥο̆ο̆ς, δινήεις, δο̆νᾰκεὺς, κε̆λᾰδὼν, παρθε̆νῐο̆ς, βᾰθῠδίνης, εὔῤῥο̆ο̆ς, εὐρῠ ῥε̆ων, λᾰβρο̆ς, χειμάῤῥο̆ο̆ς, πλήθων, ὠκῠρο̆ο̆ς, ἀργῠρο̆δίνης, λαμπρο̆ς, μορμύρων, ἠχήεις, εὐκε̆λᾰδο̆ς, καλλιῤῥο̆ο̆ς, πορφῠρε̆ο̆ς, ἀργύρε̆ο̆ς.*

πο̆τανο̆ς, ἡ, ο̆ν, Dor. pro *πο̆τηνο̆ς* et *πο̆τητο̆ς*, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (volucer) *πο̆τανὰν εἴ σε̆ τις θε̆ῶν κτῐσαι.* Eur. Suppl. 630. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1240. Syn. vid. *πε̆τεινο̆ς.*

πο̆τᾰο̆μαι et *πο̆τε̆ο̆μαι*, v. (volo) *ἔνθᾰ καῐ ἔνθᾰ πο̆τῶνταῐ ᾰγαλλο̆με̆ναι πτε̆ρῠγεσσῐν.* Il. β, 462. Vid. Od. ω, 7. Syn. *πε̆το̆μαι, ᾰνίπτᾰμαι.*

πο̆ταυγάζω, Dor. pro *προ̆σαυγάζω*, q. v.

πο̆ταυλε̆ω, Dor. pro *προ̆σαυλε̆ω*, q. v.

πο̆τε̆, adv. (1. quando? 2. aliquando) *ἦ εἰ δή πο̆τε̆ τοι κᾰτᾰ πίο̆νᾰ μηρῐ ἔκηᾰ.* Il. α, 40.

πο̆τε̆ρο̆ς, α, ο̆ν, adj. (uter?) *πο̆τε̆ρᾰ δ' ἐ̆ν οἴκοις, ἢ 'ν ᾰγροῖς ὁ Λάῐο̆ς.* Soph. Oed. R. 112.

πο̆τή, ῆς, ἡ, subst. (volatus) *αἰθυίῃ δ' εἰκυῖᾰ, πο̆τῇ ᾰνε̆δύσᾰτο̆ λίμνης.* Od. ε, 337. Syn. *πτῆσῐς, πτῆμᾰ.*

πο̆τηνο̆ς, vid. *πο̆τανο̆ς.*

πο̆τήρ, ῆρο̆ς, ὁ, et *πο̆τήρῐο̆ν*, ου, τὸ, subst. (poculum) *πο̆τῆρᾰ δ' ἐν χείρεσσῐ κισσῐνὸν λᾰβών.* Eur. Alcest. 772. Vid. Arist. Equit. 124. Syn. *δε̆πᾰς, ἔκπωμᾰ, κῠλιξ, κο̆τῠλη.*

πο̆τὴς, vid. *πο̆σῐς*, potio.

πο̆της, ου, et superl. *πο̆τίστᾰτο̆ς*, η, ο̆ν, adj. (bibulus) *οἴμοι· τῐ γάρ μοι τὸν πο̆την ἦπτες λῠχνο̆ν;* Arist. Nub. 57. Vid. Thesm. 742.

πο̆τητο̆ς, vid. *πο̆τανο̆ς.*

πο̆τῐ, Dor. pro *προ̆ς*, q. v.

Πο̆τιδαία, ας, ἡ, N. P. (Potidaea, urbs Macedoniae) *σε̆ δ' ἐκ Πο̆τιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδᾰ δε̆κᾰ τᾰλαντᾰ.* Arist. Equit. 438.

πο̆τῐδορπῐο̆ς, vid. *προσδορπῐο̆ς.*

πο̆τίζω, v. (potum praebeo, aquatum duco) *Δάφνῐς ὁ τὼς*

ταύρως καὶ πόρτιᾶς ὧδε πὄτίσδων. Theocr. 1, 121. Syn. ἐμπίζω, ἄρδω.

πὄτίστᾶτὄς, vid. πὄτης.

πὄτμὄς, ου, ὁ, subst. (sors, fatum, mors) εὐδαίμὄν ὕμὶν πότμὄν ἐξαγγέλλὄμαι. Eur. Ion. 1605. Syn. εἱμαρμένη, πέπρωμένη, μοῖρᾶ, μὄρὄς, θᾶνᾶτὄς. Epith. ἄπὄτμὄς, θεὄμᾶνὴς, πρὄδηλὄς, μέλεὄς, φὄνιὄς, εὐαίων, ἄπᾶτωρ, εὐτὕχὴς, κᾶκὄτὕχὴς, κοινὄς, ἀδευκὴς, ἀεικὴς, δὄλιὄς, δὄλὄεις, λευγᾶλεὄς, δᾶκρὔὄεις, ὀλὄὄς, λὕγρὄς, ἄθλιὄς, ὄμοιὶὄς, ἄφυκτὄς, τλήμων, ἀναιὄιὄς, ὠκὔς.

πὄτνιᾶ et πὄτνᾶ, ἡ, adj. (venerandus, augustus) ὦ πὄτνιᾶ λήθη τῶν κᾶκῶν, ὡς εἶ σὄφὴ. Eur. Or. 207. Vid. Troad. 292. Syn. σεμνὴ, σεβᾶσμιὄς, ἐντιμὄς, τιμιᾶ.

πὄτνιᾶδες, ων, αἱ, adj. (clamantes, furore percellentes, furentes) Βάκχας πὄτνιᾶδᾶς εἰσιδὼν, αἳ τῆσδε γῆς. Eur. Bacch. 653. Syn. μᾶνιώδης, μᾶνιᾶς.

πὄτνιᾶνακτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (dominatu venerandus) Αἰὄλιδα Σμύρνην ἀλἴγειτὄνᾶ ποτνιᾶνακτὄν. Hom. H. 37, 3.

πὄτὄς, ἡ, ὄν, adj. (potabilis, potus) πὄτερᾶ δὲ χριστὄν, ἢ πὄτὄν, τὸ φᾶρμᾶκὄν; Eur. Hipp. 518. Syn. vid. πῶμᾶ. Epith. ἀσθένέστερὄν, ὕδρηρὄν, ἄκρητὄν, ἡδὔ, θειὄν, ἀμβρὄσιὄν, εὐώδες, λυσιπὄνὄν.

ποῦ et πού, adv. (ubi? alicubi) ποῦ τὴν ἄνασσαν δή πὄτ' οὖσᾶν Ἴλιὄν. Eur. Hec. 482. Syn. οὗ; ἵνᾶ; ἔνθᾶ; ὄπου;

πουλὕβὄτειρᾶ, vid. πὄλὕβὄτειρᾶ.

Πουλὕδᾶμας, Ion. pro Πὄλὕδᾶμας, αντὄς, ὁ, N. P. (Polydamas) οἱ δ' ἐς Πανθὄίδην ἀγᾶπήνὄρᾶ Πουλὕδᾶμαντᾶ. Il. ν, 756. Epith. ἀμὕμων, ἀμώμητὄς, ἄναξ, ἐγχέσπᾶλὄς, πέπνυμένὄς.

πουλὕμέδιμνὄς, Ion. pro πὄλὕμέδιμνὄς, q. v.

πουλὕμέλᾶθρὄς, Ion. pro πὄλὕμέλᾶθρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (multorum tectorum) vid. πὄλὕπτὄλἴς.

πουλὕπους, Ion. pro πὄλὕπους, q. v.

πουλὕς, Ion. pro πὄλὕς, q. v.

πούς, πὄδὄς, ὁ, subst. (pes) vid. J. Pollux, lib. 2. §. 194. Ἑκάβη· πέρᾶ γὰρ ἤδ' ὕπὲρ σκηνὴν πὄδᾶ. Eur. Hec. 53. Syn. πέζᾶ, βᾶσὶς, κῶλὄν. Epith. τλήμων, νὄστἴμὄς, λαιψηρὄς, τὔφλὄς, πᾶρᾶφὄρὄς, ἤσὕχὄς, γέρων, βὄηδρὄμὄς, ἔνὄπλὄς, ὕστερὄς, αἰθέριὄς, δαρὄς, ἀνὄσιὄς, ὀρθὄς, πεδοστἴβὴς, ταύρειὄς, τᾶχὔς, ἄκρὄς, νειᾶτὄς, αἰὄλὄς, λἴπᾶρὄς, ὠκὔς, ἀπᾶλὄς, ἄωρὄς, ἐρίγδουπὄς, καρπᾶλἴμὄς, διερὄς, ἀμβρὄσιὄς, θὄὄς, σφᾶλερὄς, ἀκᾶμᾶτὄς, στἴβᾶρὄς, στερεὄς, κᾶλὄς, κραιπνὄς, τρὄμερὄς, ἀργᾶλεὄς, ἀργὕρεὄς.

πρᾶγμᾶ, Ion. πρῆγμᾶ, ᾶτὄς, et πρᾶγὄς, εὄς, τὸ, subst. (res, negotium) πρᾶγμ' ἐς χέρας λᾶβὄντ' ἀπωσασθαι τὸδε. Eur. Hec. 1224. Vid. Theogn. 1074. et Arist. Av. 112. Syn. χρῆμᾶ, ἔργὄν, πρᾶξις, πᾶθὄς.

πρᾶγμᾶτεὔὄμαι, v. (negotior) τοῖς σὄφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγμᾶτευὄμην. Arist. Nub. 526. Syn. ἐπἴχειρέω, διᾶπὄνεὄμαι, ἐπἴμελέὄμαι, ἐνεργέω, ἐπἴτηδεύω.

πρᾶγμᾶτἴὄν, ου, τὸ, subst. (res parva) οὐδ' ἑλκὄμενὄς περὶ πραγμᾶτίου γλισχραντἴλὄγεξεπἴτρίπτου. Arist. Nub. 1004.

πραγμᾰτοδίφης, *εος*, ὁ et ἡ, adj. (qui litem scrutatur) *καὶ πραγμᾰτοδίφης. εἶτᾰ δέομαι πτέρᾰ λᾰβών.* Arist. Av. 1224. Syn. *δῐκολογος.*

πρᾱγος, vid. *πρᾱγμᾰ.*

πρακτὴρ, Ion. *πρηκτὴρ*, *ῆρος*, et *πράκτωρ*, *ορος*, ὁ, subst. (1. actor, 2. mercator, 3. coactor tributorum) *ἀρχὸς ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρές ἔασιν.* Od. ϑ, 162. Vid. Arist. Ran. 1322. Syn. *ἐργᾰτης, ἔμπορος.*

πρακτήριος, ου, ὁ et ἡ, et *πρακτῐκος*, ή, όν, adj. (efficax, strennus) *πειθὼ δ' ἕποιτο, καὶ τύχη πρακτήριος.* Aesch. Suppl. 632. Vid. Arist. Equit. 91. Syn. *δραστήριος.*

πράκτωρ, vid. *πρακτήρ.*

πράμνειος et *πράμνῐος*, ου, ὁ et ἡ, adj. (sc. *οἶνος*, vinum Pramnium ita dictum vel a rupe quadam, [sc. in Icaria insula,] vel a *πραΰνειν*, mitigare) vid. omnino Schol. Hom. Od. κ, 235. *οἴνῳ Πραμνείῳ· ἔπῐ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.* Il. λ, 638. Vid. Arist. Equit. 107.

πρᾰν, vid. *πρώην.*

Πραξᾰγορας, ου, ὁ, et 2. *Πραξᾰγορα*, ας, ἡ, N. P. (1. Praxagoras, 2. Praxagora) *Πραξᾰγορας τάδε δῶρᾰ θεοῖς ἀνέθηκε Λῠκαίου.* Anacr. 189. Vid. Arist. Eccl. 124.

Πραξῐνοη, ης, ἡ, N. P. (Praxinoë) *Πραξῐνοα, πολλῷ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.* Theocr. 15, 5.

πρᾶξῐς, Ion. *πρῆξῐς*, έως, ἡ, subst. (effectus, actio) *κοὐκ οἶδᾰ πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων.* Eur. Hipp. 1008. Vid. Od. γ, 82. Syn. *πρᾱγμᾰ.* Epith. *φόνῐα, κοινή, ὠκεῖᾰ, ἄδῐκος, ἀγᾰθή, φίλη.*

Πραξῐτέλης, εος, ὁ, N. P. (Praxiteles, sculptor celeberrimus) *ἔργον Πραξῐτέλευς· τῷ παιδὶ δὲ ταῦτᾰ φῠλάσσω.* Theocr. 5, 105.

πρᾳόνως, adv. (leniter) *σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχῠλ', ἀλλᾰ πρᾳόνως.* Arist. Ran. 856.

πρᾷος, comp. *ότερος*, superl. *ότᾰτος*, *πραΰς*, et Ion. *πρηΰς*, superl. *ὑτᾰτος*, adj. (placidus, mitis) *ὁ θὴρ δ' ἡμῖν πρᾷος, οὐδ' ὑπέσπᾰσε.* Eur. Bacch. 436. Syn. *ἥμερος, μᾰλᾰκος, ἤπῐος.*

πρᾰπῐς, ῐδος, ἡ, subst. (pectus, mens, ingenium) *Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πρᾰπῐδεσσῐ.* Il. α, 608. Syn. *φρὴν, ἐπῐνοια.*

πρᾰσῐᾰ, ᾱς, ἡ, subst. (area in horto) *ἰὼ πρᾰσιαὶ τρισάθλῐαι, καὶ πεντᾰκῐς.* Arist. Pax. 242.

Πρασσαῖος, ου, ὁ, N. P. (Prassaeus, nomen ranae) *Πρασσαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνουν προπεσόντᾰ.* Hom. Batrach. 251.

Πρασσοφᾰγος, ου, ὁ, N. P. (Prassophagus, nomen ranae) *Πρασσοφᾰγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκῠσε Κνισσοδιώκτην.* Hom. Batrach. 229.

πράσσω, Ion. *πρήσσω* et *πράττω*, f. ξω, v. (facio, ago) *αὐτομᾰτᾰ πράξας τἀγᾰθ' εὐτῠχέστᾰτᾰ.* Eur. Hel. 718. Syn. *δῐαπράσσω, ποιέω, ἄνῠω, ἐργάζομαι.*

πρατος, ή, όν, adj. (vendendus, vendibilis) *πρατόν νῐν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο.* Soph. Trach. 276. Syn. *ὤνῐος.*

πραΰμητῐς, ῐδος, adj. (leni et miti consilio agens) τᾷ μὲν ὁ Χρυσόκομας πραΰμη-τιν. Pind. Ol. 6, 71.

πραΰνω, Ion. πρηΰνω, v. (lenio, mansuefacio) ὀργὴν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας. Phryx 11, 3. Vid. Apoll. Rh. 3, 190. Syn. κατᾰπραΰνω, κηλέω, θέλγω, μαλάσσω, τιθάσσω, ἐκμειλίσσω, πεπαίνω, ἐξιλάσκομαι.

πραΰς, vid. πρᾶος.

πρέμνον, ου et ὅθεν, τὸ, subst. (stipes, stirps, caudex) ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρεμνὰ ταυτί. Arist. Lys. 267. Syn. κορμὸς, ἔρνος.

πρεπόντως, adv. (convenienter, decenter) κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις, προονείμασθαι δὲ πρεπόντως. Arist. Av. 563. Syn. vid. εὐκόσμως.

πρεπτὸς, ή, όν, et πρεπώδης, εος, ὁ et ἡ, adj. (decens, conveniens) πρεπτῶν ἀγώνων, οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ σύ. Aesch. Eum. 917. Vid. Arist. Plut. 797. Syn. πρόσφορος, ξύμφορος, εὐπρεπὴς, εὐσχήμων, καλός.

πρέπω, v. (1. decorus sum, 2. excello) τί χρῆμα κούρᾳ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; Eur. Alcest. 528. Syn. διαπρέπω, μεταπρέπω, κρατιστεύω, διαφέρω, λάμπω. Syn. v. πρέπει impers. προσήκει, ἔοικε, χρὴ, εὐλόγως ἔχει.

πρέσβα, πρέσβειρα, ας, πρεσβῦτις et πρέσβηϊς, ιδος, ἡ, adj. (1. aetate provecta, 2. veneranda) πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται. Il. τ, 91. Vid. Apoll. Rh. 4, 800. Eur. Hec. 830. et Hom. Hymn. 28, 3. Syn. 2. σεμνὸς, ἔντιμος.

πρεσβεία, ας, ἡ, et πρέσβευμα, ατος, τὸ, subst. (1. vetustas, 2. legatio, 3. dignitas) ἑδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν. Aesch. Pers. 4. Vid. Eur. Rhes. 933. Syn. κηρύκευμα.

πρέσβειρα, vid. πρέσβα.

πρεσβεὺς, έως, Ion. ῆος, ὁ, subst. (1. senex, 2. legatus) κόραξ πατάξας τὸν γε σὸν τοῦ πρεσβέως. Arist. Acharn. 93. Syn. πρέσβυς.

πρεσβεύω, v. (1. honoro, 2. antecello, legationis munere fungor) καὶ τοὺς σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. Eur. Hipp. 5. Syn. τιμάω, προτιμάω, πρεσβεὺς εἰμί.

πρεσβήϊον, Ion. pro πρεσβεῖον, ου, τὸ, subst. (donum honoris et virtutis causa datum) πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω. Il. θ, 289. Syn. τίμιον.

πρέσβηϊς, vid. πρέσβα.

πρέσβιστος, vid. πρέσβυς.

πρέσβος, εος, τὸ, subst. (honor, reverentia) βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Aesch. Pers. 629. Syn. κῦδος.

πρεσβυγενὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (natu maximus) πρεσβυγενὲς Πριάμῳ. Eur. Troad. 595. Syn. πρεσβύτατος, πρωτόγονος, προτερηγενής.

πρέσβυς, υος, comp. ύτερος, superl. ύτατος, et πρέσβιστος, η, ον, et πρεσβύτης, ου, adj. (1. senex, antiquus, 2. honoratus) τὸν πρέσβυν οἱ μέτεστι. Arist. Vesp. 1451. Vid. Acharn. 178. Syn. γέρων, γεραιός, πρεσβεὺς, τίμιος, ἔνδοξος.

πρεσβυτικὸς, ή, όν, adj. (senilis, priscus) πρεσβυτικὸν

τῐ, τὸν τρŏπον μιμούμĕναι. Arist. Eccl. 278. Syn. γĕροντῐκŏς, γĕρων, πᾰλαιŏς, ἀρχαῖŏς.

πρεσβῦτῐς, vid. πρέσβᾰ.

πρεσβυτŏδŏκŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (senes excipiens) καὶ γĕρᾰροῖσῐ πρεσβυ-τŏδŏκοι. Aesch. Suppl. 675.

πρευμĕνειᾰ, ας, ἡ, subst. (benevolentia, placabilitas) ἥκω λᾰβοῦσα πρευμĕνειᾰν· ἀλλᾰ μĕ. Eur. Or. 1317. Syn. εὐμĕνειᾰ, εὔνοιᾰ, ἡμĕρŏτης, ἠπῐŏτης, εὐοργησῐα.

πρευμĕνὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (propitius, placabilis, mitis) τῐνος θεῶν βρŏτῶν τĕ πρευμĕνοῦς τῠχών; Eur. Dan. 9. Syn. εὐμĕνὴς, πρᾳŏς, εὔνοŏς, φῐλŏφρων, ἤπιŏς, πρŏφρων.

πρευμĕνῶς, adv. (miti vel propitio modo) γῇ τĕ, καὶ φθῐτοῖς χĕασθαι· πρευμĕνῶς δ' αἰτοῦ τᾰδĕ. Aesch. Pers. 225. Syn. εὐμĕνῶς, ἠπίως, ἀγᾰνῶς.

πρηγŏρεὼν, ῶνŏς, ὁ, subst. (ingluvies) ἦν δĕ που δειπνῆτĕ, πρηγŏρεῶνᾰς ὑμῖν πέμψŏμĕν. Arist. Av. 1113. Syn. λαιμŏς.

πρήθω, f. σω, v. (incendo) χρυσοῖς δĕ φωνεῖ γρᾰμμᾰσιν, πρήσω πŏλῐν. Aesch. Sept. c. Theb. 430. Syn. καίω, ἀνᾰπρήθω, ἐκπρήθω, πίμπρημῐ, ἀνάπτω, κᾰτᾰφλĕγω.

πρηκτὴρ, vid. πρακτὴρ.

πρημαίνω, v. (vehementer spiro) πλŏκᾰμους θ' ἑκᾰτογκĕφᾰλα Τυφῶ, πρημαινούσας τĕ θῠέλλας. Arist. Nub. 336. Exp. λᾶβρῶς φυσάω.

πρηνὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (pronus) ἤρῐπĕ δὲ πρηνὴς, ἀρᾰβησĕ δĕ τεύχĕ ἐπ' αὐτῷ. Il. ε, 58. Syn. κᾰτᾰφĕρης, πρŏπĕτης, κᾰτᾰφŏρŏς.

Πρηξῐδῐκη, ης, ἡ, N. P. (Praxidice) Πρηξῐδῐκη μὲν ἔρεξĕν, ἐβούλησεν δĕ Δύσηρῐς. Anacr. 193.

πρήσσω, vid. πράσσω.

πρηστὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (turbo igneus e nubibus prorumpens) μĕγᾰλῳ τυφῷ, καὶ πρηστῆρῐ. Arist. Lys. 974. Syn. ἄελλᾰ, λαίλαψ, ἀστρᾰπὴ, κĕραυνŏς.

πρηῢς, Ion. pro πραῢς, vid. πρᾳŏς.

πρηὼν, vid. πρὼν.

πρῐᾰμαι, v. (emo, redimo, conduco) πŏσιν πρῐασθαι χρημᾰτων ὑπερβŏλῇ. Eur. Med. 235. Syn. ὠνĕŏμαι, ἀγŏράζω, ἐκπρῐᾰμαι, πῐπράσκω, πέρνημῐ.

Πρῐᾰμῐδης, ου, ὁ, patronym. (Priamides) νεώτᾰτος δ' ἦν Πρῐᾰμῐδῶν· ὃ καὶ μĕ γῆς; Eur. Hec. 13.

Πρῐᾰμῐς, ῐδŏς, ἡ, adj. (Priameïa) ὃν εἶδŏν, εἶδŏν ἐν πῠλαισῐ Πρῐᾰμῐσῐ. Eur. Orest. 1489.

Πρῐᾰμŏς, ου, ὁ, N. P. (Priamus) οὐχ ἥδĕ Πρῐᾰμου τοῦ μĕγ' ὀλβῐου δᾰμᾰρ; Eur. Hec. 491. Epith. ἀγᾰκλὴς, ἄναξ, βᾰσῐλεὺς, διŏτρĕφὴς, δαΐφρων, Δαρδᾰνῐδης, ἐϋμμĕλῐŏς, θĕŏειδὴς, γĕρων, μĕγᾰς, μĕγᾰλήτωρ, δῖος, εὐτĕκνŏς, πŏλῠτĕκνŏς, Λαŏμĕδοντιᾰδης, θĕŏφιν μήστωρ ἀτᾰλαντŏς, ἰσŏθĕος φώς.

Πρῐηπŏς, ου, ὁ, N. P. (Priapus, deus hortorum et vinearum) πάντĕς ἀνηρώτευν, τί πᾰθοι κᾰκŏν· ἦνθ' ὁ Πρῐηπŏς. Theocr. 1, 81. Epith. μĕλάγχλαινŏς.

πρῖν, adv. (1. prius, ante, 2. priusquam, 3. donec) Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν [1]) ἔχων ἀστεμφέᾰ βουλήν. Il. β, 344.

πρινῑδῐον, ου, τό, demin. (parva ilex) καὶ πρινιδίοις οἰκήσουσιν. Arist. Av. 616.

πρίνῐνος, η, ον, et *πρινώδης*, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (iligneus, durus) οἷον ἐξ ἀνθρᾰκων πρινίνων. (Cretic. trim.) Arist. Ach. 667. Vid. Vesp. 382. Syn. στέρεος, σκληρός.

πρῖνος, ου, ὁ, subst. (ilex) σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς. Arist. Ran. 882.

πρινώδης, vid. πρίνῐνος.

πριστός, ή, όν, adj. (serratus) πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμᾰσι. Eur. fr. Tel. 25. Syn. ἐμπρισθεὶς, τμητός.

πρίω, v. (1. serra seco, 2. constringo, 3. frendeo) σάφὲς δ' ἂν εἰπεῖν οὐδὲ ἕν. b. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντᾰς. Arist. Ran. 927. Syn. ἀποπρίω, κατᾰπρίω, σχίζω, κόπτω, δέω, δεσμεύω.

πρίων, ονος, ὁ, subst. (serra) μορφῇ μάλιστ' εἰκασтόν, ὥστε πρίονος. Soph. Trach. 701. Epith. ὀδοντωτός.

πρό, praep. cum genitiv. (ante, coram, prae, pro) πλήρης πρὸ τύμβου, οἷς κόρης ἐπὶ σφαγάς. Eur. Hec. 520.

προᾰγορεύω, f. σω, v. (praedico, praenuncio) προᾰγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμήν. Arist. Lys. 1214. Syn. προειπόν, κηρύσσω.

προᾰγω, f. άξω, v. (produco, promoveo, deduco, praeeo) ἀλλᾰ καὶ ὡς προάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρᾰ. Hom. H. in Apoll. 272. Syn. κατᾰγω, προελαύνω, προπέμπω, παρᾰπέμπω, ἡγέομαι.

προᾰγωγεύω, v. (prostituo) αὐτὸς ἑαυτὸν προᾰγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. Arist. Nub. 976. Syn. προΐστημι, κατᾰπορνεύω.

προᾰγωγός, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (leno) οὐ προᾰγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος. Arist. Ran. 1079.

προαιρέω, 2. aor. εἷλον, v. (promo, constituo, praefero) αὐταῖσι τᾰμιείου προαιρούσαις λᾰβεῖν. Arist. Thesm. 419. Syn. προφέρω, ἐκφέρω, προκρίνω.

προᾰλής, έος, ὁ et ἡ, adj. (declivis, proclivis) χώρῳ ἐνὶ προᾰλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντᾰ. Il. φ, 262. Syn. πρηνής, προπετής, πρόχειρος.

προᾰνᾰβάλλομαι, v. (praeludo) ἄττ' ᾄσεται, προᾰνᾰβάλλεται, μοι δοκεῖ. Arist. Pax. 1267. Syn. προκατάρχομαι.

προᾰστεῖον, ου, τό, subst. (suburbium) τύμβον κατόψει ἑκτὸν ἐκ προαστίου. Eur. Alcest. 852.

προαυδάω, v. (praedico, denuntio) ἱερὸν πόλεμον προαυδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν. Arist. Av. 556. Syn. προερέω, προλέγω, πᾰραγγέλλω, ἀπαγγέλλω.

προβάδην, adv. (inter progrediendum) μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Hes. Op. 727.

προβᾰθύς, εῖα, ύ, adj. (profundus) εὐρύς τε προβᾰθύς τε καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι. Apoll. Rhod. 4, 283.

προβαίνω, f. βήσομαι, προβιβάω et προβίβημι, v. (praegredior, procedo, succedo) κᾰραδόκῶ τάχειθεν, οἱ προβή-

[1]) πρὶν ap. Hom. ictu metrico saepe producitur, est ubi etiam ap. Atticos, ut Aesch. Pr. V. 481. Eccl. 857.

σĕται. Eur. Med. 1114. Vid. Il. π, 609. et ν, 18. Syn. πρŏέρχŏμαι, πρŏχωρĕω, ἐκβαίνω, πρŏπŏδίζω, πρŏμŏλĕω, πρŏκόπτω, πρŏνĕμŏμαι.

Πρŏβακχήῐŏς, ου, adj. (Bacchicus) Πρŏβακχήῐĕ δαῖμŏν. Eur. Bacch. 407.

πρŏβάλλω, et Ion. imp. πρŏβάλεσκŏν, v. (projicio, emitto) ψυχὴν πρŏβάλλοντ' ἐν κύβοισῐ δαιμŏνŏς. Eur. Rhes. 183. Vid. Od. ε, 331. Syn. 'ἀπŏβάλλω, πρŏτείνω, ἀποῤῥίπτω.

πρŏβᾰσῐς, ĕως, ἡ, subst. (progressus, proventus) ὑμĕᾶς ἐσθĕμĕναι κειμήλῐᾰ τε πρŏβᾰσίν τĕ. Od. β, 75. Syn. πρŏκŏπή, ἔπῐδŏσῐς, πρŏσŏδŏς.

πρŏβᾰτῐŏν, ου, τὸ, subst. (ovicula) βληχώμĕνοί τĕ πρŏβᾰτίων. Arist. Plut. 293.

πρŏβᾰτŏγνώμων, ŏνŏς, adj. (qui inter oves discernit) ŏστις δ' ἀγᾰθὸς πρŏβᾰτογνώμων. Aesch. Agam. 768.

πρŏβᾰτŏν, ου, τὸ, subst. (ovis) κἄπειτᾰ τούτοις τοῖς πρŏβᾰτοισῐ μοι δŏκεῖ. Arist. Vesp. 34. Syn. 'ŏῖς, μῆλŏν. Epith. εἰρŏπŏκŏν, εὐτρĕφĕς.

πρŏβᾰτŏπώλης, ου, subst. (ovium venditor) τὸν πρŏβᾰτŏπώλην ἥν ἄρ' ἀπŏλέσθαι χρĕών. Arist. Equit. 138.

πρŏβημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (progressus) ἐμβὰς γĕρόντων εὐρῠθμοις πρŏβήμᾰσιν. Arist. Plut. 759.

πρŏβῐβάω et πρŏβῐβημῐ, vid. πρŏβαίνω.

πρŏβλĕπω, vid. πρŏδέρκŏμαι.

πρŏβλημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (eminentia, munimentum) πρŏβλήμᾰτ', αἶθὸν τ' ἐξᾰμύνασθαι θĕοῦ. Eur. Suppl. 219. Syn. πρŏβŏλή, ἔρῠμᾰ.

πρŏβλής, ῆτŏς, ὁ et ἡ, adj. (prominens) εἱστήκει προβλῆτŏς ἐπεμβĕβᾰὼς σκŏπĕλοιŏ. Apoll. Rhod. 4, 1681.

πρŏβλητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (projectus) ῥιφθῶ κυσὶ πρŏβλητŏς, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Soph. Aj. fl. 831. Syn. ἐκβλητŏς, ἀπŏβλητŏς.

πρŏβλώσκω, v. (progredior) προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἄκην ἔμĕναι πᾰρᾰ ἔργου. Il. φ, 385. Syn. ἐκβαίνω, ἐκπŏρεύŏμαι, ἔξειμῐ, πρŏβαίνω.

πρŏβŏάω, f. ήσω, v. (clamo prae aliis, exclamo) ὡς τώγε πρŏβŏῶντĕ μᾰχην ὤτρυνŏν 'Ἀχαιῶν. Il. μ, 277. Syn. πρŏφωνĕω, ἐκβŏάω.

πρŏβŏλαιŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (exporrectus) δούρᾰτῐ δὲ πρŏβŏλαιῳ, ὑπ' ἀσπῐδῐ νῶτŏν ἔχοντᾰ. Theocr. 24, 123. Syn. πρŏβλής, πρŏβλητŏς.

πρŏβŏλή, ῆς, ἡ, subst. (1. objectus, 2. propugnaculum) θᾰνᾰτου πρŏβŏλᾰν. Eur. Orest. 1496. Syn. πρŏβλημᾰ, εἶλᾰρ.

πρŏβŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ante positus, prominens) et subst. ὁ, (promontorium, propugnator) λάμπων, πρŏβŏλŏς ἐμŏς. Arist. Nub. 1161. Syn. πρŏβλής, πρŏβλητŏς, πρών, πρŏμᾰχŏς, πρŏμŏλŏς, προστᾰτης.

πρŏβουλεύω, v. (consulo, provideo) καὶ κήδŏμαί σου, καὶ πρŏβουλεύω πᾰλαι. Arist. Equit. 1339. Syn. πρŏνŏĕω.

πρŏβούλŏμαι, perf. med. βĕβουλᾰ, v. (potius cupio) οἱ-

καὶ ἔχειν· καὶ γὰρ ῥᾶ Κλυταιμνήστρας πρόβεβουλά. Il. α, 113. Syn. πρόκρίνω, προτιμάω.

πρόβουλόπαις, παιδός, adj. (consilio prognatus, vel posteris consulens) πρόβουλόπαις ἄφερτος, ἄτας. Aesch. Agam. 377.

πρόβουλός, ου, ὁ, subst. (1. qui ante alios consultat, 2. senator) νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ τοῖς πρόβούλοις ἀντίκρυς. Arist. Lys. 609. Syn. βουλευτής, μητιέτης, σύμβουλός.

πρόβύω, f. ύσω, et πρόβύσσω, v. (emungo) κάρφος χάμαθεν οὐ νῦν λαβὼν, τὸν λύχνον πρόβυσόν. Arist. Vesp. 249. Vid. 250. Syn. ἀπομύττω, προμύσσω.

πρόβωμιόν, ου, τὸ, subst. (vestibulum arae) ἕλκει βιαίως Ζηνὸς εἰ πρόβωμίων. Eur. Heracl. 80.

πρόγενειός, ου, ὁ, adj. (promissam barbam habens) Νύμφα, καὶ πρόγενειός; ἀπάγξασθαί μὲ ποίησεις. Theocr. 3, 9. Syn. εὐγένειός, εὐπώγων.

πρόγενέστερός, α, όν, adj. (1. major natu, 2. venerabilior) εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς πρόγενέστερός εἴη. Od. δ, 205. Syn. πρεσβύτερός, πάλαιότερός.

πρόγεννήτωρ, ορός, πρόγονός, ου, et πρόγεννητήρ, ῆρός, ὁ, subst. (progenitor) πάλαιῶν πρόγεννητόρων. Eur. Hipp. 1377. Vid. Arist. Av. 543. Syn. πρόπατωρ, πρόγενέστερός, πρότερηγένής.

πρόγιγνώσκω et πρόδάημι, v. (ante cognosco, constituo) τότε στενάζειν καὶ πρόγιγνώσκειν ἐχρῆν. Eur. Hipp. 1075. Vid. Od. δ, 396.

πρόγινόμαι, v. (praecedo, procedo) ἄμφω ὁμοῦ πρόγένοντό πυρὸς σέλας ἀμπνείοντές. Apoll. Rhod. 3, 1291. Syn. πρόάγω, πρόβαίνω, πρόμόλέω, πρόχωρέω.

πρόγονός, vid. πρόγεννήτωρ.

πρόγράφω, f. ψω, v. (prius scribo, proscribo) σκόπειν, ὅ τι ἂν πρόγράφωμέν ἐν τοῖς πινάκιοις. Arist. Av. 450.

πρόδάημι, vid. πρόγιγνώσκω.

πρόδειδω, f. σω, v. (ante metuo) οὐκ οὖν πρόδείσας εἰμὶ τῷ γὲ νῦν λόγῳ. Soph. Oed. R. 90. Syn. πρόφοβέόμαι, πρόδειμαίνω.

πρόδειέλός, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui ante vesperam aliquid agit) ἤτοι ὁ μὲν σήραγγά πρόδειέλός ἔστιχέν εἰς ἥν. Theocr. 25, 223.

πρόδείκνυμι, f. ξω, v. (praemonstro) σκήπτρῳ πρόδεικνὺς, γαῖαν ἐμπόρεύεται. Soph. Oed. R. 456. Syn. πρόσημαίνω, πρόφαίνω, ἐπαγγέλλω.

πρόδέρκόμαι, πρόβλέπω et προείδω, v. (praevideo) θνητοὺς δ' ἔπαυσα μὴ πρόδέρκεσθαι μόρόν. Aesch. P. V. 256. Vid. Arist. Ran. 1521. et Pind. Nem. 1, 40. Syn. πρόλεύσσω, πρόγιγνώσκω.

πρόδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. (manifestus) πρόδηλός ἄρ' ὁ πότμός. Eur. Or. 187. Syn. vid. ἀρίδηλός.

πρόδιδάσκω, f. ξω, v. (prius doceo) ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ τι περ μέλλεις, πρόδιδάσκειν. Arist. Nub. 476.

πρόδίδωμι, f. δώσω, v. (1. prodo, 2. prius do) πρόδίδωσι,

παῖδάς τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα. Eur. Ion. 441. Syn. *ἀπολείπω, ἐκλείπω.*

πρόδικος, ου, ὁ, subst. et N. P. (justitiae defensor, patronus) *ἔρ-πει προδίκοις Ἀτρείδαις.* Aesch. Agam. 438. Syn. *συνήγορος, προστάτης, σύνδικος.*

προδοκή, ης, ἡ, subst. (angustus locus, insidiis aptus) *πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι.* Il. δ, 107. Syn. *ἐνέδρα, λόχος, ἐγκρυμμα.*

πρόδομος, ου, ὁ, subst. (atrium, vestibulum) *ὦκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἐνὶ τόξα τανύσσας.* Apoll. Rh. 3, 278. Syn. *πρόθυρον, προθύραιον, αἴθουσα, παστάς.*

προδοσία, ας, ἡ, subst. (proditio) *ἤ με προύδωκεν; b. καλήν γε προδοσίαν δικαιά δρᾶν.* Eur. Hel. 1632.

προδότης, ου, ὁ, et **προδότις**, ιδος, ἡ, subst. (proditor) *οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;* Eur. Ion. 863. Vid. Arist. Thesm. 400.

πρόδοτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (proditus) *πρόδοτος ἐκ φίλων.* Eur. Hipp. 591.

πρόδουλος, ου, ὁ et ἡ, subst. (servus) *λύοι τάχος πρόδουλος ἔμβασιν ποδός.* Aesch. Agam. 918. Syn. vid. *δοῦλος.*

πρόδρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (praecurrens) *ἐγὼ δὲ πρόδρομος, οἷς παρασκευῆς χάριν.* Eur. Iph. A. 424. Syn. *προηγητής, προηγητήρ, προτρέχων.*

προεδρία, ας, ἡ, subst. (prior sedes) *ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί ὁ ἐγώ.* Arist. Equit. 703.

προέργω, v. (prohibeo, arceo) *πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.* Il. λ, 568. Syn. *ἀπείργω, καθείργω, κωλύω, ἐμποδίζω.*

προείδω, vid. **προδέρκομαι.**

προεννέπω, vid. **προλέγω.**

προεξεπίσταμαι, v. (probe novi ante) *καίτοι τί φημί; πάντα προυξεπίσταμαι.* Aesch. P. V. 101. Syn. *προγιγνώσκω, προοῖδα, προείδω.*

προεξερευνάω, v. (ante scrutor) *ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον.* Eur. Phoen. 92. Syn. *ἐξερευνάω, ἐξετάζω.*

προεξερευνητής, οῦ, ὁ, subst. (scrutator ante) *στείχων δ' ἄνακτος προεξερευνητὰς στρατοῦ.* Eur. Rhes. 292.

προεξεφίεμαι, v. (prius mando vel jubeo) *ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προυξεφίεσο.* Soph. Trach. 761. Syn. *ἐντέλλω, προεννέπω.*

προέπω et **προερέω**, vid. **προλέγω.**

προερέσσω, v. (promoveor remigando) *σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν.* Od. ν, 279.

προερύω, f. ύσω, v. (protraho, deduco) *αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἤπειρόνδε.* Od. ι, 73. Syn. *καθέλκυω.*

προέχω, v. (1. ante habeo, 2. promineo, 3. praesto) *τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.* Arist. Nub. 989. Syn. *προτείνω, ὑπερέχω.*

προηγέομαι, v. (praegredior) *ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ*

σῦ. b. πᾶνῦ μἕν οὖν. Arist. Plut. 1195. Syn. κᾰθηγἕὄμαι, ὑφηγἕὄμαι, πρὄπέμπω.

πρὄηγητὴρ, ῆρὄς, πρὄηγητὴς, οῦ, ὁ, et πρὄηγήτειρᾰ, ας, ἡ, subst. (dux viae) ταῦρον πρὄηγητῆρᾰ συμφὄρας ἔχων. Eur. Bacch. 1148. Vid. Soph. Oed. R. 1292. et Apoll. Rhod. 3, 1181. Syn. ἡγἕμὼν, ἄγὄς, ὁδηγὄς.

πρὄηκὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (praeacutus, praetentus) νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ᾽ ἐρετμᾰ πρὄῆκἕᾰ χερσὶν ἔπειγὄν. Od. μ, 205. Syn. ὀξῠθηκτὄς, εὐμήκης.

πρὄήκω, v. (progredior) ἀν-θρώπῳ ὅτι πρὄήκων. Arist. Nub. 513. Syn. vid. πρὄβαίνω.

πρὄῆμᾰρ, adv. (ante diem) πρὄνυξ, πρὄῆμᾰρ, ἐσθίει δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχᾰρῃ. Simon. 230, 47.

πρὄθἕλυμνὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (e radice erutus, conjunctus) φράξαντες δὄρῠ δουρὶ, σάκος σάκἕϊ πρὄθἕλύμνῳ. Il. ν, 130. Syn. πρόῤῥιζὄς, αὐτόῤῥιζὄς, πῠκνὄς, σῠνἕχής.

πρὄθεσπίζω, v. (vaticinor) τὄ μέλλὄν ἢ κραίνοιτὄ προὐτἕθεσπίκει. Aesch. P. V. 219. Syn. πρὄμαντεῦὄμαι, πρὄεῖπὄν, θεοπῐζἕω, χρησμὄλὄγἕω.

πρὄθἕω et πρὄθἕέσκω, v. (praecurro, antecurro) τοὔνἕκᾰ οἱ πρὄθἕουσῐν ὀνείδἕᾰ μυθήσασθαι; Il. α, 291. Vid. χ, 459. Syn. πρὄτρἕχω.

πρὄθνήσκω, 2. aor. ἔθᾰνὄν, v. (morior pro) παίδων πρὄθνήσκειν πᾰτἕρᾰς, οὐδ᾽ Ἑλληνῐκὄν. Eur. Alcest. 700.

Πρὄθὄήνωρ, ὄρὄς, ὁ, N. P. (Prothoënor) Ἀρκἕσῐλαός τε, Πρὄθὄήνωρ τε, Κλὄνῐός τἕ. Il. β, 495.

Πρὄθὄὄς, ου, ὁ, N. P. (Prothoüs) Μαγνήτων δ᾽ ἦρχε Πρὄθὄος Τενθρηνδὄνὄς υἱός. Il. β, 756.

πρὄθρωσκω, 2. aor. ἔθὄρὄν, v. (prosilio) οὐρᾰνὄθεν πρὄθὄροῦσᾰ· φὄβῳ δ᾽ ἐτῐναγθἕν ᾰῦτῆς. Apoll. Rh. 4, 641. Syn. πρὄπηδᾰω, ἀνὄρούω, ἀνᾰτέλλω, πρὄπίπτω, ἐξορμᾰὄμαι.

πρὄθυμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (quod sacrificio praemittitur) ἐπεὶ δὲ βωμῷ πὄπᾰνᾰ καὶ πρὄθῠμᾰτᾰ. Arist. Plut. 660.

πρὄθυμἕὄμαι, v. (1. alacri sum animo, 2. valde cupio) καὶ μὴν πρὄθυμοῦμαί γἕ σαυλὄπρωκτῐᾶν. Arist. Vesp. 1173. Syn. ἐπῐθυμἕω, σπουδάζω, ἔπείγὄμαι, εὐθυμἕω, θαῤῥἕω.

πρὄθυμῐα, ας, ἡ, subst. (1. animi alacritas, 2. studium) πρὄθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις· ἄτᾰρ. Aesch. P. V. 349. Syn. ἐπῐθυμῐα, ὁρμὴ, σπουδή.

πρὄθυμὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (promptus, alacer) πρὄθυμὄν εἰχ᾽ ὀφθαλμὄν εἰς Ἰάσὄνᾰ. Eur. Med. 1143. Syn. μἕμαὼς, πρὄφρων, πρὄχειρὄς, ἕτοιμὄς, σπουδαῖὄς, ᾰὄκνὄς.

πρὄθύμως, adv. (prompte, alacriter) οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμἕνους ἡμᾶς πᾰλαι πρὄθύμως. Arist. Plut. 257. Syn. ἑτοίμως, ἀσμἕνως, ἡδἕως, ῐλᾰρῶς, σπουδαίως.

πρὄθυραιὄν et πρὄθυρὄν, ου, τὸ, subst. (prima exterior janua domus) οὐ μᾰ τᾰδ᾽ ἀθᾰνᾰτων εὔκὄσμητα πρὄθῠραιᾰ. Hom. Hymn. 3, 384. Vid. Arist. Vesp. 870. Syn. πρὄπυλαιὄν, πρὄπῠλὄν, πρὄδὄμὄς. Epith. εὔτευκτὄν.

προθύω, f. ύσω, v. (ante vel pro sacrifico) παιδὸς προθύσων ξένιᾶ καὶ γενέθλιᾶ. Eur. Ion. 804.

προϊάλλω, f. ἄλῶ, v. (ante mitto) ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δὲ μὲ κηρόθῐ μᾶλλον. Od. ο, 369. Syn. προπέμπω, προτίθημῐ, ἀποστέλλω.

προϊάπτω, f. ψω, v. (praemitto) ὠγυγίαν ἄϊδι προϊά-ψαι. Aesch. Sept. c. Theb. 310. Syn. προπέμπω, προϊάλλω.

προΐημῐ, v. (projicio, abjicio, negligo) πάγαν προϊεῖσᾰ κρημνῶν. Eur. Hipp. 123. Syn. ἐπιπροΐημῐ, προπέμπω, προῤῥίπτω, ὀλῐγωρέω.

προῖκᾰ, προικὸς et προΐξ, adj. (gratis) ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τῐ προῖκᾰ προσᾰγᾰγεῖν σ' ἔδει. Arist. Pax. 907. Vid. Od. ρ, 413. Syn. ἄμισθῐ, δωρεάν.

προΐκτης, ου, ὁ, subst. (mendicus) αἰδὼς δ' οὐκ ἀγᾰθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. Od. ρ, 347. Syn. πτωχὸς, πένης, βωμολόχος, ἀγύρτης. Epith. ἀναιδὴς, θαρσᾰλέος.

προΐστημῐ, f. στήσω, v. (ante colloco, propono) χαίρειν κέλευω· τί τάδε προυστήσω λόγῳ; Eur. Cycl. 319. Syn. προτίθημῐ, προβάλλω, προφέρω.

Προιτίδες, ων, αἱ, N. P. (Proetides, nomen unius e septem portis Thebarum) Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι. Aesch. Sept. c. Theb. 373.

Προῖτος, ου, ὁ, N. P. (Proetus) τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν. Aesch. Sept. c. Theb. 391.

προΐωξις, έως, ἡ, subst. (persecutio) ἐν δὲ προΐωξίς τε πάλίωξίς τε τέτυκτο. Hes. Scut. 154. Syn. δίωγμᾰ, διωγμὸς, ἰωχμή.

προκᾰθεύδω, v. (prius dormio) κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκᾰθεύδει πρῴ πάνυ. Arist. Vesp. 104.

προκᾰθίζω et προκᾰθημαι, v. (ante consideo) κλαγγηδὸν προκᾰθιζόντων· σμᾰρᾰγεῖ δὲ τε λειμών. Il. β, 463. Vid. Eur. Rhes. 6. Syn. προΐστᾰμαι.

προκᾰκοπᾰθέω, v. (malis ante affligor) βάτέαι βαθμὶ προκᾰκοπᾰθῶν. Aesch. Suppl. 871.

προκᾰκὸς, η, ὸν, adj. (malus palam) κᾰκᾰ προκᾰκᾰ λέγεις. Aesch. Pers. 980.

προκᾰλέομαι et προκᾰλίζομαι, v. (1. evoco, 2. lacesso, 3. hortor, 4. appello) προκᾰλούμεθ' εὐγένειᾰν, ὦ γέρον, σέθεν. Eur. Herc. f. 308. Vid. Od. ϑ, 228. Syn. ἐκκᾰλέω, πᾰρᾰκᾰλέω, προτρέπω, ἐρέθίζω, ἐπάγω.

προκᾰλυμμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (velamen) προκᾰλυμμάτων ἔπλευσε. Aesch. Agam. 673, Syn. κᾰλυμμᾰ, περικᾰλυμμᾰ, κᾰλύπτρα.

προκᾰλύπτω, f. ψω, v. (praetendo, velo) ἔπειτᾰ μέντοι προὐκᾰλυψᾰτ' ὄμμᾰτᾰ. Eur. Med. 1144. Syn. κᾰτᾰκᾰλύπτω, προτείνω, προβάλλω, κᾰλύπτω.

προκάμνω, 2. aor. ἔκᾰμον, v. (ante vel pro laboro) μὴ προκάμητε, πόδα. Eur. Herc. f. 118. Syn. προπονέομαι.

προκᾰς, vid. πρόξ.

προκᾰτᾰγιγνώσκω, f. γνώσομαι, v. (ante damno) πρὸς

τῶν θεῶν, μὴ πρὸκᾰτᾰγίγνωσκ', ὦ πᾰτέρ. Arist. Vesp. 919. Syn. πρὸκρίνω, κᾰτᾰγιγνώσκω.

πρὸκειμαι, v. (objectus sum ante) ψυχῆς ἀγῶνᾰ τὸν πρὸκείμἔνον πἔρῐ. Eur. Or. 838. Syn. πᾰρᾰβάλλὸμαι, πᾰρᾰκειμαι, δῐᾰτάσσὸμαι, πρὸίστᾰμαι.

πρὸκήδὸμαι et πρὸκηραίνω, v. (curam gero) μή μου πρὸκήδου μᾶσσον, ὡς ἔμοὶ γλῠκῠ. Aesch. P. V. 650. Vid. Soph. Trach. 29. Syn. μἔριμνᾰω, κήδὸμαι, πρὸμηθἔὸμαι, φροντίζω, ἔπῐμἔλἔὸμαι.

πρὸκηρύσσω, f. ξω, v. (1. ante praedico, 2. per praeconem edico) σαφῆ πρὸκηρύξοντᾰ· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν. Soph. Antig. 34. Syn. κηρύσσω, ἀνᾰκηρύσσω, ἀνᾰγὸρεύω.

πρὸκλαίω, f. κλαύσω, v. (prius defleo) προὔκλαὸν, ὀξῠφωνὸς ὡς ἀηδών. Soph. Trach. 965. Syn. vid. κλαίω.

πρὸκλῠτὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (ante vulgatus) πρόκλῠτ' ἀκούοντες ἔπἔα θνητῶν ἀνθρώπων. Il. υ, 204. Syn. δῐᾰβὸητὸς, πὸλῠθρύλλητὸς, ὀνὸμαστὸς.

Πρὸκνη, ης, ἡ, N. P. (Progne) ἀλλ', εἰ δὸκεῖ σφῶν, ταῦτᾰ χρὴ δρᾶν, ἡ Πρὸκνη. Arist. Av. 665. Syn. Ἀτθῐς, παιδὸλἔτειρᾰ.

πρὸκόπτω, v. (proficio, progredior) τί δ' ἂν πρὸκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στἔνειν; Eur. Alcest. 1098. Syn. πρὸᾶγω, πρὸβαίνω, ἔπῐδῐδωμῐ, πρὸχωρἔω.

πρὸκρίνω, f. ινῶ, v. (praefero) πάντων πρὸκρίνας σωφρὸνἔστᾰτον βρὸτῶν. Eur. Hel. 47. Syn. ἐκκρίνω, κρίνω, ἀπὸαίνῠμαι, ἐξαιρἔω, ἐκλἔγω, πρὸτῐμᾰω.

Πρὸκρῐς, ῐὸς vel ῐδὸς, ἡ, N. P. (Procris. Vid. Ov. Metam. vii. 493, 672—865.) Φαίδρην τε Πρόκριν τἔ ἴδον, καλήν τ' Ἀρῐάδνην. Od. λ, 320.

πρόκροσσαι, ῶν, αἱ, subaud. νῆἔς, subst. (naves ita collocatae ut puppes altae quasi murum pinnis eminentibus constituant) τῶ ῥα προκρόσσας ἔρὕσαν, καὶ πλῆσᾰν ἅπᾱσης. Il. ξ, 35.

Πρὸκρούστης, ου, ὁ, N. P. (Procrustes) οἴμοι, Πρὸκρούστης τημἔρον γἔνήσὸμαι. Arist. Eccl. 1013.

πρὸκρούω, f. σω, v. (pulsando extendo, trudo, subagito) τὴν γραῦν πρὸκρούσῃ πρῶτὸν· ἢν δἔ μὴ θἔλῃ. Arist. Eccl. 1017.

πρὸκῠλίνδὸμαι, πρὸπρὸκῠλίνδὸμαι et πρὸκῠλινδἔὸμαι, v. (provolvor ad pedes alicujus) αὔτως, οὐδ' ἄρᾰ τε πρὸκῠλίνδἔταῐ οὐδἔτἔρωσἔ. Il. ξ, 18. Vid. χ, 221. et Arist. Av. 501. Syn. πρὸπίπτω, γουνάζὸμαι, προσκῠνἔω, πρὸπῐτνἔω.

πρὸκύπτω, f. ψω, v. (procumbo) πᾰραῤῥᾰγἔντος τιτθίον πρὸκυψᾶν. Arist. Ran. 412. Syn. κύπτω, ἔπιῤῥἔπω, ἔπῐκύπτω.

Πρὸκῠων, ὀνὸς, ὁ, N. P. (Procyon, nomen stellae) καὶ Πρὸκῠων δῐδῠμοις ὑπὸ καλᾰ φαίνει. Arat. Phaen. 450.

πρὸκώμῐὸν, vid. πρὸοίμῐὸν.

πρὸκωπὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (gladium capulo tenens, destrictus) ὁ δἔ ξίφος πρὸκωπὸν ἐν χἔροῖν ἔχων. Eur. Or. 1485.

πρὸλαγχᾰνω, v. (ante sortior) ὅτῐ πρὸεἴληχ'· ἀλλ' ἅπαντᾰ ταῦτᾰ χρὴ μεμνημἔνους. Arist. Eccl. 1159.

πρὸλάζῠμαι et πρὸλαμβᾰνω, v. (prius apprehendo, an-

ticipo) πρὸλάζῦμαι γοῦν τῷ χρὄνῳ τῆς ἡδὄνῆς. Eur. Ion. 1027. Vid. 410. Syn. φθᾶνω, προφθᾶνω.

πρὄλἔγω, **πρὄἔπω**, **πρὄεννἔπω** et **πρὄἔρἔω**, v. (praedico, edico) ἕνἔκᾰ γἕ τῶν πρὄλἔλεγμἔνων. Arist. Vesp. 886. Syn. πρὄμηνῦω, πρὄφωνἔω, πρὄσημαίνω.

πρὄλείπω, v. (relinquo, deficio) ἥν μὴ πρὄλἴπωσ' αἱ μυρίαι μἔ μηχᾰναί. Arist. Thesm. 927. Syn. vid. λείπω.

πρὄλεσχὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (garrulus) καὶ μὴ πρὄλεσχὄς, μηδ' ἔφολκὄς ἐν λὄγῳ. Aesch. Suppl. 208. Syn. στώμῠλὄς.

πρὄλεύσσω, v. (praevideo) δὄκῶ πρὄλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κᾰκῶν. Soph. Philoct. 1360. Syn. vid. πρὄδέρκὄμαι.

πρὄλὄγὄς, ου, ὁ, subst. (prologus) τὸν πρὄλὄγὄν οὐχ ἕξει πρὄσάψαι λήκῠθὄν. Arist. Ran. 1216. cf. 1119.

πρὄμᾰλὄς, ου, ὁ, subst. (salix) ἑξείης πρὄμᾰλοί τἔ καὶ ἰτἔαὶ ἐκπἔφῠασἰν. Apoll. Rhod. 3, 201.

πρὄμανθᾰνω, 2. aor. ἔμᾰθὄν, v. (prius disco) εἶτ' αὖ πρὄμᾰθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μηρὼ μὴ ξῠνἔχοντᾰς. Arist. Nub. 966. Syn. vid. πρὄγιγνώσκω.

πρὄμαντεύὄμαι, v. (vaticinor) ἣ πρῶτᾰ μὲν τᾰ θεῖᾰ προὐμαντεύσᾰτὄ. Eur. fr. Melan. 17, 1. Syn. vid. πρὄθεσπίζω.

πρὄμαντῐς, ἕως, ὁ et ἡ, adj. (praesagus) αἴ, αἴ· πρὄμαντις θυμὄς, ὥς τῐ προσδὄκᾷ. Eur. Androm. 1061.

πρὄμᾰχίζω et **πρὄμᾰχὄμαι**, v. (1. in prima acie pugno, 2. defendo) Ἕκτορ, μηκἔτῐ παμπᾶν Ἀχιλλῆϊ πρὄμᾰχιζἔ. Il. υ, 376. Vid. ρ, 358. Syn. ὑπερμᾰχὄμαι, ὑπἔρασπῐζω.

πρὄμᾰχὄς et **πρὄμὄς**, ου, ὁ, subst. et N. P. Il. ξ, 476. (1. qui in prima acie pugnat, 2. propugnator) ἴθυσεν δἔ διᾰ πρὄμᾰχων, ἴρηκῐ ἐοικώς. Il. π, 582. Vid. Eur. Troad. 31. Syn. προστᾰτης, ὑπἔρασπιστής.

πρὄμἔλἔτᾰω, f. ήσω, v. (ante meditor) ἡ παῖς ἔμελλἔ πρὄμἔλἔτᾶν, ὦ τοξὄτᾰ. Arist. Thesm. 1177. Syn. πρὄλὄγίζὄμαι.

πρὄμήθειᾰ et **πρὄμηθίᾰ**, ας, ἡ, subst. (providentia, cura) καὶ τἀπῐ χέρσου νῦν πρὄμήθειαν λᾰβεῖν. Aesch. Suppl. 186. Vid. Eur. Hec. 783. Syn. πρὄνοιᾰ, πρὄθυμίᾰ, ἔπῐμἔλειᾰ.

Πρὄμήθειὄς, α, ὄν, adj. (Prometheüs) φάρμᾰκὄν, ὅ ῥᾰ τἔ φασὶ Πρὄμήθειον κᾰλἔεσθαι. Apoll. Rhod. 3, 844.

Πρὄμηθεύς, ἕως, ὁ, N. P. (Prometheus) ὅστις, Πρὄμηθεῦ, σοῖσἰν οὐ ξῠνασχᾰλᾷ. Aesch. P. V. 251. Epith. ἀγκῠλὄμητῐς, πυρφὄρὄς, σὄφιστής, Ἰᾰπἔτιὄνίδης, δὄλὄμητῐς, δὄλὄφρὄνἔων, παῖς Ἰᾰπἔτοιὄ, ποικῐλὄβουλὄς. Phr. vid. Aesch. P. V. 445—515.

πρὄμηθεύς et **πρὄμηθής**, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (providus) πρὄμαθεὺς εὐκοινὄμητῐς ἀρχά. Aesch. Suppl. 708. Vid. Soph. Electr. 1078.

πρὄμηθῐκῶς, adv. (prudenter) εὖ γ' ἔπἔνὄησᾰς αὐτὸ καὶ πρὄμηθῐκῶς. Arist. Av. 1510. Syn. πἔριφρᾰδἔως, ἔπῐμἔλῶς, δεξῐως, ξῠνἔτῶς.

πρὄμηνῦω, f. ύσω, v. (praemonstro) ἀλλ' οὖν πρὄμηνύσεις γἔ τοῦτὄ μηδἔνί. Soph. Antig. 84. Syn. πρὄἔρἔω, πρὄσημαίνω, πρὄδῐδάσκω, πρὄλἔγω.

προμήτωρ, ορος, ἡ, subst. (avia) καί σε, τὸν προμάτορος. Eur. Phoen. 687.

προμίγνυμι, v. (prius misceo) παλλακίδι προμιγῆναι, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν. Il. ι, 452.

προμνάομαι, v. (1. ambio nuptias pro alio, 2. praesagio) προμνᾶταί τι μοι. Soph. Oed. C. 1075. Syn. προμαντεύομαι.

προμνηστῖνος, η, ον, adj. (alter post alterum) αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν· ἡ δὲ ἑκάστη. Od. λ, 232.

προμνήστρια, ας, ἡ, subst. (1. pronuba, 2. conciliatrix) εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς. Arist. Nub. 41.

προμολέω, inus. 2. aor. ἔμολον, v. (progredior) στησάν· ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς. Od. δ, 22. Syn. vid. προβαίνω.

προμολή, ῆς, ἡ, subst. (vestibulum) αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἄκαμψεν. Apoll. Rh. 1, 1174. Syn. πρόθυρον, προθύραιον, πρόδομος, πρόπυλαιον.

πρόμος, vid. πρόμαχος.

προμοχθέω, v. (prius laboro) προμεμοχθήκασι σέβεσθαι. Eur. Suppl. 1244. Syn. προπονέομαι.

Προναία, ας, ἡ, adj. (Pronaea, Epith. Minervae. cf. Herodot. VIII, 37. et Meurs. lectt. Att. p. 87.) χὴ Παλλάς, Δέλφοι νιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην. Call. fr. 220.

πρόναος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ante templum situs) βωμοὺς προνάους, καὶ πολισσούχων ἕδρας. Aesch. Suppl. 503.

προνέμω, v. (attribuo, procedo) προνέμειν πατρὸς οὕνεκα. Pind. Isthm. 8, 37. Syn. προβαίνω.

προνοέω, v. (ante animadverto) εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνιστάμενους ξυμψῆσαι καὶ προνοῆσαι. Arist. Nub. 975. Syn. προσκοπέω, προγιγνώσκω, προδιδάσκομαι, προδέρκομαι.

πρόνοια, ας, ἡ, subst. (prudentia) πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. Eur. Hec. 567. Syn. προμήθεια, φροντίς, ἐπιμέλεια, ἐπίνοια. Epith. θεία, σοφή, ἥσυχος.

προνόμος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ante pascens) πρόνομα δὲ βοτὰ τώς. Aesch. Suppl. 699.

πρόνοος, ον, ὁ et ἡ, adj. (prudens) πάτερ' εὐθαρσῆ Δαναὸν, πρόνοον. Aesch. Suppl. 976. Syn. προμηθεύς, προμηθής, εὔνοος, φρόνιμος.

πρόνυξ, adv. (ante noctem) vid. πρόημαρ.

προνωπής, έος, ὁ et ἡ, adj. (1. praeceps, pronus, 2. promptus) ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Eur. Andr. 727. Syn. πρηνής, καταφερής, προπετής, προνώπιος, κρημνώδης, ἀπότομος.

προνώπιος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ante vestibulum) ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ τί τάδε; πῶς προνώπιος. Eur. Bacch. 634. Syn. vid. πρόθυρον.

πρόξ, πρόκος et πρόκας, ἄδος, ὁ et ἡ, subst. (hinnulus, dama) ἢ αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες. Apoll. Rh. 2, 279. Vid. Hom. H. 5, 71. Syn. νεβρός, κεμάς, δορκάς.

προξενέω, v. (hospitio excipio nomine civitatis, suppedito) οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προυξενεῖ. Soph. Trach. 727. Syn. ξενίζω, προΐσταμαι.

πρoξĕνῐα, ας, ἡ, subst. (hospitium) *ποῖ πŏτĕ τρέψει; τῐνᾰ πρoξĕνῐαν*. Eur. Med. 360. Syn. *ξĕνῐᾰ*.

πρόξĕνŏς, ου, ὁ et ἡ, subst. (1. qui peregrinos nomine civitatis hospitio excipit, 2. hospes publicus, 3. conciliator) *ξὺν προξĕνοισῐ, μάντĕσιν τĕ Πυθῐκοῖς*. Eur. Androm. 1092. Syn. *ξĕνŏς, προστᾰτης, φῐλŏς*.

prŏoίμῐŏν, *πρŏκώμῐŏν* et *φροίμῐŏν*, ου, τὸ, subst. (praeludium) *τῐ χρῆμᾰ μ' οἰκτροῖς ἐκᾰλĕσας πρŏοιμῐοις;* Eur. Herc. f. 1170. Vid. Pind. Nem. 4, 17. et Eur. Troad. 888. Syn. *πρŏλŏγŏς*.

πρŏόμνυμῐ, f. ὀμŏσω, v. (ante juro) *ἐκμαρτῠρησον προὐμŏσας τŏ μ' εἰδĕναι*. Aesch. Agam. 1167.

πρŏŏνŏμάζω, f. ἀσω, v. (primum nomino) *Δᾰνᾰην δĕ προὐνŏμασσĕ τήνδ', ŏθ' οὕνĕκᾰ*. Eur. Dan. 20.

πρŏoπτŏς, contr. *προῦπτŏς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (conspicuus) *προῦπτŏν ĕς Ἅιδην στείχω κᾰτᾰ γῆς*. Eur. Hipp. 1363. Syn. *πρŏδηλŏς, δῆλŏς, φᾰνĕρŏς, πρŏφᾰνης*.

πρŏŏφείλω, v. (ante debeo) *καὶ ποὖστῐ; κἀμοὶ γάρ τῐ προὐφείλει κᾰκŏν*. Eur. Iph. T. 524.

πρŏπᾰλαι, vid. *πᾰλαι*.

πρŏπᾰρ, praep. (ante) *πρŏπᾰρ ŏς ἁγεῖται στρᾰτοῦ*. Eur. Phoen. 119. Syn. *πρŏ*.

πρŏπᾰροιθĕ et *πρŏπᾰροιθĕν*, adv. et praep. (ante, in conspectu) *ἠϊŏνος πρŏπᾰροιθĕ βᾰθείης ἐστῐχŏωντŏ*. Il. β, 92. Syn. vid. *ἔμπροσθĕν*.

πρŏπας, *πασᾰ*, *πᾰν*, adj. (universus, totus) *πατρŏς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς;* b. *ἐῤῥĕτω πρŏπας στŏλŏς*. Eur. Phoen. 633. Syn. *πᾶς, ἅπας, ξύμπας*.

πρŏπάσχω, f. *πείσŏμαι*, 2. aor. *ἔπᾰθŏν*, v. (ante patior) *ὧν πρŏπᾰθῃ, τŏ τίνειν*. Soph. Oed. C. 229.

πρŏπᾰτωρ, ŏρŏς, ὁ, subst. (avus, progenitor) *Πĕλŏπŏς ĕπῐ πρŏπᾰτŏρŏς ἔδραν*. Eur. Or. 1441. Syn. *πρŏγεννήτωρ, πρŏγŏνŏς, πρŏγĕνέστĕρŏς*.

πρŏπέμπω, f. ψω, v. (1. praemitto, 2. deduco) *πρŏσείπᾰθ' ἡμᾶς, καὶ πρŏπέμψᾰτε χθŏνŏς*. Eur. Hipp. 1102. Syn. *πρŏΐημῐ, πᾰρᾰπέμπω, πρŏϊάλλω, ἀνᾰγω*.

πρŏπĕτειᾰ, ας, ἡ, subst. (proclivitas, protervitas) *εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν πρŏπĕτειᾰν ŏρα*. Call. Ep. 43, 2.

πρŏπĕτὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (praeceps, proclivis, protervus) *τύμβου πρŏπĕτῆ, φοινισσŏμĕναν*. Eur. Hec. 149. Syn. *πρŏνωπὴς, πρηνὴς, αὐθάδης, ἀναιδὴς, κᾰτᾰφĕρὴς, ἐπιῤῥĕπὴς*.

πρŏπηλᾰκίζω, f. ίσω, v. (contumelia adficio) *πρŏπηλᾰκιζĕ· σοῦ γᾰρ οὐκ ἔστι βρŏτῶν*. Soph. Oed. R. 427. Syn. *ὀνειδίζω, λοιδŏρĕω, ὑβρίζω, ἐρĕθίζω, κερτŏμĕω, λωβᾰŏμαι, δεννάζω*.

πρŏπίνω, v. (propino) *ἀκρήτου πρŏπŏθεῖσ' ᾤχĕτ' ἔχουσᾰ κῠλιξ*. Call. Ep. 37, 2.

πρŏπίπτω, 2. aor. *ἔπĕσŏν*, et *πρŏπῑτνĕω*, v. (ante cado) *δĕ πρŏπίπτουσᾰ, πρŏσαιτοῦσ'*. Eur. Suppl. 71. Vid. Soph. Electr. 1380. Syn. *πᾰρᾰπίπτω, προσπίπτω, προσπῑτνĕω, γουνάζŏμαι, πρŏκῠλίνδŏμαι*.

προποδίζω, v. (procedo) κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. Il. ν, 158. Syn. vid. προβαίνω.

προπόλευμα, ατος, τὸ, subst. (ministerium) ὦ καλλίστας προπόλευμα δάφνας. Eur. Ion. 113. Syn. ὑπηρέτημα, θεράπεια.

πρόπολος, ου, ὁ et ἡ, subst. (minister) οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς. Eur. Hel. 569. Syn. πρόσπολος, ἀμφίπολος, ὑπηρέτης. Epith. ἱερὸς, ἁγίος, μάκαρ.

προπομπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (praevius) καὶ τὰς προπόμπους δῆτα τάσδε λοιδορεῖς. Aesch. Eum. 206. Syn. προηγητὴρ, προηγήτης, ὁδηγός.

προπονέω, v. (ante laboro) ἅλις ἔμοιγ', ἅλις, γᾶς προπονουμένας. Soph. Oed. R. 685. Syn. προμοχθέω, προπάσχω.

Προποντὶς, ἰδος, ἡ, N. P. (Pronpontis) εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν. Theocr. 13, 30.

πρόποσις, εως, ἡ, subst. (propinatio) θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν. Simon. 101, 6. Syn. πόσις, ποτὸν, πῶμα.

προπότης, ου, ὁ, adj. (propinatorius) Τροία τοὺς προπότας πανημερεύσει. Eur. Rhes. 357.

προπράσσω, f. ξω, v. (prius exigo) φίλοι-σὺ, τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσ-σων. Aesch. Choeph. 820.

προπρεὼν, ὦνος, adj. (benevolus, promptus) Ἡρακλέες, σέο δὲ προπρεῶνα. Pind. Nem. 7, 126. Syn. προπρηνὴς, πρόφρων, πρόθυμος.

προπρηνὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (pronus) φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνεῖ τύψας. Od. χ, 98. Syn. vid. πρηνής.

προπρὸ, praep. (ante, coram) πρόπρο μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν· ἴν' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω. Apoll. Rhod. 4, 1235. Syn. πρὸ, προπάροιθε.

προπροβιάζομαι, v. (ante vim infero) προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἔσπετο Πηλιὰς Ἀργώ. Apoll. Rhod. 1, 386.

προπροκαταΐγδην, adv. (procurrendo cum impetu) προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσαις. Apoll. Rh. 2, 597.

πρόπρυμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ante puppim) πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει. Aesch. Sept. c. Theb. 767. Syn. παντελὴς, ἔσχατος.

προπύλαιον et προπύλον, ου, τὸ, subst. (vestibulum) τὰ προπύλαια πακτοῦν; Arist. Lys. 265. Vid. Soph. Electr. 1375. Syn. vid. προθύραιον.

προπυργὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ante turres situs) ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρός. Aesch. Agam. 1139.

προρέω et προῤῥέω, et Ion. imp. προρέεσκον, v. (profluo) στῆ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. Il. ε, 598. Vid. Apoll. Rhod. 3, 225. Syn. ἀποῤῥέω, ἐκρέω, καταῤῥέω.

πρόῤῥητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (praedictus) κἀμοὶ τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων. Soph. Trach. 686.

πρόῤῥιζος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui una cum radice projicitur) πρόῤῥιζος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμή. Il. ξ, 415. Syn. προθέλυμνος.

προσαγορεύω, v. (compello) ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ προς-

ᾰγŏρεύειν ἔμε̆; Arist. Acharn. 1113. Syn. προσκᾰλέω, πρŏσŏνŏμάζω, ŏνŏμάζω, πρŏσαυδᾰω.

πρŏσᾰγω, Dor. πŏτᾰγω, f. ξω, 2. aor. ἤγᾰγŏν, v. (1. adduco, 2. appello, 3. impono) καὶ τὸν νοῦν μου πρŏσᾰγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅτῐ χρῆμᾰ με̆ ποιεῖς. Arist. Vesp. 697. Syn. ἔπᾰγω, κᾰτᾰγω, ἔπε̆χω, προστῐθημῐ, προσβάλλω, προσφε̆ρω.

πρŏσᾴδω, et Dor. πŏτᾰείδω, v. (accino) καὶ δῐδασκοίμην πρŏσᾴδειν Μορσῐμου τρᾰγῳδῐαν. Arist. Equit. 401. Vid. Theocr. 2, 11. Syn. σῠνᾴδω, ἔπῐμέλπω.

πρŏσᾱΐσσω, f. ξω, v. (accedo) Τηλε̆μᾰχον δ' ᾰρ' ἔπειτᾰ πρŏσαΐξας λᾰβε̆ γούνων. Od. χ, 365. Syn. ἔπᾱΐσσω, ἔπŏρούω, πρŏσπηδᾰω.

πρŏσαιτε̆ω, v. (1. insuper peto, 2. mendico) χωλὸς, πρŏσαιτῶν, στώμῠλος, δεινὸς λε̆γειν. Arist. Acharn. 429. Syn. πτωχεύω, ἔπαιτε̆ω.

πρŏσᾰλείφω, f. ψω, v. (allino) ἐρχŏμε̆νη πρŏσᾰλειφε̆ν ἑκάστῳ φάρμᾰκŏν ἄλλŏ. Od. κ, 392. Syn. ἔπᾰλείφω, ἔπῐχρίω, μῠρŏω.

πρŏσᾰλίσκŏμαι, v. (insuper capior) κᾰτᾰ πρŏσᾰλισκŏμε̆θᾰ. Arist. Acharn. 701.

πρŏσάμβᾰσῐς, ἔως, ἡ, subst. (gradus) πύργοισῐ πηκτῶν κλιμᾰκων πρŏσαμβᾰσεις. Eur. Phoen. 499. Syn. βῆμᾰ, βᾰθμῐς.

πρŏσᾰμείβŏμαι, Dor. πŏτᾰμείβŏμαι, v. (respondeo) τὰν δ' ᾰρᾰ χὠ Δάφνις πŏτᾰμείβε̆τŏ, Κύπρῐ βᾰρειᾰ. Theocr. 1, 100. Syn. με̆τᾰμείβŏμαι, ᾰμείβŏμαι, ᾰπᾰμείβŏμαι, ᾰπŏκρίνŏμαι.

πρŏσᾰμέλγω, Dor. πŏτᾰμέλγω, v. (mulgeo insuper) ᾇ, δῠ' ἔχοισ' ἐρίφως, πŏτᾰμέλξε̆ταῐ ἐς δῠŏ πέλλας. Theocr. 1, 26.

πρŏσᾰμύνω, f. ῠνῶ, v. (insuper auxilior) ἤ ῥᾰ τῐ οἱ χ' ἡμεῖς πρŏσᾰμύνŏμε̆ν, ἦε̆ καῐ οὐχῐ. Il. β, 238. Syn. προσβŏηθε̆ω, πρŏσαρκε̆ω, ᾰμύνω.

πρŏσαμφῐέννυμῐ, f. ῐῶ, v. (insuper induo) πρŏσαμφῐῶ τŏδῐ· σῠ δ' οἴμωζ', ὦ πŏνηρε̆. b. αἰβοῖ. Arist. Equit. 891. Syn. ἔπαμφῐέννυμῐ.

πρŏσαντέλλω, v. (surgo insuper) κŏνιν πρŏσαντέλλουσᾰν, ὡς πολλὴ πᾰρῆν. Eur. Suppl. 698. Syn. ἔπᾰνᾰτέλλω, ᾰνᾰτέλλω.

πρŏσάντης, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (arduus, adversus) κεινŏ μοι μŏνον πρŏσαντες. b. τῐ τŏδε̆ κινŏν· αὖ λε̆γεις; Eur. Orest. 781. Syn. κᾰτάντης, ᾰνάντης, δυσχε̆ρὴς, ἔναντῐŏς, σκληρŏς.

πρŏσᾰπŏβάλλω, f. βᾰλῶ, v. (insuper abjicio) πρŏσᾰπŏβᾰλεις ᾰρ' αὐτᾰ πρὸς ταῖς δώδε̆κᾰ. Arist. Nub. 1258. Syn. πρŏσᾰπόλλυμῐ.

πρŏσᾰπόλλυμῐ, f. ŏλε̆σω, v. (insuper perdo) πρŏσᾰπόλλῠτε̆ μ', ŏλλῠτε̆. Eur. Hipp. 1371. Syn. προσδῐαφθείρω.

πρŏσάπτω et πρŏτῐάπτω, f. ψω, v. (adjungo) γῇ τῇδ' ἑορτὴν καὶ τε̆λη πρŏσάψŏμε̆ν. Eur. Med. 1379. Vid. Il. ω, 110. Syn. σῠνάπτω, προστῐθημῐ, πρŏσαρμόζω, ἔπῐβάλλω.

πρŏσαρκε̆ω, f. ε̆σω, v. (auxilior) σοὶ ξυμπŏνῆσαι, καὶ τᾰχὺν πρŏσαρκε̆σαι. Eur. Hec. 850. Syn. vid. πρŏσᾰμύνω.

πρŏσαρμόζω, f. ŏσω, v. (adapto) πρὸς στέρνᾰ θῶμαι; τῷ πρŏσαρμŏσω στŏμᾰ; Eur. Herc. f. 484. Syn. πρŏσᾰγω, προσάπτω, προσβάλλω, ἔφαρμόζω.

πρŏσᾰ́ρω, perf. med. *ᾰ́ρηρᾰ*, v. (applico) *χάλκε᾽ ἔπίσσωτρα, πρŏσᾰ́ρηρŏτᾰ, θαῦμᾰ ἴδέσθαι.* Il. ε, 725. Syn. vid. *πρŏσάπτω.*

πρŏσαυαίνŏμαι, v. (areo) *πĕτραις πρŏσαυαινŏμĕνŏν.* Aesch. P. V. 151. Syn. *ξηραίνŏμαι.*

πρŏσαυδᾰ́ω, v. (adloquor) *πάντας μύθοισῐ πρŏσαυδᾷν.* Aesch. Pers. 159. Syn. *προσφθέγγŏμαι, προσθρŏέω, πρόσφημῐ, πρŏσεῖπŏν, πρŏσĕρĕω, προσφωνĕω, πρŏσηγŏρĕω, πρŏσᾰγŏρεύω, προσμυθĕŏμαι, πρŏσεννĕπω.*

πρŏσαύλειŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (villanus) *παῦσαι λĕγων μοι τὰς πρŏσαυλείους τῠ́χας.* Eur. Rhes. 269.

πρŏσαυλĕω, Dor. *πŏταυλĕω*, v. (accino tibia) *ᾰ̓ξῐŏν ἔμοῦ καὶ σοῦ πρŏσαύλησον μĕλŏς.* Arist. Eccl. 892. Vid. Theocr. 6, 71. Syn. *πρŏσᾴδω, ἔπαυλĕω.*

προσβαίνω, 2. aor. *ἔβην*, v. (accedo) *δῐ᾽ ἀμφῐτρῆτος τῆσδĕ προσβαίνω πŏδῐ.* Eur. Cycl. 701. Syn. *προσχωρĕω, ἔπῐβαίνω, πŏτῐνίσσŏμαι, ᾰ̓φῑκνĕŏμαι, ἐφῑκνĕŏμαι.*

προσβάλλω, f. *ᾰλῶ*, v. (1. admoveo, 2. irruo) *εἰ νυκτŏς αὐτοῖς προσβᾰλωμĕν ἐκ λŏχου;* Eur. Phoen. 736. Syn. *᾽ἔπῐβάλλω, πρŏσᾰ́ρω, πρŏσαρμŏζω, πρŏσάπτω, προστῐθημῐ, προσκρούω, ἔπέρχŏμαι.*

πρόσβᾰσῐς, *ἔως*, *ἡ*, subst. (aditus) *ὡς πρόσβᾰσιν τῶνδ᾽ ὀρθῐαν οἴκων ἔχει.* Eur. Electr. 489. Syn. *πρŏσŏδŏς, εἴσŏδŏς.*

προσβιάζŏμαι, v. (insuper cogo) *οὗτος δ᾽ ᾰκŏλουθεῖ, κᾀμĕ προσβιάζεται.* Arist. Plut. 16. Syn. *᾽ᾰναγκάζω, πρŏσᾰγω.*

προσβῐβάζω, v. (accedere facio) *εὖ προσβῐβάζεις μ᾽. b. ἀλλ᾽ ἕτĕρᾳ ποι σκεπτĕŏν.* Arist. Equit. 35. Syn. *πρŏσᾰγω, πρŏᾰγω.*

προσβῐβᾰ́ω, v. (transeo ad) *τŏ δεῦρŏ προσβῐβᾷ λĕγων.* Arist. Av. 425. Syn. *προσβαίνω.*

προσβλĕπω, Dor. *πŏτῐβλĕπω*, f. *ψω*, v. (adspicio) *αἰσχύνŏμαί σĕ προσβλĕπειν ἔναντῐŏν.* Eur. Hec. 954. Vid. Theocr. 5, 36. Syn. *᾽ᾰπŏβλĕπω, πρŏσόπτŏμαι, προσδέρκŏμαι, προσλεύσσω, πρŏσŏρᾰ́ω, πρŏσόσσŏμαι.*

προσβŏλὴ, *ῆς*, *ἡ*, subst. (1. adjectio, 2. impetus, 3. casus) *κᾰκὰς ἔφαινον τῷ σκŏποῦντῐ προσβŏλάς.* Eur. Electr. 829. Syn. *προσθήκη, συντῠχῐα, ἔπῐδρŏμὴ, ἔπῐφŏρά.*

πρόσβοῤῥŏς et *προσβŏρειŏς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (septentrionalis) *πρόσβοῤῥŏν ἄντρŏν, ἃς Μᾰκρὰς κῐκλήσκŏμĕν.* Eur. Ion. 937. Syn. *βŏρειŏς, ἀρκτῐκŏς.*

προσγĕλᾰ́ω, f. *ᾰσω*, v. (arrideo) *τῐ προσγĕλᾶτĕ τὸν πᾰνύστᾰτον γĕλων;* Eur. Med. 1037. Syn. *γĕλᾰ́ω, μειδῐᾰ́ω.*

προσγίγνŏμαι, v. (accedo) *εἰ τόλμᾰ προσγĕνοιτŏ, βούλησις θ᾽ ᾰμᾰ.* Eur. Androm. 700. Syn. *πᾰρᾰγίγνŏμαι, πρŏσέρχŏμαι.*

πρόσδεγμᾰ, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (susceptio) *προσδέγμᾰτ᾽ αὐτὴν ὡς ἐδεξᾰμην φίλως.* Soph. Trach. 628. Syn. *῾ῠπŏδŏχὴ, ἀντῐληψῐς.*

προσδέρκŏμαι et *πŏτῐδέρκŏμαι*, 2. aor. *ἔδρᾰκŏν*, v. (adspicio) *ὡς μή σ᾽ ἐλινῠ́οντᾰ προσδερχθῇ πᾰτήρ;* Aesch. P. V. 53. Syn. vid. *προσβλĕπω.*

πρόσδĕτŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (alligatus) *χαλκῆ, μĕτώποις ἱππῐκοῖσῐ πρόσδĕτŏς.* Eur. Rhes. 303.

προσδεύομαι, Dor. ποτιδεύομαι, v. (opus habeo) οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρᾰ. Theocr. 5, 63. Syn. χρᾱ́ομαι.

προσδέχομαι et ποτιδέχομαι, f. ξομαι, v. (1. admitto, 2. expecto) καὶ τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται; Eurip. Phoen. 1720. Vid. Il. β, 137. Syn. ἀνᾰδέχομαι, ὑποδέχομαι, εἰσδέχομαι, προσδοκάω.

προσδέω, v. (insuper indigeo) λυπῆς τι προσδεῖς, ἢ φιλεῖς οὕτω φάος; Eur. Herc. f. 90.

προσδιαφθείρω, f. φθερῶ, v. (insuper perdo) ὄλωλᾰ, καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών. Soph. Phil. 76. Syn. προσαπόλλυμι.

προσδίδωμι, f. δώσω, v. (insuper do) σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρόν, ὧν ἐλάμβανεν. Arist. Equit. 1222. Syn. ἐπιδίδωμι.

προσδοκάω, v. (expecto) μῶν τὴν θάνουσαν ὠφέλειν τι προσδοκᾷς; Eur. Alcest. 1110. Syn. καρᾰδοκέω, προσδέχομαι, ἀνᾰμένω, ἐλπίζω.

προσδοκητός, ου, ὁ et ἡ, adj. (expectatus) ὅδ᾽ οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι. Aesch. P. V. 971.

προσδόρπιος et ποτιδόρπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ad coenam utilis) πίνειν δαινυμένῳ, ὅτι οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Od. ι, 249.

προσεδαφίζω, v. (solidum reddo) πρόσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου. Aesch. Sept. c. Theb. 492. Syn. ἐδαφίζω, καταστρώννυμι.

προσεδρεύω, v. (adsideo, obsideo) πότερα κατ᾽ οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ; Eur. Or. 397. Syn. ἐπιμέλομαι, προσμένω, παρέζομαι, προσκαθίζω, παρεδρεύω.

προσεδρία, ας, ἡ, subst. (assiduitas) εἰ γὰρ προλείψεις μ᾽, ἡ προσεδρία νόσον. Eur. Or. 298. Syn. ἐπιμέλεια.

προσεδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (assiduus) τότ᾽ ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον. Soph. Trach. 796. Syn. ἔφεδρος, ἐπιμελής, συνεχής.

προσείδομαι et ποτείδομαι, 2. aor. εἶδον, v. (1. adspicio, 2. similis sum) μάλιστ᾽ ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται. Aesch. Choeph. 172. Vid. Theocr. 3, 39. Syn. vid. προσβλέπω.

προσεικάζω, f. άσω, v. (1. adsimulo, 2. comparo) λαμπρὸν χαρακτήρ, ἢ προσεικάζει μέ τῳ; Eur. Electr. 559. Syn. εἰκάζω, ἀπεικάζω, ὁμοιόω, παραβάλλω.

προσείκω, v. (adsimilis sum) ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα. Soph. Electr. 618. Syn. εἴκω, ἔοικα.

προσειλέω et προτιειλέω, v. (advolvo) αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν. Il. κ, 347. Syn. προελαύνω, συνελαύνω, προδιώκω.

προσειλός, ου, ὁ et ἡ, adj. (apricus) δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Aesch. P. V. 460.

πρόσειμι, v. (advenio) πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά. Aesch. Eum. 240. Syn. προσέρχομαι, προσβαίνω, ἀφικνέομαι, ἐπιβαίνω.

πρόσειμι, v. (adsum) τοῦτ᾽ ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν. Eur. Orest. 755. Syn. πάρειμι.

προσσείω, v. (ante concutio) *α'· μὴ πρόσσειε χεῖρα, μὴ δ' ὤθει βίᾳ.* Eur. Hel. 444. Syn. *προτείνω.*

προσεκτίλλω, f. *ιλῶ*, v. (simul evello) *αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.* Arist. Av. 287. Syn. *ἐκτίλλω, ψάλλω.*

προσελκύω, f. *ύσω*, et *προσέλκω*, v. (1. attraho, 2. med. complector) *προσέλκυσαί νιν, ὕστατον θεωμένη.* Eur. Iph. A. 1451. Vid. Pind. Ol. 6, 42. Syn. *ἐφέλκω, ἐπάγω, προσβάλλω.*

προσεμβαίνω, 2. aor. *ἐνέβην*, v. (1. insuper ingredior, 2. insulto) *οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή.* Soph. Aj. fl. 1348. Syn. *ἐπεμβαίνω, ἐνάλλομαι, ἐπεγγελάω, ἐφάλλομαι.*

προσεμφερὴς, *έος*, ὁ et ἡ, adj. (adsimilis) *τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.* Eur. fr. Thes. 5, 13. Syn. *ἐμφερὴς, ὅμοιος, ἀλίγκιος, προσόμοιος, ἴκελος, παραπλήσιος.*

προσεννέπω, et inus. *προσέπω*, 1. aor. *εἶπα* et *ἔειπα*, 2. aor. *εἶπον* et *ἔειπον*, *προσερέω* et *προσρέω*, v. (adloquor) *τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;* Aesch. Choeph. 104. Vid. Eur. Iph. T. 371. Arist. Vesp. 21. et Eur. Alcest. 963. Syn. vid. *προσαυδάω.*

προσεξευρίσκω et *προσευρίσκω*, 2. aor. *εὗρον*, v. (insuper invenio) *οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.* Arist. Equit. 1283. Vid. Soph. Electr. 1352. Syn. *ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω.*

προσεπιορκέω, f. *ήσω*, v. (insuper pejero) *ἐπηνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.* Arist. Lys. 1238.

προσεπιτέρπομαι, v. (insuper delector) *προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων.* Arist. Ran. 232.

προσεργάζομαι, f. *άσομαι*, v. (insuper facio) *μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.* Eur. Herc. f. 1007. Syn. *ἐπεργάζομαι.*

προσερεύγομαι, v. (eructo) *κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεταί αὐτήν.* Il. ο, 621. Syn. vid. *ἐρεύγω.*

προσερέω, vid. *προσεννέπω.*

προσερίζω, Dor. *ποτερίσδω*, v. (certo) *αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθε βωκολίασδευ.* Theocr. 5, 60.

προσέρπω et *ποθέρπω*, v. (adrepo) *πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.* Aesch. P. V. 127. Vid. Theocr. 4, 48. Syn. *ἐφέρπω, ἀνέρπω, προσέρχομαι, πρόσειμι.*

προσέρχομαι, Dor. *ποτέρχομαι*, 2. aor. *ἦλθον*, et *προσικνέομαι*, f. *ίξομαι*, v. (advenio) *προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ.* Arist. Plut. 861. Vid. Aesch. Agam. 765. Syn. *πρόσειμι, προσέρπω, ἐπέρχομαι, προσβαίνω, ἐγγίζω, προσμολέω, ἐφικνέομαι, προσστείχω, προσπελάζω, πλησιάζω.*

προσευρίσκω, vid. *προσεξευρ.*

προσεύχομαι, f. *ξομαι*, v. (precor) *προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασιν.* Eur. Hipp. 115. Syn. *ἐπεύχομαι, εὔχομαι, δέομαι, ἱκετεύω, λιπαρέω, ἀντιβολέω, λίσσομαι.*

προσέχω, *προσίσχω* et *προσχέθομαι*, v. (1. intendo, 2. appello) *παῖδες προσέσχον ὄμμ'· ὁ δ' οὐκέθ' αὐτὸς ἦν.* Eur. Herc. f. 926. Vid. Orest. 356. et Theocr. 25, 253. Syn. *προσβάλλω, προσάγω, προσφέρω, πλησιάζω, ἐξοκέλλω.*

προσηγορέω, v. (adloquor) προσηγορήσων εἰμὶ καὶ σώσων πόλιν. Eur. Phoen. 1004. Syn. vid. προσαυδάω.

προσήγορημα, ατος, τὸ, subst. (adloquium) προσηγόρημα πατέρων. Eur. Suppl. 813. Syn. πρόσφθεγμα, πρόσρησις.

προσήγορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui adloquitur vel salutatur) στερκτὸν, ἢ προσήγορον. Soph. Oed. R. 1338.

προσήκω, et Dor. ποθήκω, perf. ηκα, v. (pertineo, convenio) θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει. Aesch. Pers. 148. Syn. καθήκω, πρέπω, διατείνομαι.

πρόσημαι, προσθακέω, προσιζάνω, προσίζω et προσκαθίζω, v. (adsideo) βροτῶν, οἳ τοῖς πέλας προσήμενοι. Aesch. Suppl. 388. Vid. Soph. Oed. C. 1166. Aesch. Sept. c. Theb. 693. Eur. Andr. 227. et Helen. 894. Syn. παρέζομαι, πάρημαι, παρίζω, προσεδρεύω.

προσημαίνω, f. ανῶ, v. (ante significo, portendo) τόσονδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι. Eur. Med. 723. Syn. προαγγέλλω, προμηνύω, προαγορεύω, προθεσπίζω.

προσηῷος, Dor. ποταῷος, α, ον, adj. (orientalis) καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾧπερ ὁ πύκτας. Theocr. 4, 34. Syn. ἑῷος, ἑῷος, ἠῷος.

προσθακέω, vid. πρόσημαι.

πρόσθε et πρόσθεν, adv. (ante) τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ᾽ Ἀγήνορος. Soph. Oed. R. 268. Syn. ἔμπροσθεν, πάρος, πρὶν, προπάροιθεν, πρότου.

προσθήκη, ης, ἡ, et πρόσθημα, ατος, τὸ, subst. (additamentum) οὐκ ἐκδιδαχθεὶς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ. Soph. Oed. R. 38. Vid. Eur. Electr. 192. Syn. προσβολὴ, ἐπιφορὰ, ἐπίδοσις.

προσθιγγάνω, 2. aor. ἔθιγον, v. (attingo) ὡς ταπεινὸς ἧς ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων. Eur. Iph. A. 339. Syn. προσψαύω, ἅπτομαι, ἀντιλάζυμαι, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιψαύω.

πρόσθιος, α, ον, adj. (anterior) βάσιν τε χεροῖ προσθίαν καθαρμόσας. Eur. Rhes. 210.

προσθόδομος, ου, adj. (qui pro aedibus stat, aedes defendens) προσθοδόμοις Ἀτρείδαις. Aesch. Choeph. 316.

προσθροέω, v. (adloquor) ἔτυμα προσθροεῖς. Aesch. P. V. 617. Syn. vid. προσαυδάω.

προσιζάνω et προσίζω, vid. πρόσημαι.

προσικνέομαι, vid. προσέρχομαι.

προσίκτωρ, ορος, ὁ, subst. (supplex) φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες. Aesch. Eum. 119. Syn. vid. ἱκέτης.

προσίπτημι, v. (advolo) μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο. Aesch. P. V. 665.

προσίστημι, v. (antesisto) προσίστανται πάλῳ λαχόντες. Aesch. Sept. c. Theb. 120. Syn. καθίστημι.

προσίσχω, vid. προσέχω.

προσκαθίζω, vid. πρόσημαι.

προσκαίω, f. καύσομαι, v. (insuper incendo) καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα. Arist. Vesp. 933. Syn. vid. ἐπικαίω.

προσκαλέω, f. έσω, v. (1. arcesso, 2. in jus voco) ὑπὸ

πτέρυγων τί προσκάλεῖ σόφώτερόν; Arist. Av. 1426. Syn. *κάλέω, ἐπίκάλέω, πάρακάλέω, πρόσάγω, πάραγγέλλω.*

προσκάρδιος, Dor. *πότίκάρδιος*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (in corde) *μεῖζον δ' ἁ Κυθέρειά φέρει πότίκάρδιον ἕλκος.* Bion. 1, 17.

προσκάτάτίθημι, f. *θήσω*, v. (insuper depono) *κἂν προσκάτάθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.* Arist. Nub. 1235. Syn. *κάτάτίθημι.*

πρόσκειμαι, f. *κείσομαι*, v. (1. adjaceo, 2. insto, 3. incumbo) *ἔγγω κλύδωνά πολέμίων προσκείμενον.* Eur. Iph. T. 317. Syn. *ἔγκειμαι, ἐπίκειμαι, πάρίστάμαι, πρόσεγγίζω.*

προσκέπτομαι, f. *ψομαι*, v. (1. ante contemplor, 2. prospicio alicui) *πῦρ σοι πρόσοίσω, κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι.* Eur. Androm. 256. Syn. *δίασκέπτομαι, πρόνοέω, προσκοπέω, πρόλογίζομαι.*

προσκέφάλαιον, *ου*, *τὸ*, subst. (pulvinar) *καίτοι, τὸ δεινά, προσκέφάλαιον οὐκ ἔχεις.* Arist. Lys. 926. Syn. *πρόσκρανον, ὑπόκέφάλαιον.*

προσκηδής, *έος*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (necessarius) *ἀρχὴν ξεινόσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τράπέζῃ.* Od. φ, 35. Syn. *οἰκεῖος, ἐπίτήδειος.*

προσκινέομαι, f. *ήσομαι*, v. (admoveor) *κἀκῶς πάρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.* Arist. Lysistr. 227. Syn. *προστίθεμαι, πρόσάγω, πρόσομιλέω.*

προσκλίνω, Dor. *πότίκλίνω*, f. *ινῶ*, v. (acclino) *αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ πρόσέκλινε κόρώνῃ.* Od. φ, 165. Syn. *ἐπίκλίνω.*

προσκοπέω et *προσκοπέομαι*, v. (prospicio, provideo) *λύμης, ἃ κεῖνον πάντά προσκοπεῖν χρεών.* Eur. Heracl. 471. Syn. *προσκέπτομαι, πρόβλέπω, πρόόράω, πρόμελέτάω, ἐπιστρέφομαι, πόρίζω.*

προσκόπτω, v. (impingo, offendo) *ἐμ-βάδάς, ἡ πρόσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;* Arist. Vesp. 275. Syn. *προσπαίω, ἐπόρούω, κάτάφέρομαι.*

πρόσκρανον et *πότίκρανον*, *ου*, *τὸ*, subst. (pulvinar) *ἔμβάλε καὶ πότίκρανον.* b. *ἔχει κάλλιστά.* a. *κάθίζευ.* Theocr. 15, 3. Syn. *προσκέφάλαιον.*

προσκυλίω, v. (advolvo) *ἀνύσας τί προσκύλιέ γ'.* b. *οἴμοι δείλαιος.* Arist. Vesp. 202.

προσκυνέω, f. *ήσω*, et *προσκύω*, *ύσω*, v. (veneror) *καὶ προσκύνεῖσθαι βαρβάρων ὑπ' ἠθέλες.* Eur. Troad. 1014. Vid. Soph. Philoct. 657. Syn. *κύνέω, πρόσεύχομαι, προσπίπτω.*

προσκύπτω, f. *ψω*, v. (inclino me ad aliquid) *ἀπόνίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασά φιλήσῃ.* Arist. Vesp. 608. Syn. *πρόκύπτω, προσκλίνομαι.*

προσκύρέω, *ήσω*, et *προσκύρω*, f. *ρσω*, v. (consequor) *πότερά δόμοισι πτῶμά προσκύρεῖ νέον;* Aesch. Choeph. 11. Vid. Soph. Oed. R. 1299. Syn. *ἐφίκνέομαι, πρόσάγω, πάράγίγνομαι.*

προσλάζυμαι, v. (comprehendo) *γέραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.* Eur. Hec. 64.

προσλαμβᾰνω, f. λήψω, 2. aor. ἔλᾰβŏν, v. (insuper accipio) ψευδῆ λέγοντᾰ προσλᾰβεῖν τῇ ξυμφŏρᾷ. Eur. Iph. A. 1145. Syn. ἐπῐλαμβᾰνω.

προσλἔγω, Dor. πŏτῐλἔγω, v. (1. insuper dico, 2. adloquor) ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ πŏτῐλἔξᾰτŏ μύθῳ. Theocr. 25, 192. Syn. vid. πρŏσαυδᾰω.

προσλεύσσω, v. (adspicio) βλαστοῦσ᾽, ὅπως ἔβλαστἔ, προςλεύσσειν ἐμοί; Soph. Oed. R. 1376. Syn. vid. προσβλἔπω.

προσμανθᾰνω, 2. aor. ἔμᾰθŏν, v. (addisco) παῦ᾽ ἀλλᾰ δευρὶ κᾰτᾰκλῐνεὶς προσμάνθᾰνἔ. Arist. Vesp. 1208.

προσμάσσω, Dor. πŏτῐμάσσω, f. ξω, v. (adjungo) καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ πρŏσἔμαξἔν. Arist. Equit. 815. Syn. προσπῐέζω, προστῐθημῐ, πρŏσαπτω.

προσμἔνω, v. (1. permaneo, 2. expecto) τŏν ἄνδρᾰ τὸν βŏτῆρᾰ προσμεῖναι μŏνŏν. Soph. Oed. R. 847. Syn. ἐμμἔνω, πᾰρᾰμἔνω, δῐᾰτἔλἔω, προσδŏκᾰω, προσδἔχŏμαι, πρόσκειμαι.

προσμηχᾰνᾰŏμαι, v. (artificiose adfigo) σφίγγ᾽ ὠμŏσιτον προσμἔμηχᾰνημἔνην. Aesch. Sept. c. Theb. 537.

προσμίγνυμῐ, f. μίξω, v. (1. admisceo, 2. accedo, 3. confligo) οὐκ ἄρ᾽ ἐκείνῳ γ᾽ οὐδἔ προσμῖξαι θρᾰσύ; Soph. Philoct. 105. Syn. ἐπῐμίγνυμῐ, ὑπŏδῠŏμαι, ὑπŏδἔχŏμαι, προσγίγνŏμαι, προσβάλλω.

προσμŏλἔω, inus. 2. aor. ἔμŏλŏν, v. (accedo) χειρώσŏμαι κἀκ τῶνδἔ. προσμŏλοι μŏνŏν. Soph. Trach. 1111. Syn. vid. πρŏσέρχŏμαι.

προσμυθἔŏμαι, *πŏτῐμυθἔŏμαι* et *πρŏτῐμυθἔŏμαι*, v. (adloquor) μητῐ σῐ οὐ κᾰτᾰ καιρŏν ἔπος πŏτῐμυθήσαιτŏ. Theocr. 25, 66. Vid. Od. λ, 142. Syn. vid. πρŏσαυδᾰω.

προσνἔμω, v. (attribuo) κᾰπειτᾰ θεοῖς ὕστἔρŏν αὖθις. προσνείμασθαι δἔ πρἔπόντως. Arist. Av. 563. Syn. νἔμω, ἀπŏδῐδωμῐ, προστάσσω, ἀνᾰτῐθἔμαι.

προσνήχω, v. (adnato) θλιβŏμἔναν κᾰλῠβαν τρῠφἔρὸν πρŏσἔναχἔ θᾰλασσᾰ. Theocr. 21, 18. Syn. νήχŏμαι, κŏλυμβᾰω.

προσνίσσŏμαι et *πŏτῐνίσσŏμαι*, v. (accedo) οὐδ᾽ ὅσ᾽ ἐς Ὀρχŏμἔνὸν πŏτῐνίσσἔταῐ, οὐδ᾽ ὅσᾰ Θήβας. Il. ι, 381. Syn. vid. πρŏσέρχŏμαι.

προσνωμᾰω, v. (me admoveo ad) αἰεὶ πρŏσἔνώμᾰ. Soph. Philoct. 717. Syn. νωμᾰω, πρŏσέρπω.

πρŏσŏδῐŏν, ου, τὸ, subst. (carmen quod canebatur in supplicationibus, maxime Apollinis) πρŏσŏδῐᾰ μἔγᾰλᾰ. Arist. Av. 853.

πρŏσŏδŏς, ου, ἡ, subst. (1. aditus, 2. supplicatio, 3. proventus) ἰώ, ἰώ. στυγναὶ πρŏσŏδοι. Eur. Alcest. 877. Syn. εἴσŏδŏς, ἔφŏδŏς, ἄφιξῐς, πάρουσία, ἐσφŏρᾰ, πŏρŏς.

πρŏσόζω, Dor. *πŏτόσδω*, v. (redoleo) ἀμφώες, νἔŏτευχἔς, ἔτι γλῠφᾰνοιŏ πŏτοσδŏν. Theocr. 1, 28. Syn. ὄζω, ἀπόζω, ὀζαίνω.

πρŏσοιστἔŏς, α, ŏν, adj. verbal. (adferendus) τούτῳ πρἔπουσαν μηχᾰνὴν πρŏσοιστἔŏν. Arist. Thesm. 1132.

πρŏσοιχŏμαι, v. (proficiscor) ἐς ναὸν πρŏσοιχŏμἔνοι, Πυθῐŏνικŏς. Pind. Pyth. 6, 4.

πρŏσŏμαρτἔω, v. (comitor) γίγνἔταῐ· οὐδἔ τῐ καλὸν ὅτῳ

ψεῦδος προ̆σο̆μαρτεῖ. Theogn. 609. Syn. πᾰρο̆μαρτε̆ω, ὁμαρτε̆ω, ᾰκο̆λουθε̆ω, ἕπο̆μαι, ο̆παδε̆ω, σῠνο̆δοιπο̆ρε̆ω.

προ̆σο̆μιλε̆ω, v. (versor una) μοῦσᾰ καὶ ἡμῖν, ἣ προ̆σο̆μιλεῖ. Eur. Med. 1081. Syn. κᾰθο̆μιλε̆ω, ὁμιλε̆ω, συντυγχᾰνω, σῠνειμῐ, συγγίγνο̆μαι, συμπε̆ρῐφε̆ρο̆μαι.

προ̆σο̆μοιο̆ς, α, ο̆ν, adj. (assimilis) ἄγε̆ δὴ φῠσῐν ἄνδρε̆ς ἀμαυρο̆βῐοι, φύλλων γε̆νε̆ᾳ προ̆σο̆μοιοι. Arist. Av. 685. Syn. ὁμοῖο̆ς, πᾰρο̆μοιο̆ς, ᾰλίγκιο̆ς, προ̆σεμφε̆ρὴς, προ̆σε̆οικὼς, ε̆οικὼς, πρόσφο̆ρο̆ς, προσφε̆ρὴς, ἐμφε̆ρής.

προ̆σόπτο̆μαι et προ̆σο̆ρᾰω, Dor. πο̆θο̆ρᾰω, προ̆σόσσο̆μαι et προ̆τῐόσσο̆μαι, v. (adspicio) ἀκτῖνᾰ, κύκλον θ' ἡλῐου προ̆σόψε̆ται. Eur. Alcest. 209. Vid. 885. et Il. χ, 356. Syn. vid. προσβλε̆πω.

προ̆σουδίζω, f. ῐσω, v. (adfligo) βρε̆φος τε̆ τοὐμὸν σῷ προ̆σουδῐσας πε̆δῳ. Eur. Iph. A. 1151.

προ̆σουρε̆ω, v. (mingo) ἅπαξ προ̆σουρήσαντᾰ τῇ τρᾰγῳδίᾳ. Arist. Ran. 95.

προ̆σουρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vicinus, vid. Brunck. in l. c.) ἵν' αὐτο̆ς ἦν προ̆σουρο̆ς, οὐκ ἔχων βᾰσῐν. Soph. Phil. 691. Syn. γείτων, ὅμο̆ρο̆ς, προ̆σο̆ικο̆ς, ὁ ἐγγῠς, πλησῐο̆χωρο̆ς, ἀστῠγείτων.

προ̆σο̆φείλω, v. (insuper debeo) πρὸς τρῐσῐν ῐαμβείοισῐ προ̆σο̆φείλων φᾰνεῖ. Arist. Ran. 1133.

προ̆σοψῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (adspectus) ὦ πο̆σῐς, ὦ φιλτᾰτη προ̆σοψῐς. Eur. Hel. 635. Syn. ὄψῐς, προ̆σωπο̆ν, θε̆αμᾰ. Epith. ἡδεῖᾰ, ἄθλῐα, πᾰνυστᾰτη, σκῡθρωπο̆ς.

πρόσπαιο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. contra feriens, 2. recens) γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαιᾰ μὴ τῠχοι κᾰκᾰ. Aesch. Agam. 338. Syn. πρόσφᾰτο̆ς, νε̆ο̆ς, νε̆ο̆χμο̆ς, αἰφνῐδῐο̆ς, πο̆ταίνῐο̆ς, νε̆ᾰρο̆ς.

προσπαίω, f. σω, v. (contra ferio) προ̆σε̆παισᾰς, ὦ τε̆κνον, πο̆λῠ. Soph. Antig. 855. Syn. ἐπῐπαίω, προσβάλλω, προσπίπτω.

προσπᾰλαίω, v. (contra luctor) προσπᾰλαίσων ἦλθ' ἀνήρ. Pind. Isthm. 4, 90. Syn. ἀντῐπᾰλαίω, ε̆ναντῐο̆ο̆μαι, ἀντᾰγωνῐζο̆μαι, ἀντῐβαίνω, ἀντε̆ρείδω, ἀθλεύω.

προσπασσᾰλεύω et προσπαττᾰλεύω, v. (clavis adfigo) ὥσπερ κο̆τῐνῳ, προσπαττᾰλεῦσω τουτῳΐ. Arist. Plut. 943. Syn. προσπήγνυμῐ.

προσπε̆λάζω, προσπλάζω et προσπίλνημῐ, v. (1. appropinquare facio, 2. appropinquo) προσπε̆λασθεὶς, ἢ σε̆ γε̆. Soph. Oed. R. 1101. Vid. Il. μ, 285. et Od. ν, 95. Syn. πλησῐάζω, προ̆σᾰγω, ἐγχρίμπτω, ἐφίστημῐ, προ̆σέρχο̆μαι, γειτνῐάζω.

προσπέμπω, v. (insuper mitto) δῐδοὺς, ᾰνᾰπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους. Arist. Equit. 473. Syn. ἐπῐπέμπω, ἐπιστέλλω.

προσπέρδω, 2. aor. ἔπαρδο̆ν, v. (pedo contra) νὴ το̆ν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς στο̆μᾰ τῷ θᾰλᾰμακῐ. Arist. Ran. 1074. Syn. κᾰτᾰπέρδω.

προσπήγνυμῐ, f. πήξω, v. (adfigo) ἢ προσπηγνῠναι. Eur. fr. Scir. 2, 1. Syn. προσπασσᾰλεύω, προ̆σαπτω, προ̆σε̆ρείδω, ἐμπε̆δο̆ω.

προσπηχύνο̆μαι, v. (ulnis amplector) Ζεῦ, σε̆ δε̆ Κυρ-

βάντων ἕτᾰραι πρŏσĕπηχύναντŏ. Call. 1, 46. Syn. ἐναγκᾰλίζŏμαι, πĕρῐπλĕκω, προσπτύσσω.

προσπῐέζω, f. ῐέσω, v. (insuper premo) καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Aesch. Choeph. 295.

προσπίπτω, 2. aor. ĕπĕσŏν, et προσπῐτνĕω, 2. aor. ĕπῐτνŏν, v. (1. accido ad, 2. occurro, 3. adorior) πρόσπιπτĕ δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ἀγᾰμέμνŏνος γόνυ. Eur. Hec. 139. Vid. Hel. 64. Syn. πᾰρᾰπίπτω, ἱκĕτεύω, εἰσπίπτω, ĕπŏρούω, ĕπῐτυγχᾰνω, προστυγχᾰνω.

πρόσπλαστŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui adiri potest) ἄντηνĕροι γάρ, οὐδĕ πρόσπλαστοι ξένοις. Aesch. P. V. 741. Syn. πρŏσηνής, πρŏσβᾰτŏς, πρŏσῐτŏς, εὐπρŏσŏδŏς.

προσπνĕω, poet. προσπνείω, f. εύσω, v. (adflo) ὡς ἡδύ μοι πρŏσĕπνευσĕ χοιρείων κρεῶν. Arist. Ran. 340. Syn. ἐπῐπνĕω.

προσποιĕω et προσποιĕŏμαι, v. (1. vindico, 2. acquiro, 3. simulo) ὅταν κᾰτᾰτῐθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Arist. Eccl. 871. Syn. πĕρῐποιĕŏμαι, ἀντĕχŏμαι, προσπλάσσω, προςτῐθημῐ, πρŏβάλλŏμαι, σχημᾰτίζŏμαι, σκήπτŏμαι.

προσπŏλĕω, v. (famulor) τύμβῳ τĕτακται προσπŏλεῖν Ἀχιλλĕως. Eur. Troad. 266. Syn. ἀμφῐπŏλĕω, ὑπηρĕτĕω.

πρόσπŏλŏς, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (famulus) ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγĕτĕ τῶνδĕ, πρόσπŏλοι. Eur. Or. 622. Syn. ἀμφῐπŏλŏς, θĕρᾰπων, πρŏπŏλŏς, θĕρᾰπαινᾰ, δμώς.

προσπορπατŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (fibula adnexus, adfixus) οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός. Aesch. P. V. 144.

προσπταίω, v. (1. impingo, 2. erro) ὅστις σĕ προσπταίοντᾰ πĕρῐνοστεῖν ĕᾷ. Arist. Plut. 121. Syn. πταίω, προσπίπτω, ἁμαρτᾰνω, ἀμπλᾰκĕω.

πρόσπτυγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (amplexus) ἄγĕ, παῖ, φίλιον πρόσπτυγμᾰ, μĕθεῖς. Eur. Troad. 784. Syn. πĕρῐπλŏκή, ἄσπασμᾰ, πĕρῐβŏλή, ἀσπασμŏς.

προσπτύσσω et προσπτύσσŏμαι, v. (amplector) ὦ φίλτᾰτ', ἀλλᾰ στŏμᾰ γĕ σὸν προσπτύξŏμαι. Eur. Phoen. 1685. Syn. πĕριπτύσσω, ἀσπάζŏμαι, πĕρῐπλĕκω, ἀγκᾰζŏμαι.

προσραίνω, v. (adspergo) γέλων πᾰρεσχĕν, ἣν πρŏσĕῤῥαινον κύκλῳ. Arist. Eccl. 379. Syn. δῐαῤῥαίνω, ĕπιῤῥαίνω, προςπάσσω, προσβάλλω.

προσρĕω, i. q. πρŏσĕρĕω, q. v.

προσρήγνυμῐ, f. ῥήξω, v. (insuper frango) θλάσσĕ δĕ οἱ κότῠλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξĕ τένοντĕ. Il. ε, 307. Syn. δῐαῤῥήγνυμῐ, κᾰταῤῥήγνυμῐ.

πρόσρησῐς, ĕως, ἡ, subst. (salutatio) ἔθαψᾰ, Πρωτεῦ, σ' ĕνĕκ' ĕμῆς προσρησĕως. Eur. Helen. 1165. Syn. πρόσφθεγμᾰ, πρŏσηγŏρημᾰ, προσηγŏρίᾰ, ἄσπασμᾰ, προσφώνημᾰ.

προσσαίνω, v. (adulor, blandior, detrecto) τῆς οὐκĕτ' οὔσης τῆσδĕ προσσαίνουσῐ μĕ. Eur. Hipp. 866. Syn. σαίνω, θέλγω, κŏλᾰκεύω, εὐφραίνω, θωπεύω.

προσσĕβω, v. (colo praeterea) μήτ' ὀξῠμόλποις προσσĕβειν οἰμώγμᾰσῐν. Aesch. Sept. c. Theb. 1025.

προσστάζω et *ποτιστάζω*, f. ξω, v. (adstillo) *φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον.* Pind. Pyth. 4, 244.

προσστείχω, 2. aor. *ἐστιχον*, v. (accedo) *εὖτ' Ἀφροδίτη διὰ προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον.* Od. υ, 73. Syn. vid. *προςέρχομαι.*

πρόσσω, poet. pro *πρόσω*, q. v.

προσταλαιπωρέω, v. (adhuc duro) *καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον.* Arist. Lys. 767.

προστασία, ας, ἡ, subst. (imperium) *πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.* Call. Ep. 41, 4. Syn. *προεδρία.*

προστάσσω et *προστάττω*, f. ξω, v. (impero) *πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον;* Eur. Suppl. 196. Syn. *διατάσσω, συντάσσω, ἐπιστέλλω, ἐντέλλω, ἐπισκήπτω.*

προστατέω, v. (1. praesum, 2. tueor) *σώζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός.* Eur. Heracl. 207. Syn. *προΐστημι, προηγέομαι, ἀμύνω.*

προστατήριος, α, ον, adj. (tutelaris) *δεῖμα προστατήριον.* Aesch. Agam. 949.

προστάτης, ου, ὁ, subst. (praepositus, praeses, supplex) *γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.* Eur. Suppl. 254. Syn. *πρόδικος, ἱκέτης.*

προστείχω, v. (antevenio) *Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.* Soph. Oed. R. 79.

προστέλλομαι, v. (mittor) *δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νῦν προστέλλεται.* Aesch. Sept. c. Theb. 411.

προστένω, v. (ante gemo) *ἴσον δὲ τῷ προστένειν.* Aesch. Agam. 244. Syn. *ἐπιστένω.*

πρόστερνος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ante pectus adpositus) *πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγέλαστοις.* Aesch. Choeph. 27.

προστέρπω et *ποτιτέρπω*, v. (oblecto) *ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε.* Il. ο, 401. Syn. *ἐπιτέρπω, προσηγορέω.*

προστήκω, f. ξω, v. (adhaereo) *δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προςτετακώς.* Soph. Trach. 838. Syn. *πρόσκειμαι.*

προστίθημι, f. θήσω, v. (adjicio) *μόνον τόδ' ἔργον προςτιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ.* Eur. Suppl. 27. Syn. *ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, προσάπτω, προσφέρω.*

προστιλάω, v. (stercore inquino) *τὼ 'φθαλμώ μου προςετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.* Arist. Nub. 411.

προστόμιον, ου, τὸ, subst. (ostium) *ναῖον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίων.* Aesch. Suppl. 3. Syn. *στόμα, στόμιον, πρόχοή.* Epith. *λεπτοβαφές.*

προστρέπω, v. (oro) *κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.* Eur. Suppl. 1205. Syn. *ἱκετεύω, σέβομαι, προσεύχομαι.*

προστρέχω, 2. aor. *ἔδραμον*, v. (accurro) *ἐσπουδακυῖα προστρέχει· πρὶν σὺν ὄμου γενέσθαι.* Arist. Thesm. 572.

προστρίβομαι, v. (infligo, attero) *ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη, προςτετριμμένον τε πρός.* Aesch. Eumen. 238. Syn. *παρατρίβω, ἐπιβάλλω.*

πρόστριμμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (attritio, qui attritus est) *εὑρησιἔπὴς, πἔρἴτριμμᾰ δἴκῶν.* Arist. Nub. 446.

προστρŏπαιŏς, ου, ὁ, adj. (1. quem supplicamus, vindex, 2. supplex) *τὸν προστρŏπαιŏν, τὸν τἔ γενναῖον κᾰλεῖν.* Eur. Heracl. 1015. Syn. *πρόστρŏπŏς, ἵκἔτης.*

προστρŏπὴ, ῆς, ἡ, subst. (supplicatio) *πŏλἔως ἔπέστης προστρŏπὴν ἔμοῦ τ' ἔχων.* Soph. Oed. C. 558. Syn. *ἱκἔσἴα, ἄπŏτρŏπὴ, κᾰτᾰρὰ, ᾰγŏς.*

πρόστρŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (supplex) *ἱκἔτεύŏμέν σἔ πάντἔς οἵδε πρόστρŏποι.* Soph. Oed. R. 41. Syn. *προστρŏπαιŏς, ἵκἔτης, πρŏσίκτωρ.*

προστυγχᾰνω, 2. aor. *ἔτῠχŏν*, v. (occurro, consequor) *τᾰ προστῠχόντα ξἔνἴᾰ ξυμφŏρὰν μᾰθών.* Eur. Alcest. 770. Syn. *ἔπἴτυγχᾰνω, ἔπἴλαμβᾰνω, συμβαίνω, προσπίπτω.*

πρόσφαγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (victima) *πίνοντᾰ τύμβου πλησίον προσφαγμᾰτων.* Eur. Alcest. 861. Syn. *σφᾰγἴŏν, ἵἔρεῖŏν, θῦμᾰ, θῠσἴα.* Epith. *φἴλŏν, ᾰνŏσἴŏν.*

προσφάζω, f. ξω, v. (macto ante) *προσφάζἔται μἔν αἷμᾰ πρῶτᾰ νερτἔροις.* Eur. Hel. 1254.

πρόσφᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (recens) *λύσασθ' αἷμᾰ προσφᾰτοις δἴκαις.* Aesch. Choeph. 791. Syn. vid. *πρόσπαιŏς.*

προσφἔρὴς, ἔŏς, adj. (similis) *οὐ πώπŏτ' εἶδον προσφἔρεστἔραν δἔμᾰς.* Eur. Hel. 558. Syn. *ἐμφἔρὴς, ŏμοῖŏς, πρŏσŏμοιŏς, πρŏσεμφἔρὴς, ᾰλίγκἴŏς, πρόσφŏρŏς.*

προσφἔρω, f. οίσω, v. (affero, adhibeo) *καὶ μήτἔ πορθεῖν πᾰτρίδᾰ, μήτἔ προσφἔρειν.* Eur. Phoen. 498. Syn. *ἔπἴφἔρω, εἰσκŏμίζω, πρŏσᾰγω, πᾰρἔχω, πᾰρᾰφŏρἔω.*

πρόσφημἴ et *προσφθέγγŏμαι*, v. (adloquor) *τὸνδ' ᾰπᾰμειβŏμἔνος πρŏσἔφη πŏδᾰς ὠκῠς Ἀχιλλεύς.* Il. α, 84. Syn. vid. *πρŏσαυδᾰω.*

πρόσφθεγκτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (dignus quem adloquaris) *γἔνήσŏμαι πρόσφθεγκτŏς, ᾰλλ' οὕτως ᾰπει;* Soph. Phil. 1067.

πρόσφθεγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (adloquium) *προσφθέγμᾰσιν γᾰρ οὐ μἴαίνŏμαι σἔθἔν.* Eur. Or. 75. Syn. vid. *πρόσρησἴς.* Epith. *ὕστᾰτŏν, χρŏνἴŏν, φἴλŏν, ᾰθλἴŏν, λοίσθἴŏν.*

προσφθείρŏμαι, v. (depereo) *ᾰτᾰρ ἦν Κἔφᾰλός σοι λοιδŏρῆται προσφθᾰρείς.* Arist. Eccl. 248. Syn. *ἔπἴμαίνŏμαι.*

πρόσφθογγŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (salutatorius) *καὶ προσφθόγγοισἴ χρἔων αὐτήν.* Aesch. Pers. 158.

προσφἴλειᾰ, ας, ἡ, subst. (amicitia, benevolentia) *τοιαδἔ μέντοι προσφἴλειᾰ δαιμŏνων.* Aesch. Sept. c. Theb. 511. Syn. *φἴλἴα, φἴλŏτης, φἴλŏφρŏσῠνη.*

προσφἴλὴς, ἔŏς, adj. (gratus, amicus) *οὐ δῆτ'· ᾰταρ μοι προσφἴλής γ' ᾰπόλλῠσαι.* Eur. Hipp. 1396. Syn. *φἴλŏς, ᾰγᾰπητŏς, εὐμἔνὴς, φἴλητŏς, πŏθητŏς.*

προσφἴλῶς, adv. (amice, grate) *σκέψαι γᾰρ εἴ σοι προσφἴλῶς αὐτῇ δŏκεῖ.* Soph. Electr. 442. Syn. *εὐμἔνῶς, φἴλŏφρŏνως.*

προσφŏρὰ, ᾱς, ἡ, subst. (commodum) *ποίῳ γᾰρ ἡ σὴ προσφŏρὰ δηλώσἔται;* Soph. Oed. C. 581. Syn. *προσθήκη, πρŏσŏδŏς.*

προσφŏρημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (ferculum, cibus) χρήζουσ' ἂν εὔροι δαιτὶ προσφŏρήμᾰτᾰ. Eur. Electr. 423.

πρόσφŏρŏς, ου, ο et ἡ, adj. (commodus, aptus, similis) οὐκοῦν ἔπ' αὐτῇ πράσσĕται τᾰ πρόσφŏρᾰ; Eur. Alcest. 149. Syn. καίριŏς, ἔπιτήδειŏς, χρήσιμŏς, ἱκᾰνŏς, προσφĕρής.

προσφῠής, ἔŏς, adj. (adhaerens) προσφυĕ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγᾰ βάλλĕτŏ κῶᾰς. Od. τ, 58. Syn. πρόσφŏρŏς, ἐγγĕνής.

προσφῡω et πŏτῐφῠω, f. ύσω, v. (adhaerere facio, confirmo) καὶ ταῦτ' ἀληθῆ παντᾰ προσφύσας λόγῳ. Aesch. Suppl. 284. Syn. πρŏσĕχŏμαι, ἀπŏδείκνυμι, πᾰρᾰφῠω, προσφĕρŏμαι.

προσφωνĕω, v. (adloquor) καλλίŏν' οὐδεὶς οἶδĕ προσφωνεῖν φίλους. Eur. Med. 662. Syn. vid. πρŏσαυδᾰω.

προσφωνήεις et πŏτῐφωνήεις, εσσᾰ, ἕν, adj. (loquens) εἰ δὲ ŏμοφρŏνĕοις, πŏτῐφωνήεις τĕ γένοιŏ. Od. ι, 456. Syn. αὐδήεις, φωνήεις.

προσφώνημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (adlocutio) οὔπω θĕμις σοι τῶνδĕ προσφωνημᾰτων. Eur. Alc. 1163. Syn. vid. πρόσρησῐς.

προσχαίνω, v. (hianti ore edo) χᾰμαιπĕτὲς βόαμᾰ προσχᾰνῃς ἐμοί. Aesch. Agam. 893.

προσχĕθŏμαι, vid. πρŏσĕχω.

πρόσχημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (species, decus) πρόσχημᾰ τῆς τρᾰγῳδίας, χρύζοντᾰς οὐδĕ τοῦτŏ. Arist. Ran. 913. Syn. σχῆμᾰ, εἶδŏς, πρŏφᾰσῐς, σκῆψῐς, πρŏκᾰλυμμᾰ.

προσχρήζω, v. (insuper peto) σάφει δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρήζĕτĕ. Aesch. P. V. 662. Syn. βούλŏμαι, χρήζω, πρŏσαιτĕω.

προσχωμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (agger) Νείλου πρὸς αὐτῷ στŏμᾰτι καὶ προσχώμᾰτι. Aesch. P. V. 872. Syn. vid. χῶμᾰ.

προσχωρĕω, v. (1. progredior, 2. vicinus sum, 3. obsequor) ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοὖδĕ προσχωρεῖν λόγοις. Soph. Phil. 964. Syn. πρŏσέρχŏμαι, ὑπείκω, ὑπᾰκούω.

πρόσχωρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (adjacens) ὦ παῖδες, κλῠĕτον τῶνδĕ προσχώρων ξένων; Soph. Oed. C. 493. Syn. γείτων, πλησιŏχωρŏς, πρŏσουρŏς.

πρŏσω, poet. πρόσσω, adv. (ultra, longe) 'ἰὼ, ἰὼ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί. Aesch. Sept. c. Theb. 999.

πρŏσωδŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. et subst. (1. consonus, 2. accentor) τίνᾰ δĕ πρŏσῳδŏν. Eur. Phoen. 1513. Syn. ξύνῳδŏς, ξύμφωνŏς.

πρŏσωθĕν, adv. (e longinquo) πρŏσωθĕν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζŏμαι. Eur. Hipp. 101. Syn. vid. "ἄπωθĕν.

πρŏσωπŏν, ου, τὸ, subst. (vultus) κρύπτοντᾰ χεῖρᾰ καὶ πρŏσωπŏν ἔμπᾰλῐν. Eur. Hec. 343. Syn. πρŏσοψῐς, βλέμμᾰ, ὤψ. Epith. ξῠνηρĕφĕς, εὐγĕνĕς, κᾰλŏν, εὔφυĕς, στῠγνŏν, γĕλῶν, ἀνθήλιŏν, λευκŏν, ἡδῠ, δυστῠχĕς, νĕᾰρŏν, βλŏσυρŏν, χᾰρίĕν, ἱμερτŏν, τηλαυγĕς, ἀμβρŏσιŏν, ἀγλᾰŏν, ἐρᾰτεινŏν, φαιδρŏν, μειλίχιŏν, γλῠκĕρŏν.

πρŏσωτᾰτŏς, η, ŏν, adj. (qui longissime ante est) λήγει δ' ἴχνος δρᾰμοῦσᾰ τοῦ πρŏσωτᾰτου. Soph. Aj. fl. 742.

πρŏσωφĕλĕω, v. (adjuvo) καὶ τοῖσδĕ γ' οἴκοις ἐνδίκως πρŏσω-

φε̆λεῖν. Eur. Alcest. 42. Syn. *ἐ̆πωφε̆λε̆ω, ἔπᾰμύνω, προ̆σᾰμύνω, προσβο̆ηθε̆ω, ἐπαρήγω.*

προ̆σωφε̆λημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (subsidium insuper) *προ̆σωφε̆λημᾰ χρημᾰτων ἐ̆μῶν λᾰβεῖν.* Eur. Med. 611. Syn. *ὠφε̆λησῐς, ἀ̆ρωγή.*

προ̆ταινῐ, adv. et praep. (recenter, ante) *ὑμα̃ς δε̆ βάντας χρὴ προ̆ταινῐ ταξε̆ων.* Eur. Rhes. 524.

προ̆ταρβε̆ω, v. (timore ante corripior) *πᾰτε̆ρᾰ προ̆ταρβοῦνθ' ἱ̆κε̆σῐον ψαύειν χε̆ρο̆ς.* Eur. Herc. f. 963. Syn. *προ̆φο̆βε̆ο̆μαι.*

προ̆τάσσω et *προ̆τάττω,* f. *ξω,* v. (praestituo) *ἄ̆ναξ προ̆τάσσου.* Aesch. Suppl. 842. Syn. *προ̆κᾰθίστημῐ, προ̆τῐθημῐ.*

προ̆τείνω, v. (porrigo) *τε̆λε̆τὰς προ̆τείνων εὐ̆ίους νε̆άνῐσῐν.* Eur. Bacch. 234. Syn. *ἐκτείνω, πᾰρᾰτείνω, προ̆βάλλω, προσφε̆ρω.*

προ̆τε̆λειᾰ, ων, τὰ, subst. (sacrificia antenuptialia) *προ̆τε̆λειᾰ δ' ἤ̆δη παιδο̆ς ἔσφαξας θεᾶ̆.* Eur. Iph. A. 718. Syn. *αἱ προ̆ γᾰμου θῠσῐαι.*

προ̆τε̆λίζω, v. (initio) *Ἀρτε̆μῐδῐ προ̆τε̆λίζουσῐ τὴν νε̆άνῐδᾰ.* Eur. Iph. A. 433. Syn. *τε̆λε̆ω, μῠε̆ω, παιδεύω, ἐκδῐδάσκω.*

προ̆τέμνω, 2. aor. *ἔ̆τᾰμο̆ν,* v. (proscindo) *δείσας γειο̆μο̆ρος μὴ οἱ προ̆τᾰμωνταῐ ἀ̆ρούρας.* Apoll. Rhod. 3, 1386.

προ̆τε̆νὴς, ε̆ο̆ς, adj. (extensus) *σὺν τῷδ', Οἰνο̆μᾰος προ̆τε̆νὲς δο̆ρῠ χειρῐ με̆μαρπώς.* Apoll. Rhod. 1, 756.

προ̆τενθεύω, v. (praegusto) *δῐᾰ τοῦτο̆ προὐτένθευσᾰν ἡμε̆ρᾳ μιᾷ.* Arist. Nub. 1202. Syn. *προ̆λαμβᾰνω.*

προ̆τένθης, ου, ὁ, subst. (helluo) *ὅ̆πε̆ρ οἱ προ̆τένθαι γὰρ δο̆κοῦσῐ μοι πᾰθεῖν.* Arist. Nub. 1202. Syn. *λῐχνο̆ς, ἀ̆κρᾰτής.*

προ̆τε̆ρηγε̆νὴς, ε̆ο̆ς, adj. (prius natus) *μήτηρ Αἴγυπτος προ̆τε̆ρηγε̆νε̆ων αἰζήων.* Apoll. Rhod. 4, 268. Syn. vid. *προ̆γεννήτωρ.*

προ̆τε̆ρο̆ς, α, ο̆ν, adj. (prior) *καὶ τῶν νο̆μων γε̆ μὴ προ̆τε̆ρο̆ν εἶναι θε̆λειν.* Eur. Or. 481.

προ̆τε̆ρω et *προ̆τε̆ρωσε̆,* adv. (longius) *ἦ, καῐ ὁ μὲν προ̆τε̆ρωσε̆ δο̆μων ἐ̆ξῶρτο̆ νε̆εσθαι.* Apoll. Rhod. 1, 306. Syn. *πορ̆ρωτε̆ρω, μᾰκρο̆τε̆ρω.*

προ̆τεύχο̆μαι, v. (ante fio) *ἀλλᾰ τᾰ μὲν προ̆τε̆τύχθαῐ ἐ̆άσο̆με̆ν, ἀχνῠμε̆νοί πε̆ρ.* Il. τ, 65. Syn. *προ̆γίγνο̆μαι.*

προ̆τιάπτω, vid. *προ̆σάπτω.*

Προ̆τῐάων, ο̆νο̆ς, ὁ, N. P. (Protiaσn) *τοὺς με̆ν ὄγ' Ἀστῠνο̆ῳ Προ̆τῐάο̆νο̆ς υἱε̆ῐ δῶκε̆.* Il. ο, 455.

προ̆τῐθημῐ, f. *θήσω,* v. (propono) *ἔ̆λεξ'· ἅ̆μιλλαν γὰρ σύ̆ προὔθηκας λο̆γων.* Eur. Med. 546. Syn. *ἀ̆νᾰτῐθημῐ, προ̆τάσσω, προ̆τείνω, προ̆βάλλω, προ̆φε̆ρω.*

προ̆τιμᾰω, f. *ήσω,* et *προ̆τίω,* f. *ίσω,* v. (praefero) *οὐδὲν προ̆τιμᾷ μηχᾰνήσασθαι τε̆κνοις.* Eur. Med. 344. Vid. Soph. Antig. 22. Syn. *προ̆κρίνω, ἐκλε̆γο̆μαι, προ̆τῐθημῐ, ἐ̆πιστρε̆φο̆μαι.*

προ̆τῐμυθε̆ο̆μαι, vid. *προσμυθε̆ο̆μαι.*

προ̆τμησῐς, ε̆ο̆ς, ἡ, subst. (umbilicus) *δουρῐ κᾰτὰ προ̆τμησῐν ὑ̆π' ἀσπῐδο̆ς ὀμφᾰλο̆έσσης.* Il. λ, 424. Syn. *ὄ̆μφᾰλο̆ς.*

πρότονος, ου, ὁ, subst. (rudens) λαίφη προτόνοις ἐπερειδόμενας. Eur. Hec. 112. Syn. vid. κάλως.

προτρέπω, v. (adhortor) καί σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι. Soph. Oed. R. 1446. Syn. προκαλέομαι, παρακαλέω, ἐπείγω, μετατρέπομαι.

προτροπάδην, adv. (concitato cursu) προτροπάδην φοβέοντο μέλαινάων ἐπὶ νηῶν. Il. ε, 700. Epith. προθύμως.

προτρυγητήρ, ῆρος, ὁ, subst. (provindeminator, nomen stellae) δεξιτέρη πτέρυγι, προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται. Arat. Phaen. 137.

προτύπτω, v. (1. ante verbero, 2. prorumpo, 3. appello) ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι. Apoll. Rhod. 1, 953. Syn. προβάλλω, προκρούω, προκόπτω.

προυπτός, contr. v. προοπτός, q. v.

προυργιαίτερος, α, ον, adj. (potior) «ἀλλ' ἑτέρα γάρ ἦν γε τῶνδε προυργιαιτέρα. Arist. Lys. 20.

προύργου, contr. ex πρὸ ἔργου.

προφαίνω, v. (praemonstro, praeluceo) γηθήσει, προφανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Il. θ, 378. Syn. ἐπιφαίνω, περιστίλβω, προδείκνυμι.

προφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. (conspicuus) ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-λανας. Pind. Ol. 1, 187. Syn. ἐπίσημος, ἀπόβλεπτος.

προφασίζομαι, v. (praetendo, culpo) τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα; Arist. Lys. 756. Syn. αἰτιάομαι, σκήπτομαι, πρόφασιν ποιοῦμαι.

πρόφασις, εως, ἡ, subst. (praetextus, causa) τίς γὰρ πυραίθειν πρόφασις Ἀργείων στρατὸν; Eur. Rhes. 78. Syn. σκῆψις, αἰτία, ἀφορμή, πρόχανη.

πρόφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. (pronuntiatus) ἐν Νεμέᾳ πρόφατον. Pind. Ol. 8, 21.

προφερής, έος, inus. compar. προφερέστερος, superl. προφερέστατος et προφέρτατος, η, ον, adj. (praestans) εἰ ἔτι σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠὲ τι παίδων. Apoll. Rh. 3, 730. Syn. vid. ἔξοχος.

προφέρω, f. οἴσω, v. (1. profero, 2. objicio, 3. antecello) παῖδας προφέρειν εἰς εὐτυχίαν. Eur. Med. 1088. Syn. ἐκφέρω, προβάλλω, προαιρέομαι, προτρέπω, ὀνειδίζω, προέχω, διαφέρω.

προφεύγω, v. (profugio) ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. Il. ζ, 502. Syn. φεύγω, ἀποφεύγω.

προφητεύω, v. (praedico) οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε. Eur. Ion. 372. Syn. πρόφημι, προθεσπίζω, θεσπιῳδέω.

προφήτης, ου, ὁ, et **προφῆτις**, ιδος, ἡ, subst. (propheta) ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης. Arist. Av. 972. Vid. Eur. Ion. 42. Syn. μάντις, μαντιπόλος, χρησμῳδός, θεοπρόπος, χρησμολόγος, θέσπις, ὑποφήτης. Epith. ἱερός, ἐτήτυμος, τίμιος.

προφθάνω et **πρόφθημι**, v. (praevenio) λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων. Eur. Phoen. 1400. Syn. φθάνω.

προφοβέομαι, v. (ante metuo) προφοβοῦμαι· τί ποτ'

εὔπλοι-ἄν. Aesch. Suppl. 1053. Syn. προταρβέω, φοβέομαι, δειμαίνω, δείδω.

προφορέομαι, v. (ultro citroque cursito) ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. Arist. Av. 4.

προφόωσδε, adv. (in lucem) ἐξάγαγε προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἰδὲν αὐγάς. Il. π, 188.

προφράζω, f. άσω, v. (praenuntio) ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Il. φ, 500. Syn. προαγγέλλω, προλέγω, προσημαίνω.

πρόφρασσα, vid. πρόφρων.

προφρόνεως et προφρόνως, adv. (libenter) προφρόνεως ῥύουσθε φιλοπτόλεμον ὑπ' Ἀχαιῶν. Il. ρ, 224. Vid. Aesch. Eum. 930. Syn. προθύμως, εὐμενῶς.

πρόφρων, όνος, et f. πρόφρασσα, ης, adj. (benevolus, lubens) χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιος θ' Ἑρμῆς. Eur. Alcest. 759. Vid. Il. κ, 290. Syn. εὐμενής, πρόθυμος, εὔνοος, φίλιος.

προφυλάσσω et προφυλάττω, f. ξω, v. (pro statione excubias ago) σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν. Arist. Acharn. 1146. Syn. διαφυλάσσω, προσκοπέω.

προφυράω, v. (ante misceo vel praeparo) καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπέφυραται λόγος εἰς μοι. Arist. Av. 462. Syn. εὐτρεπίζω.

προφυτεύω, v. (ante genero) δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες. Soph. Electr. 198. Syn. προσκέπτομαι.

προφυμί, v. (nascor ante) οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατήρ. Soph. Aj. fl. 1291. Syn. προγίγνομαι.

προφωνέω, v. (praedico, praemoneo) ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε. Soph. Oed. R. 223. Syn. vid. προλέγω.

προχαίρω, v. (gaudium praecipio) ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, προχαιρέτω. Aesch. Agam. 243.

προχαλκεύω, v. (procudo) προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός. Aesch. Choeph. 636. Syn. χαλκεύω.

προχάνη, ῆς, ἡ, subst. (praetextus) ἀγρόσε τοι πάσῃσιν ἔπι προχάνῃσιν ἐφοίτα. Call. fr. 26, 1. Syn. vid. πρόφασις.

προχειρίζω, v. (promo) προχειρίουμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν. Arist. Eccl. 729. Syn. προφέρω, ἀναφαίνω, εὐτρεπίζω.

πρόχειρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ad manum, promptus) καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων. Eur. Heracl. 726. Syn. ἕτοιμος, εὐχερής, ἐπιδέξιος, δέξιος.

προχέω, f. ύσω, v. (profundo) ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθών. Il. β, 465. Syn. ἐκχέω, ἐκπέμπω.

πρόχνυ, adv. (funditus) πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Od. ξ, 69. Syn. παντελῶς.

προχοή, ῆς, ἡ, subst. (ostium fluvii, profluxus) εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέῃς ἀρύτεσθε πρόχουσιν. Arist. Nub. 272. Epith. ἀργυρέα, δροσερά.

πρόχοος et πρόχους, ου, ἡ, subst. (aqualis) vid. προχοή.

προχορεύω, v. (praesilio) αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. Eur. Phoen. 802. Syn. χορεύω, ἀναχορεύω.

πρόχους, vid. πρόχοος.

πρὄχρίω, f. ίσω, v. (ante inungo) τῆς οἶὄς, ᾧ προὔχριὄν ἐς μέσην φλὄγᾰ. Soph. Trach. 698.

πρὄχῠσῐς, ἔως, ἡ, subst. (alluvio) ἤδἔ καὶ Ἀσσὔρίης πρὄχῠσιν χθὄνὄς· ἤμᾰτῐ δ᾽ αὐτῷ. Apoll. Rh. 2, 966. Syn. χῶμᾰ.

πρὄχῠτης, ου, ὁ, subst. (mola salsa) πρὄχῠταις κᾰθαρσίοισι· καὶ πάτὴρ ἐμὄς. Eur. Iph. 1471. Syn. vid. οὐλὄχῠται.

πρὄχῠτὄς, ἡ, ὄν, adj. (projectus) πέτρῃσι πρὄχῠτῇσιν· ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρᾰ. Hom. Hymn. in Apoll. 383.

πρὄχωρἔω, v. (procedo) νῦν σοι πρὄχωρεῖ δωμᾰτων κᾰτάστᾰσις. Eur. Phoen. 1281. Syn. vid. πρὄέρχὄμαι.

πρῠλὴς, ἔὄς, ὁ, subst. (miles pedes) ἡγἔμὄνα πρῠλἔων, Ἀντήνὄρὄς ἀγλᾰὄν υἱὄν. Il. ο, 517. Epith. πεζὄς.

πρῠλῐς, ἔως, ἡ, subst. (saltatio armata) οὐλᾰ δἔ Κούρητἔς γἔ πἔρι πρῠλῐν ὠρχήσαντὄ. Call. 1, 82.

πρύμνᾰ, ης, ἡ, subst. (puppis) ὅστις φῠλάσσει πρᾶγὄς ἐν πρύμνῃ πὄλἔως. (πὄλ. Iamb.) Aesch. Sept. c. Theb. 2.

πρυμναῖὄς, πρυμνήσῐὄς et πρυμνητὴς, οῦ, adj. (ad puppim pertinens) σπασσᾰμἔνος, πρυμναῖᾰ νἔῶς ἀπὄ πείσμᾰτ᾽ ἔκοψἔν. Apoll. Rh. 4, 208. Vid. Eur. Herc. f. 477. et Med. 768.

πρυμνὄς, ἡ, ὄν, adj. (extremus, postremus) ἐξἔρῠσε πρυμνοῖὄ βρᾰχίὄνὄς ὄβρῐμὄν ἔγχὄς. Il. ν, 532. Syn. πῠμᾰτὄς, ἔσχᾰτὄς.

πρυμνοῦχὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (puppes tenens) πρυμνοῦχὄν Αὐλῐν· ἔνθ᾽ ὑπερτείνας πῠλας. Eur. Electr. 1022.

πρυμνώρειᾰ, ας, ἡ, subst. (radix montis) ἵπποι δ᾽ ἐν πρυμνωρείῃ πὄλῠπιδᾰκὄς Ἴδης. Il. ξ, 307.

πρῠτᾰνεῖᾰ, ων, τὰ, subst. (pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi) πρῠτᾰνεῖᾰ, μἔταλλ᾽, ἀγὄρὰς, λἴμἔνας, μισθοὺς, καὶ δημῐὄπρατᾰ. Arist. Vesp. 659.

Πρῠτᾰνεῖὄν, ου, τὸ, subst. (locus Athenis in quo Prytanes judicia exercebant) σίτησῐν αὐτὄν ἐν Πρῠτᾰνείῳ λαμβᾰνειν. Arist. Ran. 764.

πρῠτᾰνεύω, v. (1. senator sum apud Athenienses, 2. praesum) ἦν μὴ πἔρῐ εἰρήνης γἔ πρῠτᾰνεύσητἔ μοι. Arist. Acharn. 60. Syn. εὐθύνω, διοικἔω, ἔπιστᾰτἔω, βᾰσῐλεύω, τᾰμῐεύω.

πρῠτᾰνῐς, ἔως, ὁ, subst. (1. senator Atheniensis ex numero 500, 2. summus magistratus, 3. N. P. vid. Il. ε, 678.) κρὄνῐἔ, πρῠτᾰνῐ Φρῠγῐἔ, γἔνἔτᾰ. Eur. Troad. 1279. Syn. ἄρχων, βᾰσῐλεὺς, προστᾰτης, ἔξαρχὄς.

πρῴ, vid. πρωΐ.

πρώην, et Dor. πρᾶν et πρώϊζᾰ, adv. (nuper, olim) τὸν σὺ πρώην κτεινᾰς, ἀμυνὄμἔνον πἔρῐ πάτρης. Il. ω, 500. Vid. Theocr. 2, 115. et Il. β, 303. Syn. ἀρτίως, νἔωστῐ.

πρωθήβης, ου, adj. (puber) πρωθήβην ἔτ᾽ ἔουσᾰν ἔεικὄσᾰβοιᾰ δ᾽ ἔδωκἔν. Od. α, 431. Syn. Ἔφηβὄς, νἔὄς, ἀκμᾰζων.

πρωΐ[1]), et Attic. πρῴ, adv. (1. mane, 2. tempestive) πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖοι σὺν τεύχἔσῐ θωρηχθἔντἔς. Il. σ, 303. Vid. Arist. Vesp. 404. Syn. Ἕωθἔν.

1) „πρωὶ dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec semel quidem apud Comicum occurrit." Brunck. Arist. Lys. 612. Vid. Ruhnken. Timae. p. 160.

πρωΐζᾰ, vid. *πρώην*.

πρώϊμὄς, contr. *πρῷμὸς*, *πρωΐὸς* et *πρῷὄς*, *α*, *ὄν*, adj. (matutinus, tempestivus) *δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττᾰ μή 'στι πρῷμᾰ*. Arist. Vesp. 264. Vid. Il. ο, 470. et Arist. Pax. 1001. Syn. *ὀρθρῖὸς*.

πρωκτὸς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (podex) *τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν*. Arist. Plut. 152. Syn. *πῡγή*.

πρωκτὸπεντἔτηρῐς, *ῐδὸς*, *ἡ*, subst. (quinque anni. Vid. Meurs. in Graec. Fer.) *ὅσην ἔχει τὴν πρωκτὸπεντἔτηρῐδᾰ*. Arist. Pax. 876.

πρωκτὸτηρἔω, v. (nates specto, custodio) *οὔκουν σἔ δῆτᾰ ταῦτᾰ δεινὸν ἐστῐ πρωκτὸτηρεῖν*. Arist. Equit. 878.

πρὼν, *ωνὸς*, *πρώων* et *πρήων*, *ὄνὸς*, *ὁ*, subst. (1. collis, 2. cacumen montis) *οὐκ εἴσ' ἔρημοι πρῶνἔς ἀνθρώπων*, *ξἔνἔ*. Eur. Cycl. 116. Vid. Il. π, 299. et Hes. Scut. 437. Syn. *βουνὸς*, *λόφὸς*. Epith. *ἀμφίζευκτὸς*, *κοινὸς*, *ἀλῐὸς*, *βησσήεις*, *ἄκρὸς*.

πρὼξ, *ωκὸς*, *ὁ*, subst. (gutta roris) *τὠστἔᾰ· μὴ πρῶκας σιτίζεταῐ*, *ὥσπἔρ ὄ τέττιξ*. Theocr. 4, 16. Syn. *στάγων δρόσου*.

πρῷρα, *ας*, *ἡ*, subst. (prora, navis) *ἐς πρῷρᾰν εἱρπἔ*, *κἀπῐ ταυρείῳ σφᾰγῇ*. Eur. Hel. 1581. Epith. *ὠκεῖᾰ*, *κῡᾰνέμβὄλὄς*, *ἐνᾰλῐὸς*, *ἔνᾰλὄς*.

πρωρατεύω, v. (in prora navem rego) *κἀτ' ἔντευθεν πρωρατεῦσαι*, *καὶ τοὺς ἀνἔμους διᾰθρῆσαι*. Arist. Equit. 540.

πρωτᾰγρῐὸν, *ου*, *τὸ*, subst. (captura prima) *τοῦτὸ κἔν 'Αρτἔμῐδος πρωτάγρῐὸν ἄξῐὸν εἴη*. Call. 3, 104. Syn. *πρωτὸλειᾰ*.

πρώταρχὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (a prima origine proveniens) *πρώταρχὸν ἄτην· ἐν μἔρει δ' ἀπἔπτῡσᾰν*. Aesch. Agam. 1163. Syn. *ἀρχὸς*, *κύρῐὸς*.

Πρωτἔσῐλαὸς, *ου*, *ὁ*, N. P. (Protesilaus) *Πρωτἔσῐλαὸν τ' ἐπῐ θάκοις*. Eur. Iph. A. 195. Epith. *'ἀρήῐὸς*, *ἥρως*, *μἔγᾰθυμὸς*, *ἠΰς*.

Πρωτεὺς, *ἔως*, *ὁ*, N. P. (Proteus) *Πρωτεὺς δ'*, *ὅτ' ἔζη*, *τῆσδἔ γῆς τῠραννὸς ἦν*. Eur. Hel. 4. Epith. *μαντῐπὸλὸς*, *γἔρων*, *ἀθᾰνᾰτὸς*, *νημερτὴς*, *ἅλῐὸς*, *Πὸσειδάὸνὸς ὑπὸδμως*, *πὸλῠτρὸπὸς*, *ποντὸπὸρὸς*. Plur. vid. Od. δ, 385—8.

πρωτηρὸτης, *ου*, subst. (qui primus arat) vid. *ὀψᾰρὸτης*.

πρώτιστὸς, vid. *πρῶτὸς*.

πρωτὸβὸλὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (primum percussus) *τέρμὸνᾰ τἔ πρωτὸβὸλὸν ἁλίῳ*. Eur. Troad. 1061.

Πρωτὸγἔνειᾰ, *ας*, *ἡ*, N. P. (Protogenīa) *δὲ Πρωτὸγἔνείας*. Pind. Ol. 9, 63.

πρωτὸγὸνὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, et *πρωτὸφῠὴς*, *ἔὸς*, adj. (primogenitus) *ἂν*, *πρωτὸγὸνον θᾰλὸς ἐν θᾰλᾰμοις*. Eur. Iph. T. 209. Vid. Apoll. Rhod. 3, 850. Syn. *πρὸτἔρηγἔνὴς*, *πρωτὸτὸκὸς*, (i. e. *πρωτότοκος*).

πρωτὸθρὸνὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (primo throno sedens) *Χησῐᾰς*, *'Ιμβρᾰσῐη*, *πρωτόθρὸνἔ· σοὶ δ' 'Αγᾰμέμνων*. Call. 3, 228.

πρωτοκτὸνὸς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui primus occidit) *πρωτοκτὸνοισῐ προστρὸπαῖς 'Ιξῐὸνὸς*. Aesch. Eum. 721.

πρωτŏλειᾰ, ων, τὰ, subst. (primitiae spoliorum) τῶν σῶν γŏνᾰτων πρωτŏλειᾰ θιγγᾰνω. Eur. Orest. 376.

πρωτŏμαντῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (prima vates) τὴν πρωτŏμαντιν Γαῖᾰν· ἐκ δε̆ τῆς Θε̆μῐς. Aesch. Eum. 2.

πρωτŏμŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (prius fato functus) τοὶ δ' ἆρᾰ πρωτŏμŏροι δὴ, φεῦ. Aesch. Pers. 576.

πρωτŏπᾰγὴς, ε̆ŏς, adj. (nuper compactus) καλὴν, πρωτŏπᾰγῆ· πειρίνθᾰ δε̆ δῆσᾰν ἔπ' αὐτῆς. Il. ω, 267.

πρωτŏπήμων, ŏνŏς, adj. (primum damnum adferens) πρωτŏπήμων· ἔτλα δ' οὖν θῠτὴρ γε̆νέσθαι. Aesch. Agam. 217.

πρωτŏπλŏŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (primo navigationem expertus) πρωτŏπλŏον· κούρω δε̆ δῠω, καὶ πεντήκοντᾰ. Od. ϑ, 35.

πρῶτŏς et **πρώτιστŏς**, η, ŏν, adj. (primus, longe primus) ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτŏς ὢν ἐμῶν φῐλῶν. Eur. Hec. 782. Vid. Arist. Nub. 553. Syn. πρŏτε̆ρŏς.

πρωτŏφῠὴς, vid. πρωτŏγŏνŏς.

πταίρω, v. (sternuto) ὣς φᾰτŏ· Τηλε̆μᾰχος δε̆ με̆γ' ἔπτᾰρε̆ν· ἀμφῖ δε̆ δῶμᾰ. Od. ρ, 541.

πταῖσμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. lapsus, 2. culpa, error) Syn. πτῶμᾰ, πε̆σημᾰ, σφάλμᾰ, λύμη, λώβη, ᾰμάρτημᾰ.

πταίω, f. σω, v. (1. labor, 2. erro) πταίσας δε̆ τῷδε̆ πρὸς κακῷ, μᾰθήσε̆ται. Aesch. P. V. 962. Syn. πᾰραπταίω, προσκρούω, προσβάλλω, ᾰμαρτᾰνω, σφάλλŏμαι.

πτὰξ, vid. πτώξ.

πταρμŏς, οῦ, ὁ, subst. (sternutatio) φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις 'στί· πταρμόν τ' ὄρνιθᾰ κᾰλεῖ τε̆. Arist. Av. 720.

πτε̆λε̆α, ας, ἡ, subst. (ulmus) καίοντο πτε̆λε̆αι τε̆, καῖ ἰτε̆αῖ, ἠδε̆ μῠρῖκαι. Il. φ, 350. Epith. ἔῠφυλλŏς, αἰπεινὴ, εὐφῠής.

Πτε̆λε̆ατῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (Pteleaticus) τὸν Πτε̆λε̆ατῐκŏν οἶνŏν ἀπὸ κρητῆρŏς ᾰφυξῶ. Theocr. 7, 65.

Πτε̆λε̆ŏς, οῦ, ἡ, N. P. (Pteleus) ἀγχῐᾰλόν τ' Ἀντρῶν', ἠδε̆ Πτε̆λε̆ὸν λε̆χε̆ποίην. Il. β, 697.

Πτε̆ρε̆λαŏς, ου, ὁ, N. P. (Pterelaus) χαλκείαν κᾰτε̆θηκε̆ν ἐς ἀσπῐδᾰ, τὰν Πτε̆ρε̆λάου. Theocr. 24, 4.

πτε̆ρῐνŏς, η, ŏν, **πτε̆ρŏεις**, εσσᾰ, ε̆ν, **πτε̆ρŏφŏρŏς**, **πτε̆ρῠγωτŏς** et **πτε̆ρωτŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (alatus) θύοντε̆ς εὐξώμεσθᾰ τοῖς πτε̆ρῐνοις θε̆οῖς. Arist. Av. 903. Vid. Eur. Ion. 200. Or. 311. Arist. Eq. 1084. et Av. 1198. Syn. κᾰτάπτε̆ρŏς, πτηνŏς, τᾰχῠς, τᾰνῠσίπτε̆ρŏς, ἔῠπτε̆ρŏς, πε̆τε̆εινŏς.

πτε̆ρῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (filix) αἱ δε̆ κε̆ καὶ τῠ μŏλῃς, ᾰπᾰλὰν πτε̆ρῐν ὧδε̆ πᾰτησεῖς. Theocr. 5, 55.

πτέρνᾰ, ης, ἡ, subst. (calx) ἐς σφῠρŏν ἐκ πτέρνης, βŏε̆ους δ' ἐξῆπτε̆ν ῐμαντᾰς. Il. χ, 397. Syn. σφῠρŏν, τάρσŏς.

Πτερνŏτρώκτης et **πτερνŏφᾰγŏς**, ου, ὁ, N. P. (qui calcem corrodit, nomen muris) λειχŏμῠλη, θῠγᾰτὴρ Πτερνοτρώκτου βᾰσῐλῆŏς. Hom. Batrach. 29. Vid. 222.

πτε̆ρŏδŏνητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pennis agitatus) καὶ πτε̆ρŏδŏνητᾰ· σῠ δε̆ κλῠων εἴσει τᾰχᾰ. Arist. Av. 1390.

πτε̆ρŏεις, vid. πτε̆ρῐνŏς.

πτε̆ρŏν, οῦ, τὸ, et **πτε̆ρυξ**, ῠγŏς, ἡ, subst. (ala) λευρὸν

γάρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτέροῖς. Aesch. P. V. 402. Vid. Il. β, 316. Epith. παρθένῐον, οὔρῐον, φῐλον, φοιτάς, χρυσέον, κολπώδες, θοόν, ὠκύ, ὠκύπλᾰνον, ἄγλᾰον, κοῦφον, λαιψηρόν, ῥᾰδινόν, ἔλᾰφρον, ξουθόν.

πτερόομαι, v. (1. plumesco, 2. alis attollo vel attollor) ταρσῷ κάτηρεῖ πίτυλον ἐπτερωμένον. Eur. Iph. T. 1347. Syn. ἀναπτερόω, κουφίζω.

πτερόποίκιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (varias alas habens) ὄρνις τε πτερόποίκιλος. Arist. Av. 248.

πτερορρυέω, v. (pennas amitto) πτερορρυεῖ τε, καὖθις ἑτέρα φύομεν. Arist. Av. 106.

πτερόφορος, vid. πτερινός.

πτερυγίζω, f. ίσω et ίσω, v. (tento volatum, volito) οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀπέπτατο. Arist. Av. 795.

πτερυγωκής, έος, adj. (rapide volans) τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν. Aesch. P. V. 294. Syn. εὔπτερος, ταχύπτερος, ὠκύπτερος, πτερόεις.

πτερυγωτός, vid. πτερινός.

πτέρυξ, vid. πτερόν.

πτέρωσις, έως, ἡ, subst. (pennarum productio) ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἣν γάρ, ὦ ξένοι. Arist. Av. 97.

πτερωτός, vid. πτερινός.

πτηνός, ἡ, όν, adj. (volucer) πτηνοῖσι μύθοις ἀδάπάνως τέρψαι φρένα. Eur. Or. 1174. Syn. vid. πτερινός.

πτῆσις, έως, ἡ, subst. (volatus) γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκέθρως. Aesch. P. V. 497.

πτήσσω, f. ξω, et πτώσσω, v. (expavesco) σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Soph. Aj. fl. 171. Vid. Il. ε, 634. Syn. ἐκπτήσσω, καταπτήσσω, καταπτήσσομαι, πτοέομαι, φοβέομαι, πτωκάζω.

πτίλον, ου, τὸ, subst. (pluma) τουτὶ πτίλον σοι. b. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ. Arist. Ach. 585. Syn. πτερόν, ἴουλος.

πτοέω, πτοιέω, poet. πτοιάω, f. ήσω, v. (trepidum facio) ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας. Aesch. P. V. 881. Vid. Apoll. Rh. 1, 1232. Syn. ἐκπλήσσω, φοβέω, ἀτύζω, ταράττω.

Πτολεμαῖος, ου, ὁ, N. P. (Ptolemaeus) μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθερῷ οἷος ἄριστος. Theocr. 14, 59. Phr. vid. vv. 60—64. et Idyll. 17.

Πτολεμαΐς, ΐδος, ἡ, N. P. (Ptolemaïs) δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρός. Call. Ep. 11, 3.

πτολεμίζω, πτολεμίστης, πτόλεμος, vid. πολεμίζω, πολεμίστης, πόλεμος.

πτολίεθρον, ου, τὸ, subst. (oppidum) ἐς πεδίον, λίπετην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον. Od. γ, 485. Syn. vid. πόλις. Epith. αἰπεινόν, εὖ ναιόμενον, ἔφαλον, ἱερόν, ἁλιστέφανον, εὐκτίμενον, ἐπήρατον, ἱμερτόν, εὐρυάγυιον.

πτολιπόρθιος et πτολίπορθος, ου, ὁ, subst. (urbium populator) δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι. Od. ι, 530. Vid. Aesch. Agam. 763. Syn. πυργοδαΐκτος.

πτόλις, vid. πόλις.

πτόρθος, ου, ὁ, subst. (ramus) τρόφαισιν, ὥς τις πτόρθος

πτύξἄμην τάλας. Eur. Hec. 20. Syn. κλἄδὄς, ἔρνὄς, κλῶν, κλἄδισκὄς, κλῆμἄ, θάλλὄς.

πτύγμἄ, ἄτὄς, τὸ, πτὺξ, πτὔχὄς, et πτὔχή, ῆς, ἡ, subst. (plica) πρόσθἔ δἔ οἱ πέπλοιὄ φἄεινοῦ πτύγμ' ἔκἄλυψἔν. Il. β, 315. Vid. λ, 77. et Eur. Orest. 1648. Syn. πλὄκή.

πτυκτὄς, ή, ὄν, adj. (plicatus) γράψας ἐν πἴνἄκι πτυκτῷ θυμόφθὄρἄ πολλἄ. Il. ζ, 169. Syn. πλεκτὄς.

πτὺξ, vid. πτύγμἄ.

πτὔὄν, ου, τὸ, subst. (ventilabrum) αὖθἴς ἔγὼ πάξαιμἴ μἔγἄ πτὔὄν· ἄ δἔ γἔλάξαι. Theocr. 7, 156. Syn. λἴκμὄς.

πτύσσω, f. ξω, v. (plico) εἵμἄτ' ἄρα πτύξασἄ τἴθει καλῆς ἔπ' ἀπήνης. Od. ζ, 252. Syn. πλἔκω, κἄταπτύσσω.

πτὔχή, vid. πτύγμἄ.

πτὔω [1], f. πτὔσω, v. (1. spuo, 2. contemno) ἀλλὰ πτὔσας ὡσεί τἔ δυσμἔνῆ, μἔθἔς. Soph. Antig. 653. Syn. ἄποπτὔω, ἄτιμἄω.

πτωκάζω et πτωσκάζω, v. (expavesco) οὐ μὲν Τυδἔϊ γ' ὧδἔ φίλον πτωκαζἔμἔν ἦἔν. Il. δ, 372. Syn. πτὄἔὄμαι, πτήσσω, πτώσσω, ἐκπλήσσὄμαι.

πτωκἄς, ἄδὄς, ἡ, adj. (timida) πτωκἄσἴν αἰθυίησἴ βἴον δύσζηλὄν ἔχοντἔς. Hom. Hymn. 42, 2.

πτῶμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (1. casus, 2. clades, 3. cadaver) Μἔνἔλαὄς, Ἑλἔνης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵμἄτἴ. Eur. Or. 1195. Syn. πταῖσμἄ, πάθὄς, ξυμφὄρὰ, ἔρείπἴὄν, πἔσημἄ, πἔσὄς.

πτὼξ, πτωκὄς, et πτὰξ, πτἄκὄς, ὁ et ἡ, subst. (animal pavidum, lepus) πτῶκἄ, πατρῷὄν ἄ-γνισμἄ. Aesch. Eum. 327. Vid. Agam. 134. Syn. λἄγωὄς, δειλὄς.

πτώσἴμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (caducus) στἄγὼν, ἅτἔ καὶ δὄρὶ πτωσἴμοις. Aesch. Agam. 1091. Syn. ἔρείψἴμὄς.

πτωσκάζω, vid. πτωκάζω.

πτώσσω, vid. πτήσσω.

πτωχεία, ας, ἡ, subst. (mendicitas, paupertas) οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πἔνἴαν φἄμἔν εἶναἴ ἀδελφήν. Arist. Plut. 549. Syn. ἄχηνἴα, ἄπὄρἴα, χρεία, πἔνἴα, ἐνδεία.

πτωχεύω, et Ion. imp. πτωχεύεσκὄν, v. (mendico) πτωχεύσων, ἴνἄ μή σἔ κἄτατρύχω καὶ ἔταίρους. Od. ο, 308. Syn. ἔπαιτἔω, πρὄσαιτἔω, ἄπὄρἔω.

πτωχἴκὄς, ἡ, ὄν, adj. (mendico conveniens) ἄτἄρ δἔὄμαί γε πτωχἴκοῦ βακτηρἴου. Arist. Ach. 448. Syn. vid. πτωχὄς.

πτωχίστἔρὄς, vid. πτωχὄς.

πτωχὄποιὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (ad mendicitatem redigens) καὶ πτωχὄποιἔ, καὶ ῥἄκἴὄσυρρἄπτἄδη; Arist. Ran. 842.

πτωχὄς, compar. πτωχίστἔρὄς, η, ὄν, adj. (mendicus) πτωχοῦ μὲν γὰρ βἴὄν, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδἔν ἔχοντἄ. Arist. Plut. 552. Vid. Acharn. 424. Syn. ἔπαίτης, πἔνης, ἐνδἔής. Epith. πανδήμἴὄς.

πυγή, ῆς, ἡ, et 2. demin. πυγἴδἴὄν, ου, τὸ, subst. (1. nates, 2. nates exiles) πληκτἴζεσθαι·μἔτἄ τῆς σῆς πυγῆς. Arist. Eccl. 964. Vid. Acharn. 638. Syn. πρωκτὄς, ὄρχὄς.

[1] Paenult. hujus v. producitur in praes. et imp., corripitur in fut. et aorist.

πυγίζω, v. (paedico) *οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων*. Arist. Thesm. 1120.

Πυγμαῖοι, ων, N. P. (Pygmaei) *ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι*. Il. γ, 6.

πυγμαχία, ας, et *πυγμή, ῆς, ἡ*, subst. (pugilatus) *εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός*. Il. ψ, 665. Vid. 669. Epith. *ἀπηνής, ὑπέροπλος*.

πύγμαχος et *πύκτης, ου, ὁ*, subst. (pugil) *μνᾶμα πυγμάχου κελάδησαι*. Pind. Isthm. 8, 135. Vid. Theocr. 22, 69. Syn. *ἀθλητής, ἀγωνιστής*.

πυγμή, vid. *πυγμαχία*.

πυγοστόλος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (nates ornans) *μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω*. Hes. Op. 371.

πυγούσιος, α, ον, adj. (mensuram cubiti aequans) *βοθρὸν ὄρυξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα*. Od. κ, 517.

πύελος [1]), *ου, ἡ*, subst. (1. balneatorium vas, 2. alveus in quo lac aut alius liquor excipitur) *καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ*. Arist. Pax. 843. Syn. *σκύφος, λάρναξ*.

Πυθάγγελος, ου, ὁ, N. P. (Pythangelus) *Πυθάγγελος δέ*; b. *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος*. Arist. Ran. 87.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, N. P. (Pythagoras) *κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω*. Call. fr. 128, 2. Epith. *σοφός, Σάμιος*.

Πυθαγορικτής, οῦ, ὁ, subst. (Pythagorae sectator) *τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτάς*. Theocr. 14, 5.

Πυθικός, Πύθιος [2]), *α, ον*, et *Πυθιάς, άδος, ἡ*, adj. (Pythius) *μεσομφάλοις Πυθικοῖς*. Aesch. Sept. c. Theb. 744. Vid. Eur. Ion. 552. et Arist. Av. 858.

Πυθιονικός, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (qui Pythia vincit) *ὑπερτάτας, Πυθιονικόν*. Pind. Pyth. 8, 5.

Πύθιος, vid. *Πυθικός*.

πυθμήν, ένος, ὁ, subst. (fundus) *πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων*. Soph. Oed. R. 1261. Syn. *βένθος, βυσσός*.

Πυθοῖ, vid. *Πυθώ*.

πυθόκραντος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (ab Apolline perfectus) *καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως*. Aesch. Agam. 1226.

Πυθόμαντις, εως, adj. (Delphis oracula edens) *τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί*. Aesch. Choeph. 1017.

Πυθόχρηστης et *πυθόχρηστος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (Delphis praedictus vel praedicens) *ὁ Πυθόχρηστος φυγάς*. Aesch. Choeph. 927. Vid. 901.

πύθω, f. *σω*, v. (putrefacio) *ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ*. Od. α, 161. Syn. *σήπω, ἀποσήπω, μυδαίνω*.

Πυθώ, όος, οῖ, ὦ, et *Πυθών, ῶνος, ἡ*, N. P. (Delphi, oppidum Phocidis, clarum oraculo Apollinis) *δίδωσι μαντίας, ἢ πότ' εἰς Πυθὼ μολών*. Eur. Androm. 52. Vid. Il. β, 519. et λ, 580. Syn. *Δελφοί*. Epith. *πετρήεσσα, πολύχρυσος, αἰπεινή, σεμνή*.

1) Prima hujus v. syllaba producitur ap. Epicc., ut Od. τ, 553. corripitur ap. Atticc. scriptt., ut Arist. Vesp. 140.

2) Paenult. longa est ap. Hom. Hymn. 2, 373.

πῠκᾰ, vid. *πῠκῐνῶς*.

πῠκάζω, f. *άσω*, v. (1. denso, 2. tego, 3. orno) *μῆτερ, πῠκαζε κρᾶτ' ἐμὸν νικηφὸρὸν*. Eur. Troad. 355. Syn. *κᾰλύπτω, σκἔπάζω, πἔρἴκᾰλύπτω, σκιάζω, κοσμέω, στἔφᾰνὸω, πῠκνὸω*.

πῠκῐμηδής, *ἔὸς*, ὁ et ἡ, adj. (prudens) *καὶ τὸν μὲν γραίης πῠκῐμηδἔὸς ἔμβαλἔ χερσὶν*. Od. α, 438. Syn. vid. *πῠκῐνὸφρων*.

πῠκῐνὸς et *πῠκνὸς*, ἡ, ὸν, adj. (1. densus, frequens, 2. prudens, 3. elegans) *κτείνων· ἀλλ' ὅτἔ δὴ πῠκῐνῆς ἔνἔκυρσἔ φᾰλαγξἴ*. Il. ν, 145. Vid. Eur. Phoen. 1167. Syn. *οὖχνὸς, σῠνἔτὸς, πῠκῐμηδής, πῠκῐνὸφρων, φρὸνῐμὸς, εὔβουλὸς*.

πῠκῐνὸφρων, ὸνὸς, adj. (prudenti mente praeditus) *ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς πῠκῐνὸφρὸνᾰ βουλήν*. Hom. H. in Merc. 535. Syn. *πῠκῐμηδής, πῠκῐνὸς, δαΐφρων, πἔρίφρων, πἔριοσσὸφρων, σῠνἔτὸς*.

πῠκῐνῶς, *πῠκνῶς* et *πῠκᾰ*, adv. (1. dense, frequenter, 2. prudenter, 3. eleganter) *τέρποντες πῠκῐνῶς ἀκᾰχήμἔνὸν· οὐδἔ τἴ θυμῷ*. Il. τ, 312. Vid. Arist. Thesm. 445. et Il. ε, 70. Syn. *πῠκῐνᾰ, πῠκνᾰ, σῠχνῶς, ἔπιμἔλῶς, φρὸνίμως, πἔρίφρᾰδἔως, σῠνἔτῶς, ἄθρὸως*.

πῠκνόπτἔρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (firmas alas habens) *δάφνης, ἔλαίας, ἀμπἔλου· πῠκνόπτἔροι*. Soph. Oed. C. 17.

πῠκνὸς, vid. *πῠκῐνὸς*.

πῠκνόστικτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (crebris maculis distinctus) *καὶ κᾰσιγνήταν πῠκνοστίκτων ὀπαδὸν*. Soph. Oed. C. 1092.

πῠκνὸτης, ητὸς, ὁ, et *πῠκνωμᾰ*, ἄτὸς, τὸ, subst. (1. densitas, 2. crebritas, 3. prudentia) *εἴ σοι πυκνὸτης ἔνεστ'*. Arist. Equit. 1132. Vid. Aesch. Suppl. 243. Syn. *σὔχνὸτης, σῠνἔσῐς, φρὸνημᾰ, φρὸνησῐς*.

πῠκνὸω, v. (denso) *στρὸβεῖ πῠκνώσας*. Arist. Nub. 702. Syn. *πᾰχύνω, πήγνυμῐ, πῠκάζω, ὀγκὸω*.

πῠκνωμᾰ, vid. *πῠκνὸτης*.

πῠκνῶς, vid. *πῠκῐνῶς*.

πυκτᾰλίζω et *πυκτεύω*, v. (pugilor) *πρὸς ἔρωτᾰ πυκτᾰλίζω*. Anacr. 69. Vid. Eur. Cycl. 229. Syn. *πτυκτὸμᾰχἔω, μᾰχὸμαι*.

πύκτης, vid. *πύγμᾰχὸς*.

πυκτίς, ἴδὸς, ἡ, subst. (animal quoddam) *σκᾰλὸπᾰς, ἔχίνως, αἴἔλούρως, πυκτῐδᾰς*. Arist. Acharn. 879.

Πῠλᾰδης, ου, ὁ, N. P. (Pylades, Orestis amicus) *Πῠλᾰδη, στᾰθωμἔν ἐκπὸδὼν, ὡς ἂν σάφως*. Aesch. Choeph. 18.

Πῠλαίμᾰχὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui ad Pylum pugnat) *ἔτὸρυνἔ δ' αὖθ' ἡ Παλλᾰς, ἡ Πυλαίμᾰχὸς*. Arist. Equit. 1172.

Πῠλαιμἔνης, ἔὸς, ὁ, N. P. (Pylaemenes) *ἔνθᾰ οἱ υἱὸς ἔπᾰλτὸ Πῠλαιμἔνἔὸς Βᾰσῐλῆὸς*. Il. ν, 643. Phr. *Πῠλαιμἔνἔὸς λᾰσιον κῆρ, ἄτᾰλαντὸς Ἄρηϊ, ἀρχὸς Πᾰφλᾰγὸνων*.

Πῠλαιὸς, ου, ὁ, N. P. (Pylaeus) *τῶν ἦρχ' Ἱππὸθὸὸς τἔ, Πῠλαιός τ', ὄζὸς Ἄρηὸς*. Il. β, 842.

πῠλάρτης, ου, adj. et N. P. Il. λ, 491. (portas clausas habens) *εἰς Ἀΐδὸς πἔρ ἴὸντᾰ πῠλάρταο κρᾰτἔροῖὸ*. Il. ν, 415.

Πῠλατίς, ἴδὸς, ἡ, adj. (apud Thermopylas celebrata) *Πῠλατίδες κᾰλοῦνται*. Soph. Trach. 640.

πῠλᾰωρŏς, *πῠλωρŏς* et *πῠλη̆δŏκŏς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, subst. (janitor) *ὀτρῡνĕων πᾰρᾰ τεῖχŏς ἄγακλειτοὺς πῠλᾰωρούς*. Il. φ, 530. Vid. Eur. Herc. f. 1268. et Hom. H. in Merc. 15. Syn. *θῠρωρŏς*, *φῠλαξ*. Epith. *ῑ̆ερŏς*, *τρᾰπεζεύς*.

πῠλη, *ης*, *ἡ*, et *πῠλωμᾰ*, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (1. porta, 2. N. P. Pyla) *ἥκω*, *νĕκρῶν κευθμῶνᾰ καὶ σκŏτου πῠλας*. Eur. Hec. 1. Vid. Phoen. 1129. Syn. *θῠρα*, *πρŏδŏμῐŏς*. Epith. *εὐωπŏς*, *εὐρεῖᾰ*, *κῡᾰνĕα*, *ὀλŏὴ*, *χαλκεία*, *δῐκλῐς*, *ὑψήλη*, *στῐβᾰρά*.

Πῠληγĕνὴς, *ĕŏς*, adj. (Pylo ortus) *τοῦ Νηληῐᾰδαŏ· Πῠληγĕνĕες δĕ οἱ ἵπποι*. Il. ψ, 303. Syn. *Πῠλῐŏς*.

πῠληδŏκŏς, vid. *πῠλᾰωρŏς*.

Πῠλήνης, *ου*, *ἡ*, N. P. (Pylenes) vid. *Πλευρών*.

Πῠλῐŏς, *α*, *ŏν*, adj. (Pylius) *Ἀντῐλŏχος*, *μĕγᾰλη δĕ πŏθὴ Πῠλῐοισῐν ἐτύχθη*. Il. ρ, 704. Epith. *Πῠληγĕνής*.

Πῠλŏς, *ου*, *ἡ*, N. P. (Pylos) *θυμŏς ἐφωρμήθη ῐμĕν ἐς Πῠλŏν*, *ὄφρᾰ πῠθηται*. Od. δ, 713. Epith. *ἠμᾰθŏεσσᾰ*, *ἠγᾰθĕα*, *ῑ̆ερὰ*, *ζᾰθĕα*, *Νηλήῐŏς*.

πῠλŏω, v. (portis munio) *καὶ νῦν ἅπαντ᾽ ĕκεινᾰ πĕπῠλωται πῠλαις*. Arist. Av. 1158.

πῠλωμᾰ, vid. *πῠλη*.

Πῠλων, *ωνŏς*, *ὁ*, N. P. (Pylon) *αὐτᾰρ ĕπειτᾰ Πῠλωνᾰ καὶ Ὀρμĕνŏν ἐξĕνᾰριξĕ*. Il. μ, 187.

πῠλωρŏς, vid. *πῠλᾰŏρŏς*.

πῠμᾰτŏς, *η*, *ŏν*, adj. (extremus) *ἄλλŏτĕ δ᾽ ἐν πῠμᾰτοισῐ, κĕλεύων· πᾶς δ᾽ ᾰρᾰ χαλκῷ*. Od. ι, 369. Syn. *ἔσχᾰτŏς*, *ὕστᾰτŏς*, *πᾰνύστᾰτŏς*, *ŏπίστᾰτŏς*, *τĕλευταῖŏς*.

πυνθᾰνŏμαι, *πεύθŏμαι*, et Ion. imp. *πῠθεσκŏν*, v. (1. audio, cognosco, 2. sciscitor) *ἔγνως· ᾰτᾰρ τῐς ὧν γĕ πυνθᾰνει τᾰδĕ;* Eur. Androm. 875. Syn. *ᾰνᾰπυνθᾰνŏμαι*, *ἐκπυνθᾰνŏμαι*, *ĕπίστᾰμαι*, *ᾰκούω*, *ĕρωτᾰω*, *μανθᾰνω*, *δῐδάσκŏμαι*, *ἐξιστŏρĕω*, *πᾰρᾰλαμβᾰνω*, *αἰσθᾰνŏμαι*.

πὺξ, adv. (pugnis) *πὺξ πᾰτάξας μου ᾽ξĕκοψĕ τοὺς χŏρους τοὺς προσθίους*. Arist. Ran. 548. Syn. *πύγμη*.

πύξῐνŏς, *η*, *ŏν*, adj. (buxinus) *πύξῐνŏν ὀμφᾰλŏεν τ᾽, εὖ οἰήκεσσῐν ᾰρηρŏς*. Il. ω, 269.

πύξŏς, *ου*, *ἡ*, subst. (buxus) *ἑσδŏμĕνον πύξοιŏ πŏτὶ κλᾰδŏν· ὡς δ᾽ ĕνŏασĕ*. Bion. 2, 3.

πῡŏς, *ου*, *ὁ*, subst. (colostrum) *καὶ στĕφᾰνοισιν παντŏδᾰποισιν*, *καὶ πύῳ*, *καὶ πῠριάτῃ*. Arist. Vesp. 710.

πῦρ, *πῠρŏς*, *τὸ*, subst. (ignis) *μὴ πῠρῐ δĕχεσθαι*, *μητĕ προσφωνεῖν τῐνᾰ*. Eur. Orest. 47. Syn. *φλὸξ*, *Ἥφαιστŏς*, *αἶθŏς*, *πυρσŏς*. Epith. *᾽ᾰμαιμᾰκĕτŏν*, *ᾰνήφαιστŏν*, *λᾱ̆βρŏν*, *κĕραύνῐŏν*, *αἰθᾰλŏĕν*, *σεμνŏν*, *πάμφᾰγŏν*, *δῐŏν*, *ĕπῐβώμῐŏν*, *κᾰθάρσῐŏν*, *εὐάλῐŏν*, *κĕραυνŏφᾰĕς*, *ἀστρᾰπηφŏρŏν*, *ᾱ̆θᾰνᾰτŏν*, *κλεινŏν*, *αἰθŏμĕνŏν*, *ᾰĕνᾰŏν*, *στĕρĕŏν*, *θĕρῐνŏν*, *κήλειŏν*, *μᾰλĕρŏν*, *ᾰῐδηλŏν*, *ᾱ̆κᾰμᾰτŏν*, *δεινŏν*, *θεσπῐδᾰĕς*, *μĕγᾰ*, *ŏλŏŏν*, *αἰνŏν*, *ᾱ̆γρῐŏν*, *στŏνŏεν*, *φᾰεινŏν*, *θᾰνᾰτηφŏρŏν*, *λευγᾰλĕŏν*, *θᾰλĕρŏν*, *ᾰνίκητŏν*, *οὐλŏμĕνŏν*.

πῠρὰ, *πυρκαιὰ*, *ᾶς*, *ἡ*, et *πῠρŏν*, *ου*, *τὸ*, subst. (pyra, rogus) *πῠρᾷ δ᾽ ĕπέσφαξ᾽ αἷμᾰ μηλειου φŏνου*. Eur. Electr. 92.

Vid. Il. η, 431. et Aesch. Choeph. 478. Epith. θερμὴ, ἄλĕγεινὴ, αἰνή.

πῦρᾰγρα, ας, ἡ, subst. (forceps fabrorum ferrariorum) ἄκμŏνᾰ τε, σφῦραν τ', ἐΰποίητόν τε πῦράγρην. Od. γ, 434.

πῦραίθω, v. (comburo) τίς γὰρ πῦραίθειν πρŏφᾰσῐς Ἀργείων στρᾰτŏν; Eur. Rhes. 78. Syn. καίω, κᾰτᾰφλĕγω, πίμπρημῐ, αἰθᾰλŏω, πυρπŏλĕω.

Πυραίχμης, ου, ὁ, N. P. (Pyraechmes) καὶ βᾰλĕ Πυραίχμην, ὃς Παιŏνᾰς ἱππŏκŏρυστᾰς. Il. π, 287.

πῦρακτĕω, v. (in igne verso) ἄκρŏν· ἄφαρ δĕ λᾰβὼν ἐπῦράκτĕŏν ἐν πῦρῐ κηλέῳ (κηλ. Spond.) Od. ι, 328.

πυρᾰμοῦς, οῦντŏς, ὁ, subst. (placenta triticea) τοῦ γὰρ τĕχνάζειν ἡμĕτĕρŏς ὁ πυρᾰμοῦς. Arist. Thesm. 94.

Πύρᾰσŏς, ου, ὁ, N. P. (Pyrasus) οὖτᾰ δĕ Λύσανδρον καὶ Πύρᾰσŏν ἠδĕ Πυλάρτην. Il. λ, 491.

πῦραυγὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (igne fulgens) ἠνŏρĕης σκηπτοῦχĕ, πῦραυγĕᾰ κύκλŏν ἑλίσσων. Hom. H. 7, 6.

πυργηδŏν, adv. (turmatim) ἴσχον γὰρ πυργηδŏν ἄρηρŏτĕς, ἠΰτĕ πέτρη. Il. ο, 618. Syn. ἰλᾰδŏν, ἀγŏρηδŏν.

πυργηρĕω, v. (turribus claudo, obsideo) χρŏνον γὰρ ἤδη τόνδĕ πυργηρουμĕνοις. Aesch. Sept. c. Theb. 22. Syn. κῦκλŏω, πŏλῐορκĕω.

πυργῐδῐŏν, vid. *πύργŏς*.

πύργῐνŏς, η, ŏν, et *πυργῶτῐς*, ῐδŏς, ἡ, adj. (turreus) νŏ-μίσμᾰτᾰ πύργῐνᾰ. Aesch. Pers. 866. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 338.

πυργŏδᾰΐκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. (turres vastans) πŏλĕμους πυργŏδᾰΐκτας. Aesch. Pers. 108.

πύργŏς, ου, ὁ, demin. *πυργῐδῐŏν*, ου, et *πύργωμᾰ*, ᾰτŏς, τὸ, subst. (turris, aedificatio) καὶ παῖς μĕν ἄρσην πᾰτĕρ' ἔχει πύργον μĕγᾰν. Eur. Alcest. 322. Vid. Arist. Equit. 790. et Eur. Phoen. 294. Syn. τεῖχŏς. Epith. ὄρθῐŏς, ἀσφᾰλὴς, μĕγᾰς, εὐαυγὴς, ᾰθραυστŏς, ἄκρŏς, ὄρθῐŏς, ἐχθρŏς, λάϊνŏς, ὑψηλŏς, ἐΰδμητŏς, θεῖŏς, θĕŏδμητŏς, ἠλῐβᾰτŏς, προῦχων, πĕτρήεις.

πυργŏφῠλαξ, ᾰκŏς, ὁ et ἡ, subst. (custos turrium) τάσδĕ δĕ πυργŏφῠλᾰκες, πŏλῐν. Aesch. Sept. c. Theb. 154.

·*πυργŏω*, v. (in altum tollo, amplifico) Μĕνĕλαŏν εἰπῶν, ὃς πĕπύργωσαι θρᾰσει. Eur. Orest. 1585. Syn. ὑψŏω, αὔξω, μĕγᾰλύνω.

πυργώδης et *πυργŏειδὴς*, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (turritus) ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἧκĕ πυργώδους πλᾰκŏς. Soph. Trach. 273.

πύργωμᾰ, vid. *πύργŏς*.

πυργῶτῐς, vid. *πύργῐνŏς*.

πυρδᾰὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (igni urens) πυρδᾰῆ τῐνα πρŏνοιᾰν. Aesch. Choeph. 597.

πῦρεῖŏν, et Ion. *πῦρήῐŏν*, ου, τὸ, subst. (igniarium) ἀνδρὸς τĕχνημᾰ καὶ πῦρεῖ' ὁμοῦ τᾰδĕ. Soph. Philoct. 36. Vid. Hom. H. in Merc. 111.

πῦρέσσω et *πῦρέττω*, v. (febri laboro) ὤμοι, πῦρέσσω, συγκĕκομμĕνος τᾰλας. Eur. Cycl. 228.

πῠρἔτός, οῦ, ὁ, subst. (febris, ardor) τοῖς ἠπἴάλοις ἐπἴχειρῆσαι πἔρῦσιν, καὶ τοῖς πῠρἔτοῖσιν. Arist. Vesp. 1036. Syn. φλὄγμὄς, πῦρ, καῦμα. Epith. αἴθων, λάβρὄς.

πῠρῄὄν, vid. πῠρεῖὄν.

πυρηφὄρὄς et πυρὄφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (triticum ferens) ἶξον δ' ἐς πἔδἴον πυρηφὄρὄν· ἔνθἄ δ' ἔπειτἄ. Od. γ, 495. Vid. Eur. Phoen. 653. Syn. πὄλῠλήἴὄς, εὔκαρπὄς, καρπὄφὄρὄς.

πῠρἴάτης, ου, ὁ, subst. (decoctum lac) vid. πυὄς.

πῠρἴγἔνἔτής, οῦ, et πῠρἴγἔνής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (igni genitus) πῠρἴγἔνἔτᾶν χᾰλινῶν. Aesch. Sept. c. Theb. 192. Vid. Eur. Hipp. 1218.

πῠρἴδαπτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ab igni consumptus) δεῦρ' ἴτἔ, σεμναὶ, πῠρἴδάπτῳ. Aesch. Eum. 1044.

πῠρἴδἴὄν, ου, τὸ, subst. (igniculus) πῠρἴδἴᾰ λεπτᾰ μἔν. Arist. Lys. 1206.

πῠρἴήκης, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (in igne acutus) ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς πῠρἴήκἔᾰ μοχλὸν ἐλόντἔς. Od. ι, 387.

πῠρἴθαλπής, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (igni calefactus) ἄκρων ἐκ σκὄπἔλων, πῠρἴθαλπἔὄς ὕψὄθἴ πέτρης. Apoll. Rhod. 4, 926.

πῠρἴκαυστὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (igni ustus) καὶ τὸ μἔν αὐτοῦ μεῖν'· ὥστε σκῶλος πῠρἴκαυστὄς. Il. ν, 564.

πῠρἴκμητὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in igne fabricatus) ἔργᾰ θ' ὁμοῦ, δεινὸν δἔ πῠρίκμητοί τἔ λἔβητἔς. Call. 4, 145. Syn. πῠρἴγἔνἔτής, πῠρἴγἔνής.

Πυρἴλάμπης, ἔὄς, ὁ, N. P. (Pyrilampes) τὸν Πυρἴλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον κᾰλὄν. Arist. Vesp. 98.

πύρἴμὄς et πύρἴνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (triticeus) πύρἴμον, σπᾰθῇ κὄλούων φαογᾰνου μἔλανδἔτου. Eur. fr. Eurysth. 2, 2.

πῠρἴπνἔω, f. πνεύσω, v. (ignem spiro) τὰν πῠρἴπνἔουσᾰν ἕναίρει. Eur. Ion. 201. Syn. πῦρ πνἔω.

πῠρἴοστακτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ignem stillans) οἰκεῖς ὑπ' Αἴτνῃ, τῇ πῠριοστάκτῳ πἔτρᾳ. Eur. Cycl. 298.

πῠρἴφατὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (igni absumptus) μήπὄτἔ πῠρἴφᾰτὄν. Aesch. Suppl. 641.

Πῠρἴφλἔγἔθων, οντὄς, ὁ, N. P. (Pyriphlegethon, nomen fluminis Tartari) ἔνθᾰ μἔν εἰς Ἀχἔροντᾰ Πῠριφλἔγἔθων τἔ ῥέουσἴ. Od. κ, 513.

πῠρἴφλἔγων, οντὄς, πῠρἴφλἔγής et πῠρἴφλεκτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ardens) δράκων, ἡ πῠρἴφλἔγων. Eur. Bacch. 1006. Vid. Ion. 194.

πυρκαιά, vid. πῠρά.

πυρναῖὄς, α, ὄν, adj. (maturus, edulis) πυρναίαις στᾰφῠλαῖσἴ κᾰλὸν βέβριθἔν ἄλωά. Theocr. 1, 46. Syn. ὥρἴμὄς, τρώξἴμὄς.

πύρνὄν et πύρἴνὄν, ου, τὸ, subst. (panis triticeus) ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνᾰ κατὰ μνηστῆρᾰς ἀγείροι. Od. ρ, 362. Syn. ἄρτὄς, ψωμὄς.

πῠρὄεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (igneus, rutilus) οἷος δ' οὐρᾰνὄθεν πῠρὄεις ἀνᾰπάλλἔταἴ ἀστήρ. Apoll. Rhod. 3, 1376. Syn. πῠρώδης, πῠρωπὄς, ἔμπῠρὄς, πυῤῥὄς, πυρσὄς, πυρσώδης.

πῠρὄν, vid. πῠρά.

πῠρο̆ῤῥᾰγής, ἔο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (igne ruptus, inutilis) λᾰλόν τῐ καὶ πῠρο̆ῤῥᾰγε̆ς. Arist. Acharn. 933.

πυρο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (triticum, frumentum) ἑστᾰο̆ᾰν ὠκῠπόδες, μελῐηδε̆ᾰ πυρὸν ἔδοντε̆ς. Il. κ, 569. Syn. κριθή, σῖτο̆ς. Epith. με̆λῐφρων, ἡδύς.

πυρο̆φο̆ρο̆ς, vid. πυρηφο̆ρο̆ς.

πῠρο̆ω, f. σω, v. (1. accendo, 2. accenso igne lustro) ἅπτουσῐ πεύκας, ὡς πῠρώσοντες δόμους. Eur. Orest. 1559. Syn. ἀνᾰπῠρο̆ω, κᾰθαίρω, κᾰθᾰρίζω.

πυρπᾰλᾰμο̆ς, η, ο̆ν, adj. (igneam manum vel vim habens) κε̆λᾰδηο̆με̆θᾰ βροντᾶν καὶ πυρπᾰλᾰμον βε̆λο̆ς. Pind. Ol. 10, 96.

πύρπνο̆ο̆ς, ον, ὁ et ἡ, adj. (ignem spirans) δε̆ κῠτει, πύρπνο̆ο̆ς ἕσπευ-δε̆. Eur. Electr. 473.

πυρπο̆λε̆ω, v. (1. circa ignem versor, 2. igne depopulor) καὶ δὴ πυρπο̆λε̆οντᾰς ἐλεύσσο̆με̆ν ἐγγῠς ἐο̆ντᾰς. Od. κ, 30. Syn. vid. καίω.

πυρπο̆λημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (vastatio per ignem) τᾰ Ναυπλῐου τ' Εὐβο̆ϊκᾰ πυρπο̆λήμᾰτᾰ. Eur. Hel. 766.

πυρπο̆λο̆ς, ον, ὁ et ἡ, adj. (ignitus) ο̆ν Ζεὺς κε̆ραυνῷ πυρπο̆λῳ κᾰταιθᾰλοῖ. Eur. Suppl. 650.

Πῠῤῥᾰσο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Pyrrhasus) οἳ δ' εἶχον Φῠλᾰκην, καὶ Πῠῤῥᾰσο̆ν ἀνθε̆μο̆εντᾰ. Il. β, 695.

Πυῤῥῐας, ου, ὁ, N. P. (Pyrrhias, nomen servi) καὶ ξε̆νοις, καὶ Πυῤῥίαις. Arist. Ran. 730.

Πυῤῥῐχο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (1. Pyrrhichus, 2. rufus) τὴν Πυῤῥῐχὴν τῐς ἔμᾰθε τὴν Κινησίου. Arist. Ran. 153. Syn. 2. Πυῤῥο̆ς, πυρσο̆ς, πυῤῥο̆τρῐχο̆ς, ἔρῠθρο̆ς, ξανθο̆ς, ξανθο̆κο̆μο̆ς.

πυῤῥο̆θριξ, τρῐχο̆ς, et πυῤῥο̆τρῐχο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (rufos capillos vel pilos habens) πυῤῥο̆τρῐχας, μο̆νο̆-χαλᾰ. Eur. Iph. A. 225.

πυῤῥο̆πίπης, ου, ὁ, subst. (ruforum puerorum amator) το̆ν Ἰουλῐου τ' ἂν οἴο̆μαι, γε̆ροντᾰ πυῤῥο̆πίπην. Arist. Eq. 407.

πυῤῥο̆ς, vid. πυρσο̆ς.

Πῠῤῥο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Pyrrhus, filius Achillis) οὐ Πᾰτρο̆κλῆς, οὐ Πῠῤῥο̆ς ἀπὸ Τροίας ἐπᾰνελθών. Theocr. 15, 140.

πυρσαίνω, v. (rufum reddo) ὁ ξανθᾰν χαίταν πυρσαίνων. Eur. Troad. 229.

πυρσεύω, v. (face accensa signum do, accendo) ὑμεῖς δε̆ μοι γῠναῖκε̆ς εὖ πυρσεύε̆τε̆. Eur. Electr. 694. Syn. ἀνᾰκαίω, λάμπω, δᾳδουχε̆ω.

πυρσο̆νωτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tergum rufum habens) δρᾰκοντᾰ πυρσο̆νωτο̆ν, ο̆ς σφ'. Eur. Herc. f. 398.

πυρσο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (fax) ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσο̆ς ὡς, Τυρσηνῐκῆς. Eur. Phoen. 1392. Syn. δᾳῖς, λαμπᾰς, φᾰνο̆ς. Epith. ἐπήτρῐμο̆ς, ἐμφᾰνής, ἐτήτῠμο̆ς, γᾰμήλῐο̆ς.

πυρσο̆ς et πυῤῥο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (fulvus, rufus) ἤδη δε̆ πυρσαῖς γε̆νῠσῐν ἐξανδρούμε̆νο̆ς. Eur. Phoen. 32. Vid. Arist. Equit. 896. Syn. πυῤῥῐχο̆ς, πῠρο̆εις.

πυρσο̆ω, v. (ignes excito) δῐιπε̆τῆ δε̆ νε̆ῶν πυρσοῖς στᾰθμᾰ. Eur. Rhes. 43.

πυρσώδης, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (ignitus) *πυρσώδη φλὄγᾶ πεύκᾶς*. Eur. Bacch. 146.

πυρφὄρἔω, v. (ignem fero) *φὄνεύει, τᾶ δἔ καὶ πυρφὄρεῖ*. Aesch. Sept. c. Theb. 332.

πυρφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ignem fereus) *κτήσαντὄ· πέμπἔ πυρφὄρους*. Eur. Phoen. 699. Syn. *λαμπᾶδηφὄρὄς*.

πῠρώδης, ἔὄς, et *πῠρωπὄς*, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (igneus) *τάς τἔ πῠρώδεις Διὄς ἀστἔρὄπάς*. Arist. Av. 1746. Syn. vid. *πῠρὄεις*.

πύστῐς, ἔὄς, ἡ, subst. (1. fama, 2. interrogatio) *καὶ τῶνδἔ πύστῐς οὐκ ὄκνῳ χρὄνίζἔται*. Aesch. Sept. c. Theb. 54. Syn. *φήμη, βάξῐς, ἀκὄή, θρὄὄς, θρύλλημᾶ, λὄγὄς*.

πῠτῐναῖὄς, α, ὄν, adj. (viminalis) *ὡς Δῐτρἔφὴς γἔ πῠτῐναῖᾶ μὄνὄν ἔχων πτἔρᾶ*. Arist. Av. 798. Syn. *λῠγῐνὄς*.

πω, vox enclit. (quodammodo) *ἐσθλὸν δ' οὐδἔ τῐ πω εἶπας ἔπὄς, οὐδ' ἐτἔλεσσᾶς*. Il. α, 108.

πώγων, ωνὄς, ὁ, subst. (barba) *ξυστειλᾶμἔναί θ' αἱμᾶτῐᾶ· τὸν πώγωνᾶ τἔ*. Arist. Eccl. 99. Syn. *γἔνειὄν*. Epith. *δάσκῐὄς, ξανθὄς, λᾶσῐὄς, βᾶθύς*.

πωλἔὄμαι, et Ion. *πωλἔσκὄμαι*, v. (vendo, versor, ventito) *πωλεῖταί τις δεῦρὄ γἔρων ἅλῐὄς νημερτής*. Od. δ, 384. Vid. λ, 239. Syn. *πρᾶσσὄμαι, πὄλεύω, δῐᾶγίγνὄμαι, φοιτᾶω, ἀναστρἔφὄμαι, πὄρεύὄμαι*.

πωλἔω, v. (vendo) *'ἔπεί γ' ἐλήφθη σοῦ λᾶθρα πωλῶν τᾶ σᾶ*. Eur. Cycl. 260. Syn. *'ἀπεμπὄλᾶω, πῐπρᾶσκω, ἀπὄδῐδὄμαι, ὠνἔὄμαι*.

πώλης, ου, ὁ, subst. (venditor) *εἰς οὑτὸσὶ πώλης· τί τοὐντεῦθεν; λἔγἔ*. Arist. Equit. 1131. Syn. *πρᾶτὴρ, ἀπεμπωλητής*.

πωλῐκὄς, ἡ, ὄν, adj. (equinus) *θείνοντἔ δ' οὐρᾶ πωλῐκῆς ῥινοῦ τρῐχᾶ*. Eur. Rhes. 780.

πώλῐὄν, ου, τὸ, subst. (equuleus) *καὐτὸς κᾶταψῶν αὐτὄν, ὥσπερ πώλῐὄν*. Arist. Pax. 73.

πωλὄδαμνἔω, v. (pullos domo) *'ἐγὼ φὄνεύσω, πωλὄδαμνήσεις δἔ σύ*. Eur. Rhes. 624.

πῶλὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. (pullus) *ἤ 'μοὶ πᾶρἔς γἔ, σοὶ δἔ χρὴ πώλων μἔλειν*. Eur. Rhes. 613. Syn. *νἔοσσὄς, μόσχὄς, σκυμνὄς*. Epith. *ζῠγὄφὄρὄς, νἔόζυξ, μὄνάμπυξ, χρυσὄδαίδᾶλὄς, δρὄμαῖὄς, δρὄμᾶς, βᾶλῐὄς, νἔὄδμὴς, ἐρῐαύχην, ἀγλήεις, ἄδμὴς, ζᾶφλἔγὴς, τᾶχῠγουνὄς, ξανθὄς, σειραῖὄς, ἀτᾶλὄς*.

πῶμᾶ, ᾶτὄς, τὸ, subst. (1. operculum, 2. haustus, 3. poculum) *δαιτὸς γἔνοίμην πώμᾶτὸς τ' αὐτῶν δῐχᾶ*. Eur. Iph. T. 954. Syn. 1. *φραγμὄς*, 2. *δἔπᾶς, ἔκπωμᾶ, κύλιξ, πὄτὄς, πὄσῐς*.

πὼς et *πῶς*, adv. et enclit. (quodammodo, quomodo?) *τουτὶ δἔ τὸ πᾶθος πῶς ἔπᾶθες; κᾶτειπἔ μοι*. Arist. Plut. 86.

ποτᾶὄμαι, v. (volito) *ποτᾶτ' ἀλκῠὸνὶς, λῐγῠρῇ ὄπὶ θεσπίζουσᾶ*. Apoll. Rh. 1, 1085. Syn. *πὄτᾶὄμαι, πὄτἔὄμαι, πἔτὄμαι*.

πώτημᾶ, ᾶτὄς, τὸ, v. (volatus) *'ὑπἔρ τἔ πόντὄν ἀπτἔροις ποτήμᾶσῐν*. Aesch. Eum. 250. Syn. *πτῆσῐς*.

πῶῠ, ἔὄς, τὸ, subst. (grex) *ὅσσ' ὀΐων μἔγᾶ πῶῠ δῐἔρχἔταῐ ἀργεννάων*. Il. γ, 198. Syn. *ποίμνῐὄν, ἀγἔλη, ποίμνη, βοσκήμᾶτᾶ*.

Ρ.

ῥαβδίζω, f. ίσω, v. (virgis caedo) *οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολῡπεύειν*. Arist. Lys. 587. Syn. *μαστίζω*.

ῥαβδŏνŏμέω, v. (certamen guberno) *ῥαβδŏνŏμεῖ ξῡνοῦσᾰ*. Soph. Trach. 516.

ῥάβδŏς, ου, ἡ, subst. (baculus) *ἵστηοῖ βρŏχους, πᾰγῖδας, ῥάβδους*. Arist. Av. 527. Syn. *ῥŏπᾰλŏν, σκῠτᾰλη, βακτηρῖα, βακτρŏν, σπᾰθη, σκῆπτρŏν*. Epith. *πĕρῐμήκης, βŏηλᾰτης, κᾰλὴ, πĕρῐκαλλὴς, χρυσεία, τρῐπĕτηλŏς, ἀκήρῐŏς, δῐηνĕκής*.

ῥαβδοῦχŏς, ου, ὁ, subst. (qui virgas gestat, lictor, viator) *χρὴν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους*. Arist. Pax. 733. Syn. *μαστίκτωρ, βρᾰβευτής*.

ῥαγίζω, v. (uvas lego) *αἰεὶ φοιτῶσαι τᾰ πŏθέσπĕρᾰ ῥαγίζοντῐ*. Theocr. 5, 113.

Ῥᾰδᾰμανθῠς, ῠŏς, et *Ῥᾰδᾰμας*, ανθŏς, ὁ, N. P. (Rhadamanthus, judex inferorum) *ψεύδεσθ'· ἔγωγĕ τῷδĕ τοῦ Ῥᾰδᾰμάνθῠŏς*. Eur. Cycl. 273. Vid. Theocr. 2, 34. Epith. *ἀντίθĕŏς, ξανθŏς, πᾰρĕδρος Κρŏνου*.

ῥᾰδῐνŏς, ἡ, ŏν, adj. (1. gracilis, 2. agilis) *δᾰκρῠσι-στακτŏν ἀπ' ὅσσων ῥᾰδῐνῶν*. Aesch. P. V. 407. Syn. *ἁπᾰλŏς, λεπτŏς, ἐλᾰφρŏς, ὠκῠς*.

ῥᾴδῐŏς, *ῥῄδῐŏς* et *ῥηΐδῐŏς*, α, ŏν, compar. *ῥᾴων* et *ῥηΐτĕρŏς*, superl. *ῥᾷστŏς, ῥᾳΐστŏς, ῥηΐτᾰτŏς* et *ῥῆστŏς*, adj, (facilis) *αἰῶνᾰ θέσθαι; ῥᾴδῐον γὰρ ἐστῐ σοι*. Eur. Hec. 743. Vid. Theogn. 574. et Il. μ, 54. Syn. *εὔκŏλŏς, εὐχĕρὴς, εὔπŏρŏς. πρŏχειρŏς*.

ῥᾳδῐως et *ῥηΐδῐως*, adv. (facile) *τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς*. Eur. Orest. 693. Vid. Il. θ, 391. Syn. *ῥĕᾰ, ῥεῖᾰ, εὐχĕρῶς*.

ῥάζω, f. ᾰσω, v. (guttis conspergo) *ῥάσσᾰτĕ τ'· ἐν δĕ θρŏνοις εὐποιήτοιοῖ τᾰπητᾰς*. Od. υ, 150. Syn. *ῥαίνω*.

ῥᾰθᾰμιγξ, ιγγŏς, ἡ, subst. (gutta) *ὡς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλĕων ῥᾰθᾰμιγγĕς ĕβαλλŏν*. Il. υ, 501. Syn. *ῥᾰνὶς, λῐβᾰς, στᾰγὼν, στάγμᾰ, ψᾰκᾰς*. Epith. *αἱμᾰτŏεσσᾰ, θᾰμινή*.

ῥᾰθᾰπυγίζω, v. (planta pedis nates alicujus ferio) *ἐκ τῆς πŏλĕως, ῥᾰθᾰπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς πρŏκᾰλοῦνται*. Arist. Equit. 796.

ῥᾳθυμῐα, ας, ἡ, subst. (ignavia) *δύσκλειᾰν ἐκτήσαντŏ καὶ ῥᾳθυμῐαν*. Eur. Med. 220. Syn. *ἀργῐα, ἀμĕλειᾰ, νωθρεία, βλᾰκεία*.

ῥᾴθυμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ignavus) *οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμŏς εὐκλĕὴς ἀνήρ*. Eur. fr. Archel. 7, 2. Syn. *ἀργŏς, ὀκνηρŏς, νωθρŏς, βλᾰξ, σχŏλαῖŏς, ἀπράγμων*.

ῥαιβŏς, ἡ, ŏν, adj. (incurvis cruribus) *ῥαιβŏς, ἀσφᾰλĕως βĕβηκὼς ποσσὶ, καρδῐης πλĕως*. Eur. Archel. fr. 9, 4. Syn. *στρĕβλŏς*.

ῥαίνω, v. (spargo) *ῥαίνοιĕν ἐς τᾰ βλĕφᾰρᾰ τῶν ἐναντῐων*. Arist. Ran. 1441. Syn. *πĕριῤῥαίνω, ῥάζω, βρĕχω, κᾰταῤῥαντίζω*.

ῥαιστὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (malleus) *ῥαιστὴρ ἄκμŏνŏς ὥστĕ*,

πᾰλιντῠπὲς· οἱ δ' ὀμᾰδησᾰν. Apoll. Rhod. 3, 1253. Syn. κέστρᾰ, σφῦρα.

ῥαιστήρῐὸς, α, ὸν, adj. (corrumpens) κύντερᾰ μιξοδίησιν ἁλὸς ῥαιστήριᾰ νηῶν. Apoll. Rhod. 4, 921. Syn. λοίγῐὸς, λυμαντήρῐὸς, ὀλέθρῐὸς, ὄλὄὸς.

ῥαῖστὸς, vid. ῥᾰδῐὸς.

ῥαίω, v. (frango, corrumpo) ἔσται πόθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ. Aesch. P. V. 197. Syn. φθείρω, ἀναιρέω, ἀποῤῥαίω, θραύω, πορθέω.

ῥᾰκῐὸν, ου, τὸ, subst. (vestis vilis et detrita) ἐνέβύσᾰμεν ῥᾰκίοισῐ, κᾰπακτώσᾰμὲν. Arist. Vesp. 128.

ῥᾰκῐὸσυῤῥαπτᾰδης, ου, ὁ, subst. (qui vestes viles et detritas consuit) vid. πτωχὸποιὸς.

ῥᾰκὸδῠτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (lacerus) ῥᾰκὸδύτῳ στὸλᾷ. Eur. Rhes. 708.

ῥᾰκὸς, ἐὸς, et ῥᾰκωμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (lacerum fragmentum) δῐαρτᾰμήσει σώμᾰτος, μέγα ῥᾰκὸς. Aesch. P. V. 1059. Arist. Ach. 431. Syn. ῥᾰκῐὸν, τρῐβων, τρῐβώνῐὸν, τρῠχὸς, ψᾰρὸς.

ῥάμνὸς, ου, ὁ, subst. (rhamnus alba) ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τὲ καὶ ἀσπᾰλᾰθοι κὸμόωντῐ. Theocr. 4, 57. Syn. βᾰτὸς.

Ῥαμνοῦσῐς, ῐδὸς, ἡ, N. P. (Rhamnusis) ἔπλὲὸν, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδῐ θυμωθεῖσαι. Call. 3, 232.

ῥάμφὸς, ἐὸς, τὸ, subst. (rostrum) τὸ ῥάμφὸς ἡμῖν σου γέλοιον φαίνὲται. Arist. Av. 99. Syn. ῥύγχὸς, δέρτρὸν.

ῥᾰνῐς, ῐδὸς, ἡ, subst. (gutta, pluvia) πόσιν· οὐ δ' οὐδὲ ῥᾰνίδ' ὑπαιθρῐας δρόσου. Eur. Androm. 226. Syn. ῥᾰθᾰμιγξ, στᾰγὼν, λῐβᾰς, στᾰλαγμὸς, ψὲκᾰς. Epith. ὑγρᾰ, αἱμᾰτὸῤῥῠτὸς, αἱμακτή.

ῥαντήρῐὸς, α, ὸν, adj. (conspersus) ἀνδρὸς σφᾰγεῖον, καὶ πέδον ῥαντήριὸν. Aesch. Agam. 1060.

ῥαπτὸς, ἡ, ὸν, adj. (consutus) ῥαπτὸν, ἀεικέλῐὸν· περὶ δὲ κνήμῃσῐ βόειας. Od. ω, 227. Syn. ῥᾰφεὶς.

ῥάπτω, f. ψω, v. (compono) μῶν εἰς γύναιχ' ἔῤῥαψᾰς οἷᾰ δὴ γυνή; Eur. Androm. 903. Syn. συῤῥάπτω, συντίθημῐ, κᾰταρτίζω, μηχανᾰὸμαι, ἀκέὸμαι.

ῥᾰφᾰνη, ης, et ῥᾰφᾰνῐς, ῐδὸς, ἡ, subst. (raphanus) οὐ τρώγω ῥᾰφᾰνας, οὐ κράμβας, οὐ κὸλὸκύντας. Hom. Batrach. 53. Vid. Arist. Nub. 977.

ῥᾰφεὺς, έως, ὁ, subst. (sutor, sartor) κἀγὼ δῐκαιος τοῦδὲ τοῦ φὸνου ῥᾰφεὺς. Aesch. Agam. 1594. Syn. ἀκεστής.

ῥᾰφὴ, ῆς, ἡ, subst. (sutura, compages) ξανθὸν δὲ κρᾶτᾰ δῐεπᾰλυνὲ, καὶ ῥᾰφᾰς. Eur. Phoen. 1175.

ῥαχῐα, ας, ἡ, subst. (littus scopulosum) χρίμπτουσᾰ ῥαχίαισῐν ἐκπὲρᾶν χθὸνᾰ. Aesch. P. V. 738.

ῥᾰχίζω, v. (per spinam disseco) κύκλῳ ῥᾰχίζων· κᾰδόκει μὲν ἔσθ' ὅτὲ. Soph. Aj. fl. 56. Syn. δῐᾰκόπτω, σφάζω.

ῥᾰχῐς, ἔως, ἡ, subst. (spina dorsi) ἐν δὲ σύὸς σιᾰλοιὸ ῥάχιν τὲλᾰθυιᾰν ἀλοιφῇ. Il. ι, 208. Syn. νῶτὸς. Epith. ἑδραία.

ῥαψῳδέω, v. (carmina contexo) καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδᾰρίοισῐ. Arist. Eccl. 678. Syn. ᾄδω, φλυαρέω.

ῥαψῳδός, *οῦ*, *ὁ* et *ἡ*, subst. (carminum contextor) *πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων.* Soph. Oed. R. 391.

Ῥέᾰ, poet. *Ῥεία*, *ας*, *ἡ*, N. P. (Rhea) *κέλευθον, ἧξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας.* Aesch. P. V. 862. Vid. Eur. Bacch. 59. Epith. *Παρρᾰσία*, *μήτηρ*, *ὠκυπέδιλος*, *πανδαμάτειρᾰ*, *ἠΰκομος*, *πότνιᾰ*, *θεσπέσια*.

ῥέᾰ et *ῥεῖᾰ*, adv. (facile) *ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.* Il. θ, 179. Vid. ζ, 138. Syn. vid. *ῥᾳδίως*.

ῥέγκω vel *ῥέγχω*, v. (sterto) *ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.* Arist. Nub. 11. Syn. *κνώσσω*.

ῥέεθρον, *ῥεῖθρον*, *ου*, *ῥέος*, *εος*, et *ῥεῦμᾰ*, *ατος*, *τὸ*, *ῥοή*, *ῆς*, *ἡ*, et *ῥόος*, *ου*, *ὁ*, subst. (alveus, flumen) *Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.* Il. η, 135. Vid. Aesch. P. V. 408. et 815. Eur. Iph. T. 1438. et Bacch. 277. Syn. *ῥόος*, *νᾶμᾰ*, *κρουνός*, *ἀπόρρωξ*. Epith. *χλοερόν*, *ποτάμιον*, *ἀέναον*, *ἀλεγεινόν*, *δεινόν*, *ἐρατεινόν*, *καλόν*, *αἰπύ*, *ἱερόν*, *καλίρροον*, *στενόν*, *μαλακόν*, *ἠχῆεν*, *ἱμερόεν*, *μαλακόν*.

ῥέζω, Ion. imp. *ῥέζεσκον*, f. *ῥέξω*, v. (1. facio, 2. sacrifico) *καὶ φρᾰσαί, εἴ τίς ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε ῥέζει.* Od. χ, 158. Vid. 209. Syn. *τελέω*, *ἐπιτελέω*, *ποιέω*, *πράσσω*, *ἱερεύω*.

ῥέθος, *εος*, *τὸ*, subst. (1. membrum, 2. facies) *ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει.* Il. π, 856. Syn. *μέλος*, *πρόσωπον*, *ἔρευθος*, *ἄρθρον*.

ῥεῖθρον, vid. *ῥέεθρον*.

ῥεκτήρ, *ῆρος*, *ὁ*, subst. (operator) *οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν.* Hes. Op. 189. Syn. *πράκτωρ*, *ἐργάτης*, *ποιητής*.

ῥέος, vid. *ῥέεθρον*.

ῥέπω, v. (vergo) *γῇ καὶ σκιᾶ· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.* Eur. fr. Meleag. 15, 2. Syn. *ἐπιρρέπω*, *κλίνω*, *φέρομαι*.

ῥεῦμᾰ, vid. *ῥέεθρον*.

ῥέω et *ῥύω*, v. (1. fluo, 2. fundo, 3. dico) *ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν.* Eur. Bacch. 143. Syn. 1. *ἐρωέω*, *καταρρέω*, 2. *χέω*, 3. vid. *ἐρέω*.

Ῥηβαῖος, *ου*, *ὁ*, N. P. (Rhebaeus, flumen Paphlagoniae) *ἔστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοάς, σκόπελόν τε Κολώνης.* Apoll. Rh. 2, 791.

Ῥήβας, *ου*, *ὁ*, N. P. (Rebas, flumen Bithyniae) *Ῥήβαν, ὠκύροην ποτᾰμόν, σκόπελόν τε Κολώνης.* Apoll. Rh. 2, 652. Syn. *Σαλμύδησσος*.

ῥηγμίν, *ῖνος*, *ἡ*, subst. (littus) *ἀκραῖς ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.* Eur. Iph. T. 254. Syn. *αἰγιαλός*, *ἀκτή*, *θίς*, *ὄχθη*, *ἠϊών*. Epith. *βᾰθεῖᾰ*.

ῥήγνυμῐ, *ῥήσσω* et *ῥηγνύσκω*, f. *ῥήξω*, v. (frango) *ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες· ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος.* Il. μ, 440. Vid. σ, 571. et η, 141. Syn. *σχίζω*, *καταρρήγνυμῐ*, *ἄγνυμῐ*, *ἀράσσω*, *παίω*, *κλάω*, *κατακλάω*.

ῥῆγος, *εος*, *τὸ*, subst. (stragula) *κώεα, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.* Od. ψ, 180. Syn. *στρωμνή*. Epith. *σιγαλόεν*, *καλόν*, *πορφύρεον*, *ἁλιπόρφυρον*.

ῥηΐδιως, vid. *ῥᾳδίως*.

ῥηΐτε̆ρο̆ς, ῥήϊστο̆ς et ῥῇστο̆ς, vid. ῥᾴδῐο̆ς.

ῥηκτο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. verbal. (qui frangi potest) ἥτ' ᾰ̓ν ο̆̓γ' οὔτε ῥηκτο̆ς ε̆̓οι χάλκοιο̆ τῠπῇσῐν. Apoll. Rhod. 3, 847.

ῥῆμᾰ, ᾰ́το̆ς, τὸ, subst. (verbum) ζητῶν ᾰ̓ν, ὅστις ῥῆμᾰ γενναῖον λᾰ́κοι. Arist. Ran. 97. Syn. ε̆̓πο̆ς, λο̆́γο̆ς, ῥῆσῐς, μῡθο̆ς. Epith. αἱμῠλῐο̆ν, κᾰ́λο̆ν, ποικῐ́λο̆ν, ἱππο̆βᾰμο̆ν, ῠ̔πέρβῐο̆ν, αἰ̆ο̆λο̆ν, δριμῠ́.

ῥημᾰ́τῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (vocula) ὧν ᾰ̓ν λέξῃ, ῥημᾰτῐοισῐν. Arist. Nub. 942.

Ῥηναῖᾰ, ας, ἡ, N. P. (Rhenaea, insula in mari Aegaeo) Νάξος τ', ἠδε̆ Πᾰ́ρος, Ῥηναῖᾰ τε̆ πετρήεσσᾰ. Hom. H. in Apoll. 44.

ῥηξηνο̆ρῐ́α, ας, ἡ, subst. (fortitudo) καὶ ῥηξηνο̆ρῐ́ην· ο̆̔πο̆τε κρίνοιμῐ λο̆χονδε̆. Od. ξ, 217. Syn. vid. ᾰ̓νδρειᾰ.

ῥηξήνωρ, ο̆ρο̆ς, adj. (strenuus) οἳ δ' ᾰ̓μ' Ἀχιλλῆι ῥηξήνο̆ρῐ πέμπο̆ν ε̆̓πεσθαι. Il. π, 575. Syn. vid. ᾰ̓νδρεῖο̆ς.

ῥῆξῐς, ε̆́ως, ἡ, subst. (ruptura) ῥήξεις τ' ε̆̓νώμων, ῠ̔γρο̆́τητ' ε̆̓ναντῐ́αν. Eur. Phoen. 1271.

ῥῆσῐς, ῐ̆ο̆ς, et Attic. ε̆́ως, ἡ, subst. (locutio) μύθων ἡμε̆τε̆́ρων καὶ ῥήσῐο̆ς; οὐδε̆ τῐς ᾰ̓λλο̆ς. Od. φ, 291. Syn. ῥῆμᾰ, λε̆́ξῐς, δο̆́γμᾰ. Epith. πᾰλῐ́γγλωσσο̆ς.

Ῥῆσο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Rhesus) Ῥῆσον τῐθέντ' ε̆̓λεξᾰς ε̆̓ν Τροίᾳ πο̆́δᾰ; Eur. Rhes. 276.

ῥήσσω, vid. ῥήγνυμῐ.

ῥητὴρ, ῆρο̆ς, et ῥήτωρ, ο̆ρο̆ς, ὁ, subst. (orator) μύθων τε ῥητῆρ' ε̆̓με̆ναι, πρηκτῆρᾰ τε̆ ε̆̓ργων. Il. ι, 443. Vid. Eur. Hec. 123. Syn. δημηγο̆ρο̆ς, σῠνήγο̆ρο̆ς.

ῥητο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (loquendus, dictus) οὐ τλητο̆ν, οὐδε̆ ῥητο̆ν· ᾰ̓λλ' ᾰ̓πωλο̆́μην. Eur. Hipp. 847. Syn. φᾰτο̆ς, εἰρημε̆νο̆ς, φᾰνε̆ρο̆ς.

ῥήτρα, ας, ἡ, subst. (pactio) ᾰ̓λλ' ᾰ̓γε̆ νῦν ῥήτρην ποιησο̆με̆θ'· αὐτᾰ̀ρ ῠ̔περθε̆. Od. ξ, 393. Syn. ῥῆσῐς, συνθήκη, σύμβᾰσῐς, ο̆̔μο̆λο̆γησία, ξύνθημᾰ.

ῥήτωρ, vid. ῥητήρ.

ῥιγε̆δᾰνο̆ς et ῥιγηλο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (horribilis) εἵνε̆κᾰ ῥιγε̆δᾰνῆς Ἑλε̆νης, Τρωσὶν πο̆λε̆μίζειν. Il. τ, 325. Syn. φρικώδης, φο̆βε̆ρῠ̀ς, χᾰλε̆πο̆ς, ἐκπληκτῐκο̆ς, δεινο̆ς.

ῥιγε̆ω, v. (horreo, frigeo) αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ᾰ̓σκὸν δαίρειν. Arist. Nub. 442. Syn. ὀῤῥωδε̆ω, φο̆βε̆ο̆μαι.

ῥιγηλο̆ς, vid. ῥιγε̆δᾰνο̆ς.

ῥιγῑων, ο̆νο̆ς, compar. et ῥίγιστο̆ς, η, ο̆ν, superl. inus. ῥιγο̆ς, adj. (magis sive maxime horrendus) μίξαντες δῐᾰ̀ χεῖρᾰς· ο̆̔ τι καὶ ῥίγῑο̆ν ᾰ̓λγο̆ς. Apoll. Rhod. 4, 403. Vid. 2, 292.

ῥῖγο̆ς, ε̆ο̆ς, το, subst. (frigus) ῥῖγος, καὶ κᾰ́μᾰτος· γλῠκε̆ρὸς δε̆ μοῐ ῠ̔πνο̆ς ε̆̓πέλθῃ. Od. ε, 472. Syn. ψῦχο̆ς, κρῠ́ο̆ς, φο̆́βο̆ς.

ῥιγο̆ω, v. (frigeo) ᾰ̓φρᾰδῐ́αις, ε̆̓πεῐ̀ οὐκ ε̆̓φᾰ́μην ῥιγωσε̆με̆ν ε̆̓μπης. Od. ξ, 481. Syn. φρίσσω, ψύχο̆μαι, ψυχραίνω.

ῥίζᾰ, ης, ἡ, ῥίζωμᾰ, ᾰ́το̆ς, et ῥίζῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (radix) ῥίζας ᾰ̓νεσπᾰ́ρασσο̆ν ᾰ̓σῐδήροις μο̆χλοις. Eur. Bacch. 1093. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 409. et Arist. Av. 655. Epith. εὐγε̆νὴς, αἱμᾰτὼψ, δῐηνε̆κὴς, με̆γᾰ́λη, πῐκρὰ, λῠγρὰ, θάλλουσᾰ, ῥᾰδῐνὴ, δυσπᾰλὴς, εὐῆρᾰτο̆ς, ε̆χε̆πευκὴς, βᾰθεῖᾰ.

ῥιζόω, v. (radicibus firmo, stabilio) χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον. Soph. Oed. C. 1591. Syn. ἐπιῤῥώννυμι.

ῥίζωμα, vid. ῥίζα.

ῥικνός, ή, όν, adj. (curvus, rugosus, tenuis) Βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς πόσιν ἠὲ θύραζε. Apoll. Rhod. 2, 198. Syn. ῥυσσός, ἰσχνός, ἀσθενής.

ῥίμφα, adv. (celeriter) ῥίμφα Μελαντίους ἀρίηκοος, αἴτ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. Rh. 4, 1707. Syn. ταχέως, ῥεῖα, ῥεῖα, ῥαδίως.

ῥιμφάρματος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui citato cursu est) πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις. Soph. Oed. C. 1062.

ῥίν et ῥίς, ῑνός, ἡ, subst. (nares, nasus) ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα. Od. δ, 445. Syn. μυκτήρ. Epith. πλατεῖα, τετρημένη, πυμάτη.

ῥινηλατέω, v. (naribus investigo) ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων. Aesch. Agam. 1156. Syn. ἰχνεύω, ἐρευνάω.

ῥίνημα, ατος, τὸ, subst. (ramentum) πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν. Eur. fr. Tel. 25.

ῥινός, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (1. corium, 2. scutum) ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Il. κ, 334. Syn. βύρσα, σκῦτος, δέρμα, διφθέρα, ἀσπίς. Epith. παναίολος, στικτός, βόειος, λεπτότατος, λάσιος, δασύθριξ, αἱματόεις.

ῥινότορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui clypeos coriis obductos perforat) ῥινότορος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε. Il. φ, 392.

ῥίον, ου, τὸ, subst. (cacumen prominens in vertice montis) ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ. Od. γ, 295. Syn. ἄκρον, ἀκρώρεια, ἀκρωτήριον, κορυφή, κολοφών.

ῥιπή, ῆς, ἡ, subst. et N. P. Il. β, 606. (vehemens impetus, jactus) πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζεις. Aesch. P. V. 126. Syn. ὁρμή, βολή, πνοή, ῥιπίς. Epith. πετρίνη, ὠκυπλανός, αἰθαλόεσσα, παμφεγγής, λευγαλέα, φοιτάς, θοά, ὀλοά, ἀνεμώκης.

ῥιπίζω, v. (ventilo, follibus accendo) ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν. Arist. Ran. 360. Syn. λικμάω, φυσάω, ἀναῤῥιπίζω, ὀπτάω.

ῥιπίς, ίδος, ἡ, subst. (follis) τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. Arist. Acharn. 888. Syn. πτύον.

ῥῖπος, εος, τὸ, et ῥίψ, ιπός, ἡ, subst. (crates) φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι. Od. ε, 256. Syn. ταρσός, ψίαθος.

ῥιπτάζω, Ion. imp. ῥιπτάζεσκον, ῥιπτέω, ῥίπτω, et Ion. imp. ῥίπτασκον, v. (projicio) ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων. Il. ξ, 257. Vid. Hom. Hymn. 3, 279. Arist. Eccl. 503. Eur. Iph. A. 39. et Il. ο, 23. Syn. ἀποῤῥίπτω, καταβάλλω, καταῤῥίπτω.

ῥιπτός, ή, όν, adj. (praecipitatus) λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος. Soph. Trach. 357.

ῥίς, vid. ῥίν.

ῥίψ, vid. ῥῖπος.

ῥίψασπις, ιδος, et ῥίψοπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (clypeo vel armis abjectis fugiens, ignavus) ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι. Arist. Nub. 353. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 303. Syn. vid. δειλός.

ῥοὰ, Dor. pro ῥοιὰ, q. v.

ῥοδᾰνὸς, ἡ, ὸν, adj. et N. P. Apoll. Rh. 4, 627. ibiq. Schol. (facile motus, agitatus) πὰρ πὸτᾰμὸν κὲλᾰδοντᾰ, πὲρὶ ῥὸδᾰνὸν δὸνᾰκῆᾰ. Il. σ, 576.

Ῥὸδεια, ας, ἡ, N. P. (Rhodia) Ἱππώ τε, Κλῠμὲνη τὲ, Ῥὸδειᾰ τὲ, Καλλῐῤὸη τὲ. Hes. Theog. 351.

ῥὸδῐαιὸς, ῥὸδὲὸς, ῥὸδῐνὸς, η, ὸν, et ῥὸδὸεις, εσσᾰ, ὲν, adj. (roseus) στὲφᾰνος ῥὸδῐαιὸς. Anacr. 142. Vid. Apoll. Rhod. 3, 1019. Anacr. 6, 2. et Eur. Med. 837. Syn. ἐρῠθρὸς, εὐώδης.

Ῥὸδῐὸς, α, ὸν, N. P. (Rhodius) ἐκ Ῥὸδοῦ ἐννὲᾰ νῆᾰς ἄγεν Ῥὸδῐων ἀγὲρώχων. Il. β, 654.

ῥὸδὸδάκτῠλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (roseos digitos habens) ἦμος δ' ἠρῐγὲνειᾰ φᾰνη ῥὸδὸδάκτῠλὸς ἠώς. Il. ω, 778.

ῥὸδὸεις, vid. ῥὸδῐαῖὸς.

ῥὸδὸμηλὸν, ου, τὸ, subst. (mala rosea) χείλὲὸς, οὐκ ὄσσων λῐπᾰρὸν σὲλᾰς, οὐ ῥὸδὸμαλὸν. Theocr. 23, 8.

ῥὸδὸν, ου, τὸ, subst. (rosa) ῥὸδᾰ μ' εἴρηκας. b. καὶ βωμὸλὸχὸς. Arist. Nub. 910. Epith. ἐλευθὲρῐὸν, εὔκαρπὸν, κᾰλὸν, τερπνὸν, φοινίκῐὸν, πυῤῥὸν, εἰᾰρῐνὸν, θὲρῐνὸν, δρὸσὸὲν, ἄγητὸν. Phr. εἴᾰρος μὲλημμᾰ, φὲριστὸν ἄνθὸς, χάρμᾰ θὲῶν, χᾰρῐσῐν ἄγαλμᾰ, μὲλημμᾰ μύθοις.

Ῥὸδὸπη, ης, ἡ, N. P. (Rhodope) ἢ Ἄθω, ἢ Ῥὸδὸπαν, ἢ Καύκᾰσὸν ἐσχᾰτὸεντᾰ. Theocr. 7, 77.

ῥὸδὸπηχῠς, ῠὸς, adj. (roseos habens cubitos) ῥὸδὸπηχὲες δὲ Νύμφαι. Anacr. 53, 21.

Ῥὸδὸς, ου, ἡ, N. P. (Rhodus, insula clara in mari Aegaeo) vid. Ῥὸδῐὸς.

ῥὸδὸχροος, ου, ὁ et ἡ, adj. (roseum colorem habens) ῥὸδὸχρους δὲ κ' Ἀφρὸδίτα. Anacr. 53, 22.

ῥὸὴ, vid. ῥὲὲθρὸν.

ῥὸθὲω, v. (obmurmuro) λὸγοι δ' ἐν ἀλλήλοισῐν ἐῤῥὸθουν ἔμοί. Soph. Antig. 259.

ῥὸθῐάζω, v. (1. cum impetu remigo, 2. cum impetu voro, more porcorum) οἷον ῥὸθῐάζουσ', ὦ πὸλῠτίμηθ' Ἡρακλεῖς; Arist. Acharn. 807. Syn. ῥοχθὲω, ὁρμᾰω.

ῥὸθῐᾰς, ᾰδς, ἡ, et ῥὸθῐὸς, α, ὸν, adj. (impetuosus) ἐπεὶ δὲ κώπης ῥὸθῐᾰδος ξῠνεμβὸλῇ. Aesch. Pers. 402. Vid. Od. ε, 412.

ῥὸθὸς, ου, ὁ, subst. (1. strepitus undarum, 2. tumultus) τῆς δὲ δίκης ῥὸθὸς ἑλκὸμὲνη ᾗ κ' ἄνδρὲς ἄγωσῐ. Hes. Op. 218. Syn. θὸρῠβὸς, ῥοῖβδὸς, ἀραγμὸς, ῥύμη.

ῥοιὰ, ᾱς, ἡ, subst. (malus Punica) ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλὲαι ἀγλᾰὸκαρποι. Od. η, 115.

ῥοιβδὲω et ῥοιζὲω, v. (strido) δεινόν· μή σῠ γε κεῖθῐ τῠχοις, ὅτὲ ῥοιβδήσειὲν. Od. μ, 106. Vid. Il. κ, 502. Syn. ῥοχθὲω, βρύχω, ἠχὲω, σμᾰρᾰγὲω, ὠρῠὸμαι, συρίσσω.

ῥοίβδησῐς, ὲὸς, ἡ, ῥοῖβδὸς, ῥοῖζὸς, ου, ὁ, et ῥοίζημᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (stridor) οὐδ' ἐν ῥοιβδήσει βουκὸλων. Eur. Iph. A. 1086. Vid. Soph. Antig. 1004 Il. π, 361. et Arist. Av. 1182. Syn. ἦχὸς, ῥὸθὸς, ψὸφὸς. Epith. ἀκᾰμᾰτὸς, ὀξεῖᾰ, ἠὲρῐα.

ῥοικὸς, ή, ὄν, adj. (incurvus) αἴθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγώβολον, ὥς τυ πατάξω. Theocr. 4, 49. Syn. ῥικνὸς, καμπύλος, σκολιὸς, ῥαιβός.

ῥόμβος, ου, ὁ, subst. (1. tornus, 2. rotatio, 3. instrumentum in orgiis Corybanticis adhibitum) ῥόμβου θ' ἑλισσόμενα. Eur. Hel. 1361. Syn. βέμβιξ, δῖνος, τρόχος, ῥόπτρον. Epith. χαλκέος.

ῥόος, vid. ῥέεθρον.

ῥοπαλισμὸς, οῦ, ὁ, subst. (satyriasis) κατ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. Arist. Lys. 553. Schol.

ῥόπαλον et ῥόπτρον, ου, τὸ, subst. (clava) σὺ μὲν γένου 'γὼ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβών. Arist. Ran. 495. Syn. κορύνη, βάκτρον, ξύλον. Epith. μέγα, χαλκοβαρὲς, ἀνανθέν.

ῥοπὴ, ῆς, ἡ, subst. (inclinatio, momentum) σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. Soph. Oed. R. 961. Syn. νεῦμα, δύναμις, βοήθεια.

ῥόπτρον, vid. ῥόπαλον.

ῥοφέω, v. (sorbeo) ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον. Arist. Equit. 51. Syn. ἀναρροφέω, καταπίνω, βροχθίζω, κάπτω, καταβροχθίζω.

ῥοχθέω, v. (strepitum asperum edo) κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. Od. μ, 60. Syn. ῥοιζέω, βρενθύομαι, ἠχέω, βοάω.

ῥυάχετος, ου, ὁ, subst. (tumultus) τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον. Arist. Lys. 170. Exp. „ῥυάχετον, θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὄχετον." Hesych.

ῥυγχίον, ου, demin. v. ῥύγχος, ἔος, τὸ, subst. (rostrum, os) ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ τάδι τὰ ῥυγχία. Arist. Acharn. 744. Vid. Av. 1155. Syn. ῥάμφος, χάσμα.

ῥύδον, v. (affluenter, abundanter) κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἔγω ῥύδον ἀφνειοῖο. Od. ο, 425. Syn. χύδην, σφόδρα, πάνυ.

ῥυηφενία, ας, ἡ, subst. (opulentia) ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβου. Call. 1, 84. Syn. εὐπορία, ὄλβος.

ῥυθμίζω, v. (concinno) ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα. Aesch. P. V. 249. Syn. καταρρυθμίζω, κοσμέω, καλλωπίζομαι, εὐθύνω, εὐτρεπίζω.

ῥυθμὸς, οῦ, ὁ, subst. (rhythmus, modulatio, ordo) τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς ἄλφιτα; Arist. Nub. 648. Syn. εὐθημοσύνη, ἐμμέλεια, μέτρον, τάξις, κανών, μέλος. Epith. λιγυρὸς, ἡδὺς, φρενοθελγὴς, Φρύγιος.

ῥῦμα, ατος, τὸ, subst. (1. tractio, 2. auxilium, 3. perfugium) ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Eur. Heracl. 261. Syn. ἔρυμα, φυλακὴ, καταφυγή.

ῥύμβος, ου, et ῥυμβὼν, ὄνος, ὁ, subst. (tortus) ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'. Eur. fr. Pirith. 2, 2. Vid. Apoll. Rhod. 4, 144. Syn. vid. ῥόμβος.

ῥύμη, ης, ἡ, subst. (impetus, cursus, vicus) ἐν νυκτὶ χρῆσθαί τ' εὐτυχεῖ ῥύμῃ θεοῦ. Eur. Rhes. 64. Syn. ὁρμὴ, ῥόθος.

ῥύμμα, ατος, τὸ, subst. (sordes) εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, σοὶ λουτρὸν ἐγὼ παρέξω. Arist. Lys. 377. Syn. ῥύπον, κάθαρμα.

ῥυμὸς, οῦ, ὁ, subst. (temo) ῥυμοῦ ἐξέρῠοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας. Il. κ, 505. Epith. ἔΰξεστος, ἀργύρεος.

ῥῡομαι[1]), Ion. imp. ῥυσκόμην, f. ῥύσομαι, v. (1. traho ad me, 2. tueor, custodio) ἐῤῥύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν. Eur. Hel. 800. Syn. ἀναῤῥύομαι, φυλάσσω, ἐκφυλάσσω, ἐκσώζω, σώζω, ἐλευθερόω.

ῥυππαπαὶ, vel potius ῥυππάπαι, (nautica acclamatio) ἔργων δέδρακε κάμε, καὶ τὸ ῥυππάπαι.

ῥῠπάω, f. ῥυπόω, v. (sordeo) καλὸν ὑπεκπρόρεει μάλα περ ῥυπόωντα κάθηραι. Od. ζ, 88. Syn. πινόω.

ῥῠπὸν, ου, τὸ, et ῥῠπὸς, ου, ὁ, subst. (1. sordes, 2. cera sigillaris) αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦναν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Od. ζ, 93. Vid. Arist. Lys. 1199. Syn. πίνος, λῦμα, λύμη, κηλίς.

ῥύπτω, v. (sordes eluo) ἀλλ' οὐδὲ πώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι. Arist. Ach. 17. Syn. καθαίρω, ἀπομάσσω, πλύνω.

ῥυσιάζω, v. (1. bona alicujus, tanquam pignus, vi abripio, 2. abripio) ἅψομαι· κοὐ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα. Eur. Ion. 525.

ῥυσίβωμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aram defendens) ῥυσίβωμον Ἑλλά-νων. Aesch. Eum. 923.

ῥυσίδιφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (currum trahens) ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός. Pind. Isthm. 2, 31.

ῥύσιος, α, ον, adj. (1. vim liberandi habens, 2. supplex) καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Aesch. Suppl. 417. Syn. λυτήριον, λύτρον, τίμημα.

ῥυσίπολις, εως, adj. (urbem liberans) ῥυσίπολις γένου, Παλλάς, ὅ θ' ἵππιος. Aesch. Sept. c. Theb. 122.

ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, subst. (rerum series, tractus) ὤπτηται μέγα δή τι· μα δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ. Call. Ep. 44, 5. Syn. σχῆμα.

ῥυσὸς et ῥυσσὸς, ἡ, ὸν, adj. (rugosus) δάκρυ ἀμφὶ βλεφάροις, ῥυ-σα. Eur. Suppl. 51. Vid. Troad. 497. Syn. ῥικνός.

ῥυστάζω, Ion. imp. ῥυστάζεσκον, v. (per vim traho) ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά. Od. υ, 319. Vid. Il. ω, 756. Syn. ἕλκω, ἑλκυστάζω, εἱλκύω, ἐρύω, ῥυσιάζω.

ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, subst. (vexatio) ἡμένος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. Od. σ, 223.

ῥυτά, ὦν, τὰ, subst. (habenae) ῥυτὰ χαλαίνοντες. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο. Hes. Scut. 308.

ῥυτὴρ, ῆρος, et ῥύτωρ, ορος, ὁ, subst. (1. lorum, 2. qui trahit, 3. custos) βήσατο ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν· ἐκ δὲ πόληος. Apoll. Rhod. 3, 1236. Vid. Arist. Thesm. 108. Syn. ῥυτά, ἡνία, ἱμάς, χαλινός, ῥύτωρ, σωτήρ.

Ῥύτιον, ου, τὸ, N. P. (Rhytium, oppidum Cretae) Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιετάωσας. Il. β, 648.

ῥυτὶς, ίδος, ἡ, subst. (ruga) ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει. Arist. Plut. 1052.

[1]) Prima hujus v. syllaba in praes. ap. Hom. brevis est, longa initio versus per arsin; in optat. semper, etiam in thesi, producitur, ap. tragg. scriptt. corripitur. Eadem syll. in fut. et aoristo 1. semper est longa.

ῥῠ̆τὄς [1]), ἡ, ὄν, adj. (1. tractus, 2. fluens) ἁ 'γὼ ῥῠ̆τοῖς νασμοῖσῐν ἐξὄμόρξὄμαι. Eur. Hipp. 649. Syn. κᾰτάῤῥῠ̆τὄς.

ῥύτωρ, vid. ῥυτήρ.

ῥῠ̆ω, v. (fluo) vid. ῥέω.

ῥωγᾰλἔὄς, α, ὄν, et ῥωγᾰς, ᾰδὄς, adj. (lacer, ruptus) πυκνὰ ῥωγᾰλἔην· ἐν δὲ στρὄφὄς ἦἔν ἄορτήρ. Od. σ, 108. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1448. Syn. ῥηκτὄς, σχιστὄς.

ῥωγμὄς et ῥωχμὄς, οῦ, ὁ, et ῥὼξ, ῶγὄς, ἡ, subst. (rima) ἠ ἁ λῐθὄς ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνἔταῐ. Bion. 11, 2. .Vid. Od. ψ, 420. et χ, 143. Syn. ῥῆγμᾰ, ὄπὴ, ἄποῤῥώξ.

ῥώμη, ης, ἡ, subst. (robur) καὶ πνεύμᾰτ' ἄνἔμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει. Eur. Herc. f. 102. Syn. ἶς, δῠ̆νᾰμῐς, ἀλκὴ, ἰσχῠ̆ς. Epith. ἀσθἔνὴς, ἀνηβητηρία, ἀμᾰθὴς, βῐαιὄς.

ῥὼξ, vid. ῥωγμὄς.

ῥώὄμαι, v. (vehementer moveor, valeo) τεύχἔσῐν ἐῤῥώσαντὄ πῠ̆ρὴν πἔρῐ καιὄμἔνοιὄ. Od. ω, 69. Syn. κινἔὄμαι, ἔπειγω.

ῥωπήῐὄν, ῥωπεῖὄν, ου, τὸ, et ῥὼψ, ωπὄς, ἡ, subst. (virgultum) ἡμεῖς μὲν πἔρῐ ἄστῠ̆ κᾰτὰ ῥωπήῐᾰ πυκνᾰ. Od. ξ, 473. Vid. 49. Syn. φρῠ̆γᾰνὄν. Epith. δᾰσεῖᾰ, χλὄἔρά.

ῥωχμὄς, vid. ῥωγμὄς.

Σ.

Σαγγᾰρῐὄς, ου, ὁ, N. P. (Sangarius, flumen Phrygiae) οἵ ῥᾰ τὄτ' ἐστρᾰτὄωντὄ πᾰρ' ὄχθας Σαγγᾰρῐοιὄ. Il. γ, 187.

σᾰγὴ, ῆς, ἡ, subst. (armatura) δὄρίσσοις σᾰγαις πῠ̆λαις ἑβδὄμαις. Aesch. Sept. c. Theb. 119. (Dochm. dupl.) Epith. ὑπἐρκομπὄς, παντἔλὴς, φἔρασπῐς, τοξήρης.

σάγμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (involucrum) 'ἔοικἔναι μᾰλιστᾰ Μὄρῠ̆χου σάγμᾰτῐ. Arist. Vesp. 1142. Syn. θήκη.

σᾰθρὄς, ὰ, ὄν, adj. (1. putris, 2. debilis, 3. futilis) τοῦτ' ἐς γῠ̆ναῖκας δὄλῐὄν ἐστῐ καὶ σᾰθρὄν. Eur. Bacch. 479. Syn. σᾰπρὄς, ἀσθἔνὴς, μῠ̆δᾰλἔὄς, βλὰξ, μᾰλᾰκὄς, φλῠ̆αρὄς, οὐτῐδᾰνὄς.

σαίνω, v. (blandior) κνυζηθμῷ σαίνουσῐν, ὑποτρὄμἔοντἔς ἰοῦσᾰν. Apoll. Rhod. 3, 882. Syn. κὄλᾰκεύω, ὑπὄσαίνω, ὑπαικάλλω, θωπεύω. Cf. Blomf. Gloss. Aesch. Sept. c. Theb. 379.

σαίρω, v. (verro) σαίρειν τἔ δῶμᾰ, κερκῐσιν τ' ἐφεστᾰναι. Eur. Hec. 363. Syn. κὄρἔω, τρίζω, κοσμἔω, καθαίρω, καλλύνω.

σᾰκἐσπᾰλὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui scutum vibrat) ἄτρὄμὄν, οἷὄν ἔχεσκἔ σᾰκἐσπᾰλὄς ἱππὄτᾰ Τυδεύς. Il. ε, 126.

σᾰκεσφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (clypeos gestans) σᾰκεσφὄροι γὰρ πάντἔς Αἰτωλοὶ, τἔκνὄν. Eur. Phoen. 139.

σάκκὄς, σᾰκὄς et σάκτης, ου, ὁ, subst. (saccus) κᾄπειτᾰ γ' ἐς τὸν σάκκὄν ὧδ' ἐσβαίνἔτἔ. Arist. Acharn. 745. Vid. 822. et Plut. 681. Syn. θυλᾰκῐὄν. Epith. 'ἔρυμνὄς.

σᾰκὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (clypeus) 'ἔπῐσημ' ἔχων οἰκεῖὄν ἐν μέσῳ σᾰκει. Eur. Phoen. 1123. Syn. ἀσπῐς. Epith. φῐλὄν, δει-

1) Prima hujus v. syllaba longa est Od. ζ, 267. et ξ, 10., brevis in tragg. scriptt.

νŏν, μĕγᾰ, πρŏθĕλυμνŏν, φᾰεινŏν, δαιδᾰλĕŏν, πῠκᾰ ποιητŏν, χαλκήρĕς, αἰŏλŏν, γĕρŏν, ἑπτᾰβŏειŏν, εὐρῠ, ὀλῐγŏν, πᾰναιŏλŏν, στῐβᾰρŏν, τĕτρᾰθĕλυμνŏν, χάλκĕŏν, εὔκῠκλŏν, χαλκŏδĕτŏν, χαλκήλᾰτŏν.

σᾰκŏς, ου, et **σάκτης**, vid. **σάκκŏς**.

σάκτωρ, ŏρŏς, adj. (implens) *σάκτŏρῐ. Περσᾶν Ἀγδᾰβᾰται γὸρ.* Aesch. Pers. 921.

Σᾰλᾰμινῐŏς, α, ŏν, adj. (Salaminius) *ἀ-κταῖς Σᾰλᾰμινῐαις, στῠφĕλοὺς θεί-νοντᾰς.* Aesch. Pers. 956.

Σᾰλᾰμὶς et **Σᾰλᾰμὶν**, ῖνŏς, ἡ, N. P. (Salamis, insula ad oram Atticae) *τῆς Σᾰλᾰμῖνος στĕφᾰνŏν.* Eur. Iph. A. 194. Epith. *ἐΰκτῐμĕνη, ἀγχῐᾰλŏς, κλεινὴ, ἁλῐπλαγκτŏς, εὐδαίμων, πĕρῐφαντŏς, πĕλειŏθρέμμων.*

σᾰλεύω et **σᾰλάσσω**, v. (agitor) *ἤδη σᾰλεύει, κἀνᾰκουφῐσαι κᾰρᾰ.* Soph. Oed. R. 23. Syn. *ἀνᾰσᾰλεύω, δŏνĕŏμαι, κυμαίνŏμαι, τᾰράσσŏμαι.*

Σαλμῠδήσιŏς, α, ŏν, adj. (Salmydesius) *τραχεῖᾰ πόντου Σαλμῠδησία γνᾰθŏς.* Aesch. P. V. 751.

Σαλμωνεὺς, ĕως, Ion. ῆŏς, ὁ, N. P. (Salmoneus) *θĕοῦ μᾰνεὶς ἔρριψĕ Σαλμωνεὺς φλŏγᾰ.* Eur. fr. Aeol. 23, 4.

Σαλμωνῐς, ῐδŏς, ἡ, N. P. (Salmonis, promontorium Cretae) *παμπρώτιστᾰ βᾰλοιĕν ὑπὲρ Σαλμωνῐδŏς ἄκρης.* Apoll. Rh. 4, 1693.

σᾰλŏς, ου, ὁ, subst. (1. salum, 2. jactatio) *κεῖμαι δ' ἔπ' ἀκταῖς, ἄλλŏτ' ἐν πόντου σᾰλῳ.* Eur. Hec. 28. Syn. *ἅλμη, κλῠδων, κλῠδώνιŏν.*

σάλπιγξ, ιγγŏς, ἡ, subst. (tuba) *τῐ δ' ἐγώγ' ᾰρᾰ τῇ σάλπιγγῐ τῇδĕ χρήσŏμαι;* Arist. Pax. 1240. Syn. *βυκᾰνη.* Epith. *Τυρσηνικὴ, βᾰρῠδουπŏς, πŏλĕμική.*

σαλπίζω, f. ίγξω, v. (tuba cano) *δεινŏν ĕσάλπιζον πŏλĕμου κτῠπŏν· οὐρᾰνŏθεν δĕ.* Hom. Batrach. 200. Syn. *κηρύσσω, βυκᾰνίζω.*

Σᾰμη, ης, ἡ, N. P. (Same, insula maris Ionici) *ἐκ δĕ Σᾰμης πίσῠρές τĕ καὶ εἴκŏσῐ κοῦροι ĕασιν.* Od. π, 249.

Σᾰμιŏς, α, ŏν, adj. (Samius) *κεῖμαι τοῦ Σᾰμίου διπλŏŏν, ὁ τρᾰγῐκŏς.* Call. Ep. 51, 6.

Σᾰμŏθρᾷξ, ᾳκŏς, ὁ, adj. (Samothracius) *θῆκĕ θĕοῖς Σᾰμŏθρᾳξῐ· λĕγων ὅτῐ τήνδĕ κᾰτ' εὐχήν.* Call. Ep. 50, 3.

Σᾰμŏς et **Σᾰμŏθρᾴκη**, ης, ἡ, N. P. (Samos, insula in mari Aegaeo, ad littus Asiae minoris; Samothrace in ostiis Hebri fluminis) *οἵα Λέσβŏς, ἐλαιŏφῠτός τĕ Σᾶμος, Χῖŏς.* Aesch. Pers. 885. Vid. Arist. Pax. 276.

Σαμφŏρας, ου, ὁ, subst. (Samphoras, nomen equi apud Aristoph.) *ὕπᾰγĕ, τῐ μέλλεις; οὐκ ĕλᾷς, ὦ Σαμφŏρα;* Arist. Nub. 1298.

σάνδᾰλŏν, ου, τὸ, et demin. **σανδᾰλισκŏς**, ου, ὁ, subst. (sandalum) *σάνδᾰλᾰ δ' αὐτῐκ' ĕριψĕν ĕπὶ ψᾰμᾰθοις ἁλίῃσιν.* Hom. H. in Merc. 79. Vid. Arist. Ran. 407. Syn. *ὑπŏδημᾰ, ἀρβῠλη.*

σᾰνῐδιŏν, ου, τὸ, demin. v. **σᾰνῐς**, ῐδŏς, ἡ, subst. (asser, tabula) *χῠτρῐδιᾰ, καὶ σᾰνίδια, κἀμφῠρειδιᾰ.* Arist. Pax. 202.

Vid. Eur. Orest. 1220. Syn. πῖναξ, δέλτὸς. Epith. εὐ ἄρᾶρυῖᾶ, κολλητὴ, ἔΰξεστὸς, κληΐστὴ, μᾰκρὰ, ὑψήλη, Θρῄσση, ἐζευγμένη, εὔτυκτὸς.

σᾰνῐδὄτρέω, v. (tabulam perforo) τῇ σᾰνῐδοτρήσας ἐξὄπιστὄπρώκτῐὄν. Arist. Thesm. 1144.

σᾰὸς, σᾰὄφρὄσῦνη, σᾰὄφρων, σᾰὄω, vid. σὄὸς, σωφρὄσῦνη, σώφρων, σώζω.

Σᾰπειρὲς, ων, οἱ, N. P. (Sapires, populus Scythiae) ἑξείης δὲ Σᾰπειρὲς ἐπὶ σφῐσὶ ναιἔτᾰουσῐ. Apoll. Rhod. 2, 397.

σᾰπρὸς, ᾰ, ὄν, adj. (putris) ὡς ἄπαντ' ἤδη 'στὶ μεστᾰ τᾰνθᾰδ' εἰρήνης σᾰπρᾶς. Arist. Pax. 554. Syn. vid. σᾰθρὸς.

Σαπφὼ, ὄὸς, ἡ, N. P. (Sappho, poeta celeberrima Lesbi) οἱ πλἔὸν 'Αρχῐλὄχοιὄ πὄθεῖ Πᾰρὸς, ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς. Mosch. 3, 92. Epith. παρθἔνὸς, ἡδὔφωνὸς, ἔΰπλὄκᾰμὸς.

σαργᾰνη, ης, ἡ, subst. (vinculum) βρὄχου τῠχεῖν ἐν σαργᾰναις. Aesch. Suppl. 795. Syn. vid. δεσμὸς.

Σαρδᾰνᾰπαλὸς, ου, ὁ, N. P. (Sardanapalus, rex ultimus Assyriae) ποῦ Πρόξενοι; b. τίς ὁ Σαρδᾰνᾰπαλὸς οὑτὄσί; Arist. Av. 1021.

Σαρδᾰνῐὸς et Σαρδὄνῐὸς, α, ὄν, adj. (Sardonius) Σαρδᾰνῐον μἔγᾰ τοῖὄν· ὁ δ' εὔδμητον βᾰλἔ τοῖχὄν. Od. υ, 302. Vid. Theocr. 16, 86.

Σάρδεις, ἔων, αἱ, N. P. (Sardis, caput Lydiae) οἶδ', ὅς τὸ Σαρδέων (Spond.) ᾰστῠ πἔρῐβάλλει κύκλῳ. Eur. Bacch. 445.

Σαρδήνη, ης, ἡ, N. P. (Sardene) ναἰἔτἔ Σαρδήνης πὄδᾰ νεἰᾰτὄν ὑψῐκὄμοιὄ. Hom. Hymn. 34, 3.

Σαρδῐανῖκὸς et Σαρδῐανὸς, ἡ, ὄν, adj. (Sardianus) ἵνᾰ μή σε βάψω βάμμᾰ Σαρδῐανῖκὄν. Arist. Acharn. 112. Vid. Eur. fr. Plisth. 5.

Σαρδὼ, ὄὸς, ἡ, N. P. (Sardinia, insula in mari mediterraneo) ὅστις πὄλἔων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μἔχρῐ Σαρδοῦς. Arist. Vesp. 700.

σαρκάζω, v. (diducto rictu irrideo) γλισχρὄτᾰτᾰ σαρκάζοντἔς, ὥσπερ κῠνῐδῐᾰ. Arist. Pax. 481.

σάρκῐνὸς, η, ὄν, adj. (carneus) ἔλπις τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σαρκῖνὄν ἰχθῠν. Theocr. 21, 66. Syn. εὐσαρκὸς, πὄλῠσαρκὸς.

σάρξ, αρκὸς, ἡ, subst. (caro) λευκὴν ἔδαπτον σάρκᾰ τῆς δυσδαίμὄνὸς. Eur. Med. 1186. Syn. κρἔᾰς, σῶμᾰ, βρὄτὸς. Epith. ἁπᾰλὴ, φωνήεσσᾰ, λευκὴ, νἔᾰρὰ, πὄλῐᾰ, τἔρεινᾰ, τᾰλαινᾰ, χιὄνἔᾰ.

σᾰρὸν, ου, τὸ, subst. (verriculum) ἀστἔρῐη, πόντοιὄ κᾰκὸν σᾰρὄν· οἶσθᾰ καὶ αὐτή. Call. 4, 225.

Σαρπηδὄνῐὸς, α, ὄν, adj. (Sarpedonius. Vid. Schol. in l. c.) καὶ μὶν ἄγων ἔκᾰθεν, Σαρπηδὄνῐην ὄθῐ πἔτρην. Apoll. Rhod. 1, 216.

Σαρπηδὼν, ὄνὸς, et Σαρπήδων, οντὸς, ὁ, N. P. (Sarpēdon) αὐτοῖ ἔπ' ἀντῐθἔῳ Σαρπηδὄνῐ φαίδῐμὸς Ἕκτωρ. Il. π, 649. Epith. ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Λῠκίων ἄγὸς, χαλκὄκὄρυστὴς, ἀρχὸς, δῖὸς, βουληφὄρὸς.

Σᾰρωνῖκὸς, ἡ, ὄν, adj. (Saronicus) φλὄγὸς μἔγαν πώγωνᾰ, καὶ Σᾰρωνῐκοῦ. Aesch. Agam. 297.

σᾰρωνῖς, ῐδο̆ς, ἡ, subst. (quercus hians aetate) *ἣ πολλὰς ἔφῠπερθε̆ σᾰρωνῐδᾰς ὑγρο̆ς Ἰάων*. Call. 1, 22. Syn. *δρῦς*.

σᾰτῖνη, ης, ἡ, et *σᾰτῖνο̆ν, ου, τὸ*, subst. (currus) *ζεύξασᾰ θε̆ὰ σᾰτῖνας*. Eur. Hel. 1310. Vid. Hom. H. 5, 13. Syn. *ἅμαξᾰ, ὄχο̆ς*.

Σᾰτνιόεις, εντο̆ς, ὁ, N. P. (Satnioïs, flumen Troadis) *ναῖε̆ δε̆ Σατνῐόεντο̆ς ἐϋῤῥείταο̆ πᾰρ᾽ ὄχθας*. Il. ζ, 34.

Σᾰτνῐο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Satnius) *Σάτνῐο̆ν οὔτᾰσε̆ δουρὶ με̆τάλμε̆νο̆ν ὀξῠόεντῐ*. Il. ξ, 443.

Σᾰτῠρο̆ς, et demin. *Σᾰτῠρίσκο̆ς, ου, ὁ*, N. P. (Satyrus) *ὅταν Σᾰτῠρους τοίνυν ποιῇς, κᾰλεῖν ἔμε̆*. Arist. Thesm. 157. Vid. Theocr. 4, 62. Epith. *κᾰκο̆κνημο̆ς*.

σαυλο̆ο̆μαι, v. (exhilaror) *προ̆σῆτ᾽, ἀοιδαῖς βαρβῖτων σαυλούμε̆νοι;* Eur. Cycl. 40.

σαῦλο̆ς, η, ο̆ν, adj. (delicatus) *σαῦλᾰ πο̆σὶν βαίνουσᾰ· Διὸς δ᾽ ἐρῐούνῐο̆ς υἱο̆ς*. Hom. H. in Merc. 28. Syn. *ἅβρο̆ς, ἥσῠχο̆ς, κοῦφο̆ς, τρῠφε̆ρο̆ς*.

Σαυρο̆μᾰται, ων, οἱ, N. P. (Sarmatae, populus Europae et Asiae septentrionalis) *Σαυρο̆μᾰτας, τοῖς σοῖσῐν ὑπὸ σκήπτροισῐ δᾰμάσσει*. Apoll. Rhod. 3, 353.

σαῦρο̆ς, ου, ὁ, et *σαῦρᾰ, ας, ἡ*, subst. (lacertus) *ἀνίκᾰ δὴ καὶ σαῦρο̆ς ὑφ᾽ αἱμᾰσῐῇσι κᾰθεύδει*. Theocr. 7, 22. Vid. 2, 58.

σαυρωτὴρ, ῆρο̆ς, ὁ, subst. (ferramentum infimum in extremo hastili) *ὄρθ᾽ ἐπῐ σαυρωτῆρο̆ς ἐλήλᾰτο̆· τῆλε̆ δε̆ χαλκο̆ς*. Il. κ, 153.

σαυτοῦ, vid. *σε̆αυτοῦ*.

σᾰφᾰ, σᾰφῶς, σᾰφηνῶς, adv. (clare) *ὁρᾷς γᾰρ οὐδε̆ν, ὧν δο̆κεῖς σᾰφ᾽ εἰδε̆ναι*. Eur. Orest. 253. Vid. Arist. Plut. 40. et Theogn. 957. Syn. *φᾰνε̆ρῶς, ἀληθῶς, ἀνᾰφανδο̆ν, δῆλᾰ, ἐμφᾰνῶς, λαμπρῶς, ἐναργῶς*.

σᾰφήνειᾰ, ας, ἡ, subst. (perspicuitas) *ὀφθαλμο̆ν ἔξω καὶ σᾰφηνείᾳ λο̆γου*. Aesch. Sept. c. Theb. 67. Syn. *ἐνάργειᾰ, ἀκρίβειᾰ*.

σᾰφηνὴς et *σᾰφὴς, ε̆ο̆ς, ὁ* et *ἡ*, adj. (manifestus) *χρο̆νος. τὸ̆ δε̆ σᾰφανε̆ς ἰὼν πο̆ρσω*. Pind. Ol. 10, 67. Vid. Eur. Bacch. 1078. Syn. *ἀρῐδηλο̆ς, φᾰνε̆ρο̆ς, δῆλο̆ς, ἀληθὴς, εἰλῐκρῐνὴς, ἐναργής*.

σᾰφηνίζω, f. *ῐσω* et *ῐῶ*, v. (clare explico) *το̆σοῦτο̆ν ἀρκῶ σοι σᾰφηνῐσαι μο̆νο̆ν*. Aesch. P. V. 642. Syn. *δῐᾰσᾰφε̆ω, δηλο̆ω, ἑρμηνεύω, φᾰνε̆ρο̆ω*.

σᾰφηνῶς, σᾰφῶς, vid. *σᾰφᾰ*.

σᾰω et *σᾰώζω, σᾰωτὴρ*, vid. *σώζω, σωτήρ*.

σβέννυμῐ et *σβεννῠω*, f. *σβε̆σω*, v. (extinguo) *καὶ το̆ν αἰχματὰν κε̆ραυνὸν σβεννῠεις*. Pind. Pyth. 1, 8. Syn. *ἀποσβέννυμῐ, ἐξᾰλείφω, κᾰτασβέννυμῐ*.

σε̆αυτοῦ, contr. *σαυτοῦ, ῆς, οῦ*, pronom. (tui ipsius) *δᾰκνὼν σε̆αυτὸν, καὶ το̆ν ἀπο̆λο̆γουμε̆νο̆ν*. Arist. Vesp. 778. Syn. *σοῦ, ε̆αυτοῦ*.

σε̆βάζο̆μαι, σε̆βίζω et *σε̆βω*, v. (veneror, subvereor) *οὐδε̆ μιν ἐξε̆νᾰριξε̆· σε̆βάσσᾰτο̆ γὰρ το̆γε̆ θυμῷ*. Il. ζ, 417. Vid. Pind. Pyth. 5, 106. et Eur. Phoen. 1341. Syn. *προ̆σεύχο̆μαι, προσκῠνε̆ο̆μαι, αἰδε̆ο̆μαι, ἀγάζο̆μαι, θε̆ρᾰπεύω*.

σἔβᾰς, τὸ, subst. (veneratio) τιμάσθω, σέβᾰς ἐμπὅρων. Eur. Alcest. 1018. Syn. τίμη, αἰδὼς, θαῦμᾰ.

σἔβίζω et σἔβω, vid. σἔβάζὅμαι.

σειρά, ᾶς, ἡ, subst. (catena, funis) σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντἕς. Od. χ, 175. Syn. δεσμὸς, ἅλῦσις, σχοῖνὄς. Epith. χρυσεία, ἔϋπλέκτη, ἐλῖκώδης.

σειραῖὄς et σειραφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (funarius) σὺν τῷ γἕροντῐ δεσμᾰ σειραίων βρὄχων. Eur. Herc. f. 1005. Vid. Arist. Nub. 1303.

Σειρὴν, ῆνὄς, ἡ, N. P. (Siren, nomen nympharum maris) Σειρῆνἔς, εἴθ' ἔμοῖς γὅροις. Eur. Hel. 169. Epith. πτἔρὅφὅρὄς, νἔανὶς, πάρθἔνὄς, χθὄνὸς κὄρα. Phr. vid. Apoll. Rh. 4, 892—914.

σειρῐάω, v. (fulgeo) ὀξἔᾰ σειριᾶει, καί μιν κάλἔουσ' ἄνθρωποι Σείρῖὄν. Arat.

Σείρῖὄς, ου, ὁ, N. P. (Sirius) vid. Σειρῖάω. Syn. κύων Ὠρίωνὄς. Epith. δίψῖὄς, αἰθᾰλὄεις, ἀζᾰλἔὄς.

σεισίχθων, ὄνὄς, adj. (terram quatiens) ἀμμῖ δ' ἔοικἔ Κρὄνου σεισίχθὄν' υἱὄν. Pind. Isthm. 1, 76. Syn. vid. ἐννὄσίγαιὄς.

σεισμὄς, οῦ, ὁ, subst. (motus) αὐτὄμᾰτὄν; ἡ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθὄνὄς; Eur. Iph. T. 1167. Syn. τρὄμὄς, ἔνὄσὶς, κίνησὶς.

σειστὄς, ἡ, ὄν, adj. (concussus) ὡς ὄδἔ γἔ σειστὄς ἅμᾰ τῇ στρὄφῇ γίγνἔται. Arist. Acharn. 346.

σείω, v. (quatio) σείουσᾰ χαίτην κρᾶτᾰ τ' ἄλλὄτ' ἄλλὄσἔ. Eur. Med. 1188. Syn. ἀνᾰσείω, αἰθύσσω, πάλλω, τινάσσω, ἐκτινάσσω, τᾰράττω, κινἔω.

σἔλᾰγἔω et σἔλᾰγἔὄμαι, v. (fulgeo) σἔλάγεῖτὄ δ' ἂν ἄστῠ. Eur. Electr. 714. Syn. σειρῐάω, λάμπω, ἐκπῠρὄω, αὐγάζω, στίλβω, μαρμαίρω.

Σἔλᾰγὄς, ου, ὁ, N. P. (Selagus) καὶ βάλἔν Ἄλφιον Σἔλᾰγου υἱὄν, ὅς ῥ' ἔνῐ Παισῷ. Il. ε, 612.

σἔλᾰς, ᾰὄς, τὸ, subst. (fulgor) νηὸς καιὄμἔνης σἔλᾰς ὀφθαλμοῖσιν ἴδἔσθαι. Il. ο, 600. Syn. αὐγὴ, φῶς, φέγγὄς, φλὸξ, πῦρ. Epith. δῐκὄρῠφὄν, παμφᾶἔς, καλλῐφεγγἔς, φλὄγἔρὄν, λαμπρὄν, κῠάνωπὄν, λᾰβρὄν, χρυσὄφεγγἔς.

σἔλασφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fulgorem ferens) λαμπᾰδων σἔλασφὄρων. Aesch. Eum. 1025.

σἔληναία et σἔλήνη, ης, ἡ, subst. (luna) ἀἔλῖου Σἔλαναία. Eur. Phoen. 179. Vid. Hel. 114. Syn. μηνή. Epith. ἀστἔρωπὄς, πάννῠχὄς, θἔά, ἄνασσᾰ, δῖᾰ, ἔϋπλὄκᾰμὄς, θἔᾰ λευκώλἔνὄς, λαμπρᾰ, πρὄφρων, πλήθουσᾰ, φᾰεινὴ, αἰγλήεσσᾰ, βὄῶπὶς, δρὄσὄεσσᾰ, κἔρᾰὴ, πὄτνῐᾰ, Τιτηνὶς, φᾰεσφὄρὄς, δῐχὄμηνὄς, χρυσἔὄκῠκλὄς, ἀστἔρωπὄς, χρυσήνῐὄς, εὐῶπὶς, πρεσβύστη ἄστρων. Phr. νυκτὄς ἀφεγγἔς ὄμμᾰ.

Σἔληπῐάδης, ου, ὁ, patronym. (Selepiades) υἱἔᾰς Εὐήνοιὄ Σἔληπῐᾰδαὄ ἄνακτὄς. Il. β, 693.

σἔλινὄς, ου, ὁ, et σἔλινὄν, ου, τὸ, subst. (apium) οὐδἔ μὴν γ' οὐδ' ἐν σἔλίνῳ πού 'στιν, οὐδ' ἐν πηγᾰνῳ. Arist. Vesp. 480. Epith. μᾰλᾰκὄς, χλωρὄς, θάλλων, θᾰλἔρὄς. Phr. βὄτᾰνη λἔοντὄς.

Σελλὄς, ου, ὁ, N. P. (Sellus, nomen sacerdotum Jovis Do-

donaei) Σελλῶν ἔσελθὼν ἄλσὄς εἰσἔγραψἄμην. Soph. Trach. 1169. Epith. ὑπὄφήτης, ὄρειὄς, χἄμαικοίτης, χἄμαιεύνης, ἀνιπτὄπους.

σέλμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (transtrum, tabula) ταῦρον φἔροντἔς τ' εἰσἔθεντὄ σέλμἄτἄ. Eur. Hel. 1565. Syn. ζῦγὄν, ἑδώλἴὄν, θρᾶνὄς, κλῆΐς.

Σἔμἔλη, ης, ἡ, N. P. (Semele, mater Bacchi) Σἔμἔλης ἴσασἴ δ', ὡς ἀνήρπἄσεν πὄτἔ. Eur. Hipp. 456. Syn. εὐῶπἴς, Καδμηΐς, εὐειδής, λευκώλἔνὄς, τὄκας Διὄνύσου.

σεμνὄμαντἴς, ἔως, ὁ, subst. (vates venerabilis) τὸν σεμνὄμαντἴν ἄνδρἄ πἔμψασθαι τἴνἄ; Soph. Oed. R. 556.

σεμνὄμυθἔω, v. (magnifice loquor) τἴ σεμνὄμυθεῖς; οὐ λὄγων εὐσχημὄνων. Eur. Hipp. 492. Syn. αὐχἔω, κομπάζω.

σεμνὄπρὄσωπἔω, v. (gravitatem in vultu exhibeo) κἄνῠπὄθητος κἄκἄ πὄλλ' ἀνἔχει, κἄφ' ἡμῖν σεμνὄπρὄσωπεῖς; Arist. Nub. 363.

σεμνὄς et σεπτὄς, ἡ, ὄν, adj. (venerabilis) οὗτος, τἴ σεμνὸν, καὶ πἔφροντἴκὸς βλἔπεις; Eur. Alcest. 789. Vid. Aesch. P. V. 837. Syn. εὐσεπτὄς, σεμνὄτιμὄς, εὐσχήμων, κἄλὄς, τίμἴὄς, ἔντιμὄς.

σεμνόστὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (gravis ore) σεμνόστὄμός γἔ καὶ φρὄνήμἄτος πλἔως. Aesch. P. V. 989. Syn. μἔγἄληγὄρὄς.

σεμνὄτης, ητὄς, ἡ, subst. (gravitas) ἀλλἄ μἴμν'· οὐ σεμνὄτητὄς ἔργὄν, ἣν δῠνώμἔθἄ. Eur. Iph. A. 1344. Epith. ἀξίωμἄ, τἴμη.

σεμνὄτιμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (venerandus) ὡς σεμνὄτιμος, καὶ ξῠνοικήτωρ ἐμοί. Aesch. Eum. 836. Syn. vid. σεμνὄς.

σεμνὄω et σεμνύνω, v. (venerandum et augustum reddo) θεῖον δἔ σέμνου θεσμὄν αἰθἔρος μῠχῶν. Eur. Hel. 865. Vid. Arist. Av. 728. Syn. καλλῠνω, κοσμἔω, med. v. κομπάζω, γαυρὄω, μἔγἄ φρὄνἔω, λαμπρῠνὄμαι, ἀλαζὄνεὐὄμαι.

σεμνῶς, adv. (graviter) σεμνῶς ἔχουσαι διἄ χἔρῶν σῠνωνῠμων. Aesch. Suppl. 201. Syn. αἰνῶς, ἐντίμως.

σεπτὄς, vid. σεμνὄς.

Σἔρἴφἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Seriphius) ἀπἔδὄτὄ φήνας κῠνἴδἴον Σἔριφἴων. Arist. Acharn. 542.

σέρφὄς, ου, ὁ, subst. (culex) πάντἄ πἔφρακται, κοὐκ ἔστἴν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέρφῳ διἄδῠναι. Arist. Vesp. 352.

σἔσωφρὄνισμἔνως, adv. (prudenter) ἀλλ' ἡσῠχῶς χρὴ, καὶ σἔσωφρὄνισμἔνως. Aesch. Suppl. 732.

σεὺς, σἔως, ὁ, subst. (tinea) ὑπὄ τῶν σἔων κἄτἄκαπτὄμἔνἄ. b. ποίων σἔων; Arist. Lys. 730.

σεύω et σεὐὄμαι, vid. σῠω et σῠὄμαι.

σηκάζω, v. (stabulo includo) καί νῠ κἔ σήκασθεν κἄτἄ Ἴλἴὄν, ἠῦτἔ ἄρνἔς. Il. θ, 131. Syn. συγκλείω, κἄτἄκλείω, κἄθείργω, κἄθειργνυμἴ.

σηκἴς, ἴδὄς, ἡ, subst. (ancilla) ὅτἴ τὴν θῠραν ἀνἔῳξἔν ἡ σηκἴς λἄθρᾳ. Arist. Vesp. 765. Syn. θἔράπαινἄ, ἀμφἴπὄλὄς, λἄτρἴς, δἴάκὄνὄς, δούλη.

σηκίτης et σηκὄκὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (stabulo inclusus)

ἄρνᾰ τῠ σακίταν λάψῃ γἔρᾰς· αἰ δἔ κ' ἄρίσκῃ. Theocr. 1, 10. Vid. Od. ρ, 224. Syn. ὕπαυλŏς.

σηκŏς, οῦ, ὁ, et σήκωμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (septum, fanum) σφάξας ἔμαυτὸν σηκŏν ἔς μἔλαμβᾰθῆ. Eur. Phoen. 1024. Vid. Electr. 1272. Syn. ἔπαυλῐς, στᾰθμŏς, ποιμνήῐŏν, νᾱŏς, πἔρῐβŏλŏς, στἔγη. Epith. βρŏμῐŏς, ᾰβᾰτŏς, ῑἔρŏς, Λῦκαιŏς, κᾰτηρἔφὴς, ᾰγῐŏς, βᾰθῠς.

σῆμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (1. signum, 2. portentum, 3. vexillum, 4. sepulcrum) Νίκης τἔ σῆμᾰ, καὶ τŏ τῶν ἡσσωμἔνων. Eur. Phoen. 1273. Syn. σημεῖŏν, τἔρᾰς, μνῆμᾰ, σύμβŏλŏν, τἔκμᾰρ, τᾰφŏς. Epith. ταυρŏπουν, λευκŏν, πἔρῐτρŏχŏν, ᾰρῐφρᾰδἔς, δῆλŏν, κᾰκŏν, μἔγᾰ, λῦγρŏν, ᾰγαυŏν, ἐνδἐξῐŏν, ἔναισῐμŏν, λῐπᾰρŏν, πŏλύστŏνŏν.

σημαίνω, f. ᾰνῶ, v. (1. signo, 2. nuncio, 3. impero) ἔπεὶ δ' ἐσήμηνʼ ὄρθῐον Τυρσηνῐκῇ. Eur. Heracl. 830. Syn. ᾰπŏσημαίνω, δηλŏω, μηνῡω, πρŏφαίνω, πρόστάσσω, ἔπῐτάσσω, ᾰρχω, δεσπόζω.

σημαντὴρ, ῆρŏς, et σημάντωρ, ŏρŏς, ὁ, subst. (qui signum dat) ὡς δ' ὁπŏτ' ᾰγραύλοιŏ κᾰτ' ῐχνῐᾰ σημαντῆρŏς. Apoll. Rh. 1, 575. Vid. 355. Syn. ἡγἔμὼν, δῐάκτωρ, δεσπŏτης, ποιμήν.

σημαντήρῐŏν et σήμαντρŏν, ου, τὸ, subst. (sigillum) καὶ τᾰλλ' ὁμοίαν πάντᾰ, σημαντήρῐŏν. Aesch. Agam. 592. Vid. Eur. Iph. A. 325. Syn. σφραγὶς, σημεῖŏν, σφραγιστήρῐŏν, σφράγισμᾰ.

σημᾰτουργŏς, οῦ, ὁ, subst. (qui insignia facit) ὁ σημᾰτουργὸς δ' οῦ τῐς εὐτἔλὴς ᾰρ' ἦν. Aesch. Sept. c. Theb. 487.

σημεῖŏν et σημήῐŏν, ου, τὸ, subst. (signum) σᾰφἔστᾰτον σημεῖŏν, ῆ τἔ φωσφŏρŏς. Eur. Ion. 1157. Vid. Call. 3, 219. Syn. σῆμᾰ, σημαντήρῐŏν, σήμαντρŏν, τἔρᾰς, ᾰγαλμᾰ, σφραγίς. Epith. σᾰφἔστᾰτŏν, δῆλŏν.

σήμἔρŏν et τήμἔρŏν, adv. (hodie) εἰ μή μ' ᾰνᾰπείσἔτ', ᾰπŏθᾰνεῖσθἔ τήμἔρŏν. Arist. Equit. 68.

σηπῐα, ας, ἡ, subst. (sepia) πῶς κᾰτᾰγἔλαστŏν; b. ὥσπἔρ εἴ τις σηπῐας. Arist. Eccl. 126.

Σηπῐᾰς, ᾰδŏς, ἡ, N. P. (Sepias, promontorium Iolchi) αἰἔν ἔπιπρŏθἔοντἔς· ἔδυνἔ δἔ Σηπῐᾰς ᾰκρη. Apoll. Rhod. 1, 582.

σήπω, v. (putrefacio) κειμἔνῳ, οὐδἔ τῐ οἱ χρὼς σήπἔταῐ, οὐδἔ μῐν εὐλαί. Il. ω, 414. Syn. πύθŏμαι, μυδαίνω.

σήραγξ, αγγŏς, ἡ, subst. (fissura, antrum) ἤτοῐ ὁ μὲν σήραγγᾰ πρŏδειἔλŏς ἔστῐχἔν εἰς ἥν. Theocr. 25, 222. Syn. κοιλᾰς, χάσμᾰ, σπἔŏς, σπήλαιŏν, ᾰντρŏν, κοῖλŏν.

σήσᾰμŏν, ου, τὸ, subst. (sesama) νἔμŏμεσθᾰ δ' ἐν κήποις τᾰ λευκᾰ σήσᾰμᾰ. Arist. Av. 159.

σησᾰμοῦς, μοῦντŏς, ὁ, et σῐσᾰμὶς, ῐδŏς, ἡ, subst. (placenta e sesamo et melle) τὸν σησᾰμοῦνθ', ὃν κᾰτἔφᾰγες, τοῦτόν σἔ χἔσειῖν ποιήσω. Arist. Thesm. 570. Syn. πλᾰκοῦς, μάζᾰ.

Σηστŏς, οῦ, ἡ, N. P. (Sestus) καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδŏν ἔχον, καὶ δῖᾰν Ἀρίσβην. Il. β, 836.

σθἔνᾰρŏς, ᾰ, ŏν, adj. (validus) μᾶλλον βρᾰχίων σθἔνᾰρŏς

ἀσθενοῦς μένει. Eur. Electr. 389. Syn. *ἰσχυρὸς, κρατερὸς, ἐρισθενὴς, μεγαλοσθενὴς, ἐῤῥωμένος, ῥωμαλέος.*

Σθενέλαος, ου, ὁ, N. P. (Sthenelaus) *καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν.* Il. π, 586.

Σθένελος, ου, ὁ, N. P. (Sthenelus) *Σθενέλου τυραννος.* Eur. Heracl. 362. Epith. *Περσηϊάδης, ἴφθιμος, Καπανήϊος υἱός.* Phr. vid. Apoll. Rhod. 2, 913.

Σθενόβοια, ας, ἡ, N. P. (Sthenoboea, uxor Proeti, ap. Hom. etiam Antaea vocata) *καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ 'μαὶ Σθενόβοιαι;* Arist. Ran. 1049.

σθένος, εος, τὸ, subst. (robur) *νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.* Eur. fr. Andr. 11. Syn. *ἲς, ἀλκὴ, ἰσχὺς, βία, κράτος, δύναμις, ῥώμη.* Epith. *βραχὺ, μέγα, θεῖον, πιστὸν, ἀμαυρὸν, ἐπιεικτὸν, ἐσθλὸν, οὐκ ἀλαπαδνὸν, ἄρηϊον, μαλερὸν, θρασὺ, δεινὸν, πικρὸν, ἀγναμπτὸν, βαρὺ, ἀμέγαρτον, ἄλοον.*

σθένω, v. (polleo) *σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.* Eur. Iph. T. 912. Syn. *δύναμαι, ἰσχύω, δύναμιν* s. *σθένος ἔχω.*

σιὰ, Lacon. pro *θεὰ*, q. v.

σίαλος, ου, ὁ, subst. (porcus saginatus) *αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.* Od. β, 300. Syn. *ἐννέωρος, ζατρεφὴς, λιπαρός.*

Σίβυλλα, ης, ἡ, N. P. (Sibylla) *μετὰ νῶν.* b. *τί δ' ἔγωγε;* a. *τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.* Arist. Pax. 1116.

σιβυλλιάω, v. (Sibyllam ago) *ᾄδει δὲ χρησμούς· εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ.* Arist. Equit. 61.

Σιβύρτιος, ου, ὁ, N. P. (Sibyrtius) *'γῷδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.* Arist. Acharn. 118.

σῖγα, adv. (silenter) *σιγᾶτ', Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς.* Eur. Hec. 530.

σιγαλόεις, εσσα, εν, adj. (fulgens) *ἐκ γὰρ σφέας* (σφ. una syll.) *χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.* Il. λ, 128. Syn. *θαυμαστὸς, λαμπρός.*

σιγάω, v. (sileo) *Ἀγαμέμνονας, τοὔνθενδε σιγῶμεν, φίλαι.* Eur. Hec. 713. Syn. *σιωπάω, ἡσυχάζω, νήνεμος ἔστην, κατασιγάζω, ἄφωνος εἰμι.*

Σίγειον, ου, τὸ, N. P. (Sigeum, urbs Troadis) *κἀγὼ πικρὸν Σιγειὸν οὐρίῳ πλάτῃ.* Soph. Philoct. 355.

σιγὴ, ῆς, ἡ, subst. (silentium) *οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.* Eur. Suppl. 128. Syn. *σιωπὴ, νηνεμία.* Epith. *ἀλεγεινὴ, νεόπενθὴς, σοφὴ, νοήμων.*

σιγηλὸς et *σιωπηλὸς*, ὴ, ὸν, adj. (silens) *τά τ' ἐκποδὼν σιγηλὰ, καὶ γλώσσης ἄπο.* Eur. Bacch. 1038. Vid. Call. 2, 12. Syn. *σιωπηλὸς, ἥσυχος, ἡσυχαῖος, ἄφωνος, ἀκέων, σιγαλέος.*

σιγητέος, α, ον, adj. (tacendus) *σιγητέον μοι· καί σε προσποιούμεθα.* Eur. Hel. 1386. Syn. *οὐ λεκτὸς, οὐ διδακτός.*

σίγυννος, ου, ὁ, subst. et N. P. Apoll. Rh. 4, 320. (jaculi genus) *ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας, ἠδὲ σιγύννους.* Apoll. Rhod. 2, 99. Syn. *'ἀκόντιον, βέλος.*

σιδήρεος et *σιδήρειος*, α, ον, adj. (ferreus) *ἐργάτιναι·*

τοὶ δ' ἀμφῖ σίδηρεᾰ ἔργᾰ μέλονται. Apoll. Rh. 2, 376. Vid. Il. γ, 144. Syn. σιδηρο̆βρῐθής, σιδηρίτης, σκληρο̆ς, ἀδᾰμάντῐνο̆ς.

σῐδηρίτης, ου, ὁ, adj. (circa ferrum occupatus) ἢ σιδαρίταν, ἐπαινῆσαι. Pind. Nem. 5, 35. Syn. σῐδηρεὺς, σῐδηρουργο̆ς, σιδηρο̆τέκτων.

σῐδηρο̆βρῐθής, ἔο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (ferro gravis) σῐδηρο̆βρῐθὲς ἔλᾰβε̆ δεξῐᾶ ξύλο̆ν. Eur. fr. Meleag. 4.

σῐδηρο̆βρώς, ῶτο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (ferrum edens) σῐδηρο̆βρῶτῐ θηγάνῃ νε̆ηκο̆νής. Soph. Aj. fl. 820.

σῐδηρο̆κμής, ῆτο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (ferro confectus) σῐδηρο̆κμῆσῐν ἡοῦχος πε̆σών. Soph. Aj. fl. 325.

σῐδηρο̆μήτωρ, ο̆ρο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (ferrum producens) αὐτο̆κτῐτ' ἄντρᾰ, τὴν σῐδηρο̆μήτο̆ρᾰ. Aesch. P. V. 309.

σῐδηρο̆νο̆μο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. ferrum dirigens, 2. ferro distribuens) καί σφε̆ σῐδαρο̆νο̆μῳ. Aesch. Sept. c. Theb. 788.

σῐδηρο̆νωτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ferreum dorsum habens) σῐδηρο̆νώτοις δ' ἀσπῐδος τύποις ἐπῆν. Eur. Phoen. 1146.

σῐδηρο̆πληκτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (a ferro percussus) σῐδαρο̆πλακτοι δὲ τοὺς μένουσῐν. Aesch. Sept. c. Theb. 906.

σῐδηρο̆ς, ου, ὁ, subst. (ferrum) τέμνει σῐδήρῳ πνεύμᾰτος δῐαῤῥο̆άς. Eur. Hec. 565. Epith. κουρῐμο̆ς, θηκτο̆ς, ο̆ξὺς, στρεπτο̆ς, αἴθων, μέλᾰς, μελᾰνδε̆το̆ς, κρῠο̆εις, πῐκρο̆ς, χρημᾰτο̆δῐαίτης, ξε̆νο̆ς, ποντῐο̆ς, ο̆λο̆ο̆ς, κρᾰτε̆ρο̆ς, ἀνδρο̆φο̆νο̆ς, βᾰρῠπο̆τμο̆ς, καρχᾰρο̆δους, δασπλής.

σῐδηρο̆τέκτων, ο̆νο̆ς, ὁ, subst. (ferri artifex) λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σῐδηρο̆τέκτο̆νε̆ς. Aesch. P. V. 739.

σῐδηρο̆φρων, ο̆νο̆ς, adj. (ferreus animo, immitis) σῐδαρο̆φρων ξῠνῆψε̆ γᾶ φίλα πᾰλῐν. Eur. Phoen. 683. Syn. σκληρο̆ς, ἀμειλῐχο̆ς, σκληρόψῡχο̆ς, σκῐρο̆ψυχο̆ς.

σῐδῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (cortex mali Punici) κἀκ τῶν σῐδίων βάτρᾰχους ἐποίει, πῶς δο̆κεῖς; Arist. Nub. 881.

Σῐδο̆νε̆ς, ων, οἱ, N. P. (Sidones) πολλο̆ν, ἐπεὶ Σῐδο̆νες πο̆λῠδαιδᾰλοι εὖ ἄσκησᾰν. Il. ψ, 743.

Σιδο̆νῐο̆ς, Σῐδωνῐο̆ς, α, ο̆ν, et Σῐδωνῐᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, adj. (Sidonius) Σιδο̆νίων βᾰσῐλεὺς, ὅθ' ἑὸς δο̆μο̆ς ἀμφε̆κᾰλυψε̆ν. Od. ο, 118. Vid. Eur. Hel. 1530. et 1430.

Σιδών, ῶνο̆ς, ἡ, N. P. (Sidon, urbs Phoeniciae) ἐκ μὲν Σιδῶνος πο̆λῠχάλκου εὔχο̆μαῐ εἶναι. Od. ο, 424.

σίζω, v. (strido, sibilo) σίζουσᾰ πᾰρᾰλο̆ς, ἐπῐ τρᾰπέζῃ κειμένῃ. Arist. Ach. 1158. Syn. ἠχε̆ω, σῠρίττω, τρίζω, ψῐθῠρίζω.

Σικᾰνῐα, ας, ἡ, N. P. (Sicania) πλάγξ' ἀπο̆ Σικᾰνῐης δεῦρ', ἐλθε̆μεν, οὐκ ἐθε̆λοντᾰ. Od. ω, 306.

Σῐκε̆λῐα, ας, ἡ, N. P. (Sicilia) τῆς καλλῐκάρπου Σῐκε̆λῐας λευρὰς γύας. Aesch. P. V. 377. Epith. πο̆λῠμηλο̆ς, πίειρᾰ, πε̆ριῤῥῠτο̆ς.

Σικε̆λῐδης, ου, ὁ, N. P. (Sicelides) Σικε̆λῐδαν νίκημῐ το̆ν ἐκ Σάμω, οὔτε̆ Φῐλητᾶν. Theocr. 7, 40.

Σῐκε̆λῐκο̆ς et Σῐκε̆λο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (Siculus) τὸν Σῐκε̆λῐκο̆ν. τίμημᾰ κλῳὸς σῐκῐνο̆ς. Arist. Vesp. 897. Vid. Od. υ, 383.

σῐκιννῐς, ῐδὸς, ἡ, subst. (Sicinnis, saltatio satyrorum) *ποίμνας. τί ταῦτᾰ; μῶν κρότος σικιννῐδων*, Eur. Cycl. 37.

σικῠὸς, ου, ὁ, subst. (cucumis) *κεῖπον σίκῠὸν ἴδοιεν, ἢ λᾰγῴδῐὸν*. Arist. Acharn. 519.

Σῐκῠὼν, ῶνὸς, ἡ, N. P. (Sicyon, urbs Peloponnesi) *ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξῠ Κὸρίνθου καὶ Σῐκῠῶνὸς*. Arist. Av. 968.

σικχαίνω, v. (odio habeo) *πίνω· σικχαίνω πάντᾰ τᾰ δημὸσῐᾰ*. Call. 29, 4. Syn. vid. *ἐχθαίρω*.

Σῐλήνῐαι, ων, αἱ, N. P. (Sileniae, ora Salaminis praerupta) *στῠφλους πὰρ ἀκτὰς θείνεται Σῐληνῐων*. Aesch. Pers. 508.

Σίληνὸς, ου, ὁ, N. P. (Silenus, nutritor et comes Bacchi) *Σίληνὸν ἐν μέσσοισῐ*. Anacr. 38, 12. Epith. *λᾰχνήεις, λᾰσῐὸς, δᾰσῠθριξ*.

σίλφῐὸν, ου, τὸ, subst. (sylphium, laserpitium) *τὸν Πλοῠτὸν αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφῐὸν*. Arist. Plut. 925.

Σιμαίθα, ης, ἡ, N. P. (Simaetha) *ἢ ῥᾰ μὲ, Σιμαίθα, τὸσὸν ἔφθᾰσᾰς, ὅσὸν ἐγὼ θήν*. Theocr. 2, 114.

σιμβλήῐὸς, α, ὸν, et *σιμβληῐς, ῐδὸς, ἡ*, adj. (qui ad alveare pertinet) *λείβων ἐκ δέπᾰὸς σιμβλήῐᾰ ἔργᾰ μελισσῶν*. Apoll. Rhod. 3, 1035. Vid. 1, 880.

σίμβλὸς, ου, ὁ, subst. (alveare) *οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατᾰ σίμβλους*. Hes. Theog. 598. Syn. *σμῆνὸς*.

Σῐμὸεις, εντὸς, ὁ, N. P. (Simoïs, flumen prope Trojam) *ἥξει δὴ Σῐμὸεντᾰ, καί*. Eur. Iph. A. 751. Epith. *καλλιρὸὸς, δῖὸς, θεῖὸς, Φρύγῐὸς, Ἰδαῖὸς*.

Σῐμὸεντῐς, et contr. *Σῐμουντῐς, ῐδὸς, ἡ*, et *Σῐμοῠντῐὸς, α, ὸν*, adj. (Simoëntius) *Σῐμὸεντῐδᾰ πὰρ ἀκτάν*. Eur. Androm. 1172. Vid. Electr. 441. et Hel. 250.

Σῐμὸεισῐὸς, ου, ὁ. N. P. (Simoïsius) *ἔνθ' ἔβᾰλ' Ἀνθεμῐωνὸς υἱὸν Τελᾰμώνῐὸς Αἴᾰς Ἠΐθεον, θᾰλερὸν, Σῐμὸεισῐὸν*. Il. δ, 473.

σιμὸς, ἡ, ὸν, adj. (1. simus, 2. arduus) *τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς*. Arist. Eccl. 705.

Σῖμὸς, N. P. *οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμὸς*. Theocr. 14, 53.

Σίμων, ωνὸς, ὁ, N. P. (Simon) *πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων ἐνἐπρησε;* Arist. Nub. 396.

σινᾰμωρέω, vid. *σίνὸμαι*.

σινᾰμωρὸς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (noxius) *σινᾰμωροι πὸλεμίζουσι θῠρωροί*. Anacr. 126. Syn. *σίντης*.

σινδὼν, ὸνὸς, ἡ, subst. (linteum tenue) *βρὸχῳ μιτώδει σινδὸνος καθημμένην*. Soph. Antig. 1222.

Σῖνῐς, ῐδὸς, ὁ, N. P. et 2. *ὁ* et *ἡ*, adj. (1. Sinis, 2. rapiens) *Σῖνιν δὸμοις ἄγᾰλακτὸν σῠ-τως*. Aesch. Agam. 697. Syn. 2. *κλέπτης, λῃστής*.

σίνὸμαι, Ion. imp. *σίνεσκὸν* et *σινᾰμωρέω*, v. (laedo) *τὴν δὲ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτὸ γ' ἑταίρους*; Od. μ, 114. Vid. ζ, 6. et Arist. Nub. 1065. Syn. vid. *βλάπτω*.

σίνὸς, εὸς, τὸ, subst. (injuria) *δρὸσοι κατεψεκαζὸν ἐμπεδον σίνὸς*. Aesch. Agam. 544. Syn. *βλᾰβὴ, ζημία, πῆμᾰ, ἄτη*. Epith. *λῠγρὸν, κρυπτᾰδῐὸν, ἀλεγεινὸν, αἰνὸν, ἀργᾰλεὸν, ὀλὸὸν, δυστηνὸν*.

σίντης, ου, adj. (noxius) *σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν.* Il. υ, 165. Syn. *κακουργὸς, δηλήμων, οἰνάμωρος, ἀργαλέος.*

Σίντιες, ων, οἱ, N. P. (Lemnii, incolae Lemni) *οἴχεται ἐς Λῆμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.* Od. θ, 294. Syn. *Λήμνιοι.*

Σιντηΐς, ἴδος, ἡ, adj. (Lemnia) *οἵ πρὶν μὲν ποτὲ δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον.* Apoll. Rhod. 4, 1759.

Σινώπη, ης, ἡ, N. P. (Sinope) *αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός· ἔνθα Σινώπην.* Apoll. Rhod. 2, 948.

σίον, ου, τὸ, subst. (sium) *τᾷ σίων χόροι μέλοντι.* Arist. Lys. 1306.

σίραιον, ου, τὸ, subst. (defrutum) *ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας.* Arist. Vesp. 873.

σισαμίς, vid. *σησαμοῦς.*

σισύμβριον et *σισυμβρὸν*, ου, τὸ, subst. (serpyllum sylvestre) *καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.* Arist. Av. 160.

σισύρα, ας, ἡ, subst. (sagum pelliceum) *ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.* Arist. Nub. 10. Syn. *περίβλημα, ἱμάτιον, διφθέρα.*

Σισύφειος, Σισυφίδης, ου, ὁ, et *Σισυφίς*, ἴδος, ἡ, adj. (Sisyphius) *ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον.* Eur. Herc. f. 1094. Vid. Soph. Aj. fl. 190.

Σίσυφος, ου, ὁ, N. P. (Sisyphus) *ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν.* Il. ζ, 153. Epith. *αἰολομήτις.* Phr. vid. Od. λ, 596—602.

σιτέομαι, Ion. imp. *σιτεσκόμην*, v. (pascor) *ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ.* Arist. Eccl. 665. Vid. Od. ω, 208. Syn. *βρώσκω, ἔδομαι, ἐσθίω, βόσκομαι, διαιτάομαι.*

σίτησις, εως, ἡ, subst. (nutritio) *σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν.* Arist. Ran. 776.

σιτίζω, σιτέω et *σιτεύω*, v. (nutrio) *κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.* Arist. Equit. 716. Syn. *σιτέω, τρέφω, πολεύω.*

σιτίον, vid. *σῖτος.*

σιτονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (cibum distribuens) *σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;* Soph. Philoct. 1091.

σιτοποιέω, v. (panem conficio) *ἢ σιτοποιεῖν, κὰν πέδῳ κοίτας ἔχειν.* Eur. Troad. 496. Syn. *ἀρτοποιέω.*

σιτοποιός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (panem conficiens) *προσθεὶς ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις.* Eur. Hec. 362. Syn. *ἀρτοποιός.*

σῖτος, ου, ὁ, *σῖτον*, ου, τὸ, et *σιτίον*, ου, τὸ, subst. (cibus) *ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο.* Eur. Or. 41. Vid. Arist. Pax. 137. Syn. *βρῶμα, ἄρτος, ἔδαρ, εἶδαρ, ἔδεσμα.* Epith. *γλυκερὸς, μελίφρων, πολύς, καθαιμὸς, ἀφθονος, μελιηδὴς, ἐλευθέριος.*

σιτοφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. (pane victitans) *ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι.* Od. ι, 191.

σίττα, (vox pastorum gregem ad festinandum compellentium) *οὐκ ἀπὸ τὰς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε.* Theocr. 5, 3.

σιφλός, ἡ, ὄν, adj. (1. deformis, 2. mutilus, 3. debilis)

τοὔνεκ' ἔην πόδᾰ σιφλὸς· ἀτὰρ δέμᾰς οὐχ ἕ τὶς ἔτλη. Apoll. Rhod. 1, 204. Syn. ἄμορφός, χωλὸς, ἀσθενής.

σῐφλόω, v. (1. mutilo, 2. debilito) ἀλλ' ὅ μὲν ὣς ἀπόλοιτὸ, θεὸς δέ ἕ σιφλώσειἑ. Il. ξ, 142. Syn. βλάπτω, ἀφανίζω, τυφλόω.

σῐφων, ωνὸς, ὁ, subst. (fistula) ὡς διᾰ μάκρου γἑ τὸν σίφωνᾰ τὸν φίλὸν. Eur. Cycl. 438.

σιφωνίζω, v. (elicio) ἔπειτᾰ σιφωνίζομεν τὸν οἶνὸν. b. ἐπῐτρῐβείης. Arist. Thesm. 557. Syn. ἐξερύω, ἐφέλκω.

σῐωπᾰω, v. (sileo) καὶ γὰρ τί σιγῶσ', ὧν σιωπᾶσθαι χρέων; Eur. Ion. 435. Syn. vid. σιγᾰω.

σῐωπὴ, ῆς, ἡ, subst. (silentium) ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μᾰθεῖν ὃ βούλομαι; Eur. Herc. f. 1117. Syn. vid. σιγή.

σῐωπηλὸς, vid. σιγηλὸς.

σκάζω, v. (titubo, vacillo, claudico) τὼ δὲ δύω σκάζοντἑ βάτην Ἄρεος θερᾰποντἑ. Il. τ, 47.

σκαιὸς, ᾰ, ὸν, adj. (1. laevus, stultus, 2. Scaeus) ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σόφοί; Eur. Electr. 972. Syn. λαιὸς, ἀρίστερὸς, ἀνεμώλιὸς, ἄτοπὸς, ἄδικὸς.

σκαιὸσῡνη, ης, ἡ, et σκαιὀτης, ητὸς, ἡ, subst. (stultitia, imperitia) ζώειν, σκαιὸσῦναν φῠλάσσων. Soph. Oed. C. 1213. Vid. Antig. 1028. Syn. μωρία, ἀγροῖτης, δυσχέρεια, ἀπειρῐᾰ.

σκαίρω, Ion. imp. σκαίρεσκὸν, v. (salio) σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλῐὸν ὠρχήσαντὸ. Apoll. Rhod. 1, 1135. Vid. 4, 1402. Syn. σκιρτᾶω, ἅλλομαι, ἀνᾰχορεύω.

σκαιῶς, adv. (sinistre, stolide) σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χᾰλἑπῶς ἐκπυνθᾰνει. Arist. Plut. 60.

σκᾰλᾰθυρμᾰτῐὸν, ου, et σκᾰλᾰθυρμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (nugae) ὅστις σκᾰλᾰθυρμᾰτι' ἄττᾰ μικρᾰ μανθᾰνων. Arist. Nub. 630.

σκᾰλᾰθύρω, v. (fodico) ἢν μειρᾰκ' ἰδὼν, ἐπῐθυμήσῃ καὶ βούληται σκᾰλᾰθύραι. Arist. Eccl. 610.

σκᾰλεύω et σκάλλω, v. (fodio) ἔγονθ' ἑταῖραν, καὶ σκᾰλεύοντ' ἄνθρᾰκᾰς. Arist. Pax. 440. Vid. Il. ψ, 191. Syn. σκάπτω, ὀρύσσω, κινέω, διαξαίνω, σκᾰφεύω.

σκαλμὸς, οῦ, ὁ, subst. (scalmus, paxillus ad quem alligatur remus) ναύταις τἑ πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλᾰτας. Eur. Iph. T. 1348.

σκᾰλοψ, ὅπὸς, ὁ, subst. (talpa) σκᾰλὸπᾰς, ἐχίνως, αἰἑλούρους, πυκτῖδᾰς. Arist. Acharn. 879.

Σκᾰμάνδρῐὸς, α, ὸν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (Scamandrius) Σκᾰμανδρίους γὰρ τάσδἑ δῐᾰπἑρῶν ῥόᾰς. Eur. Troad. 1141. N. P. Il. ζ, 402. ε, 49.

Σκᾰμανδρὸς, ου, ὁ, N. P. (Scamander) βοᾷ Σκᾰμανδρος, δεσπὸτας κληρουμἑνων. Eur. Troad. 29. Epith. διὸς, δινήεις, ἠϊὸεις, εὔῤῥὸος, βᾰθῠδίνης.

Σκαμβωνῖδης, ου, ὁ, patronym. (Scambonides) Νικόστρᾰτος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνίδης. Arist. Vesp. 81.

σκανδάληθρὸν, ου, τὸ, subst. (decipula) κατ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδᾰληθρ' ἱστὰς ἐπῶν. Arist. Ach. 687. Syn. ῥόπτρὸν.

Σκάνδειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Scandia) Σκάνδειαν δ' ἄρᾰ δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. Il. κ, 268.

σκάνδιξ, ικὸς, ὁ, subst. (scandix, olus quoddam sylvestre) σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος. Arist. Acharn. 478.

σκᾰπάνη, ης, ἡ, et σκᾰφῖον, ου, τὸ, subst. (ligo) κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκατι τουτόθε μᾶλα. Theocr. 4, 10. Vid. Arist. Av. 807. Syn. δίκελλα.

σκᾰπτόν, vid. σκῆπτρον.

σκάπτω, f. ψω, v. (fodio) σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμά. Eur. Herc. f. 994. Syn. κατασκάπτω, σκαλεύω, σκάλλω, ὀρύσσω.

σκαρδᾰμύσσω, v. (nicto, conniveo) οὐ σκαρδαμύσσειν, οὐδὲ χρίμπτεσθαι τινά. Eur. Cycl. 619. Syn. μύω, καμμύω, νυστάζω, διγδίλλω, βλεφαρίζω.

σκαρθμὸς, οῦ, ὁ, subst. (pes) σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων. Apoll. Rhod. 3, 1259. Syn. vid. πούς.

Σκάρφη, ης, ἡ, N. P. (Scarphe, oppidum Locridis) Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς. Il. β, 532.

σκᾰτοφᾰγὸς, ον, ὁ, subst. (merdivorus) μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. b. αἶ τάλαν. Arist. Plut. 706.

σκᾰφεὺς, έως, ὁ, subst. (fossor) σκαφεύς τις, ἢ βουφορβός. Eur. Electr. 252.

σκάφη, ης, et σκᾰφὶς, ἴδος, ἡ, subst. (scapha, cymba) ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ χρῖα. Arist. Eccles. 742. Vid. Od. ι, 223.

σκᾰφῖον, ου, τὸ, subst. (poculum) οὐ δὲ κοψίχῳ γε σκαφίον ἀποτετιλμένῳ. Arist. Av. 806. Syn. ἔκπωμα, ποτήριον.

σκᾰφὶς, vid. σκάφη.

σκᾰφὸς, έος, τὸ, subst. (scapha, navigium) εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Eur. Med. 1. Syn. πλοῖον, κύμβη, ναυκλήριον. Epith. γλαφυρὸν, θοὸν, πολύκωπον.

σκεδάννυμι, σκεδάζω, σκίδνημι et σκεδάω, f. άσω et ῶ, v. (dispergo) ἀλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ. Od. θ, 149. Vid. Il. α, 487. Syn. ἀποσκεδάννυμι, σκίδνημι, ἐγχέω.

σκεθρὸς, ἁ, ὸν, adj. (lucidus) σκεθράν τις ὑμῶν. Eur. fr. Alcmae. 12, 2.

σκεθρῶς, adv. (lucide) — πτηνὸν οἰωνῶν σκεθρῶς — Διώρισ'. Aesch. P. V. 487. Syn. ἀκριβῶς, τορῶς, ἀληθῶς, διαμπερές.

Σκείρων, ωνὸς, ὁ, N. P. (Sciron, mons Atticae et latro, a Theseo interfectus) Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν. Eur. Hipp. 1203.

σκελίσκιον, vid. σκέλος.

σκέλλω, σκλέω et σκλῆμι, v. (findo aestu) σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσι. Il. ψ, 191. Syn. ξηραίνω, ἰσχναίνω.

σκέλος, έος, et demin. σκελίσκιον, ου, τὸ, subst. (tibia, crus) εἰς δ' ἄπορον ἥκων ὀρθὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν. Eur. Phoen. 1415. Vid. Arist. Eccl. 1160. Syn. κνήμη, ἀστράγαλος.

σκεπάζω et σκεπάω, v. (operio, tego) κραδίῃ τινὶ σκεπάζω; Anacr. 21, 10. Vid. Od. ν, 99. Syn. καλύπτω, κρύπτω, στεγάζω, στέγω, φυλάσσω, καταστεγνόω.

σκέ̆παρνὄν, ου, τὸ, subst. (ascia) *ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέ̆λε̆κυν μέ̆γᾰν, ἠὲ̆ σκέ̆παρνὄν.* Od. ι, 391. Syn. *ἀξίνη.*

σκέ̆πᾰς, τὸ, subst. (praesidium) *χεῖρας νιψᾰμέ̆νος, ὅθ' ἔπὶ σκέ̆πᾰς ἦν ἀνέ̆μοιὄ.* Od. μ, 336. Syn. *στέ̆γασμᾰ, κᾰλυμμᾰ, ἐπῐκᾰλυμμᾰ, ἐπῐ̄βλημᾰ, πρὄβὄλή.* Epith. *ἅβρὄν, λεπτὄν.*

σκεπτέ̆ὄς, α, ὄν, adj. verbal. (considerandus) *εὖ προσβῐβάζεις μ'.* b. *ἀλλ' ἑτέ̆ρᾳ ποι σκεπτέ̆ὄν.* Arist. Equit. 35. Syn. *ὁρατέ̆ὄς.*

σκέπτὄμαι, v. (1. circumspicio, 2. desidero) *κάλλει. τὄν ἔνθενδ' ὡς ἔχει σκέψαι λὄγὄν.* Eur. Troad. 924. Syn. *δῐασκέπτὄμαι, σκὄπέ̆ω, ἐ̆πισκὄπέ̆ω, πέ̆ριοκέπτὄμαι, λὄγίζὄμαι, ἐνθυμέ̆ὄμαι, μέ̆λέ̆τᾰω, φῠλάσσὄμαι, ὄρᾰω, σκὄπῐωρέ̆ὄμαι.*

σκερβόλλω, v. (convitior) *ὅτῐή σε̆ φῐλῶ;* b. *παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε̆ πὄνηρᾰ.* Arist. Equit. 821. Syn. *λοιδὄρέ̆ω, δῐᾰβάλλω, κερτὄμέ̆ω, αἰτῐᾰὄμαι, κερβὄλέ̆ω.*

σκέρβὄλὄς, ου. ὁ et ἡ, adj. (convitiatorius) *σκέρβὄλᾰ μυθήσαντὄ.* Call. fr. 281. Syn. *λοίδὄρὄς, κέρτὄμὄς.*

σκευάζω, f. σω, v. (paro) *χοίρως γᾰρ ὔμὲ σκευᾰσας, φασῶ φέ̆ρε̆ν.* Arist. Acharn. 739. Syn. *κᾰτασκευάζω, εὐτρέ̆πίζω, ἐξαρτῦω, τάσσω, ἄπεργάζὄμαι, μηχᾰνᾰὄμαι, ὁπλίζω, στέλλω.*

σκευᾰρῐὄν, ου, τὸ, demin. v. *σκεῦὄς*, ε̆ὄς, τὸ, subst. (vas, supellex) *καὶ μὴν ὅπὄτε̆ τι σκευᾰρῐον τοῦ δεσπὄτου.* Arist. Plut. 1139. Vid. Equit. 979. Syn. *τεῦχὄς, ἔπῐ̄πλᾰ, ὅπλᾰ.*

σκευαστέ̆ὄς, α, ὄν, adj. verbal. (praeparandus) *λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ λέ̆κᾰνην σκευαστέ̆ὄν;* Arist. Pax. 855.

σκευὴ, ῆς, ἡ, subst. (apparatus) *σκευῇ πρέ̆πόντως σῶμ' ἐμὸν κᾰθᾰψὄμαι.* Eur. Rhes. 202. Syn. *στὄλή, στὄλὄς, κᾰτασκευὴ, ὅπλῐοις.*

σκευὄποιὄς, οῦ, ὁ, subst. (qui personas parat) *τῶν σκευὄποιῶν εἰκᾰσαι πάντως γε̆ μήν.* Arist. Equit. 232.

σκεῦὄς, vid. *σκευᾰρῐὄν.*

σκευὄφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui impedimenta portat) *ἐγὼ δ' ἔσὄμαί σοι σκευὄφὄρὄς ἐν τῷ μέ̆ρει.* Arist. Ran. 499.

σκέψῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (consideratio) *καὶ σκέψῐν, ὥστ' ἤδη νὄεῖν.* Arist. Ran. 974. Syn. *νὄημᾰ.*

σκηνᾰω et *σκηνέ̆ω*, v. (tentorium figo) *πέ̆δῐων ὀδοιπλᾰνοῦντε̆ς ἐσκηνημέ̆νοι.* Arist. Acharn. 69.

σκηνὴ, ῆς, ἡ, *σκήνημᾰ* et *σκήνωμᾰ*, ᾰτὄς, τὸ, subst. (1. tentorium, 2. casa) *ἔᾰ. τῐν' ἄνδρᾰ τόνδ' ἔπὶ σκηναῖς ὁρῶ.* Eur. Hec. 721. Vid. Aesch. Choeph. 245. et Eur. Ion. 1133. Syn. *πέ̆ρῐπέ̆τασμᾰ, κλῐσῐα, οἰκῐα, οἴκημᾰ.* Epith. *σκῐέ̆ρὰ, ἄτοιχὄς, δεσπὄσῦνὄς, σμῐκρὰ, ῐ̄έ̆ρὰ, τιμήεσσᾰ.*

σκηπᾰνῐὄν, vid. *σκῆπτρὄν.*

σκηπτὄς, οῦ, ὁ, subst. (turbo) *τῐνῐ τρὄπῳ; λοιμοῦ τῐς ἦλθε̆ σκηπτὄς, ἢ στᾰσις πὄλει;* Aesch. Pers. 721. Syn. *τῦφὼς, κέ̆ραυνὄς, τᾰρᾰχή.*

σκηπτουχῐα, ας, ἡ, subst. (1. sceptri gestatio, 2. imperium) *τῶν ἀρχέ̆λάων, ὅστ', ἔπὶ σκηπτουχῐᾳ.* Aesch. Pers. 302.

σκηπτοῦχὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sceptrum gestans) *σκηπτοῦχος βᾰσῐλεὺς, μηδὲ φρέ̆σῐν αἴσῐμᾰ εἰδώς.* Od. β, 231.

σκῆπτρŏν, Dor. *σκᾶπτŏν*, et *σκηπᾰνῐŏν*, ου, τὸ, subst. (sceptrum) *σκήπτρῳ Πρῐᾰμου δῐĕρειδŏμĕνα*. Eur. Troad. 151. Vid. Pind. Nem. 11, 4. et Il. ω, 247. Syn. *σκίπων*, *ῥάβδŏς*, *βάκτρŏν*. Epith. *ὄλβῐŏν*, *βᾰσῐλήῐŏν*, *πᾰλαιŏν*, *ἄφθῐτŏν*, *πᾰτρώῐŏν*, *θυμαρĕς*, *πᾰχῠ*, *χρύσĕŏν*, *ψιλŏν*, *ἀργῠρŏηλŏν*, *δῐκασπŏλŏν*, *ἄγλᾰŏν*.

σκήπτω et *σκήπτŏμαι*, v. (immitto cum impetu; incido, incumbo; simulo) *πρŏδŏτῐς ἂν εἴης· τὴν βῐαν σκῆψιν ἔχεις*. Eur. Hel. 833. Syn. *ἐνσκήπτω*, *ĕπισκήπτω*, *ἐμπίπτω*, *κᾰτασκήπτω*, *πĕρῐβάλλω*, *ἐπĕρείδω*, *στηρίζω*, *πρŏφᾰσίζŏμαι*.

σκηρίπτω et *σκηρίπτŏμαι*, v. (innitor) *χηλὰς σκηρίπτοντĕ πᾰνημĕρῐοι πŏνĕονται*. Apoll. Rhod. 2, 669.

σκῆψῐς, ĕως, ἡ, subst. (praetextus) *σκῆψιν τιν᾽ ἐχθροῖς σοῖς ĕχοντᾰ δεικνῦναι*. Eur. Med. 742. Syn. *πρŏφᾰσῐς*, *ἀνᾰβολὴ*, *πρόσχημᾰ*, *φρόντῐς*.

σκῐα, ᾶς, et *σκῐᾰς*, *ᾰδŏς*, ἡ, subst. (umbra) *τᾰ θνητᾰ δ᾽ οὐ νῦν πρῶτŏν ἡγοῦμαι σκιάν*. Eur. Med. 1221. Vid. Theocr. 15, 119. Epith. *ἀντίστοιχŏς*, *κουφὴ*, *πĕτραία*.

σκῐᾰδειŏν, ου, τὸ, subst. (umbella) *ἔρριπται τὸ σκῐᾰδειŏν*. Arist. Thesm. 829. Syn. *σκῐὰ*, *σκηνή*.

σκῐάζω et *σκῐᾰω*, v. (obumbro) *ἔπεὶ δĕ τέκνων γĕνῠς ἐμῶν σκῐάζĕται*. Eur. Phoen. 61. Vid. Od. β, 388. Syn. *σκĕπάζω*, *ἔπικρύπτω*, *σκŏτίζω*, *ζŏφŏω*, *ἀμαυρŏω*.

Σκῐᾰθŏς, ου, ἡ, N. P. (Sciathus, insula in mari Aegaeo) *φαίνĕτŏ εἰνᾰλίη Σκῐᾰθος*, *φαίνοντŏ δ᾽ ἄπωθĕν*. Apoll. Rhod. 1, 583.

σκῐάπους, *πŏδŏς*, adj. (latos pedes habens) *πρὸς δĕ τοῖς Σκῐάπŏσῐ*. Arist. Av. 1553.

σκῐᾰρŏκŏμŏς, ου, ὁ et ἡ, ad. (umbrosa coma vestitus) *σκῐᾰρŏκŏμου τ᾽ ἔν ἔρνĕσῐν ὕλας;* Eur. Bacch. 864.

σκῐᾰς, vid. *σκῐά*.

σκῐατρŏφĕω, v. (in umbra nutrio) *τοξεύμᾰτ᾽ αἰνεῖν μὴ σκιατρŏφουμĕνŏς*. Eur. fr. Bell. 17, 8.

σκίδνημῐ, vid. *σκĕδάννυμι*.

σκῐĕρŏς, ᾰ, ŏν, *σκῐŏειδής*, *σκῐώδης*, *ĕŏς*, ὁ et ἡ, et *σκῐŏεις*, *εσσᾰ*, *ĕν*, adj. (umbrosus) *δρᾰ-κων*, *σκῐĕρᾶ κᾰτᾰχαλκŏς*. Eur. Iph. T. 1247. Vid. Arist. Av. 687. Eur. Suppl. 769. et Il. ε, 525. Syn. *δάσκῐŏς*, *κᾰτάσκῐŏς*, *δενδρήεις*, *καλλῐφυλλŏς*, *σκŏτεινŏς*, *συνηρĕφής*.

σκίλλᾰ, ης, ἡ, subst. (squilla) *Ἀρκᾰδῐκοι σκίλλαισῐν ὑπὸ πλευράς τĕ καὶ ὤμους*. Theocr. 7, 107.

σκῐμαλίζω, v. (talitro, ludificor) *ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥημᾰτίοις σκῐμαλίσω*. Arist. Acharn. 444. Syn. *χλευάζω*.

σκίμπους, *πŏδŏς*, ὁ, subst. (grabatus) *ἀπόλλῠμαι δείλαιŏς· ἐκ τοῦ σκίμπŏδŏς*. Arist. Nub. 709. Syn. *κρᾰβᾰτŏν*.

σκίμπτω et *σκιμβάζω*, v. (facio incumbere) *μέσσοις ἄρŏτρον σκιμψᾰτŏ*. Pind. Pyth. 4, 399. Syn. *ἐπĕρείδω*, *σκήπτω*, *σκηρίπτω*.

σκῐŏειδής et *σκῐŏεις*, vid. *σκῐĕρŏς*.

σκίπων, *ωνŏς*, ὁ, subst. (baculus) *κἀγὼ σκŏλῐῷ σκίπωνῐ χĕρŏς*. Eur. Hec. 65. Syn. vid. *βάκτρŏν*.

Σκῖρᾰ, ων, τά, N. P. (Scira, festum Atheniensium, unde mensis Σκιρᾰφορίων) ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις. Arist. Eccles. 18.

σκιῤῥός, ου, ὁ, subst. (externa pars casei) ἐκ τῶν πόλεων τὸν σκιῤῥὸν ἐξεδήδοκεν. Arist. Vesp. 920.

σκιρτᾰω, f. ήσω, v. (salio, lascivio) ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ. Eur. Phoen. 1141. Syn. ἀνασκιρτάω, ἅλλομαι, σκαίρω, ἀναστρέφομαι.

σκίρτημα, ατος, τό, subst. (saltus) κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήματα Βάκχα. Eur. Bacch. 165. Syn. πήδημα, ἅλμα.

σκίταλοι, ων, οἱ, subst. (homines viles et improbi) ἄγε δὴ Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ. Arist. Equit. 634. Syn. εὐτελής, πόνηρος.

σκιώδης, vid. σκιερός.

Σκιώνη, ης, ἡ, N. P. (Scione, urbs Thraciae) τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός. Arist. Vesp. 210.

σκλέω vel σκλῆμι, vid. σκέλλω.

σκληρός, ά, όν, adj. (durus, asper) ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα καὶ σκληρὸν θράσος. Eur. Androm. 260. Syn. ἀπηνής, ἄγριος, στεῤῥός, ἀτέραμνος, χαλεπός, τραχύς, στερεός, δεινός.

σκληρῶς, adv. (duriter, aspere) ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως. Arist. Equit. 783. Syn. χαλεπῶς, δεινῶς.

σκνιπαῖος, α, ον, adj. (tardus) ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν. Theocr. 16, 93. Syn. βραδύς.

σκόλιον, ου, τό, subst. (carmen conviviale) ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκόλια, γεγραμμένους. Arist. Acharn. 531.

σκολιός, ά, όν, adj. (obliquus) vid. σκίπων. Syn. δόχμιος, στρεβλός, ἄδικος, δυσχερής.

σκόλοψ, οπος, ὁ, subst. (palus, vallus) πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, τὸ μὲν θ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. Il. σ, 177. Syn. σταυρός, σκῶλος, χάραξ.

σκόλυμος, ου, ὁ, subst. (scolymus) ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ. Hes. Op. 580.

σκόμβρος, ου, ὁ, subst. (scombrus) περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων. Arist. Equit. 1008.

Σκοπάδαι, ων, οἱ, N. P. (Scopadae, incolae urbis Thessaliae) πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακόν. Theocr. 16, 36.

σκόπελος, ου, ὁ, σκοπή et σκοπιά, ᾶς, ἡ, subst. (scopulus) τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ἥμαξαν πέτρας. Eur. Ion. 277. Vid. Aesch. Agam. 300. et Il. δ, 275. Syn. ἀποῤῥώς, ἐρίπνη. Epith. ἠλίβατος, ἠέριος, τηλέφανής, τηλαυγής, παιπαλόεις, ἀγχίαλος, κυματόπληξ, λόφοεις, σιύφελος.

σκοπέω et σκοπέομαι, v. (speculor) σκοπῶ τὰ χρήματ', ὡς ἔχει μέγα σθένος. Eur. Electr. 427. Syn. σκέπτομαι, περισκέπτομαι.

σκοπή et σκοπιά, vid. σκόπελος.

σκοπιάζω et σκοπιωρέομαι, v. (e specula observo) νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων. Il. ξ, 58. Vid. Arist. Vesp. 361. Syn. vid. σκέπτομαι.

σκŏπŏς, οῦ, ὁ, subst. (1. speculator, 2. praeses, 3. meta) *σκŏποὺς ἔπεμψĕ τούσδĕ τῶν ἐμῶν κăκῶν*. Eur. Electr. 354. Syn. *κăτόπτης*, *ἐπόπτης*, *κăτοπτὴρ*, *κăτάσκŏπŏς*, *θĕατὴς*, *ἔφŏρŏς*, *τέρμă*, *τῠπŏς*.

σκορδῖνᾰŏμαι, v. (pandiculor) *στĕνω*, *κέχηνᾰ*, *σκορδῖνῶμαι*, *πέρδŏμαι*. Arist. Acharn. 30.

σκŏρŏδάλμη, ης, ἡ, subst. (muria allio condita) *στέργων σκŏρŏδάλμη*, *μὴ δώσειν τὸ τριώβŏλŏν*. Arist. Eccl. 292.

σκŏρŏδίζω, v. (allio alo vel inficio) *σὺ δ'*, *ὦ Παφλᾰγων*, *φάσκων φῐλεῖν μ'*, *ἐσκŏρŏδῐσάς*. Arist. Equit. 946.

σκŏρŏδῖŏν, demin. v. *σκŏρŏδŏν*, ου, τὸ, subst. (allium) *ἀλλὰ σκŏρŏδίοις ὑπὸ τρῠφῆς ἑκάστŏτĕ*. Arist. Plut. 818. Vid. Vesp. 1167.

σκŏτεινŏς, *σκŏτῐŏς*, α, ŏν, et *σκŏτŏεις*, εσσᾰ, ἔν, adj. (1. tenebricosus, 2. spurius) *φέρ'*, *ἐς σκŏτεινὰς περῐβŏλὰς μέθῶ ξίφŏς*. Eur. Phoen. 283. Vid. Alcest. 1009. et Hes. Op. 553. Syn. *ὀρφναιŏς*, *ἀφεγγὴς*, *λᾱθραιŏς*, *νŏθŏς*, *κνĕφαιŏς*, *ἀφώτιστŏς*.

σκŏτῐα, ας, ἡ, *σκŏτŏς*, ĕος. τὸ, et *σκŏτŏς*, ου, ὁ (Pors. ad Eur. Hec. 819.), subst. (tenebrae) *αἰὲν σκŏτίᾳ κρύπτĕται*. Eur. Phoen. 346. Vid. Hipp. 419. et Iph. T. 1026. Syn. *κνĕφᾰς*, *ὄρφνη*, *ἠλῠγή*. Epith. *ᾱĕρῐα*, *στῠγĕρὰ*, *φθŏνĕρά*.

σκŏτŏδινιάω et *σκŏτŏδινĕω*, v. (vertigine tenebricosa laboro) *καὶ σκŏτŏδινιῶ*. Arist. Acharn. 1219. Syn. *ἰλιγγιᾰω*.

σκŏτŏμήνιŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (illunis) *νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθĕ κάκη σκŏτŏμήνιŏς*, *ὖĕ δ' ἄρα Ζεύς*. Od. ξ, 457.

σκŏτŏς, vid. *σκŏτῐα*.

σκŏτŏω, v. (tenebras obduco) *'ἐγὼ σκŏτώσω βλέφᾰρᾰ καὶ δĕδορκŏτᾰ*. Soph. Aj. fl. 85. Syn. *ἀμαυρŏω*, *συσκιάζω*, *κνĕφάζω*.

σκυθμαίνω et *σκύζŏμαι*, v. (succenseo) *μή μοι*, *Πάτροκλε*, *σκυθμαινĕμĕν*, *αἴκĕ πύθηαι*. Il. ω, 592. Vid. ι, 198. Syn. *ὀργίζŏμαι*, *ὀργαίνω*, *δυσκŏλαίνω*, *στυγνάζω*, *σκῠθρωπάζω*.

Σκῠθης, ου, ὁ, et *Σκῠθαινᾰ*, ης, ἡ, N. P. (Scytha) *οὔτ' οὖν Θρήϊξι μίγᾰδες Σκῠθαι*, *οὔτĕ Σίγυννοι*. Apoll. Rhod. 4, 320. Vid. Arist. Lys. 184.

σκῠθίζω, v. (more Scythico utor) *καὶ κρᾶτᾰ*, *πλŏκᾰμόν τ' ἐσκῠθισμĕνον ξῠρῷ*. Eur. Electr. 241.

Σκῠθῐκŏς et *Σκῠθῐŏς*, α, ŏν, adj. (Scythicus) *καὶ πόντου Σκῠθικοῖŏ πέραν*, *καὶ ὅθι πλᾰτῠ τεῖχŏς*. Theocr. 16, 99.

σκῠθράζω et *σκῠθρωπάζω*, v. (vultu sum tetrico et moesto) *χ' ὡ μὲν σκῠθράζει· δεσπότης δ' ἀνιστŏρεῖ*. Eur. Electr. 830. Vid. Arist. Lys. 7. Syn. vid. *σκυθμαίνω*.

σκῠθρωπŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (vultu tristi) *τοῦ νῦν σκῠθρωποῦ καὶ ξῠνεστῶτος φρĕνῶν*. Eur. Alcest. 813. Syn. *βλŏσυρŏς*, *στυγνŏς*, *χᾰλĕπŏς*, *στρυφνŏς*, *δύσκŏλŏς*.

σκῠλαξ, ᾰκŏς, et *σκύμνŏς*, ου, ὁ, subst. (catulus) *ὃν ὠμόσιτοι σκῠλᾰκĕς*, *ἃς ἐθρέψᾰτŏ*. Eur. Bacch. 334. et Il. σ, 419. Syn. vid. *κύων*.

σκύλευμᾰ, vid. *σκῦλŏν*.

σκυλεύω, vid. *συλάω*.

Σκύλλᾰ, ης, ἡ, N. P. (Scylla, monstrum notissimum) *καὶ*

Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος. Eur. Med. 1356. Epith. δεινὴ, πετραία, κύων, ὀλοόφρων, Αὐσονία, πότνια. Phr. vid. Od. μ, 95—105.

σκύλλω, v. (lacero, fatigo, vexo, cutem detraho) σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠέ. Aesch. Pers. 583. Syn. σύρω, σείω, ῥιπτάζω, τείρω, ἐνοχλέω.

σκυλοδεψέω, vid. σκυτοτομέω.

σκυλοδέψης, ου, ὁ, subst. (coriarius) ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Arist. Eccl. 420. Syn. vid. σκυτεύς.

σκῦλον, ου, σκύλευμα, ατος, et σκῦλος, εος, τὸ, subst. (spolium) καὶ σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς; Eur. Phoen. 583. Vid. 871. et Theocr. 25, 142. Syn. ἑλώριον, λεία, ληΐς, λάφυρα (τὰ), ἕλωρ. Epith. κάλλιστον, δοριθήρατον, βροτόεν.

σκυμνος, vid. σκύλαξ.

Σκῦρος, ου, ἡ, N. P. (Scyrus, insula et urbs prope Euboeam) Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον. Il. ι, 664. Epith. αἰγίβοτος, ἠνεμόεσσα, ἐνάλια.

σκυρωτός, ἡ, ὸν, adj. (complanatus) σκυρωτὰν ὁδὸν, ἐν-θά. Pind. Pyth. 5, 124.

σκυτάλη, ης, ἡ, σκύταλον et σκυτάλιον, ου, τὸ, subst. (lorum, scytale) εἴπερ γε χ' αὐτὴ 'στι σκυτάλη Λακωνική. Arist. Lys. 991. Vid. Eccl. 76. et Av. 1283. Vid. etiam Theocr. 17, 31. et Arist. Av. 1283. Syn. ῥόπαλον, ῥάβδος, ἱμάσθλη.

σκυτεὺς, έως, et σκυτοτόμος, ου, ὁ, subst. (coriarius) σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί. Arist. Av. 491. Vid. Il. η, 221. Syn. βυρσοδέψης.

σκύτινος, η, ον, adj. (coriaceus) οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον. Arist. Nub. 538. Syn. δερμάτινος.

σκυτοτομέω et σκυλοδεψέω, v. (coriarius sum) ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ σκυλοδεψεῖν. Arist. Plut. 514.

σκῦτος, εος, τὸ, subst. (cutis, corium) ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν. Arist. Pax. 669. Syn. δέρμα, βύρσα, δορά.

σκυτοτομικός, ἡ, ὸν, adj. (ad artem sutoriam pertinens) τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν. Arist. Eccl. 432.

σκύφος, ου, ὁ, et εος, τὸ, subst. (poculum) ἡδὺ σκύφον τῷδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ. Eur. Electr. 499. Syn. δέπας, κισσύβιον, ποτήριον, κύπελλον. Epith. κίσσινον, χρυσεότευκτον, ἀργύρεον, εὐρύ, δοράτεον.

σκώληξ, ηκος, ὁ, subst. (vermis) ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. Arist. Vesp. 1101.

σκῶλος, ου, ὁ, subst. (palus aridus) καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν'· ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. Il. ν, 564.

σκῶμμα, ατος, et demin. σκωμμάτιον, ου, τὸ, subst. (vituperium) ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη. Arist. Plut. 316. Vid. Vesp. 1280. Syn. παιδία, λοιδορία, γέλοιον, βωμολοχία.

σκωπτόλης, ου, ὁ, subst. (vituperator) ὁ σκωπτόλης· δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρῳὴν λαβών. Arist. Vesp. 788. Syn. λοίδορος, γελοιαστὴς, βωμολόχος.

σκώπτω, v. (vitupero) καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κᾶν

σκώπτῃ τίς οἶ, φλέγεσθαι. Arist. Nub. 992. Syn. κατᾰγελάω, λοιδορέω, ληρέω, ἐρεσχελέω.

σκῶρ, gen. σκᾰτός, τὸ, subst. (merda) καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους. Arist. Ran. 146. Syn. κόπρος, βόρβορος.

σκωρᾰμίς, ἴδος, ἡ, subst. (sella familiaris) ἵνα μὴ γένωμαι σκωρᾰμὶς κωμῳδική. Arist. Eccl. 371. Syn. λάσανον.

σκώψ, ωπός, ὁ, subst. (avis inauspicata, ex genere noctuarum) κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. Theocr. 1, 36. Syn. γλαύξ.

σμᾰομαι et σμήχω, v. (detergo) πέξηται, λῐπαρὸν σμασάμενα πλόκαμον. Call. 5, 32. Vid. Arist. Pax. 1307. Syn. τρίβω, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, καθαίρω, ὀμόργνυμι.

σμᾰρᾰγέω et σμᾰρᾰγίζω, v. (resono) δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαράγησῃ. Il. φ, 199. Vid. Hes. Theog. 693. Syn. ἠχέω, φθέγγομαι, ψοφέω.

σμερδᾰλέος et σμερδνός, ἡ, όν, adj. (terrificus) σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες. Od. μ, 91. Vid. Il. ο, 687. Syn. φοβερός, φρικώδης, δεινός.

σμῆνος, εος, τὸ, subst. (examen) ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. Arist. Nub. 297. Syn. σίμβλος, ἑσμός.

σμήχω, vid. σμᾰομαι.

σμῑκρός, vid. μῑκρός.

σμῖλαξ, ᾰκος, ἡ, subst. (smilax, taxus) στεφάνους, δρυός τε, σμίλακος τ' ἀνθεσφόρου. Eur. Bacch. 692. Epith. χλωρά, καλλίκαρπος, πολύφυλλος.

σμίλευμα, ᾰτος, τὸ, subst. (ramentum) σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων. Arist. Ran. 819.

σμίλη, ης, ἡ, et σμιλίον, ου, τὸ, subst. (scalprum) δέξασθε σμίλης ὄλκους. Arist. Thesm. 779. Syn. γλύφανος.

Σμινθεύς, έως, ὁ, (epith. Apollinis) Σμινθεῦ· εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. Il. α, 39.

σμῐνύη, ης, ἡ, subst. (ligo) πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω. Arist. Av. 602. Syn. δίκελλα, ἀξίνη, σκαφεῖον.

σμῠγερός, ά, όν, adj. (patiens, aerumnosus) τρισσαὶ Ἀμαζονίδων· μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν. Apoll. Rhod. 2, 374. Syn. μογερός.

σμῠγερῶς, adv. (aerumnose) ἄτην οὐ σμυγερῶς, δειναν ὑπὲρ οἷά τ' ἔοργα. Apoll. Rhod. 4, 381.

σμύρνα, ης, ἡ, subst. et N. P. Hom. Hymn. 8, 4. (myrrha) σμύρνης ἱδρῶτα, χρυσέων τ' ἐκπωμάτων. Eur. Ion. 1175. Epith. αἰθερία, εὐώδης, Ἀσσυρία.

σμύχω [1]), f. ξω, v. (attero) κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος. Apoll. Rhod. 3, 446. Syn. ἀποσμύχω, ἀναλίσκω, τρύχω, διαφθείρω, καίω.

σμῶδιξ, ιγγος, ἡ, subst. (vibex) σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μετάφρενου ἐξυπανέστη. Il. β, 267. Syn. κονδύλη, μώλωψ, τ[illegible].

σοβαρός, ά, όν, adj. (tetricus, durus) ὡς σοβαρός, ὦ Δα-

1) Paenult. hujus v. brevis est in aor. pass.

μάτερ, εἰσελήλυθεν. Arist. Plut. 872. Syn. *ὑπερήφανος, χαλεπός, αὐθάδης*.

σοβαρῶς, adv. (tetrice) *μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν*. Arist. Pax. 83. Syn. *ὑπερηφάνως, δεινῶς*.

σοβέω, v. (expello) *ἄγε νῦν ἐπειδὴ τουτονὶ σεσόβηκα μέν*. Arist. Acharn. 211. Syn. *ἀποσοβέω, κινέω, ὁρμάω, ὠθέω, ἀπελαύνω, πτοέω*.

Σόλοι, ων, οἱ, N. P. (Soli, urbs Cypri) *ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν*. Aesch. Pers. 892.

σόλος, ου, ὁ, subst. (discus ferreus) *ἑξείης δ' ἵσταντο σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός*. Il. ψ, 839. Syn. vid. *δίσκος*. Epith. *αὐτοχόωνος, εὐδίνητος*.

Σόλυμοι, ων, οἱ, N. P. (Solymi, populus) *τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ*. Od. ε, 283. Epith. *κυδάλιμοι*.

Σόλων, ωνος, ὁ, N. P. (Solon) *ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον*. Arist. Av. 1660. Epith. *πάλαιος, φιλόδημος*.

σοόμαι, v. (festino) *σοῦσθε νῦν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε, Πελασγιάδες*. Call. 5, 4. Syn. *ὁρμάω, σπεύδω*.

σόος, σαός et *σῶς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (salvus) *ὅπως οἱ πάρα νηυσὶ σόοι μάχοιντο Ἀχαιοί*. Il. α, 344. Vid. 32. et Eur. Hec. 980. Syn. *ὑγιής, ἀκέραιος, ἀβλαβής*.

σοροπηγός, οῦ, ὁ, subst. (sandapilarum fabricator) *ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω*. Arist. Nub. 844.

σορός, οῦ, ἡ, subst. (sandapila) *ποθεῖν, ἐρᾶν τ' ἐοικὰς ὡραίας σοροῦ*. Arist. Vesp. 1365. Syn. *φέρετρον, θήκη, τάφος, μνῆμα*. Epith. *λιθίνη, ἐγχαλκός*.

σός et *τεός, ἡ, όν*, pronom. (tuus) *οὔκουν κακύνει τοῖσδε σοῖς βουλεύμασιν*. Eur. Hec. 251. Vid. Heracl. 911.

Σουνιάρατος, ου, ὁ, adj. (Sunii adoratus) *δελφίνων μέδεων, Σουνιάρατε*. Arist. Equit. 560.

Σουνιέρακος, ου, ὁ, adj. (qui, velut accipiter, Sunium defendit) *ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ*. Arist. Av. 868.

Σούνιον, ου, τὸ, N. P. (Sunium, urbs et promontorium Atticae) *Μαλέας τ' ἄκροι κευθμῶνες, ἥ τε Σουνίῳ*. Eur. Cycl. 293.

Σοῦσα, ων, τὰ, N. P. (Susa, urbs Persiae) *οἵτε τὸ Σούσων, ἠδ' Ἀγβατάνων*. Aesch. Pers. 16.

Σουσιγενής, έος, ὁ et *ἡ*, adj. (Susis genitus) *Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν*. Aesch. Pers. 649.

Σουσίς, ίδος, ἡ, N. P. (Susis, regio Asiae) *Κέναν-δρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος*. Aesch. Pers. 124.

σοφία, ας, ἡ, subst. (sapientia) *λήθης· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν*. Soph. Oed. R. 503. Syn. *φρόνησις, ἐμπειρία, νοῦς, ἐπιστήμη, εὐβουλία*. Epith. *κλεινοτάτη, ἁγνή, δῖα, ἐρατή, ἱερά, ἀμβροσία*.

σοφίζω et *σοφίζομαι*, v. (1. sapientem reddo, 2. sapiens, peritus sum, 3. comminiscor) *οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι*. Eur. Bacch. 196. Syn. *τεχνάζομαι, λόγοις ἀπατάω*.

σόφισμα, ατος, τὸ, subst. (commentum) *Κάδμου σοφίσμαθ', ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν*. Eur. Bacch. 30. Syn. *πλάσμα, ἐνθύμημα, δίδαγμα, ἀπάτη*. Epith. *Θεσσαλόν, κακόν, κομψόν, δόλιον*.

σόφιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (sophista, doctus artifex) *πολλῶν σόφιστὴς πημάτων ἔγιγνόμην*. Eur. Heracl. 993.

Σόφοκλἔης, et contr. *Σόφοκλῆς*, *ἕος*, ὁ, N. P. (Sophocles, poeta tragicus clarissimus) *οὐ καὶ Σόφοκλἔης ἀντἔλαβἔτὸ τοῦ θρόνου;* Arist. Ran. 787.

σοφὸς, compar. *σόφώτἔρὸς*, superl. *σόφώτἄτὸς*, η, ὄν, adj. (sapiens) *κρίτης ἂν εἴης οὐ σόφὸς γνώμης ἐμῆς*. Eur. Suppl. 1063. Syn. *σὔνἔτὸς*, *ἔμφρων*, *πἔπαιδευμἔνὸς*, *ἔννὸὸς*.

σόφῶς, adv. (sapienter) *σόφῶς δ' ἔφεὗρἔς ὥστἔ μὴ θἄνεῖν πὄτἔ*. Eur. Alcest. 715.

σπἄθάω, v. (1. texo, 2. profuse insumo, 3. ordior) *πρὸφἄσῖν ἔφασκὸν· ὦ γὔναι, λῖαν σπἄθᾷς*. Arist. Nub. 55. Syn. *ὑφαίνω*, *ῥάπτω*, *δἄπἄνάω*, *ἀναλίσκω*.

σπἄθη, ης, ἡ, subst. (radius textorius) *σπἄθης τἔ πληγὰς*, *εἰς δὲ θηρίων γρἄφὴν*. Aesch. Choeph. 226.

σπαίρω, v. (palpito) *παῖδἄ φίλον σπαίροντἄ διὰ φλὸγὸς· ἧκἔ δ' ἄϋτήν*. Apoll. Rhod. 4, 874. Syn. *ἀσπαίρω*, *πάλλὸμαι*, *ἄλλὸμαι*.

σπἄνίζω, v. (penuria laboro) *οὐ τῶνδ' ἐν ἄγἔλαις ὀλβῖαις σπἄνίζὸμἔν*. Eur. Hel. 1259. Syn. *δἔὸμαι*, *ἀπὸρἔω*.

σπἄνῖὸς et *σπαρνὸς*, ἡ, ὄν, adj. (rarus) *ἐν βίὸτῳ σπἄνῖον μἔρὸς· ἡ γὰρ ἔ-μοιγ'*. Eur. Alcest. 489. Vid. Call. 3, 19. Syn. vid. *ἄραιὸς*.

σπἄνῖς, *ἕως*, et *σπἄνῖα*, ἡ, subst. (penuria) *δἄμαρτἄ· φλαυρὰν δ' οὐ σπἄνις γὔναῖκ' ἔχειν*. Eur. Iph. A. 1163. Syn. *ἔνδειἄ*, *ἀπὸρία*.

σπἄνιστὸς, ἡ, ὄν, adj. (inops) *τὴν νῦν σπἄνιστοῖς δἔξἔται δωρήμἄσῖ*. Soph. Oed. C. 4. Syn. *εὐτἔλής*, *σπἄνῖὸς*, *σμῖκρὸς*, *ἐλλιπής*.

σπἄραγμἄ, *ἄτὸς*, τὸ, et *σπἄραγμὸς*, οῦ, ὁ, subst. (laceratio) *σπἄραγμἄ κόμας*. Eur. Andr. 818. Vid. Bacch. 724. Syn. *ἄμυγμἄ*, *διάῤῥηξῖς*, *ἀνάσχῖσῖς*.

σπἄράσσω, v. (lacero) *σάρκας γἔραιὰς ἐσπάραξ' ἀπ' ὀστἔων*. Eur. Med. 1214. Syn. *ἀμύσσω*, *διασπάω*, *κἄτασπἄράσσω*, *κἄταῤῥήγνυμι*, *λἄκίζω*, *ἀνασχίζω*.

σπαργἄνίζω, *σπαργἄνὸω*, et inus. *σπάργω*, v. (fasciis involvo) *τῷ δὲ σπαργἄνίσασἄ μἔγαν λῖθὸν ἐγγὔάλιξἔν*. Hes. Theog. 485. Vid. Eur. Ion. 955. Syn. *δἔω*.

σπαργἄνιώτης, ου, ὁ, adj. (fasciatus) *θάρσει*, *σπαργἄνιῶτἄ Διὸς καὶ Μαιἄδὸς υἱἔ*. Hom. H. in Merc. 301.

σπάργἄνὸν, ου. τὸ, subst. (fascia) *αὐτῷ ξὺν ἄγγει*, *σπαργάνοισῖ θ'*, *οἷς ἔχει*. Eur. Ion. 32. Syn. *ταινία*, *τἔλἄμων*, *δεσμὸς*.

σπαργἄνὸω, vid. *σπαργἄνίζω*.

σπαργάω, v. (tumeo) *σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χἄλἄσὸν*. Eur. Cycl. 55. Syn. *ἀνοιδἔω*, *οἰδαίνω*, *ἀνθἔω*, *ὀργάω*, *ὀγκὸω*.

σπαρνὸς, vid. *σπἄνῖὸς*.

Σπάρτη, ης, ἡ, N. P. (Sparta, caput Laconiae) *Μἔνἔλαὸς ἀγἄγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπὸ*. Eur. Or. 65. Epith. *εὐρεῖἄ*, *καλλίγὔναιξ*, *εὐρὔχὸρὸς*, *κυδιἄνειρἄ*, *κρἄτἔρά*.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, et *Σπαρτιατῖς*, *ῖδὸς*, ἡ, adj. (Spar-

tanus) *τοῖς Σπαρτῐάταις δόξᾰ, καὶ μάχης ἀγών.* Eur. Androm. 723. Vid. Hel. 115.

Σπαρτοὶ, *ῶν*, *οἱ*, N. P. (Sparti, quos e draconis dentibus a Cadmo in terram satis ortos fingebant) *Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν ὧν Ἄρης ἐφείσᾰτŏ.* Aesch. Sept. c. Theb. 408. Epith. *γηγε̆νής.*

σπάρτŏν, et demin. **σπαρτῐŏν**, *ου*, *τὸ*, subst. (funis, vel, ut Salmasio placet, „non rudens, sed funiculi vel lora quibus naves consuebantur." Vid. et Varr. ap. Gellium, lib. 17. c. 3.) *καὶ δὴ δοῦρᾰ σέσηπε̆ νε̆ῶν, καὶ σπάρτᾰ λε̆λυνται.* Il. *β*, 135. Vid. Arist. Pax. 1247. Syn. *κᾰλως, μήρινθŏς, σχοῖνŏς, σχοινῐŏν.*

σπασμŏς, *οῦ*, *ὁ*, et **σπᾰσῐς**, *ἡ*, subst. (convulsio, tentigo) *οἴμοι κᾰκŏδαίμων, οἷŏς ὁ σπασμός μ' ἔχει.* Arist. Lys. 845.

σπᾰτίλη, *ης*, *ἡ*, subst. (stercus humanum liquidum) *ὡς κεῖνŏς ᾰναιδῶς τὴν σπᾰτίλην ἤσθῐε̆ν.* Arist. Pax. 48. Syn. *κŏπρŏς.*

σπᾰω, f. *ᾰσω*, v. (traho) *ἦ καὶ νε̆οσσὸν τόνδ' ὑπόπτε̆ρον σπᾰσας;* Eur. Or. 1461. Syn. *ᾰποσπᾰω, διασπᾰω, ἕλκω, σύρω, σπᾰράσσω.*

σπεῖŏς, vid. **σπε̆ŏς**.

σπεῖρᾰ, *ας*, *ἡ*, et **σπείραμᾰ**, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (spira) *σπείραις ἔσωζε̆ πŏλῠπλŏκοις ᾰϋπνŏς ὤν.* Eur. Med. 481. Vid. Aesch. Choeph. 242. Epith. *δικτῠŏκλωστŏς, βŏειᾰ.*

σπεῖρŏν, *ου*, *τὸ*, subst. (1. velamen, 2. velum) *τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκρῐŏν ἔμπε̆σε̆ πόντῳ.* Od. *ε*, 318. Syn. *ἱμᾰτῐŏν, στε̆γασμᾰ, ῥᾰκŏς, φᾰρŏς.*

σπείρω, f. *ε̆ρῶ*, **σπερμαίνω** et **σπŏρεύω**, v. (sero, spargo) *μὴ σπεῖρε̆ τέκνων ᾰλŏκᾰ δαιμŏνων βίᾳ.* Eur. Phoen. 18. Vid. Hes. Op. 734. Syn. *φῠτεύω, γεννᾰω.*

σπε̆λε̆θŏς et **πε̆λε̆θŏς**, *ου*, *ὁ*, subst. (merda) *καὶ τῶν σπε̆λε̆θων κοινωνοῦμεν;* b. *μᾰ Δῐ', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑπŏκρούσας.* Arist. Eccl. 596. Vid. Acharn. 1169.

σπένδω, Ion. imp. **σπένδεσκŏν**, f. **σπείσω**, v. (libo) *καὶ σπένδε̆, καὶ βάκχευε̆, καὶ στέψον κᾰρᾰ.* Eur. Bacch. 309. Syn. *ᾰποσπένδω.*

σπε̆ŏς, poet. **σπεῖŏς** et **σπῆŏς**, *ε̆ŏς*, *τὸ*, et **σπήλυγξ**, *υγγŏς*, *ἡ*, subst. (spelunca) vid. *Σκύλλᾰ.* Vid. Od. *ε*, 194. et Il. *σ*, 402. Syn. *σπήλαιŏν, ᾶντρŏν, κοίλωμᾰ, φωλε̆ŏς, κοιλάς.* Epith. *ἀργῠφε̆ŏν, γλᾰφῠρŏν, ἠε̆ρŏειδε̆ς, κᾰτηρε̆φε̆ς, στε̆νŏν, ὑψηλŏν, βᾰθῠ, ᾰφεγγε̆ς, κοῖλŏν, φŏνῐŏν.*

σπέρμᾰ, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (semen) *τὸ σπέρμ' ᾰρουρᾰ, πᾰρᾰλᾰβοῦσ' ᾶλλου πᾰρᾰ.* Eur. Orest. 546. Syn. *σπŏρŏς, γŏνŏς, γŏνή.* Epith. *πŏλύμνηστŏν, πŏλῠώνῠμŏν, ᾰχᾰριστŏν, μαντῐκŏν, θῆλῠ, γενναῖŏν, δυστηνŏν.*

σπερμαίνω, vid. **σπείρω**.

σπερμŏλŏγŏς, *ου*, *ὁ*, subst. (qui semina legit, scurra) *καὶ σπερμŏλŏγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ᾰνᾰκάψαι.* Arist. Av. 580.

Σπερχεῖŏς, *ου*, *ὁ*, N. P. (Sperchīus, flumen Thessaliae) *Σπερχεῖŏς ᾰρδει πε̆δῐŏν εὐμε̆νεῖ πŏτῳ.* Aesch. Pers. 493. Epith. *δῐιπε̆τής, ᾰκᾰμας.*

Σπέρχῐς, ῐδος, ὁ, N. P. (Sperchis) ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἀλέμὸν ἀρίστευσε. Theocr. 15, 98.

σπερχνὸς, ή, ὸν, adj. (celer) πρὶν ἀγγέλους σπερχνοὺς τε καὶ τᾰχυῤῥόθους. Aesch. Sept. c. Theb. 271. Syn. ὠκὺς, τᾰχὺς, ἐπισπερχὴς, εὐπέτὴς, ἐλᾰφρὸς.

σπέρχω, v. (1. vehementer cupio, 2. festino) νῆᾰ κῠβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι. Od. γ, 283. Syn. ἐπισπέρχω, ἐπείγω, σπεύδω, ἐπισπεύδω.

σπεύδω, f. σω, v. (festino, urgeo) ὁρῶ δόκοῦντᾰ μᾶλλὸν, ἢ σπεύδοντᾰ σὲ. Eur. Heracl. 735. Syn. κᾰτασπεύδω, τᾰχύνω, ἐπείγω, σπέρχὸμαι, ἐρέθίζω, παιφάσσω.

σπῆλυγξ et σπῆὸς, vid. σπέὸς.

σπῖλᾰς, ᾰδὸς, ἡ, subst. (petra ad mare vel in mari sita) ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτὲς ἔσαν, σπῖλᾰδες τὲ πᾰγοί τὲ. Od. ε, 405. Syn. πέτρα, ᾰπὸῤῥωξ. Epith. σκληρὰ, γλᾰφῠρὰ, ὀξεῖᾰ, τρηχεῖᾰ.

σπινθὴρ, ῆρὸς, ὁ, σπινθᾰρῖς, ῖδὸς, et σπινθᾰρυξ, ῠγὸς, ἡ, subst. (scintilla) ἐμβᾰλὼν σπινθῆρᾰ μικρὸν Μέγᾰρῖκοῦ ψηφίσμᾰτὸς. Arist. Pax. 609. Vid. Hom. H. in Apoll. 442. et Apoll. Rhod. 4, 1544. Syn. μαρμᾰρῠγή. Epith. λαμπρὸς, βλὸσῠρὸς, πορφῠρὲὸς, αἰθᾰλόεις.

σπῖνὸς, ου, ὁ, subst. (linaria viridis) κἀξ ἐμοῦ δ' ἔνεγκᾰτω τις τὴν κῖχλην, καὶ τὼ σπίνω. Arist. Pax. 1149.

σπλαγχνεύω, v. (extorum particeps sum) λυπῇ θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπῐθυμῇ. Arist. Av. 984.

σπλάγχνὸν, ου. τὸ, subst. (viscera, cor) ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνὸν ἐκμᾰθεῖν σαφῶς. Eur. Med. 222. Syn. ἔγκᾰτᾰ, κέᾰρ, ἦθὸς.

σπλὴν, ῆνὸς, ὁ, subst. (splen) οἷόν τὲ, πρὶν τὸν σπλῆνᾰ κόμῐδῃ μ' ἐκβᾰλεῖν. Arist. Thesm. 3.

σπογγῖα, ας, ἡ, σπόγγῐὸν, ου, τὸ, et σπόγγὸς, ου, ὁ, subst. (spongia) πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγίαν ᾔτησᾰ σὲ; Arist. Ran. 487. Vid. Acharn. 462. et Vesp. 598.

σπογγίζω, f. ῐῶ, v. (abstergo) μὴ φροντίσης, ἕτὲρος γὰρ αὐτὰ σπογγῐεῖ. Arist. Thesm. 247. Syn. ἀπὸμάσσω, ἀποψάω, ἀποσμάω.

σπὸδέω, v. (in pulverem dejicio, pulso) στρᾰτοῦ κᾰμόντος καὶ κᾰκῶς σπὸδουμένου. Aesch. Agam. 653. Syn. κᾰθαίρω, ἀφαιρέω.

σπὸδῐὰ, ᾶς, et σπὸδὸς, οῦ, ἡ, subst. (cinis) ὡς δ' ὅτῐ τις δαλὸν σπὸδῐῇ ἐνέκρυψὲ μέλαινῃ. Od. ε, 488. Vid. Eur. Suppl. 836. Syn. κόνῐς. Epith. ψᾰφαρά.

σπὸδίζω, v. (in pulverem redigo) διᾰτινθᾰλέῳ σπὸδῐσον τᾰχέως. Arist. Vesp. 328. Syn. ἐκκαίω.

σπὸδὸς, vid. σπὸδῐά.

σπὸλᾰς, ᾰδὸς, ἡ, subst. (vestis coriacea) ἔχὲ τὴν σπὸλᾰδᾰ· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δόκεῖς. Arist. Av. 935. Syn. σάγὸς, διφθέρα.

σπονδὴ, ῆς, ἡ, subst. (libatio, induciae) σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κᾰσιγνήτῳ φέρων. Eur. Phoen. 95. Syn. χοὴ, θῠσία, εὐχή. Epith. ἄκρητὸς, νεκτᾰρέα.

σπονδὸφὸρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui libationes offert vel

inducias fert, fetialis) σπονδŏφŏρŏς, ὑπ' ἐμοῦ δῐ-ωκŏμένŏς. Arist. Acharn. 216.

σπŏρά, ᾶς, ἡ, et σπŏρŏς, ου, ὁ, subst. (semen, progenies) ἡ πάντᾰ νικῶσ' ἄνδρᾰ καὶ θηλὺν σπŏράν. Eur. Hec. 653. Vid. Theocr. 16, 94. Syn. γŏνŏς, γŏνή, σπέρμᾰ.

σπŏρᾰς, ᾰδŏς, ἡ, adj. (sparsa) ἢ νηοιώτην σπŏρᾰδᾰ κέκτηνται βῐŏν; Eur. Rhes. 697.

Σπoργῖλŏς, ου, ὁ, N. P. (Sporgilus) οὐ γὰρ ἐστι Σποργῖλŏς; Arist. Av. 300.

σπŏρῐμŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (sativus) φαινŏμένος σπŏρῐμοιŏ δῐ' αὐλᾰκŏς. Theocr. 25, 219.

σπŏρŏς, vid. σπŏρά.

σπουδάζω, f. ᾰσω, v. (1. festino, 2. studeo) οὐδὲν τῐ μᾶλλŏν ἐς τέλος σπουδᾰζŏμεν. Eur. Hec. 805. Syn. ἐπῐτηδεύω, μελĕŏμαι, πρŏθυμĕŏμαι, σπεύδω, σπουδὴν ἔχω, τῐθεμαι.

σπουδαῖŏς, α, ŏν, adj. (1. studiosus, 2. probus) λέγε δῆτᾰ τὸ σπουδαῖŏν ὅ τῐ τοῦτ' ἐστι σοι. Arist. Lys. 96. Syn. ἐπῐμελής, πρŏθυμŏς, σπερχνŏς, χρηστŏς, σοφŏς, ᾰγᾰθŏς.

σπουδαρχῐδης, ου, ὁ, adj. (magistratus ambiens) ὅστις; πŏλίτης χρηστŏς, οὐ σπουδαρχῐδης. Arist. Acharn. 595.

σπουδαστέŏς, α, ŏν, adj. verbal. (studendus) ἐπῐ τῐνος σπουδαστέον μοι μᾶλλŏν. Eur. Iph. A. 902.

σπουδή, ῆς, ἡ, subst. (festinatio, studium) σπουδαὶ δὲ λŏγων κᾰτᾰτεινŏμένων. Eur. Hec. 129. Syn. τᾰχŏς, πρŏθυμῐα, ἐπῐθυμῐα, ἐπῐμέλειᾰ, ᾰρετή.

σπῠρῐς, ῐδŏς, ἡ, et demin. σπῠρῐδῐŏν, ου, τὸ, subst. (sporta, corbis) καὶ Κωπᾰΐδων ἐλθεῖν σπῠρῐδᾰς. Arist. Pax. 1005. Vid. Ach. 468. Syn. κŏφῐνŏς, κᾰνεŏν, τᾰλᾰρŏς, σπᾰγετŏς.

στάγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, στᾰγὼν, ŏνŏς, στὰξ, ᾰγŏς, ἡ, στᾰλαγμŏς, οῦ, ὁ, et στᾰλαγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (gutta) τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμᾰ, παμφαὲς μέλῐ. Aesch. Pers. 618. Vid. Eur. Bacch. 756. Apoll. Rhod. 4, 626. Soph. Antig. 1239. et Eur. Hec. 241. Syn. λῐβᾰς, ῥᾰθᾰμιγξ, ψεκᾰς. Epith. δρŏσερŏν, ὑγρŏν, αἱμᾰτηρŏν, ὑδρηλŏν, χλωρŏν, νŏτῐŏν, ὑγρŏβŏλŏν.

στᾰδαῖŏς, στᾰδῐŏς et στᾰτŏς, ἡ, ŏν, adj. (statarius) οὐδᾰμῶς· ἔγχη στᾰδαῖᾰ. Aesch. Pers. 245. Vid. Arist. Ran. 1353. et Il. ζ, 506. Syn. ἑδραῖŏς, βέβαιŏς, ὀρθῐŏς.

στᾰδῐŏδρᾰμέŏμαι, v. (stadio contendo) οἱ ἐγὼ στᾰδῐŏδρᾰμοῦμαι. Eur. Herc. f. 859.

στᾰδῐŏν, ου, τὸ, subst. (1. stadium, 2. curriculum) ὁδοῦ πĕρῐελθεῖν στᾰδῐᾰ πλεῖν ἢ χῐλῐᾰ. Arist. Av. 6.

στᾰδῐŏς, vid. στᾰδαῖŏς.

στάζω, f. ξω, στᾰλᾰω, στᾰλάσσω et στᾰλάζω, v. (stillo) θύρσων γλῠκεῖαι μέλῐτŏς ἔσταζον ῥοαί. Eur. Bacch. 700. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1064. et Eur. Hel. 632. Syn. ἀποστάζω, κᾰταστάζω, ψεκάζω, λείβω, ῥέω.

στᾰθευτŏς, ἡ, ŏν, adj. (adustus) ὄψει, στᾰθευτος δ' ἡλίου φοίβῃ φλŏγῐ. Aesch. P. V. 22. Syn. φλŏγιζŏμένŏς.

στᾰθεύω, v. (torreo) τῇ λαμπάδι στᾰθεύσω. Arist. Lys. 378. Syn. ὀπτάω, θάλπω, αἰθύσσω.

στᾰθμάω, v. (metior, conjicio) πλέθρου στᾰθμήσας μῆκος εἰς εἰγώνῐον. Eur. Ion. 1137. Syn. ἐξετάζω, εἰκάζω, στŏχάζω, ὑπŏτŏπέω, τεκμαίρŏμαι, δοξάζω.

στᾰθμη, ης, ἡ, subst. (regula) τῦχη, πᾰρ' οἵαν ἤλθŏμεν στᾰθμην βίου. Eur. Ion. 1514. Syn. κᾰνὼν, λᾰβή.

στᾰθμŏς, οῦ, ὁ, plur. στᾰθμοὶ et στᾰθμᾰ, subst. (1. stabulum, 2. postis, 3. libra, pondus) μᾰλιστᾰ, μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ στᾰθμŏν. Eur. Bacch. 800. Syn. αὐλῐς, ἔπαυλῐς, πᾰραστᾰς, ζῦγŏς, τᾰλαντŏν. Epith. ἀργῠρέŏς, ποιμνήῐŏς, οἰŏπŏλŏς, ἄκρŏς, μυρῐŏς, κοῖλŏς, οἰκεῖŏς, πĕρῐμήκης.

στακτŏς, ἡ, ŏν, adj. (stillans, liquidus) οὔτĕ μῠροισιν μῠρίσαι στακτοῖς. Arist. Plut. 529. Syn. ὑγρŏς, χῠτŏς.

στᾰλαγμᾰ et στᾰλαγμŏς, vid. στάγμᾰ.

στᾰλάσσω et στᾰλάω, vid. στάζω.

στᾰλιξ, ῐκŏς, ἡ, subst. (paxillus, quo sustinentur retia) ἀμπαύων· στᾰλῐκες δ' ἀρτῐπᾰγεῖς ἀν' ὄρη. Theocr. Ep. 3, 4. Syn. ἰκρῐδῐŏν, πάσσαλŏς.

στᾰμῐν, ῖνŏς, ἡ, subst. (statumen) ἀρᾰρὼν θᾰμέσι στᾰμίνεσσῐν. Od. ε, 252.

σταμνῐŏν, ου, τὸ, et στάμνŏς, ου, ὁ vel ἡ, subst. (urna, urceolus) φĕρέτω κῠλῐκᾰ τις ἔνδŏθεν καὶ σταμνῐŏν. Arist. Lys. 199. Vid. Plut. 545. Syn. κάλπῐς, κĕρᾰμŏς, ἀμφŏρεύς.

στάξ, vid. στάγμᾰ.

στᾰσῐάζω, f. ῐάσω, v. (seditionem excito) μὴ στᾰσῐάσωμĕν. Arist. Lys. 768. Syn. δῐιστᾰτέω, δῐίστᾰμαι, δῐχοστᾰτέω, ἐρίζω, ἀνᾰκινέω, νεωτĕρίζω.

στᾰσῐαρχŏς, ου, ὁ, subst. (auctor seditionis, vel coetus princeps) καὶ στᾰσῐαρχος, τᾰδĕ πεσοῦνŏμῶν. Aesch. Pers. 13.

στᾰσῐς, εως, ἡ, subst. (seditio, status) καὶ στᾰσις πŏλίταις. Eur. Andr. 475. Syn. δῐχοστᾰσῐα, κᾰτάστημᾰ, θŏρῠβŏς, τᾰρᾰχή.

στᾰσῐωρŏν, ου, τὸ, subst. (caula montana) μηλŏβŏτα στᾰσίωρŏν. Eur. Cycl. 53 ibiq. Intpp. Exp. στᾰθμŏν ŏρεινŏν.

στᾰτήρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (stater) καὶ τοῦτŏ πλεῖν ἢ μυρίων ἐστ' ἄξῐον στᾰτήρων. Arist. Nub. 1041. Syn. τĕτρᾰδρᾰχμŏς.

στᾰτίζω, v. (1. sisto, 2. sto) δμωαὶ στᾰτίζουσ' ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πᾰτήρ. Eur. Electr. 316. Syn. ἵστημῐ, πᾰρίστημῐ.

στᾰτŏς, vid. στᾰδαῖŏς.

σταυρŏς, οῦ, ὁ, subst. (vallus) σταυροῖσιν πῠκῐνοῖσῐ. Od. ω, 453. Syn. σκόλοψ.

στᾰφῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (uva passa) ἁ στᾰφῠλις στᾰφῐς ἐστῐ. Theocr. 27, 9.

στᾰφῠλή, ῆς, et στᾰφῠλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (uva) ἦην· ἔνθᾰ δ' ἀνὰ στᾰφῠλαὶ παντοῖαῐ ἔασῐν. Od. ω, 342. Vid. Theocr. 27, 9. Syn. βŏτρῠς. Epith. βακχῐᾰς, πίων.

στᾰφῠλη, ης, ἡ, subst. (perpendiculum architectonicum) στᾰφῠλῃ ἔπῐ νῶτŏν ἐΐσας. Il. β, 765.

στᾰχυς, ῠŏς, et ἄστᾰχῠς, ὁ, subst. (spica, seges) σπαρτῶν στᾰχυς ἔβλαστĕν. Eur. Herc. f. 5. Syn. λήῐŏν. Epith. χρυσŏπήληξ, γηγĕνής, πῠρῐμŏς, πŏλῠμĕτρŏς, ἀγλαŏς.

στĕᾰρ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (sevum, adeps crassus et densus)

ἐκ δὲ στέατὄς (Troch.) ἔνεικὲ μέγαν τρόχὸν. Od. φ, 178. Syn. πιμελὴ, λῖπὄς.

στέγάζω, vid. στέγω.

στέγᾰνὄς et στέγνὄς, ἡ, ὄν, adj. (opertus, tectus) λευκῆς χἴὄνος πτέρῦγι στέγᾰνὄς. Soph. Antig. 114. Syn. κἄτηρέφὴς, σὔνέχὴς, σιωπηλὄς.

στέγη, ης, ἡ, στέγὄς, ἔὄς, et στέγαστρὄν, ου, τὸ, subst. (1. tectum, 2. domus) οὐδ᾽ ἂν στέγην γἄρ, ἧς κἄτηρέφεῖς δὄμοι. Eur. Hipp. 470. Vid. Aesch. Pers. 146. et Choeph. 971. Epith. πάνδημὄς, ἄξἔνὄς, νυμφἴδῖὄς, τὔραννἴκὴ, πορφὔρευτἴκὴ, ἄκλῄστὄς.

στέγω et στέγάζω, v. (tego) στέγει τὔραννον δῶμἄ προςπὄλων ἐμῶν; Eur. Hipp. 845. Vid. Soph. Electr. 781. Syn. κἄλύπτω, κἄταστέγάζω, ἀμύνω.

στείβω, v. (calco) στείβων ἄνδοἴῳ. Eur. Hel. 868. Syn. πἄτέω, πέρἴβάλλω, ἔπεμβαίνω.

στεινὄπὄρὄς, στεινὄς, στείνω, στείνωπὄς, Ion. pro στένὄπὄρὄς, στένὄς, στένω, στένωπὄς, q. v.

στειπτὄς et στιπτὄς, ἡ, ὄν, adj. (calcatus) στειπτὴ γἔ φυλλἄς ὡς ἔναυλἴζοντἴ τῳ. Soph. Phil. 33. Vid. Arist. Ach. 180.

στεῖρἄ, ας, Ion. στείρη, ης, ἡ, subst. (1. carina navis, 2. juvenca quae nunquam peperit) στείρη πορφὔρέον μέγἄλ᾽ ἴἄχἔ, νηὸς ἰούσης. Od. β, 428.

στεῖρὄς et στέρἴφὄς, η, ὄν, adj. (sterilis) ἐλθὼν εἰς Ἰθἄκην, στεῖραν βοῦν. Od. κ, 522. Vid. Arist. Thesm. 648. Syn. ἄγὄνὄς, ἄτὄκὄς, ἄκαρπὄς.

στείχω et στἴχάω, v. (ordine incedo, vado) οὐκέτι· στείχουσἴ γἄρ εἰς φὄνὄν ἤδη. Eur. Med. 973. Vid. Il. β, 92. Syn. βἄδίζω, πὄρεύὄμαι, ὔπὄχωρέω, ἔρχὄμαι.

στέλἔἄ, Ion. στέλειἄ, ἄς, ἡ, στέλἔὄν, Ion. στειλειὄν et στειλἔὄν, ου, τὸ, subst. (manubrium) αὖθἴς ἔπἴ στέλἔῇ. Apoll. Rh. 4, 957. Vid. Od. ε, 236. Syn. λἄβὴ, ἀφὴ, κώπη.

στέλἔχὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (stipes, caudex) τἄς ἄνδρἄς ἔῤῥειν, στέλἔχη. Arist. Lys. 336. Syn. ῥίζἄ, κορμὄς, κλἄδὄς.

στέλλω, f. ἐλῶ, v. (instruo) ἔνθ᾽ Ἄργὄθεν ναῦν ποντἴαν ἐστείλἄμέν. Eur. Iph. T. 70. Syn. ἀναστέλλω, συστέλλω, στὄλίζω, σκευάζω, πἄρασκευάζω, πέρἴβάλλω, κοσμέω, πέριστέλλω.

στέμμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (corona) σεμνἀ στεμμἄτων μυστήρἴἄ. Eur. Ion. 480. Syn. vid. στέφἄνὄς.

στεμμἄτὄω, vid. στέφω.

στέμφὔλἄ, τἀ, subst. (fraces, olivarum vel uvarum pressarum reliquiae) βρύων μέλίτταις, καὶ πρὄβἄτοις, καὶ στεμφὔλοις. Arist. Nub. 45. Syn. βρὔτέἄ, τἀ.

στέναγμἄ, ἄτὄς, τὸ, στέναγμὄς, οὔ, ὁ, et στὄνἄχὴ, ῆς, ἡ, subst. (gemitus) τῶν οὖν δ᾽ ἀκούσασ᾽, Ἰὄλέως, στέναγμἄτων. Eur. Heracl. 479. Vid. Phoen. 1054. et Il. ω, 512. Syn. στὄνὄς, οἰμωγὴ, ὄλὄφυρμὄς. Epith. ἡδὺ. Phr. πένθἴμος στέναγμάτων εἰσβὄλή.

στένάζω, στένἄχίζω et στένἄχω, vid. στένω.

στέναχτέὄς, α, ὄν, adj. (ingemiscendus) τἄ τούτων οὐχἴ σοὶ στέναχτέὄν. Eur. Suppl. 301.

στε̆νακτο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (1. gemens, 2. gemendus) *στε̆νάζε̆θ', ὡς στε̆νακτᾰ.* Eur. Herc. f. 909. Syn. *γο̆ε̆ρο̆ς, ἀξῐο̆θρηνο̆ς, στε̆νακτε̆ο̆ς.*

στε̆νᾰχω, vid. *στε̆νω.*

στε̆νο̆κώκυτο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, subst. (lamentum ciens) *ἐκκοκκιῶ σου τὰς στε̆νο̆κωκύτους τρῐχᾰς.* Arist. Lys. 449.

στε̆νο̆λεσχε̆ω, v. (de rebus male subtilibus garrio) *καὶ πε̆ρῐ καπνοῦ στε̆νο̆λεσχεῖν.* Arist. Nub. 319. Syn. *λεπτο̆λο̆γε̆ω, στωμύλλω.*

στε̆νο̆πορθμο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (arctum fretum habens) *κέλσασα, στε̆νο̆πορθμο̆ν.* Eur. Iph. A. 167.

στε̆νο̆πο̆ρο̆ς, Ion. *στεινο̆πο̆ρο̆ς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (angustos meatus habens) *αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στε̆νο̆πο̆ρους κᾰτ' ἐξο̆δους.* Eur. Androm. 1132. Vid. Iph. T. 891.

στε̆νο̆ς, Ion. *στεινο̆ς* et *στε̆νῠγρο̆ς, ἁ, ο̆ν*, adj. (angustus) *οὗ δὴ στε̆νὸν δῐαυλο̆ν ᾤκισται πε̆τρας.* Eur. Troad. 437. Vid. Simon. 200. Syn. *στε̆νο̆πο̆ρο̆ς, στε̆νωπο̆ς, λεπτο̆ς, στε̆νο̆χωρο̆ς.*

Στέντωρ, ο̆ρο̆ς, ὁ, N. P. (Stentor) *Στέντο̆ρῐ εἰσᾰμε̆νη με̆γᾰλήτο̆ρῐ χαλκε̆ο̆φώνῳ.* Il. ε, 785.

στε̆νῠγρο̆ς, vid. *στε̆νο̆ς.*

στε̆νω, Ion. *στείνω, στε̆νάζω, στε̆νᾰχίζω* et *στε̆νᾰχω*, v. (gemo) *οὐκ ἂν μο̆νωθεὶς τῆς δᾰμαρτο̆ς ἔστε̆νε̆ς.* Eur. Alcest. 307. Vid. Phoen. 1654. Od. π, 188. et ϑ, 95. Syn. *στο̆νᾰχε̆ω, οἰμώζω, στο̆νᾰχίζω, ᾰναστε̆νω, κλάω, ο̆δύρο̆μαι, ο̆λο̆λύζω.*

στε̆νωπο̆ς, Ion. *στεινωπο̆ς, οῦ, ὁ* et *ἡ*, adj. (angustus) *δρυμός τε̆ καὶ στε̆νωπο̆ς ἐν τρῐπλαῖς ο̆δοῖς.* Soph. Oed. R. 1399. Syn. vid. *στε̆νο̆ς.*

στέργηθρο̆ν, ου, et *στέργημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ*, subst. (amoris illecebrae) *εὐλῠτᾰ δ' εἶναι στέργηθρᾰ φρε̆νῶν.* Eur. Hipp. 256. Vid. Soph. Trach. 1138. Syn. *φῐλῐα, ἔρως, φίλτρο̆ν, δε̆λε̆ᾰρ.*

στέργω, v. (1. amo ut parens, 2. diligo, 3. contentus sum) *δείσαντε̆ς, ἢ στέρξαντε̆ς;* Soph. Oed. R. 11. Syn. *ἀγᾰπᾰω, φῐλε̆ω, ἀρκε̆ο̆μαι, ᾰρέσκο̆μαι, ἱμείρω.*

στε̆ρε̆ο̆ς et *στεῤῥο̆ς, ἁ, ο̆ν*, adj. (firmus) *ἐπᾰοιδαῖσιν θέλξει, στε̆ρε̆ᾶς τ'.* Aesch. P. V. 180. Vid. Eur. Androm. 98.

στε̆ρε̆ο̆φρων, ο̆νο̆ς, adj. (dura mente praeditus) *πο̆τε̆ χρο̆νῳ στε̆ρε̆ο̆φρων.* Soph. Aj. fl. 526. Syn. *δυστρᾰπε̆λο̆ς.*

στε̆ρε̆ω, στε̆ρίσκω et *στε̆ρο̆μαι*, v. (privo) *τῆς σῆς στε̆ρηθεὶς φιλτᾰτης ο̆μιλῐας.* Eur. Hipp. 839. Vid. Suppl. 1103. et Phoen. 592. Syn. *ᾰποστε̆ρε̆ω, ᾰμέρδω, ᾰφαιρε̆ω, ὀρφᾰνίζω, πε̆ρῐσυλᾰω, ζημῐο̆ω.*

στε̆ρε̆ῶς, adv. (firmiter) *ἐντε̆τᾰτο στε̆ρε̆ῶς.* Il. κ, 263. Syn. *χᾰλε̆πῶς, ἰσχυρῶς, βε̆βαίως.*

στε̆ρῐφο̆ς, vid. *στεῖρο̆ς.*

στερκτο̆ς, ἡ, όν, adj. (amabilis) *στερκτο̆ν, ἢ προ̆σήγο̆ρο̆ν.* Soph. Oed. R. 1338. Syn. *ᾰγᾰπητο̆ς, ἐραστο̆ς.*

στέρνο̆ν, ου, τὸ, subst. (pectus) *Ἄρην Αἰτωλο̆ν ἐν στέρνοις ἔχει.* Eur. Phoen. 134. Syn. *στῆθο̆ς.* Epith. *κάλλιστο̆ν, ἱμε̆ρο̆ε̆ν, λᾰχνῆε̆ν, λᾰσῐο̆ν.*

στερνὄτῠπὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (pectora tundens) φὄνοι, μἄχαι, στερνὄτῠπεῖς τ' ἀνᾰ τὄπὄν. Eur. Suppl. 614.

στερνοῦχὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in gremio continens) στερνούχου χθὄνὄς. Soph. Oed. C. 691. Syn. πἔδἴοῦχὄς.

στἔρὄμαι, vid. στἔρἔω.

στἔρὄπὴ, ῆς, et στἔροψ, ὄπὄς, ἡ, subst. (1. fulgor, 2. fulgur) χειμωνὄτῠπῳ, βροντῇ, στἔρὄπῇ τ'. Aesch. Suppl. 34. Vid. Soph. Antig. 1127. Syn. ἀστρᾰπὴ, ἀστἔρὄπὴ, σἔλᾰς.

στἔρὄπηγἔρἔτης, ου, ὁ, adj. (qui fulgur concitat vel congregat) κινήσει πῠκἴνὴν νἔφἔλην στἔρὄπηγἔρἔτα Ζεύς. Il. π, 298.

στερρὄς, vid. στἔρἔὄς.

στέρφὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (corium) στέρφἔσιν αἰγείοις ἐζωσμἔναι. Apoll. Rhod. 4, 1349. Syn. δέρμᾰ.

στεῦμαι, v. (statuo, promitto) στεῦνται δ' ἵἔρου Τμώλου πἔλᾰται. Aesch. Pers. 49. Syn. ὑπὄδἔχὄμαι, ὑπίσχὄμαι.

στἔφᾰνη, ης, ἡ, subst. (cinctura, ora) πύργων ἔπ' ἄκρας στἔφᾰνας ὄθἴ σοι. Eur. Troad. 786. Epith. κᾰλὴ, εὔτυκτὄς, χρυσεία, ἔὔχαλκὄς, χαλκεία, θυσσᾰνὄεσσᾰ.

στἔφᾰνηπλὄκἔω, v. (coronam plecto) στἔφᾰνηπλὄκοῦσ' ἔβοσκὄν ἐν ταῖς μυῤῥίναις. Arist. Thesm. 455.

στἔφᾰνηφὄρἔω, v. (coronam gesto) Ἴομην, ὦ στἔφᾰνηφὄρει. Eur. Herc. f. 777.

στἔφᾰνηφὄρἴα et στἔφᾰνὄφὄρἴα, ας, ἡ, subst. (coronae gestatio) νίκῃ στἔφᾰνηφὄρἴαν. Eur. Electr. 862.

στἔφᾰνηφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (coronam gestans) στἔφᾰνηφὄρους ἄπωθῇ. Eur. Bacch. 523. Syn. κᾰταστἔφὴς, ἔπηρἔφὴς, πὄλυστἔφὴς, πἔριστἔφὴς.

στἔφᾰνίζω, vid. στἔφω.

στἔφᾰνίσκὄς, ου, ὁ, subst. (corolla) ῥὄδἴνοισι στἔφᾰνίσκοις. Anacr. 5, 15.

στἔφᾰνὄς, ου, ὁ, στἔφᾰνωμᾰ, ᾰτὄς, et στἔφὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (1. corona, 2. honos) οὐδεὶς στἔφᾰνὄν ἀνθαιρήσἔται. Eur. Hec. 654. Vid. Herc. f. 355. et Med. 945. Syn. στέμμᾰ, πἔρἴδημᾰ. Epith. χρύσἔὄς, χρυσἔὄτευκτὄς, πλεκτὄς, χλωρὄκὄμὄς, κλεινὄτᾰτὄς, καλλἴνικὄς, οὐρᾰνἴὄς, καλλἴπαις, πᾰτρῷὄς, καλλἴχὄρὄς, κίσσἴνὄς, χρυσήλᾰτὄς, πἔρἴβὄλὄς, ἵἔρὄς, ἅβρὄς, χλὄἔρὄς, νἔὄθήλης, ἡδῠ πνἔων, ἡδύπνὄὄς, τηλαυγὴς, ῥὄδὄεις, εἰᾰρἴνὄς, οὐρᾰνἴὄς, τᾰνῠφυλλὄς, χρυσὄκὄμὄς.

στἔφᾰνὄω, vid. στἔφω.

στἔφᾰνώδης, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (coronis aptus) ἀνᾰ δ' ἐλᾰταισι, στἔφᾰνώδει τἔ χλὄᾳ. Eur. Iph. A. 1058.

στἔφὄς, vid. στἔφᾰνὄς.

στἔφω, στεμμᾰτὄω, στἔφᾰνίζω et στἔφᾰνὄω, v. (corono) οἴνου· στἔφει δἔ κρᾶτᾰ μυρσἴνοις κλᾰδοις. Eur. Alcest. 774. Vid. Heracl. 530. et Orest. 915. Syn. ἀνᾰστἔφω, πἔριστἔφω, κοσμἔω, πἔρἴκοσμἔω, πῠκάζω.

στῆθὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (pectus) ἵκνεῖται λὄγος διὰ στηθἔων. Aesch. Sept. c. Theb. 559. (Dochm. dupl.) Syn. στέρνὄν, θώραξ. Epith. ἱμἔρὄἔν, λᾰχνῆἔν, φἴλὄν, ἄπᾰλὄν, ἀργῠφἔὄν, μἔτᾰμάζἴὄν, μἔσὄν, γὄἔρὄν.

στήλη, ης, ἡ, subst. (columna, cippus) μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατεῖλας ἑσπέρας; Arist. Av. 1054. Syn. κίων, στῦλος, μνῆμα. Epith. προβλής. Phr. Παρίου λίθου λευκοτέρα.

στημοῤῥαγέω, v. (staminibus ruptis scindo, vel scindor) στημοῤῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. Aesch. Pers. 841.

στήμων, ονος, ὁ, subst. (stamen) εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις. Arist. Lys. 519. Epith. λεπτός.

στήριγμα, ατος, τὸ, subst. (fulcimentum) κἀμοὶ χερός τις ἔνδοθεν στηρίγματα. Eur. Iph. A. 617. Syn. ἔρεισμα, ἔχμα, ὑπόβαθρον, στέρεωμα.

στηρίζω, f. ξω, v. (firmiter figo, fulcio, firmo) πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς. Eur. Bacch. 1072. Syn. ἐρείδω, κρατύνω, ἵστημι, ἐμπεδόω.

Στησίχορος, ου, ὁ, N. P. (Stesichorus, notus poeta lyricus Himerensis) οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στησίχορος. Simon. 10, 4.

στία, ας, ἡ, subst. (lapillus) στιάων· εἴσω δὲ μέλας λίθος ἠρήρειστο. Apoll. Rhod. 2, 1176. Syn. ψῆφος, λίθαξ.

στιβαρός, ά, όν, adj. (1. firmus, 2. gravis) ὦχετ', ἐπεί ῥ' ἄλλον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. Il. ν, 505. Syn. στεῤῥός, στερεός, βριαρός, ἀστεμφής, βαρύς, ἰσχυρός, κρατερός.

στιβαρῶς, adv. (firmiter, graviter) αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας. Il. μ, 454. Syn. στερεῶς, στεῤῥῶς, ἰσχυρῶς.

στιβάς, άδος, ἡ, subst. (stramentum) πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων. Arist. Pax. 348. Syn. στρωμνή, λέχος. Epith. χαμαιπετής.

στίβη, ης, ἡ, subst. (pruina) στίβη ὑπηοίη. Od. ρ, 25. Syn. πάχνη, αἶθρος, πάγετος. Epith. κακή.

στίβος, ου, ὁ, subst. (trames) ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον. Eur. Phoen. 90. Syn. τρίβος, ὁδός, ἀτραπός, πάτος, ἴχνος. Epith. μέγας, περιφερής.

στίγμα, ατος, τὸ, et στιγμός, οῦ, ὁ, subst. (punctio, nota) στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι. Hes. Scut. 166. Vid. Aesch. Suppl. 846. Syn. κηλίς, ποίκιλμα, σπίλος.

στιγματίας, ου, ὁ, adj. (stigmate notatus) στιγματίας θ', ἁρπαλέως. Arist. Lys. 331.

στιγμός, vid. στίγμα.

στίζω, f. ξω, v. (pungo) ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ. Arist. Vesp. 1287. Syn. καταστίζω, κεντέω, νύσσω, ποικίλλω, στιγματίζω.

στικτός, ἡ, όν, adj. (maculosus) καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας. Eur. Bacch. 823. Syn. κατάστικτος, αἰόλος, ποικίλος, καταστικτός, αἰολόνωτος, βαλιός, κηλιδωτός.

Στιλβίδης, ου, ὁ, N. P. (Stilbides, vates Atheniensis) ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει. Arist. Pax. 1031.

στίλβω, v. (fulgeo) στίλβει νοσώδεις ἀστραπάς. Eur. Or. 474. Syn. ἀποστίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, αὐγάζω.

στίλη, ης, ἡ, subst. (stilla, nummus minimus) τί οὐκ ἀποκοιμηθῆμεν ὅσον ὅσον στίλην; Arist. Vesp. 213.

στιλπνὅς, ἡ, ὄν, adj. (fulgidus) στιλπναὶ δ' ἀπἔπιπτὄν ἔερσαι. Il. ξ, 351. Syn. λαμπρὄς, ἀστράπτων.

στὶξ, ἴχὄς, ἡ, subst. (ordo militaris) τἴ δρῶντᾰ; μιῶν τάσσοντᾰ πὄλἔμιῶν στἴχᾰς; Eur. Heracl. 676. Syn. στοἶχὄς, τάξἴς, στῖφὄς. Epith. πῠκνὴ, κρᾰτἔρὰ, δὄλἴχή.

στιπτὄς, id. q. στειπτὄς, q. v.

στῖφὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (turba, caterva) πὄλἔμιου στῖφος πᾰρἔχοντἔς. Aesch. Pers. 20. Syn. ὅμιλὄς, πλῆθὄς, τάξις, στὶξ, ἄγἔλη, ἴλη, τἔλὄς.

στῖχᾰω, vid. στείχω.

Στἴχἴὄς, ου, ὁ, N. P. (Stichius, dux Boeotorum apud Trojam) Ἕκτωρ μὲν Στἴχἴόν τἔ καἴ Ἀρκἔσἴλαὄν ἔπεφνἔ. Il. ο, 329.

στίχὄς, ου, ὁ, subst. (ordo) τάξαι νἔῶν μὲν στῖφὄς ἐν στίχοις τρἰσἴν. Aesch. Pers. 372. Syn. μἔτρὄν.

στλεγγὶς, ἴδὄς, ἡ, subst. (strigil) ὅρᾳς, ὡς στλεγγἴδας λᾰβοῦσαι. Arist. Thesm. 556. Syn. ψῆκτρα.

στὄὰ, poet. στοιὰ, ᾶς, ἡ, subst. (porticus) στὄᾶς στἔνᾰχούσης. Arist. Acharn. 548. Vid. Eccl. 680. Syn. αἴθουσᾰ.

στοιβὴ, ῆς, ῆς, subst. (verbum supervacaneum, complemento versus serviens) ἢ στοιβὴν ἴδῃς. Arist. Ran. 1178.

Στοιχᾰδἔς, ων, οἱ, N. P. (Stoechades, quinque insulae ad oram Galliae) Στοιχᾰδἔς, Ἀργῴης πἔριώσιᾰ σήμᾰτᾰ νηὄς. Apoll. Rhod. 4, 554.

στοιχεῖὄν, ου, τὸ, subst. (1. elementum, 2. umbra solis) ὅτᾰν ᾖ δἔκᾰπουν τὸ στοιχεῖὄν. Arist. Eccl. 652.

στοιχηγὄρἔω, v. (ordine narro) στοιχηγὄροίην· οὐκ ἄν ἐκπλήσαιμἴ σοι. Aesch. Pers. 436.

στοιχίζω, f. ἴσω, v. (ordino) τρὄπους δἔ πολλοὺς μαντἴκῆς ἐστοίχἴσᾰ. Aesch. P. V. 493. Syn. πἔριστοιχίζω, μἔκρηγὄρἔω, δἴᾰκοσμἔω, δἴᾰτάσσω.

στὄλὴ, ῆς, ἡ, et στὄλισμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (vestis) ἀνθηρὄς εἱμᾰτων στὄλῇ. Eur. Iph. A. 73. Vid. Hec. 1138. Syn. ἐσθὴς, στολμὄς, ἀμπἔχὄνη, στὄλἴς, κόσμὄς. Epith. μἔλαινᾰ, γῠναικὄμιμὄς, θήλειᾰ, ἀεικὴς, δυσπἴνής.

στὄλἴδὄω et στὄλίζω, v. (induo) νἔβρἴδα στὄλἴδωσᾰμἔνα πὄτ' ἔγώ. Eur. Phoen. 1768. Vid. Suppl. 669. Syn. ἀμφἴβάλλω, ἀμφιστέλλω, ἀμπίσχω, ἀμπἔχω, πἔρἴβάλλω, ἀμφἴέννυμἴ.

στὄλἴς, ἴδὄς, ἡ, subst. (plica) στὄλἴδἔς ὕπὸ σφῠροῖσἴ τείνουσιν σἔθἔν. Eur. Bacch. 924. Syn. στὄλὴ, δέρμᾰ. Epith. κρὄκὄεσσᾰ, παμποίκἴλὄς.

στολμὄς, οῦ, ὁ, subst. (amictus) στολμοῖσἴ νεκρῶν κρᾶτᾰς ἐξεστεμμἔνα. Eur. Herc. f. 525. Syn. στὄλισμᾰ, στὄλή.

στὄλὄς, ου, ὁ, subst. (1. praeparatio, 2. expeditio) Φρῠγῶν ἔς αἶᾰν αὖθἴς αἴροιεν στὄλὄν. Eur. Hec. 1123. Syn. πᾰρασκευὴ, στρᾰτιᾰ, ἔξὄδὄς, πλοῦς, πλῆθὄς.

στὄμᾰ, ᾰτὄς, et στὄμιὄν, ου, τὸ, subst. (os) ἀνὰ στὄμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν. Eur. Andr. 95. Vid. Soph. Antig. 1231. Syn. εἰσβὄλὴ, ἐκβὄλὴ, εἴσὄδὄς, μάσταξ. Epith. νεκτᾰρἔὄν, τἔρἔν, κᾶλὄν, ἡδῠ, λἴγῠρὄν, γὄἔρὄν, ἱμἔρὄἔν, δὄλἴὄν, αἰὄλὄν, ἀμβρὄσιὄν, ἀνὄσιὄν, δεινὄν, ἄφυλλὄν, σᾰφέστᾰτὄν, ἄκρὄν,

εὐπρŏσήγŏρŏν, ἐτήτῠμŏν, πόντῐŏν, εὔφημιŏν, ἄθρŏŏν, ἀψευδἔς, ἄχᾰλινŏν, εὔρŏŏν, ἐλεινŏν, ἐλεύθἔρŏν, νεκτᾰρἔŏν, ἐρŏἔν, μᾰκρŏν, βᾰρύφθογγŏν, σκαιŏν, ἄπῠλωτŏν, μἔγᾰ, φθŏνἔρŏν, σεμνŏν, κᾰκŏγλωσσŏν.

στŏμᾰλιμνŏν, ου, τὸ, subst. (aestuarium) *καὶ μὰν ἐς στŏμᾰλιμνŏν ἐλαύνἔταῐ.* Theocr. 4, 23.

στŏμαργŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (loquax) *τὴν σὴν στŏμαργŏν, ὦ γῠναι, γλωσσαλγῐαν.* Eur. Med. 525. Syn. *στŏμαλγὴς, φλῠαρŏς, ἀλάζων, ῠπέρκομπŏς, σπερμŏλŏγŏς.*

στŏμᾰτουργŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (ore opus suum conficiens) *ἔνθεν δὴ, στŏμᾰτουργŏς ἐπῶν.* Arist. Ran. 847.

στŏμᾰχŏς, ου, ὁ, subst. (guttur) *ἡ, καὶ ἀπὸ στŏμᾰχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.* Il. γ, 292. Syn. *λαιμŏς, φᾰρυγξ.*

στŏμῐŏν, ου, τὸ, subst. (os) vid. *στŏμᾰ.*

στŏμῐŏν, ου, τὸ, subst. (fraenum) *γνώμῃ στŏμῐων ἄτἔρ εὐθύνων.* Aesch. P. V. 295. Syn. vid. *χᾰλινŏς.*

στŏμŏω, f. ώσω, v. (os obturo, acuo) *δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστŏμωμἔνῃ;* Eur. Iph. T. 288. Syn. *ὀξύνω, πᾰροξύνω, ἀποστŏμŏω.*

στομφάζω, v. (magnifice loquor) *ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντᾰς.* Arist. Vesp. 720. Syn. *ἀλαζŏνεῠŏμαι, κομπάζω, μἔγᾰλαυχἔω, ῠψηλŏλŏγἔω, καυχᾰŏμαι.*

στόμφαξ, ακŏς, ὁ et ἡ, adj. (grandiloquus) *ψόφου πλέων, ἀσύστᾰτον, στόμφακᾰ, κρημνŏποιŏν.* Arist. Nub. 1370. Syn. *κομπαστὴς, ἀλάζων, μἔγᾰληγŏρŏς, καυχητής.*

στŏμωσῐς, ἔως, ἡ, subst. (acumen) *πολλὴν ἔχον στŏμωσῐν.* Soph. Oed. R. 795.

στŏνᾰχἔω et *στŏνᾰχίζω*, v. (gemo) *νῦν δἔ δὴ οὐκἔτῐ μοὶ στŏνᾰχήσἔταῐ ἐξŏνŏμῆναι.* Hom. Hymn. 4, 253. Vid. Od. ι, 13. Syn. vid. *στἔνω.*

στŏνᾰχὴ, vid. *στἔναγμᾰ.*

στŏνŏεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (gemebundus) *στŏνŏεσσᾰ τἔ γῆρυς ὅμαυλŏς.* Soph. Oed. R. 187. Syn. *ἀγάστŏνŏς, γŏἔρŏς, πένθῐμŏς, στἔνακτŏς.*

στŏνŏς, ου, ὁ, subst. (gemitus) *στŏνων ἄῠτᾰς· σῠ τ', ὦ.* Aesch. Sept. c. Theb. 135. Syn. vid. *στἔναγμᾰ.*

στŏνυξ, ῠχŏς, ὁ, subst. (praeacuta cautes) *πετραίῳ στŏνῠχι χρίμψε σφῠρŏν.* Apoll. Rhod. 4, 1679.

στŏρἔω, στŏρνυμῐ, f. ἔσω, et *στρώννυμῐ*, f. *στρώσω*, v. (sterno) *στŏρἔσας θἔλω πρŏπίνειν.* Anacr. 4, 3. Vid. Eur. Suppl. 776.

στŏχάζŏμαι, v. (1. collineo ad scopum, 2. conjicio) *εὖ γε στŏχάζει, κἀπŏφράγνυσαι κῠκλῳ.* Soph. Antig. 241. Syn. *εὐστŏχἔω, οἶŏμαι, εἰκάζω.*

στŏχασμᾰ, ἄτŏς, τὸ, subst. (collineatio ad scopum) *οὐκ ἀγκῠλωτοῖς Θεσσᾰλῶν στŏχάσμᾰσῐν.* Eur. Bacch. 1194.

στραγγεύŏμαι, v. (tempus tero) *τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύŏμαι;* Arist. Nub. 131. Syn. *ἀνᾰβάλλω, δῐατρίβω.*

στραγγουρῐα, ας, ἡ, subst. (stranguria) *ἐξεῦρἔς ἄτἔχνως φάρμᾰκον στραγγουρῐας.* Arist. Vesp. 806.

στραγγουριάω, v. (stranguria laboro) *στραγγουριῶ γάρ, ἐχθὲς ἔφαγον καρδαμα.* Arist. Thesm. 622.

στράπτω, i. q. *ἀστράπτω*, v. (fulguro, fulgeo) *στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.* Soph. Oed. C. 1514. Syn. *ἀστράπτω, ἀποστράπτω, ἀπολάμπω.*

στρατάρχος, vid. *στρατηγός.*

στρατεία, ας, ἡ, subst. (expeditio militaris) *ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.* Eur. Iph. A. 495. Epith. *δυστυχεστάτη, ὀλέθριος, χιλιοναυς.*

στράτευμα, ατος, τὸ, *στρατιά*, ᾶς, ἡ, et *στρατός*, οῦ, ὁ, subst. (exercitus) *κατέσχ', Ἀχιλλεύς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικόν.* Eur. Hec. 38. Vid. Troad. 232. et Bacch. 1345. Syn. *στόλος, ἔξοδος, στρατόπεδον.* Epith. *ναυσίπορον, χιλιοναυν, βάρβαρον, εὐρύ, πολύ, ἄλιον, ἀεικέλιος, φιλοπτόλεμος, ὀλοός, ἀνήριθμον, κρατερός, ἀμείλιχος, ἀρήϊος.* Phr. *κῦμα χερσαῖον στρατοῦ.*

στρατεύω, v. (1. exercitum in expeditionem duco, 2. milito) *ξένος δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν.* Eur. Herc. f. 821.

στρατηγέω et *στρατηλατέω*, v. (exercitum duco) *δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή.* Eur. Androm. 39. Vid. Or. 709. Syn. *ἡγεμονεύω.*

στρατηγία, ας, ἡ, subst. (munus imperatorium, peritia imperatoria) *τὴν δ' ἐμὴν στατηγίαν.* Eur. Androm. 676. Syn. *ἡγεμόνευμα.*

στρατηγικῶς, adv. (imperatorie) *καὶ στρατηγικῶς.* Arist. Av. 361.

στρατήγιον, vid. *στρατόπεδον.*

στρατηγίς, ίδος, ἡ, adj. (praetoria) *καὶ δὴ 'πὶ δισσαις ἦν στρατηγίσιν πύλαις.* Soph. Aj. fl. 49. Syn. *στρατιῶτις.*

στρατηγίς, intell. *ἀρχή*, subst. (praetura, imperium) vid. Arist. Eccl. 830. et 865.

στρατηγός, *στρατάρχος* et *στρατηλάτης*, ου, ὁ, subst. (dux exercitus) *σφαλερὰ δ' οὐ φίλων στρατηγῶν κράτη.* Eur. Rhes. 132. Vid. Pind. Pyth. 6, 31. et Eur. Orest. 567. Syn. *ἀρχός, ἡγεμών.*

στρατιά, vid. *στράτευμα*, N. P. Il. β, 606.

στράτιος, ον, adj. (ad exercitum s. ad bellum pertinens, militari more) *μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.* Arist. Vesp. 616. Exp. *μέγα, φοβερόν.*

στρατιώτης, *στρατωνίδης*, ου, ὁ, et *στρατιῶτις*, ιδος, ἡ, subst. (miles, milites) *εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες.* Arist. Vesp. 965. Vid. Acharn. 596. et Aesch. Agam. 46. Syn. *ὁπλίτης, τευχηστής, αἰχμητής, ἀσπιστής, πολεμιστής, μαχητής.*

στρατιωτικός, ή, όν, adj. (militaris) *μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;* Arist. Pax. 527. Syn. *πολεμικός, μάχιμος.*

στρατόμαντις, εως, ὁ, subst. (augur exercitus) *κεῖνος δὲ στρατόμαντις ἰδών.* Aesch. Agam. 120.

Στρατονίκη, ης, ἡ, N. P. (Stratonice) *καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.* Arist. Thesm. 807.

στρᾰτŏπĕδŏν et *στρᾰτηγῐŏν*, *ου*, *τὸ*, subst. (castra, exercitus) *μέθεῖται στρᾰτος στρᾰτŏπĕδον λιπών*. Aesch. Sept. c. Theb. 79. Vid. Soph. Aj. fl. 721.

στρᾰτŏς, vid. *στρᾰτευμᾰ*.

στρᾰτŏω, v. (exercitum colloco) *οἵ ῥᾰ τŏτ' ἐστρᾰτŏωντŏ πὰρ' ὄχθας Σαγγᾰρίοιŏ*. Il. γ, 187. Syn. *σκηνŏω*.

στρᾰτωνίδης, vid. *στρᾰτῐώτης*.

στρĕβλη, *ης*, *ἡ*, subst. (instrumentum nauticum) *στρĕβλαισῐ ναυτῐκαῖσῐν ὡς πρŏσηγμĕνŏν*. Aesch. Suppl. 450.

στρĕβλŏς, *ἡ*, *ŏν*, adj. (detortus, tortuosus) *ἔλθωσι στρεβλοῖσῐ πᾰλαίσμᾰσῐν ἀντῐλŏγοῦντĕς*. Arist. Ran. 878. Syn. *στρεπτŏς*, *καμπῠλŏς*, *δύσκŏλŏς*, *σκŏλῐŏς*, *στρᾰβŏς*.

στρĕβλŏω, v. (torqueo, distorqueo) *ἐπῐ τοῦ τρŏχου γὰρ δεῖ σ' ἔχει στρĕβλούμĕνŏν*. Arist. Plut. 875. Syn. *στρĕφω*, *πᾰρᾰστρĕφω*, *δῐαστρĕφω*, *βᾰσᾰνίζω*, *αἰκίζω*.

στρεπταιγλŏς, *ἡ*, *ŏν*, adj. (fulgorem torquens, vox dithyramb. ab Aristoph. conficta) *στρεπταιγλᾶν δάιŏν ὁρμάν*. Arist. Nub. 334.

στρεπτŏς, *ἡ*, *ŏν*, adj. (tortus) *στρεπταῖς λύγοισῐ σῶμᾰ συμπĕπλεγμένους*. Eur. Cycl. 225. Syn. *στρĕβλŏς*.

στρεύγŏμαι, v. (paulatim tabesco) *ἢ δηθὰ στρεύγεσθαῐ ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ*. Od. μ, 351. Syn. *στραγγεύŏμαι*.

στρĕφĕδινĕω, v. (contorqueo) *στρĕφĕδίνηθεν δĕ οἱ ὄσσĕ*. Il. π, 792. Syn. *πĕριστρĕφω*, *πĕρῐδινĕω*, *δινĕω*, *τρŏχŏδινĕω*, *στρŏφŏδινĕω*.

στρĕφω, f. *ψω*, et Ion. imp. *στρέψασκŏν*, v. (verto) *κŏρας στρĕφουσᾰν*. Eur. Med. 1172. Vid. Il. σ, 546. Syn. *στρŏφĕω*, *μĕταστρĕφω*, *κῠλῐω*, *δινĕω*, *γνάμπτω*, *στρĕβλŏω*, *στρŏφᾰλίζω*, *στρωφᾰω*, *τρĕπω*, *στρŏβĕω*.

Στρεψῐᾰδης, *ου*, *ὁ*, N. P. (Strepsiades) *ποῦ Στρεψῐᾰδης; ἔξει*, *τὸν ἀσκάντην λᾰβών;* Arist. Nub. 633.

στρεψŏδῐκĕω, v. (jus perverto) *ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψŏδῐκῆσαι*, *καὶ τοὺς χρηστοὺς δῐŏλισθεῖν*. Arist. Nub. 433.

στρεψŏδῐκŏπᾰνουργῐα, *ας*, *ἡ*, subst. (versutia in pervertendis causis) *πῐκρὰν τᾰχ' ὄψει στρεψŏδῐκŏπᾰνουργῐαν*. Arist. Av. 1468.

στρηνὴς, *ĕŏς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (asper, acutus) *στρηνὲς δĕ πĕρὶ στῠφĕλη βρĕμεῖ ἀκτή*. Apoll. Rh. 2, 323. Syn. *τρᾰχῠς*. Exp. *ἀνᾰτĕτᾰμĕνŏς*, *καὶ μĕγᾰς*, *καὶ ὀξῠς*, *καὶ δῐᾰτŏρŏς*. Schol. in l. c.

στρῐβῐλῐκίγξ, subst. (ne nauci quidem) *οὐδ' ἂν στρῐβῐλῐκίγξ· ἀλλ' ἄπιὼν οἴμωζĕ ποι*. Arist. Acharn. 1035.

στρŏβĕω, v. (agito) *στρŏβεῖ*, *τᾰράσσων φροιμῐοισῐ φημῐοις*. Aesch. Agam. 1187. Syn. *κινĕω*, *στρĕφω*.

στρŏβιλŏς et *στρόμβŏς*, *ου*, *ὁ*, subst. (turbo) *εὐδαιμŏνεστĕρος φᾰνεῖ τῶν Καρκίνου στρŏβίλων*. Arist. Pax. 864. Vid. Aesch. P. V. 1120. Syn. *τρŏχŏς*.

στρŏβŏς, *ου*, *ὁ*, subst. (vertigo) *ᾤχοντ' ἄφαντοι*, *ποιμĕνος κᾰκοῦ στρŏβῳ*. Aesch. Agam. 640. Syn. *στρŏφŏς*, *στρŏφῐŏν*.

στρογγῠλŏς, *η*, *ŏν*, adj. (rotundus, globosus) *χᾰλᾰζαις*

στρογγύλαις ξυντρίψομεν. Arist. Nub. 1127. Syn. τροχοειδής, μηνοειδής, κυκλοτερής, ἔγκυκλος.

στρόμβος, vid. στρόβιλος.

στρουθίον, ου, τὸ, demin. v. στρουθός, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (passerculus, passer) Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον. Arist. Av. 1077. Vid. 877.

στροφάδες, vid. στροφάς.

στροφαῖος, α, ον, adj. (versutus) πάρα τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθε με. Arist. Plut. 1154. Syn. στρεβλός.

στρόφαλιγξ, ιγγος, ἡ, subst. (circumversio, gyrus) μειοτέρη γαρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι. Arat. 43. Syn. στρόμβος, στρόβος, συστροφή.

στροφαλίζω, v. (verto) τῇ δε πάρ' ἠλάκατα στροφάλιζετε. Od. σ, 314. Syn. vid. στρέφω.

στροφάς, άδος, ἡ, adj. (quae circumagitur, tortuosa) στροφάδες [1]) κέλευθοι. Soph. Trach. 131.

στροφεύς, έως, ὁ, subst. (cardo) 'έγω δε κάταχεασα τοῦ στροφέως ὕδωρ. Arist. Thesm. 487. Syn. στρόφιγξ.

στροφέω et στρωφάω, v. (verto) ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Arist. Pax. 175. Vid. Il. ν, 557. Syn. vid. στρέφω.

στροφή, ῆς, ἡ, subst. (1. versio, 2. strophe, 3. versutia) ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων. Eur. Herc. f. 927. Syn. τροπή, κάμπη, διαστροφή, ᾠδή.

στρόφιγξ, ιγγος, ἡ, subst. (1. cardo, 2. flexus) πῶλοι στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι. Eur. Phoen. 1142. Syn. στροφή, στροφεύς, περιφορά.

στρόφιον, ου, τὸ, subst. (zona, redimiculum) τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. Arist. Lys. 931. Syn. στρόφος, περίδεσμος.

Στρόφιος, ου, ὁ, N. P. (Strophius, pater Pyladis) Στρόφιος, ὁ Φωκεύς. Aesch. Agam. 854.

στρόφις, ιδος, ἡ, subst. (1. homo versutus, 2. laqueus) πλεκτὰς ἱμάντων στρόφιδας ἐξανήσομαι. Eur. Androm. 716. Syn. πλεκτάνη.

στροφοδινέομαι, v. (in gyros circumagor) στροφοδινοῦνται. Aesch. Agam. 50. Syn. vid. δινέω.

στρόφος, ου, ὁ, subst. (1. funiculus, 2. cingulus, 3. tormina intestinorum) στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Aesch. Sept. c. Theb. 869. Syn. στρόφιον. Epith. χρύσεος.

Στρυμόδωρος, ου, ὁ, N. P. (Strymodorus) τὴν Στρυμοδώρου Θρᾶτταν ἐκ τοῦ Φελλέως. Arist. Acharn. 273.

Στρυμόνιος, α, ον, adj. (Strymonius) οἷαι Στρυμονίου πελά-γους. Aesch. Pers. 874.

Στρυμών, όνος, ὁ, N. P. (Strymon, fluvius, qui separat Thraciam a Macedonia) ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος· θεοὺς δε τις. Aesch. Pers. 503. Phr. vid. Eur. Rhes. 345—350.

στρυφνός [2]), ἡ, όν, adj. (acerbus) στρυφνὸν καὶ πρίνινον

1) Στροφάδες vocabantur duae insulae prope Zacynthum. Vid. Apoll. Rhod. 2, 295. Hygin. fab. 19.

2) Secundum Draconem p. 83. υ semper longum erat.

ἦθος. Arist. Vesp. 872. Syn. σκληρὸς, χἄλεπὸς, στερεὸς, τραχὺς, ἄγριος.

στρῶμᾰ, ἄτὸς, τὸ, et στρωμνὴ, ῆς, ἡ, subst. (stratum, lectus) δάκνει μὲ δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων. Arist. Nub. 37. Vid. Eur. Phoen. 432. Syn. δέμνιον, κἄτάστρωμᾰ, εὐνὴ, κἄλυμμᾰ, λεκτρὸν, κοίτη.

στρώννυμῐ, vid. στὸρέω.

στρωτὸς, ἡ, ὸν, adj. (stratus) καὶ στρωτᾰ φέρεται λέκτρᾰ σώμᾰτος κενᾰ. Eur. Hel. 1260.

* στρωφᾰω, vid. στρὸφέω.

στῠγάνωρ, ὸρὸς, adj. (odio viros prosequens) ἵξει στῠγάνὸρ'. Aesch. P. V. 749.

στῠγερὸς et στυγνὸς, ἡ, ὸν, adj. (invisus, tristis) ἄλὸχῳ τε σᾷ στῠγερὸν θᾶνᾰτὸν. Eur. Med. 990. Vid. Hipp. 770. Syn. στῠγητὸς, ἀπεχθὴς, μισητὸς, γὸερὸς, λυπηρὸς, σκῡθρωπὸς, χἄλεπὸς, ἐπιφθὸνὸς.

στῠγερώπης, εὸς, ὁ et ἡ, adj. (torvo adspectu adspiciens) ὁμαρτήσει στῠγερώπης. Hes. Op. 194. Syn. σκῡθρωπὸς, στῠγερὸς.

στῠγερῶς, adv. (horreudum vel tristem in modum) ἤ κέν τις στῠγερῶς. Apoll. Rh. 2, 18. Syn. φὸβερῶς, χἄλεπῶς, ἐπιπὸνως.

στῠγέω, f. ήσω et στύξω, 2. aor. ἔστῠγὸν, v. (odio prosequor) χῶσοι στῠγοῦσῐν ἀνὸσίους μιάστὸρᾰς. Eur. Electr. 683. Syn. ἀποστῠγέω, μισέω, ἀπεχθαίρω, ἐχθραίνω, δυσχεραίνω.

στῠγημᾰ, ἄτὸς, τὸ, subst. (quod aliquis odio habet) στίλβει νὸσώδεις ἀστρᾰπᾰς, στῠγημ' ἐμὸν. Eur. Orest. 474. Syn. vid. στῠγὸς.

στῠγητὸς, ἡ, ὸν, adj. (odio dignus) Ἥρα στῠγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται; Aesch. P. V. 612. Syn. vid. στῠγερὸς.

Στῠγῐὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (Stygius) Ζεὺς μειλίσσων Στῠγίους. Eur. Hel. 1338.

στῠγνὸς, vid. στῠγερὸς.

στῠγὸς, εὸς, τὸ, subst. (odium) ὦ θεὸμᾰνὲς τε, καὶ θεῶν μέγα στῠγὸς. Aesch. Sept. c. Theb. 650. Syn. μῖσὸς, στῠγημᾰ.

στῦλὸς, ου, ὁ, subst. (1. columna, 2. fulcrum) κὸμῶντᾰ κισσῷ, στῦλὸν Εὐίου θεοῦ. Eur. fr. Antiop. 32, 2. Syn. κίων, στήλη.

Στυμφαιῐδες, ων, αἱ, adj. (Stymphaeïdes) καὶ εἰ Στυμφαιῐδες εἰεν. Call. 3, 180. Exp. ἠπειρωτικαί.

Στυμφᾰλῐδες, ων, αἱ, adj. (Stymphalides) πλωῐδᾰς ὄρνιθας Στυμφαλῐδας. Apoll. Rhod. 2, 1055.

Στύμφηλὸς, ου, ἡ, N. P. (Stymphalus) Στύμφηλόν τ' εἶχὸν. Il. β, 608.

Στὺξ, ῠγὸς, ἡ, N. P. (Styx, flumen inferorum) Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στῠγὸς ὕδᾰτὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Od. κ, 514. Epith. ῥιγίστη, ὀπῖδνὸτάτη, ἄφθῐτὸς, ὠκεᾰνειᾰ, κελαινᾰ.

στῠπὸς, εὸς, τὸ, subst. (stipes, caudex) ἔσκε δε τι στῐβᾰρὸν στῠπὸς. Apoll. Rhod. 1, 1117. Syn. πρέμνὸν, στελεχὸς, κορμὸς. Epith. ἠερὸμηκες.

στυππειὸπώλης, ου, ὁ, subst. (lini venditor) ὡς πρῶτᾰ μὲν στυππειὸπώλης γίνεται. Arist. Equit. 129.

Στῠρᾰ, ων, τὰ, N. P. (Styra, urbs Euboeae) ἠδ' οἳ Στῠρᾰ ναιἔτᾰασκὄν. Il. β, 539.

στυφἔδᾰνὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (decrepitus) ὦ οὗτὸς, οὗτος, στυφἔδᾰνἔ, καὶ χοιρὂθλιψ. Arist. Vesp. 1364. Alii τυφ. cf. Toup. in Suid. III, 142.

στῠφἔλίζω, f. ξω, v. (1. disjicio, 2. coërceo, 3. verberibus incesso) ἄλλοις ἐπἔνώμα στῠφἔλίζων. Soph. Antig. 139. Syn. ὠθἔω, ἀναστρἔφω, προπηλᾰκίζω, λοιδὂρἔω, κᾰκὂω, ὀνειδίζω.

στῠφἔλισμὂς, οῠ, ὁ, subst. (injuria, contumelia) ὀργὰς ὑμῶν ἠνἔσχἔτὂ καὶ στῠφἔλισμούς. Arist. Eq. 534. Syn. λοιδὂρῐα, ὕβρῐς, μέμψῐς, ὀνειδισμὂς, λώβη.

στῠφἔλὂς et στῠφλὂς, ἡ, ὂν, adj. (asper, durus) vid. στρηνής. Syn. τραχῠς, σκληρὂς, τᾰρᾰχώδης, στερρὂς.

στῠφὂκομπὂς, ου, ὁ et ἡ, subst. (cothurnix quaedam) ὑπὸ στῠφὂκόμπου τὴν κἔφᾰλὴν πἔπληγμἔνω. Arist. Av. 1299.

στύω, v. (tentigine laboro) κἀγὼ κᾰθεύδειν βουλὂμαι, καὶ στῠὂμαι. Arist. Acharn. 1220.

στωμῠλἔὂμαι, στωμῠλἔὺὂμαι, στωμύλλω et στωμυλλᾰὂμαι, v. (loquax sum, nugor) ἃ στωμῠλεῖται. Arist. Eq. 1376. Vid. Pax. 994. et Thesm. 1083. Syn. φλῠαρἔω, κὂλᾰκεύω.

στωμῠλῐα, ας, ἡ, et στώμυλμᾰ, ᾰτὂς, τὸ, subst. (loquacitas) καὶ στωμῠλῐαν ἐδἶδαξᾰς. Arist. Ran. 1100. 973. Syn. λᾰλῐᾰ, ἀδὂλεσχῐα, φλῠαρῐα, ἀγχῐνοιᾰ, πᾰνουργῐα.

στωμῠλῐὂσυλλεκτᾰδης et στωμῠλὂς, ου, ὁ, subst. (qui fabulas colligit, homo garrulus, nugator) οὐ δή μἔ ταῦτ', ὦ στωμῠλῐὂσυλλεκτᾰδη. Arist. Ran. 841. Vid. Acharn. 428. Syn. ἀδὂλεσχὂς, λᾰλὂς, φλῠαρὂς, εὐτρᾰπἔλὂς.

σῠ, σοῦ, et Dor. τύνη, pronom. (tu) ἀλλ' εἰς κᾰλὸν σῠ τ' εἶπᾰς. Soph. Oed. R. 78.

Σῠβᾰρίζω, v. (Sybaritico more vivo) Σῠβᾰρίζειν. Arist. Pax. 343. Syn. τρῠφάω.

Σῠβᾰρῐς, ἔως, ἡ, N. P. (Sybaris, urbs prope Tarentum) ἄκουἔ, μὴ φεῦγ'· ἐν Σῠβᾰρει γῠνη πὂτἔ. Arist. Vesp. 1435.

Σῠβᾰρίτης, Σῠβαρτης, ου, ὁ, et Σῠβᾰρῖτῐς, ῐδὂς, ἡ, N. P. (Sybarita) ἀνὴρ Σῠβᾰρίτης ἐξἔπἔσἔν ἐξ ἅρμᾰτὂς. Arist. Vesp. 1427. Vid. Theocr. 5, 5. et 126.

Σῠβᾰριτῐκὂς, ἡ, ὂν, adj. (Sybariticus) Αἰσωπῐκὸν γἔλοιὂν, ἢ Σῠβᾰριτῐκὂν. Arist. Vesp. 1259.

συβίνη, ης, ἡ, subst. (theca ex corio suillo confecta) ἀλλᾰ τὂ συβίνην λᾰβἔ. Arist. Thesm. 1197.

σῠβὂσιὂν, ου, τὸ, subst. (grex suum) τόσσᾰ συῶν σῠβὂσιᾰ. Od. ξ, 101.

σῠβώτης et σῠφορβὂς, οῦ, ὁ, subst. (subulcus) τοῖσῐ δἔ μύθων ἦρχἔ σῠβώτης. Od. ρ, 184. Vid. φ, 282. Syn. ὑφορβὂς.

σύγγᾰμὂς, ου, ὁ et ἡ, subst. (conjux) καὶ ξυγγᾰμοισῐ δυσμἔνὲς μᾰλιστ' ἀεί. Eur. Andr. 182. Syn. σῠνάωρ, σῠνάὂρὂς, σύζῠγὂς, σῠνευνὂς, σῠνοικῶν, σύλλεκτρὂς, συγκοίτης, γᾰμἔτης, κηδεστής.

συγγείτων, ὂνὂς, adj. (vicinus) ξυγγείτὂν' οἰκῶν αἰᾶν. Eur. Suppl. 396. Syn. σύγχορτὂς, γείτων, πλησῐὂχωρὂς.

συγγελάω, f. άσω, v. (una rideo) ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον. Eur. fr. Erechth. 2, 22.

συγγένεια, ας, ἡ, subst. (cognatio) ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. Eur. Orest. 724. Syn. κῆδος, κήδευμα.

συγγενέτειρα, ας, ἡ, subst. (communis mater vel soror) κλεινῶν ξυγγενέτειρ' ἀδελφῶν. Eur. Electr. 746.

συγγενής, έος, et σύγγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. (cognatus) ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεόν. Aesch. P. V. 14. Vid. Eur. Hipp. 1376. Syn. ὁμογενής, ὅμαιμος, σύγγονος.

συγγενῶς, adv. (more consanguineo) συγγενῶς δύστηνος ὤν. Eur. Herc. f. 1284.

συγγέωργος, ου, ὁ, subst. (socius in agro colendo) καὶ συγγεώργους καλέσον. Arist. Plut. 223.

συγγηθέω, v. (una gaudeo) καὶ ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς. Eur. Hel. 726. Syn. συγχαίρω, συνήδομαι.

συγγίνομαι, v. (una sum) πάντων μέγιστω, Ζηνί, συγγένοιτό μοι. Aesch. Choeph. 239. Syn. συμμάχομαι, συνεργέω, σύνειμι, συνουσιάζω, συμπράσσω, συμπαραστατέω, συνομιλέω.

συγγινώσκω, f. γνώσομαι, v. (ignosco) συγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις. Eur. Andr. 832. Syn. συγχωρέω, συγγνώμην ἔχω, φείδομαι.

σύγγνοια, ας, συγγνώμη, ης, et συγγνωμοσύνη, ης, ἡ, subst. (venia) ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε. Soph. Antig. 66. Vid. Arist. Vesp. 367. et Soph. Trach. 1267. Syn. ἄφεσις, χάρις, ἄνεσις.

συγγνώμων, ονος, adj. (facilis in danda venia) ξυγγνώμον' εἶναι. Eur. Med. 866. Syn. ἐλεήμων, οἰκτίρμων.

σύγγνωστος, η, ον, adj. (ignoscendus) ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακά. Eur. Hec. 1089.

συγγογγύλίζω, f. ίσω, v. (contorqueo) ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας. Arist. Lys. 974. Syn. μεταστρέφω.

σύγγονος, vid. συγγενής.

συγγραφεύς, έως, ὁ, subst. (conscriptor) τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητήν. Arist. Acharn. 1151. Syn. λογογράφος, γραφεύς.

συγγράφω, f. ψω, v. (conscribo) τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως ξυγγράψομαι. Arist. Thesm. 432.

συγκαθαρμόζω, f. όσω, v. (concinno) πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. Soph. Aj. fl. 922.

συγκαθελκύω, v. (una deorsum traho) Διὸς θέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται. Aesch. Sept. c. Theb. 610.

συγκαθεύδω, v. (una dormio) τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι. Arist. Eccl. 1001. Syn. συγκαταδαρθέω, συγκοιμάομαι, συνεύδω, συνευνάζομαι, παρακαθεύδω, συγκοιτάζομαι.

συγκάθημαι, v. (consideo) ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα. Arist. Vesp. 32. Syn. παρέζομαι, συνθακέω, συνεδρεύω, συνεδριάομαι.

συγκαθίημι, f. ήσω, v. (una demitto) καὶ ξυγκαθήσω κόσμον ἐν ταυτῷ σκάφει. Eur. Hel. 1067.

συγκαθίστημι, f. ήσω, v. (una constituo) γυναῖκες αἵδε

συγκᾰθίσταιντ' ἂν νόσον. Eur. Hipp. 294. Syn. κᾰθίστημῐ, διᾰτίθημι, ἱδρύω, ἀνορθόω, συντάττω.

συγκᾰλέω, f. έσω, v. (convoco) ἐγὼ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους. Aesch. Suppl. 526. Syn. κᾰλέω, οὔνᾰγω, σῠνᾰγείρω.

συγκᾰλυμμός, οῦ, ὁ, subst. (velamen) τίς ὁ συγκᾰλυμμός; Arist. Av. 1496. Syn. vid. κᾰλυμμᾰ.

συγκᾰλυπτέος, α, ον, adj. (contegendus) ἀλλᾰ συγκᾰλυπτέος. Aesch. P. V. 532. Syn. κᾰλυπτέος.

συγκᾰλυπτός, ή, όν, adj. (contectus) κνίσῃ τε κῶλα συγκᾰλυπτᾰ. Aesch. P. V. 505. Syn. ἐπηρεφής.

συγκᾰλύπτω, v. (contego) ἃ συγκᾰλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ. Eur. Phoen. 886. Syn. πέρικᾰλύπτω, κᾰτᾰκᾰλύπτω, κρύπτω, πέριστέλλω.

συγκάμνω et σῠνᾰπὸκάμνω, v. (1. simul laboro, 2. adjuvo) ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων. Aesch. P. V. 1095. Vid. Eur. Iph. T. 1347. Syn. συμμοχθέω, σῠνέργᾰζὸμαι, συμπὸνέω, συσπεύδω, σῠνᾰρήγω, συμπράσσω, σῠνεκκὸμίζω.

συγκᾰσίγνητη, ης, ἡ, et σύγκᾰσις, εως, ὁ et ἡ, subst. (qui una frater vel soror est) ὦ ξυγκᾰσιγνήτη τε, κὰκ ταὐτοῦ πᾰτρός. Eur. Iph. T. 801. Vid. Alcest. 421. Syn. αὐτὸκᾰσίγνητὸς, αὐτᾰδελφὸς, σῦνὸμαίμων, σύγγὸνὸς.

συγκᾰτᾰβαίνω, f. βήσὸμαι, v. (una descendo) οὕτω μοῖρᾰ τε συγκᾰτέβα. Aesch. Eum. 1049. Syn. σῠνέξειμῐ, προσκᾰτᾰβαίνω.

συγκᾰτᾰγω, f. ξω, v. (una deduco) ἢ τὸν τύραννον ξυγκᾰτᾰγειν, ἢ παιδίον. Arist. Thesm. 339.

συγκᾰτᾰδαρθέω, v. (una dormio) ἀλλ' ἔξεσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκᾰτᾰδαρθεῖν. Syn. vid. συγκᾰθεύδω.

συγκᾰταζεύγνυμῐ, f. ζεύξω, v. (conjungo) ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ ξυγκᾰτέζευκται κᾰκῇ. Soph. Aj. fl. 123. Syn. κᾰταζεύγνυμῐ.

συγκᾰταίθω et συμφλέγω, v. (comburo) θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτὸ συγκᾰτήθὸμεν. Soph. Antig. 1202. Vid. Theocr. 22, 211. Syn. κᾰτᾰκαίω.

συγκᾰτᾰκειμαι, v. (una jaceo) τοῖς ἀνδράσῐ συγκᾰτᾰκεῖσθαι. Arist. Equit. 612. Syn. πρόσκειμαι, σύγκειμαι, συγκᾰτᾰκλίνὸμαι, πᾰρᾰκειμαι, λέχους κοινωνέω.

συγκᾰτᾰκλίνω et συγκλίνω, f. ινῶ, v. (accumbere facio) ταύτην ὅτ' ἔγᾰμουν, ξυγκᾰτεκλινὸμην ἐγώ. Arist. Nub. 49. Vid. Eur. Alcest. 1109.

συγκᾰτακτείνω et συγκᾰτάκτημῐ, v. (una interficio) καὶ ξυγκᾰτέκτᾰνον γᾰρ. Eur. Or. 1088. Syn. συμφὸνεύω, συγκᾰτεργάζὸμαι, συσφάττω.

συγκᾰτᾰμίγνυμῐ, vid. συμμίγνυμῐ.

συγκᾰτασκάπτω, f. ψω, v. (una diruo) ξυγκᾰτασκάψων δ' ἐγώ. Eur. Rhes. 392. Syn. σῠναιρέω, συνδιαφθείρω.

συγκᾰτεργάζὸμαι, v. (una conficio) λυσσάδῐ συγκᾰτειργάσω μοίρᾳ. Eur. Herc. f. 1018. Syn. συγκᾰτακτείνω.

συγκᾰτεύχὸμαι et σῠνεύχὸμαι, v. (una precor) ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτᾰ συγκᾰτηυξᾰμην. Soph. Antig. 1336. Vid. Eur. Hel. 646.

συγκᾰτοικέω, vid. συνναίω.

συγκᾰτοικίζω, f. ῐσω, v. (colloco) *ἄφθογγᾰ δ' αὐταῖς ξυγκᾰτοικίζειν δάκη.* Eur. Hipp. 642. Syn. *κᾰτοικίζω.*

συγκᾰτοικτίζω, f. ῐῶ, v. (commisereor) *τᾰ δ' οἶᾰ πάσχω συγκᾰτοικτῐουμένη.* Soph. Trach. 535. Syn. *σῠναλγέω, συγκλάω, συμπάσχω, συλλυπέω.*

σύγκειμαι, v. (1. una positus sum, 2. consto) *δῐβαμὸς εἰμὶ· τῇδε συγκεῖται δόλὸς.* Eur. Rhes. 215. Syn. vid. *συγκᾰτάκειμαι.*

συγκελεύω, f. σω, v. (una jubeo vel hortor) *ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θᾰνουμένην;* Eur. Iph. A. 892. Syn. *συμπᾰραινέω.*

συγκεράννυμῐ et *συγκίρνημῐ*, v. (commisceo) *παίδων ὅπως νῷν σπέρμᾰ συγκραθήσεται.* Eur. Ion. 409. Vid. Arist. Eccl. 836. Syn. vid. *συμμίγνυμῐ.*

συγκλᾰω, f. ᾰσω, v. (confringo) *καὶ κλήμᾰθ' ὑπὸθου ξυγκλᾰσασᾰ τέττᾰρᾰ.* Arist. Eccl. 1031. Syn. *σῠνᾰράσσω, συνθλᾰω, συνθραύω, συντρίβω, ἀπῠτρίβω.*

συγκλείω et *συγκλῄζω*, f. σω, v. (concludo) *οὐχῐ συγκλείσεις στὸμᾰ;* Eur. Hipp. 500. Vid. Ion. 244. Syn. *κᾰτᾰκλείω, κᾰθείργω, σύνείργω.*

σύγκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (consors) *ξύγκληρὸν ἐλθόντες χθὸνᾰ.* Eur. Heracl. 32. Syn. *μετὸχὸς.*

σύγκλητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (convocatus) *τᾰδε κᾰτ' οἴκους κλῠουσᾰ, συγκλήτου.* Eur. Iph. A. 301.

συγκλῐνὴς, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (prope accubans) *τὸ συγκλῐνὲς ἔπ' Αἴαντῐ.* Arist. Ran. 1294.

συγκλίνω, vid. *συγκᾰτᾰκλίνω.*

συγκλὸνέω, v. (conturbo) *σῠνεκλὸνέον γᾰρ ὀϊστοί.* Il. ν, 722. Syn. *συντᾰράσσω, συγκρούω.*

συγκοιμᾰὸμαι, v. (una dormio) *αὕτη δῐπους λέαινᾰ, συγκοιμωμένη.* Aesch. Agam. 1229. Syn. vid. *συγκᾰθεύδω.*

συγκοίμημᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (concubitus) *ὦ γενναῖᾰ συγκοιμήμᾰτᾰ.* Eur. Androm. 1262. Syn. *σῠνουσῐα.*

σύγκοιτὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. (consors lecti) *τὸν δὲ σύγκοιτον γλῠκῠν.* Pind. Pyth. 9, 42. Syn. *σῠνευνὸς, ὁμευνέτῐς, σύλλεκτρᾰς.*

συγκολλᾰω, v. (1. conglutino, 2. compono) *καὶ μαρτῠρίας ξῠνεκόλλων.* Arist. Vesp. 1036. Syn. *σῠναρμόζω, σῠνίστημῐ, συντῐθημῐ, συγκάπτω, προσκολλᾰὸμαι.*

συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, subst. (consarcinator) *βδελῠρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητής.* Arist. Nub. 446. Syn. *σῠναρμοστής.*

συγκόλλως, adv. (apte) *καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντᾰ συγκόλλως ἐμοί.* Aesch. Suppl. 316. Syn. *ἁρμὸδῐως, πρὸσηκόντως.*

συγκὸμίζω, v. (conveho) *μὴ ξυγκὸμίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.* Soph. Aj. fl. 1048. Syn. *ἐκκὸμίζω, ἐκφὸρέω, κηδεύω, σύνεκκὸμίζω, σῠνεκφέρω.*

συγκόπτω, v. (concido) *καὶ δῐδὸμεν αὐτοῖς προῖκᾰ συγκεκόφθαι.* Arist. Nub. 1426.

σύγκρασῐς, ἔως, ἡ, subst. (commistio) *ἀλλ' ἐστῐ τις σύγκρασῐς, ὥστ' ἔχειν κᾰλῶς.* Eur. fr. Aeol. 6. Syn. *σύμμιξις, ἐπῐμιξῐς.*

σύγκρατŏς, η, ŏν, adj. (commistus) *καὶ μὴν ἔσŏρῶ τŏδĕ σύγκρατŏν*. Eur. Androm. 494.

συγκρᾰτύνω, f. *ῠνῶ*, v. (commolior) *δρῠΐνους ξυγκρᾰτύνουσαι κλᾰδους*. Eur. Bacch. 1092.

συγκρίνω, f. *ῐνῶ*, v. (secerno) *συγκρίνας· τὼς σῖγĕ φῠὴν ἄϊδηλοῐ ἕποντŏ*. Apoll. Rhod. 4, 681. Syn. *δῐᾰκρῐνω, ἐκκρίνω, ἐκλĕγω*.

συγκρŏτĕω, v. (collido) *καὶ ξυγκρŏτοῦσῐν ἄνδρĕς αὔτ' ἐκεῖθĕν αὖ*. Arist. Equit. 469. Syn. *συγκρούω, συμπλᾰτᾰγĕω, σῠνᾰγω, συγκᾰθίστημῐ, συσκευάζω*.

συγκρούω, v. (complodo) *ὁ χŏρος δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας*. Arist. Pax. 1061. Syn. *συγκρŏτĕω, συμβάλλω, σῠνάπτω, σῠνᾰράττω, σῠνωθĕω*.

συγκρύπτω, f. *ψω*, v. (celo) *τάσδĕ συγκρύψαι τᾰδĕ*. Eur. Iph. T. 1053. Syn. *συγκᾰλύπτω, κρύπτω, κᾰλύπτω*.

συγκῠκᾰω, v. (commisceo) *ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξῠνĕκῠκα τὴν Ἑλλᾰδᾰ*. Arist. Acharn. 530. Syn. vid. *συμμίγνυμῐ*.

συγκῠναγŏς, σῦ, ὁ et *ἡ*, subst. (venationis socius) *ὦ ξυγκῠναγĕ, καὶ ξῠνεκτρᾰφεὶς ἐμοί*. Eur. Iph. T. 710. Syn. *συνθηρευτής*.

συγκύπτω, v. (simul inclino) *τᾰ δĕ συγκύπτονθ' ἅμᾰ βληχᾶται*. Arist. Vesp. 570. Syn. *συγκλίνω, ῠπŏκύπτω, συγκάμπτω*.

συγκύρω, f. *ρσω*, v. (evenio) *σῠνĕκυρσ' ἀδŏκητŏς ἀδŏνά;* Eur. Ion. 1447. Syn. *συντυγχᾰνω, ἐμπίπτω, συμβαίνω, ἐπῐτυγχᾰνω*.

συγκωμάζω, f. *σω*, Dor. *ξῶ*, v. (simul comessor) *ἔνθᾰ συγκωμάξᾰτ', ἐγγῠάσŏμαι*. Pind. Ol. 11, 16. Syn. *συγχŏρεύω, μĕτᾰδαίνῠμαι, σῠνευωχĕω, συμπίνω*.

σύγκωμŏς, σου, ὁ et *ἡ*, subst. (socius comessationis) *σύγκωμĕ, νυκτŏπĕρῐπλᾰνητĕ*. Arist. Acharn. 263.

συγχαίρω, v. (una gaudeo) *καὶ πάντᾰ λĕὼν ξυγχαίρειν, κἀπῐκĕλεύειν*. Arist. Pax. 1317. Syn. *συνήδŏμαι, ἐπῐχαίρω, ἐπῐγηθĕω*.

συγχειμάζω, v. (una in hibernis sum) *καὶ ταῦτᾰ σῠνĕχειμάζĕτŏ*. Arist. Plut. 848.

συγχĕω, f. *εύσω*, 1. aor. *ἔχĕᾰ* et *ἔχευᾰ*, v. (1. commisceo, 2. confundo, 3. moerore adficio) *καὶ ταυτᾰ πᾰλιν γράμμᾰτᾰ συγχεῖς*. Eur. Iph. A. 37. Syn. *συμμίγνυμῐ, συγκῠκᾰω, συντᾰράσσω, συγκĕράννυμῐ*.

συγχŏρεύω, v. (una choreas exerceo) *λᾰβοῦσᾰ συγχŏρευσŏν*. Arist. Av. 1761. Syn. *συγκωμάζω*.

σύγχορτŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (conterminus) *χθŏνᾰ σύγχορτον Σῠρίᾳ φεύγŏμĕν*. Aesch. Suppl. 6. Syn. *ὅμŏρŏς, γείτων, πλησῐŏχωρŏς*.

σύγχῠσῐς, ĕως, ἡ, subst. (confusio) *ὡς δ' ἄνολβŏν εἶχĕς ὄμμᾰ, σύγχῠσίν τĕ, μὴ νĕων*. Eur. Iph. A. 354. Syn. *τᾰρᾰχή*. Epith. *πῐκρά*.

συγχώννυμῐ, f. *ώσω*, v. (aggere communio) *ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρᾰνῐων*. Aesch. P. V. 1085.

συγχωρĕω, f. *ήσω*, v. (concedo) *ἢ καὶ τῠραννος ταῦτᾰ*

συγχωρήσεται; Eur. Iph. T. 742. Syn. ὑπείχω, μεθίημι, σύμφημι, πᾰρᾰχωρέω, συγγινώσκω, συμφωνέω.

συγχωρητέος, α, ον, adj. verb. (concedendus) χρῄζει γᾰρ ἡμῖν δ'οὐχὶ συγχωρητέᾰ. Soph. Oed. C. 1426. Syn. σύγγνωστος.

σύδην, adv. (tumultuose) νέων δε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην. Aesch. Pers. 486. Syn. τᾰχέως, μίγδᾰ.

Σῠέννεσις, εως, ὁ, N. P. (Syennesis) Σῠέννεσίς τε, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Aesch. Pers. 332.

συζεύγνυμῐ, f. ζεύξω, v. (conjungo) φίλαι γῠναῖκες, τίνι πότμῳ σῠνεζῠγην; Eur. Hel. 254. Syn. σῠνάπτω, συντίθημι, συγκολλᾰω.

συζῠγία est subst. Eur. Hipp. 1128. a

συζῠγίος, α, ον, adj. (conjugalis) ἰὼ, ἰὼ, συζῠγίαι χᾰρῐτες. Eur. Hipp. 1142.

σύζῠγος, ου, ὁ et ἡ, subst. (conjux) ἐὰν δε σύζῠγον λᾰβω τινᾰ. Arist. Plut. 945. Syn. σύγγᾰμος, ὁμόγᾰμος.

σύζωμᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (cingulum) τί σοι περαίνει μηχᾰνὴ συζωμᾰτων; Aesch. Suppl. 471. Syn. ζώνη, ζῶμᾰ.

συζώννυμῐ, f. ζώσω, v. (accingo) ξύζωσον ᾰνῠσας. Arist. Thesm. 255. Syn. ᾰναζώννυμῐ.

συκάζω et συκολογέω, v. (ficus lego) γλώτ-ταισι, συκάζουσί τε. Arist. Av. 1699. Vid. Pax. 1347. Syn. σῦκᾰ τρυγᾰω.

συκέη et συκῆ, ῆς, ἡ, subst. (ficus) συκέας (Spond.) τεσσᾰρᾰκοντᾰ. Od. ω, 340. Epith. γλῠκερὰ, ἄγρια, μελαινᾰ, δίφορος, εὔκαρπος.

συκίδιον, ου, τὸ, subst. (ficus) καὶ τᾰ νεᾰ συκίδιᾰ. Arist. Pax. 598.

σύκινος, η, ον, adj. (ficulnus) καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν. Arist. Plut. 946.

συκίς, ίδος, ἡ, subst. (plantarium ficuum) εἶτᾰ πᾰρᾰ τόνδε νεᾰ μοσχίδιᾰ συκίδων. Arist. Acharn. 996.

συκολογέω, vid. συκάζω.

σῦκον, ου, τὸ, subst. (1. ficus, fructus, 2. ficosus tumor) τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. Arist. Pax. 1349. Syn. συκέη, συκῆ.

συκοπέδιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ficulneos calceos gestans, vox comica notans sycophantam) πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε. Arist. Equit. 529.

συκοφαντέω, v. (falso calumnior) συκοφαντήσειν τινᾰ. Arist. Vesp. 1196. Syn. διᾰβάλλω, λοιδορέω, ὀνειδίζω.

συκοφάντης, ου, ὁ, et συκοφαντρία, ας, ἡ, subst. (sycophanta) καὶ συκοφάντης. Arist. Av. 1423. Vid. Plut. 971.

συκοφαντία, ας, ἡ, subst. (calumniosa delatio) ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Arist. Equit. 437.

συκοφαντρία, vid. συκοφάντης.

συλᾰω, συλεύω et σκυλεύω, v. (1. spolio, 2. eripio) τεκνων μοι μή τι συλᾶται βίος; Eur. Hipp. 799. Vid. Il. ω, 436. et Eur. Phoen. 1432. Syn. ᾰποσυλᾰω, ᾰποστερέω, ᾰφαιρέω, ἐρημόω.

συλήτωρ, ορος, ὁ, et συλήτειρᾰ, ας, ἡ, subst. (praedator)

οὐ γὰρ ξένουμαι τοὺς θἔῶν συλῆτὅρᾶς. Aesch. Suppl. 934. Vid. Eur. Herc. f. 377. Syn. λῃϊστης, ληστρῐς.

συλλᾰβή, ῆς, ἡ, subst. (1. syllaba, 2. plica) ῎ᾰφωνᾰ καὶ Σφωνοῦντᾰ συλλᾰβὰς τῐθείς. Eur. fr. Palam. 2, 2.

συλλαμβᾰνω, f. λήψω, v. (1. comprehendo, 2. cum dat. adjuvo) τῷ γὰρ πὄνοῦντῐ καὶ θἔὸς ξυλλαμβᾰνει. Eur. fr. Tem. 3. Syn. λαμβᾰνω, συμμάρπτω, συνᾰλίσκω, συμπὄνἔω, συγκάμνω, συμβὄηθἔω.

συλλἔγω, f. ξω, v. (colligo) ῾ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλἔγων ἐπύλλῐᾰ. Arist. Acharn. 397. Syn. σῠνᾰθροίζω, σῠνᾰγω, σῠνᾰγείρω, σῠναιρἔω, θησαυρίζω.

συλλήβδην, adv. (summatim) ὡς ἄγᾰθᾰ συλλήβδην ἅπαντᾰ σοι φἔρω. Arist. Plut. 646. Syn. συντὄμως, ἁπλῶς, ὅλως, βρᾰχἔως.

συλλήπτωρ, ὅρὄς, ὁ, subst. (adjutor) σῠ γάρ μοι τοῦδἔ συλλήπτωρ πὄνου. Eur. Iph. T. 95. Syn. σῠνεργὄς, σῠνᾰρωγὄς, σύμμᾰχὄς, συμβὄηθὄς, ἀλεξητήρ.

συλλὄγή, ῆς, ἡ, subst. (collectio) οὔτ' ἐν γἔνείου ξυλλὄγῇ τρῐχώμᾰτὄς. Aesch. Sept. c. Theb. 663. Syn. ἄθροισμᾰ, σῠναξῐς.

σύλλὄγὄς, ου, ὁ, subst. (concio) ῎ἔρις γὰρ ἐν θἔοῖς σύλλὄγός τἔ σοῦ πἔρῐ. Eur. Hel. 877. Syn. σῠνὄδὄς, ὁμήγῠρῐς, ἐκκλησῐα, ἄθροισῐς, πᾰνήγῠρῐς.

συλλύω, f. ύσω, v. (una solvo, concilio) εἰ μὴ ξῠνάψων, ἀλλᾰ συλλύσων πᾰρει. Soph. Aj. fl. 1317. Syn. δῐᾰλύω, σῠναλλάσσω, λύω.

συμβαίνω, f. βήσὄμαι, v. (1. accedo, 2. convenio, 3. consentio) ῎ἴσως ἅπαντᾰ συμβαίη κᾰλῶς. Eur. Iph. T. 1056. Syn. σῠνἔρχὄμαι, συγγίνὄμαι, συγχωρἔω, ἐντυγχᾰνω, συμβάλλω, συμφωνἔω, συντῐθἔμαι.

συμβακχεύω, v. (una bacchor) πᾶν δἔ σῠνἔβάκχευσ' ὄρὄς. Eur. Bacch. 715.

σύμβακχὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui una cum aliis bacchatur) ὦ τἔκνὄν, ὦ ξύμβακχἔ Κασάνδρα θἔοῖς. Eur. Troad. 502. Syn. vid. Βάκχη.

συμβάλλω, f. ᾰλῶ, v. (1. comparo, 2. congredior, 3. compono) αἰσχρὸν δἔ μοι γυναιξῐ συμβάλλειν λὄγους. Eur. Iph. A. 830. Syn. συμφἔρω, συλλἔγω, σύνάπτω, συντάσσω, συμβαίνω, δῐᾰκρίνω, σῠνεισφἔρω.

σύμβᾰσῐς et συμβῐβᾰσῐς, ἔως, ἡ, subst. (compositio) Ἐτἔὄκλἔους τἔ σύμβᾰσιν ποῐουμἔνου. Eur. Suppl. 749. Syn. σῠνημὄσῠνη, κᾰταλλᾰγή, σῠναλλᾰγή, ὁμὄλὄγία, ξυνθήκη.

συμβὄλαιὄν, ου, τὸ, subst. (1. pactum, 2. necessitudo) ἔλθοιμἔν, ᾰ τἔ νῷν συμβὄλαιᾰ πρόσθἔν ἦν. Eur. Ion. 414. Syn. συνθήκη, σύμβᾰσῐς, σῠναλλᾰγή, σύμβὄλὄν.

συμβὄλἔω, v. (obvius fio. Vid. tamen Gloss. Blomf. in l. Aesch. c.) ξυμβὄλεῖ φἔρων φἔροντῐ. Aesch. Sept. c. Theb. 345. Syn. σῠναντᾰω, συντυγχᾰνω, συμβᾰλλὄμαι, συγκῠρἔω.

συμβὄλή, ῆς, ἡ, subst. (pactum, congressus) ἀρχὴ δἔ ναυσῐ συμβὄλῆς τῐς ἦν φρᾰσὄν. Aesch. Pers. 356. Syn. μᾰχη. Epith. βᾰρεῖᾰ.

σύμβὄλὄν, ου, τὸ, et σύμβὄλὄς, ου, ὁ, subst. (indicium

tessera, auspicium, pactum [1])) σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Eur. Ion. 1385. Vid. Aesch. P. V. 496. Syn. σημεῖον, τέρας, σύνθημα, οἰώνισμα.

συμβουλεύω, v. (consulo, suadeo) ἡμεῖς μέν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν. Arist. Nub. 794. Syn. συμμητιάομαι, βουλεύω, συμπαραινέω, συγκελεύω.

συμβούλομαι, v. (una volo) συμβούλου δέ μοι. Eur. Hec. 373.

σύμβουλος, ου, ὁ, subst. (consiliarius) τῶνδε συμβούλους πόλεις. Aesch. Pers. 180. Syn. συμφράδμων, βουλευτής, συνίστωρ, σύνεδρος.

συμβύω, f. ύσω, v. (constipo) ξυμβεβυσμένοι πυκνόν. Arist. Vesp. 1105.

συμμανθάνω, v. (condisco) κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. Soph. Aj. fl. 869.

συμμάρπτω, f. ψω, v. (corripio) φωτε συμμάρψας δύο. Eur. Cycl. 396. Syn. vid. συλλαμβάνω.

συμμάρτυρ, υρος, ὁ, subst. (qui una testis est) ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι. Soph. Antig. 846.

συμμαρτυρέω, v. (una testor) ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς. Eur. Hipp. 286. Syn. ἐπιμαρτυρέω, συναινέω.

συμμαχέω et συνεκμαχέω, v. (auxilior) καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη. Eur. fr. Pirith. 6, 3. Vid. Arist. Lys. 1156. Syn. συναρήγω, συμπαραστατέω, συναμιλλάομαι, συνίσταμαι, ἐπικουρέω, συνάμυνω.

συμμαχία, ας, ἡ, subst. (societas in bello) ξυμμαχίας ἁμαρτῶν. Aesch. Agam. 206. Syn. ὁμαιχμία, κοινωνία, ἀρηξις, φιλία.

συμμαχικός, ή, όν, adj. (socialis) τὸ συμμαχικὸν αὖ τοὐθ', ὅτ' ἰσχὸπουμεθα. Arist. Eccl. 193.

σύμμαχος, ου, ὁ et ἡ, subst. (pugnae socius) γυνὴ γυναιξὶ σύμμαχος πέφυκε πως. Eur. fr. Alop. 2. Syn. συναοπιστής, ἐπίκουρος, συλλήπτωρ, ἀλεξητήρ, συνάρωγος.

συμμετέχω, [aor. 2. συμμετεσχον] et συμμετίσχω, v. (una particeps sum) οἵ τε συμμετασχόντες δόρος. Eur. Suppl. 658. Vid. Soph. Antig. 537. Syn. μετέχω.

συμμετρέω, v. (una metior) καί μ' ἦμαρ ἤδη συμμετρούμενος χρόνῳ. Soph. Oed. R. 73.

σύμμετρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (accommodatus, similis) σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρα. Aesch. Choeph. 221. Syn. ὅμοιος, σύνῳδος.

συμμήστωρ, ορος, ὁ, subst. (consiliarius) συμμήστορες ἠγερέθοντο. Apoll. Rhod. 1, 228. Syn. σύμβουλος.

συμμητιάομαι, v. (una consilium ineo) αὐτοὶ γὰρ κάλλιον συμμητιάασθαι. Il. κ, 197. Syn. vid. συμβουλεύω.

συμμιγής, έος, et σύμμικτος, ον, ὁ et ἡ, adj. (commistus) πάλαι-οἷσι συμμιγεῖς κακοῖς. Aesch. Sept. c. Theb. 738. Vid. Eur. fr. Thes. 7, 1. Syn. μικτός, συμπλεκής, σύμφυρτος.

1) σύμβολος obvius augur Aesch. Suppl. 511.

συμμίγνυμῐ, συμμίσγω et *συγκᾰτᾰμίγνυμῐ*, v. (commisceo) *κᾰκῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνῠται.* Eur. Ion. 1017. Vid. Theogn. 214. et Eur. Herc. f. 674. Syn. *'ᾰνᾰμίγνυμῐ, συγκε-ράννυμῐ, συγκίρνημῐ, συγκῠκάω, συμβάλλω, συνταράσσω, συμ-πᾰρᾰμίγνυμῐ, συμφῠρω.*

σύμμολπος, ον, ὁ et *ἡ*, adj. (concinens) *σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν.* Eur. Ion. 163. Syn. vid. *σύμφωνος.*

συμμοχθέω, v. (simul laboro) *συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ κτένεις.* Eur. Iph. T. 691. Syn. vid. *συγκάμνω.*

συμμῠω, f. *ῠσω*, v. (comprimor) *σὺν δ' ἕλκεᾰ πάντᾰ μέ-μυκεν.* Il. ω, 420. Syn. *συγκλείομαι.*

συμπαίζω, v. (colludo) *αἰεὶ πλεῖστᾰ συμπαίζει.* Soph. Oed. R. 1109. Syn. *συγκωμάζω, συγχαίρω, συνᾰθῠρω.*

συμπαιστρία et *συμπαίκτρια, ας, ἡ*, subst. (socia lusuum) *συμπαιστρίας, χιτωνίου.* Arist. Ran. 411.

συμπαίω, v. (impingo) *μέτωπᾰ συμπαίουσῐ Βαρκαίοις ὄχοις.* Soph. Electr. 727. Syn. *εἰσπαίω, παίω, προσκρούω, προσβάλλω, προσκόπτω.*

συμπᾰραινέ, v. (simul hortor) *συμπᾰραινέσας ἔχω.* Arist. Av. 852. Syn. *συγκελεύω.*

συμπᾰρᾰμιγνῠω, v. (commisceo) *ἐν τῇ θῠείᾳ ξυμπᾰρᾰ-μιγνῠων ὀπόν.* Arist. Plut. 719. Syn. vid. *συμμίγνυμι.*

συμπᾰραστᾰτέω et *συμπᾰρίστημῐ*, f. *ήσω*, v. (1. adsto, 2. auxilium fero) *"ἑκονθ' ἑκοντῐ Ζηνὶ συμπᾰραστᾰτεῖν.* Aesch. P. V. 226. Vid. Soph. Oed. C. 1340. Syn. *συμμᾰχέω.*

συμπᾰραστᾰτης, ου, ὁ, subst. (adjutor) *συμπᾰραστᾰτην λᾰβεῖν.* Soph. Philoct. 675. Syn. vid. *σύμμᾰχος.*

σύμπας, ασᾰ, ἄν, adj. (simul omnis) *συμπάντων βᾰσῐ-λῃίδᾰ τιμάν.* Eur. Hipp. 1277. Syn. *"ᾰπας, πᾶς.*

συμπᾰτάσσω, f. *ξω*, v. (collido) *καὶ ξυμπᾰτάξαντες μέ-σον πάντα στρᾰτόν.* Eur. Suppl. 709. Syn. *συγκρούω, συμ-παίω, συμπλήσσω.*

συμπέμπω, f. *ψω*, v. (simul mitto) *οὓς σῠ δέομᾰ συμ-πέμπεις ξένων.* Eur. Iph. T. 1330.

συμπενθέω, v. (una lugeo) *εἰγε συμπενθεῖν ἐμοί.* Aesch. Choeph. 193. Syn. *σῠναλγέω, συστενάζω.*

συμπερᾰίνω, f. *ᾰνῶ*, v. (una perficio) *καὶ ξυμπερᾰίνειν, καὶ πᾰρεστᾰναι λέγει.* Eur. Med. 883. Syn. *συγκάμνω, συν-τελέω, σῠνεργάζομαι.*

συμπήγνυμῐ, f. *ξω*, v. (compingo) *'επειγόμενος σῠνέπη-ξεν.* Il. ε, 902. Syn. *σῠνάπτω, συμμίγνυμῐ, σῠνάγω, σῠνᾰ-θροίζω, συγκολλάω, συνδέω.*

συμπίνω, v. (una bibo) *'ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραι-πάλης.* Arist. Acharn. 276.

συμπίπτω et *συμπῐτνέω*, v. (incido) *"ὅς εἰς ἀγῶνᾰ τόνδε συμπέσῃ μάχης.* Soph. Trach. 20. Vid. Aesch. P. V. 441. Syn. *ἐμπίπτω, ἐμβάλλω, συντυγχάνω, σῠνέρχομαι, κᾰταντάω, προσπίπτω.*

συμπλάσσω, v. (confingo) *γαίης γὰρ σύμπλασσε.* Hes. Theog. 571. Syn. *μηχᾰνᾰομαι, τεχνάζομαι, συμπλέκω.*

συμπλᾰτᾰγέω, v. (manibus complosis strepo) *χερσί τε συμπλᾰτᾰγησεν*. Il. ψ, 102. Syn. vid. *ουγκρότέω*.

συμπλέκω, f. ξω, v. (complico, conjungo) *ἀπόρῳ γε τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ*. Eur. Bacch. 789. Syn. *ἐμπλέκω, σύνείρω, σῠναρμόττω, συνδέω, συγγίνομαι*.

συμπλέω, f. εύσω, v. (una navigo) *οὗτος δε συμπλεῖ*. Eur. Iph. T. 601. Phr. *κοινῇ ναυτίλλομαι*.

Συμπληγᾰ́ς et *Πληγᾰ́ς*, *ᾰ́δος*, *ἡ*, subaud. *πέτρα*, N. P. (in plur. Symplegades) *ἥκουσιν εἰς γῆν, Κυᾰνέαν Ξυμπληγᾰ́δα*. Eur. Iph. T. 242. Vid. Apoll. Rhod. 2, 527. Phr. vid. Apoll. Rhod. 2, 318—324.

συμπλήγδην, adv. (collidendo) *συμπλήγδην*. Theocr. 24, 55. Syn. *συλλήβδην*.

σύμπλους, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (una navigans) *ἐμῷ ξύμπλους πόσει*. Eur. Hel. 1206. Syn. *συνναύτης, συνναυβάτης*.

συμπνέω, f. *πνεύσω*, v. (conspiro) *ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων*. Aesch. Agam. 180. Syn. *συμφυσάω*.

συμποδίζω, v. (impedio) *καὶ ξυμποδίσας*. Arist. Ran. 1512. Syn. *ἐμποδίζω, σύνείργω, κωλύω*.

συμποιέω, v. (una facio) *ἵνα συμποιῶ σοῦ 'πισθεν*. Arist. Thesm. 158. Syn. vid. *συμπονέω*.

συμποιμαίνω, v. (una pasco) *ξὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ*. Eur. Alcest. 594.

συμπονέω, v. (una laboro) *γυναῖκα συμπονεῖν γυναικὶ χρή*. Eur. Hel. 328. Syn. *συμποιέω, συγκάμνω, σύνεργάζομαι, συμπράσσω, συλλαμβάνω, ἐπικουρέω, συνδράω, σύνεφάπτομαι*.

συμπονηρεύομαι, v. (simul cum alio male ago) *ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα*. Arist. Lys. 408.

συμπορεύομαι, v. (una proficiscor) *ξυμπορεύσομαι δ' ἐγώ*. Eur. Iph. T. 1489. Syn. *σύνέρχομαι, σύνομαρτέω*.

συμπορθέω et *συμπέρθω*, v. (simul depopulor) *Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ σύνεπόρθει Φρύγας*. Eur. Orest. 879. Syn. *σύνόλλυμι, συμφθείρω*.

συμπόσιον, *ου*, *τὸ*, subst. (compotatio) *οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ*. Arist. Lys. 1225. Syn. *σύνεστία, σύνδειπνον, δαίς*.

συμπότης et *συμποσιαστὴς*, *οῦ*, *ὁ*, subst. (compotator) *πῶς δὴ, προσέρει τις τοῖσι συμπόταις λέγων*. Arist. Vesp. 21. Syn. vid. *συνδαίτωρ*.

συμποτικός, *ὴ*, *όν*, adj. (convivialis) *ξυμποτικός ἐστι, καὶ ξυνουσιαστικός*. Arist. Vesp. 1214.

ουμπράκτωρ, *ορος*, *ὁ*, subst. (qui aliquid cum alio facit) *οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ ουμπράκτωρ ὁδοῦ*. Soph. Oed. R. 116. Syn. *συλλήπτωρ, σύνεργάτης, ἀκόλουθος, σύμμαχος*.

συμπράσσω, f. ξω, v. (una facio) *σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν*. Aesch. P. V. 303. Syn. vid. *συμπονέω*.

συμπρεπὴς, *έος*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (decens) *ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον; ὥστε συμπρεπές*. Aesch. Sept. c. Theb. 13. Syn. *εὐπρεπὴς, πρέπων, προσήκων, κόσμιος*.

συμπροξε̆νε̆ω, v. (more hospitali adjuvo) *ξυμπροξε̆νησο̆ν, ὥςτῠχω μαντευμᾰτων*. Eur. Hel. 146. Syn. *συμπράσσω, προξε̆νε̆ω*.

συμπρο̆πέμπω, v. (una deduco) *῎Ιακχε̆ φῐλο̆χο̆ρευτᾰ, συμπρο̆πεμπε̆ με̆*. Arist. Ran. 413. Syn. *σῠνᾰκο̆λουθε̆ω, σῠνο̆μαρτε̆ω, προ̆πέμπω, πᾰρᾰπέμπω*.

σύμπτυκτο̆ς, ο̆ν, adj. (complicatus, quadratus) vid. *πλαισῐο̆ν*.

συμπτύσσω, f. ξω, v. (complico) *κᾰθηκᾰ συμπτύξασ᾽ ᾰλαμπε̆ς ἡλῐου*. Soph. Trach. 691. Syn. vid. *συμπλε̆κω*.

συμπυνθᾰνο̆μαι, v. (simul audio, vel quaero) *καὶ ξυμπῠθέσθαι παρθε̆νου θεσπίσμᾰτᾰ*. Eur. Hel. 327.

συμπῠρο̆ω, f. ώσω, et *συμφλε̆γω*, v. (simul incendo) *σῠ συμπῠρώσας δαῖτ᾽ ᾰναλώσεις πῐκρὰν*. Eur. Cycl. 308. Vid. Theocr. 22, 211. Syn. *συγκαίω, σῠνεμπρήθω, κᾰτᾰφλε̆γω*.

συμφερτο̆ς et *συμφο̆ρητο̆ς, ἡ, ο̆ν*, adj. (collatus) *συμφερτὴ δ᾽ ᾰρε̆τὴ πε̆λει ἀνδρῶν*. Il. ν, 237. Syn. *ᾰθρο̆ο̆ς*.

συμφε̆ρω et *συμφο̆ρε̆ω*, v. (confero, congredior) *ψυχὴν βῐάζου τᾰμᾰ συμφε̆ρειν κᾰκᾰ*. Eur. Herc. f. 1358. Vid. Apoll. Rh. 1, 39. Syn. *συγκο̆μίζω, σῠνᾰγω, σῠνᾰθροίζω, συμβάλλω*.

συμφεύγω, v. (confugio) *ξυμφεύξο̆μαι τῷδ᾽ ᾰθλιωτᾰτῳ πᾰτρῐ*. Eur. Phoen. 1693. Syn. *σῠνᾰπο̆δρᾰω, κᾰτᾰφεύγω*.

σύμφημῐ, f. φήσω, v. (adsentior) *καὶ ξυμφήσουσῐ σο̆φοί μοι*. Eur. Hipp. 266. Syn. *ὁμο̆λο̆γε̆ω, συμφράζο̆μαι, σῠναινε̆ω, σῠνᾰγο̆ρεύω, σῠναυδᾰω*.

συμφθείρω, v. (una perdo) *ἡ μέν τῐ κερδαίνουσᾰ συμφθείρει λε̆χο̆ς*. Eur. Andr. 939. Syn. *συμπορθε̆ω, σῠναιρε̆ω*.

σύμφθογγο̆ς, vid. *σύμφωνο̆ς*.

συμφῐλε̆ω, v. (una amo) *οὔτοι σῠνέχθειν, ἀλλᾰ συμφῐλεῖν ἔφυν*. Soph. Antig. 523.

συμφλε̆γω, vid. *συμπῠρο̆ω*.

συμφο̆νεύω, v. (una interficio) *ὑμεῖς δε̆ μ᾽ ἀλλᾰ θῠγᾰτρῐ συμφο̆νεύσᾰτε̆*. Eur. Hec. 391. Syn. *συγκᾰτακτείνω, συγκᾰτεργάζο̆μαι, συνδᾰΐζω*.

συμφο̆ρὰ, ᾱς, ἡ, subst. (casus) *πρὸς τὰς πᾰροιθε̆ συμφο̆ρὰς εὐδαιμο̆νᾰς*. Eur. Hel. 456. Syn. *συντῠχῐα, ᾰτῠχημᾰ, τῠχη, θλίψῐς, δυστῠχῐα, κᾰκο̆τῠχῐα*. Epith. *θε̆ήλᾰτο̆ς, χᾰλε̆πὴ, ᾰνο̆σῐο̆ς, κᾰκὴ, παιδο̆ποιο̆ς, σκληρὰ, ἐμφᾰνὴς, πῑκρὰ, λῡγρά*.

συμφο̆ρε̆ω, vid. *συμφε̆ρω*.

σύμφο̆ρο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (commodus, utilis) *δούλων γᾰρ ἴδῐον τοῦτο̆, σοὶ δε̆ σύμφο̆ρο̆ν*. Eur. Electr. 633. Syn. *χρήσῐμο̆ς, ὀνήσῐμο̆ς, ἐπῐτήδειο̆ς, ὠφε̆λῐμο̆ς, λυσῐτε̆λής*.

συμφράδμων, ο̆νο̆ς, ὁ, subst. (consiliarius) *τοιοῦτοι δε̆κᾰ μοι συμφρᾰδμο̆νε̆ς ἦε̆ν Ἀχαιῶν*. Il. β, 372. Syn. *σύμβουλο̆ς*.

συμφράζο̆μαι, f. ᾰσο̆μαι, v. (simul consulto) *ὄφρᾰ δο̆λον συμφράσσε̆ται*. Apoll. Rhod. 4, 439. Syn. *συμβουλεύω, σύμφημῐ, συννο̆ε̆ω*.

σύμφρουρο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (qui una custodit) *χαῖρ᾽, ὦ με̆λᾰθρον ξύμφρουρο̆ν ἐμοί*. Soph. Philoct. 1453.

σύμφρων, ο̆νο̆ς, adj. (qui eadem est mente cum alio) *σύμφρο̆νᾰ ταγο̆ν*. Aesch. Agam. 109. Syn. *ὁμο̆φρων, συμφράδμων, σύμφωνο̆ς*.

σύμφῠγᾰς, ᾰδŏς, ὁ et ἡ, subst. (socius exsilii) ἵνᾰ ξυμφῠγᾰδας λήψŏμαῐ οἰκτράς. Eur. Bacch. 1372.

σύμφυρτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (commixtus) ξύμφυρτᾰ δ᾽ ἦν ἅπαντᾰ. Eur. Hipp. 1229. Syn. vid. συμμιγής.

συμφύρω et **συμφυρᾰ́ω**, v. (commisceo, foedo) πᾶν σῠνέφυρε̆ πρŏσωπŏν. Theocr. 22, 111. Syn. vid. συμμίγνυμῐ.

συμφυσᾰ́ω, v. (una sufflo, conspiro) καὶ ταῦτ᾽ ἔφ᾽ οἷσῐν ἐστῐ̀ συμφυσώμε̆νᾰ. Arist. Equit. 466. Syn. συμπνε̆ω.

συμφῠτεύω, v. (una auctor sum) καὶ ξυμφῠτεῦσαι τοὔργŏν. Soph. Oed. R. 355. Syn. συμβουλεύω.

σύμφῠτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (congenitus) ἀλκὰν ξύμφῠτŏν, αἰών. Aesch. Agam. 106. Syn. ἔμφῠτŏς.

σύμφωνŏς et **σύμφθογγŏς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (consonus, concors) ἑπτᾰ̀ δε̆ συμφώνους ὀΐων ἐτᾰνύσσᾰτŏ χόρδας. Hom. H. in Merc. 51. Vid. Aesch. Agam. 1158. Syn. σύμμολπŏς, σύνῳδŏς, σύναυλŏς, ὁμŏ́φωνŏς, σύμφρων, συγγνώμων, σύναρθρŏς.

συμψᾰ́ω, f. ήσω, v. (corrado) συμψῆσαι καὶ πρŏνŏῆσαι. Arist. Nub. 971. Syn. συντρίβω, σῠνᾰφαιρε̆ω.

συμψηφίζŏμαι, v. (una suffragium do) ξυμψηφῖσαί μοι. Arist. Lys. 142. Syn. σύμφημῐ, συνδŏκε̆ω.

σῠ́ν, praep. cum dat. (cum) ἀμουσŏτᾰ́ταισῐ σῠ̀ν ᾠδαῖς. Eur. Phoen. 820. Syn. με̆τᾰ́, ἅμᾰ.

σῠνᾰγείρω et **σῠνᾰθροίζω**, v. (colligo) πŏλὺν βίŏτον σῠνᾰγείρων. Od. δ, 90. Vid. Eur. Rhes. 609. Syn. συλλε̆γω, σῠνᾰ́γω, ᾰ̓γείρω, ἀθροίζω.

σῠνᾰ́γνῡμῐ, 1. aor. ἔαξᾰ, v. (confringo) τὰς οἱ ξῠνε̆αξᾰν ἄελλαι. Od. ξ, 383.

σῠνᾰ́γω, v. (confero) Ἑρμῆς δ᾽ εὐλŏ́γως ξῠνήγᾰγε̆ν. Aesch. Sept. c. Theb. 504. Syn. συμφε̆ρω, συλλε̆γω, σῠνᾰθροίζω, σῠνᾰγείρω, σῠνᾰ́πτω, συγκŏμίζω, συστέλλω, σῠναρμόζω.

σῠνᾰγωνίζŏμαι, v. (certaminis socius sum) Εὐριπῐ́δῃ καὐτῇ. ξῠνηγωνιζŏ́μην. Arist. Thesm. 1070. Syn. συμμᾰ́χε̆ω, συλλαμβᾰ́νω, συμπρᾱ́σσω, ᾰ̓μύνω.

σῠνᾴδω, v. (concino) σῠνᾳδε̆τω δε̆ Χαῖρις. Arist. Av. 858. Syn. σῠναυδᾰ́ω, σῠναυλε̆ω, σύμφημῐ.

σῠνᾰείρω, v. (simul tollo) ὅστις τολμήσειε̆ν ἐμοὶ σὺν μοχλŏ̀ν ἀείρας. Od. ι, 332.

σῠνᾰθροίζω, vid. σῠνᾰγείρω.

σῠνᾰθύρω, v. (colludo) τῇσῐν ἀεὶ σῠνε̆θυρε̆ν. Mosch. 2, 30. Syn. vid. συμπαίζω.

σῠναιμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (consanguineus) ἡ δε̆ σῠναιμον λε̆χŏς ἦλθε̆ν. Eur. Phoen. 831. Syn. ὅμαιμŏς, ὁμŏγενής, ὁμŏγε̆νε̆τωρ, σύγγŏνŏς, σῠνŏμαίμων.

σῠναινε̆ω et **σῠνε̆παινε̆ω**, v. (collaudo) φᾰνέν-τος χᾰ́ριν ξῠναινε̆σαι. Aesch. Agam. 468. Vid. 1076. Syn. αἰνε̆ω, κᾰταινε̆ω, ἐπαινε̆ω, σύμφημῐ, εὐλŏγε̆ω, ἐγκωμιᾰ́ζω.

σῠναίνῠμαι, v. (colligo) Λητὼ δε̆ σῠναίνῠτŏ καμπῠ́λᾰ τόξᾰ. Il. φ, 502. Syn. συλλε̆γω, συλλαμβᾰ́νω, ἀθροίζω.

σῠναιρε̆ω, 2. aor. ειλŏν, v. (1. contraho, 2. aufero) χλαι-

ναν μὲν σὺνἕλὼν καὶ κώἔᾶ. Od. υ, 95. Syn. σὺνᾶγω, συντρίβω, σὺνἑξαιρἔω.

σὺναίρω. f. ἄρῶ, v. (una tollo) καὶ ξὺναίρεσθαι Κὺπρὶν. Aesch. P. V. 671.

σὺναΐσσω, v. (una irruo) καί τἔ σὺναΐκτην. Hes. Scut. 189., ubi v. tamen Ranke. Syn. συμφἔρὄμαι, σὺνὄρούω, συμβάλλω.

σὺναιτῖὄς, α, ὄν, adj. (qui simul cum alio causa est alicujus rei) ἀλλ' ἀρκὺς ἡ ξὺνευνὄς, ἡ ξὺναιτία. Aesch. Agam. 1085. Syn. μἔταίτιὄς, πᾰραιτῖὄς, αἴτιὄς.

σὺνᾰκὄλουθἔω, vid. σὺνὄμαρτἔω.

σὺνᾰλᾰλάζω, f. ξω, v. (simul clamorem edo militarem) λώτῳ ξὺνηλᾰλαξᾰν. Eur. Herc. f. 11.

σὺναλγἔω, v. (una doleo) τότε ξὺναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλὔμην ἐγώ. Eur. Alcest. 649. Syn. συγκλάω, συμπενθἔω, συμπάσχω.

σὺναλγήδων, ὄνὄς, adj. (particeps doloris) ἴτ', ὦ ξὺναλγηδὄνἔς. Eur. Suppl. 85. Syn. συμπᾰθὴς, σὺνῳδὸς κᾰκοῖς.

σὺνᾰλἔγω, v. (cordi habeo) σὺν-ᾰλἔγειν καὶ γᾰμὄν. Pind. Isthm. 8, 103. Syn. μἔριμνᾰω, φροντίζω, ἔπιμἔλἔὄμαι.

σὺναλῖάζω, v. (congrego) τίς δ' αὖ σὺναλῖαξἔ τόνδἔ τὸν στὄλὄν. Arist. Lys. 93. Syn. σὺνᾰγείρω, συλλἔγω, σὺνᾰθροίζω, σὺνᾰγω.

σὺναλλᾰγὴ, ῆς, ἡ, subst. (interventus) ἔν τἔ δαιμὄνων ξὺναλλᾰγαῖς. Soph. Oed. R. 34. Syn. δῐαλλᾰγὴ, κοινωνῖα.

σὺναλλάσσω, f. ξω, v. (1. congredior cum aliquo, 2. concilio) Ἑλἔνῳ ξὺναλλαχθεῖσᾰν εὐναίοις γᾰμοις. Eur. Androm. 1234. Syn. κοινωνἔω, συντυγχᾰνω, συγχωρἔω, συμβάλλω, σπένδὄμαι, ὁμὄλὄγἔω.

σὺνᾰλοιᾰω, v. (contundo) μεχρῖ σὺνηλοίησἔ πᾰρῆιᾶ. Theocr. 22, 128. Syn. συγκλᾰω, συγκρούω, συντρίβω.

σὺνᾰμᾰ, adv. (simul) τρίηκὄσιοι ταῦροι σὺνᾰμ' ἐστῖχὄωντὄ (Vat. cod. σὺν ἅμα στιχόωντο). Theocr. 25, 126.

σὺνᾰμᾰω, v. (colligo) φῆ· ὃ δ' ἄρ' ἀστρᾰγᾰλους σὺνᾰμήσᾰτὄ. Apoll. Rhod. 3, 154. Syn. συμψάω, συλλἔγω.

σὺναμπἔχω et σὺναμπίσχὄμαι, v. (tego) ἤπου τῖ σεμνὄν ἐστὶν ὃ ξὺναμπἔχεις. Aesch. P. V. 530. Vid. Eur. Herc. f. 1102. Syn. συγκᾰλύπτω, πἔριστέλλω, ἀμφῖκᾰλύπτω, ἀμφῖέννυμῖ, πἔριβάλλω.

σὺνᾰμύνω, f. ὔνῶ, v. (una opitulor) τούτῳ ξὺνᾰμὔνεῖν, εἴ τῖς ἐκ δὄμων λᾰβών. Eur. Iph. A. 62. Syn. συμβὄηθἔω, συμμᾰχἔω, ἔπᾰρήγω.

σὺνᾰναγκάζω, f. ἄσω, v. (simul cogo) καὶ σὺνηναγκασμἔνους. Eur. Iph. A. 395. Syn. κᾰτᾰναγκάζω, ἐκβῐάζὄμαι.

σὺνᾰνἔρχὄμαι, v. (simul adscendo) σὺνᾰνήλὔθἔν Ἡρακλῆῖ. Apoll. Rhod. 2, 915.

σὺναντᾰω, σὺναντῖάζω, f. ἄσω, et σὺνάντὄμαι, v. (obvius fio) τὸν σὺναντήσαντᾰ μοι. Eur. Ion. 536. Vid. Soph. Oed. R. 813. et Eur. Ion. 830. Syn. συντυγχᾰνω, ἔπῖτυγχᾰνω, συμφἔρὄμαι, προστυγχᾰνω, συμβάλλὄμαι, ἀντᾰω.

σῠνάντησῐς, εως, ἡ, subst. (occursus) *τίνα σὐνάντησιν*: Eur. Ion. 537. Syn. *ἀπάντημᾰ, ἄντησῐς*.

σῠναντιάζω, vid. *συναντάω*.

σῠναντλέω, v. (simul haurio vel laboro) *δίῳ παιδὶ σὺναντλεῖ;* Eur. Ion. 198. Syn. *συνεργάζομαι, συγκάμνω*.

σῠνᾰνύτω, v. (simul conficio) *ξὺνᾰνύτει βίον*. Aesch. Ag. 1092. (Dochm. simpl.)

σῠνᾰοιδός, vid. *συνῳδός*.

σῠνάορος, Ion. *συνήορος, ου, ὁ* et *ἡ*, subst. (comes) *φόρ-μιγγι συνάορος*. Pind. Nem. 4, 9. Syn. *σύνοπαδος, ἀκόλουθος, συνθιασώτης*.

σῠνᾰποδρημι, v. (una fugio) *καὶ συνᾰποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι*. Arist. Ran. 81. Syn. *συμφεύγω*.

σῠνᾰποκάμνω, vid. *συγκάμνω*.

σῠνᾰπόκειμαι, v. (repositus sum) *χάρις ἡ χθονία ξὺν γ' ἀπόκειται*. Soph. Oed. C. 1752. Syn. vid. *συγκατάκειμαι*.

σῠναπτός, οῦ, ὁ et *ἡ*, adj. (continuus) *χάλα ξυναπτοὺς ἡνίας*. Arist. Eccl. 504. Syn. *συναφής, σύνδετος, συνεχής*.

σῠνάπτω, v. (connecto) *πόσιν συνάψαι πόλεμον Ἕλλησιν μέγαν*. Eur. Hel. 55. Syn. *προσάπτω, συζεύγνυμι, συνδέω, συνάγω, συντίθημι, συγκολλάω, συνείρω*.

σῠνᾰράσσω, f. ξω, v. (confringo) *ἡ γὰρ συνήραξ' οἶκον*. Eur. Herc. f. 1133. Syn. *συντρίβω, συνθραύω*.

σῠνᾰρέσκω, f. έσω, v. (comprobo) *καὶ θέμις ἦν ἄμφω συνᾰρέσσαμεν*. Apoll. Rhod. 4, 371. Syn. *εὐδοκέω*.

σύναρθρος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (connexus) *τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς*. Aesch. Agam. 245. Syn. *σύμφωνος*, q. v.

σῠναριστάω, f. ήσω, v. (una jento) *ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι συναριστῶσι*. Arist. Eccl. 1486.

σῠνᾰριστεύω, v. (excello cum alio) *ἔβας, ἔβας, τοξοφόρῳ συνᾰρι-στεύσων*. Eur. Troad. 806.

σῠναρμόζω, f. όσω, v. (apte compono) *ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρα μου τῇ σῇ χερί*. Eur. Phoen. 1465. Syn. *συνάπτω, συναρτύνω, συντίθημι, συνείρω, συμπήγνυμι*.

σῠναρπάζω, f. άσω, v. (corripio, diripio) *σκύμνον ἐν χέροιν ξυνήρπασαν*. Eur. Or. 1503. Syn. *ἁρπάζω, ἀφαρπάζω*.

σῠναρτάω, v. (connecto) *καὶ ξυναρτήσας γένος*. Eur. Med. 564. Syn. *συνδέω, συνείρω, συναρμόζω, συμπλέκω*.

σῠναρτύνω, f. ύνῶ, v. (simul struo) *τίνα τήνδε συναρτύνασθε μένοινήν*. Apoll. Rhod. 4, 356.

σῠνάρω, v. (apte compono) *σφὶν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή*. Hom. H. in Apoll. 164. Syn. vid. *συναρμόζω*.

σῠνᾰρωγός, οῦ, ὁ et *ἡ*, subst. (una defensor) *συνάρωγε θέμιστος*. Hom. H. 7, 4. Syn. *ἀρωγός, ἀλεξητήρ, σύμμαχος*.

σῠνᾰσοφέω, v. (una desipio) *καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς*. Eur. Phoen. 405.

σῠνασπίζω, v. (una auxilior) *κῶμοι ξυνασπίζοντες*. Eur. Cycl. 39. Syn. vid. *συμμαχέω*.

σῠνασπιστής, οῦ, ὁ, subst. (commilito) *κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους*. Soph. Oed. C. 379. Syn. vid. *σύμμαχος*.

σῠνασχᾰλάω, v. (simul doleo) τίς οὐ ξῠνασχᾰλᾷ κάκοῖς. Aesch. P. V. 167. Syn. vid. συμπενθέω.

σῠναυαίνω, f. ᾰνῶ, v. (simul exsicco) καὶ ξῠναυᾰνῶ κόρας. Eur. Cycl. 642. Syn. αὐαίνω, ξηραίνω.

σῠναυδάω, v. (consentio) ξῠναυδῶ. Soph. Aj. fl. 943. Syn. vid. σύμφημι.

σῠναυλία, ας, ἡ, subst. (contubernium, concentus) ξῠναυλίαν πενθήσομεν. Arist. Equit. 9. Syn. συζῠγίον, σύνοικία.

σῠναυλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. contubernalis, 2. consonus) ἴτω ξῠναυλος βόᾱ χᾰρᾷ. Eur. Electr. 879. Syn. σύνοικὸς, κοινωνὸς, ὅμαυλὸς, σύνῳδὸς, σύμφωνὸς.

σῠναύξομαι, v. (concresco) εἰ μὴ ξῠναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώμᾰτῐ. Eur. Electr. 544.

συνδᾰΐζω, v. (simul occido) ἀλλᾰ μὲ συνδᾰΐξὸν. Soph. Aj. fl. 361. Syn. vid. συμφὸνεύω.

συνδαίτωρ, ὅρὸς, et σύνδειπνὸς, ου, ὁ, subst. (conviva) συνδαίτωρ μέτᾰκοινὸς. Aesch. Eum. 352. Vid. Eur. Ion. 1172. Syn. συμπότης, συνθοινήτωρ, σύνέστῐὸς, δαιτῦμων, σύσσιτὸς, συντρᾰπεζὸς, ὁμὸτρᾰπεζὸς.

συνδαίω, v. (simul epulor) ὡς τοὺς γᾰμους τοὺς τῆσδὲ συνδαίσας ἐμοί. Eur. Hel. 1438.

σύνδειπνὸς, vid. συνδαίτωρ.

σύνδεσμᾰ, ων, τᾰ, subst. (nexus, vincula) ξύνδεσμᾰ χρυσὸς εἶχὲ. Eur. Med. 1190. Syn. δεσμὸς.

συνδἔτἔὸς, α, ὄν, adj. verb. (colligandus) ταυτὶ γᾰρ ἐστῐ συνδἔτἔᾰ. Arist. Eccl. 785. Syn. ζευκτἔὸς.

σύνδἔτὸς, η, ὄν, adj. (colligatus) καὶ νῦν κᾰτ' οἴκους ξυνδἔτους αἰκίζἔται. Soph. Aj. fl. 65.

συνδἔω, f. ήσω, v. (colligo) ταύτην πρὸτἔραν ξύνδησὸν. Arist. Lys. 445. Syn. σῠνείρω, σῠνάπτω, συζεύγνυμῐ, συμπλἔκω.

συνδῐᾰφἔρω, f. οἴσω, 1. aor. ἤνεγκᾰ, v. (cum alio perfero) ξυνδῐήνεγκαν μἔθ' ἡμῶν. Arist. Eq. 594. Syn. σῠνᾰγωνίζὸμαι.

συνδῐκάζω, f. ᾰσω, v. (una judico, ulciscor) Ζεὺς σοι τᾰδἔ συνδῐκᾰσει. Eur. Med. 158. Syn. ἐπεξἔρχὸμαι, ἐκδῐκἔω.

συνδῐκαστὴς, οῦ, ὁ, subst. (qui simul judex est) οἱ ξυνδῐκασταὶ πᾰρᾰκᾰλοῦντες τουτὸνί. Arist. Vesp. 215.

συνδῐκἔω, v. (patrocinor) καὶ ξυνδῐκήσων αὐτὸς. Aesch. Eum. 582. Syn. σῠνηγὸρἔω, πρὸΐστᾰμαι.

σύνδῐκὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui causam alterius defendit, patronus) ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδῐκους θ'. Aesch. Suppl. 734. Syn. προστᾰτης, σῠνήγὸρὸς.

συνδῐκως, adv. (jure) λάκτισμᾰ δείπνου ξυνδῐκως τῐθεὶς ἀρᾷ. Aesch. Agam. 1591. Syn. δῐκῃ, δῐκαίως.

συνδῐόλλυμῐ, f. ὀλἔσω, Att. ὀλῶ, 1. aor. ὠλἔσᾰ, v. (una perdo) κᾰμἔ συνδῐώλἔσἔν. Eur. fr. Oedip. 7, 2. Syn. συμφὸνεύω.

συνδὸκἔω, v. (consentio) σοὶ δἔ συνδὸκεῖν χρἔών. Eur. Iph. T. 71. Syn. σῠναινἔω, σύμφημῐ, ὁμὸφωνἔω, ὁμὸλὸγἔω.

συνδουλεύω, v. (una servio) ξυνδουλεύσω. Eur. Hec. 203.

σύνδουλὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. (conservus) μὴ κρύπτἔ σύνδουλον σἔθἔν. Eur. Med. 64.

σ υ ν δ ρ ᾰ ω, f. ἀσω, v. (una facio) ὁ συνδρῶν αἷμᾰ καὶ μητρὸς φὄνὄν. Eur. Orest. 400. Syn. vid. συμπρἀττω.

σ υ ν δ ρ ὄ μ ᾰ ς, ἄδὄς, ἡ, adj. (concurrens) πῶς τὰς συνδρὄμἀδας πἔτρας. Eur. Iph. T. 423. Syn. συμπληγᾶς.

σ ύ ν δ ρ ὄ μ ὄ ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. una currens, 2. consentiens) μἔγἀλας σύνδρὄμὄς Ἀρτἔμἰδὄς. Call. 5, 110. Syn. σύνὄπαδὄς, σύμφωνὄς.

σ υ ν δ ρ ὄ μ ω ς, adv. (una currendo) καὶ μαρτὔρεῖτἔ συνδρὄμως. Aesch. Agam. 1155.

σ υ ν δ ῠ ᾰ ς, ἄδὄς, ἡ, adj. (compar) ξυνδὔᾰδος φἰλἴας ἄλὄχου. Eur. Alcest. 488. Syn. σύζυξ.

σ ύ ν δ ῠ ὄ, adj. (bini) σύνδῠὄ κοιμήσαντὄ. Hom. H. 5, 74.

σ υ ν δ υ σ τ ῠ χ ἔ ω, v. (pari calamitate laboro) ὡς ἄν Μἔνἔλἔὼς ξυνδυστὔχῇ. Eur. Orest. 1098. Syn. συγκάμνω.

σ υ ν δ ώ δ ἔ κ ᾰ, adj. (duodecim simul) συνδώδἔκᾰ πλήθει. Eur. Troad. 1068.

σ ῠ ν ἔ δ ρ ἴ α, ας, ἡ, subst. (consessus) ἔχθραι τἔ καὶ στέργηθρᾰ καὶ σῠνέδρἴαι. Aesch. P. V. 501. Syn. σῠνὄδὄς, συγκλησἰα, ἐκκλησἰα, κοινωνἴα.

σ ῠ ν ἔ δ ρ ι ᾰ ὄ μ α ι, σ ῠ ν ἔ δ ρ ε ύ ω et σ ῠ ν ἔ δ ρ ι ά ζ ω, v. (consideo) τοὺς δ' ἀγὄρὴν δἔ σῠνεδρἴᾰασθαἴ ἄνωγἔν. Apoll. Rhod. 1, 328. Syn. συγκᾰθἔζὄμαι, συγκᾰθημαι.

σ ῠ ν ἔ δ ρ ὄ ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (1. consessor, 2. adjutor) κᾰτεἶδον δἔ δῠ Αἴαντἔ σῠνεδροι. Eur. Iph. A. 192. Syn. πᾰρἔδρὄς, ἔφἔδρὄς, σύνθρὄνὄς, σύμβουλὄς, σύνθακὄς.

σ ῠ ν ἔ ε ί κ ὄ σ ἴ, adj. (viginti simul) οὔτε ξῠνἔείκὄσἴ φωτῶν. Od. ξ, 98.

σ ῠ ν ἔ έ ρ γ ω, poet. pro σ ῠ ν ε ί ρ γ ω et σ ῠ ν ε ρ γ ᾰ θ ω, v. (1. concludo, 2. colligo) ζωστῆρἴ θὄῶς σῠνἔεργἔ χἴτῶνᾰ. Od. ξ, 72. Vid. Il. ξ, 36. Syn. κᾰθείργω, σῠνἔχω, συγκλείω, σῠνέλκω, σῠνείρω.

σ ῠ ν ε ί δ ω, f. εἰσὄμαι, perf. m. οιδᾰ, part. ειδὼς, v. (1. simul cognosco, 2. conscius sum) σῠνοιδᾰ δειν' εἰργασμἔνὄς. Eur. Or. 390. Syn. σῠνἴημἴ.

σ ῠ ν ε ι λ ί σ σ ω, v. (convolvo) σπείρας σῠνειλἰσσοντᾰ. Eur. Ion. 1164. Syn. σῠνειλἔω, συμπτύσσω.

σ ῠ ν ε ι μ ἴ, v. (una sum) Σᾰλᾰμἴνἴος γάρ ἐστἴν, ᾧ ξῠνειμ' ἐγώ. Arist. Eccl. 38. Syn. μἔτειμἴ, πᾰρειμἴ, ὄμιλἔω, συγγἰνὄμαι.

σ ῠ ν ε ι μ ἴ, vid. σ ῠ ν έ ρ χ ὄ μ α ι.

σ ῠ ν ε ί ρ ω, v. (connecto) ὅτἴ σῠνείρων τοὺς σπἴνους. Arist. Av. 1079. Syn. συνδἔω, σῠνάπτω, συμπλἔκω, σῠναρμὄζω.

σ ῠ ν ε ι σ β α ί ν ω, v. (simul ingredior) ταυτὸν σῠνεισἔβησᾰν Ἀργῴον σκᾰφὄς. Eur. Med. 477.

σ ῠ ν ε ι σ έ ρ χ ὄ μ α ι, v. (simul intro) θἔλω δἔ κἀγώ σοι σῠνεισελθεῖν δὄμους. Eur. Hel. 335.

σ ῠ ν ε κ θ ν ή σ κ ω, v. (simul morior) ξῠνεκθᾰνεῖν δἔ σπῶντᾰ χρὴ τῷ πώμᾰτἴ. Eur. Cycl. 568. Syn. συνθνήσκω, σῠνεκπνἔω.

σ ῠ ν ε κ κ λ έ π τ ω, v. (furti particeps sum) πέμψω ξῠνεκκλέψασᾰ. Eur. Troad. 1011. Syn. ὑπὄκλέπτω.

σ ῠ ν ε κ κ ὄ μ ί ζ ω, v. (simul exporto vel sustineo) ξῠνεκκὄμἰζειν Κύπρἴν. Eur. Hipp. 467. Syn. vid. συγκὄμἰζω.

σῠνεκμᾰχέω, vid. *συμμᾰχέω*.

σῠνεκμὸχλεύω, v. (simul januam refringo) *ξῠνεκμὸχλεύσω;* Arist. Lys. 430.

σῠνεκπνέω, f. *πνεύσω*, v. (simul animam efflo) *χρή σῠνεκπνεῦσαί μέ σοι*. Eur. Iph. T. 684. Syn. *σῠνεκθνήσκω, συνθνήσκω*.

σῠνεκπὸνέω, f. *ήσω*, v. (adjuvo in perficiendo) *μοχθοῦσῐ μόχθους εὐτῠχῶς ξῠνεκπὸνει*. Eur. fr. Androm. 7, 4. Syn. vid. *συμπὸνέω*.

σῠνεκπὸτέὸς, α, ὸν, adj. verb. (simul ebibendus) *ξῠνεκπὸτέ' ἐστῐ σοι καὶ τὴν τρῠγᾰ*. Arist. Plut. 1086.

σῠνεκσώζω, v. (confero operam ad salutem alicujus) *ὑπεκτρᾰποίμην μὴ οὐ ξῠνεκσώζειν*. Soph. Oed. C. 566.

σῠνεκτρέφω, f. *θρέψω*, v. (simul educo) *καὶ ξῠνεκτρᾰφεὶς ἐμοί*. Eur. Iph. T. 710. Syn. *συντρέφω*.

σῠνεκφέρω, v. (una educo) *πᾰτέρᾰ τέ παισὶν ἡδέως σῠνεκφέρειν*. Eur. fr. Dict. 7, 1.

σῠνελκῠω, f. *ῠσω*, et *σῠνέλκω*, f. *ξω*, v. (simul traho) *ἡμῖν πρὸθύμως, τήνδέ καὶ ξῠνέλκῠσὸν*. Arist. Pax. 417. Vid. 468. Syn. *σῠνᾰγω, σῠναιρέω*.

σῠνεμβάλλω, v. (simul injicio) *ξῠνεμβᾰλωμέν εἰσῐοῦσαι τοὺς μὸχλους*. Arist. Lys. 246.

σῠνεμβὸλή, ῆς, ή, et *σῠνέμβὸλὸν, ου, τὸ*, subst. (1. collisio, 2. commissio, 3. impetus) *εὐθὺς δέ κώπης ῥὸθῐᾰδος ξῠνεμβὸλῇ*. Aesch. Pers. 402. Vid. Agam. 956. Syn. *πρὸβὸλή*.

σῠνέμπὸρὸς, ου, ὁ et *ή*, subst. (commercator, socius) *ᾠδαῖσῐ, τὸν ξῠνέμπὸρὸν*. Arist. Ran. 396. Syn. *ὁμόστὸλὸς, σῠνὸδοιπὸρὸς*.

σῠνεμπρήθω, v. (comburo) *μὴ ξῠνεμπρῆσαι νεῶν*. Eur. Rhes. 485. Syn. vid. *συμφλέγω*.

σῠνεξαιρέω, 2. aor. *ειλὸν*, v. (adjuvo in expugnando) *αἵ ξῠνέξειλον Φρῠγᾰς*. Eur. Troad. 24. Syn. *συμπορθέω, σῠναιρέω, συμφθείρω*.

σῠνεξᾰκούω, f. *κούσὸμαι*, v. (simul exaudio) *σῠνεξήκουὸν ὡσαύτως ἐμοί*. Soph. Trach. 376.

σῠνεξέλαύνω, f. *ἐλᾰσω*, v. (simul expello) *ξῠνεξέλαύνει τυτθὸν ὄντ'*. Aesch. Agam. 1596.

σῠνεξέρχὸμαι, v. (una exeo) *οἷς ξῠνεξῆλθον, θέλω*. Eur. Hec. 1098.

σῠνεξευρίσκω, 2. aor. *ευρὸν*, v. (una excogito) *καὶ σὺ ξῠνέξευρ' αὐτὸν*. Arist. Thesm. 601. Syn. *συμφρᾰζὸμαι*.

σῠνεὸχμὸς, οῦ, ὁ, et *σῠνὸχή, ῆς, ή*, subst. (junctura) *αὐχένὸς ἐν ξῠνεοχμῷ*. Il. ξ, 465.

σῠνεπᾰείδω, v. (una accino) *ξῠνεπᾰείδετ' Ἄρτεμῐν*. Eur. Iph. A. 1491. Syn. vid. *σῠνᾴδω*.

σῠνεπαινέω, vid. *σῠναινέω*.

σῠνεπῐκειμαι, v. (simul incumbo) *ξῠνεπῐκεισθ' ὑμεῖς*. Arist. Equit. 266.

σῠνεπιψεύδὸμαι, v. (una pariter mentior) *οὐ γάρ σφιν λᾰγὸνες σῠνεπιψεύσονται*. Call. 3. 123.

σῠνέπŏμαι, 2. aor. *ἑσπŏμην*, v. (comes sum) *σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξῠνείπετŏ*. Eur. Hipp. 1226. Syn. vid. *οῠνŏμαρτέω*.

σῠνεπŏμνυμῐ, v. (una jurejurando confirmo) *ξῠνεπŏμνυσθ' ὑμεῖς ταῦτᾰ πᾶσαι*. Arist. Lys. 237. Syn. vid. *σῠνŏμνυμῐ*.

σῠνεπŏτρύνω, f. *ῠνῶ*, v. (simul instigo) *ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλᾰς*. Soph. Electr. 299.

σῠνερᾰω, v. (pariter amo) *ἀλλ' ἐρᾰω· καλὸν δὲ τ' ἐρασσαμένῳ σῠνερᾰσθαι*. Bion. 16, 8. Syn. *συμφῐλέω*, *ἀντερᾰω*.

σῠνεργάζŏμαι, v. (cooperor) *εἰ ξυμπŏνήσεις καὶ ξῠνεργάσει*, *σκŏπει*. Soph. Antig. 41. Syn. vid. *συμπρᾰσσω*.

σῠνεργᾰθω, vid. *σῠνεέργω*.

σῠνεργᾰτης, *σῠνεργŏς*, *οῦ*, *ὁ*, et *σῠνεργᾰτῐς*, *ῐδŏς*, *ἡ*, subst. (operis socius) *οὐδὲ σκŏτον φρίσσουσῐ τὸν ξῠνεργᾰτην*. Eur. Hipp. 419. Vid. Ion. 48. et Electr. 100. Syn. *συμπρᾰκτωρ*, *συλλήπτωρ*, *σῠνερῐθŏς*, *σύμμᾰχŏς*, *ἐπῐκουρŏς*.

σῠνεργέω, *σῠνέργω* et *σῠνέρδω*, v. (simul facio) *βούλει ξῠνεργῶν αὐτŏς*. Eur. Helen. 1426. Vid. Soph. Trach. 83. et Electr. 350. Syn. *συμπρᾰσσω*, q. v.

σῠνερείδω, v. (comprimo) *δεσμοῖς δῐδύμοις σῠνερεισθέντες*. Eur. Iph. T. 458. Syn. *κᾰτᾰπήγνυμῐ*.

σῠνερῐθŏς, ον, ὁ et ἡ, subst. (socius laboris) *ἔλ-θῃς σῠνερῐθŏς αὐτοῖς*. Arist. Pax. 786. Syn. *σῠνεργᾰτης*, *σῠνεργŏς*, *συμπρᾰκτωρ*, *βŏηθŏς*.

σῠνερκτῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (bene constringens) *σῠνερκτῐκὸς γᾰρ ἐστῐ*. Arist. Equit. 1378.

σῠνέρχŏμαι et *σῠνειμῐ*, v. (convenio) *χρŏνῳ ξῠνελθοῦσᾰ χŏροις*. Eur. Hel. 1468. Vid. Il. ζ, 120. Syn. *συγγίγνŏμαι*, *συμπίπτω*.

σῠνεσῐς, *εως*, ἡ, subst. (sapientia, conjunctio) *σώζει σε σῠνεσῐς*. Eur. Or. 1539. Syn. *φρŏνησῐς*, *νŏημᾰ*, *ἐπιστήμη*.

σῠνεσπίπτω, f. *πεσοῦμαι*, v. (simul incido) *ξῠνεσπεσοῦμαι γὰρ μετᾰ σοῦ*. Arist. Eccl. 1087. Syn. *σῠνέγκειμαι*, *συμπίπτω*, *συντυγχᾰνω*.

σῠνέστῐŏς, ον, ὁ et ἡ, subst. (convictor, conviva) *καὶ ξῠνέστῐος γένου*. Eur. Alcest. 1170. Syn. *συντρᾰπεζŏς*, *συνθοινᾰτωρ*, *συνδαίτωρ*, *δαιτῠμων*, *συμπŏτης*, *σῠνοικŏς*, *ὁμŏτρᾰπεζŏς*.

σῠνετŏς, ἡ, ŏν, adj. (prudens) *τᾰ τ' οἰκτρᾰ σῠνετŏς εἰμῐ*, *καὶ τᾰ μή*. Eur. Iph. A. 1255. Syn. *φρŏνῐμŏς*, *σώφρων*, *σŏφŏς*, *πευκᾰλῐμŏς*, *ἔμπειρŏς*.

σῠνετως, adv. (prudenter) *οὐ σῠνετᾰ σῠνετῶς*. Eur. Iph. A. 466. Syn. *ἐμπείρως*, *φρŏνῐμως*, *πῐνῠτῶς*, *πῠκνῶς*.

σῠνεύδω et *σῠνευνᾰζŏμαι*, v. (una dormio) *ὥπερ ξῠνηῠδες ἐν φάει*. Eur. Electr. 1145. Vid. Soph. Oed. R. 982. Syn. vid. *συγκᾰθεύδω*.

σῠνευνέτης, *σῠνευνŏς*, ὁ, et *σῠνευνετῐς*, *ῐδŏς*, ἡ, subst. (tori particeps) *ὅτῳ μᾰλιστᾰ χρήσεται ξῠνευνέτῃ*. Eur. Med. 242. Vid. Arist. Eccl. 948. et Eur. Andr. 900. Syn. *ὁμευνέτης*, *ὁμŏγᾰμŏς*, *ὁμŏλεκτρŏς*, *σύλλεκτρŏς*, *σύγγᾰμŏς*, *σύζυξ*, *σύζῠγŏς*.

σῠνευτῠχέω, v. (simul felix sum) *βίον ξῠνευτῠχοίην*. Eur. Hipp. 1118.

σῠνευφρᾰζŏμαι, f. *ᾰσŏμαι*, v. (fausta precor) *ἐσθλὸς δὲ σῠνευφράσσασθαῐ ἰοῦσῐν*. Apoll. Rhod. 3, 917.

σῠνεύχŏμαι, vid. *συγκᾰτεύχŏμαι*.

σῠνĕφᾰπτŏμαι, v. (una prehendo, adjuvo) *ἔγὼ δὲ, σῠνĕφαπτŏμĕνος σπουδᾷ*. Pind. Ol. 10, 117. Syn. vid. *συμπŏνĕω*.

σῠνĕχĕως, contr. *σῠνĕχῶς*, adv. (1. continenter, 2. crebro) *συνεχέως ἔμᾰχοντŏ*. Hes. Theog. 636. Syn. *σῠχνῶς*.

σῠνĕχής, *ĕŏς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (continuus) *τŏ σῠνĕχὲς ἔργου παντŏς εὑρίσκει τĕλŏς*. Eur. fr. Archel. 29.

σῠνέχθω, v. (una odi) vid. *συμφῐλĕω*.

σῠνĕχω, v. (contineo) *ᾰσᾰ-λευτόν τĕ μĕνει, καὶ σῠνĕχει*. Eur. Bacch. 386. Syn. *κᾰτĕχω*, *πĕρῐĕχω*, *σῠνείργω*, *συστέλλω*, *συλλαμβᾰνω*.

σῠνηβᾰω et *συννĕᾰζω*, v. (una pubesco) *ἐμοὶ θĕλει σῠνηβᾷν*. Anacr. 76, 4. Vid. Eur. Dan. 105. Syn. *συννĕανῐεŭŏμαι*.

σῠνηβŏλῐα, *ας*, *ἡ*, subst. (congressus) *ᾰριστῆες δĕ οῠνηβŏλῐῃ κĕχᾰροντŏ*. Apoll. Rhod. 2, 1161. Syn. *συμβŏλή*.

σῠνηγŏρĕω, v. (1. patrocinor, 2. adsentio) *σῠνηγŏροῦσῐν ἐκ τίνων*; Arist. Nub. 1085. Syn. *συνδῐκĕω*, *σύμφημῐ*, *σῠνᾴδω*.

σῠνηγŏρῐκŏς, *ἡ*, *ŏν*, adj. (patrocinandi vim habens) *αὐτὸς δĕ φέρει τŏ σῠνηγŏρῐκŏν*. Arist. Vesp. 691.

σῠνήγŏρŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, subst. et adj. (patrocinans, consonans) *μαντεῖᾰ καινᾰ τοῖς πᾰλαι ξῠνήγŏρᾰ*. Soph. Trach. 1167. Syn. *σύνδῐκŏς*, *προστᾰτης*, *σύμφωνŏς*.

σῠνήδŏμαι, v. (pari gaudio adficior) *οὐ μὴν θᾰνόντῐ γ' οὐδᾰμῶς ξῠνήδŏμαι*. Eur. Rhes. 958. Syn. vid. *συγχαίρω*.

σῠνήθειᾰ, *ας*, *ἡ*, subst. (consuetudo) *ῥεῖᾰ σῠνηθείῃσῐν*. Hom. H. in Merc. 482. Syn. *ὁμιλία*, *ἔθŏς*, *οἰκειότης*.

σῠνήθης, *ĕŏς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (consuetus, familiaris) *ᾰτην τĕ, σῠνήθĕᾰς ᾰλλήλοισῐν*. Hes. Theog. 230. Syn. *ἔθᾰς*, *οἰκεῖŏς*, *ἐπῐτήδειŏς*.

σῠνῆλιξ, *ῐκŏς*, adj. (aequalis) *εὖ γὰρ τŏδ' ἴστ', ἐμοὶ ξῠνήλῐκĕς*. Aesch. Pers. 789. Syn. vid. *ὁμῆλιξ*.

σῠνημŏσύνη, *ης*, *ἡ*, subst. (societatis sanctio) *μή μοῐ, ᾰλαστĕ, σῠνημŏσύνας ᾰγŏρευĕ*. Il. χ, 261. Syn. *συνθήκη*, *σύμβᾰσῐς*, *ᾰρθμŏς*, *σπονδή*, *σύνθημᾰ*.

σῠνήμων, *ŏνŏς*, *ὁ*, subst. (socius) *δέχθαῐ ἔμειλίξαντŏ σῠνήμŏνᾰς*. Apoll. Rh. 4, 1210. Syn. *σῠνήθης*, *σῠνᾰŏρŏς*, *σύμμᾰχŏς*.

σῠνήŏρŏς, vid. *σῠνᾰŏρŏς*.

σῠνηπĕρŏπεύω, v. (simul decipio) *καὶ μὴν ἔγὼ σῠνηπĕρŏπεύσω*. Arist. Lys. 845.

σῠνηρĕτμĕω, v. (una remigo) *ἢ πᾰρος ξῠνηρĕτμεῖν*. Soph. Aj. fl. 1329. Syn. *συντρĕχω*, *ὁμορρŏθĕω*.

σῠνηρĕφĕω, v. (obfusco) *ᾰρ' ὄλβŏς αὐτοῖς ὅτῐ τῠφλὸς ξῠνηρĕφεῖ*. Eur. fr. Phaeth. 5, 3.

σῠνηρĕφής, *ĕŏς*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (contectus, densus) *ὦ δυστᾰλαινᾰ παρθĕν', ὡς ξῠνηρĕφĕς*. Eur. Orest. 947. Syn. *κᾰτηρĕφής*, *σύσκῐŏς*, *σῠχνŏς*.

συνθακĕω, v. (consideo) *καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτῐ συνθᾰκῶν ᾰεί*. Eur. Heracl. 994. Syn. vid. *συγκᾰθĕζŏμαι*.

σύνθακὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. (consessor) *ξύνθακὄς ἔσται, ναυτῐλοις σωτήριὄς*. Eur. Or. 1654. Syn. vid. *σῠνἔδρὄς*.

συνθάλπω, v. (demulceo) *ξύνθαλπἔ μύθοις ψευδἔσιν· νὄσημᾰ γᾰρ*. Aesch. P. V. 706. Syn. *πᾰρηγὄρἔω, κᾰτᾰθάλπω*.

συνθάπτω, v. (una sepelio) *καὶ τὸν θᾰνόντᾰ τόνδἔ συνθάπτειν θἔλω*. Soph. Aj. fl. 1395. Syn. *συγκτἔρἔίζω*.

συνθἔλω, v. (consentio) *συνθἔλω δ' ἐγώ*. Eur. Herc. f. 832. Syn. *'ἔθἔλω, σύμφημῐ*.

συνθἔρίζω, v. (una meto) *συν-θἔριζἔ, καὶ τοῦτον λᾰβών*. Arist. Acharn. 949.

συνθἔσῐα, ας, et *σύνθἔσῐς*, ἔως, ἡ, subst. (compositio) *ποῦ δὴ συνθἔσῐαι τἔ καῐ ὅρκῐᾰ*. Il. β, 339. Vid. Pind. Pyth. 4, 299. Syn. *συνθήκη*.

σύνθἔτὄς, ου, et η, ὄν, adj. (compositus, fictus) *αἴσχιστὄν εἶναι φήμῐ συνθἔτους λὄγους*. Aesch. P. V. 707. Syn. *ψευδής*.

συνθἔω, f. *θεύσὄμαι*, v. (una curro, bene cedo) *συνθεύσἔταῐ ἥδἔ γἔ βουλή*. Od. υ, 245. Syn. vid. *συντρἔχω*.

συνθἔωρἔω, v. (simul adspicio) *ὡς ξῠνἔθἔώρεις 'Ανδρὄκλεῖ καὶ Κλεισθἔνει*. Arist. Vesp. 1182.

συνθήγω, v. (exacuo) *οὗτος γᾰρ ὀργῇ συντἔθηγμἔνος φρἔνᾰς*. Eur. Hipp. 689.

συνθήκη, ης, ἡ, subst. (foedus) *συνθήκας πἔποίησθ' ἄνδρἔς*. Arist. Pax. 1065. Syn. *σύμβᾰσῐς, σῠνηβὄλῐα, συμβὄλὴ, ἀρθμὄς, σπονδὴ, σύνθἔσῐς, συνθἔσῐα*.

σύνθημᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (compositio, signum) *οὐκ ἐρεῖς ξύνθημᾰ;* Eur. Rhes. 680. Syn. *σῆμᾰ, σημεῖὄν, σύμβὄλὄν, μᾰθημᾰ, συνθήκη*.

συνθημᾰτῐαῖὄς, α, ὄν, adj. (locatitius, condictus) *πλέξαι στἔφᾰνους συνθημᾰτῐαίους*. Arist. Thesm. 465.

συνθηρᾰω et *συνθηρεύὄμαι*, v. (una venor) *νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδἔ συνθηρώμἔναι*. Soph. Philoct. 1005. Vid. Arist. Thesm. 163. Syn. *σῠνᾰκὄλουθἔω*.

συνθῐᾰσώτης, ου, ὁ, subst. (sodalis) *δῠὄ πρεσβῦτὰ ξυνθῐᾰσώτα*. Arist. Plut. 508. Syn. vid. *σῠνάὄρὄς*.

συνθνήσκω, v. (una morior) *πολλή γ' ἀνάγκη θῠγᾰτρῐ συνθᾰνεῖν ἔμἔ*. Eur. Hec. 396. Syn. *σῠνεκθνήσκω, σῠνεκπνἔω, σῠνᾰπόλλυμῐ, συνδῐαφθειρὄμαι*.

συνθοινάτωρ, ὄρὄς, ὁ, subst. (conviva) *πῐκρόν γἔ συνθοινάτὄρ'*. Eur. Electr. 638. Syn. vid. *συνδαίτωρ*.

συνθρανὄω et *συνθραύω*, v. (confringo) *δῶμᾰ τ' ἔῤῥηξεν χᾰμαζἔ, συντἔθράνωται δ' ἄπᾰν*. Eur. Bacch. 623. Vid. Orest. 1586. Syn. *συντρίβω, συγκλᾰω*.

συνθῠω, f. *ύσω*, v. (una sacra facio) *εἰ δὲ ξἔνους ἀστοῖσῐ συνθῠειν χρἔών*. Eur. Electr. 795.

σῠνιζᾰνω, v. (subsido) *σάρκες δ' οἱ μἔν ἱδρῶτῐ σῠνίζᾰνὄν*. Theocr. 22, 112.

σῠνῑημῐ [1], 1. aor. *ἔηκᾰ* et contr. *ἧκᾰ*, v. (1. committo, 2. intelligo) *εἶτ' σὺ ξῠνίης τὴν ἔπῐνοιαν τοῦ θἔοῦ;* Arist. Plut.

1) Antepenult. hujus v. ap. Hom. semper brevis, ap. Attic. scriptt. plerumque longa est. v. ad *ῑημῐ*.

45. Syn. 1. *συμβάλλω, συμμίγνυμῐ*, 2. *αἰσθᾰνὄμαι, γινώσκω, ἔπιστᾰμαι, μανθᾰνω.*

σῠνίστημῐ, f. *στήσω*, v. (constituo) *ἐν τῇ πὄλει ξῠνιστᾰμἔνὄν*. Arist. Eq. 863. Syn. *συντάσσω, σῠναρμόζω, συστέλλω, σῠνᾰγω.*

σῠνίστωρ, ὄρὄς, ὁ, subst. (conscius) *μισὄθἔον μἔν οὖν, πολλᾰ σῠνίστὄρᾰ.* Aesch. Agam. 1058. Syn. *σῠνειδὼς, σῠναίτῐὄς,*

σῠνισχᾰνω, v. (cohibeo) *ἀλλ' ὄ νὄμὄς αὐτᾰ τῷ χρὄνῳ σῠνισχᾰνει.* Eur. Iph. A. 694.

συνκτἔρἔΐζω [1]), v. (una sepelio) *τάρχυον μἔγᾰλωστῐ· σῠνεκτἔρἔΐζἔ δἔ λαὄς.* Apoll. Rhod. 2, 840. Syn. *συνθάπτω.*

συνναίω, Ion. *συνναιέσκω, σῠνοικἔω* et *συγκᾰτοικἔω*, v. (una habito) *τοιαῦτᾰ τᾶν γῠναιξῐ συνναίων ἔχοις.* Aesch. Sept. c. Theb. 179. Syn. *σῠναυλίζὄμαι.*

συνναυβᾰτης es *συνναύτης, ου, ὁ*, subst. (navigationis socius) *ἡμεῖς δἔ, συνναῦται γἔ τοῦδ' Ὀδυσσἔως.* Eur. Cycl. 702. Vid. Soph. Phil. 565. Syn. *σῠνέμπὄρὄς, ὄμόστὄλὄς, σύμπλὄὄς.*

συνναυμᾰχἔω, v. (una navali praelio decerto) *ὄστῐς ἂν ξυνναυμᾰχῇ.* Arist. Ran. 702.

συννεᾰζω, vid. *σῠνηβᾰω.*

συννεύω, v. (annuo) *ξύννευσὄν, ὦ γἔραιἔ.* Soph. Oed. R. 1510. Syn. *σῠναινἔω, σύμφημῐ.*

συννἔφἔω, v. (obnubilo) *λαμπρᾷ γᾰλήνῃ, τῶν δἔ συννἔφεῖ πᾰλῐν.* Eur. fr. Dan. 1, 7. Syn. *συσκῐάζω.*

συννἔφὴς, ἔὄς, ὁ et *ἡ*, et *συννἔφἔλὄς, ὄν*, adj. (nubilus, tristis) *τόνδἔ δεῦρὄ συννἔφῆ.* Eur. Phoen. 1328. Syn. *σκὄτεινὄς, σκῦθρωπὄς.*

συννήχὄμαι, f. *ξὄμαι*, v. (simul nato) *ὅστις τοιούτοις θηρῐοις ξυννήξἔται.* Arist. Eccl. 1098.

συννικᾰω, v. (simul vinco) *καὶ σῠ συννικᾷς ἔμοί.* Eur. Alcest. 1122.

συννὄἔω. v. (mecum reputo) *ἐν ἔμαυτῷ τῐ συννὄούμἔνὄς.* Eur. Orest. 627. Syn. *συμφράζὄμαι, ἐννὄἔω, συλλὄγίζὄμαι.*

σύννοιᾰ, ας, ἡ, subst. (consideratio) *ἡ ξύννοιᾰ βουλεύει πᾰλαι.* Soph. Antig. 279. Syn. *λὄγισμὄς, σῠνἔσῐς, ἔννοιᾰ, φρήν.*

σύννὄμὄς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (1. qui iisdem pascuis utitur, 2. conjunctus) *ξύννὄμον θἔλων ἔχειν.* Aesch. Sept. c. Theb. 347.

συννὄσἔω, v. (una aegroto) *ξυνσωφρὄνεῖν σοι βούλὄμ', ἀλλ' οὐ ξυννὄσεῖν.* Eur. Iph. A. 407. Syn. *συγκάμνω.*

συννυμφὄκὄμὄς, ου, ὁ et *ἡ*, subst. (qui cum alio sponsam curat) *συννυμφὄκὄμον τἔ δῐκαιὄν.* Eur. Iph. A. 48.

σῠνὄδὄς, ου, ἡ, subst. (congressus, conventus) *ἐν γᾰρ Ἀχαιῶν πληρεῖ ξῠνὄδῳ.* Eur. Hec. 106. Syn. *σύμβᾰσῐς, ἐκκλησῐα, συμβὄλὴ, πᾰνήγῠρῐς.* Epith. *κῠᾰνἔα.*

σῠνοικἔω, vid. *συνναίω.*

σῠνοικήτωρ, ὄρὄς, σῠνοικητὴς, οῦ, ὁ, et *σῠνοικὄς, ου, ὁ* et *ἡ*, subst. (qui una habitat) *ὡς σεμνὄτιμος καὶ ξῠνοικήτωρ ἔμοί.* Aesch. Eumen. 836. Vid. Arist. Plut. 1148. Syn. *σῠναυλὄς, ὄμέστῐὄς.*

1) Hoc v. h. l., quo in libro anglico legitur, relinquendum erat, ne deesset, licet supra sub *συγκτ.* collocandum fuisset.

σῠνοικῐα, ας, ἡ, subst. (cohabitatio) *θρᾰκονθ' ὅμιλον, δυσμενῆ ξῠνοικῐαν*. Aesch. Suppl. 275. Syn. *σῠναυλῐα*.

σῠνοικῐζω, f. *ῐσω*, v. (una habitare facio) *'ἔπῐσημῠν εὐνὴν 'Ηρᾰκλεῖ ξῠνοικῐσας*. Eur. Herc. f. 68.

σῠνοικιστὴρ, ῆρος, ὁ, subst. (qui una condit urbem) *σῠνοικιστὴρ τἔ τᾶν κλεινᾶν Σῠρα-κουσᾶν*. Pind. Ol. 6, 8.

σῠνοίκουρος, ου, ὁ et ἡ, subst. (socius in custodienda domo) *καὶ ξῠνοικούρους κᾰκῶν*. Eur. Hipp. 1072. Syn. *σῠνοικός*.

σῠνοίμῐος, ου, ὁ et ἡ, adj. (consonus) *'Ορφείῃ φόρμιγγῐ σῠνοίμῐον ὕμνον ἄειδον*. Apoll. Rhod. 2, 161. Syn. *σῠνῳδός, σύμφωνος*.

σῠνόλλυμῐ, v. (una amitto vel perdo) *"ὅθ' οὕνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξῠνωλόμην ὅμου*. Eur. Hel. 104.

σῠνὄμαίμων, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. (consanguineus) *στἔνουσῐ τὰν σὰν ξῠνὄμαι-μόνων*. Aesch. P. V. 417. Syn. vid. *σῠναιμος*.

σῠνὄμαρτἔω et *σῠνᾰκὄλουθἔω*, v. (comitor) *ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φῐλοι*. Eur. Or. 940. Vid. Arist. Ran. 401. Syn. *σῠνἔπὄμαι, συμπὄρεύὄμαι, πᾰρᾰκὄλουθἔω*.

σῠνὄμῆλιξ, ῐκος, adj. (aequalis) *ἄμμες γὰρ πᾶσαι σῠνὄμᾰλῐκἔς*. Theocr. 8, 22. Syn. vid. *'ὁμῆλιξ*.

σῠνόμνυμῐ, v. (conjuro) *ξῠνώμὄσαν γᾰρ*. Aesch. Agam. 633. Syn. *σῠνἔπόμνυμῐ, σῠνῐστᾰμαι*.

σῠνὄμωμὄτης, vid. *σῠνωμὄτης*.

σῠνὄπαδὄς, Ion. *σῠνὄπηδὄς, οῦ, ὁ et ἡ*, subst. (comes) *ξείνῳ σῠνὄπηδὸς ἔουσᾰ*. Apoll. Rhod. 4, 745. Syn. *'ὀπάων, ὀπαδὸς, ᾰκὄλουθὄς, ὁμόστὄλὄς*.

σῠνὄπλὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (armorum socius) *ὦ ξῠνὄπλᾰ δόρᾰτᾰ νἔᾰ νἔῳ*. Eur. Herc. f. 126. Syn. *συστρᾰτῐώτης*.

σῠνοργῐζὄμαι, v. (una irascor) *Δαματρῐ σῠνωργῐσθῃ Δῐὄνυσὄς*. Call. 6, 72. Syn. *σῠναγᾰλλω*.

σῠνὄρίνω, v. (concito) *νῶϊν δἔ κἔαρ σῠνὄρῐνἔταῐ ἄτῃ*. Apoll. Rhod. 3, 56. Syn. *συνταρᾰσσω*.

σῠνὄρούω, v. (congredior) *ἂψ δ' αὖτις σῠνὄρουσᾰν ἔναντῐοῐ*. Apoll. Rhod. 2, 88. Syn. vid. *συμβᾰλλω*.

σῠνουρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (conterminus) *πηλοῦ ξῠνουρος, διψῐα κόνις, τᾰδἔ*. Aesch. Agam. 478. Syn. *"ὁμὄρὄς*.

σῠνουσῐα, ας, ἡ, subst. (consuetudo familiaris, congressus; convivium) *ὅστις πρὄσῆλθὸν ἀβλᾰβεῖ ξῠνουσῐᾳ*. Aesch. Eumen. 285. Syn. *'ὁμιλῐα, μἔτουσῐα, σῠνὄδὄς, σῠνοικῐα*.

σῠνουσῐαστῐκὄς, ἡ, ὸν, adj. (facilis ad coetus convivales) vid. *συμπὄτῐκὄς*. Syn. *εὐτρᾰπἔλὄς*.

σῠνὄφρῠὄμαι, v. (supercilia contraho) *στῠγνῷ πρὄσώπῳ καὶ ξῠνωφρῠωμἔνῳ*. Eur. Alcest. 793. Syn. *σκῠθρᾰζω, σκῠθρωπᾰζω*.

σῠνὄφρῠς, ῠὄς, adj. (cui supercilia coëunt) *τῐ λἔληθὄτως σῠνοφρῠν*. Anacr. 28, 16.

σῠνὄχὴ, ῆς, ἡ, subst. (conjunctio, angustia) *ἐν ξῠνὄχῇσῐν ὁδοῦ*. Il. ψ, 330.

σῠνŏχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (continuus) *παίγμᾰτᾰ σῠνŏχᾰ φοιτᾰοῖν.* Eur. Bacch. 162. Syn. *σῠνĕχὴς, πρŏσĕχής.*

σῠνŏχŏω, v. inus. a *σῠνĕχω,* v. (contraho) *κυρτῶ, ἐπὶ στῆθος σῠνŏχωκŏτĕ.* Il. β, 218. Syn. *σῠνᾰγω.*

συνστᾰθεύω, pro *συστᾰθεύω,* v. (simul asso) *καὶ ξυνστᾰθεύσω τοῦτŏν.* Arist. Lys. 844.

συνσωφρŏνĕω, pro *συσσωφρŏνĕω,* v. (sapio cum) vid. *συννŏĕω.*

συντᾰλαιπωρĕω, v. (condoleo) *χ' ἡμεῖς γĕ μĕτᾰ σοῦ ξυντᾰλαιπωρήσŏμĕν.* Arist. Lys. 1225. Syn. *συγκάμνω, σῠναλγĕω, συνδυστῠχĕω.*

συντᾰνῠω, vid. *συντείνω.*

συντᾰρᾰσσω, f. ξω, v. (conturbo) *μή μοι δŏρῐ συντᾰρᾰξῃς.* Eur. Heracl. 379. Syn. *σῠνŏρίνω, συμμίγνυμῐ.*

συντᾰσσω, f. ξω, v. (compono) *καὶ τοῖσῐ συνταχθεῖσῐν σῠσῐ μὴ γᾰθοῖς.* Eur. Herc. f. 190.

συντείνω et *συντᾰνῠω,* v. (contendo, concito) *ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα.* Eur. Hec. 138. Vid. Pind. Pyth. 1, 158. Syn. *πᾰρᾰτείνω, σπουδᾰζω, σῠνŏρίνω, δῐᾰτείνŏμαι.*

συντĕκνŏω, v. (una liberos procreo) *καὶ ζῶ ἐν αὐτῷ ξῠνĕτĕκνου κινούμĕνᾰ.* Arist. Thesm. 14. Syn. *συντĕκνŏποιĕω.*

συντĕλĕθω, v. (conficio) *αὐτίκᾰ συντĕλĕθειν.* Pind. Pyth. 9, 100. Syn. *σῠνεργᾰζŏμαι, σῠνίστημῐ.*

συντĕλειᾰ, ας, ἡ, subst. (collatio) *ὦ ξυντĕλειᾰ, μὴ πρŏδῷς πυργώμᾰτᾰ.* Aesch. Sept. c. Theb. 237. Syn. *ᾱθροισμᾰ, κοινωνίᾰ.*

συντĕλὴς, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (impensae socius) *πᾰρις γᾰρ, οὔτĕ συντĕλὴς πŏλῐς.* Aesch. Agam. 515.

συντέμνω, v. (concido) *ἅπαντᾰ ταῦτᾰ συντĕμὼν φρᾰσω.* Eur. Hec. 1162. Syn. *συντρίβω, συνθραύω.*

συντĕτᾰμĕνως, adv. (enixe) *καὶ συντĕτᾰμĕνως.* Arist. Plut. 325.

συντĕτραίνω, v. (perforo) *τῶν δĕ συντĕτραινĕ μῦθŏν.* Aesch. Choeph. 444. Syn. *δῐᾰπĕρᾰω, συντῐτρᾰω.*

σύντĕχνŏς, ου, ὁ, subst. (qui ejusdem artis est peritus) *τὸν ᾰριστŏν ὄντᾰ τῶν ἑαυτοῦ ξυντĕχνων.* Arist. Ran. 775. Syn. *ὁμŏτĕχνŏς.*

συντήκω, v. (1. liquefaciendo consumo, 2. liqueo) *'ἐμĕ δĕ συντήξουσῐ νυκτĕς, ἡμĕραι τĕ δακρῠοις.* Eur. Iph. A. 398. Syn. *συμφθείρω, ἐκτήκω.*

συντῐθημῐ, f. *θήσω,* v. (1. compono, 2. med. paciscor) *συντῐθεὶς ἅπαν γĕνŏς.* Eur. Med. 745. Syn. *συμβᾰλλω, σῠνίστημῐ, συζεύγνυμῐ, συμπλĕκω, ὁμŏλŏγĕω.*

σύντŏμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (concisus, brevis) *μή τῐ μακιστῆρᾰ μῦθŏν, ἀλλᾰ σύντŏμον λĕγων.* Aesch. Pers. 704. Syn. *βρᾰχῠς, σῠνεσταλμĕνŏς.*

συντŏμως, et superl. *συντŏμωτᾰτως,* adv. (concise) *πεύσει τᾰ πάντᾰ συντŏμως.* Aesch. Eum. 418. Vid. Soph. Oed. C. 1579. Syn. *σύντŏμᾰ, βρᾰχĕως.*

σύντŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (continuus) *πρŏσφŏρᾰ μ' αἴ-*

ρἕτε, σύντὄνᾰ δ' ἕλκἔτε. Eur. Hipp. 1358. Syn. ἔντὄνὄς, σπερχνὄς, θούρῐὄς.

συντρᾰπεζὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ejusdem mensae particeps) καὶ ξυντρᾰπεζὄν ἀξῐοῖς ἔχειν βῐὄν. Eur. Androm. 656.

σύντρεις, ῐᾰ, adj. (tres simul) σύντρεις αἰνῠμἕνὄς. Od. ι,429.

συντρἕφω, f. θρέψω, v. (simul nutrio) καὶ ξυντἕθραψαι προσπὄλοισῐ βᾰσῐλἕως. Eur. Hel. 1036.

συντρἕχω, 2. aor. ἕδρᾰμὄν, v. (1. concurro, 2. convenio) χρὄνου τὄ μῆχὄς αὐτὄ συντρἕχει. Eur. Or. 1214. Syn. συνθἕω, συντρὄχάζω, συμπίπτω.

συντρῐαινὄω, v. (tridente concutio) στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντρῐαινώσειν πὄλῐν. Eur. Herc. f. 941. Syn. συντῐνάσσω, συγκλὄνἕω, συντᾰράσσω.

συντρίβω, f. ψω, v. (contero) αὐτοῖσῐ σὺν ναύταισῐ συντρίψω βᾰλών. Eur. Cycl. 699. Syn. συνθραύω, συνθλίβω, ἀνῑᾰω, κᾰτᾰκλᾰω, κᾰταῤῥήγνυμῐ.

σύντρὄφὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (simul nutritus) οὐ κάμνει σύντρὄφὄς ὤν. Eur. Iph. T. 1120. Syn. ὁμὄτρὄφὄς, οἰκεῖὄς.

συντρὄχάζω, v. (concurro) ἔκἕλευσἕ συντρὄχᾰζειν. Anacr. 7, 4. Syn. vid. συντρἕχω.

συντυγχᾰνω, v. (1. obviam fio, 2. colloquor) μὴ καὶ Ἀὄλωνᾰ συντῠχὼν κᾰτακτᾰνῃ. Eur. Rhes. 861. Syn. ἐντυγχᾰνω, σῠναντᾰω, σῠνέρχὄμαι, συμφἕρὄμαι, συμπίπτω.

συντυρἕω, v. (in caseum cogo) καὶ τὰκ Βοιωτῶν ταῦτᾰ συντυρούμἕνᾰ. Arist. Eq. 479. Syn. συμπήγνυμῐ, συγκῠκᾰω.

συντῠχῐα, ας, ἡ, subst. (1. occursus, 2. congressus, 3. casus) ξυντῠχῐα κρείσσων ἔκῠρησἕν. Eur. Hec. 215. Syn. τῠχη, συμφὄρᾰ.

σῠνωδίνω, v. (simul dolore adficior) καὶ ξυγγἕγηθἕ, καὶ ξῠνωδίνει κᾰκοῖς. Eur. Hel. 733. Syn. σῠναλγἕω, συμπᾰθἕω.

σῠνῳδὄς et σῠνᾰοιδὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (concinens) τᾰδ' οὐ ξῠνῳδᾰ τοῖσῐν ἐξηγγελμἕνοις. Eur. Med. 1004. Vid. Herc. f. 787. Syn. σύμφωνὄς, σῠνοίμῐὄς, ὅμαυλὄς.

σῠνωμὄσῐα, ας, ἡ, subst. (conjuratio) ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξῠνωμὄσῐας ἐρῶ. Arist. Equit. 474. Syn. σύστᾰσῐς.

σῠνωμὄτης et σῠνὄμωμὄτης, ου, ὁ, subst. (qui eodem jurejurando adstrictus est) ἔπαυσᾰ τοὺς ξῠνωμὄτας. Arist. Eq. 862. Vid. Lys. 1006. Syn. ἐνώμὄτὄς.

σῠνώνῠμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (commune nomen habens) γαῖᾰ τις ξῠνώνυμὄς. Eur. Hel. 494.

σῠνωρίζὄμαι, v. (copulo) ἰδού, ξῠναπτἕ, καὶ ξῠνωρίζου χἕρᾰ. Eur. Bacch. 194. Syn. vid. συζεύγνυμῐ.

σῠνωρῐκεύὄμαι, v. (bigas agito) ἱππάζἕται δἕ καὶ ξῠνωρῐκεύἕται. Arist. Nub. 15.

σῠνωρῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (biga, par) ἀποσπᾰσας μου τὴν μὄνην ξῠνωρῐδᾰ. Soph. Oed. C. 895. Syn. ζεῦγὄς, συζῠγῐα. Epith. εὔτἕκνὄς, πὄλῐᾰ.

σῠνωφἕλἕω, v. (una adjuvo) πᾰρόντᾰ καὶ ξῠνωφἕλοῦντᾰ μοι. Soph. Philoct. 871. Syn. σῠνᾰρήγω, συμβὄηθἕω.

συνωχᾰδὸν, adv. (continenter) ἀστράπτων ἔστειχε συνωχᾰδὸν. Hes. Theog. 690. Syn. σῠνὸχα, σῠνεχέως, οῠνεχῶς.

σῠοκτὸνος, ου, ὁ et ἡ, subst. (apri interfector) κούρην Ἰᾱσίοιο σῠοκτὸνον Ἀρκᾰσίδαο. Call. 3, 216. Syn. σῠοφὸντης.

Σῦρα, ας, ἡ, N. P. (Syra) βομβύκα χᾰρίεσσᾰ, Σῦραν κᾰλέοντι τῠ πάντες. Theocr. 10, 26.

Σῠρᾱκὸσαι et Σῠρᾱκουσαι, ῶν, αἱ, N. P. (Syracusae, urbs nota Siciliae) μεγᾰλὸπὸλιες ὦ Σῠρά-κὸσαι. Pind. Pyth. 2, 1. Vid. Olymp. 6, 8.

Σῠρᾱκὸσῐὸς et Σῠρᾱκούσῐὸς, α, ὸν, adj. (Syracusanus) ἤδη βαστάζουσι Σῠρᾱκὸσιοι μέσᾰ δοῦρᾰ. Theocr. 16, 78. Vid. Arist. Av. 1297.

σύρθην, melius φύρθην, q. v. Vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 54.

σύριγμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (sibilus) ἔνθ' ἔχει συρίγμᾰτᾰ. Eur. Bacch. 920. Syn. ψῐθῠρισμᾰ.

σῦριγξ, ιγγὸς, ἡ, subst. (1. fistula, 2. modiolus rotae, 3. vena, 4. theca) ἔτι γὰρ θερμαὶ σύριγγὲς ἄνω. Soph. Aj. fl. 1411. Syn. αὐλαξ, δὸναξ. Epith. νυκτῐβρὸμὸς, πρεσβῠτάτη, ἁρμάτειὸς, κᾰλᾰμὸεσσᾰ, εὔφθογγὸς, εὐκέλᾰδὸς, λῐγῠρά, ἐννεᾰφωνὸς, κᾰλή, πὲρι χεῖλὸς ἑλικτής, ποιμὲνῐκή, 2. ἐλῐτρὸχὸς, 3. θερμή, αἱμᾰτὸεσσᾰ.

σῠρίζω, Dor. συρίσδω, τυρίσδω, v. (1. sibilo, 2. fistula cano) φῖμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβᾰρον τρὸπὸν. Aesch. Sept. c. Theb. 459. Syn. ψῐθῠρίζω.

συρικτὴς et συριστὴς, οῦ, ὁ, subst. (1. sibilator, 2. qui fistula canit) πᾶ πὸχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾆσε μέλὸς. Theocr. 8, 34.

Σῠρῐὸς, α, ὸν, N. P. (Syrius) Σῠρίας δ' ὡς λῐβᾰνου κᾰπνὸς. Eur. Bacch. 144.

συρμαία, ας, ἡ, subst. (potus ex planta quadam ῥαφανὶς et sale, purgationi serviens) ἀλλ' ἐστὶν ἐπιτήδειᾰ συρμαίαν μετρεῖν. Arist. Pax. 1253.

συῤῥάπτω, v. (consuo) δέρμᾰτᾰ συῤῥάπτειν νεύρῳ βὸὸς. Hes. Op. 542. Syn. κᾰταῤῥάπτω, κᾰταττύω.

συῤῥήγνυμῐ, f. ῥήξω, v. (confringo) ἀλλᾰ κᾰκοῖσῐ σῠνέῤῥηκται πὸλέεσσιν. Od. θ, 137. Syn. συνθραύω, σῠνᾰράσσω, συντρίβω.

Σύρτῐς, εως, ἡ, N. P. (Syrtis, nomen duorum locorum arenosorum ad oram Africae) πρόπρὸ μᾰλ' ἔνδὸθι Σύρτιν· ἵν' οὐκ ἔτῐ νόστὸς ὀπίσσω. Apoll. Rhod. 4, 1235.

σύρφαξ, ᾰκὸς, σῠρφετὸς, ου, et σύρφὸς, ὁ, subst. (colluvies) ὡς ᾔσθοντὸ γὲ τὸν μὲν σύρφᾰκᾰ τὸν ἄλλὸν. Arist. Vesp. 673. Vid. Call. 2, 109. Syn. λῦμᾰ.

σύρω, v. (traho) σύρων εὐχὸμένοις τὲ θεοῖς. Hom. Batrach. 74. Syn. ἕλκω.

σῦς, Aeol. pro ὗς, ῠὸς, ὁ et ἡ, subst. (1. sus, 2. aper) ἡ συῶν μορφώτρια. Eur. Troad. 439. Vid. Il. ψ, 32. Syn. χοῖρὸς, κάπρὸς, κᾰπρῖὸς. Epith. ἄγρῐὸς, ἀργῐὸδους, μᾰλᾰ πίων, πεντᾰέτηρὸς, θᾰλέθων ἀλοιφῇ, μέγᾰς, ἀναιδὴς, λᾰσῖὸς, πᾰχῠς, λυσσᾰλὲὸς.

συσκε̆δάννυμῐ, f. *σκε̆δῶ*, v. (una dissipo) *συσκε̆δᾰν πολλὰς ἀ̆λινδήθρας ε̆πῶν*. Arist. Ran. 904. Syn. *ἀ̆ποσκε̆δάννυμῐ*.

συσκευάζω, v. (paro) *τὸ̆ δεῖπνον*, Χρυσε̆, *συσκεύαζε̆ νῷν*. Arist. Vesp. 1251. Vid. 1243. Syn. *εὐτρε̆πίζω*.

συσκηνήτρῐα, *ας*, *ἡ*, subst. (contubernalis) *καί τις σοῦ 'στὶ συσκηνήτρῐα*. Arist. Thesm. 431. Syn. *σύ̆νοικὸ̆ς*.

συσκῐάζω, v. (obumbro) *πεύκαισῐ συσκῐαζὸ̆ν*. Eur. Bacch. 1041. Syn. *συγκᾰτᾰκᾰλύπτω*, *σκῐάζω*, *κᾰτασκῐάζω*.

συσπλαγχνεύω, v. (exta simul edo) *ἄ̆γε̆ δὴ, θε̆αταὶ, δεῦρὸ̆ συσπλαγχνεύε̆τε̆*. Arist. Pax. 1116.

συσπουδάζω, v. (una studiose operam navo) *ξυσπουδάζειν πε̆ρὶ̆ τῆς νίκης*. Arist. Pax. 678.

συσσεύω, v. (concutio) *τόσσον φὰς σύ̆νε̆σευσε̆ βὸ̆ῶν ἴ̆φθιμᾰ κᾰρηνᾰ*. Hom. H. in Merc. 94. Syn. *συγκλὸ̆νε̆ω*, *συντᾰράσσω*, *συγκρούω*.

συσσιτε̆ω, v. (una cibum capio) *καὶ Μιλτῐᾰδῃ ξύ̆νε̆σίτει*. Arist. Equit. 1302. Syn. *σύ̆ναριστᾰω*, *συνδαίω*.

συσσίτῐὸ̆ν, *ου*, *τὸ*, subst. (convictus) *κᾰταστῆσαί τε̆ τὰ ξυσσίτῐᾰ*. Arist. Equit. 710. Syn. *συμπὸ̆σῐὸ̆ν*, *σύ̆νοικῐα*, *ἄ̆ριστὸ̆ν*.

σύσσιτὸ̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, subst. (convictor) *Παύσωνᾰ κᾰλει τὸν ξύσσιτὸ̆ν*. Arist. Plut. 602. Syn. *ὁ̆μέστῐὸ̆ς*, *σύ̆νέστῐὸ̆ς*, *σύ̆νοικὸ̆ς*, *σύντρὸ̆φὸ̆ς*, *σύνδειπνὸ̆ς*.

συσσώζω, v. (simul servo) *σωθέντε̆ς αὐτοὶ, καί σε̆ συσσῶσαί πὸ̆τε̆*. Eur. Hel. 1388. Syn. *σώζω*.

σύστᾰσῐς, *ε̆ως*, *ἡ*, subst. (coetus) *εἰς δε̆ συστᾰσεις*. Eur. Andr. 1077. Syn. *σύ̆νὸ̆δὸ̆ς*, *ὅ̆μιλὸ̆ς*, *σύ̆νουσῐα*, *σύ̆νωμὸ̆σῐα*, *στῖφὸ̆ς*.

συστέλλω, f. *ε̆λῶ*, v. (1. compono, 2. contraho, 3. consterno) *οὐ πε̆πλοις σύ̆νεστᾰλησᾰν*. Eur. Troad. 380. Syn. *πε̆ριστέλλω*, *ὑ̆ποστέλλω*, *συντῐθημῐ*, *σύ̆νείργω*, *κᾰτᾰβάλλω*, *κᾰτᾰράσσω*.

συστε̆νάζω, v. (congemo) *ὡς ξυστε̆νάζειν οἶδᾰ γενναίως φῐλοις*. Eur. Ion. 935. Syn. *σύ̆ναλγε̆ω*, *συγκλάω*, *συμπενθε̆ω*, *οἰκτείρω*.

συστὸ̆λίζω, v. (apparo, orno) *'ἀ̆γάλ-μᾰτᾰ συστὸ̆λῐσαι χρῄζουσᾰ λῐνῳ*. Eur. Orest. 1434. Syn. *συσκευᾰζω*, *κᾰτᾰκοσμε̆ω*, *ἀσκε̆ω*, *καλλωπίζω*.

συστρᾰτηγὸ̆ς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (collega praetorii) *καὶ ξυστρᾰτηγούς*. Eur. Phoen. 757.

συστρε̆φω, f. *ψω*, v. (contorqueo) vid. *συγγογγύ̆λίζω*. Syn. *πε̆ριστρε̆φω*, *σύ̆νειλίσσω*, *στρε̆βλὸ̆ω*, *συστέλλω*.

συσφάζω, v. (una macto) *καὶ συσφᾰγῆναι, καὶ πύ̆ρωθῆναι δε̆μᾰς*. Eur. Iph. T. 686. Syn. vid. *συγκᾰτακτείνω*.

σύ̆φε̆ὸ̆ς, poet. *σύ̆φειὸ̆ς*, *οῦ*, *ὁ*, subst. (suile) *ῥάβδῳ πεπληγυῐᾰ, κᾰτὰ σύ̆φε̆οῖσῐν ε̆ε̆ργνυ*. Od. κ, 238. Vid. 389.

σύ̆φορβὸ̆ς, vid. *σύ̆βώτης*.

σύ̆χνὸ̆ς, *ἡ*, *ὸ̆ν*, adj. (frequens, multus) *πληγαὶ σύ̆χναὶ κᾰτ' ἄ̆στύ̆*. Arist. Av. 1014. Syn. *πὸ̆λύ̆ς*, *θᾰμῐνὸ̆ς*, *ἄ̆θρὸ̆ὸ̆ς*, *σύ̆νε̆χὴς*, *πύ̆κῐνὸ̆ς*.

σύ̆ω et *σεύω*, v. (urgeo) *δεξῐτε̆ρῆς*, *σύ̆τὸ̆ δ' αἷμᾰ κε̆λαινε̆φε̆ς*. Il. φ, 167. Vid. ζ, 133. Syn. *κινε̆ω*, *ὁ̆ρμᾰω*, *πὸ̆ρεύὸ̆μαι*.

σφᾰγεῖŏν, οὐ, τὸ, subst. (vas, quo sanguis victimarum excipitur) *αἰτναῖᾰ τĕ σφᾰγεῖᾰ πĕλĕκĕων γνᾰθοις.* Eur. Cycl. 394.

σφᾰγεῖŏν, ου, τὸ, subst. (victima) Eur. Troad. 749. Musgr. Vid. Blomf. Glossar. Aesch. Ag. 1060.

σφᾰγεὺς, ἕως, ὁ, subst. (occisor, culter serviens mactationi) *ὁ μὲν σφᾰγεὺς ἕστηκĕν.* Soph. Aj. fl. 815. Syn. *ὀλĕτὴρ, φŏνεύς.*

σφᾰγὴ, ῆς, ἡ, et *σφᾰγῐασμŏς, οῦ, ὁ,* subst. (1. caedes, 2. jugulum, 3. vulnus) *αἷμᾰ τῶν ἐμῶν σφᾰγῶν.* Soph. Trach. 572. Vid. Eur. Electr. 200. Syn. *φŏνŏς, ἀναίρĕσις.* Epith *δεινὴ, ὀλέθρῐα, δᾰκρῠŏεσσᾰ, αὐτοκτŏνŏς, πŏλῠθῠτŏς, ἀνŏσῐŏς.*

σφᾰγῐάζω, σφάζω et *σφάττω,* v. (macto) *ἥσθην σέρφῳ σφᾰγῐαζŏμĕνῳ.* Arist. Av. 571. Vid. Eur. Troad. 134. et Aesch. Agam. 1408. Syn. *ἀποσφάττω, θύω, φŏνεύω, πĕφνω, κᾰτᾰπĕφνω, ἀποκτείνω.*

σφᾰγῐŏν, ου, τὸ, subst. (victima) *ἃ δ᾽ Αὖλῐς ἔλᾰβĕ σφᾰγῐ᾽ ἐμῆς ὁμοσπŏρου.* Eur. Or. 651. Syn. *ἱĕρεῖŏν, θῦμᾰ, θῠσία.* Epith. *ἄῤῥητŏν, φŏνῐŏν, ἐπῐχώρῐŏν, μῠσᾰρŏν, χειρŏδᾰϊκτŏν, αἱμŏβᾰφĕς.*

σφᾰγῐŏς, vid. *σφακτŏς.*

σφᾰδάζω, v. (luctor, palpito) *ἡ δ᾽ ἐσφᾰδαζĕ καὶ χĕροῖν ἔντη δῐφρου.* Aesch. Pers. 199. Syn. *δŏνĕŏμαι, χᾰλĕπαίνω, σπᾰŏμαι, ἀσπαίρω, ἀστᾰτĕω, δῐᾰπŏρĕω, σφύζω.*

σφάζω, vid. *σφᾰγῐάζω.*

σφαῖρᾰ, ας, ἡ, subst. (globus) *αὐτᾰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν᾽ ἰθὺν πειρήσαντŏ.* Od. *θ*, 377. Epith. *εὔκῠκλŏς, πĕρῐηγὴς, πĕρῐφĕρὴς, κᾰλὴ, πορφῠρĕα, ἔῠτρŏχᾰλŏς.*

σφαιρηδŏν, adv. (in modum pilae) *ἧκĕ δĕ μιν σφαιρηδŏν ἑλιξᾰμĕνος δῐ᾽ ὁμίλου.* Il. *ν*, 204.

σφαιρŏω, v. (in pilam cogo) *στήθĕᾰ δὲ σφαίρωτŏ πĕλώρῐᾰ.* Theocr. 22, 46.

σφᾰκĕλŏς, ου, ὁ, subst. (dolor quivis acutus, caries) *ὑπŏ μ᾽ αὖ σφᾰκĕλος καὶ φρĕνŏπληγεῖς.* Aesch. P. V. 903. Syn. *σπασμŏς.*

σφᾰκŏς, ου, ὁ, subst. (salvia) *κᾆθ᾽ ὁ μĕν ἔτριβĕ κĕδρίδᾰς, ἄνηθον, σφᾰκŏν.* Arist. Thesm. 486.

σφακτŏς et *σφᾰγῐŏς, α, ŏν,* adj. (mactatus) *σφακτὰν κῠσίν τĕ φοινῐαν.* Eur. Hec. 1060. Vid. Soph. Antig. 1291.

σφᾰλĕρŏς, ὰ, ŏν, adj. (lubricus) *σφᾰλĕρᾰ τᾰνῠδρŏμοις.* Aesch. Eum. 377. Syn. *ἐπισφᾰλὴς, ἀσθĕνὴς, ὀλισθηρŏς, ἀπᾰτήλῐŏς, ἀταρτηρŏς, γλίσχρŏς.*

σφᾰλĕρῶς, adv. (lubrice, dubie) *ἀπŏ, μὴ σφᾰλĕρῶς, ἐπῐ τὴν γαῖᾰν.* Eur. Iph. A. 600.

σφάλλω, f. *σφᾰλῶ,* v. (supplanto, fallo) *δειναὶ δĕ τῠχαὶ σφάλλουσῐ δŏμους.* Eur. Med. 201. Syn. *ἀποσφάλλω, κᾰτᾰβάλλω, ὑποσκĕλίζω, πταίω, ὀλισθαίνω.*

σφάλμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (lapsus, error, peccatum) *τᾰ πρόσθε σφάλμᾰτ᾽ ἐξαιτούμĕνŏς.* Eur. Andr. 54. Syn. *πτῶμᾰ, πĕσημᾰ, ἁμάρτημᾰ, δυστῠχῐα, πταῖσμᾰ, πλᾰνη.*

σφᾰρᾰγĕω, v. (gutture stridorem edo, crepito) *οὔθᾰτᾰ δὲ σφᾰρᾰγεῦντŏ.* Od. *ι*, 440. Syn. *βρύχω, σμᾰρᾰγĕω, δουπĕω, βροντᾰω.*

σφᾰρᾰγίζω, v. (cum strepitu excito) ἔνδοϊν τἔ κόνιν θ' ἅμα ἐσφᾰρᾰγιζὄν. Hes. Theog. 706.

σφάσσω, vid. σφᾰγῐάζω.

σφἔδᾰνὄς, ή, ὄν, adj. (vehemens) φεῦγὄν· ὃ δὲ σφἔδᾰνὸν ἔφεπ' ἔγχεῐ· λύσσα δἔ σί κῆρ. Il. φ, 542. Syn. σφὄδρὄς, χᾰλἔπὄς, δεινὄς, στεῤῥὄς, ἰσχυρὄς, ἐμβριθής.

σφἔλᾰς, ᾰτὄς, τὸ, subst. (scabellum) πολλᾰ σῐ ἀμφῐ κάρη σφέλᾰ ἀνδρῶν ἐκ πᾰλᾰμάων. Od. ρ, 231. Syn. θρανῖὄν, θρῆνῠς.

σφενδάμνῐνὄς, η, ὄν, adj. (acernus) Μᾰρᾰθωνὄμᾰχαι σφενδάμνῖνοι. Arist. Ach. 181. Syn. ἰσχυρὄς, στἔρἔὄς, πρῖνῐνὄς.

σφενδὄνᾰω et σφενδὄνίζω, v. (funda utor) ἐσφενδὄνᾰτὄ χωρῐς ἀλλήλων μέλη. Eur. Phoen. 1199. Syn. ἀποῤῥίπτω.

σφενδὄνη, ης, ή, subst. (1. funda, 2. pala annuli) καὶ μὴν τῠποι γε σφενδὄνης χρυσηλᾰτου. Eur. Hipp. 865.

σφἔτἔρὄς, α, ὄν, pronom. (1. suus, 2. proprius, 3. vester) σφἔτἔρῃσῐν ᾰτασθᾰλίῃσῐν ὄλοντὄ. Od. α, 7. Syn. σφωῐτἔρὄς, ῡμἔτἔρὄς.

σφηκῐά, ᾱς, 2. σφηκῐα, ας, ή, subst. (1. nidus vesparum, 2. examen vesparum) πολλῶν δῐκαστῶν σφηκῐὰν δῐασκἔδῶ. Arist. Vesp. 229. Vid. Eur. Cycl. 473.

σφηκίσκὄς, ου, ὁ, subst. (palus acutus) μἔγαν λᾰβόντἔς ἡμμἔνον σφηκίσκὄν. Arist. Plut. 301. Syn. σκὄλοψ.

σφηκὄω, v. (constringo) πλοχμοί θ' οἱ χρυσῷ τἔ καῖ ᾰργῠρῳ ἐσφηκῶντὄ. Il. ρ, 52. Syn. δἔω, σφίγγω, συσφίγγω, γομφὄω.

σφηκώδης et σφηκὄειδής, ἔὄς, ὁ et ή, adj. (gracilis) τὸ σφηκῶδες οὖ πὄρίζεις. Arist. Plut. 562. Syn. ἰσχνὄς, λεπτὄς, λᾰγᾰρὄς.

σφήκωμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (galeae pars, cui crista inseritur) ὅμως δ' ὅτῐ τὸ σφήκωμ' ἔχει πὄνον πὄλῠν. Arist. Pax. 1215.

σφὴν, ηνὄς, ὁ, subst. (cuneus) ἀδᾰμαντῖνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνᾰθὄν. Aesch. P. V. 64. Syn. γόμφὄς, ἧλὄς.

σφὴξ, ηκὄς, ὁ et ή, subst. (vespa, crabro) σφῆξῐν ἐμφἔρεστάτους. Arist. Vesp. 1103. Epith. αἰὄλὄς, πῐκρὄς, δᾰφοινὄς, ὄλὄὄς, λευγᾰλἔὄς, ἔνὄδῐὄς.

Σφήττῐὄς, α, ὄν, adj. (Sphettius) Χαιρἔφων ὁ Σφήττῐὄς. Arist. Nub. 156.

σφίγγω, v. (constringo) γἔρων ἐσφίγγἔτὄ πἔπλὄς. Theocr. 7, 17. Syn. σφηκὄω, συστέλλω, σῠνείργω, συμπλἔκὄμαι, πἔρῐπλἔκω.

Σφὶγξ, ιγγὄς, et Boeot. Φὶξ, ικὄς, ή, N. P. (Sphinx, monstrum notum Thebanum) ή ποικῐλῳδος Σφίγξ. Soph. Oed. R. 130. Vid. Hes. Theog. 326. Epith. μιαιφὄνὄς, κῠων, μιξὄπαρθἔνὄς, δυσξῠνἔτὄς, δῄὄς, ἄγρῐα, δεινὴ, ῥαψῳδὄς, χρησμῳδὄς, ὠμὄσιτὄς, ὀλὄά, παρθἔνὄς, πτἔρὄεσσᾰ. Phr. vid. Eur. Phoen. 1034—1061. et 819—824.

σφὄδρὄς, ά, ὄν, adj. (vehemens) πυνθᾰνὄμαι πᾰνυ σφὄδρᾰ. Arist. Plut. 25. Syn. ἄγαν, λῐαν, πᾰνῠ, δεινῶς.

σφὄδρῠνὄμαι, v. (vehemens sum) ἀτᾰρ σφὄδρύνει γ' ἀσθἔνεῖ σὄφίσμᾰτῐ. Aesch. P. V. 1047. Syn. ἐπαίρὄμαι, κομπᾰζὄμαι, ὁρμᾰὄμαι.

σφονδύλη, ης, ἡ. subst. (insectum de blattarum genere) ἕως (una syll.) ἡ σφονδύλη φεύγουσᾰ πŏνηρŏτᾰτον βδεῖ. Arist. Pax. 1077.

σφονδῠλῐŏς, ου, ὁ, subst. (vertebra) σφονδῠλῐων ἔκπαλθ'. Il. υ, 483. Vid. Eur. Electr. 841.

σφρᾱγίδῐŏν, ου, τὸ, demin. a *σφρᾱγὶς*, ῖδŏς, ἡ, subst. (sigillum) θρῐπήδεστ' ἔχειν σφρᾱγίδῐᾰ. Arist. Thesm. 434. Vid. Eur. Iph. A. 155. Syn. σήμαντρŏν, σημεῖŏν, σφράγισμᾰ.

σφρᾱγίζω, f. ῐσω, v. (signo) καὶ σφρᾱγίζεις, λύεις τ' ŏπῑσω. Eur. Iph. A. 38. Syn. σημαίνω, κᾰτᾰσημαίνω.

σφρᾱγίς, vid. *σφρᾱγίδῐŏν*.

σφράγισμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (sigillum) φέρ', ἐξĕλιξας πĕρῐβŏλὰς σφρᾱγισμᾰτων. Eur. Hipp. 867. Syn. vid. σφρᾱγίδῐŏν.

σφρῑγᾰω, v. (tumeo) καὶ μὴ σφρῑγῶντᾰ θυμŏν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Aesch. P. V. 388. Syn. ἀνθĕω, ᾰκμάζω, οἰδαίνω, βράζω, σκιρτᾰω, ὀργίζŏμαι, ὀγκŏŏμαι.

σφύζω, v. (palpito) σφυσδειν, ὡς ᾰνῐαθῇ. Theocr. 11, 71. Syn. ἀσπαίρω, σφᾰδάζω, πηδᾰω, ἀλγĕω, ᾰνῑᾰŏμαι.

σφῠρα, ας, ἡ, subst. (malleus) ᾰκμŏνᾰ τε σφύραν τĕ. Od. γ, 434. Syn. κέστρα, ῥαιστήρ.

σφῠρᾰς et *σπῠρᾰς*, ᾰδŏς, ἡ, subst. (stercoris caprini globulus) ναννᾰφῠεῖς, σφῠρᾰδων. Arist. Pax. 790.

σφυρήλᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (malleo ductus, durus) σφυρήλᾰτŏς οἷᾰ Κŏλοσσŏς. Theocr. 22, 47. Syn. στĕρĕŏς.

Σφυρŏμᾰχŏς, ου, ὁ, N. P. (Sphyromachus) ὡς Σφυρŏμᾰχος πŏτ' εἶπĕν. Arist. Eccl. 22.

σφῠρŏν, οῦ, τὸ, subst. (malleolus pedis) σύριγξ αἱμᾰτŏεσσᾰ κᾰτὰ σφῠρŏν· αὐτᾰρ ŏ τήν γĕ. Apoll. Rhod. 4, 1647. Syn. ταρσŏς. Epith. κᾱλŏν, κοῦφŏν, μŏνŏχηλŏν.

σχᾰδὼν, ŏνŏς, ὁ, subst. (favus vesparum) πλῆρες δὲ σχᾰδŏνων. Theocr. 1, 147.

σχάζω, f. ᾰσω, et *σχᾰω*, v. (1. findo, 2. demitto, 3. cohibeo) γῆρῡν ᾰφθογγον σχᾰσας. Eur. Phoen. 974. Vid. Arist. Nub. 409. Syn. ᾰποσχάζω, κᾰτᾰκόπτω, ᾰνῑημῐ, χᾰλᾰω, μĕτᾰβάλλω, κᾰτᾰπαύω.

σχĕδῐα, ας, ἡ, subst. (ratis) τὰς ποντŏπŏρους ἔσχε σχĕδῐας. Eur. Hec. 110. Syn. πλοιᾰρῐŏν, ναῦς. Epith. εὐρεῖᾰ, πŏλῠδεσμŏς.

σχĕδῐŏς, α, ŏν, adj. (1. qui praesto est, 2. item N. P. Schedius) σχĕδῐᾰ τ' αὐτŏκωπᾰ νωμῶν βĕλη; Aesch. Choeph. 157. Vid. Il. ρ, 806.

σχĕδŏθĕν et *σχĕδŏν*, adv. (prope, praesto) σχĕδŏθεν δĕ σι ἤλῠθĕν ἀνήρ. Od. ο, 223. Vid. Il. δ, 247. Syn. πλησιŏν, ἐγγῠς, πĕλᾰς, ᾰγχῐ, βᾰδην, αὐτοσχĕδίην, σχĕδίην.

σχĕθω, f. σχήσω, ab inus. *σχĕω*, v. (habeo, inhibeo, contineo, detineo) τίν ĕπῑνοιᾰν ἔσχĕθĕς; Eur. Phoen. 419. Syn. ἔχω, ἴσχω, κᾰτĕχω, κᾰθείργω, ĕπĕχω.

σχĕλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (segmentum carnis taurinae) ἀλλὰ σχĕλῐδᾰς ἐδηδŏκώς. Arist. Equit. 361.

Σχĕρῐᾰ, ας, ἡ, N. P. (Scheria, insula Phaeacum) εἷσεν δ' ἐν Σχĕρίῃ. Od. ζ, 8. Epith. ĕρᾰτεινὴ, ĕρῐβωλŏς.

σχε̆σῐς, *έως*, *ἡ*, subst. (habitus) *οὐχ ὅπλων σχε̆σῐν*. Aesch. Sept. c. Theb. 503. Syn. *σχῆμᾰ*, *κᾰτάστᾰσῐς*.

σχε̆τήρῐο̆ν, *ου*, *τὸ*, subst. (remedium ad sedandum) *ἀλλ' ἡδῠ λιμοῦ καὶ τόδε σχε̆τήρῐο̆ν*. Eur. Cycl. 135. Syn. *κηλητήρῐο̆ν*.

σχε̆τλῐάζω, v. (conqueror, tanquam acerba passus) *οὐ δεῖ σχε̆τλῐάζειν, καὶ βοᾶν*. Arist. Plut. 476. Syn. *δυσχε̆ραίνω*, *χᾰλε̆παίνω*, *δυσφο̆ρε̆ω*, *ὀδύρο̆μαι*.

σχε̆τλῐο̆ς, *α*, *ο̆ν*, et *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (1. miser, 2. asper, 3. scelestus) *ὦ σχέτλιοι πομπαί*. Eur. Iph. T. 652. Syn. *ἀτῠχὴς*, *κᾰκο̆δαίμων*, *τλήμων*, *ὀδῠνηρο̆ς*, *σκληρο̆ς*, *ὠμο̆ς*, *χᾰλε̆πο̆ς*, *ἐπαχθὴς*, *ἄδῐκο̆ς*, *ἀναιδὴς*, *πο̆νηρο̆ς*, *μοχθηρο̆ς*, *δυστῠχής*.

σχῆμᾰ, *ᾰτο̆ς*, *τὸ*, subst. (1. habitus, cultus, 2. decus, ornamentum) *ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ πο̆τ' εὐτῠχεῖς δο̆μοι*. Eur. Hec. 617. Syn. *τῠπο̆ς*, *σχε̆σῐς*, *χᾰρακτὴρ*, *δόξᾰ*, *προ̆σωπο̆ν*, *ἀξῐωμᾰ*, *κόσμο̆ς*, *εἶδο̆ς*, *κόμπο̆ς*. Epith. *εὐγε̆νε̆ς*, *σεμνο̆ν*, *λαμπρο̆ν*, *φαῦλο̆ν*.

σχημᾰτίζω, v. (1. effingo, 2. simulo) *ἐσχημᾰτισται δ' ἀσπῐς οὐ σμικρὸν τρο̆πο̆ν*. Aesch. Sept. c. Theb. 461. Syn. *ῥῠθμίζω*, *πλάσσω*, *πλαστουργε̆ω*, *συντάσσω*, *κᾰτᾰκοσμε̆ω*, *μορφο̆ω*, *ῠπο̆κρίνο̆μαι*, *προσποιε̆ο̆μαι*, *κᾰτασκευάζω*, *ἐκτῠπο̆ω*.

σχίζᾰ et *σχῐδη*, *ης*, *ἡ*, subst. (lignum fissum) *καῖε̆ δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γε̆ρων*. Il. γ, 459. Epith. *ἄφυλλο̆ς*.

σχίζω, f. *ῐσω*, v. (findo, scindo) *σχισθέντᾰ δ' οὐκ εὔκρυπτᾰ γίγνε̆ται*. Aesch. Agam. 606. Syn. *ἀνασχίζω*, *κᾰτασχίζω*, *ῥήγνυμῐ*, *δῐᾰτμήγω*, *δῐᾰτέμνω*, *ῥᾰκο̆ω*, *τέμνω*, *κόπτω*.

σχισμο̆ς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (fissura, scissura) *ἐμοὶ δε̆ μίμνει σχισμο̆ς ἀμφήκει δο̆ρῐ*. Aesch. Agam. 1118. Syn. *ῥῆγμᾰ*, *σπᾰραγμο̆ς*, *ῥᾰγᾰς*, *ῥωγή*.

σχῖνο̆ς, *ου*, *ἡ*, subst. (1. lentiscus, 2. squilla) *καὶ σχῖνο̆ν· εἶτ' ὄξει δῐε̆με̆νος Σφηττῐο̆ν*. Arist. Plut. 720.

σχιστο̆ς, *ή*, *ο̆ν*, adj. (fissus) *Φωκὶς με̆ν ἡ γῆ κλῄζε̆ται· σχιστὴ δ' ὁδο̆ς*. Soph. Oed. R. 733.

σχοινῐνο̆ς, *η*, *ο̆ν*, adj. (junceus) *σχοινῐνας ἵπποισῐ γάρ*. Eur. fr. Autol. 2.

σχοίνῐο̆ν, *ου*, *τὸ*, et *σχοινῐς*, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, subst. (funiculus e junco tortus) *ὥσπε̆ρ οἱ τὰ σχοίνῐᾰ*. Arist. Pax. 36. Vid. Theocr. 23, 51. Syn. vid. *σπάρτῐο̆ν*.

σχοῖνο̆ς, *ου*, *ὁ*, subst. et N. P. Il. β, 497. (juncus) *στῐβᾰδα σχοίνων*. Arist. Plut. 541.

σχο̆λάζω, f. *ᾰσω*, v. (otior, moror) *μὴ νῦν σχο̆λαζε̆*. Aesch. Suppl. 2t5. Syn. *βρᾰδύνω*, *ῥαθυμε̆ω*, *σχο̆λὴν ἄγω*, *εὐσχο̆λε̆ω*, *ἀπρᾰγε̆ω*.

σχο̆λή, *ῆς*, *ἡ*, subst. (otium, vacatio) *οὐκ ἄφθο̆νον σχο̆λὴν ἔχω*. Eur. Androm. 730. Syn. *δῐᾰτρῐβή*, *ἄνε̆σῐς*, *ἀπραγμο̆σῠνη*, *βρᾰδῠτης*, *ἀργῐα*. Epith. *φιλτᾰτη*, *τερπνὴ*, *κᾰκή*.

σώζω, *σᾰο̆ω* et *σᾰώζω*, v. (servo) *σώζων σῐδηρο̆ν ἐν λυγρῷ πε̆σήμᾰτῐ*. Eur. Phoen. 1435. Vid. Il. α, 83. Syn. vid. *σώω*.

σωκε̆ω, v. (valeo, possum) *μούνη γᾰρ ἄγειν οὐκε̆τῐ σωκῶ*. Soph. Electr. 118. Syn. *ἰσχῠω*, *δῠνᾰμαι*, *σθε̆νω*, *βο̆ηθε̆ω*.

σῶκο̆ς, *ου*, *ὁ*, subst. et N. P. Il. λ, 427. (servator, qui potens est) *Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐρῐούνῐο̆ς Ἑρμῆς*. Il. υ, 72.

Σωκρᾰτέω, v. (Socratem ago) ᾽ἐκὄμων, ἔπεινων, ἐῤῥῠπων, ἐσωκρᾰτουν. Arist. Av. 1282.

Σωκρᾰτης, ἕος, ὁ, et demin. Σωκρᾰτῐδῐὄν, ου, τὸ, N. P. (Socrates) ἐπὶ τί στέφᾰνὄν; οἴμοι, Σώκρᾰτἔς. Arist. Nub. 256. Vid. 746. Epith. Μήλῐὄς, κᾰκὄδαίμων, σὄφὄς.

σῶμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (corpus) σῶμ᾽ ἐρημώσας ἐμὄν. Eur. Hec. 31. Syn. δέμᾰς, χρώς. Epith. μέγᾰ, ᾰθαπτὄν, ἄκλαυστὄν, χρήσῐμὄν, γυμνὄν, αἱμᾰτοστᾰγἐς, λευκὸν γῆρα.

Σώπὄλῐς, ῐὄς, ὁ, N. P. (Sopolis) παῖδᾰ Διοκλείδου Σώπὄλῐν ἐστἔνὄμἐν. Call. Ep. 18, 2.

σωρὄς, οῦ, ὁ, subst. (acervus) δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὄν ἥκειν. Arist. Plut. 269. Syn. χῶμα, σαγμᾰ, θὶν, ὄγκὄς.

σῶς, vid. σὄὄς.

σωσθάνης, ου, ὁ, N. P. (Sosthānes) ἵππων ἐλᾰτὴρ καὶ Σωσθάνης. Aesch. Pers. 32.

Σωσῐας, ου, ὁ, N. P. (Sosias) ὅδὶ δἔ φησῐ Σωσῐας. Arist. Vesp. 78.

σωσῐπὄλῐς, ἕως, adj. (civitatem servans) ὄ σωσῐπὄλῐς· οἴμοι τάλας. Arist. Acharn. 163. Syn. πὄλισσὄὄς, ῥυσίπτὄλῐς, πὄλιοσοῦχὄς.

σωστἔὄς, α, ὄν, adj. (servandus) σωστἔὄν ὦ ᾽τάν. Arist. Lysistr. 501.

Σωστρᾰτη, ης, ἡ, N. P. (Sostrate) ὥσπερ κᾰλεῖς τὴν Σωστρᾰτην. Arist. Nub. 678.

σώτειρᾰ, ας, ἡ, 2. σωτὴρ et σᾰωτὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (1. servatrix, 2. servator) σώτειρᾰν εἶναι. Eur. Med. 528. Vid. 361. et Call. 4, 166. Syn. σωτήρῐὄς, φύλαξ.

σωτηρῐα, ας, ἡ, subst. (salus) σοι φἔρων σωτηρῐαν. Eur. Troad. 755. Syn. φῠλᾰκὴ, εὐθήνῐα, φάὄς. Epith. νικηφὄρὄς, κλεινὴ, κᾰλή.

σωτήρῐὄς, α, ὄν, adj. (salutaris) ναυτίλοις σωτήρῐὄς. Eur. Orest. 1654.

σωφρὄνἔω, v. (modestia utor, sana mente sum) ᾽ἐσωφρὄνησἔν, οὐκ ἔχουσᾰ σωφρὄνεῖν. Eur. Hipp. 1037. Syn. νοῦν ἔχω, σώφρων, σὄφὄς, φρὄνῐμὄς, κόσμῐὄς εἰμῐ.

σωφρὄνῐζω, v. (ad sanam mentem reduco) ἀμπνὸὰς δ᾽ οὐ σωφρὄνῐζει. Eur. Herc. f. 865. Syn. εὐθύνω, παιδεύω, φρἔνὄω.

σωφρὄνῐκῶς et σωφρὄνως, adv. (modeste, prudenter) ὅτῐ σωφρὄνῐκῶς, κοὐκ ᾰνὄήτως. Arist. Equit. 542. Vid. Eur. Phoen. 1128. Syn. σἔσωφρὄνισμἔνως, ἐγκρᾰτῶς, μἔτρῐως.

σωφρὄνισμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (prudens monitum) πόλλοισῐν ἄλλοις σωφρὄνίσμᾰσιν πᾰτρὄς. Aesch. Suppl. 999. Syn. πᾰράγγελμᾰ, νουθἔτημᾰ.

σωφρὄνως, vid. σωφρὄνῐκῶς.

σωφρὄσύνη et σᾰὄφρὄσύνη, ης, ἡ, subst. (modestia) ὅδ᾽ ὁ σωφρὄσύνῃ πάντᾰς ὑπερσχών. Eur. Hipp. 1362. Vid. Od. ψ, 13. Syn. σὄφῐα, αἰδὼς, ἁγνειᾰ, τὄ σώφρὄν. Epith. κλεινὴ, ἁγνὴ, ᾰρίζηλὄς. Phr. δώρημᾰ κάλλιστον θεῶν, οὐδὲν ἐσβῠτἔρον τῆς σωφρὄσύνης.

σώφρων et σαόφρων, ὄνος, adj. (prudens, modestus) γυναικὸς ἔργα σώφρονος. Eur. Med. 909. Vid. Il. φ, 462. Syn. δαΐφρων, ἔμφρων, φρενήρης, φρόνιμος, μέτριος, σπουδαῖος.

σώω, Ion. imp. σώεσκον, v. (servo) σώετε· δὴ γάρ που μάλ' ὀΐομαι εἰσὶν ἐρύξων. Apoll. Rh. 4, 197. Vid. Il. ϑ, 363. Syn. σώζω, σάω, σόω, σαώζω, ἐκσώζω, διασώζω, ἐρύω, τηρέω, διατηρέω, φυλάσσω, λυτρόω.

T.

ταγέω et ταγεύω, v. (impero) ταγεῖν, ἔχοντα σκηπτροῦν ἰθυντήριον. Aesch. Pers. 770. Vid. Sept. c. Theb. 58. Syn. τάσσω, ἄρχω, ἡγεμονεύω, σημαίνω.

ταγή [1]), ῆς, ἡ, subst. (praefectura) ὁ δ' ἐμὸς γᾶ, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἕλοῃ πόκα. Arist. Lys. 105. Syn. ἀρχή, ἡγεμόνευμα.

τάγηνον et τήγανον, ου, τὸ, subst. (sartago) τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων. Arist. Equit. 929. Syn. ἤγανον.

ταγός, οῦ, et τάγουχος, ου, ὁ, subst. (dux) νεῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων οὐδὴν. Aesch. Pers. 486. Vid. Eum. 296. Syn. ἀγός, ἡγεμὼν, στρατηγός.

Ταινάριος, α, ον, adj. (Taenarius) Ταιναρίην αἰθηλὸς ὑπὸ χθόνα. Apoll. Rhod. 1, 102.

Ταίναρος, ου, ὁ, N. P. (Taenarus, promontorium Laconiae) ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον; Arist. Ran. 187.

ταινία, ας, ἡ, subst. (taenia) καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Anacr. 20, 13. Syn. ζώνη, στεφάνη, διάδημα, κόσμος, στέμμα.

ταινιόω, v. (1. redimio fascia, 2. orno) καὶ ταινιῶσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους. Arist. Eccles. 1032. Syn. περιειλέω, περιδέω, στεφανόω, κοσμέω.

τακερός, ά, όν, adj. (liquefactus) τακερὸς ἔρως. Anacr. 147. Syn. ἁβρός, ἁπαλός, τετηκώς, ὑγρός, μαλακός.

ταλαεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. (patienter laborem subiens) οἷον, ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει. Apoll. Rh. 4, 1062. Syn. πολύμοχθος, τλήμων, ταλαίφρων.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ, patronym. (Talaïonides) Ταλαϊονίδαο ἄνακτος. Il. ψ, 678.

ταλαιπωρέω, v. (aerumnas et labores perpetior) εἰς οἷον ἥκω· τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ; Eur. Or. 665. Syn. ταλάω, ὀτλέω, ἀνιάομαι.

ταλαίπωρος et ταλαπείριος, α, ον, adj. (aerumnosus) τὴν ταλαίπωρον πόλιν. Eur. Troad. 1267. Vid. Od. η, 24. Syn. ἄθλιος, κακοδαίμων, ἐπίπονος, κοπώδης, μέλεος, τάλαος.

ταλαιπώρως, adv. (aerumnose) καὶ νῦν ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη. Arist. Eccl. 54. Syn. ἀθλίως, κακῶς.

1) De quantitate primae syllabae horum vv. (ταγὸς, ταγέω etc.) vid. Brunck. ad Arist. Eq. 159. Dawes. Misc. crit. p. 245. et Blomf. Gloss. ad Aesch. P. V. 96. et ad Ag. 109.

τᾰλαίφρων, τᾰλᾰφρων, τᾰλᾰσῐφρων, ὄνŏς, et τᾰλᾰκάρδῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui animo patienti est) οἴων ἔγώ πŏθ' ἁ τᾰλαίφρων. Soph. Antig. 866. Vid. Il. ν, 300. λ, 466. et Hes. Scut. 424. Syn. τᾰλᾰεργŏς, τᾰλᾰπενθὴς, τᾰλᾰπᾰθὴς, τολμηρŏς, τᾰλαύρινŏς, τᾰλᾰŏς.

τᾰλαντŏν, ου, τὸ, subst. (1. libra, 2. talentum) ἀλλ' ἢν τᾰλαντᾰ τις λᾰβῃ τρῐᾰ καὶ δέκᾰ. Arist. Plut. 194. Syn. σταθμŏς, ῥŏπὴ, ζῠγŏς, πλάστιγξ.

τᾰλαντοῦχŏς, ου, ὁ, subst. (qui libram tenet) καὶ τᾰλαντοῦχŏς ἐν μᾰχῃ δŏρŏς. Aesch. Agam. 427. Syn. ζῠγοστᾰτης.

τᾰλαντŏω, v. (libro) σὸν δ' ἔπῐπαν ζῠγὸν τᾰλάντου. Aesch. Suppl. 830. Syn. ζῠγοστᾰτέω, σταθμᾰŏμαι.

τᾰλᾰŏς, ᾰ, ŏν, adj. et N. P. Apoll. Rhod. 1, 118. et τᾰλας, αινᾰ, ᾰν, adj. (miser) τᾰλᾰοὶ βρŏτοὶ, ἄνĕρĕς εἰκĕλŏνειροι. Arist. Av. 688. Vid. Eur. Hec. 20. Syn. τᾰλᾰεργŏς, ἄθλιŏς, τᾰλαίφρων, κᾰκŏδαίμων, δυστῠχής.

τᾰλᾰπειρῐŏς, vid. τᾰλαιπωρŏς.

τᾰλᾰπενθὴς, ἔŏς, adj. (moerorem perferens) ἔχων τᾰλᾰπενθĕᾰ θυμŏν. Od. ε, 222. Syn. vid. τᾰλαίφρων.

τᾰλᾰρŏς, et demin. τᾰλᾰρίσκŏς, ου, ὁ, subst. (qualus, calathus) ὃν αὐτŏς αὐτοῖς τοῖς τᾰλᾰροις κᾰτήσθῐε. Arist. Ran. 560. Vid. Theocr. 15, 113. Syn. σπῠρὶς, κᾰλᾰθŏς, κᾰνĕŏν, κᾰλᾰθίσκŏς, κŏφῐνŏς, φορμŏς. Epith. πλεκτŏς, ἀργῠρĕŏς, δινήεις.

τᾰλας, vid. τᾰλᾰŏς.

τᾰλᾰσήῐŏς, α, ŏν, adj. (lanificus) τᾰλᾰσήῐᾰ ἔργᾰ μέμηλĕν. Apoll. Rhod. 3, 292.

τᾰλαύρινŏς, η, ŏν, adj. (durus, fortis) τŏ μοῖ ἐστῖ τᾰλαύρινον πŏλĕμίζειν. Il. η, 239. Syn. vid. τᾰλαίφρων.

τᾰλᾰω, v. (perpetior) ἐπῐόντᾰ τᾰλάσσῃ. Il. ο, 104. Syn. τλῆμῐ, καρτĕρĕω, ὑπŏμĕνω, ἀνᾰτλημῐ.

Ταλθῠβῐŏς, ου, ὁ, N. P. (Talthybius, Agamemnonis praeco) Ταλθῠβῐŏς ἥκω Δᾰναϊδων ὑπηρĕτης. Eur. Hec. 501. Epith. ὀτρηρŏς, θĕρᾰπων, θεῖŏς, κήρυξ. Phr. θĕῷ ἐνᾰλίγκῐŏς αὐδήν.

τᾶλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (virgo nubilis) τάλῐδŏς ἥκει μŏρŏν Ἀντῐγŏνης. Soph. Antig. 629. Syn. νύμφη.

Τᾰλως, ω, ὁ, N. P. (Talus. Vid. Val. Flacc. X. et Plat. in Minoe) ὄμμᾰσῐ χαλκείοιŏ Τᾰλω. Apoll. Rhod. 4, 1670.

τᾰμĕσῐχρως, ŏŏς, adj. (corpus sive cutem incidens) μακρῆς, ᾰς εἶχον τᾰμĕσίχρŏᾰς. Il. ν, 340.

τᾰμῐα, ας, ἡ, et τᾰμῐας, ου, ὁ, subst. (dispensatrix, promus, condus) καὶ τᾰμῐαι πᾰρᾰ νηυσῖν ἔσαν, σίτοιŏ δŏτῆρĕς. Il. τ, 44. Syn. ἔφŏρŏς, οἰκŏνŏμŏς, δέσποινᾰ, διοικήτρῐᾰ, δεσπŏτης. Epith. αἰδοίη, ἀμφίπŏλŏς, ὀτρήρη, δίκαια.

τᾰμῐεύω, Ion. imp. τᾰμῐεύεσκŏν, v. (dispenso) ἡμεῖς τᾰμῐεύŏμĕν ὑμῖν; Arist. Lys. 495. Vid. Soph. Antig. 949. Syn. διοικĕŏμαι, οἰκŏνŏμĕω, ἀποσώζω, φῠλάσσω, ἀπŏτῐθημῐ.

τᾰμῐσŏς, ου, ἡ, subst. (coagulum) καὶ τυρὸν πᾶξαι, τᾰμῐσον δριμεῖᾰν ἐνεῖσᾰ. Theocr. 11, 66. Syn. πῐτῠα, ὀπŏς.

τάμνω, vid. τέμνω.

τᾰνᾱ́ηκὴς et τᾰνῠ́ηκὴς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (protensam habens aciem, acutus) κτείνας τᾰνᾱ́ηκεῖ χαλκῷ. Od. δ, 257. Vid. κ, 439. Syn. πρὸμήκης, εὐθηκτὸς, εὐμήκης, ὀξῠθηκτὸς.

τᾰνᾰὸδειρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (protensum collum habens) οἰωνῶν τᾰνᾰὸδείρων. Arist. Av. 1393. Syn. δὸλῐχαύχην.

τᾰνᾰὸς, ὰ, ὸν, adj. et N. P. Eur. El. 410. (extensus, longus) Ἡλῐάδες τᾰνᾱ́οῖν ἐφήμἑναῖ αἰγείροισῖν. Apoll. Rhod. 4, 604. Syn. πρὸμήκης, μᾰκρὸς, ἐπῐμήκης, τᾰνᾱ́ηκὴς, τᾰνῠ́ηκὴς.

τᾰναύπους, vid. τᾰνῠ́πους.

τᾰνηλἔγὴς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. (longam quietem adferens) μοῖρ' ὀλὸή κᾰθἔλῃσῖ τᾰνηλἔγἔος θᾰνᾰτοιὸ. Od. β, 100.

Ταντᾰλειὸς, α, ὸν, et Ταντᾰλῐ́δης, ου, adj. (e Tantalo) τὸ Ταντᾰλειον σπέρμᾰ. Eur. Iph. T. 989. Vid. 200.

ταντᾰλῐ́ζω, ταντᾰλὸω et ταντᾰλεύω, v. (vehementer concutio. Vid. Hesych.) χλωρᾶ τ' ἐλαία ταντᾰλῐ́ζει. Anacr. 102. Vid. Soph. Antig. 137. Syn. σᾰλεύω, σᾰλάσσω, δῐᾰσείω, ἐκτῐνάσσω, κρᾰδαίνω.

Τάνταλὸς, ου, ὁ, N. P. (Tantalus) Διὸς πἔφυκἔν, ὡς λἔγουσῖ, Τάνταλὸς. Eur. Orest. 5. Phr. vid. Od. λ, 581—586. et Eur. Orest. 5—9 ibiq. Pors.

τᾰνῠ́γλωσσὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (linguam protensam habens) σκῶπές τ', ἴρηκές τἔ, τᾰνύγλωσσοί τἔ κὸρῶναι. Od. ε, 66.

τᾰνῠγλώχιν, ινὸς, adj. (cuspidem promissam habens) πρὸἔηκᾰ τᾰνυγλώχινᾰς ὀϊστούς. Il. ϑ, 297.

τᾰνῠ́δρὸμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longum curriculum absolvens) σφᾰλἔρᾰ τᾰνῠ́δρὸμοις. Aesch. Eum. 377.

τᾰνῠ́ἔθειρᾰ, ας, ἡ, et τᾰνῠ́θριξ, ῐ́χὸς, adj. (promissam comam habens) κἔραυνοῦ, τᾰνῠ́ἔθει-ρᾰ. Pind. Ol. 2, 40. Vid. Hes. Op. 514. Syn. δᾰσῠ́θριξ, λᾰσιὸς, τρῐχωτὸς.

τᾰνῠ́ήκης, vid. τᾰνᾱ́ηκης.

τᾰνῠ́θριξ, vid. τᾰνῠ́ἔθειρᾰ.

τᾰνῠ́πἔπλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (extenso peplo amictus) πὰρ δ' Ἑλένη τᾰνῠ́πεπλὸς ἐλἐξᾰτὸ. Od. δ, 305. Syn. ἑλκἔσῐ́πἔπλὸς.

τᾰνῠ́πους et τᾰναύπους, πὸδὸς, adj. (pedes protensos habens) σεμνὰς Ἐρινῦς τᾰνῠ́πὸδας, μᾰθεῖν ἔμἔ. Soph. Aj. fl. 837. Vid. Hom. H. in Merc. 232. Syn. τᾰνύσφῠρὸς.

τᾰνυπτἔρυξ, ῠγὸς, et τᾰνῠσίπτἔρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cui alae sunt extensae) εἰκυῖᾰ τᾰνυπτἔρῠγι λῐγῠφώνῳ. Il. τ, 350. Vid. Arist. Av. 1415.

τᾰνύρριζὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (radices extensas habens) αἴγειροί τἔ τᾰνύρριζοι. Hes. Op. 210. Syn. βᾰθύρριζὸς.

τᾰνυστῠ́ς, ῠὸς, ἡ, subst. (extensio) δηρὸν ἀποτρωπᾰσθἔ τᾰνυστῠὸς. Od. φ, 112. Syn. ἔκτᾰσις.

τανύσφῠρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longa crura habens) εἰσῖ τᾰνύσφῠροῖ Ὠκἔᾰνίναι. Hes. Theog. 564. Syn. τᾰνῠ́πους, τᾰναύπους, τᾰ́χῠπους.

τᾰνῠ́φλοιὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (corticem habens longum) μἔλῐ́ην τἔ, τᾰνύφλοιόν τἔ κρᾰ́νειᾰν. Il. π, 767.

τᾰνῠ́φυλλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (folia habens lata) ἀπἔκοψᾰ κόμην τᾰνῠ́φύλλοῦ ἐλαίης. Od. ψ, 195. Syn. ἐρῐ́φυλλὸς.

τᾰνΰω, f. ὕσω, v. (extendo) πεῖρἄρ ἔπαλλάξαντἔς, ἔπ᾽ ἀμφότἔροιοῖ τάννυσἄν. Il. ν, 359. Syn. vid. τείνω.

τᾰξῖαρχἔω, v. (cohorti praesum) κεἰ τἴς ἔπῖθυμῶν ταξῖαρχεῖν. Arist. Pax. 443. Syn. ἡγἔμὄνεΰω, ταγἔω, ταγεΰω, στρᾰτηγἔω, σημαίνω.

τᾰξῖαρχὄς, ου, ὁ, subst. (ordinum ductor) ποῦ ᾽σθ᾽ ὅ ταξῖαρχὄς; Arist. Av. 318. Syn. στρᾰτηγὄς, πὄλἔμαρχὄς, στρᾰταρχὄς, ἡγἔμών.

τᾰξῖὄω, v. (in acie constituo) σφἔτἔρας ἄτερθἔ ταξῖοῦσθαι. Pind. Ol. 9, 118. Syn. τάσσω.

τάξῖς, ἔως, ἡ, subst. (1. ordo, 2. cohors) ᾽ὁπὄλωῖσιν δἔ τάξῖν εἶχἔ πρὸς πΰλαις. Eur. Phoen. 1135. Syn. λὄχὄς, στὄλὄς.

τᾰπεινὄς, ἡ, ὄν, adj. (humilis) ἥψω δἔ γὄνᾰτων τῶν ἔμῶν ταπεινὄς ὤν; Eur. Hec. 245. Syn. χᾰμαιπἔτὴς, χθᾰμᾰλὄς, μῖκρὄς, γλίσχρὄς, ἄδοξὄς.

τᾰπεινὄτης, ητὄς, ἡ, subst. (dejectio) τᾰπεινὄτητα ζῶὄν οὐδὲν λαμβᾰνει. Menand. Syn. κᾰτὴφειᾰ.

τᾰπης, ητὄς, ὁ, subst. (tapes) καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τᾰπητος σαπρὸν. Arist. Plut. 542. Syn. στρῶμᾰ. Epith. φᾰεινὄς, πορφΰρἔὄς, ᾰλῖπόρφῦρὄς, οὖλὄς, ῥὄδἔὄς, μᾰλᾰκώτἔρὄς ὕπνῳ.

τᾰραγμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, **τᾰραγμὄς**, οῦ, ὁ, **τᾰραξῖς**, ἔως, et **τᾰρᾰχή**, ῆς, ἡ, subst. (perturbatio, consternatio) ὡς ἐν κλΰδωνῖ καὶ φρἔνῶν τᾰράγμᾰτῖ. Eur. Herc. f. 1082. Vid. Iph. A. 1128. Arist. Thesm. 144. et Eur. Iph. A. 508. Syn. σύγχῦσῖς, θὄρῦβὄς, ἔκπληξῖς.

τᾰρακτρὄν, ου, τὸ, subst. (quod perturbat) καὶ κΰκηθρον, καὶ τᾰρακτρὄν. Arist. Pax. 654.

τᾰράκτωρ, ὄρὄς, et **τᾰράκτης**, ου, ὁ, subst. (perturbator) τὸν ἀνδρὄφόντην, τὸν πὄλεως (Iamb.) τᾰράκτὄρᾰ. Aesch. Sept. c. Theb. 569.

τᾰραξῖκάρδῖὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (animum perturbans) τοῦτὄ τοὖπος δεινὄν ἤδη, καὶ τᾰραξῖκάρδῖὄν. Arist. Ach. 315. Syn. δηξῖθυμὄς, θυμὸν κᾰτἔδων.

τᾰραξιππόστρᾰτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui equestres copias perturbat) καὶ τᾰραξιππόστρᾰτὄν. Arist. Equit. 247.

τᾰραξῖς, vid. τᾰραγμᾰ.

τᾰράσσω, f. ξω, v. (perturbo) ῞ὅταν τᾰράξῃ Κυπρὶς ἡβῶσαν φρἔνᾰ. Eur. Hipp. 973. Syn. ᾽ἀνᾰτᾰράσσω, συντᾰράσσω, θὄρῦβἔω, συγχἔω, κῦκᾰω, ὄρίνω, ἐμπλήσσω.

τᾰρᾰχή, vid. τᾰραγμᾰ.

ταρβᾰλἔὄς, α, ὄν, adj. (timidus) ταρβᾰλἔον, καὶ μητρὸς ὕπαιδείδοικἔν ἔνιπάς; Hom. H. in Merc. 165. Syn. ᾽ἀτυζηλὄς, φὄβἔρὄς, δείλαιὄς, δειλήμων, ταρβὄσυνὄς, ἔμφὄβὄς.

ταρβἔω, Ion. imp. τάρβεσκὄν, v. (timeo) ταρβεῖν μὲν ἔργᾰ δεῖν ἀναγκαίως ἔχει. Soph. Trach. 725. Vid. Hom. Hymn. 4, 252. Syn. τρἔω, δείδω, δειμαίνω, ὀῤῥωδἔω, φὄβἔὄμαι.

τάρβὄς, ἔὄς, τὸ, et **ταρβὄσΰνη**, ης, ἡ, subst. (terror, metus) οὕτω δὲ τάρβους εἰς φὄβον τ᾽ ἀφικὄμην. Eur. Phoen. 372. Vid. Od. σ, 341. Syn. δεῖμᾰ, δειλῖα, φὄβὄς, δἔὄς, ἔκπληξῖς, ὀῤῥωδῖα.

ταρβόσῦνος, η, ὄν, adj. (pavidus) ταρβόσυνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν. Aesch. Sept. c. Theb. 226. Syn. vid. ταρβᾰλέος.

τᾰριχεύω, v. (1. sale condio, 2. exsicco) κἄχμῶς τᾰριχευθέντᾰ παμφθάρτῳ μόρῳ. Aesch. Choeph. 290. Syn. ξηραίνω, ἁλίζω, τεμᾰχίζω.

τᾰριχος, ου, ὁ, et ἔος, τὸ, et τᾰρίχῐον, ου, τὸ, subst. (1. salsamentum piscium, 2. caro sale condita) ἀλλ' ἐπὶ τᾰρίχη τοὺς λόφους κρᾰδαινέτω. Arist. Acharn. 967. Vid. Pax. 562. Syn. πᾰροψώνημᾰ. Epith. γᾰδειρῐκὸς, χρηστὸς, σαπρὸς.

Τάρνη, ης, ἡ, N. P. (Tarne, urbs Maeoniae aut Lydiae) ἐκ Τάρνης ἐρῐβώλᾰκος. Il. ε, 44.

ταῤῥὸς et ταρσὸς, οῦ, ὁ, plur. ταρσᾰ, τὰ, subst. (1. crates, super qua casei siccantur; 2. ala avis, palmula remi, manus vel pedis) ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θέοὺς ὑπερφρονεῖς. Arist. Nub. 226. Syn. τᾰλᾰρὸς, κώπη, πτερὸν, πούς, χείρ. Epith. κᾰτήρης, θοὸς, λυσσώδης, κραιπνὸς, σκληρὸς.

Ταρταρειος, α, ὄν, adj. (Tartareus) μελᾰθρῳ τᾰραγμᾰ Ταρτᾰρειον. Eur. Herc. 909.

Τάρτᾰρος, ου, ὁ, plur. Τάρτᾰρᾰ, τὰ, N. P. (Tartarus) κῆρᾰς ἀνᾰκᾰλῶν τὰς Ταρτᾰρου. Eur. Herc. f. 866. Epith. εὐρὺς, μέγᾰς, ἠερόεις, ἀναυγητὸς, βᾰθὺς, κνεφαῖος, μελαμβᾰθὺς, ἀχλύοεις. Phr. ἄβυσσᾰ χάσμᾰτᾰ Ταρτᾰρου.

• Ταρτήσῐος, α, ὄν, adj. (Tartessius) Ταρτησία μῦραινᾰ. Arist. Ran. 475.

ταρφειος, ά, ὄν, ταρφὴς et ταρφὺς, ἔος, adj. (densus, frequens) ταρφειὰς κᾰτεχευᾰν. Il. μ, 158. Vid. ο, 472. et Aesch. Sept. c. Theb. 531. Syn. πῠκνὸς, δᾰσὺς, τραχὺς, πολὺς, πληρής.

τάρφος, ἔος, τὸ, subst. (densitas sylvae) βᾰθέης ἐν ταρφεσιν ὕλης. Il. ο, 606. Syn. πῠκνωμᾰ.

ταρχύω, f. ύσω, v. (sepelio) καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν· ἐπὶ χθονὶ ταρχύουσῐ. Apoll. Rh. 3, 208. Syn. θάπτω, ἐκφέρω, κηδεύω.

τάσσω, f. ξω, v. (1. ordino, 2. mando) φρουρὰν ἔταξαν ἐν περιστύλοις δόμοις. Eur. Androm. 1088. Syn. κοσμέω, εὐτρεπίζω, κελεύω, κᾰταρτύω, εὐθύνω, διᾰτάσσω, εὐθετέω.

Ταΰγετος, Ion. Τηΰγετος, ου, ὁ, N. P. (Taygetus, mons Laconiae) ἐγὼ δὲ καὶ κᾰ ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω. Arist. Lys. 117. Epith. μέγᾰς, ἐραννὸς.

ταύρειος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (taurinus) ἐς πρῶρᾰν εἵρπε, κἀπὶ ταυρείῳ σφᾰγῇ. Eur. Hel. 1581.

ταυρηδὸν, adv. (more taurino) ἔβλεψεν οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Arist. Ran. 816.

Ταυρῐκὸς, ἡ, ὄν, adj. (Tauricus) σὺ δ' εἶπᾰς ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονὸς. Eur. Iph. T. 85.

ταυρόδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. (taurino glutine junctus) καὶ ταυρόδετός γ'. Eur. fr. Cret. 2, 8. Cf. Toup. Epist. Crit. p. 118.

ταυρόκερως, ω, adj. (taurina habens cornua) τελεσαν ταυρόκερων θεόν (una syll.). Eur. Bacch. 100.

ταυρόκρανος et ταυροκέφᾰλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (taurinum caput habens) ταυρόκρανος ἀγκάλαις. Eur. Or. 1373.

ταυροκτονέω et ταυροσφᾰγέω, v. (taurum macto) ταυ-

ροκτŏνεῖ μὲν δώδεκ' ἐντĕλεῖς ἔχων. Soph. Trach. 762. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 43.

ταυροκτŏνŏς, ταυροσφăγŏς et *ταυρŏφŏνŏς, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (taurum interficiens) *ἰὼ μάκαιρᾰ ταυροκτŏνων λεόντων*. Soph. Philoct. 400. Vid. Trach. 609. et Theocr. 17, 20.

ταυρŏμορφŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (tauriformis) *ὦ ταυρŏμορφŏν ὄμμᾰ Κηφισοῦ πᾰτρŏς*. Eur. Ion. 1260. Syn. *ταυρŏειδής*.

Ταυρŏπŏλŏς, ου, et *Ταυρŏπŏλη, ης, ἡ*, adj. (Epith. Dianae, vel quod apud Tauros colatur, vel quod taurorum gregibus praesit) *τŏλοιπŏν ὑμνήσουσῐ Ταυρŏπŏλον θεάν*. Eur. Iph. T. 1458. Vid. Soph. Aj. fl. 172.

ταυρŏπους, πŏδŏς, adj. (tauri pedes habens) *πρύμνας, σῆμᾰ ταυρŏπουν*. Eur. Iph. A. 275.

ταῦρŏς, ου, ὁ, subst. (taurus) *κρῐός, τρᾰγος, ταῦρος, κῠων, ᾰλεκτρῠων*. Arist. Nub. 661. Syn. vid. *βοῦς*. Epith. *μĕγᾰς, αἴθων, ἐρύγμηλŏς, λᾰοῖαύχην, παμμĕλᾰς, ζᾰτρεφὴς, ᾰδμὴς, δᾰοῦθριξ, οὔρειŏς, ὕβριστης, ᾰγραυλŏς, εἰλῐπους, ἕλιξ, κνημαργŏς, μώνυξ, πĕλωρŏς, ᾰχᾰλινŏς*.

ταυροσφᾰγĕω, ταυροσφᾰγŏς, vid. *ταυροκτŏνĕω, ταυροκτŏνŏς*.

ταυρŏφᾰγŏς, ου, ὁ et *ἡ*, subst. (taurorum vorator) *μηδĕ Κρᾰτίνου τοῦ ταυρŏφᾰγου*. Arist. Ran. 357.

ταυρŏφŏνŏς, vid. *ταυροκτŏνŏς*.

ταυρŏω, v. (1. tauri formam induo, 2. exaspero) *ἀλλ' ἦ πŏτ' ἦσθᾰ θὴρ; τĕταύρωσαι γᾰρ οὖν*. Eur. Bacch. 910. Syn. *ᾰπŏταυρŏω, ᾰγριŏω*.

τᾰφεὺς, ĕως, ὁ, subst. (qui sepulturam dat) *ὅταν θᾰνω 'γώ, καὶ σῠ μου τᾰφεὺς γĕνῃ*. Soph. Oed. C. 582.

τᾰφὴ, ῆς, ἡ, subst. (sepultura) *ὡς εὖ τŏδ' εἶπας, πλὴν ἕν· εἰ χερσῷ τᾰφάς*. Eur. Hel. 1062. Syn. *κῆδŏς, τᾰφŏς, κτĕρĕᾰ, ἐντᾰφιᾰ, ἐκφŏρά*.

τᾰφήιŏς, α, ŏν, adj. (sepulcralis) *ἦ θĕμῐς οἰχŏμĕνοισῐ, τᾰφήιᾰ λαιμŏτŏμησᾰν*. Apoll. Rhod. 2, 842. Syn. *ἐπῐτυμβῐδῐŏς, ἐπῐκήδειŏς, ἐπῐτᾰφιŏς*.

Τᾰφιŏς, α, ŏν, adj. (Taphius) *Τᾰφίων ἡγήτŏρῐ Μέντῃ*. Od. α, 181. Syn. *τηλĕβŏας, Κĕφαλλῆν*. Epith. *φῐλήρĕτμŏς, ληϊστὴρ, ληΐστωρ*.

τᾰφŏς, ου, ὁ, subst. (1. sepulcrum, 2. sepultura, 3. terror) *μήθ' αἷμ' ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τᾰφŏν*. Eur. Heracl. 1041. Syn. *σῆμᾰ, μνῆμᾰ, ἠρίŏν, τύμβŏς, τᾰφή*, 3. *θάμβŏς, ἔκπληξῐς*. Epith. 1. *ἔρημŏς, θῠραῖŏς, λάινŏς, βᾰσῐλῐκŏς, χωστŏς, χθŏνῐŏς, ᾰείμνηστŏς, ἐρεμνŏς, μĕνŏεικης*.

τᾰφρŏς, ου, ἡ, subst. (fossa) *ἔκτος τᾰφρων τῶνδ', ὡς μᾰχουμĕνους τᾰχᾰ*. Eur. Phoen. 726. Syn. *βŏθρŏς, λάκκŏς, ἕρκŏς*. Epith. *ŏρυκτὴ, βᾰθειᾰ, εὐρειᾰ, κοιλὴ, μĕγάλη*.

τᾰχᾰ et *τᾰχĕως*, adv. (1. velociter, 2. forsan) vid. *τᾰφρŏς* et Il. ψ, 365. Syn. *ὦκᾰ, αὐτῐκᾰ, εὐθῠς, καρπᾰλῐμως, ἐν τᾰχει, ἴσως, συντŏμως, κραιπνῶς, τᾰχŏς*.

τᾰχῐνŏς, vid. *τᾰχῠς*.

τᾰχŏς, ĕŏς, τὸ, et *τᾰχῠτης, ητŏς, ὁ*, subst. (celeritas)

ἐπεὶ βέβηκε καὶ τὸ δεσπότου τάχος. Eur. Troad. 1135. Vid. Il. ψ, 740. Syn. ὠκύτης, δρόμος, ἐλαφρία, κουφότης.

τᾰχῠβάτης et τᾰχῠπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui celeriter incedit) ταχύβαταν νέων κατόπτην μολεῖν. Eur. Rhes. 134. Vid. Hel. 1271. Syn. ταχυήρης, ὠκύπορος.

τᾰχῠβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (promptus consilio) ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις. Arist. Acharn. 630.

τᾰχῠήρης, εος, ὁ et ἡ, adj. (qui celeriter remigat) θεῖναι, ξὺν ὄχῳ, ταχυήρει. Aesch. Suppl. 33.

τᾰχῠμορος et τᾰχῠποτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (brevis aevi) ταχύπορος. ἀλλὰ ταχύμορον. Aesch. Agam. 470. Vid. Pind. Ol. 1, 154. Syn. ὠκύμορος, ὀλιγοχρόνιος, ὀλιγοδρανής.

τᾰχύνω, f. ὑνῶ, v. (accelero) μὴ τάχυν᾽ ἄνευ δίκης. Eur. Andr. 548. Syn. σπεύδω, σπέρχομαι, κατεπείγομαι, ἐπιταχύνω.

τᾰχῠπειθής, εος, ὁ et ἡ, adj. (credulus) ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθής. Theocr. 2, 138. Syn. εὐπειθής, εὔπιθης, εὐπειστος.

τᾰχῠπομπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter deducens) ἔπραξ-αν ταχυπόμποιοι διωγμοῖς; Aesch. Suppl. 1054.

τᾰχῠπορος, vid. ταχυβάτης.

τᾰχῠποτμος, vid. ταχύμορος.

τᾰχῠπους, ποδος, adj. (celeres pedes habens) στείχει, ταχύπουν ἴχνος ἐξ ἀνύων. Eur. Troad. 234. Syn. ἀργίπους, ταχύπορος, ταχυβάτης, ταχυβάμων, ἀεροίπους.

τᾰχύπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter volans) ὦ δῖος αἰθὴρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Aesch. P. V. 88.

τᾰχῠπωλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeres equos habens) Τυδείδη, πέρι μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι. Il. θ, 161.

τᾰχυρροθος, ου, ὁ et ἡ, adj. (velox, trepidus) πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους. Aesch. Sept. c. Theb. 271.

τᾰχυρρωστος, ου, ὁ et ἡ, adj. (praepes) εἴθ᾽ ἀελλαία ταχύρρωστος πελειάς. Soph. Oed. C. 1081.

τᾰχύς, εῖα, ύ, et τᾰχινος, ἡ, ον, adj. (celer) σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι. Eur. Hec. 850. Vid. Theocr. 2, 7. Syn. ὠκύς, θοός, λαιψηρός, ὀξύς, ταχύπορος, ταχύπτερος, ταχυήρης, ταχύρρωστος, ταχύπους, βαλιός, ἐλαφρός.

τᾰχυτής, vid. τάχος.

τᾰώς, ὠ, et τᾰών, ῶνος, ὁ, subst. (pavo) τηρεὺς γάρ εἶ σύ; ποῖόν ὄρνις, ἢ ταώς; Arist. Av. 102. Epith. Μηδικός, χρυσόπτερος.

τέγγω, v. (1. madefacio, 2. mollio, 3. fundo) τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Eur. Med. 918. Syn. βρέχω, νοτίζω, μαλάσσω, ὑγραίνω, ὑδραίνω, στάζω, σταλάσσω.

Τεγέα, ας, ἡ, N. P. (Tegea, urbs Arcadiae) οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον. Apoll. Rh. 1, 162. Epith. εὐμηλος.

τεγεος, ον, adj. (1. tectus, 2. altus) δώδεκ᾽ ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο. Il. ζ, 248. Syn. στεγανός, κατηρεφής, ὑπερῷος.

τέγος, εος, τὸ, subst. (tectum) ἐννάεται κόναβον τέγεων ὑπὲρ εἰσαΐοντες. Apoll. Rhod. 2, 1087. Syn. στέγος, στέγη, ὄροφος, δῶμα, δόμος. Epith. ἱερόν, ὑψηλόν.

τέθμῐος, α, ον, adj. (legitimus, solemnis) τέθμιαί εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἠλῠθον ὧραι. Call. 2, 87. Syn. θέσμιος, νόμῐμος, ἱερός.

τέθμός, οῦ, ὁ, subst. (lex) Ἡράκλεος τέθμον. Pind. Nem. 10, 61. Syn. θεσμός, νόμος, τὰ νόμιμα.

τεθριππόβάμων, ονος, adj. (quadrijugus) τεθριππόβάμονι στόλῳ. Eur. Or. 983.

τέθριππος, ον, ὁ et ἡ, adj. (quatuor equos habens) ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας. Eur. Electr. 866. Syn. τετράορος, τέτρωρος, τετράβάμων.

τείνω, ἔνω, v. (tendo, extendo, pertineo) οὐκ εἰς γέροντας ἤδε σοι τείνει τύχη. Eur. Hipp. 797. Syn. ἐκτείνω, τάνύω, πάρατείνω, τιταίνω.

Τειρέσίας, ου, ὁ, N. P. (Tiresias, vates notus Thebanus) οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι. Eur. Phoen. 779. Epith. μάντις, Θήβαιος, ἄλαος, ἄναξ, ὀρθόμαντις, πρόφήτης ἔξοχος, σχέτλιος, θεόπρόπος, στεφάνηφόρος.

τείρος, ἔος, τὸ, subst. (signum coeleste) ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα. Il. σ, 485. Syn. vid. ἄστρον.

τείρω, v. (vexo, attero) χρεία δὲ τείρει μ'. Eur. Hel. 419. Syn. τρύχω, ἀνιάω, κάκόω, λυπέω, θρύπτω, τρίβω.

τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, subst. (moenium oppugnator) Ἄρες, Ἄρες, βροτόλοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Il. ε, 455. Syn. πορθήτωρ.

τειχίζω, f. ίσω, v. (murum aedifico, munio) καὶ τοῖς τειχίζουσι πάράδίακόνει. Arist. Av. 839. Syn. δέμω, κράτύνω, ὀχυρόω, ἐρῦμνόω.

τειχιόεις, εσσα, εν, adj. (muris circumdatus) Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν, Il. β, 646. Syn. τετειχισμένος.

τειχίον, vid. τεῖχος.

τείχισμα, ἄτος, τὸ, et τειχισμός, ὁ, subst. (munimentum) θραυστῷ λαΐνῳ τειχίσμάτι. Eur. Herc. f. 1087. Syn. ἔρυμα, εἶλαρ, πρόβολος, ὀχύρωμα. Epith. αὐτόμορφον.

τειχομαχέω, v. (murum oppugno) τί δὲ, τειχομάχεῖν μοι διάνοεῖ; Arist. Nub. 481. Syn. πολιορκέω.

τειχομάχος, ου, ὁ, subst. (muri oppugnator) ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω. Arist. Acharn. 570.

τεῖχος, ἔος, et τειχίον, ου, τὸ, subst. (murus, munimentum, domus) Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων. Eur. Or. 240. Vid. Od. π, 343. Syn. πέρίβολη, θριγκός. Epith. ἱερόν, ἑπτάπυλον, πάτρῷον, λάινον, πάλαιόν, ἄκρον, ἀρήϊον, αἰπύ, χάλκεον, ἐρυμνόν, μάκρον, ἠλίβατον, κλυτόν, οὐράνιον.

τείως, vid. τέως.

τεκμαίρω, v. (1. certis signis ostendo, 2. conjicio) ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρεται. Aesch. P. V. 344. Syn. ἀνάφαίνω, δείκνυμι, σημειόομαι, εἰκάζω, συμβάλλω, σκέπτομαι.

τέκμάρ, τέκμωρ et τεκμήριον, ου, τὸ, subst. (certum signum) ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείμάτος τέκμαρ. Aesch. P. V. 463. Vid. Od. δ, 373. et Eur. Hipp. 929. Syn. σῆμα, σημεῖον, τέλος. Epith. ἀσφάλές, σάφές, ἔναργές, πιστόν, μέγιστον.

Τĕκμησσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Tecmessa, uxor Ajacis) *Τĕκμησσᾰν οἴκτῳ τῷδĕ συγκĕκρᾰμĕνην.* Soph. Aj. fl. 895. Epith. *δαΐα, δύσμŏρŏς, δουρĭληπτŏς.*

τĕκνῐδῐŏν, vid. **τĕκνŏν.**

τĕκνŏγŏνŏς et **τĕκνŏποιŏς**, ου, ὁ et ἡ, subst. (parens) *τεκνŏγŏνοι κĕκληνται.* Aesch. Sept. c. Theb. 923. Vid. Eur. Troad. 847. Syn. vid. *παιδŏγŏνŏς.*

τĕκνοκτŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, subst. (liberorum interfector) *ὀφθησŏμεσθᾰ, καὶ τĕκνοκτŏνον μῠσŏς.* Eur. Herc. f. 1146. Syn. vid. *παιδοκτŏνŏς.*

τĕκνŏλĕτειρᾰ, ας, ἡ, subst. (quae liberos amisit) *τεκνŏλĕτειρ' ὡς τῐς ἀηδών.* Soph. Electr. 107.

τĕκνŏν, demin. **τĕκνῐδῐŏν**, ου, et **τĕκŏς**, ĕŏς, τὸ, subst. (proles, filius vel filia) *ὦ τέκνᾰ, Κάδμιου τοῦ πᾰλαι νĕὰ τρŏφή.* Soph. Oed. R. 1. Vid. Arist. Lys. 889. et Eur. Androm. 1243. Syn. *γĕνĕὰ, βρĕφŏς, γŏνŏς, ἔκγŏνŏς, παῖς.* Epith. *ἄγλᾰŏν, ĕρῐκυδĕς, κάλλῐμŏν, νήπῐŏν, πĕρῐκαλλĕς, τηλέκλῠτŏν, φῐλŏν, γλῠκĕρŏν, φαίδῐμŏν, ĕρᾰτεινŏν, θυμήρĕς.*

τĕκνŏποινŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (poenam ob liberos exigens) *μνάμιων μῆνις τĕκνŏποινŏς.* Aesch. Agam. 150.

τĕκνŏποιŏς, vid. **τĕκνŏγŏνŏς.**

τĕκνŏω, v. (liberos procreo) *εἰ γὰρ τĕκνώσεις παῖδᾰ.* Eur. Phoen. 19. Syn. *γεννᾰω, φύω, φῠτεύω, φιτεύω, τίκτω, παιδŏποιĕŏμαι.*

τĕκŏς, vid. **τĕκνŏν.**

τεκταίνω, v. (fabricor) *σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως.* Eur. Iph. T. 952. Syn. *τĕχνάζω, τεύχω, κᾰτασκευάζω.*

Τεκτŏνῐδης, ου, ὁ, patron. (Tectonides) vid. **Πŏλῠηνŏς.**

τεκτŏσῠνη, ης, ἡ, subst. (ars fabrilis) *ὀργᾰ-ναν χĕρᾰ τεκτŏσῠνας.* Eur. Androm. 1006.

τέκτων, ŏνŏς, ὁ, subst. (faber, artifex) *τεκτŏνων μοχθήμᾰσῐ.* Eur. Ion. 1129. Epith. *κλῠτŏς, δᾰήμων, σŏφŏς.*

τĕλᾰμὼν, ῶνŏς, ὁ, subst. et 2. N. P. (1. lorum, fascia, 2. Telamon) *τῇ ῥᾰ δῠω τĕλᾰμῶνĕ.* Il. ξ, 404. Syn. *ἱμὰς, δεσμŏς.* Epith. *χρῠσĕŏς, φᾰεινŏς, ĕῢδμητŏς, ἀργῠρĕŏς, πλᾰτῠς,* 2. *ἀντῐθĕŏς, κρᾰτĕρŏς, Αἰᾰκῐδης, ἀμῠμων, ἄγαυŏς, ἀρηῐφῐλŏς.*

Τĕλᾰμωνῐᾰδης, ου, ὁ, patronym. (e Telamone natus) *ἀλλ' ἤτοι Τĕλᾰμωνῐᾰδη.* Il. ν, 709.

Τĕλᾰμώνῐŏς, α, ŏν, adj. (Telamonius) *Τĕλᾰμωνῐου δ' Αἴαντŏς εἰσεῖδον σφᾰγάς.* Eur. Hel. 847.

τĕλĕθω, v. (orior) *παῖδες τĕλĕθουσ', οὐχῐ τῠχόντĕς.* Eur. Med. 1092. Syn. *εἰμῐ, ῠπάρχω, γίγνŏμαι.*

τĕλειŏς, **τĕλĕŏς**, α, ŏν, et **τĕλήεις**, εσσᾰ, ĕν, adj. (perfectus) *ἰὼ τĕλειοι, τĕλειαί τĕ γᾶς.* Aesch. Sept. c. Theb. 153. Vid. Eur. Ion. 1418. et Il. α, 315. Syn. *τĕλεσφŏρŏς, παντĕλής.*

τĕλειŏω et **τĕλείω**, vid. **τĕλĕω.**

τĕλĕŏμηνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui numerum mensium implevit) *ὅ τ' ĕλᾰκĕν, ŏπŏτĕ τĕλĕŏμηνŏς ἐκφĕροι.* Soph. Trach. 826.

τĕλεσσιδώτειρᾰ, ας, ἡ, adj. (donatrix finis) *μοῖρᾰ τĕλεσσῐδώτειρ'.* Eur. Heracl. 899.

τε̆λεσσίφρων, ο̆νο̆ς, adj. (perficiens animi propositum) ὀρθώνῠμον τε̆λεσσίφρων. Aesch. Agam. 681.

τε̆λεσφο̆ρῐα, ας, ἡ, subst. (initiatio, consecratio) ὄφρᾰ δᾰέντε̆ς Ἀῤῥήτους ᾰγᾰνῇσῐ τε̆λεσφο̆ρῐῃσῐ θε̆μιστᾰς. Apoll. Rhod. 1, 917. Syn. vid. τε̆λε̆τή.

τε̆λεσφο̆ρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ad finem perducens, et productus) τε̆λεσφο̆ρο̆ν εἰς ἐνῐαυτο̆ν. Il. τ, 32. Syn. τε̆λειο̆ς.

τε̆λε̆τὴ, ῆς, ἡ, subst. (finis, initiatio) πο̆θεν δε̆ τε̆λε̆τὰς τάσδ' ᾰγεις ε̆ς Ἑλλᾰδᾰ; Eur. Bacch. 457. Syn. τε̆λο̆ς, θῠσῐα. Epith. μο̆νο̆ήμε̆ρο̆ς, νύκτε̆ρο̆ς, ἄῤῥητο̆ς.

τε̆λευταῖο̆ς, α, ο̆ν, adj. (ultimus) εἰς τε̆λευταίαν φλο̆γᾰ. Eur. Ion. 1148. Syn. ἔσχᾰτο̆ς, ὕστᾰτο̆ς.

τε̆λευτᾰω, v. (finio) ὅταν τε̆λευτήσῃς βῐο̆ν. Eur. Helen. 1665. Syn. πληρο̆ω, τε̆λε̆ω, τε̆λειο̆ω, λήγω.

τε̆λευτὴ, ῆς, ἡ, subst. (finis) πῐκρὰς τε̆λευτὰς τῶν ε̆μῶν ῐδὼν γᾰμων. Eur. Med. 1385. Syn. τε̆λο̆ς, ᾰπαλλᾰγή. Epith. πῐκρὰ, γλῠκε̆ρά.

τε̆λε̆ω, τε̆λείω et τε̆λειο̆ω, v. (perficio) ἐὰν μο̆νον το̆ ταχθε̆ν εὖ τολμᾷ τε̆λεῖν. Soph. Aj. fl. 528. Vid. Il. α, 5. et Soph. Trach. 1273. Syn. δῐᾰτε̆λε̆ω, τε̆λευτᾰω, πε̆ραίνω, το̆λῠπεύω, ᾰνῠω, τε̆λεσφο̆ρε̆ω, ᾰπεργάζο̆μαι.

τε̆λε̆ως, adv. (perfecte) τε̆λε̆ως ᾰε̆κούσιο̆ν ἔργο̆ν. Soph. Trach. 1279. Syn. ἐντε̆λῶς, ᾰπαρτῐ.

τε̆λήεις, vid. τε̆λειο̆ς.

τέλθο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, poet. pro το̆λο̆ς (ut ἄχθος pro ᾰχος), subst. (tributum, debitum, merces) ὦ Εὐηρείδα, τέλθο̆ς ὀφειλο̆με̆νο̆ν. Call. 6, 106. Syn. χρε̆ο̆ς.

τέλλω, v. (orior) ἦν, ἡλῐου τέλλοντο̆ς, ὠκῠπους ᾰγών. Soph. Electr. 699. Syn. ᾰνᾰτέλλω.

τέλμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (lacuna) ὄμβρῐο̆ν ῠδωρ ᾰν εἶχε̆τ' ε̆ν τοῖς τέλμᾰσῐν. Arist. Av. 1592. Syn. σῆραγξ, τε̆νᾰγο̆ς, βᾱθρο̆ν, ἰλὺς, συστάς.

τε̆λο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (finis, tributum) τε̆λος δε̆χει σῠ τῶν ε̆μῶν προσφθεγμᾰτων. Eur. Hec. 413. Syn. τε̆λευτὴ, πε̆ρᾰς, ο̆ρο̆ς, τε̆λε̆τὴ, δασμο̆ς. Epith. πῐκρο̆ν, θᾰνᾰτηφο̆ρο̆ν, δῐῤῥῠμιο̆ν, τρῐῤῥῠμιο̆ν, κᾰκο̆ν, δυστε̆κμαρτο̆ν, ὠκῠμο̆ρο̆ν, ῐε̆ρο̆ν, αἴσῐμο̆ν, εὔολβο̆ν.

τέλσο̆ν, ου, τὸ, subst. (finis) τέμνει δε̆ τε̆ τέλσο̆ν ᾰρούρης. Il. ν, 707. Syn. τε̆λο̆ς, πε̆ρᾰς.

τε̆λώνης, ου, ὁ, subst. (publicanus) καὶ τε̆λώνην, καὶ φᾰραγγᾰ. Arist. Equit. 248.

τε̆μᾰχο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (frustum abscissum) κεστρᾶν τε̆μᾰχη με̆γᾰλᾶν. Arist. Nub. 339. Syn. κερμᾰτῐο̆ν, μο̆ρῐο̆ν.

τε̆με̆νῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (ad lucum pertinens) βωμοὺς ο̆ρίζει, τε̆με̆νῐαν τε̆ φυλλᾰδᾰ. Soph. Trach. 756.

τε̆με̆νός, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (1. agri portio a caeteris resecta, 2. nemus sacrum) τε̆με̆νος τᾰμο̆ν ε̆ξο̆χο̆ν ᾰλλων. Il. ζ, 194. Syn. ἄλσο̆ς, ναο̆ς. Epith. κᾰλο̆ν, ᾱγλᾰο̆ν, πε̆ρῐκαλλε̆ς, ῑε̆ρο̆ν, πεντηκοντο̆γυιο̆ν, Κυλλήνῐο̆ν.

Τε̆με̆ση, ης, ἡ, N. P. (Temese, urbs Cypri) ε̆ς Τε̆με̆σην με̆τᾰ χαλκο̆ν. Od. α, 184.

τέμνω et *τάμνω*, f. *τεμῶ*, 2. aor. *ἔτᾰμὄν*, v. (seco) *τέμνειν, ὄφρᾰ τᾰχιστᾰ ὑπὲκ κᾰκὄτητᾰ φῠγοιμεν*. Od. γ, 175. Vid. Il. λ, 88. Syn. *ἀπὄτέμνω, κόπτω, σχίζω, τμήσσω*.

Τέμπεᾰ, ων, τὰ, N. P. (1. Tempe, 2. loca arboribus consita et pratis virentibus amoena) *ἢ κᾰτᾰ Πηνειῶ κᾰλᾰ Τέμπεᾰ*. Theocr. 1, 67. Epith. *αὐδήεντᾰ*.

τἔνᾰγὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (locus paluster) *πάντη γὰρ τἔνᾰγος, πάντη μνῐὄεντᾰ βῠθοῖὄ*. Apoll. Rhod. 4, 1237. Syn. *τέλμᾰ, σήραγξ, ἰλύς*.

τἔνᾰγώδης, ἔὄς, ὁ et *ἡ*, adj. (coenosus, paluster) *ἔπεὶ τἔνᾰγώδεᾰ λεύσσω*. Apoll. Rhod. 4, 1264.

Τἔνᾰγων, οντὄς, ὁ, N. P. (Tenagon) *Τἔνᾰγων τ', ἀριστεὺς, Βακτρίων ἰθαγἔνής*. Aesch. Pers. 311.

τένδω, v. (rodo) *ὅτ' ἀνόοτἔὄς ὃν πὄδᾰ τένδει*. Hes. Op. 522. Syn. *ἐσθῐω, ἔδω, τρώγω, κᾰτεσθῐω, λιχνεύω*.

Τἔνἔδὄς, ου, ἡ, N. P. (Tenedos, insula in mari Aegaeo) *ἐς Τἔνἔδον δ' ἐλθόντἔς*. Od. γ, 159. Epith. *ἱμερτὴ, ἀγχῐᾰλὄς*.

τένθειᾰ, ας, ἡ, subst. (gulositas) *πολλήν γἔ τένθειαν λἔγεις*. Arist. Av. 1690. Syn. *ἀδηφᾰγῐα, λιχνεια*.

τένθης, ου, adj. (gulosus) *τένθαις πολλοῖς. κᾰτᾰ Μἔλάνθῐὄν*. Arist. Pax. 1009. Syn. *ἀδηφᾰγὄς, λῐχνὄς*.

Τενθρηδὼν, ὄνὄς, ὁ, N. P. (Tenthredon) *Πρὄθὄος Τενθρηδὄνὄς υἱὄς*. Il. β, 756.

τἔνων, οντὄς, ὁ, subst. (1. tendo, 2. cervix) *τἔνοντ' ἔς ὀρθὄν ὄμμᾰσι σκὄπουμἔνη*. Eur. Med. 1163. Syn. *αὐχήν*. Epith. *κρᾰτἔρὄς, πᾰχῠς, βᾰθῠς*.

τἔὄς, poet. pro *σὄς*, q. v.

τἔράζω et *τἔρᾰτεύὄμαι*, v. (portenta narro) *οὕτω δ' εἶπἔ τἔράζων*. Aesch. Agam. 123. Vid. Arist. Equit. 624. Syn. *ψεύδὄμαι, ῥαχίζω*.

τἔραμνὄν et *τἔρεμνὄν, ου, τὸ*, subst. (tectum) *ἔπῐ Πυθίοις τἔράμνοις*. Eur. Hipp. 538. Vid. Orest. 1366. Syn. *ὑπἔρῳὄν, στἔγη, σκήνωμᾰ*. Epith. *νυμφῐδῐὄν*.

τἔρᾰς, ᾰτὄς, ᾰὄς, et *τἔρᾰτευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ*, subst. (signum, portentum) *τἔρᾰς, σὺ τἔρᾰς, ἀλλ' ἔριν*. Eur. Hel. 1133. Vid. Arist. Lys. 763. Syn. *τεκμᾰρ, σῆμᾰ, πἔλωρ, σημεῖὄν, θαῦμᾰ*. Epith. *οὔρειὄν, ἄγριὄν, δάϊὄν, δέξιὄν, δύστηνὄν, πἔλώριὄν, ἀπὄφώλῐὄν, ἄγριωπὄν, σμερδᾰλἔὄν, ἄπιστὄν, μἔγᾰ*.

τἔρασκὄπὄς, ου, ὁ, subst. (haruspex) *ἀτὰρ τὄδ' ἄλλὄ θαῦμᾰ, τὸν τἔρασκὄπὄν*. Eur. Bacch. 244. Syn. *οἰωνοσκὄπὄς, μάντῐς*.

τἔρᾰτεία, ας, ἡ, subst. (prodigiosa narratio) *καὶ τἔρᾰτείαν, καὶ πἔρῐλεξῐν*. Arist. Nub. 317. Syn. *ψεῦδὄς*.

τἔρᾰτευμᾰ, τἔρᾰτεύὄμαι, vid. *τἔρᾰς, τἔράζω*.

τἔρᾰτώδης, ἔὄς, ὁ et *ἡ*, adj. (portentosus) *καὶ σεμνὸν, καὶ τἔρᾰτῶδἔς*. Arist. Nub. 363. Syn. *πἔλώριὄς, πᾰρᾰδοξὄς*.

τἔρᾰτωπὄς, οῦ, ὁ et *ἡ*, adj. (portentosus adspectu) *ἄφαρ τἔρᾰτωπὄν ἰδέσθαι*. Hom. Hymn. 18, 36. Syn. *ἀγριωπὄς, τἔρᾰτώδης*.

τἔρεμνὄν, vid. *τἔραμνὄν*.

τε̆ρε̄τρο̆ν, ου, τὸ, subst. (terebrum) *τόφρᾰ δ' ἔνεικε̄ τε̆ρετρᾰ Κᾰλυψώ.* Od. ε, 246. Syn. *τρύπᾰνο̆ν.*

τε̆ρηδὼν, ο̆νο̆ς, ὁ, subst. (teredo, vermis lignum terebrans) *ῠ̔πο̆ τε̆ρηδο̆νων σάπεῖσ' ἐνταῦθᾰ κᾰτᾰγηρᾰσο̆μαι.* Arist. Equit. 1305. Syn. *σὴς, σκώληξ.*

τε̆ρην, ειν ᾰ, ε̆ν, adj. (tener) *χρο̆ᾰ, χ' ὡς τε̆ρεινᾰ νύμφᾰ.* Eur. Cycl. 513. Syn. *ᾰ̄βρο̆ς, ᾰπᾰλο̆ς, τρῠφε̆ρο̆ς, χλωρο̆ς, μᾰλᾰκο̆ς.*

τέρθρο̆ν, ου, *τέρμᾰ*, ᾰτο̆ς, τὸ, *τέρμων*, ο̆νο̆ς, ὁ, et *τέρμῐς*, ῐο̆ς, ὁ, subst. (terminus, meta) *καί μοι το̆ τέρθρον δῆλο̆ν εἰσπο̆ρεύο̆μαι.* Eur. fr. Eurysth. 3, 2. Vid. Or. 1337. et Troad. 1061. Syn. *τε̆λο̆ς, καμπτὴρ, ο̆ρο̆ς, ἐσχᾰτῐα, το̆ ἔσχᾰτο̆ν.*

τέρμινθο̆ς, ου, ἡ, subst. (terebinthus) *τερμίνθου τρώγων ἔσχᾰτο̆ν ἀκρε̆μο̆νᾰ.* Theocr. Ep. 1, 6.

τερμῐο̆εις, εσσᾰ, ε̆ν, adj. (ad pedes usque demissus) *καὶ τερμῐο̆εντᾰ χῐτῶνᾰ.* Od. τ, 242. Syn. *πο̆δήρης, πο̆δηνε̆κὴς, μᾰ̄κρο̆ς, με̆γᾰς.*

τέρμιο̆ς et *τερμο̆νῐο̆ς*, α, ο̆ν, adj. (terminalis, ultimus) *ἐλθόντῐ χώραν τερμῐαν.* Soph. Oed. C. 85. Vid. Aesch. P. V. 117. Syn. *ἔσχᾰτο̆ς, τε̆λευταῖο̆ς.*

τέρμῐς et *τέρμων*, vid. *τέρθρο̆ν.*

Τερπῐᾰδης, ου, ὁ, patronym. (e Terpio natus) *Τερπῐᾰδης δε̆ τ' ᾰοιδο̆ς.* Od. χ, 330.

τερπῐκε̆ραυνο̆ς, ου, ὁ, adj. (fulmine gaudens) *ῑ̔νᾰ καὶ Διῐ τερπῐκε̆ραύνῳ.* Od. η, 164.

τερπνο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (delectabilis, jucundus) *τερπνο̆ν ἐκ κῠναγῐας.* Eur. Hipp. 108. Syn. *εὐτερπὴς, ἀσπᾰσῐο̆ς, ἐπῐτερπὴς, ἡδῠς, γλῠκῠς, χᾰρῐεις.*

τερπνῶς, adv. (jucunde) *τερπνῶς νῐν εἰσῐδοιμ' ᾰν ἐξοινωμε̆νας.* Eur. Bacch. 802. Syn. *ἡδε̆ως, ᾰγᾰνῶς.*

τέρπω, v. (delecto) *ἀλλ' αἱ ῥεταὶ τέρπουσῐ τοὺς ξῠνευνε̆τας.* Eur. Androm. 207. Syn. *εὐφραίνω, ἐπῐτέρπω.*

τερπωλὴ, ῆς, et *τέρψῐς*, ε̆ως, ἡ, subst. (delectatio) *οἵην τερπωλὴν θε̆ο̆ς ἤγᾰγε̆ν.* Od. σ, 37. Vid. Eur. Phoen. 202. Syn. *ἡδο̆νὴ, εὐφρο̆σῠνη, θυμηδῐα, ᾰγᾰνο̄φρο̆σῠνη, γηθο̆σῠνη, χαρμο̆νη.* Epith. *βρᾰχεῖᾰ, λυγρα, ᾰλυπο̆ς, ψυχρὰ, ἡδεῖᾰ, θεσπε̆σῐα.*

τερσαίνω et *τέρσω*, v. (abstergo, sicco) *τερσῆναι δῠνᾰται.* Il. π, 219. Vid. Od. η, 124. Syn. *ξηραίνω, αὐαίνω.*

τερψίμβρο̆το̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (homines delectans) *καὶ χῶρον τερψιμβρο̆του ἠε̆λῐοιο̆.* Hom. H. in Apoll. 411.

τέρψῐς, vid. *τερπωλή.*

Τερψῐχο̆ρη, ης, ἡ, N. P. (Terpsichore, una e Musis) vid. *Ἐρᾰτώ. γείνᾰτο̆ Τερψῐχο̆ρη, Μουσέων* (Spond.) *μῐᾰ.* Apoll. Rhod. 4, 896. Epith. *χᾰρῐεσσᾰ, εὐειδής.*

τεσσᾰρᾰβοιο̆ς et *τε̄τρᾰβο̆ειο̆ς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor boum pretio aestimatus) *τῖον δε̆ ε̆ τεσσᾰρᾰβοιο̆ν.* Il. ψ, 705. Vid. Call. 3, 53.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ, adj. (quadraginta) *τῷ δ' ᾰμᾰ τεσσᾰρᾰκοντᾰ με̆λαιναι νῆε̆ς ἕποντο̆.* Il. β, 759.

τεσσᾰρᾰκοντᾰε̆της, ου, adj. (quadraginta annos natus) *τοῖς δ' ᾰμᾰ τεσσᾰρᾰκοντᾰε̆της αἰζηο̆ς ἕποιτο̆.* Hes. Op. 439.

τεσσᾰρᾰκοστὸς, ή, ὸν, adj. (quadragesimus) τῆς τεσσᾰρᾰκοστῆς, ἣν ἔπὸρἴσ' Εὐριπἴδης; Arist. Eccl. 825.

τέσσᾰρἔς, poet. τἔτὸρἔς, ᾰ, τα, adj. (quatuor) παῖδες γἔνὸμἔνοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς. Eur. Ion. 1576. Vid. Hes. Op. 696. Syn. πἴσὔρἔς.

τἔτᾰνὸς, οῦ, ὁ, subst. (tetanus, distensio) χὠ τἔτᾰνὸς ὥσπἔρ ἔπἴ τρὸχοῦ στρἔβλοὐμἔνὸν. Arist. Lys. 846.

τἔταρτὸς et τἔτρᾰτὸς, η, ὸν, adj. (quartus) ἵζει τἔταρτον τὸνδἔ μάντιν ἐν θρὸνοις. Aesch. Eum. 18. Vid. Il. ν, 20.

τἔτμω, v. (invenio) οὐκ ἔνδὸν ἀμὐμὸνᾰ τέτμἔν ἄκοιτιν. Il. ζ, 374. Syn. κᾰτᾰλαμβᾰνω, εὑρίσκω.

τἔτρᾰβάμων, ὸνὸς, adj. (1. quadrupes, 2. quadrijugus) ἃ λἔχἔων ἔπἔβας τἔτρᾰβάμὸσἴ γυίοις. Eur. Helen. 375. Syn. τἔτρᾰπους, τἔτρασκἔλης, τἔτράὸρὸς, τἔθριππὸβάμων.

τἔτρᾰβὸειὸς, vid. τεσσσᾰρᾰβοιὸς.

τἔτρᾰγὔὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor jugera habens) τετρᾰγὔον δ' εἴη. Od. σ, 373.

τἔτρᾰγωνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor angulos habens) ὁ κύκλος γἔνηταί σοι τἔτρᾰγωνὸς. Arist. Av. 1005.

τἔτρᾰἔτης, ἔὸς, ὁ et ἡ, et τἔτρᾰἔνὸς, ὸν, adj. (qui quatuor annorum est) τετρᾰἔνες δἔ πἴθων ἀπἔλἴἔτὸ κρατὸς ἄλειφᾰρ. Theocr. 7, 147.

τἔτράζὔγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quadrijugus) πείσειᾰς ἂν τἰν', οἵτἴνες τἔτραζὔγων. Eur. Hel. 1038.

τἔτρᾰθἔλυμνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quadruplex) σάκος θἔτὸ τετρᾰθἔλυμνὸν. Od. χ, 122.

τἔτραίνω, v. (terebro) τέτρηνεν δ' ἄρᾰ πάντᾰ. Od. ε, 247. Syn. δἴᾰτὸρἔω.

τἔτρᾰκἴ et τἔτρᾰκἴς, adv. (quater) vid. πεντᾰκἴς.

τετρᾰκνημὸς, ου, et τἔτρᾰκνήμων, ὸνὸς, adj. (quatuor habens radios) πῆμᾰ· τὸν δἔ τἔτρᾰκνα-μὸν. Pind. Pyth. 2, 73. Vid. 4, 382.

τἔτρᾰκὔκλὸς [1]), ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor rotas habens) πρόσθἔ μἔν ἡμἴὸνοι ἕλκον τἔτρᾰκυκλὸν ἀπήνην. Il. ω, 324.

τἔτρᾰμἔτρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui quatuor metrorum est) ἡγεῖ· πὸτἔρον τρἴμετρὸν, ἢ τὸ τἔτρᾰμἔτρὸν. Arist. Nub. 642.

τἔτρᾰμοιρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quadruplum continens) οἳ τἔτρᾰμοιρον νυκτὸς φρουρᾶν. Eur. Rhes. 5. Syn. τἔταρτὸς, τἔτρᾰτὸς, τἔτρᾰτρὔφὸς.

τἔτραὸρἴα, ας, ἡ, subst. (quadriga) Θήρωνᾰ δἔ τἔτραὸρἴας. Pind. Ol. 2, 8.

τἔτράὸρὸς et τἔτρωρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. quadrijugus, 2. quadrupes) τετράὸρον φάσμᾰ ταύρου. Soph. Trach. 508. Vid. Eur. Hipp. 1224. Syn. τἔτράζὔγὸς, τἔτρᾰβάμων, τἔθριππὸς, τἔτρᾰπους, τἔθριππὸβάμων.

τἔτρᾰπᾰλαι, adv. (jamdudum) ξεῖν' Ἁλἴκαρνησσεῦ, τετρᾰπᾰλαι σπὸδἴη. Call. Ep. 2, 4. Syn. πρὸπᾰλαι, πᾰλαι, χρὸνῳ.

1) Secunda hujus v. syllaba longa est Od. ι, 242., nisi h. l. legendum τεσσᾰρᾰκυκλοι.

τἔτρἄπηχῠς, ἔŏς, adj. (qui quatuor cubitorum est) εἰ γενναίους, καὶ τἔτρἄπήχεις. Arist. Ran. 1016.

τἔτρἄπλῆ, adv. (quadrupliciter) τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀπŏτίσŏμἔν. Il. α, 128.

τἔτρἄπŏδηδŏν, adv. (more quadrupedum) ἔπἴ γῆς πἄλαίειν, τἔτρἄπŏδηδŏν ἑστἄναι. Arist. Pax. 896.

τἔτρἄπŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quater aratro versus) καὶ τετρἄπŏλοισῐν ὁμοίως. Theocr. 25, 26.

τἔτρἄπους, ŏδŏς, adj. (quadrupes) τετρἄπŏδος βἄσιν θηρŏς ŏρεστἔρου. Eur. Hec. 1041. Syn. τἔτρασκἔλὴς, τετρἄβάμων, τἔτράŏρŏς.

τἔτραπτἔρυλλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (locusta) ἡ τῶν τἔτραπτἔρυλλῐδων. Arist. Acharn. 871. Syn. ἄκρῐς, τέττιξ.

τετράπτῐλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor pinnas habens) βούλει μἄχέσθαι Γηρῠŏνῃ τἔτράπτῐλŏς; Arist. Acharn. 1081.

τἔτράπτŏλῐς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. (quatuor urbes habens) "ὄδ' ἐκ τῐνος γῆς, ὦ γἔρον, τἔτράπτŏλῐν. Eur. Heracl. 81.

τἔτραρχῐα, ας, ἡ, subst. (tetrarchia) ἀστοῖς δἔ, πάσῃ δ' ἐννἔπω τἔτραρχῐα. Eur. Alcest. 1173.

τἔτρᾰς, ἄδŏς, ἡ, subst. (quaternio) τοῦ 'ν τἔτρᾰδῐ πἔπεμμἔνου. Arist. Plut. 1126.

τἔτρασκἔλὴς, ἔŏς, ὁ et ἡ, adj. (quadrupes) τυφῶνᾰς, ἢ γῐγαντᾰς, ἢ τἔτρασκἔλεῖς. Eur. Herc. f. 1263. Syn. vid. τἔτρᾰπους.

τἔτραστᾰτηρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor stateras aequans) τἔτραστᾰτήρου καὐτŏν. Arist. Eccl. 413.

τἔτρᾰτŏς, vid. τἔταρτŏς.

τἔτρᾰτρῠφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in quatuor partes fractus) ἄρτον δειπνήσας τἔτρᾰτρῠφŏν. Hes. Op. 440. Syn. vid. τἔτρᾰμοιρŏς.

τἔτρᾰφᾰληρŏς et τἔτρᾰφᾰλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (quatuor conos habens) ἀμφίφᾰλον κῠνἔην θἔτŏ, τετρᾰφᾰληρŏν. Il. λ, 41. Vid. χ, 315.

τἔτραχθᾰ, adv. (quadrifariam) τριχθᾰ τἔ καὶ τέτραχθᾰ διέσχῐσἔν ῗς ἀνἔμοιŏ. Od. ι, 71.

τἔτρἔμαίνω, vid. τρἔμω.

τἔτρωρŏς, vid. τἔτράŏρŏς.

τέττᾰ, (possit esse vocativus ab ὁ τέττης, ου, et est, ut τάτα, ἄττα, ἄππα, πάππα, titulus juniorum ad seniores) τέττᾰ, σιωπῇ ἧσŏ. Il. δ, 412.

τέττᾰρἔς, vid. τέσσᾰρἔς.

τεττιγŏφŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (cicadifer) "ὄδ' ἔκεῖνŏς ὁρᾶν τεττιγŏφŏρŏς. Arist. Equit. 1328.

τέττιξ, ιγŏς, ὁ, subst. (cicada) οἱ μὲν γᾰρ οὖν τέττιγἔς ἔνᾰ μῆν' ἢ δῠŏ. Arist. Av. 39. Syn. τἔτραπτἔρυλλῐς. Epith. λᾰλŏς, ἠχἔτης, κῠᾰνόπτἔρŏς, σŏφŏς, γηγἔνὴς, φῐλυμνŏς, ἀπᾰθὴς, ἀναιμŏσαρκŏς, αἰθᾰλῐων, λῐγῠρŏς, ὀξῠμἔλὴς, λειριŏεις.

τευθῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (loligo) vid. τᾰγηνŏν.

Τευθρᾰνῐδης, ου, ὁ, patronym. (Teuthranides) Τευθρᾰνῐδην. Il. ζ, 13.

Τεύθρας, αντὸς, ὁ, N. P. (Teuthras) ἀντίθεον Τεύθραντα. Il. ε, 705.

Τευκρὶς, ἴδος, ἡ, adj. (Trojana) θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν. Aesch. Agam. 111. Syn. vid. Τρωϊκός.

Τεῦκρος, ου, ὁ, N. P. (Teucer) ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος. Eur. Hel. 87. Epith. ἄναξ, Τελαμώνιος, ἀντίθεος, δαΐφρων, εὐμμελίης, ἑκηβόλος, ἄριστος Ἀχαιῶν, ἀμύμων.

Τευμησὸς, οῦ, ὁ, N. P. (Teumesus, mons et vicus Boeotiae) Τευμησὸν ἐκλιπόντα. Eur. Phoen. 1116. Epith. λεχεποίης.

τεῦτλον, et demin. **τεύτλιον**, ου, τὸ, subst. (beta) θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων. Hom. Batrach. 161. Vid. Arist. Ran. 972.

τευχεοφόρος, **τευχοφόρος**, **τευχηστὴς**, οῦ, et **τευχηστὴρ**, ῆρος, ὁ, subst. (armiger) ἐπ' ἀνδρὶ τευχεοφόρῳ. Aesch. Choeph. 617. Vid. Eur. Rhes. 3. Call. 1, 77. et Aesch. Pers. 900. Syn. vid. ὁπλίτης.

τεῦχος, εος, τὸ, subst. (1. vas, 2. instrumentum bellicum) σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος. Eur. Hec. 607. Syn. σκεῦος, ἀγγεῖον, κύτος, ὅπλον. Epith. πόντιον, πάγχρυσον, λευκὸν, αἱματηρὸν, πλῆρες, 2. χρυσήλατον, ἀρήϊον, κενὸν, δήϊον, κλυτὸν, αἰόλον, μαρμαιρὸν, περικαλλὲς, πολεμήϊον, χρύσεον, παμφανόων, σιγαλόεν.

τευχοφόρος, vid. **τευχεοφόρος**.

τεύχω, v. (fabricor, paro) τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη. Il. ε, 61. Vid. Od. ο, 77. Syn. τεκταίνω, τεχνάζομαι, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, ποιέω, ὁπλίζω.

τέφρα, ας, ἡ, subst. (cinis) μεστ' ἐστὶν ἡμῶν κόνεος ἢ τέφρας πόθεν. Eur. Cycl. 634. Syn. αἰθάλη, σποδός. Epith. μέλαινα, λεπτὴ, οἰκτροτάτη, βαθεῖα, ἀμπελόεσσα.

τεχνάζω, **τεχνάω** et **τεχνάομαι**, v. (arte paro, vel ago) τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος, ὁ πυραμοῦς. Arist. Thesm. 94. Vid. Eur. Heracl. 1003. Syn. μηχανάομαι, τεύχω, τεκταίνω, κατασκευάζω, ἀπατάω.

τέχνασμα et **τέχνημα**, ατος, τὸ, subst. (artificium, opus) τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα. Eur. Or. 1577. Vid. Iph. T. 1356. Syn. δόλος, μηχανὴ, μηχάνημα, σόφισμα, ἔργον, πάλαισμα, παλάμημα.

τέχνη, ης, ἡ, subst. (1. ars, 2. dolus) δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας. Eur. Iph. T. 1032. Syn. τέχνημα, τέχνασμα, ἐπιστήμη, δόλος, πανουργία. Epith. μαντικὴ, ἔμπυρος, δολία, ξενοκτόνος, γυναικεία, σκληρὰ, ἀπηνὴς, ἀψευδὴς, ἐρατὴ, δυστέκμαρτος, πινυτὴ, φαρμακόεσσα, πυκινὴ, πολύμητις.

τεχνήεις, εσσα, εν, adj. (arte excultus vel excolens) τεχνήεις, Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα. Apoll. Rhod. 3, 229. Syn. δαίδαλος.

τεχνηέντως, adv. (artificiose) ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἔυξοα τεχνηέντως. Apoll. Rh. 1, 561. Syn. εὖ, καλῶς, ἐπισταμένως.

τέχνημα, vid. **τέχνασμα**.

τέως, poet. **τείως**, adv. (interea, donec, tamdiu) ἐγὼ δ' οἴσω τέως. Eur. Heracl. 725. Vid. Od. δ, 91. Syn. ἕως, ἐπὶ τοσοῦτον, πάλαι.

τῆ, imper. ab inus. τάω, v. (accipe) τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλόν. Od. κ, 287. Exp. λάβε, δέξαι.

τήθη, τηθὴ et τίτθη, ης, ἡ, subst. (nutrix, avia) ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων. Arist. Lys. 549. Syn. τιθήνη, μάμμη, μητρόμητωρ.

τήθος, εος, τὸ, subst. (ostreorum genus) πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν. Il. π, 747. Syn. ὄστρεον, κόγχη.

Τηθύς, ύος, ἡ, N. P. (Tethys, dea marina) Τηθύς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας. Hes. Theog. 337. Syn. θάλασσα. Epith. ἀρχαία, ἱερὰ, πολύτεκνος, μήτηρ, λευκώλενος, βωτιάνειρα.

Τήϊος, α, ον, adj. (Teius) Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνάκρέων ὁ Τήϊος. Arist. Thesm. 161.

τηκεδών, όνος, ἡ, subst. (tabes) τηκεδόνι φθινύθουσαι. Apoll. Rhod. 4, 902. Epith. στυγερά.

τηκτός, ή, όν, adj. (liquefactus) τηκτὸς, μόλυβδος. Eur. Androm. 266.

τήκω et τήκομαι, v. (1. liquefacio, 2. tabesco) τῆκε, πόσιν γοόωσα. Od. τ, 264. Syn. ἐκτήκω, ἀποτήκω, μαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι, φθίνομαι.

τηλαυγής, έος, ὁ et ἡ, adj. (1. longe splendorem spargens, 2. conspicuus) ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει. Arist. Av. 1092. Syn. τηλεφανὴς, λαμπρὸς, ἔκδηλος, περιφανής.

τῆλε, τηλόθεν, τηλόθι, τηλόσε, et superl. τηλοτάτω, adv. (procul) τῆλε δὲ χαλκός. Il. κ, 153. Vid. β, 849. π, 233. δ, 455. et Od. η, 322. Syn. ἑκὰς, μακρόθεν, πόῤῥω, ἀποτηλὲ, μακρὰν, μακροτάτω.

τηλεδαπός, ή, όν, adj. (longinquus, peregrinus) τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ'. Od. ξ, 415. Syn. τηλουρὸς, ξένος, ἐχθρὸς, ἀλλοδαπός.

τηλεθάω, v. (floreo) ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα. Od. η, 114. Syn. vid. θάλλω.

τηλέκλειτος et τηλεκλυτός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (procul celeber fama) τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην. Od. λ, 307. Vid. Il. τ, 400. Syn. vid. ἀγακλυτός.

Τηλεκλῆς, ῆος, ὁ, N. P. (Telecles) Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα. Apoll. Rhod. 1, 1040.

τηλέκλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (e longinquo arcessitus) τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Il. μ, 108.

Τηλέμαχος, ου, ὁ, N. P. (Telemachus, filius Ulyssis) Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπέγαμει πόσει πόσιν. Eur. Or. 582. Epith. ἥρως, ὑψαγόρας, δαΐφρων, θεοειδής, θεοείκελος, πολύμυθος, μεγαλήτωρ, μεγάθυμος, πεπνυμένος, μένος ἀοχετὸς, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος.

Τήλεμος, ου, ὁ, N. P. (Telemus) ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρ' ἀγορεύων. Theocr. 6, 23.

τηλέπλαγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (longe errans) πᾷ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι; Aesch. P. V. 595.

τηλέπομπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (e longinquo missus) φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο. Aesch. Agam. 291.

τηλĕπŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longe penetrans) τηλĕπŏρόν τĭ βŏαμă. Arist. Nub. 964.

τηλĕπŭλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. [1] (portas longe a se invicem collocatas habens) ἠδ' ὡς τηλĕπŭλον Λαιστρυγŏνĭην ἄφĭκανĕν. Od. ψ, 318.

τηλεσκŏπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longe prospiciens) τηλεσκŏπῳ ὄμμăτĭ γαῖăν. Arist. Nub. 289.

τηλĕφăνης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (procul conspicuus) τηλĕφăνεῖς σκŏπιᾱς ἄφŏρώμĕθă. Arist. Nub. 281. Syn. vid. τηλαυγής.

Τηλĕφĭδης, ου, ὁ, patronym. (Telephides) Τηλĕφĭδην κăτĕνήρατŏ χαλκῷ. Od. λ, 518.

τηλĕφĭλŏν, ου, τὸ, subst. (papaveris folium) οὐδĕ τŏ τηλĕφĭλον πŏτĭμαξăμĕνον πλăτăγηοĕ. Theocr. 3, 29.

Τήλĕφŏς, ου, ὁ, N. P. (Telephus) καὶ τὸν Μĕλĕăγρον, κăτĭ μάλă τὸν Τήλĕφŏν. Arist. Ran. 864.

τηλĭα, ας, ἡ, subst. (cribri circumferentia, tabula) ποῦ 'οϑ' ἡ τηλĭα; Arist. Vesp. 147. ibiq. Brunck. Syn. σăνῐς, κόσκĭνŏς.

τηλĭκŏς, η, ŏν, et τηλĭκοῦτŏς, αὕτη, οῦτŏ, adj. (tantus statura aut aetate) ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλĭκŏς. Od. σ, 174. Vid. Arist. Eccl. 1031. Syn. τŏσŏς, τŏσοῦτŏς.

τήλŏρŏς et τήλουρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (longinquus) ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τήλŏρος ναίω δόμοις. Eur. Electr. 251. Vid. Or. 1319. Syn. τηλĕδăπŏς, τηλĕπŏρŏς.

τηλŭγĕτŏς, η, ŏν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (1. natus cum pater jam senex vel absens est, 2. delectissimus, 3. unicus) ἔχω σ', Ὀρεστă, τηλŭγĕτŏν. Eur. Iph. T. 829. Syn. ἀγăπητŏς, ὀψĭγŏνŏς, μοῦνŏς.

τηλωπŏς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (longe e conspectu) τηλωπŏς οἰχνεῖ, δυσμĕνῶν ϑηρᾶν ἔχων. Soph. Aj. fl. 564. Syn. ἐκδημŏς, ἐκτŏπĭŏς, μăκρŏς.

τημĕλĕω, v. (curo) σώμăτός τ' ἐτημĕλει. Eur. Iph. T. 312. Syn. ἐπĭμĕλĕŏμαι, μĕλĕτάω, φροντίζω, σπουδάζω, μĕρĭμνάω.

τημĕρα et τήμĕρŏν, vid. σημĕρα et σήμĕρŏν.

τῆμŏς, τημόσδĕ et τημοῦτŏς, adv. (tunc) μĕνει καὶ τῆμŏς ἰδέσϑαι. Apoll. Rhod. 4, 252. Vid. Theocr. 10, 49. et Call. 3, 175. Syn. τŏτĕ, τηνĭκă, τηνĭκăδĕ, τηνĭκαῦτă, τŏκă, τŏφρă.

τηνεῖ, τηνŏϑĕν, τηνŏϑĭ, τηνῶϑĕ, adv. (ibi) τηνεῖ γὰρ φοιτῇ. Theocr. 2, 98. Vid. Arist. Acharn. 754. Theocr. 8, 44. et 3, 10.

τήνελλă, ης, ἡ, et τήνελλŏς, ου, ὁ, subst. (lyrae harmonia victoriam clamans) τήνελλă δῆτ' εἴπερ κăλεῖς. Arist. Acharn. 1228. Vid. Equit. 276.

τηνĭκă, τηνĭκăδĕ et τηνĭκαῦτă, adv. (tum, ideo) τăνĭκă κεκμακὼς ἀμπαύĕται. Theocr. 1, 17. Vid. Arist. Pax. 1142. et Av. 1487. Syn. vid. τῆμŏς.

Τήνĭŏς, α, ŏν, adj. (Tenius) σκŏρŏδων κĕφάλᾱς τρεῖς Τηνίων. Arist. Plut. 718.

1) Wolf. pro N. P. habet. cf. Schol. Hom. Od. κ, 82.

τῆνός, Dor. pro *ἐκεῖνός*, q. v. item N. P. (Tenos) vid. *Τήνιός*. *Τή-νῳ τὲ σύνάπτουσ'*. Aesch. Pers. 887.

Τήρειά, *ας*, *ἡ*, N. P. (Teria, urbs Troadis) *καὶ Τηρείης ὄρός αἰπῦ*. Il. *β*, 829.

Τήρειός, *α*, *ὄν*, adj. (e Tereo) *ὄπἄ τᾶς Τηρείας*. Aesch. Suppl. 62.

Τηρεύς, *έως*, *ὁ*, N. P. (Tereus) *ἐν ταῖς τρἄγῳδἴαισἴν ἐμἔ τὸν Τηρἔα*. Arist. Av. 101.

τηρἔω, v. (observo) *τηροῦντἔς ἡμᾶς*. Arist. Thesm. 416. Syn. *διἄτηρἔω*, *φὔλάσσω*, *θἔρἄπεύω*, *τημἔλἔω*, *σκὄπἔω*, *σκέπτὄμαι*, *φρουρἔω*, *σκὄπἴάζω*.

τήρησἴς, *ἔως*, *ἡ*, subst. (observantia) *'ἄφὔλακτὄς ἡ τήρησἴς*. Eur. fr. Antig. 6, 2. Syn. *φὔλἄκή*, *θἔρἄπειἄ*.

τηρὄς, *ὄν*, adj. (custodiens) *ἡ τηρὄν ἴἔροῦ ῥαβδὄν*. Aesch. Suppl. 256. Syn. *φὔλαξ*.

τητἄω, v. (privo) *'ἀρίστων νυμφίων τητώμἔναι*. Eur. Hec. 324. Syn. *'ἄφαιρἔω*, *στἔρἔω*, *στἔρίσκω*.

τῆτἔς, adv. (hoc anno) *τῆτες δ' ἀπἔθἄνὄν*. Arist. Ach. 15.

τηὔγἔτὄς, vid. *ταὔγἔτὄς*.

τηὔσἴὄς, *α*, *ὄν*, adj. (irritus) *εἴσω· τηὔσἴοι δἔ πὄδες φἔρὄν ἔνθἄ καὶ ἔνθἄ*. Apoll. Rhod. 3, 651. Syn. vid. *μἄταιὄς*.

τἴάρα, *ας*, *ἡ*, subst. (tiara) *ἐγνώρἴσεν τἴάραις*. Anacr. 55,4.

Τἴβἄρηνἴς, *ἴδὄς*, *ἡ*, adj. (Tibarenis) *πάρεξ Τἴβἄρηνἴδἄ γαῖἄν*. Apoll. Rhod. 2, 1012.

Τἴβἄρηνοί, *ῶν*, *οἱ*, N. P. (Tibareni, populus Scythiae) *ἄγχἴ δἔ ναιἔτἄουσἴ πὄλὔρρηνες Τἴβἄρηνοί*. Apoll. Rh. 2, 377.

τἴἔω, f. *ήσω*, v. (crucio, ango) *τίφθ' οὔτω τἔτἴηαθὄν*. Il. *θ*, 447. Syn. *τρυχὄω*, *ἀνἴάω*, *τἄλαιπωρἔω*.

τἴη, adv. (cur?) *ὦ Μἔνἔλαἔ, τἴη δἔ σὺ κήδεαἴ αὔτως;* Il. *ζ*, 55. Syn. *τἴ*, *διἄτἴ*, *τίπτἔ;*

τἴθαιβώσσω, v. (mellifico) *ἔπειτἄ τἴθαιβώσσουσἴ μἔλισσαι*. Od. *ν*, 106.

τἴθἄσευτής, *οῦ*, *ὁ*, subst. (delinitor) *ἴνἄ γιγνώσκῃς τὸν τἴθἄσευτήν*. Arist. Vesp. 704.

τἴθασσὄς, *ή*, *ὄν*, adj. (mansuetus) *τἴθασσὄς ὢν*, *φἴλὄν ἔλῃ*. Aesch. Eum. 357. Syn. *ἡμἔρὄς*, *πρᾶὄς*.

τἴθημἴ, f. *θήσω*, v. (pono, facio) *φἴλὄτητἄ μἔτ' ἀμφὄτἔροισἴ τἴθησἴ*. Il. *δ*, 83. Vid. *α*, 585. Syn. *'ἀνἄτἴθημἴ*, *κἄθἴστημἴ*, *τάσσω*, *πρὄβάλλω*, *ποιἔω*.

τἴθηνἔὄμαι, v. (nutrio, servo) *οὓ Πότνἴαι σεμνἄ τἴθη- -νοῦνται*. Soph. Oed. C. 1049. Syn. *τρἔφω*, *ἀνἄτρἔφω*, *σώζω*, *θἔρἄπεύω*.

τἴθηνὄς, *οῦ*, et 2. *τἴθήνη*, *ης*, *ἡ*, subst. (nutrix) *πὄνων τἴθηνοὺς ἀπὄδἴδουσἄ σοι τρὄφάς*. Eur. Iph. A. 1230. Syn. *θρέπτειρἄ*, *θρέπτρἴα*, *τρὄφὄς*. Epith. *'εὔζωνὄς*, *εὐπλὄκἄμὄς*, *βἄθὔκολπὄς*, *γἔραἴα*.

Τἴθρἄσἴὄς, *α*, *ὄν*, adj. (Tithrasius) *διασπάσονται Γοργὄνες Τἴθρἄσἴαι*. Arist. Ran. 480.

τἴθὔμαλλὄν, *ου*, *τὸ*, subst. (herba lactaria) *τἴθὔμαλλὄν ἐμβἄλόντἄ τοῦ Λἄκωνἴκοῦ*. Arist. Eccl. 405.

Τιθωνός, οῦ, ὁ, N. P. (Tithonus) Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε. Il. υ, 237. Epith. ἀγαυός, χαρίεις, ῥοδόεις.

τίκτω, f. τέξω, 2. aor. ἔτεκον, v. (pario, gigno) vid. Τιθωνός. Syn. τεκνόω, γεννάω.

τίλλω, f. τιλῶ, v. (vello) ἕλκε, τίλλε, παῖε, δαίρε. Arist. Av. 365. Syn. ἀποτίλλω, ἐκτίλλω, ἀποκνίζω, ξαίνω, ψάλλω.

τιλμός, οῦ, ὁ, subst. (vulsio) τιλμοί, τιλμοί, καὶ στιγμοί. Aesch. Suppl. 846.

Τιμάγητος, ου, ὁ, N. P. (Timagetus) βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο πάλαιστραν. Theocr. 2, 8.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, N. P. (Timagoras) Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν, ἀπάτερθεν ὁρῶντι. Theogn. 1065.

τιμαλφέω, v. (honoro, celebro) διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφουμένον. Aesch. Eum. 629. Syn. vid. τιμάω.

τιμάορος, Ion. τιμήορος, vid. τιμωρός.

τιμάοχος, ου, ὁ et ἡ, adj. (honorem habens) πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι. Hom. H. 4, 31. Syn. vid. τιμήεις.

Τίμαρχος, ου, ὁ, N. P. (Timarchus) ἡ δίζη Τίμαρχον ἐν Ἀίδος. Call. Ep. 11, 1.

τιμάω, v. (aestimo, honoro) οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. Eur. Phoen. 1684. Syn. τίω, τιμαλφέω, σεβάζομαι, πρεσβεύω, αἰδέομαι, γεραίρω, κυδαίνω, διὰ τιμῆς ἔχω, θεράπευω.

τιμάωρ, vid. τιμωρός.

τιμή, ῆς, ἡ, subst. (honos, pretium) Φοῖβ', ἀδικεῖς αὖ, τιμὰς ἐνέρων. Eur. Alcest. 30. Syn. γέρας, κλέος, σέβας, κῦδος, ἀξίωμα, ἀξίωσις, τίμημα, δόξα, εὐδοξία. Epith. μεγάλη, βασιλῆϊς, πρεσβηΐς, ἀξία, μαντεῖος, πολύθυτος, δημηγόρος, ξενοκτόνος, πάτρωος, ἀθάνατος, γεράσμιος, ὑψήνωρ, βούθυτος, δαφνηφόρος.

τιμήεις, εσσα, εν, et τιμῖος, α, ον, adj. (pretiosus, honoratus) τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. Apoll. Rhod. 4, 1143. Vid. Eur. Troad. 49. Syn. ἔντιμος, τιμάοχος, ἀξιότιμος, γέραρος, σεβάσμιος, ἐρίτιμος, ἔνδοξος, περίβλεπτος.

τίμημα, ατος, τὸ, subst. (aestimatio, mulcta) τὸν Σικελικὸν. τίμημα κλωὸς συκίνος. Arist. Vesp. 897. Syn. ζημία, ἀντάλλαγμα, ἀξία.

τιμήορος, vid. τιμωρός.

τιμητέος, α, ον, adj. verbal. (in honore habendus) εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος. Eur. Orest. 478.

τιμητικός, ἡ, ὀν, adj. (censorius) ἡ πινάκιον τιμητικόν. Arist. Vesp. 167.

τίμιος, vid. τιμήεις.

τιμόδημιδης, ου, ὁ, adj. (a populo honoratus) τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι. Pind. Nem. 2, 27. Syn. ὑψίπολις.

Τιμόδημος, ου, ὁ, N. P. (Timodemus) καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος. Call. Ep. 40, 3.

Τιμόθεος, ου, ὁ, N. P. (Timotheus) ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος. Arist. Plut. 180.

Τιμόκλεια, ας, ἡ, N. P. (Timoclīa) Τιμόκλει' ἐπεστάτει. Arist. Thesm. 373.

Τιμόκρεων, οντος, ὁ, N. P. (Timocreon) κεῖμαι Τιμόκρεων Ῥόδιος. Simon. 58, 2.

Τιμόκριτος, ου, ὁ, N. P. (Timocritus) κάρτερος ἐν πολέμοις Τιμόκριτος. Anacr. 164.

Τιμόνοη, ης, ἡ, N. P. (Timonoë) Τιμόνοη δε, τίς ἐσσί; Call. Ep. 16, 1.

τῖμος, ου, ὁ, subst. (pretium) ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος. Aesch. Choeph. 903. Syn. τιμή, ἀπάλλαγμα, τίμημα.

Τίμων, ωνος, ὁ, N. P. (Timon) Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω. Call. Ep. 3, 1. Epith. σκληρός, ἀπηνής, ἄγριος.

Τιμώναξ, ακτος, ὁ, N. P. (Timōnax) εὔχεο, Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα. Anacr. 197.

τιμωρέω, v. (1. cum dat. defendo, ulciscor, 2. cum acc. punio) Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος. Eur. Orest. 427. Syn. ἐκδικέω, ζημιόω, μετέρχομαι, κολάζω, βοηθέω, ἀμύνω, ἐπικουρέω, ἀρκέω, ἀρήγω.

τιμωρία, ας, et τιμώρησις, ἡ, subst. (vindicta, poena) ματρὸς αἵματος τιμωρίαι. Eur. Or. 394. Syn. ποινή, δίκη, τίσις.

τιμωρός, τιμάορος, Ion. τιμήορος, ου, ὁ et ἡ, et τιμάωρ, ορος, ὁ, subst. (ultor, defensor) οὔκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμούς. Eur. Herc. f. 167. Vid. fr. Dan. 7, 4. Apoll. Rh. 4, 1309. et Aesch. Suppl. 43. Syn. τίτης, ποινητήρ, ἀμύντωρ.

τινάκτωρ, ορος, ὁ, subst. (quassator) οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας. Soph. Trach. 502.

τινάσσω, v. (quatio, vibro) πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πύρπνοον βέλος. Aesch. P. V. 953. Syn. ἀποτινάσσω, σείω, δονέω, πάλλω, κραδαίνω, κινέω, ἀναπάλλω, σαλάσσω.

τίνυμι, τίνω, Ion. imp. τίνεσκον, f. τίσω, v. (luo, pendo) λώβην τινύμενος θυμαλγέα. Od. ω, 325. Vid. Eur. Orest. 7. Apoll. Rhod. 2, 477. [1])

τιπτε, pro τί ποτε.

Τιρύνθιος, α, ον, adj. (Tirynthius) οἷον παῖδα σ' ἡ Τιρυνθία. Eur. Alcest. 854.

Τιρυνθος, ου, et Τίρυνς, υνθος, ἡ, N. P. (Tiryns, urbs Argolidis) λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. Hes. Scut. 81. Vid. Il. β, 559. Epith. τειχιόεσσα.

τίς, τινος, pronom. (aliquis, quis?) τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; Soph. Oed. R. 2.

Τισιάδης, ου, ὁ, N. P. (Tisiades) ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη. Arist. Vesp. 401.

τίσις, εως, ἡ, subst. (vindicta) καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις. Eur. Hel. 1012. Syn. τιμωρία, ποινή.

τιταίνω, v. (tendo, extendo) προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας. Od. κ, 354. Syn. τείνω, ἕλκω.

Τιτὰν, ᾶνος, Ion. ῆνος, ὁ, N. P. (Titan, sol, plur. gigantes, filii Coeli et Telluris) ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν. Anacr.

1) Vid. ad ἀποτίνυμι.

37, 7. Syn. 1. vid. ἥλιος. Epith. 2. "ἄριστοι ἔξοχα πάντων, ἀγανοί, δεινοί, κρατεροί, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες, γηγενέες, ἄγριοι, ὑπερφίαλοι, παλαιγενέες.

Τιτανίς, ἴδος, ἡ, adj. (Titania) μέροπος Τιτανίδα κούραν. Eur. Hel. 381.

Τιτανοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (Titanas interficiens) κινεῖσθω μέγα Τιτανοκτόνον. Hom. Batrach. 274.

τίτανος, ου, ὁ et ἡ, subst. (1. calx, gypsum, 2. item N. P. Titanus, urbs et mons Thessaliae) πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι. Hes. Scut. 141. Vid. Il. β, 751. Syn. λευκὴ γῆ.

Τιταρήσιος, ου, ὁ, N. P. (Titaresius, fluvius Thessaliae) οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον. Il. β, 751.

τίτης, ου, ὁ, adj. (vindex) τίτας φόνος πέπηγεν. Aesch. Choeph. 65. Syn. vid. τιμωρός.

τίτθη, ης, ἡ, subst. (nutrix) "ἔχουσα; b. τίτθη, νὴ Δί', ἐμή. Arist. Thesm. 609. Syn. μάμμη, τροφός.

τιτθός, οῦ, ὁ. et demin. τιτθίον, ου, τὸ, subst. (mamma) τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Arist. Thesm. 647. Vid. Rau. 414. Syn. μαζός, μαστίδιον.

Τιτίας, ου, ὁ, N. P. (Titias) ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο. Apoll. Rhod. 2, 785.

τιτρώσκω et τρώω, f. τρώσω, v. (vulnero) φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. Aesch. Agam. 481. Vid. Il. φ, 293. Syn. τραυματίζω, οὐτάζω, ἀμύσσω.

Τιτυοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (Tityum interficiens) "Αρτεμι, παρθένιη, Τιτυοκτόνε. Call. 3, 110.

Τιτυός, οῦ, ὁ, N. P. (Tityus) ἦγον, ἐποψόμενον Τιτυὸν, Γαιήϊον υἱόν. Od. η, 324. Plur. vid. Od. λ, 575.

Τίτυρος, ου, ὁ, N. P. (Tityrus) ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ. Theocr. 7, 72.

τιτύσκομαι, v. (dirigo ad scopum) οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν. Il. λ, 350. Syn. στοχάζω, ἐμβάλλω, εὐτρεπίζω.

τίφη, ης, ἡ, subst. (blatta) οὐλάγοιντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θριαλλίδος; Arist. Acharn. 925. Syn. σίλφιον.

τῖφος, εος, τὸ, subst. (palus) 'ερύμανθιον ἄμμεγα τῖφος. Apol. Rhod. 1, 127. Syn. "ἕλος, λίμνη, τέλμα.

Τῖφυς, υος, ὁ, N. P. (Tiphys) Τῖφυς δ' Ἀγνιάδης. Apoll. Rh. 1, 105. Epith. ἀμύμων, κυβερνήτης.

τίω [1]), f. ἴσω, v. (1. honoro, 2. vereor) πίσυνος Διΐ, οὐδὲ τίει. Il. ι, 238. Vid. Od. ν, 144. Syn. vid. τιμάω.

τλήθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (animum multa tolerantem habens) παγκράτιον τλάθυμος ἀέξει. Pind. Nem. 2, 24. Syn. vid. τλήμων.

Τληΐα, ας, ἡ, N. P. (Tleïa) Τληΐῃ ἱμερόεντα βίον πόρε. Anacr. 199.

1) In praes. et impf. ι in arsi semper producitur, in thesi inprimis ap. Trag. corripitur, sed in fut., aor. et perf. pass. semper longum est.

τλῆμι [1]), f. ήσω, v. (tolero, audeo) μή πρός σε θεῶν, τλῆς με προδοῦναι. Eur. Alcest. 285. Syn. vid. τολμάω.

τλημόνως, adv. (patienter, fortiter, misere) λάθρα τέθνηκε τλημόνως Πολυξένη. Eur. Troad. 40. Syn. κακῶς, ἀθλίως, οἰκτρῶς.

τλημοσύνη, ης, ἡ, subst. (tolerantia, miseria) τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Hom. H. in Apoll. 191.

τλήμων, ονος, adj. (tolerans, audax, miser) ὡς τάφου τλήμων τύχω. Eur. Hec. 47. Syn. τλήθυμος, τλητός, ταλασίφρων, τληκάρδιος, πολύτλας, πολύμοχθος, πολυπήμων, τληπαθής, ταλαίπωρος, δύσμορος, δύστηνος, καρτερόθυμος, τολμήεις, καρτερός, εὔτολμος.

Τληπόλεμος, ου, ὁ, N. P. (Tlepolemus) τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν. Il. β, 657. Syn. Ἡρακλείδης, ἠΰς, μέγας, Τιρυνθίων ἀρχηγέτης.

τλησικάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui duro animo est) πένθεια τλησικάρδιος. Aesch. Agam. 419. Syn. σκληρός, ἀπηνής, τλήμων.

τλητός, ἡ, όν, adj. (tolerandus) οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις. Eur. Alcest. 908. Syn. φερτός, ἀνεκτός, τλήμων, ὑποιστός.

τμήδην, adv. (caesim) τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε. Il. η, 262.

τμήσσω, f. ξω, 2. aor. ἔτμαγον, v. (seco) ἀφραδέως ἔτμηξεν. Apoll. Rhod. 2, 483. Syn. τέμνω, σχίζω, ὑποτέμνω.

τμητός, ἡ, όν, adj. (secabilis, sectus) τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ. Eur. Hipp. 1240. Syn. σχιστός, εὐκέατος.

Τμῶλος, ου, ὁ, N. P. (Tmolus, mons Lydiae) ἀλλ', ὦ λιποῦσα Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας. Eur. Bacch. 55. Epith. νιφόεις, ἱερός, χρυσορόος, ἀνθεμώδης, καλός, ἠνεμόεις.

τοί, partic. (sane) δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται. Il. ʃ, 287.

τοῖος, τοιόσδε et τοιοῦτος, αὕτη, οῦτο, adj. (talis) τοῖος ἔην Τυδεύς. Il. η, 211. Vid. χ, 420. et Od. δ, 650.

τοῖχος, ου, ὁ, subst. (paries) εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μέλεων. Eur. Troad. 118. Syn. τεῖχος, τειχίον. Epith. λιθόστρωτος, εὔδμητος, ἔϋτμητος.

τοιχωρυχέω, v. (murum perfodio) ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ. Arist. Plut. 165.

τοιχωρύχος, ου, ὁ, subst. (qui murum perfodit) τοιχωρύχος τις διέβαλεν. Arist. Plut. 204. Syn. λῃστής.

τοκάς, άδος, ἡ, adj. (quae parit vel peperit) καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης. Eur. Med. 190. Syn. τεκοῦσα, γεννῶσα.

τοκεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ et ἡ, subst. (parens) χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Eur. Hec. 403. Syn. τεκών, γονεύς, γεννήτωρ, γενέτης, ὁ φύσας. Epith. φίλος, δειλός, κεδνός, μάκαρ, γεραρός, ἀγανός.

τόκος, ου, ὁ, subst. (1. filius, 2. partus, 3. usura) Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος. Eur. Androm. 884. Syn. τέκνον, παῖς, 2. γέννημα, γόνος, γονή, 3. ἔργον, δάνειον, δάνεισμα. Epith. εὐγενής, αἰνός, πολύκλαυτος, νέογνος.

1) Pors. ad Eur. Phoen. 1740. praes. τλῆμι existere negat.

τόλμᾰ, τόλμη, ης, ἡ, et τόλμημᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (audacia) εἰ τόλμᾰ προσγένοιτο, βούλησις θ' ᾰμᾰ. Eur. Andr. 700. Vid. Orest. 1073. Syn. θρᾰσὸς, εὐτολμῐα, θρᾰσῦτης. ἐγχείρημᾰ, αὐθαδῐα, ἀναίδειᾰ. Epith. ἀμήχᾰνὸς, δεινὴ, γενναία, δῆα, ὅλδα, πῐκρὰ, κᾰκοῦργὸς, ἄθἔὸς, ἄδῐκὸς, λυπηρά.

τολμᾰω, f. ήσω, v. (sustineo, audeo, patior) τολμᾷ πᾰνουργεῖν. Eur. Med. 583. Syn. τλῆμῐ, ῦπὸμἔνω, θαῤῥέω, καρτἔρέω, θρᾰσύνὸμαι, τὸλῦπεύω, ἀπὸτολμᾰω.

τολμήεις, εσσᾰ, ἔν, et τολμηρὸς, ὰ, ὸν, adj. (audax, firmus) θυμῷ τολμήεντῐ. Il. κ, 205. Vid. Aristoph. Nub. 444. Syn. εὔτολμὸς, πάντολμὸς, θρᾰσὺς, ἀγήνωρ.

τόλμημᾰ, vid. τόλμᾰ.

τολμηρὸς, vid. τολμήεις.

τολμητἔὸς et τολμητὸς, ἡ, ὸν, adv. verbal. (sustinendus, audendus) τολμητἔον τάδ'. Eur. Med. 1047. Vid. Hel. 815.

τολμίστᾰτὸς, η, ὸν, adj. (audacissimus) ὦ κᾰκῶν κᾰκιστἔ, καὶ τολμίστᾰτἔ. Soph. Philoct. 984.

τὸλῦπεύω, v. (machinor, conficio) αὐτὰρ ἔμοὶ, τῐ τὸδ' ἦδὸς, ἔπεὶ πὸλἔμον τὸλῦπευσἔ. Od. α, 238. Syn. ἐκτἔλἔω, κᾰτεργάζὸμαι, μηχᾰνᾰὸμαι, πλἔκω, τλῆμῐ, τᾰλαιπωρἔω.

τὸλῦπη, ης, ἡ, subst. (glomus, lana pexa et conglomerata ad nendum) τὸλῦπην μἔγᾰλην. Arist. Lys. 586.

τὸμαῖὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. sectilis, 2. sectus) ὁρῶ τὸμαῖον τόνδἔ βόστρῦχον τάφῳ. Aesch. Choeph. 162. Syn. τμητὸς, τμηθείς.

τὸμᾰω, v. (amputatione indigeo) θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τὸμῶντῐ πήμᾰτῐ. Soph. Aj. fl. 582.

τὸμη, ῆς, ἡ, τὸμὸς, ου, ὁ, et τὸμῖὸν, ου, τὸ, subst. (amputatio) πῖθοῦ νῦν, ᾰνᾰμεινον δἔ φαογᾰνου τὸμᾶς. Eur. Orest. 1100. Vid. Hom. Batrach. 37. et Arist. Lys. 192. Syn. τἔμᾰχὸς.

τὸμὸς, η, ὸν, compar. τὸμώτἔρὸς, η, ον, adj. (secans) ὁ μὲν σφᾰγεὺς ἕστηκἔν, ᾗ τὸμώτᾰτὸς. Soph. Aj. fl. 815. Syn. τἔμνων, ὀξῦς.

τονθὸρύζω, v. (mussito, murmuro) τονθὸρύζοντες δἔ γῆρᾳ. Arist. Acharn. 683. Syn. γογγύζω, ψῐθῦρίζω.

τὸνὸς, ου, ὁ, subst. (tonus) ἀλλ' ὕφεσθἔ τοῦ τὸνου. Arist. Vesp. 337. Syn. ἦχὸς.

τοξάζὸμαι, vid. τοξεύω.

τοξαρχὸς, ου, ὁ, subst. (praefectus sagittariorum) τόξαρχος πὸλῖταις. Aesch. Pers. 562. Syn. ἀρχὸς, ἡγἔμών.

τόξευμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, et τοξεία, ἡ, subst. (jaculatio) τῦφλοῖς ὅρῶντᾰς οὐτᾰσας τοξεύμᾰσῐν. Eur. Herc. f. 108. Epith. πτἔρωτὸν, λῦγρὸν, θερμὸν, πῦκνὸν.

τοξευτὴρ et τοξευτὴς, vid. τοξὸτης.

τοξευτὸς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (sagitta percussus) τοξευτὸς, ὡς λἔγουσῐν, ἐκ Φοίβου δᾰμείς. Soph. Philoct. 335.

τοξεύω et τοξάζὸμαι, v. (jaculor arcu) ἔρως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθἔου κόρης. Eur. Troad. 259. Vid. Od. χ, 27. Syn. ὀϊστεύω, βάλλω, κᾰτᾰτοξεύω, ἀκοντίζω.

τοξήρης, ἔο̆ς, ὁ et ἡ, adj. (arcu instructus) *μο̆λε̆ τοξήρης.* Eur. Rhes. 226. Syn. vid. *το̆ξο̆της.*

τοξῐκο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (jaculandi peritus) *ὡς κᾰκως πε̆πραγε̆ μου το̆ τοξῐκο̆ν.* Arist. Lys. 462.

τοξο̆δᾰμας, αντο̆ς, et **τοξο̆δαμνο̆ς**, ου, ὁ et ἡ, adj. (arcu domans) *καὶ Μαοίστρης, ο̆ τε̆ τοξο̆δᾰμας.* Aesch. Pers. 30. Vid. 88. Syn. vid. *το̆ξο̆της.*

τόξο̆ν, ου, τὸ, subst. (arcus) *πτηνῶν ᾰγε̆λας τόξοισῐν ε̆μοῖς.* Eur. Ion. 108. Syn. *τόξευμᾰ, κε̆ρᾰς, βῐο̆ς.* Epith. *ᾰγκῠλο̆ν, κάμπῠλο̆ν, παγχρύσεο̆ν, πᾰλίντο̆νο̆ν, φαίδῐμο̆ν, ᾰνε̆μώλῐο̆ν, εὔξοο̆ν, κῠκλο̆τε̆ρε̆ς, κρᾰτε̆ρο̆ν, εὐάγκᾰλο̆ν, κε̆ρουλκο̆ν, ε̆κήβο̆λο̆ν, χρύσε̆ο̆ν, κε̆ρο̆δε̆το̆ν, ξύμμᾰχο̆ν, ε̆κᾰτήβο̆λο̆ν, ᾰμαιμᾰκε̆το̆ν.*

τοξο̆ποιε̆ω, v. (curvo) *οὐ γὰρ πρε̆πει σοι τοξο̆ποιεῖν τὰς ο̆φρῦς.* Arist. Lys. 8. Syn. *συστρε̆φω.*

τοξο̆σῠνη, ης, ἡ, subst. (ars sagittandi) *μηδ' ε̆πῐ τοξο̆σῠνᾳ φο̆νίῳ πᾰτρο̆ς.* Eur. Andr. 1183. Syn. *τοξῐκή, τοξουλκὸν λῆμᾰ.*

τοξο̆της, **τοξο̆φο̆ρο̆ς**, **τοξευτής**, οῦ, **τοξευτὴρ**, ῆρο̆ς, **τοξο̆τευχὴς**, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, et **τοξο̆τῐς**, ῐδο̆ς, ἡ, subst. (sagittarius) *κᾰθ' εἷλκο̆ν αὐτο̆ν οἱ Πρῠτᾰνεις, χ' οἱ τοξο̆ται.* Arist. Equit. 665. Vid. Eur. Troad. 806. Il. ψ, 850. Arat. Phaen. 684. Aesch. Suppl. 296. et Call. 3, 223. Syn. *τοξήρης, τοξῐκο̆ς, τοξο̆δᾰμας, τοξο̆δαμνο̆ς, ᾰκοντιστήρ, οἰστευτήρ.*

τοξουλκο̆ς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (arcum trahens) *καὶ τοξουλκῷ λήμᾰτῐ πιστούς.* Aesch. Pers. 55.

το̆πάζω, v. (conjicio) *εἰ μὴ πῠθοιθ' ἡμῶν, ε̆πεὶ το̆πάζε̆τε̆.* Arist. Vesp. 73. Syn. *εἰκάζω, στο̆χάζο̆μαι, ἐνθυμε̆ο̆μαι, ῠποπτεύω, ῠπο̆το̆πε̆ω, σταθμᾰο̆μαι, ῠπο̆λαμβᾰνω.*

το̆παρχο̆ς, ου, ὁ et ἡ, subst. (loci rector) *γῠνὴ το̆παρχο̆ς.* Aesch. Choeph. 652. Syn. *δεσπο̆της. ὁ, δέσποινᾰ, ἡ.*

το̆πήῐᾰ, ων, τὰ, subst. (supeliex nautica) *πέμπουσῐ το̆πήῐᾰ νηο̆ς ε̆κείνης.* Apoll. Rhod. 4, 315.

το̆πο̆ς, ου, ὁ, subst. (locus) *Θρήκης ἐκ το̆πων δυσχειμε̆ρων.* Eur. Alcest. 67. Syn. *χώρα, χῶρο̆ς, θῶκο̆ς.*

το̆ρεύω, **τῠρε̆ω**, redupl. aor. 2. **τε̆το̆ρε̆**, v. (1. terebro, sculpo, caelo, 2. penetrabilem, i. e. claram vocem mitto) *το̆ρευε̆ πᾶσᾰν ᾠδήν.* Arist. Thesm. 995. Vid. 59. et Il. ψ, 255. Syn. *ᾰντῐτο̆ρε̆ω, τρῠπᾰω, δῐᾰπειρω, τε̆τραίνω.*

τορνεύω, **τορνο̆ω**, v. (torno, rotundum reddo, circumdescribo) *οὐδ' ε̆το̆ρε ζωστῆρᾰ πᾰναιο̆λο̆ν.* Il. λ, 236. Vid. Arist. Pax. 381.

τόρνο̆ς, ου, ὁ, subst. (tornus) *τόρνῳ γρᾰφο̆με̆νος πε̆ρῐφο̆ρὰν ἕλκῃ δρᾰμών.* Eur. Bacch. 1056. Syn. *δῖνο̆ς.*

τορνο̆ω, vid. *το̆ρεύω.*

το̆ρο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (clarus, perspicuus) *βρᾰχὺς το̆ρός θ' ο̆ μῦθο̆ς.* Aesch. Suppl. 282. Syn. *φᾰνε̆ρο̆ς, σᾰφής, δῐᾰτο̆ρο̆ς, τρανής.*

το̆ρύνη, ης, ἡ, subst. (tudicula) *δοίδυξ, οὐδε̆ το̆ρύνη.* Arist. Equit. 984.

το̆ρύνω, v. (tudicula agito) *'ε̆το̆ρυνε̆ δ' αὐθ' ἡ Παλλᾰς.* Arist. Equit. 1169. Syn. *κινε̆ω.*

το̆ρῶς. adv. (clare, perspicue) *το̆ρῶς λε̆γουσαι τάσδ' ᾰναι-*

μάκτους φῦγάς. Aesch. Suppl. 204. Syn. φᾰνἔρῶς, ἐμφᾰνῶς, σάφῶς, ἄκρῖβῶς, τρανῶς.

τόσᾰκῖς, poet. τοσσάκῖς et τοσσάκῖ, adv. (toties) τοσσάκῖ μιν πρὸπᾰροιθἔν. Il. χ, 197.

τόσὂς, poet. τόσσὂς, τὂσόσδἔ et τόσοῦτὂς, pronom. (tantus) πῶς αὐτἔ τόσην ἅλὸς εἶμῖ κἔλευθὂν. Apoll. Rh. 2, 418. Vid. Aesch. Pers. 483. et Arist. Ran. 9. Syn. vid. τηλῖκοῦτὂς.

τὂσουτᾰρῖθμὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (adeo numerosus) πλῆθος τὂσουτᾰριθμὂν ἀνθρώπων θᾰνεῖν. Aesch. Pers. 438.

τόσως, adv. (tanto) δῖς τόσως ἔμἔ. Eur. Electr. 1093.

τὂτἔ, τὂτηνῖκᾰ, τουτάκῖς, adv. (tunc, tum, olim) κρὂνου τὂτ' ἤδη παντἔλῶς κρανθήσἔται. Aesch. P. V. 947. Vid. Soph. Oed. C. 440. et Call. 1, 44. Syn. τῆμὂς, τὂκᾰ, τὂφρᾰ.

τὂφρᾰ, adv. (tamdiu, donec, tunc) τοφρᾰ δ' ἐπὶ Τρώων. Il. δ, 221. Syn. τὂτἔ, τἔως, ὡς.

τρᾰγᾰλίζω, v. (rodo) καὶ τρᾰγᾰλίζοντᾰ τὂ μηδἔν. Arist. Vesp. 672. Syn. τρώγω, ἐσθίω, λᾰγᾰρίζὂμαι.

τρᾰγᾰσαλὂς, α, ὂν, adj. (vorax) ὡς τρᾰγᾰσαλᾰ φαίνἔται. Arist. Acharn. 808.

τρᾰγεῖὂς, α, ὂν, adj. (hircinus) ταὶ δἔ τρᾰγεῖαι. Theocr. 5, 51.

τρᾰγἔλᾰφὂς, ου, ὁ, subst. (hirco-cervus) οὐδἔ τρᾰγἔλᾰφους, ἅπερ σῦ. Arist. Ran. 937.

τρᾰγήμᾰτᾰ, ων, τὰ, subst. (bellaria) ᾽ἔρωτὂς. b. ἄρτων. a. μουσῖκῆς. b. τρᾰγημᾰτων. Arist. Plut. 190. Syn. τρωγᾰλιᾰ, ἐπῖδὂρπήμᾰτᾰ.

τρᾰγῖκὂς, ἡ, ὂν, adj. (tragicus) καὶ κοσμήσας τρᾰγῖκὂν λῆρὂν. Arist. Ran. 1005. Syn. λυπηρὂς.

τρᾰγίσκὂς, demin. a τρᾰγὂς, q. v.

τρᾰγοκτὂνὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hircos caedens) αἷμᾰ τρᾰγοκτὂνὂν, ὠμὂφᾰγον χᾰρῖν. Eur. Bacch. 139.

τρᾰγὂμάσχᾰλὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hircum olens) τρᾰγὂμάσχᾰλοι. Arist. Pax. 813. Syn. δὺσώδης, γράσων.

τρᾰγὂς, et demin. τρᾰγίσκὂς, ου, ὁ, subst. (hircus) ἀρνείους τἔ, τρᾰγους τἔ. Od. ι, 239. Vid. Theocr. 5, 141. Syn. χῖμᾰρὂς. Epith. δᾰσὺς, δᾰσὺμαλλὂς, δᾰσὺθριξ, λᾰσῖὂς, λὂχμῖὂς. Phr. λευκῶν αἰγῶν ἀνὴρ, αἰγὸς πὂσῖς.

τρᾰγῳδἔω, v. (tragoedum ago) αὐλῶν, τρᾰγῳδῶν. Arist. Pax. 531.

τρᾰγῳδῖα, ας, ἡ, subst. (tragoedia) ᾽ἅπαξ πρὂσουρήσαντᾰ τῇ Τρᾰγῳδῖᾳ. Arist. Ran. 95. Phr. ληκῦθειος Μοῦσᾰ.

τρᾰγῳδῖκὂς, ή, ὂν, adj. (pertinens ad tragoedum) ἀλλ' ὠδῦνήθην ἔτἔρὂν αὖ τρᾰγῳδῖκὂν. Arist. Ach. 9. Syn. θρηνώδης.

τρᾰγῳδὂδῖδάσκᾰλὂς et τρᾰγῳδὂποιὂς, οῦ, ὁ, subst. (qui tragoedias scribit et docet) ᾽Ἀγᾰθωνᾰ πεῖσαι τὸν τρᾰγῳδὂδῖδάσκᾰλὂν. Arist. Thesm. 94. Vid. 30.

τρᾰγῳδὂς, οῦ, ὁ, subst. (tragoedus) Πρίᾰμὂς τῖς ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖοῖ τρᾰγῳδοῖς. Arist. Av. 512.

τρᾰμῖς, ῖδὂς, et τρᾰμη, ἡ, subst. (linea quae scrotum medium dividit, podex) αἰδὸς γἔγἔνημαι πάντᾰ τᾰ πἔρῖ τὴν τρᾰμῖν. Arist. Thesm. 253. Syn. πρωκτὂς, ὀῤῥὂς, πἔρῖναιὂν.

τρανής, έος, ὁ et ἡ, adj. (manifestus, certus) ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ᾽ ἀλώμεθα. Soph. Aj. fl. 23. Syn. σαφής, τορός, ἀληθής, ἐμφανής, φανερός.

τρανῶς, adv. (perspicue) ἔπεσχε, τρανῶς ὡς μάθῃς τύχης σέθεν. Eur. El. 758. Syn. σαφῶς, ἀληθῶς, ἐκδήλως, φανερῶς.

τράπεζα, ης, ἡ, subst. (mensa) θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι. Eur. Alcest. 2. Epith. ξενία, κοινή, πλήρης, πλουσία, σώφρων, καλή, κυανόπεζα, εὔξοος, πλήθουσα, ἀργυρέα, λιπαρά, εὐτρεπής, νυμφιδία, ξεστή, ὑπερφίαλος, εὔξεστος.

τραπεζεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ, subst. (mensae adsecla) οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν. Od. ρ, 309.

τραπέω, v. (uvas calco) ἄλλας δὲ τραπέουσι. Od. η, 125. Syn. πατέω.

ταρσιά, ᾶς, ἡ, subst. (tabula sive corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus) ὄζων τρυγὸς, ταρσιᾶς, ἐρίων περιουσίας. Arist. Nub. 50. Syn. ταρρός, ταρσός.

τραυλίζω, f. ίσω, v. (balbutio) οἶδ᾽ ἐξέσει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. Arist. Nub. 862. Syn. βαμβαίνω, βατταρίζω, ψελλίζω.

τραῦμα, ατος, τὸ, subst. (vulnus) οὐκ ἔστ᾽ ἐν ὄψει τραῦμα. Eur. Heracl. 684. Syn. ἕλκος, πληγή, ὄλεθρος. Epith. φόνιον, ἄγριον, δεινόν, καθαιμιόν, ὀλοόν.

τραυματίζω, v. (vulnero) τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νέβρον. Aesch. Eum. 246. Syn. vid. τιτρώσκω.

τραφερός, ά, όν, adj. (compactus, densus) εἴ μ᾽ ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Od. υ, 98. Syn. ξηρός, χέρσος.

τραχήλια, ων, τὰ, subst. (edulia a collo animalium) καὶ τραχήλι᾽ ἐσθίει. Arist. Vesp. 962. ibiq. Schol.

τράχηλος, ου, ὁ, subst. (collum) ὃς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἶσι χατέρων. Eur. Troad. 364. Syn. vid. αὐχήν. Epith. ἐλεφάντινος, ῥάδινος, ἁπαλός.

Τραχίν, Ion. Τρηχίν, ῖνος, ἡ, N. P. (Trachis, oppidum Thessaliae) ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ᾽ ἀνάστατοι. Soph. Trach. 39.

Τραχίνιος, α, ον, adj. (Trachinius) πάντα πῦρα Τραχίνιος ἔξει. Theocr. 24, 81.

τραχύς, Ion. τρηχύς, εῖα, ύ, adj. (asper) λεῖον τὸν τραχὺν ἔχινον. Arist. Pax. 1086. Syn. δριμύς, σκληρός, ἄγριος, στυφελός, ὠμός.

τρεῖς, τρία, num. (tres) λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμών. Eur. Suppl. 1211.

τρέμω et τετρεμαίνω, v. (tremo) ψόγον τρέμουσα δημοτῶν. Eur. Electr. 643. Vid. Arist. Nub. 373. Syn. vid. τρέω.

τρέπω, f. ψω, v. (verto) ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, εἰς εὐνὴν τρεπέσθ᾽ ἡμᾶς. Od. δ, 294. Syn. μεταστρέφω, ἐκτρέπω, μεταβάλλω, στρέφω, ἀλλάσσω.

τρέφω, f. θρέψω, v. (alo) γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθήν, ἢ μὴ τρέφειν. Eur. Iph. A. 749. Syn. ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, τιθηνέω, αὔξω.

τρέχω, f. θρέξω, 2. aor. ἔδραμον, v. (curro) τρέχων ὁ μῦθος. Eur. Ion. 531. Syn. vid. θέω.

τρέω, f. έσω, v. (timeo) οὐδ᾽ ἂν τρέσας εἴποιμι. Eur. Med.

1222. Syn. τρέμω, τρομέω, ὀῤῥωδέω, τετρεμαίνω, φρίττω, φοβέομαι, ταρβέω.

τρῆμα, ατος, τό, et τρῆσις, εως, ἡ, subst. (foramen) ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα. Arist. Eccl. 906. Syn. τρυμαλία, τρώγλη, ὀπή, τρῦμα.

τρήρων, ωνος, adv. (pavidus) τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Il. ε, 778. Syn. δειλή.

τρητός, ή, όν, adj. (perforatus) πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Od. ν, 77.

τρήχω, v. (perturbor) τετρήχει [1]) δ' ἀγορή. Il. β, 95. Syn. θορυβέω, ταράσσομαι.

τρίαινα, ης, ἡ, subst. (tridens) τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης τάμιαν. Arist. Nub. 566. Syn. τριόδους.

τριαινόω, v. (tridente moveo) μόχλοις τριαίνου, κἀνάτρεψον ἔμπαλιν. Eur. Bacch. 344.

τριακάς, άδος, ἡ, subst. (1. trigesima dies mensis, 2. numerus tricenarius) ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα. Aesch. Pers. 345.

τριάκοντα, Ion. τριήκοντα, num. indecl. et τριήκοντοι, αι, α, num. (triginta) τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο. Il. β, 680. Vid. Call. fr. 67.

τριακοντάζυγος, ου, ὁ et ἡ, adj. (triginta transtra habens) οὕνεκεν ἥρωσε τριακοντάζυγον Ἀργώ. Theocr. 13, 74.

τριακοντούτις, ιδος, ἡ, adj. (quae triginta annorum est) ἀλλ' αὗται σπονδαὶ τριακοντούτιδες. Arist. Acharn. 194.

τριακόσιοι, Ion. τριηκόσιοι, αι, α, num. (trecenti) καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην. Od. ν, 390.

τριακτήρ, ῆρος, ὁ, subst. (victor) ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ τριακτῆρος. Aesch. Agam. 165. Syn. νικηφόρος.

τριάς, άδος, ἡ, subst. (numerus ternarius) δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς. Theocr. 17, 84.

Τριβαλλός, οῦ, ὁ, N. P. (Triballus, deus Thraciae) καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Arist. Av. 1627.

τριβή, ῆς, ἡ, subst. (mora) φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβή. Soph. Antig. 1078. Syn. διατριβή, σχολή, ἀργία, βραδυτής, ἀναβολή.

τριβολεκτράπελος, ου, ὁ et ἡ, adj. (nugacissimus) οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷα περ οἱ νῦν. Arist. Nub. 1003.

τρίβολος, ου, ὁ, subst. (tribulus) καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι. Arist. Lys. 576.

τρίβος, ου, ὁ, subst. (semita) στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον. Eur. Or. 1249. Syn. στίβος, ὁδός, ἀτραπός.

τρίβω, Ion. imp. τρίβεσκον, f. ψω, 2. aor. ἔτριβον, v. (tero) ἐν τοιοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος. Aesch. Eum. 195. Vid. Apoll. Rhod. 2, 482. Syn. διατρίβω, τρύχω, τείρω, ἀναλίσκω, ἀλοάω.

τρίβων, ωνος, ὁ et ἡ, adj. (exercitatus, peritus) σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. Eur. Med. 684. Syn. ἔμπειρος.

1) Melius tamen a ταράττω hoc perf. derivatur. Buttm. Lexil. p. 210.

τρίβων, ωνος, ὁ, et τριβώνιον, ου, τὸ, subst. (pallium detritum) τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κρόκας. Eur. fr. Aut. 3, 12. Vid. Arist. Plut. 898. Syn. στόλισμα.

τριβωνικῶς, adv. (modo pallii detriti) τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀνάβαλοῦ τριβωνικῶς. Arist. Vesp. 427.

τρίγαμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ter uxorem ducens, vel ter nupta) ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός. Theocr. 12, 5.

τρίγερων, οντος, adj. (valde senex) τρίγερων μῦθος τάδε φωνεῖ. Aesch. Choeph. 308.

τρίγληνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tres oculos habens, formosissimus) τρίγληνα, μορόεντα. Od. σ, 297. Syn. τριόπις.

τρίγλυφος, ου, ἡ, subst. (sculptum triglyphum) ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅποι κενόν. Eur. Iph. T. 113.

τριγλώχιν, ινος, ὁ et ἡ, adj. (tres cuspides habens) ἰῷ τριγλώχινι βαλών. Il. λ, 507.

τρίγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (triplex) ἀγραύλου κόραι τρίγονοι. Eur. Ion. 499.

τρίγωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (triangulus) οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα. Aesch. P. V. 838.

τρίδουλος, ου, ὁ, subst. (cujus pater et avus, sicut et ipse, servi fuerunt) μητρὸς φανῶ τρίδουλος. Soph. Oed. R. 1063.

τρίδραχμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui pretio vel pondere trium drachmarum est) ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς. Arist. Pax. 1201.

τριέμβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. (triplici rostro armatus) οὕτω γέρων ὤν, στύομαι τριέμβολον. Arist. Av. 1256.

τριετηρίς, ίδος, ἡ, subst. (triennium) σύνῆψαν Τριετηρίδων. Eur. Bacch. 134.

τρίετες, adv. (per tres annos) οἱ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσιν. Od. ν, 377.

τρίζυγος et τρίζυξ, υγος, ου, ὁ et ἡ, adj. (trijugis) θύμα τριζύγοις θεαῖσι. Eur. Hel. 356.

τρίζω, v. (strideo) τρίζουσαι πότεονται. Od. ω, 7. Syn. σίζω, ψιθυρίζω.

τριήκοντα et τριήκοντοι, vid. τριάκοντα.

τριηραρχέω, v. (trierarchi munere fungor) οὐκ οὖν ἔθελει γε τριηραρχεῖ. Arist. Ran. 1065.

τριήραρχος, ου, ὁ, subst. (qui in publicam triremem sumptus confert) θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς. Arist. Acharn. 545.

τριήρης, εος, ἡ, subst. (triremis) παισὶ Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμευματα. Arist. Equit. 279. Syn. τρίσκαλμος.

τρικάρηνος et τρίκρανος, ου, ὁ et ἡ, adj. (triceps) τρικάρηνον Γηρυονῆα. Hes. Theog. 287. Vid. Soph. Trach. 1100.

Τρίκη et Τρίκκη, ης, ἡ, N. P. (Tricca, urbs Thessaliae) οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο. Il. δ, 202. Vid. β, 729.

Τρικκαῖος, α, ον, adj. (Triccaeus) ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο. Apoll. Rhod. 957.

τρίκορυς, υθος, et τρικόρυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tres

cristas gestans) τρῐκὄρῠθές γ' ἰν' ἄντροις. Eur. Bacch. 123. Vid. Orest. 1488.

Τρικὄρύσῐὄς, α, ὄν, adj. (Tricorysius) οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστῐν ἥδε Τρικὄρυσία; Arist. Lys. 1032.

τρῐκὄτῠλὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (tres cotylos continens) τρῐκὄτῠλὄν; ἢ πῶς; εἰπ' ἐμοί. Arist. Thesm. 743.

τρῐκυμία, ας, ἡ, subst. (fluctus decumanus. Vid. Blomf. Aesch. P. V. 1051.) τρῐκυμίαις βρὲμοντᾰ. Eur. Troad. 83. Syn. ζάλη.

τρίλλιστὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (ter rogatus, ter optatus) ἀσπᾰσίη τρίλλιστὄς. Il. ϑ, 418. Syn. τρῐπὄϑητὄς, τρῐφίλητὄς.

τρῐλὄφῐα, ας, ἡ, subst. (crista triplex) τίς ὁ τρὄπος τῆς τρῐλὄφίας; Arist. Av. 94.

τρῐμὲτρὄς, η, ὄν, adj. (tria metra continens) vid. τὲτρᾰμὲτρὄς.

τρῐμηνὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (trimestris) χρὄνον πρὄτάξας ὡς τρῐμηνὄν, ἡνίκ' ἄν. Soph. Trach. 164.

τρίμμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (orator vafer) λὲγειν γὲνήσει τρίμμᾰ. Arist. Nub. 260. Syn. τρίβων, ἐπῐτριπτὄς, πᾰνοῦργὄς.

τρῐμοιρὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (triplex) χϑὄνὸς τρῐμοιρον χλαῖνᾰν ἐξηύχει λᾰβών. Aesch. Agam. 845. Syn. τρῐμὲρής, τριχϑάδῐὄς.

Τρινᾰκρῐὄς, α, ὄν, N. P. (Trinacrius) αὖϑε δὲ Τρινᾰκρίη, Σῐκᾰνῶν ἔδὄς. Call. 3, 57.

τρῐὄδὄς, ον, ἡ, subst. (trivium) πάρ' αὐτὴν τρῐὄδὄν Ἰσϑμίας ϑὲοῦ. Eur. Suppl. 1221.

τρῐὄδους, οντὄς, ὁ, subst. (tridens) τρῐὄ-δοντός τ' ἀμαιμᾰκὲτου. Pind. Isthm. 8, 74. Syn. τρῐαινᾰ.

Τρῐὄπης, ου, ὁ, N. P. (Triopes) ϑήκᾰτὄ βουπείνᾳ Τρῐὄπεω (Anap.) γὄνὄν οἰκτρὸν ἰδὲσϑαι. Call. 6, 23.

Τρῐὄπὄς, ου, ὁ, N. P. (Triopus: at videsis Hermann. Hom. Apoll. 211.) οὐ μὴν Τρῐὄπός γ' ἐνὲλειπὲν. Hom. H. in Apoll. 213.

τρῐὄρχης, ἐὄς, et τρῐὄρχὄς, ου, ὁ, subst. (accipiter quidam) vid. κῠμινδῐς et Arist. Av. 1206.

Τρῐὄψ, ὄπὄς, ὁ, N. P. (Triops, promontorium Cnidi) Τρῐὄπος κᾰτᾰϑεῐὸ κὄλώναν. Theocr. 17, 68.

τρῐπᾰλαι, adv. (diutissime ante) τρῐπᾰλαι κάϑημαι. Arist. Equit. 1150.

τρῐπᾰλαιὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (antiquissimus. Vid. Blomf. in l. c.) τὸν τρῐπᾰλαιὄν. Aesch. Agam. 1452.

τρῐπαλτὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (perquam vehemens) δῐύγρᾰ τρῐπάλτων πημᾰτων. Aesch. Sept. c. Theb. 985.

τρῐπάρϑὲνὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (tres virgines habens) ζεῦγος τρῐπάρϑὲνὄν. Eur. fr. Erysth. 15.

τρῐπὲτηλὄς, ον, ὁ et ἡ, adj. (tria folia habens) χρυσείην, τρῐπὲτηλὄν. Hom. Hymn. in Merc. 529. Syn. τρῐφυλλὄς.

τρῐπηχῠς, ῠὄς, adj. (tricubitalis) κλῳῷ τρῐπήχει. Eur. Cycl. 235.

τρῐπλαξ, ᾰκὄς, τρίπτῠχὄς, ον, ὁ et ἡ, et τρῐπλᾰσῐὄς, α, ὄν, adj. (triplex) τρίπλᾰκᾰ, μαρμᾰρὲην. Il. σ, 480. Vid. λ,

353. et Arist. Acharn. 88. Syn. τρῐπλόος, τρῐμοιρος, τρῐπλός, τρῐφάσῐος.

τρῐπλόος, η, ὀν, contr. οῦ, ῆ, οῦν, adj. (triplicatus) δῐ-δῠμα καὶ τρῐπλᾶ. Aesch. Choeph. 779. Syn. vid. τρῐπλαξ.

τρῐπόδήῐος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ad tripodem pertinens) μέ-λει τρῐπόδήῐος ἕδρη. Call. 4, 90.

τρῐπόθητός, ου, ὁ et ἡ, adj. (desideratissimus) εἶᾰρ ἔμοὶ τρῐπόθατὸν. Bion. 6, 15. Syn. vid. τρίλλιστος.

τρῐπόλιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. (ter magnus) πατρὸς τρῐ-πόλιστὸν οἶτὸν. Soph. Antig. 859. Syn. δῐάσημός, ὑπερμέγέθης.

τρῐπόλός, ου, ὁ et ἡ, adj. (ter versus) νειῷ ἔνὶ τρῐπόλῳ. Od. ε, 127.

τρῐπους et τρῐπόδος, ὁ, 1. adj. 2. subst. (tripes) κᾰτᾰ-καρφόμένης, τρῐπόδας μὲν ὀδούς. Aesch. Agam. 79. Syn. 1. τῐτρόβάμων, τρισκέλής, 2. λέβης, χῠτρόπους. Epith. 2. δῠωδέ-κᾰβοιός, ἐμπῡρῐβήτης, λόετρόχόος, μέγᾰς, τεσσᾰρᾰβοιός, ὠτώεις, αἴθων, ἄπῡρός, πέρῐκαλλής, κτητός, ποιητός, ἔρῐτιμός, ἔῠχαλ-κός, μαντῐπόλός, χρυσήλᾰτός, ἀνᾰθημᾰτῐκός.

Τριπτόλέμός, ου, ὁ, N. P. (Triptolemus) ὦ Τριπτόλέμέ, καὶ Κέλέέ, πέρῐόψεσθέ μέ; Arist. Acharn. 55.

τρίπτῠχός, vid. τρῐπλαξ.

τρῐπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. (tres equos habens) τρῐπωλὸν ἅρμᾰ δαιμόνων. Eur. Andr. 276.

τρίῤῥυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. (trijugus) δίῤῥυμᾰ τέ καὶ τρίῤ-ῥυμᾰ τέλη. Aesch. Pers. 47.

τρῐς, adv. (ter) ᾽ἀπόχειρότόνηθῆναι τρῐς ἐν τῇ ᾽κκλησίᾳ. Arist. Pax. 667.

τρῐσᾰθλῐός, ον, τρῐτᾰλας, αινᾰ, ἄν, et τρισκᾰκόδαί-μων, ὀνός, adj. (ter infelix) εἰσῆλθέ τοῖν τρῐσαθλίοιν ἔρις κᾰκή. Eur. Hipp. 736. Vid. Arist. Pax. 1270. Syn. ἀθλιώτᾰτός.

τρῐσειν ᾰς, ᾰδος, ἡ, subst. (vigesimus et septimus dies men-sis) παῦροι δ᾽ αὖτέ ἴσασί τρῐσεινᾰδᾰ. Hes. Op. 812.

τρισκαίδέκᾰ, num. (tredecim) ἡ δώδέκ᾽, ἡ τρισκαίδέκᾰ. Arist. Ran. 50.

τρισκαιδέκᾰπηχῠς, ῠός, adj. (qui tredecim cubitorum est) ᾽ἀνὴρ τρισκαιδέκᾰπηχῠς. Theocr. 15, 17.

τρισκαιδέκᾰτός, η, ὀν, num. (tertius decimus) τῇ τρισ-καιδέκᾰτῃ δ᾽ ἄνέμος πέσέ. Od. τ, 302.

τρισκᾰκόδαίμων, vid. τρῐσᾰθλῐός.

τρίσκαλμός, ον, ὁ et ἡ, adj. (tribus remorum ordinibus instructus. Vid. Blomf. Gloss. Aesch. Pers. 685.) ᾽ἰὴ τρισκάλμοις βαρῖσιν ὀλόμένοι. Aesch. Pers. 1076. Syn. τρῐήρης.

τρισκέλής, έός, ὁ et ἡ, adj. (tria crura habens) τρισκέλές, αὐτόφλοιόν. Theocr. Ep. 4, 3. Syn. τρῐπους.

τρισκόπᾰνιστός, ον, ὁ et ἡ, adj. (ter pistus) ἄρτος τρισ-κόπᾰνιστός. Hom. Batrach. 45.

τρισκῠᾰθός, ον, ὁ et ἡ, adj. (tres cyathos capiens) τρισ-κῠᾰθον τὴν κέλέβην ἔχουσᾰ. Anacr. 90.

τρισμᾰκᾰρ, αιρα, τρισμᾰκᾰρῐος et τρῐσόλβῐός, α, ὀν,

adj. (ter felix) ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως. Arist. Pax. 1333. Vid. Vesp. 1284. et Eccl. 1121. Syn. τρὶς εὐτυχής, τρὶς εὐδαίμων.

τρισμυριόπαλαι, adv. (vox ludicra, a πάλαι conficta) ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι. Arist. Equit. 1156.

τρισμύριος, α, ον, adj. (triginta millia, permultus) ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας. Aesch. Pers. 320.

τρισόλβιος, vid. τρίσμακαρ.

τρισολυμπιονίκης, ου, adj. (ter in certamine Olympico vincens) τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων. Pind. Ol. 13, 1.

τρισπίθαμος, ον, ὁ et ἡ, adj. (tres spithamas adaequans) τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν. Hes. Op. 425.

τρίσπονδος et τριτόσπονδος, ον, ὁ et ἡ, adj. (tres libationes accipiens, ter libatus) χόαῖσι τρισπόνδοισι. Soph. Ant. 431. Vid. Aesch. Agam. 237. et Blomf. Gloss.

τρισσός, ἡ, όν, adj. (triplex) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. Theocr. 18, 83. Syn. vid. τρίπλαξ.

τριστοιχεί, adv. (triplici ordine) τριστοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ. Il. κ, 473.

τρίστοιχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (tribus ordinibus instructus) ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες. Od. μ, 91.

τρισχίλιοι, αι, α, num. (tria millia) ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων. Arist. Plut. 1083.

τρισώματος et τρισωμος, ον, ὁ et ἡ, adj. (tria corpora habens) τρισώματος τὰν Γηρυὼν ὁ δεύτερος. Aesch. Agam. 843.

τριταῖος, α, ον, adj. (qui tertio die perficitur) τριταῖον ἤδη φεγγὸς αἰωρούμενος. Eur. Hec. 32. ibiq. Pors.

τρίταλας, vid. τρισάθλιος.

τριτάλαντος, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui trium talentorum est) ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος. Arist. Lys. 338.

τριτόβαμων, ονος, adj. (tribus pedibus incumbens) ἃ τριτόβαμονος χερί. Eur. Troad. 276. Syn. vid. τρίπους.

Τριτογένεια, ας, et Τριτογενής, έος, ἡ, (epith. Minervae) ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια. Il. δ, 515. Vid. Arist. Equit. 1186. Syn. vid. Ἀθήνη.

τρίτος, et superl. τρίτατος, η, ον, adj. (tertius) αὖθις κελεύω καὶ τρίτον γε. Eur. Hel. 1416. Vid. Hipp. 134.

τριτόσπονδος, vid. τρίσπονδος.

τριτόσπορος, ον, ὁ et ἡ, adj. (tertium generatus) καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ. Aesch. Pers. 823.

Τρίτων, ωνος, ὁ, N. P. (1. Triton, 2. Nilus) καὶ ποταμὸς Τρίτωνος ἐΰρροος. Apoll. Rhod. 4, 628.

Τριτωνιάς, άδος, et Τριτωνίς, ίδος, ἡ, adj. (Tritonis) λίμνης τ' ἔνυδρον Τριτωνιάδος. Eur. Ion. 871. Vid. Apoll. Rhod. 3, 1182.

τριφίλητος, ον, ὁ et ἡ, adj. (ter amatus) ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. Theocr. 15, 86. Syn. vid. τρίλλιστος.

τριχα et τριχθα, adv. (tripliciter) ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην. Od. μ, 312. Vid. Il. γ, 363. Syn. τρίπλῆ.

τριχάϊξ, ικος, adj. (cujus capellus et crista agitantur, bellicosus) Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί. Od. τ, 177.

τρῐχἔς, plur. a θρὶξ, q. v.

τρῐχηλὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (trifidus) τρῐχαλὄν, ὄ καὶ πἔρῐ πρύμναν. Aesch. Sept. c. Theb. 757.

τρῐχῐς, ῐδὄς, ἡ. subst. (piscis quidam ossa pilis similia habens) ἔβηττἔ, τρῐχίδων ἑσπἔρας ἐμπλήμἔνὄς. Arist. Eccl. 56.

τρῐχὄβρῶς, ῶτὄς, et τρῐχὄβὄρὄς, ὁ, subst. (tinea, pediculus) ἀλλ' ἡ τρῐχὄβρῶτες τοὺς λὄφους μου κἄτἔφἄγὄν. Arist. Acharn. 1110. Syn. σής, σκώληξ.

τρῐχοίνῐκὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tres choenices capiens) τοῦτὄ γὰρ πἄρεμβἄλοῦμεν τῶν τρῐχοινῐκῶν ἔπῶν. Arist. Vesp. 481.

τρῐχορρῠἔω, v. (pilorum defluvio laboro) τρῐχορρῠεῖτὄν, οὐδἔν ἐστόν· τὼ λὄφω. Arist. Pax. 1221.

τρῐχωμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (caesaries) ξυλλὄγῇ τρῐχώμἄτὄς. Aesch. Sept. c. Theb. 663. Syn. vid. θρίξ.

τριψημἔρἔω, v. (diem tero) οἴμοι, δῐἄτρίψεις, κἄπὄλεῖς τριψημἔρῶν. Arist. Vesp. 845. Syn. ἡμἔραν, χρὄνον τρίβω, δῐἄτρίβω.

τρῐώβὄλὄν, ου, τὸ, subst. (tres oboli) ὥστ' ὀμὄσαι τρῐώβὄλὄν. Arist. Nub. 1235.

Τροία, ας, ἡ, N. P. (Troja) Τροία, πἔριξ δἔ πύργὄς εἶχ' ἔτι πτὄλῐν. Eur. Hec. 1191. Syn. vid. Ἴλῐὄν.

Τροιζὴν, ῆνὄς, ἡ, N. P. (Troezen, oppidum Argolidis) πολλἄκῐ σ' ἐκ Τροιζῆνὄς. Call. 4, 41.

Τροιζήνῐὄς, α, ὄν, adj. (Troezenius) Τροιζήνῐαι γῠναῖκἔς. Eur. Hipp. 375.

Τροίζηνὄς, ου, ὁ, N. P. (Troezenus) υἱὸς Τροιζήνοιὄ δῐοτρἔφἔος Κἔἄδαὄ. Il. β, 847.

τρὄμἔρὄς, ἀ, ὄν, adj. (tremulus) τρὄμἔρὰν φρίκα, τρὄμἔρὰν φρἔν' ἔχω. Eur. Phoen. 1299. Syn. πἔρῐφὄβὄς, πἔρῐδεής, τρὄμῐκὄς, τρὄμώδης, ὕπὄτρὄπὄς.

τρὄμἔω, v. (tremo) εἰ δὴ τοῦτόν γε τρὄμἔεις. Od. σ, 79. Syn. vid. τρἔω.

τρὄμὄς, ου, ὁ, subst. (tremor) σαρκὸς ἐξἄμείψασαι τρὄμὄν. Eur. Bacch. 597. Syn. δἔὄς, φὄβὄς, τἄρβὄς.

τρὄπαία, ας, ἡ, subst. (conversio) λήμἄτὄς ἐν τρὄπαίᾳ χρὄνῐᾳ μἔτάλ-λακτὄς. Aesch. Sept. c. Theb. 703. Cf. Blomf. Gloss. Aesch. Choeph. 763. Syn. μἔτἄτρὄπή.

τρὄπαιὄν, ου, τὸ, subst. (tropaeum) στῆσαι τρὄπαιἄ τῶν κἄκῶν, ἄ σοι πἄρἄ. Eur. Orest. 705. Syn. νίκη, νικητήρῐὄν, νικηφὄρῐἄ.

τρὄπαιὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hostes in fugam convertens, averruncans) ὦ Ζεῦ τρὄπαιἔ. Eur. Heracl. 867. Syn. νικηφὄρὄς, ἀλεξῐκἄκὄς, ἀπὄτρὄπαιὄς.

τρὄπἄλλῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (fasciculus [alliorum]) τὄ μἔν ἄτἔρον τούτων, σκὄρὄδων τρὄπἄλλῐδὄς. Arist. Acharn. 813.

τρὄπἔω et τρωπἄω, v. (verto, in fugam verto) ἂψ ὄχἔα τρὄπἔον. Il. σ, 224. Vid. Od. ο, 666. Syn. τρἔπω, νικἄω, κἄτἄβἄλλω.

τρὄπή, ῆς, ἡ, subst. (1. versio, 2. fuga) τρὄπὰς κἄταρρήγνυσῐ. Soph. Antig. 675. Syn. ἀμοιβή, δίωξις, δρασμὄς.

τρŏπῐς, ῐŏς vel ῐδŏς, ἡ, subst. (carina) λέγε νῦν ἄνῠσας τῐ τὴν τρŏπιν τοῦ πρᾶγμᾰτŏς. Arist. Vesp. 30. Syn. ἐντερŏνειᾰ, στεῖρᾰ.

τρŏπŏς, ου, ὁ, subst. (modus, ritus, indoles) τοὺς τρŏπους ἁπλοῦς ἔχειν. Eur. Iph. A. 927. Syn. ἔθŏς, ἦθŏς, σχῆμᾰ, νŏμῐŏς, θεσμŏς, γνώμη, φῠσῐς. Epith. ἑκούσιŏς, φαῦλŏς, ποιητŏς, ἀναγκαῖŏς, χρηστŏς, γενναῖŏς, δοῦλŏς, ἐλεύθερŏς, ἄγριŏς, δυσσεβής, βάρβᾰρŏς.

τρŏπŏς, οῦ, et τρŏπωτὴρ, ῆρŏς, ὁ, subst. (strupus) ἠρτύναντŏ δ' ἐρετμᾰ τρŏποῖς ἐν δερμᾰτῖνοισῐν. Od. θ, 53. Vid. Arist. Acharn. 548.

τρŏπŏω, v. (remum strupo adligo) ἐτρŏποῦντŏ κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμŏν. Aesch. Pers. 382.

τρŏφᾰλῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (recens caseus) τρŏφᾰλῖδᾰ τυροῦ Σῐκελῐκὴν κατέδηδŏκε. Arist. Vesp. 838.

τρŏφεῖᾰ, ων, τα, subst. (1. educationis merces, 2. alimentum) ἀλλ' ἡ θᾰνὼν τρŏφεῖᾰ πληρώσει χθŏνῐ. Aesch. Sept. c. Theb. 473. Syn. θρέμμᾰ, θρεπτήρῐᾰ, θρέπτρᾰ, τρŏφαί. Epith. κᾰλᾰ.

τρŏφεύς, έως, ὁ, subst. (nutritor) Πŏλῠβῳ τρŏφεῖ δῐδωσῐν. Eur. Phoen. 45. Syn. τρŏφŏς.

τρŏφή, ῆς, ἡ, subst. (1. victus, 2. cura alendi, 3. proles, 4. merces educationis) ζητοῦσᾰ τὴν σὴν, ποῦ κᾰτοικοίη, τρŏφήν. Soph. Oed. C. 362. Syn. δῐαιτᾰ, δῐᾰτρῐβή, παιδείᾰ, τρŏφεῖᾰ.

τρŏφῐμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (alimentum praebens, vel accipiens) τρŏφῐμŏς ἐξέβα, γῠναικῶν τῐνος; Eur. Ion. 686. (Dochm. dupl.) Syn. τρŏφŏεις, τρŏφŏς, μŏθων.

τρŏφῐς, ὁ et ἡ, adj. (densus) πολλὸν δὲ τρŏφῐ κῦμᾰ κῠλίνδεταῐ. Il. λ, 307.

τρŏφŏεις, εσσᾰ, εν, adj. (bene altus, tumens) κύμᾰτᾰ τε τρŏφŏεντᾰ, πελώρῐᾰ. Od. γ, 290. Syn. τρŏφῐμŏς, μέγᾰς, πίων, πᾰχῠς, οἰδαίνων, πηγŏς.

τρŏφŏς, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (1. altor, nutrix, 2. alumnus vel alumna) τρŏφὸν τέκνων οἰκουρŏν. Eur. Herc. f. 45. Syn. τῐθηνŏς, τῐθήνη, τρŏφεὺς, μήτηρ, τρŏφῐμŏς.

Τρŏφώνῐŏς, ου, ὁ, N. P. (Trophonius) vid. ἐνστρέφω.

τρŏχάζω, vid. τρŏχάω.

τρŏχᾰλŏς, ἡ, ὄν, adj. (1. currens, 2. velox, 3. rotundus) κεῖνŏ περιγληνὲς τρŏχᾰλὸν, γᾰλᾰ μιν κᾰλέουσῐ. Arat. Phaen. 475. Syn. τρŏχŏεις, τρŏχŏειδής, εὔκῠκλŏς, κῠκλŏτερής.

τρŏχάω, **τρŏχάζω** et **τρωχάω**, v. (curro) ἄρκτοῐ ἅμα τρŏχοωσῐ. Arat. 27. Vid. Eur. Hel. 723. et Il. χ, 163. Syn. θέω, τρέχω, κᾰταοπεύδω.

τρŏχηλᾰτέω, v. (aurigor, exagito) τὸ μητρὸς δ' αἷμᾰ νιν τρŏχηλᾰτεῖ. Eur. Or. 36. Syn. δῐφρηλᾰτέω, ἐλαύνω, δῐφρεύω, ἁρμᾰτεύω, ἡνῐŏχεύω.

τρŏχηλᾰτης, ου, ὁ, subst. (auriga) κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντᾰ, τὸν τρŏχηλᾰτην. Soph. Oed. R. 806. Syn. δῐφρευτής, ἁρμᾰτηλᾰτης, δῐφρηλᾰτης, ἡνῐŏχŏς, ὑφηνῐŏχŏς.

τρο̆χήλᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (rotis agitatus, circum impulsus) ἥτις σφᾰγὰς με̆ν Ἕκτο̆ρος τρο̆χηλᾰτους. Eur. Andr. 399.

τρο̆χῐλῐα, ας, ἡ, subst. (trochlea) τὴν δ' ἐκ τρο̆χῐλῐας αὖ κᾰτειλυσπωμε̆νην. Arist. Lys. 723.

τρο̆χῐλο̆ς, ου, ὁ, subst. (trochilus) τρο̆χῐλως, κο̆λύμβως. Arist. Acharn. 876.

τρο̆χῐς, ῐο̆ς, ὁ, subst. (nunclus, cursor) ἀλλ' εἰσο̆ρῶ γὰρ τόνδε̆ τὸν Δῐὸς τρόχιν. Soph. Aj. fl. 977. Syn. ἄγγε̆λο̆ς, δρο̆μεύς.

τρο̆χο̆δῐνε̆ω, v. (in orbem circumago) τρο̆χο̆δῐνεῖται δ' ὄμματ' ε̆λίγδην. Aesch. P. V. 907. Syn. πε̆ρῐε̆λαύνω, πε̆ρῐφε̆ρω, κῠκλο̆ω.

τρο̆χο̆ειδὴς, ε̆ο̆ς, ὁ et ἡ, et τρο̆χο̆εις, εσσᾰ, ε̆ν, adj. (rotundus) ἀθᾰνᾰτων κάλλιστο̆ν ε̆πὶ τρο̆χο̆ειδε̆ῐ λίμνῃ. Theogn. 7. Vid. Call. 4, 261. Syn. vid. τρο̆χᾰλο̆ς.

τρο̆χο̆ποιε̆ω, v. (rotas facio) ἢ ῥάπτειν, ἢ τρο̆χο̆ποιεῖν. Arist. Plut. 513.

τρο̆χο̆ς, ου, ὁ, subst. (cursus) το̆ν ἀμφῐ Λίμνας τρο̆χο̆ν. Eur. Hipp. 1129. Syn. δρο̆μο̆ς.

τρο̆χο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (rota, discus, massa rotunda) τρο̆χο̆ς ἅρμᾰτος γὰρ οῖᾰ. Anacr. 4, 7. Syn. γῦρο̆ς, κῠκλο̆ς. Epith. κυρτο̆ς, εὔκῠκλο̆ς.

τρῠβλῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (catinus) ἀλλᾰ καὶ τᾰ τρύβλῐᾰ. Arist. Eccl. 252. Syn. πᾰροψῐς, λε̆κᾰνη.

Τρῠγαῖο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Trygaeus) ποῦ, ποῦ Τρῠγαῖο̆ς ἐστῐν; Arist. Pax. 1197.

τρῠγᾰω, f. ήσω, v. (uvas vel fruges colligo) οὐκ, ἀλλ' ε̆ρημᾰς ᾧε̆θ' οὗτος ῥᾳδῐως τρῠγήσειν. Aristoph. Vesp. 634. Syn. δρε̆πω, ἄπο̆λαύω, καρπο̆ο̆μαι, καρπίζω. Phr. vid. Anacr. 50.

τρῠγη, ης, ἡ, subst. (vindemia) οὐδε̆ τρῠγην οἴσεις. Hom. H. in Apoll. 55.

τρυγητὴρ, ῆρο̆ς, ὁ, subst. (vindemiator) 'ε̆φο̆ρευν ἄπο̆ τρυγητήρων. Hes. Scut. 293. ibiq. Ranke.

τρῠγηφο̆ρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (uvarum vel frugum ferax) οὔτε̆ τρῠγηφο̆ρο̆ς ἥδε̆ γ' ε̆πήρᾰτο̆ς. Hom. Hymn. in Apoll. 529. Syn. καρπο̆φο̆ρο̆ς, εὔκαρπο̆ς.

τρῠγῐκο̆ς et τρῠγωοῐκο̆ς, ὴ, ο̆ν, adj. (faecibus perunctus, comicus) τρῠγῐκοῖς ο̆ δῐδάσκᾰλο̆ς ἡμῶν. Arist. Acharn. 628.

τρῠγο̆δαίμων, ο̆νο̆ς, ὁ, subst. (daemon os faecibus perunctus) ἅπε̆ρ οἱ τρῠγο̆δαίμο̆νε̆ς οὗτοι. Arist. Nub. 295.

τρῠγοιπο̆ς, ου, ὁ, subst. (colum vinarium) κιττοῦ, τρῠγοίπου. Arist. Pax. 535.

τρῠγῳδῐα, ας, ἡ, subst. (comoedia) μέλλω πε̆ρῐ τῆς πο̆λε̆ως, τρῠγῳδῐαν ποιῶν. Arist. Acharn. 499. Syn. κωμῳδῐα.

τρῠγῳδῐκο̆ς, ὴ, ο̆ν, adj. (comicus) ἦλθες πο̆θεινὴ με̆ν τρῠγωδῐκοῖς χο̆ροῖς. Arist. Acharn. 886. Syn. τρῠγῐκο̆ς, κωμῳδῐκο̆ς, κωμῐκο̆ς.

τρῠγῳδο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (actor vel poeta comicus) ὅστῐς ἀπήλλαξεν χο̆ρὸν τρῠγῳδῶν. Arist. Vesp. 1537.

τρυγὼν, ο̆νο̆ς, ἡ, subst. (turtur) τρυγο̆νε̆ς ἐκκναισεῦντῐ. Theocr. 15, 88.

τρύζω, Ion. imp. **τρύζεσκον**, v. (strideo) *ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι.* Il. ι, 311. Vid. Theocr. 7, 140. Syn. *τρίζω, ψιθυρίζω.*

τρύμη, ης, ἡ, subst. (foramen a terebra, veterator) *κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη.* Arist. Nub. 447. Syn. *τρύπανον, ἀπότριπτος, τρίμμα, πανοῦργος.*

τρύξ, τρυγός, ἡ, subst. (1. vinum recens, 2. faex, 3. scoria) *ὄζων τρυγός, ταλασίας, ἐρίων περιουσίας.* Arist. Nub. 50. Epith. *γλυκεῖα, μελιηδής, παλαιά, σαπρά, νεόπλουτος.*

τρύπανον, ου, τὸ, et **τρυπάνη, ἡ**, subst. (terebra) *τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι.* Od. ι, 385. Syn. *τρύμη, τέρετρον.*

τρυπάω, v. (terebro) *ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνήρ.* Od. ι, 384. Syn. *τορέω, τρέω, περαίνω.*

τρύπημα, ατος, τὸ, et **τρύπη**, subst. (foramen) *μηδεμίας ἢ τρύπημα κενόν.* Arist. Eccl. 624. Syn. *ὀπή.*

τρυσάνωρ, ορος, adj. (homines atterens) *τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.* Soph. Philoct. 208.

τρυσίβιος, ου, ὁ et **ἡ**, adj. (vitam vexans) *καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου.* Arist. Nub. 420. Syn. *ἀνιαρός, χαλεπός, λυπηρός.*

τρυτάνη, ης, ἡ, subst. (trutina) *εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην.* Arist. Vesp. 39. Syn. *ζυγός, τάλαντον, σταθμή.*

τρυφάλεια, ας, ἡ, subst. (galea tres conos habens) *καὶ λευκολόφους τρυφαλείας.* Arist. Ran. 1016. Syn. vid. *κόρυς.* Epith. *αὐλῶπις, ἱππουρις, φαεινή, λευκόλοφας, ἱππόκομος, τρίπτυχος, χαιτήεσσα.*

τρυφάω et **τρυφεραίνομαι**, v. (luxurior, abundo) *ἆρ' οὖν τρυφῶμεν;* Eur. Suppl. 225. Vid. Arist. Vesp. 686. Syn. *ἁβρύνομαι, θρύπτω, ἀσελγέω, σπαργάω, ὑβρίζω, ἀσωτεύομαι.*

τρυφερός, ά, όν, adj. (mollis, delicatus) *ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον.* Arist. Vesp. 1169. Syn. *τρυφῶν, ἁπαλός, ἁβρός, ἄσωτος, ἀσελγής.*

τρυφή, ῆς, ἡ, et **τρύφημα, ατος, τὸ**, subst. (1. luxus, 2. fastus) *ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.* Eur. Troad. 990. Vid. Iph. A. 1050. Syn. *χλιδή, ἁβρότης, σπατάλημα.*

τρύφος, εος, τὸ, subst. (fragmentum) *τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.* Od. δ, 508. Syn. *θραῦσμα, ἀπόκομμα.*

τρυχηρός, οῦ, ὁ et **ἡ**, adj. (attritus) *τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα.* Eur. Troad. 498.

τρυχνός, ἡ, όν, adj. (mollis) *ἁ φώνα δὲ τρυχνά.* Theocr. 10, 37. Syn. *μαλακός.*

τρύχος, εος, τὸ, subst. (pannus lacer) *τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὅδε.* Arist. Acharn. 418. Syn. *ῥάκος, ῥάκωμα, ῥάκιον, τριβώνιον, τρίβων.*

τρύχω, τρυχόω et **τρύω**, v. (attero) *οἵ μ' ἀέκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.* Od. π, 133. Vid. Mimnerm. 2, 12. Aesch. P. V. 27. Syn. *τείρω, ἐκτρίβω, πιέζω, ἐκτήκω, κατατρύχω.*

Τρωάς, vid. *Τρωϊκός.*

τρωγᾰλῐᾰ et *τρωκτᾰ, ῶν, τὰ*, subst. (bellaria) *τῶν τρωγᾰλῐων, καὶ μὴ 'φαίρει.* Arist. Pax. 772. Syn. *τρᾰγήμᾰτᾰ, ἐπῐφŏρήμᾰτᾰ.*

τρώγλη, ης, ἡ, subst. (caverna) vid. voc. seq.

τρωγλŏδῠνω, v. (cavernam subeo) *ἧ, καὶ τρωγλŏδῠνοντᾰ κᾰτὰ τρωγλην ἐρĕείνει.* Hom. Batrach. 53.

Τρωγλŏδῠτης, ου, ὁ, N. P. muris. Vid. *'ἐπίφθημῐ.*

τρώγω, f. ξω, v. (rodo) *σῦκᾰ τĕ τρώγειν.* Arist. Pax. 1324. Syn. *κᾰτᾱτρώγω, ἐσθῐω, ἔδŏμαι.*

Τρῶĕς, ων, οἱ, N. P. (Trojani) *Τρωσῐ θ' ὁμοίως· ἐστῐ δ' ŏπῆ νῦν.* Aesch. Agam. 66. Syn. *Δαρδᾰνῐδαι, Λαδμĕδοντῐᾰδαι.* Epith. *'ᾰγήνŏρĕς, ἱππŏδᾰμοι, μĕγᾰθυμοι, ὑπέρθυμοι, ᾰγαυοὶ, ᾰλκῐμοι, ᾰολλĕĕς, δειδήμŏνĕς, ἐπῐκουροι, κέντŏρĕς ἵππων, μĕγᾰλήτŏρĕς, τηλĕκλητοι, ὑπερφῐᾰλοι, φῐλοπτŏλĕμοι, ᾰγĕρωχοι, ἀσπισταὶ, εὐγĕνεῖς, χαλκŏχῐτωνĕς, ὑπĕρηνŏρĕοντĕς, θαρσᾰλĕοι, δειλοὶ, ᾰρηῐφῐλοι, θωρηκταί.*

Τρωῐκŏς, Τρωῐŏς, Τρῳŏς, α, ŏν, et *Τρωῐᾰς, Τρῳᾰς, ᾰδŏς, ἡ*, adj. (Trojanus) *δŏθεῖσᾰ, λείας Τρωῐκῆς ἐξαιρĕτŏν.* Eur. Androm. 15. Vid. Il. θ, 106. Eur. Electr. 1077. Hec. 94. et Il. ω, 704. Epith. nom. *Τρωᾰδĕς*: *Εὐπλŏκᾰμοι, βᾰθῠκολποι, ἑλκĕσῐπεπλοι, πŏλῠμοχθοι, ἑλκĕχῐτωνĕς, δŏρίκτητοι.*

Τρωῐλŏς, ου, ὁ, N. P. (Troïlus, unus filiorum Priami) *Τρώῐλŏν ἱππῐŏχάρμην.* Il. ω, 257.

τρώκτης, ου, ὁ, subst. (1. vorator, 2. impostor) *τρώκτης, ὃς δὴ πολλᾰ κᾰκ' ἀνθρώποισῐν ἔωργει.* Od. ξ, 289. Syn. *πᾰνοῦργŏς.*

τρῶμᾰ, vid. *τραῦμᾰ.*

Τρωξάρτης, ου, Aeol. *αŏ, ὁ*, N. P. muris. *Τρωξάρταŏ πᾰτρὸς μĕγᾰλήτŏρός.* Hom. Batrach. 28.

τρώξῐμŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (edulis) *φοιτῇ, σινŏμĕνα τὰν τρώξῐμŏν.* Theocr. 1, 49. Syn. *βρώσῐμŏς, ἐδώδῐμŏς, ἐδεστŏς.*

τρωπᾰω, vid. *τρŏπĕω.*

Τρὼς, ῷŏς, ὁ, N. P. (Tros) *Τρῶᾰ δ' Ἀλαστŏρῐδην.* Il. υ, 463. Epith. *'ᾰμύμων, μĕγᾰλήτωρ.*

τρωτŏς, ἡ, ŏν, adj. (vulneratus, vulnerabilis) *οὔτω σιδήρῳ τρωτŏν οὐκ ἔχει δĕμᾰς;* Eur. Hel. 809.

τρωχάω, vid. *τρŏχᾰω.*

τρώω, vid. *τῐτρώσκω.*

τυγχᾰνω, v. (1. sum, 2. contingo, 3. adsequor) *τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ŏπως ἐτύγχᾰνĕν.* Eur. Hipp. 933. Syn. *εἰμῐ, ὑπάρχω, συμβαίνω, ἐντυγχᾰνω.*

Τυδείδης, ου, Aeol. *αŏ, ὁ*, patronym. (Tydides) *Τυδείδην δ' οὐκ ᾶν γνοίης.* Il. ε, 85.

Τυδεὺς, ĕως, ὁ, N. P. (Tydeus, unus e septem ducibus ad Thebas et pater Diomedis) *'ἔγὼ δĕ Τυδεῖ κεδνŏν 'Αστᾰκου τŏκŏν.* Aesch. Sept. c. Theb. 403. Epith. *δαΐφρων, μĕγᾰθυμŏς, δουρῐκλῠτŏς, κρᾰτĕρŏς, μĕνεπτŏλĕμŏς, ŏχ' ᾰριστŏς, ᾰγαυŏς, ἱππŏδᾰμŏς, Αἰτώλῐŏς, Οἰνειᾰδης, ἱππηλᾰτης, ἱππŏτης, σᾰκεσπᾰλŏς, μῑκρὸς δĕμᾰς ἀλλᾰ μᾰχητὴς, πρŏπŏλος φŏνου.*

τῠκίζω, v. (polio) vid. *κρέξ.* Syn. *ξĕω.*

τῠκισμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (aedificium) **κᾰνŏνων δĕ τῠκίσμᾰτᾰ Φοίβου.** Eur. Troad. 814. Syn. *οἰκŏδŏμημᾰ.*

τῠκŏς, ου, ὁ, subst. (instrumentum ferreum, quo lapicidae utuntur ad poliendos lapides) *φοίνικῐ κᾰνŏνῐ καὶ τῠκοις ἡρμοσμĕνα.* Eur. Heracl. 940.

τυκτŏς, ή, ŏν, adj. (fabricatus) **τυκτὴν, καλλῐρŏον, ŏθĕν ὑδρεύοντŏ πŏλιται.** Od. ρ, 206. Syn. *ποιητŏς.*

τῠλη[1]), *ας, ἡ*, et **τῠλŏς**, *ου, ὁ*, subst. (callus) *Ἴθῐ δῆθ', ὑπŏκυπτĕ τὰν τῠλαν Ἰσμήνιχĕ.* Arist. Acharn. 954. **Vid. 553.**

τῠλŏω, v. (callosum reddo) *ὡσεί τις μᾰκĕλα* **τĕτῠλωμĕνŏς ἐνδŏθῐ** *χεῖρᾰς.* Theocr. 16, 32. Syn. *σκληρŏω, πᾰχύνω.*

τύμβευμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (sepultura, sepulcrum) **ἐν δĕ** *λοισθίῳ τυμβεύμᾰτῐ.* Soph. Antig. 1220.

τυμβεύω, v. (sepelio) *οὐχ ὧδĕ ναύτας ŏλŏμĕνους τυμβεύŏμĕν.* Eur. Hel. 1244. Syn. *θάπτω, τύμβον χĕω,* **ποιĕω.**

τυμβήρης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (sepulcralis) **τί δĕ δὴ σῠ** *θάσσεις τάσδĕ τυμβήρεις ἕδρας;* Arist. Thesm. 889. Syn. *τυμβŏχŏŏς, ἐπῐτυμβίδιŏς, τυμβŏχωστŏς.*

τύμβŏς, ου, ὁ, subst. (bustum) **τίς τὸν γĕροντᾰ τύμβŏν ŏρφᾰνον σĕθĕν.** Eur. Med. 1206. Syn. *χῶμᾰ, τᾰφŏς, σῆμᾰ, τᾰφρŏς, γήλŏφŏς, τυμβŏχŏή.* Epith. *ἀμύμων, εὐρῠς, ἐπῐεικὴς, μĕγᾰς, ὑψηλŏς, ᾰκρŏς, ἀνδρŏκμητŏς, πŏλῠκλαυτŏς, ξεστŏς, ἱĕρŏς, κοῖλŏς, ἐρικύδης.*

τυμβŏχŏή, ῆς, ἡ, subst. (tumulus) **ἔσται τυμβŏχŏῆς.** Il. φ, 323. Syn. *τύμβŏς, χῶμᾰ.*

τυμβοχŏŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (adgerens tumulum) **καὶ μήθ'** *ŏμαρτεῖν τυμβŏχŏᾰ χειρώμᾰτᾰ.* Aesch. Sept. c. Theb. 1024.

τυμβŏχωστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in tumulum adgestus) **νŏμοις** *πρŏς ἕργμᾰ τυμβŏχωστŏν.* Soph. Antig. 848.

τυμβώρῠχŏς, ου, ὁ, subst. (sepulcri violator) **πρὸς πᾰτρŏς τυμβώρῠχŏς.** Arist. Ran. 1179. Exp. *λωπŏδῠτης* **νεκρῶν.**

τύμμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, et *τῠπή, ῆς, ἡ*, subst. (ictus) *ἐσσῖκŏν ἐστῐ τŏ τύμμᾰ.* Theocr. 4, 55. Vid. Apoll. Rh. 3, **848.** Syn. *πληγὴ, κροῦμᾰ.*

τύμπᾰνισμŏς, οῦ, ὁ, subst. (1. tympani pulsatio, 2. excruciatio) *χὠ τυμπανισμὸς, χοἱ πῠκνοι Σᾰβάζιοι.* Aristoph. Lysistr. 388.

τύμπᾰνŏν et *τῠπᾰνŏν, ου, τὸ*, subst. (1. tympanum, 2. palus, ad quem devincti plagis caedebantur, 3. fustis) *μĕτᾰ ταῦτ' ἐκŏρῠβάντιζ'· ŏ δ' αὐτῷ τυμπᾰνῳ.* Arist. Vesp. 119. Vid. Hom. Hymn. 13, 3. Epith. *βυρσŏτŏνŏν, βυρσŏτĕνĕς, ἐπῐχώριŏν, βᾰρῠβρŏμŏν.*

τυνδᾰρειŏς, α, ŏν, adj. (Tyndareus) *τῆς* **Τυνδᾰρείας παιδŏς** *ᾰνŏσιον φŏνŏν.* Eur. Orest. 368.

Τυνδᾰρĕŏς, ου, et *Τυνδᾰρĕως, ω, ὁ*, N. P. (Tyndarus, rex Spartae) *Σπάρτη, πᾰτὴρ δĕ Τυνδᾰρĕως.* Eur. Hel. 17. Vid. Od. λ, 298. Epith. *κρᾰτĕρŏφρων.*

1) Paenult. hujus voc. etiam producitur. Cf. Lucill. 52.

Τυνδᾰρίδης, ου, ὁ, et 2. Τυνδᾰρὶς, ἴδὀς, ἡ, patronym. (Tyndaro natus vel nata) παῖδες Τυνδᾰρίδαι. Eur. Hel. 1496. Vid. 471. Syn. vid. Κάστωρ.

τύνη, Dor. pro σῠ, q. v.

τυννὄς, ἡ, ὄν, et τυννουτὄσὶ, adj. (parvus) αὐτᾰρ ἔπ' ᾰμᾰτῐ τυννὄν ᾰνευ πῠρὄς, αἴνῠτὄ δόρπὄν. Theocr. 24, 137. Vid. Arist. Nub. 876. Syn. μῑκρὄς, παῦρὄς, ὄλῐγὄς, τυτθὄς.

τυντλάζω, v. (glebas frango) οὐδἔ τυντλάζειν. Aristoph. Pax. 1148.

τῠπὴ, vid. τύμμᾰ.

τῠπὶς, ἴδὄς, ἡ, subst. (malleus) ὀρθὄς ἔπὶ στἔλἔῇ τῠπῐδος βᾰρῠν ὠμὄν ἔρείσας. Apoll. Rh. 4, 957. Syn. σφῠρα, ῥαιστήρ.

τῠπὄς, ου, ὁ, subst. (forma) ὡς ἡδῠς ἐν πόρπακῐ σὸς κεῖται τῠπὄς. Eur. Troad. 1186. Syn. τῠπωμᾰ, κόμμᾰ, σχῆμᾰ, εἶδὄς, εἰκών. Epith. ἡβητὴς, γραπτὄς, σῐδηρὄνωτὄς, χρυσὄκόλλητὄς, ἔρᾰτὄς.

τύπτω, f. τύψω et τυπτήσω, v. (verbero) πᾰρἔχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Arist. Nub. 441. Syn. πλήσσω, παίω, κρούω, ᾰράσσω, κύπτω, πᾰτάσσω.

τῠπωμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (1. figura, 2. vas) τῠπωμᾰ χαλκὄπλευρὄν ἡρμἔνοι χἔροῖν. Soph. Electr. 54. Syn. τῠπὄς, ᾰγγὄς, τεῦχὄς.

τῠραννεύω et τῠραννἔω, v. (regno) ἰδίᾳ σθἔνων· τὶς, ἢ τῠραννεύων χθὄνὄς; Eur. Hel. 785. Vid. Med. 963. Syn. ᾰρχω, κρᾰτἔω, κῠρῐεύω, βᾰσῐλεύω, δεσπόζω, ᾰνάσσω, κοιρᾰνἔω.

τῠραννῐκὄς, ἡ, ὄν, et τῠραννὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tyrannicus) εἰς θρὄνους τῠραννῐκούς. Eur. Ion. 1572. Vid. Androm. 3. Syn. ᾰρχῐκὄς.

τῠραννὶς, ἴδὄς, ἡ, subst. (regnum) κρείσσω δῐδωσῐ τῆς τῠραννῐδος χᾰρῐν. Eur. Hipp. 1024. Syn. ᾰρχῆ, κοιρᾰνῐη, δεσπὄτεία, βᾰσῐλεία. Epith. πὄλῠῠχλὄς, ῑσὄθἔὄς. Phr. μήτηρ ᾰδῐκίας.

τῠραννὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. (tyrannus) οὐδὲν τῠράννου δυσμἔνέοτἔρον πὄλει. Eur. Suppl. 439. V. τῠραννῐκὄς. Syn. βᾰσῐλεὺς, ᾰρχὼν, ᾰναξ. Epith. σεμνὄς, λαμπρὄς, μᾰκᾰρῐὄς, βᾰρβᾰρὄς, ὠμὄφρων, δημὄβὄρὄς, κρᾰτἔρὄς.

τυρβάζω, v. (turbas excito) ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι. Arist. Pax. 1007. Syn. τᾰράσσω, θὄρῠβἔω, φῐλὄνεικἔω.

τύρευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, τυρὄς, οῦ, et τυρὄεις, εντὄς, ὁ, subst. (caseus) πηκτοῦ γᾰλακτός τ' οὐ σπᾰνῐᾰ τυρεύμᾰτᾰ. Eur. Cycl. 190. Vid. 136. et Theocr. 1, 58. Syn. πηκτὴ, τρὄφᾰλῐς. Epith. ὀπῐᾰς, αἰγειὄς, νἔὄπηκτὄς, ᾰπᾰλὄς, πίων.

Τῠρῐὄς, α, ὄν, adj. (Tyrius) Φοινικὄγἔνοῦς παῖ τῆς Τῠρῐας. Eur. fr. Cret. 2, 1.

τῠρίσδω, vid. σῠρίζω et νὄμεύω.

Τυρὄγλῠφὄς, ου, ὁ, N. P. muris. Vid. Λειμνῐσῐὄς.

τύρὄεις, vid. τύρευμᾰ.

τυρὄκνηστῐς, ἴδὄς, ἡ, subst. (radula caseo radendo) οὐ στήσὄμαι λἔαιν' ἔπῐ τυρὄκνήστῐδὄς. Arist. Lys. 231.

τυρὄνωτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (dorsum habens ex caseo) κᾄμοὶ πλᾰκοῦντος τυρὄνωτον δὸς κῠκλὄν. Arist. Acharn. 1124.

τυρŏπωλέω, v. (1. caseos vendo, 2. examino) ἀνδρῶν ποιητῶν τυρŏπωλῆσαι τέχνην. Arist. Ran. 1369.

τυρŏπώλης, ου, ὁ, subst. (caseorum venditor) καὶ τυρŏπῶλαι. Arist. Equit. 854.

τυρῦς, vid. τύρευμă.

Τυρσηνἴκός, ή, όν, Τυρσηνἴς, ἴδŏς, ή, et Τυρσηνŏς, ŏν, adj. (Tyrrhenus) χρὴ μένειν Τυρσηνἴκῆς. Eur. Rhes. 985. Vid. Med. 1339. et 1356.

Τυρώ, ŏŏς, ή, N. P. (Tyro, filia Salmoneos) ἔνθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδŏν. Od. λ, 234.

τυτθŏς, ή, ŏν, adj. (parvus) καὶ ἔτρĕφĕ τυτθŏν ἐόντă. Od. α, 435. Syn. μἴκρŏς, ὀλἴγŏς, βαιŏς, τυννŏς.

Τῠφαŏνἴŏς, α, ŏν, adj. (Typhaonius) Καυκάσου ἐν κνημοῖσἴ, Τῠφαŏνίη ὅτἴ πέτρῃ. Apoll. Rhod. 2, 1214.

Τῠφάων, ŏνŏς, Τῠφὼν, ῶνŏς, Τῠφωεὺς, έως, Τῠφῶς, ῶ, ὁ, N. P. (Typhon, Typhoëus, gigas) δεινόν τ' ἀργăλĕον τĕ Τῠφάŏνă. Hom. H. in Apoll. 307. Vid. Aesch. P. V. 362. Il. β, 783. et Aesch. P. V. 378. Epith. θοῦρŏς, ἑκăτογκăρηνŏς, τρἴσώμăτŏς, ἄγρἴŏς, ἑκăτογκέφăλας, Κἴλιξ, πŏλῠκăρηνŏς, γηγĕνής, σμερδăλĕŏς, πέλωρ.

τῠφλŏπους, πŏδŏς, adj. (caecum pedem habens) ἃ πŏδă σὸν τῠφλŏπουν θĕρăπεύμăσἴν. Eur. Phoen. 1565.

τῠφλŏς, ή, ŏν, adj. (1. caecus, 2. qui non videtur) vid. τόξευμă. Syn. ἀλăŏς, ἀφăνὴς, τῠφλώδης, τῠφλώψ.

τῠφλŏω, f. ώσω, v. (caecum reddo) ŏψἴν τῠφλώσας. Eur. Phoen. 776. Syn. ἐκτῠφλŏω.

τυφŏγĕρων, οντŏς, ὁ, subst. (fastuosus senex) ἤκουσă γὰρ τυφŏγέρον-τăς. Arist. Lys. 335. Syn. τυφĕδăνŏς.

τύφω, v. (fumum emitto, ardeo) κăτῦφĕ, κăνέπτυĕ. Soph. Antig. 1009. Syn. κăπνίζω, κăπνῷ φύρω, καίω, μăραινŏμαι, φλέγω.

Τῠφωεὺς, vid. Τῠφάων.

τυφὼς, ῶ, ὁ, subst. (procella acrior) μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρἴ. Arist. Lysistr. 974. Syn. ἄελλă, λαίλαψ, θύελλă, κăταιγίς.

τύχη, ης, ή, subst. (fortuna) οὐκ ἔστἴν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις. Eur. Hec. 774. Syn. συντῠχία, εὐτῠχία, πĕπρωμένη, εὐδαιμŏνία, δυστῠχία, συμφŏρὰ, τŏ συμβαινŏν. Epith. ἀγăθὴ, μάκαιρă, θρασυσάντυξ, μεγάλη, ἄωρŏς, αἰσχρă, ἀφăνὴς, δυστῠχὴς, ἀνέλπιστŏς, τῠραννŏς, εὐδαίμων, βăρῠπŏτμŏς, ἀβίωτŏς, δυσπăλαιστŏς, βăρεῖă, οἰκτρὰ, χθŏνἴŏς, ἀναγκαία, εὐμήκης, πρŏσαύλειŏς, μăκăρία, ἀσθĕνὴς, πŏλύστŏνŏς, λαμπρὰ, ἄστăτŏς, κăκŏπŏτμŏς, πŏλυφθŏρŏς, γλῠκεῖă.

τῠχηρŏς, α, ŏν, adj. (1. fortuitus, 2. fortunatus) τῠχηρŏν ŏντ' ἄνευ δίκας. Aesch. Agam. 449. Syn. εὐτῠχής.

τῠχηρῶς, adv. (1. fortuito, 2. fortunate) ἀγăγεῖν τῠχηρῶς τă κăτ' ἀγρους Διŏνυσιă. Arist. Acharn. 250. Syn. εὐτῠχῶς, ἀνέλπιστă.

Τῠχἴŏς, ου, ὁ, N. P. (Tychius) Τῠχἴος κăμĕ τεύχων. Il. η, 221.

τωθάζω, f. *ᾰσω*, v. (irrideo) *λᾰβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθᾰσω νε̆ανῑκῶς*. Arist. Vesp. 1362. Syn. *σκώπτω, χλευάζω, λοιδο̆ρε̆ω, ε̆ρε̆θίζω*.

τὼς, i. q. *οὕτως*, q. v.

Υ.

Ὑᾰδε̆ς[1]), *ων, αἱ*, N. P. (Hyades, sidus septem stellis constans) *Πληῑᾰδας, Ὑᾰδας τε̆*. Il. σ, 486.

ὑᾰκίνθῐνο̆ς, η, ο̆ν, adj. (hyacinthinus) *ὑᾰκινθῐνῳ ἄνθεῑ ο̆μοίας*. Od. ψ, 158. Syn. *πορφῠρε̆ο̆ς*.

Ὑᾰκινθο̆ς, ου, ὁ, N. P. et 2. *ὁ* et *ἡ*, subst. (hyacinthus) *ἢ κώμοις Ὑᾰκίνθου*. Eur. Hel. 1468. Epith. 1. *ἱμε̆ρο̆εις, Ἀμῡκλαῖο̆ς*, 2. *εὐώδης, πῡκνο̆ς, μᾰλᾰκο̆ς, ᾰνθε̆μο̆εις, πορφῠρε̆ο̆ς*.

ὑᾰλῐνο̆ς, α, ο̆ν, adj. (vitreus) *ἐξ ὑᾰλῐνων ἐκπωμᾰτων καὶ χρυσῐδων*. Arist. Acharn. 74. Syn. *λαμπρο̆ς*.

ὑᾰλο̆ς, ου, ἡ, subst. (crystallus, vitrum) *ἀφ' ἧς το̆ πῦρ ἅπτουσῐ; b. τὴν ὕᾰλον λε̆γεις;* Arist. Nub. 766.

Ὑάμπο̆λῐς, ε̆ως, ἡ, N. P. (Hyampolis, urbs Boeotiae) *καὶ Ὑάμπο̆λῐν ἀμφε̆νε̆μοντο̆*. Il. β, 521.

Ὑάντῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (Hyantius) *ἠε̆ κᾰτ' ἄλσο̆ς Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο̆*. Apoll. Rhod. 3, 1240.

ὑββάλλω, Aeol. pro *ὑπο̆βάλλω*, q. v.

ὑβο̆ς, ή, ο̆ν, adj. (curvus) *μὴ βᾰθῑον τήνω πυγίσμᾰτο̆ς, ὑβε̆, τᾰφείης*. Theocr. 5, 43. Syn. *κῡφο̆ς, κάμπῠλο̆ς, γῡρο̆ς*.

ῠβρίζω, f. *ῑσω*, et *ῠβρισττᾰω*, v. (contumelia adficio) *οὔτοι μ' ὑβρίζουσ', ὧν πο̆λις τᾰνῦν κλῠει*. Eur. Or. 430. Vid. Anacr. 57, 5. Syn. *ἐξῠβρίζω, κᾰθῠβρίζω, ο̆νειδίζω, αἰκίζω, δεννάζω, αἰσχύνω*.

ῠβρῐς[2]), *ε̆ως, ἡ*, subst. (contumelia) *ἀθᾰνᾰτο̆ν Ἥρας μητε̆ρ' εἰς ε̆μὴν ῠβρῐν*. Eur. Bacch. 9. Syn. *αἰκεία, ᾰτιμῐα, ῠβρισμᾰ, ᾰδῐκῐα*. Epith. *οὐχ ο̆σῐα, ᾰτάσθᾰλο̆ς, ὑπέρβῐο̆ς, ᾰλε̆γεινὴ, ᾰθε̆μίστῐο̆ς, αἰνὴ, θυμαλγής*.

ῠβρισμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (1. injuria, 2. ludibrium) *ὕβρισμᾰ θε̆με̆νος το̆ν Ἀγᾰμέμνο̆νος γο̆νο̆ν*. Eur. Or. 1037. Syn. *ῠβρῐς, ᾰδῐκημᾰ, ε̆πήρειᾰ, λώβη, ο̆νειδο̆ς*.

ῠβριστὴς, οῦ, superl. *ῠβριστο̆τατο̆ς. η, ο̆ν*, adj. (contumeliosus) *εἶναί σ' ὑβριστὴν φησῐ*. Arist. Plut. 1074. Vid. Vesp. 1303. Syn. *λωβητὴρ, ὑπε̆ρήφᾰνο̆ς, λοίδο̆ρο̆ς, θρᾰσῠς, βῐαστής*.

ὑγῐαίνω, v. (valeo) *ὅτῐ ἢ νήφοντε̆ς οὐχ ὑγῐαίνο̆με̆ν*. Arist. Lys. 1228. Syn. *εὖ ε̆χω, εὐθηνε̆ω, εὐρωστε̆ω*.

ὑγῐειᾰ, ας, ἡ, subst. (salus) *δο̆ξαν το̆δ' ὑγῐείας ε̆χει*. Eur. Bacch. 936. Epith. *ᾱγλᾰο̆δωρο̆ς, χρυσε̆α, καλλῑπλο̆κᾰμο̆ς, μᾰκαιρᾰ*.

ὑγῑηρο̆ς, ὰ, ο̆ν, et *ὑγῐὴς, ε̆ο̆ς, ὁ* et *ἡ*, adj. (sanus) *ἄκο̆ς*

1) Prima syllaba longa est ap. Eur. Ion. 1156. Electr. 468, brevis ap. Hes. Op. 233. fr. 60, 4. et Arat. 173.

2) Ap. Hes. Op. 189. i. q. *ὑβρίστης*.

ὑγιηρὸν ἔν. Pind. Nem. 3, 29. Vid. Eur. Androm. 448. Syn. ἀσκηθής, ἀληθής, σῶς, εὔρωστὸς, ἐῤῥωμἔνὸς, ἄνὄσὸς.

ὑγραίνω, v. (humecto) λευκῆς τᾰκείσης χἴὄνὸς, ὑγραίνει γὔας. Eur. Hel. 3. Syn. βρἔχω, διᾰβρἔχω, ἄρδω, ὑδραίνω.

ὑγρὄβὄλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (humidus) ἡ δ' ὑγρὄβὄλους στᾰγὄνας νὄτἴους. Eur. fr. Chrys. 7, 3.

ὑγρὸς, ά, ὄν, adj. (1. humidus, 2. mollis, 3. viridis) ἄξεινὸν ὑγρὰν ἐκπἔρᾶσαι. Eur. Andr. 786. Syn. ὑδᾰτὄεις, ὑδᾰτἴνὸς, ὕδρηλὸς, ὕδρηρὸς, ἐφυδρὸς, ἔνυδρὸς, δρὄσἔρὸς, μᾰλᾰκὸς, ὑδᾰρής.

ὑγρὄτης, ητὸς, ὁ, subst. (humiditas) ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρὄτητ' ἐναντἴαν. Eur. Phoen. 1271. Syn. ἰκμᾰς, ὑδᾰρὄτης, ὑγρᾰσία.

ὑγρώσσω, v. (madeo) βὄλαῖς ὑγρώσσων σπόγγὸς ὤλἔσεν γρᾰφήν. Aesch. Agam. 1300. Syn. ὑγραίνὄμαι, διᾰβρἔχὄμαι.

ὑδᾰρής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (aqua dilutus) ὑδᾰρεῖ σαίνειν φἴλὄτητἴ. Aesch. Agam. 771. Syn. vid. ὑγρὸς.

ὑδᾰτηγὸς, οῦ, ὁ, subst. (aquae ductor) τἴς ἀνὴρ ὑδᾰτηγὸς ἴμαἴὸν. Call. fr. 42.

ὑδᾰτἴνὸς, η, ὄν, et ὑδᾰτὄεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (aquosus) πολλᾰ δ' οἶᾰ γὔναῖκες φὄρἔοισ' ὑδᾰτἴνα βρᾰκη. Theocr. 28, 11. Vid. 25, 89. Syn. ὑγρὸς, ὑδᾰρὴς, ὕδρηλὸς, κᾰθυδρὸς, ἔνυδρὸς, δρὄσἔρὸς, μᾰλᾰκὸς.

ὑδᾰτὄτρἔφής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (in aqua nutritus) αἰγειρῶν ὑδᾰτοτρἔφἔων ἦν ἄλσὸς. Od. ρ, 208.

ὑδείω et ὑδἔὄμαι, v. (celebro) χαλκῆας μἔν ὑδείὄμἔν Ἡφαίστοιὄ. Call. 1, 76. Vid. Apoll. Rh. 2, 530. Syn. ὑμνἔω, ᾄδω, κλῄζω.

ὕδρα, ας, ἡ, et ὕδρὸς, ου, ὁ, subst. (hydra) ὕδρας λἔοντάς τ' ἐξᾰπολλὔναι λἔγων. Eur. Heracl. 950. Vid. Il. β, 723. Epith. λερναία, ὀλὄὄφρων, λυγρᾰ, εἰδυιᾰ, μυρἴὄκρανὸς, ἀμφἴκρανὸς, πᾰλιμβλαστης, πὄλὔφὄνὸς, ὀλὄή.

ὑδραίνω, f. ᾰνῶ, v. (lavo) ἡ δ' ὑδρηνᾰμἔνη. Od. ρ, 58. Syn. λούω, βρἔχω, ὑγραίνω.

ὑδρειᾰ, ας, ἡ, subst. (aquatio) ὑδρείης πἔρἴ δῆρἴν ἄμεμφἔᾰ. Apoll. Rhod. 4, 1767.

ὑδρεύω, v. (aquam peto) ἡ πειρῆνας ὑδρευσὄμἔνα. Eur. Troad. 208. Syn. πὄτἴζω, ἀντλἔω.

ὑδρηλὸς et ὑδρηρὸς, ἡ, ὄν, adj. (humidus) στᾰγὄνᾰς ὑδρηλὰς, ὡς τᾰγ' ἐκ γαίας τρἔφῃ. Eur. Suppl. 217. Vid. fr. Beller. 17, 6. Syn. vid. ὑγρὸς.

ὑδρἴα, ας, ἡ, subst. (vas aquarium) φἔρἔ δεῦρὸ ταύτην τὴν ὑδρἴαν, ὑδρἴαφὄρἔ. Arist. Eccl. 733. Syn. ἄγγειὸν, κάλπις, σκεῦὸς.

ὑδρἴαφὄρὸς, οὐ, ὁ et ἡ, subst. (qui vas aquarium gestat) vid. ὑδρἴα.

ὑδρὄειδής, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (aquae similis, aqueus) τὸν ὑδρὄεντᾰ δὄνᾰκἴ χλωρὸν. Eur. Hel. 348.

Ὑδρὄμἔδουσᾰ, ης, ἡ, N. P. ranae. καί μἔ πᾰτὴρ Πηλεὺς πὄτἔ γείνᾰτὄ, Ὑδρὄμἔδούσῃ. Hom. Batrach. 19.

ὑδροῤῥόᾰ, ᾱς, ἡ, subst. (cloaca) τόσαῦτᾰ λέξας, εἰς ὑδροῤῥόαν πεσών. Arist. Acharn. 1186. Syn. διῶρυξ, διαῤῥοή.

ὕδρŏς, vid. ὕδρα.

ὑδρŏφŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui aquam gestat) οἀμἔρὸν, ὑδρŏφόροι. Call. 5, 45. Syn. ὑδρῐαφŏρŏς, ὑδρŏχὔτŏς.

Ὑδρŏχᾰρῐς, ῐŏς, ἡ, N. P. ranae. Ὑδρόχαρις δἔ τἔ πέφνἔ. Hom. Batrach. 224.

ὑδρŏχὔτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aquam fundens) κρήναισῐ πὰρ' ὑδρŏχὔτοις. Eur. Cycl. 66.

ὕδωρ, ᾰτŏς, et ὕδŏς, ἕŏς, τὸ, subst. (aqua) καί κἔν ὕδωρ φŏρέοις. Il. ζ, 457. Vid. Hes. Op. 61. Syn. χεῦμᾰ, χŏᾰ, νᾶμᾰ, θᾰλασσᾰ. Epith. ἄγλᾰŏν, ἁλμὕρŏν, ἄσπἔτŏν, ῐἔρŏν, ἀκήρᾰτŏν, ἀμβρŏσῐŏν, καλίῤῥŏŏν, δνŏφἔρŏν, κάλλιστŏν, λᾶβρŏτᾰτŏν, μἔλᾰν, ὀμβρῐμŏν, ἀᾰτŏν, χειμἔρῐŏν, ψὕχρŏν, γλὕκἔρŏν, λευκŏν, μἔλῐηδἔς, λῐᾰρŏν, σεμνŏν, δινῆἔν, νŏτἔρŏν, κὕᾰνŏειδἔς, πλούσῐŏν, πŏτᾰμῐŏν, ἄστακτŏν, κᾰθᾰρŏν, ἄοινŏν, λιμναῖŏν, ἄφθῐτŏν, ἄφθŏνŏν, ἐπήρᾰτŏν, πορφὕρἔŏν, πόντῐŏν, πηγαῖŏν, ναὕλŏχŏν, μαρμᾰρἔŏν, κουρŏτρŏφŏν, καρπŏτŏκŏν.

Ὑἔτῐς, ῐδŏς, ἡ, N. P. (Hyetis, mons prope Miletum) ὕμμες δ' Ὑἔτῐδος καὶ Βυβλῐδŏς ἀδὺ λῐπόντἔς. Theocr. 7, 115.

ὑἔτŏς, οῦ, ὁ, subst. (pluvia) δώμᾰτŏς ἀγλᾰΐην τἔ καὶ ὑἔτοῦ ἔμμἔναῖ ἄλκᾰρ. Apoll. Rhod. 2, 1076. Syn. ὄμβρŏς, δρŏσŏς, βρŏχὴ, ὕδωρ.

ὑηνῐα, ας, ἡ, subst. (indoles suilla). Syn. μωρία, ἀμᾰθῐα, ὑωδῐα.

ὑθλἔω, v. (nugor, garrio) ὕθλεῖς· ἀπεὶρ' οὐκ ἂν δῐδαξαίμην σ' ἔτῐ. Arist. Nub. 781. Syn. ληρἔω, φλὕαρἔω, μωραίνω, στŏμὕλλω, κωτίλλω.

υἱεὺς, ἔŏς, υἱŏς, οῦ, et ὗις, ῐŏς, ὁ, subst. (filius) τὸν πᾰτἔρᾰ τύπτεσθαί 'στιν ὑπŏ τῶν υἱἔων. Arist. Nub. 1341. Vid. Eur. Troad. 980. et Apoll. Rh. 1, 72. Syn. παῖς, τἔκνŏν, τἔκŏς, γŏνŏς, ἀπŏγŏνŏς. Epith. ὠκὕμŏρŏς, φῐλŏς, κρᾰτἔρŏς, ἄριστŏς, ὑπέρθυμŏς, διŏτρεφὴς, κυδᾰλῐμŏς, κρᾰταιŏς, δᾰΐφρων, ὄλβῐŏς, καρτἔρŏθυμŏς, σχἔτλῐŏς, ἐγχἔσῐμωρŏς, ἐσθλŏς, πῐνὕτŏς, ἥρωων, ἀρήῐŏς, ἄσχἔτος μἔνŏς, ἄγλαŏς, ἀλκῐμŏς, ἀμὕμων, γαιήῐŏς, ἐϋμμἔλῐης, ἴφθιμŏς, νήπῐŏς, πἔρῐκλὕτŏς, τοξŏφŏρŏς, ἀταρβὴς, ἐρῐούνῐŏς, νŏθŏς, τᾰχὺς, ἠὺς, μἔγᾰς, ἔρῐκὕδης, νηπῐᾰχŏς, σχἔτλῐŏς, δυσώνὕμŏς.

υἱῐδῐŏν, ου, τὸ, subst. (filiolus) τὸ γὰρ υἱῐδιον τηρεῖ μἔ. Arist. Vesp. 1347. Syn. παιδῐŏν, παιδᾰρῐŏν.

υἱωνŏς, οῦ, ὁ, subst. (nepos) υἱωνοῖŏ πἔσόντŏς. Il. ν, 207. Syn. ἶνῐς, ἔγγŏνŏς.

ὕκης, ου, ὁ, subst. (piscis quidam) θἔὸς δἔ οἱ ῐἔρŏς ὕκης. Call. fr. 72.

ὕλαγμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, ὑλαγμŏς, οῦ, ὁ, et ὑλᾰκὴ, ῆς, ἡ, subst. (latratus) σὺ δ' ἐξŏρίνας ἠπῐους ὑλᾰγμᾰσῐν. Aesch. Agam. 1621. Vid. Il. φ, 575. et Apoll. Rhod. 3, 1216.

Ὑλαῖŏς, ου, ὁ, N. P. (Hylaeus) οὐδἔ μἔν Ὑλαῖον. Call. 3, 221.

ὑλαῖŏς, α, ŏν, et ὑλήεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (sylvanus) οἷᾰ

δὲ θὴρ ὑλαῖος. Theocr. 23, 10. Vid. Od. α, 246. Syn. δενδρήεις, ὑλόκομος, ἄγριος, δάσυς.

Ὑλᾰκῐδης, ου, ὁ, patronym. (Hylacides) Κάστωρ Ὑλακίδης. Od. ξ, 204.

ὑλᾰκόμωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (latrando custodem agens) περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι. Od. π, 4.

ὑλακτέω, ὑλάσκω et ὑλάω, v. (latro) ἄμουσ' ὑλακτῶν. Eur. Alcest. 776. Vid. Od. π, 9. et Aesch. Suppl. 884.

Ὕλας, ου, ὁ, N. P. (Hylas, socius Herculis) αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι. Apoll. Rhod. 1, 1324. Epith. καλός, ἐσθλός, ὀπάων, πρωθήβης, ξανθός, κάλλιστος, χαρίεις.

ὕλη, ης, ἡ, subst. (1. sylva, 2. lignum, 3. materia) θηρᾶν κἀθ' ὕλην Κύπριν. Eur. Bacch. 677. Syn. δρυμός, δρίον, ξύλον, φρύγανον. Epith. χλωρά, βαθύξυλος, δύσευρετος, σκιαράκομος, ἀκροτάτη, βαθεῖα, δάσκιος, παντοίη, τηλέθωσα, ἄσπετος, ἄγνυτος, ἀζαλέα, νεόθηλής, πυκνός, αὐή, ἄγριας, λάσια, ὄρειας, πολυδένδρεος, φορβάς, ἄξυλος.

ὑλήεις, vid. ὑλαῖος.

ὑληκοίτης, ου, adj. (qui cubat in sylvis) καὶ νήκοροι ὑληκοῖται. Hes. Op. 527.

ὑληουργός, ὑλουργός, ὑλητόμος et ὑλοτόμος, ου, ὁ, subst. (qui ligna secat) ἀνέρες ὑληουργοί. Apoll. Rhod. 2, 80. Vid. Eur. Herc. f. 241. Theocr. 17, 9. et Il. ψ, 114. Syn. ξυλουργός, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος.

ὑληφόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. (qui ligna portat) εὑρόνθ' ὡρίκην ὑληφόρον. Arist. Acharn. 272.

ὑλήωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (saltuarius) αἶγε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν. Apoll. Rhod. 1, 1227.

Ὑλλῆες, ων, οἱ, (Hyllei, populus Illyriae) Ὑλλήων· νῆσοι γὰρ ἐπιπρούχοντο. Apoll. Rhod. 4, 525.

Ὑλληΐς, ΐδος, ἡ, adj. (Hyllensis) ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Ὑλληΐδα. Apoll. Rhod. 4, 536.

Ὑλλικός, ἡ, όν, et Ὑλλίς, ΐδος, ἡ, adj. (Hyllicus) Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄστεος. Apoll. Rhod. 4, 1125. Vid. Pind. Pyth. 1, 120.

Ὕλλος, ου, ὁ, N. P. (Hyllus, 1. flumen Lydiae, 2. filius Herculis) Ὕλλῳ ἔπ' ἰχθυόεντι. Il. υ, 392. Epith. 2. κρατερός, σθεναρός, Ἡρακλείδης.

ὑλοδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (in sylvis currens) θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων. Arist. Thesm. 49.

ὑλόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sylvosus) ἐπεὶ ὑλόκομον νάπος ἦλθεν. Eur. Androm. 283. Syn. vid. ὑλαῖος.

ὑλοφάγος et ὑλοφορβός, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui in sylvis pascitur) καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας. Hes. Op. 589. Vid. Eur. Iph. T. 262.

ὑμεδαπός, ἡ, όν, adj. (vestras) ὁ γοῦν χαρακτὴρ ὑμεδαπὸς τῶν ῥητόρων. Arist. Pax. 220.

Ὑμέναιος, ου, ὁ, subst. (1. Hymenaeus, deus nuptiarum, 2. cantus nuptialis, 3. nuptiae) Ὑμήν, Ὑέναι' ὤ, Ὑμὴν Ὑέναι' ὤ. Arist. Pax. 1332. Syn. γάμος, γαμήλευμα. Epith. καλός, φύ-

νῖος, ποιμνίτης, δῖκαιὸς, ἔρασμῖὸς, κρῦφῖὸς, πάμφωνὸς, ἱμἔρὸεις, ὠκῦμὸρὸς, πένθῖμὸς, νυμφῖδῖὸς, σεμνὸς, χἄρἴεις, ἄτασθἄλὸς, ἐννύχῖὸς, πἔρῖκλῦτὸς, αἰνὸμὸρὸς, νἔὸζυξ, ἀνδρὸφὸνὸς.

ὑμἔναιὸω, v. (1. uxorem duco, 2. Hymenaeum canto) ἀμ-φῖ λουτρᾶ καὶ λἔχος σὺν ὑμἔναιοῦν. Aesch. P. V. 973. Exp. ἄδω τὸν ὑμἔναιὸν, συνάπτω τὸν γἄμὸν.

ὑμἔτἔρὸς et ὑμὸς, ά, ὸν, pronom. (vester) δῖἄ τῆς χώρας τῆς ὑμἔτἔρας. Arist. Av. 557. Vid. Od. β, 140. Syn. σφἔτἔρὸς, σφωῖτἔρὸς.

Ὑμὴν, ἔνὸς, ὁ, N. P. (Hymen, deus nuptiarum) vid. Ὑμἔναιὸς.

ὑμνἔω et ὑμνῳδἔω, v. (decanto) ἔνθεν Δωρῖς ὑμνηθήσἔται. Eur. Ion. 1590. Vid. 6. Syn. ἀνυμνἔω, ἐφυμνἔω, κἄθυμνἔω, κλῄζω, κἔλἄδἔω, εὐφημἔω, αἰνἔω, εὐλὸγἔω, ἄείδω. Phr. κλῦταῖς δαιδάλλειν ὕμνων πτῦχαις.

ὑμνητὸς, ή, ὸν, adj. (carmine celebrandus) ὑμνητὸν ἔοντᾶ, καὶ Κάστὸρος βῖαν. Pind. Pyth. 11, 93. Syn. εὔυμνὸς, πὸλῦφἄτὸς, πἔρῖκλῦτὸς.

ὑμνὸποιὸς et ὑμνῳδὸς, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (cantator) τῆς ὑμνὸποιοῦ παῖδᾶ Θρῄκῖον θἔᾶς. Eur. Rhes. 647. Vid. Eur. Herc. f. 394. Syn. μἔλῳδὸς, ἀοιδὸθἔτης, ψαλτήρ.

ὕμνὸς, ου, ὁ, subst. (hymnus) ὕμνον δ' ἀκούσῃ τὸνδἔ δἔσμῖον σἔθἔν. Aesch. Eumen. 306. Syn. μἔλὸς, ἄοιδὴ, ᾠδὴ, νὸμὸς. Epith. ἄλῦρὸς, τερπνὸς, εὐάγγτὸς, ὑπὸνυμφῖδῖὸς, δὸκῖμὸς, εὐἄρεστὸς, θαυμαστὸς, ἀναξῖφορμιγξ, δαίδἄλὸς, ἡδῦἔπὴς, κλῦτὸς, μἔλῖγηρὺς, ὑπὸνυμφῖδῖὸς, θρἄοὺς, καλλῖνικὸς, φῖλῖὸς, φῖλὸτῄσιὸς, γλῦκὺς, γἔρἄρὸς, ὄρθρῖὸς, ἔρἄτὸς, λῖγὺς, μηλὸνὸμὸς, ὀξῦφωνὸς, μἄκἄρῖὸς.

ὑμνῳδἔω, vid. ὑμνἔω.

ὑμνῳδῖα, ας, ἡ, subst. (hymnorum cantio) γαῖαν βῖᾶσθαι μἄκἄρῖαις ὑμνῳδίαις. Eur. Hel. 1433. Syn. vid. ὕμνὸς.

ὑμνῳδὸς, vid. ὑμνὸποιὸς.

ὑὸμουσῖα, ας, ἡ, subst. (musa suilla) θαυ-μάζω τῆς ὑὸμουσῖας. Arist. Equit. 986. Syn. vid. ὑηνῖα.

ὑπαγκἄλίζω, f. ίσω, v. (in ulnis gesto) τὸ θῆλῦ παιδὸς γἔνὸς ὑπηγκἄλισμἔνη. Eur. Heracl. 42. Syn. ἀγκάζω, ἀγκἄλίζὸμαι, κἄτασπάζὸμαι, προσπτύσσὸμαι.

ὑπαγκἄλισμἄ, ἄτὸς, τὸ, subst. (ulnarum gestamen) ὦ νἔὸν ὑπαγκἄλισμἄ μητρῖ φίλτἄτὸν. Eur. Troad. 759. Syn. ἀγκἄλισμἄ, ἀσπασμὸς, πρόσπτῦγμἄ.

ὑπἄγω, v. (subduco, recedo) τίν' ὑπἄγεις μ' ἔς ἐλπῖδἄ; Eur. Hel. 825. Syn. ὑπεξἄγω, ὑπεξαιρἔὸμαι, ὑφαιρἔω, ἐκκλέπτω, ὑπὸβάλλω, ἄπαλλάττὸμαι, χωρἔω.

ὑπἄγωγεὺς, ἔως, ὁ, subst. (instrumentum fabrile) ἄνω δἔ τὸν ὑπἄγωγἔᾶ. Arist. Av. 1149.

ὑπἄείδω, contr. ὑπάδω, v. (succino) λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδἔ. Il. σ, 570. Vid. Arist. Ran. 368. Syn. ἐπάδω.

ὑπαὶ, poet. pro ὑπὸ, q. v.

ὑπαιδείδω, vid. ὑπὸδείδω.

ὕπαιθᾰ, adv. (recta) κοιλῇ ὕπαιθᾰ νάπῃ. Apoll. Rhod. 2, 737. Syn. ἴθῠ, ἐνάντῐον.

ὑπαίθρῐος, α, ον, adj. (subdivus) ῥᾰνίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. Eur. Androm. 226. Syn. αἴθρῐος.

ὑπαίθω, v. (clam ardeo) καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; Soph. Trach. 1212. Syn. αἴθω, κᾰτᾰκαίω.

ὑπᾱΐσσω et ὑπάσσω, f. ξω, v. (subtus moveor) βωμοῦ ὑπαΐξας. Il. β, 310. Vid. φ, 126. et Soph. Aj. fl. 301. Syn. ὑπεξέρχομαι, ὑφέρπω, ὑφορμᾰω, ᾰπᾱΐσσω.

ὑπᾰκοος, vid. ὑπήκοος.

ὑπᾰκούω, v. (audio, pareo) ὅ δ' ἄρ' ἐμμᾰπέως ὑπᾰκουσε. Od. ξ, 485. Syn. ᾰκούω, ἀκρόᾰομαι, πειθαρχέω, ἐπᾰκούω, ὑπείκω, ὑπότάσσομαι, προσέχω, πείθομαι, εὐπειθέω, ᾰκολουθέω.

ὑπᾰλείφω, f. ψω, v. (sublino) ὑπᾰλειψόν εἰρήνῃ μὲ τὼ φθαλμὼ τᾰχῠ. Arist. Ach. 1029. Syn. ἐπᾰλείφω, χρίω, μῠρόω.

ὑπᾰλεύομαι et ὑπᾰλύσκω, v. (declinando vito) τῶν ὑπᾰλευᾰμένος θᾰνᾰτον. Od. ο, 275. Vid. δ, 512. Syn. ὑπεκφεύγω.

ὑπᾰλυξις, εως, ἡ, subst. (effugium) κᾰκῶν ὑπᾰλυξῐν ἔσεσθαι. Od. ψ, 287. Syn. φῠγή, ἄλυξις.

ὑπᾰλύσκω, vid. ὑπᾰλεύομαι.

ὑπᾰνᾰκινέω et ὑπᾰποτρέχω, v. (levi motu abeo) ἐπῐ τὸ δεῖπνον ὑπᾰνᾰκινεῖν. Arist. Eccles. 1165. Vid. 284. Syn. vid. ὑπoκινέω.

ὑπᾰνῐᾰομαι, v. (angor) ἕωθέν ὑπᾰνῐῶντο τῇ νουμηνίᾳ. Arist. Nub. 1198. Syn. ᾰνῐᾰομαι, λυπέω, ἐνoχλέομαι, δυσχεραίνομαι, ἀλγέω.

ὑπᾰνίστᾰμαι, v. (exsurgo) ὑπᾰνίστασθαι πρεσβῠτοῖσι. Arist. Nub. 993. Syn. ἐξεγείρομαι.

ὑπαντᾰω et ὑπαντῐάζω, v. (obviam procedo) παιδὸς ὑπαντήσας. Soph. Philoct. 719. Vid. Il. ζ, 17. Syn. ἀπαντᾰω, προσκῠρέω, ἐντυγχάνω, συμφέρομαι.

ὑπαξόνῐος, α, ον, adj. (qui circa axem est) συρίγγων ἄϊω φθογγὸν ὑπαξονίων. Call. 5, 14.

ὑπᾰποκινητέος, α, ον, adj. (clam subducendus) τουτὶ πόνηρον· ἀλλ' ὑπᾰποκινητέον. Arist. Thesm. 924.

ὑπᾰποτρέχω, vid. ὑπᾰνᾰκινέω.

ὕπᾰρ, τὸ, subst. (visio vera) οὐκ ὄνᾰρ, ἀλλ' ὕπᾰρ ἐσθλὸν. Od. τ, 547.

ὑπάργῠρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (argentifer) κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆσδ' ὑπαργύρου χθονὸς. Eur. Rhes. 967.

ὕπαρνος, ον, ἡ, adj. (agnum sub se fovens) καὶ παῖδ'; ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι. Eur. Androm. 555.

ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, subst. (initium) ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς. Soph. Oed. R. 132. Syn. vid. ἀρχή.

ὕπαρχος, ου, ὁ, subst. (1. qui sub alio dux est, 2. dux) φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς. Eur. Hel. 1431. Syn. ἔπαρχος, ἀρχός, προστάτης, ἡγεμὼν, ἐπιστάτης.

ὑπάρχω, f. ξω, v. (1. incipio, 2. sum) οὔκουν ὑπάρχειν τόνδε κατθᾰνόντα χρή; Eur. Rhes. 629. Syn. εἰμῐ, γίνομαι, ἐπῐγίνομαι.

῾ῠπασπῐδῐŏς, α, ŏν, adj. (sub clypeo gestatus) ἀνδρῶν ἴλη τŏν ῠπασπῐδῐŏν. Soph. Aj. fl. 1407.

῾ῠπασπίζω, v. (sum scutifer, protego) ξύμπλους γĕνέσθαι, τῶνδ᾽ ῠπασπίζων πᾰτρῐ. Eur. Heracl. 217. Syn. ῾ῠπασπιστὴς εἰμῐ, βŏηθĕω, ĕπῐκουρĕω.

῾ῠπασπιστὴρ, ῆρŏς, et ῠπασπιστὴς, οῦ, ὁ, subst. (armiger) ῞ŏχλον δ᾽ ῠπασπιστῆρᾰ καὶ δŏρυσσŏŏν. Aesch. Suppl. 190. Vid. Eur. Rhes. 2. Syn. ἀσπιστὴς, τευχεσφορŏς, δŏρῠφŏρŏς.

῞ῠπαστρŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (sidereus) κρᾰτĕσῐν ἀρσĕνων· ὕπαστρον δĕ τοι. Aesch. Suppl. 398.

῞ῠπᾰτŏς, η, ŏν, adj. (summus) ῞ῠπᾰτŏς, ῐτω, ῐτω. Soph. Antig. 1332. Syn. ῾ῠπέρτᾰτŏς, κᾰθῠπέρτᾰτŏς, κρᾰτιστŏς, μĕγιστŏς, πᾰνῠπέρτᾰτŏς.

῾ῠπαυγάζω, v. (subsplendesco) ὅλκŏν ῠπαυγάζων. Apoll. Rhod. 3, 1377. Syn. ῾ῠποστίλβω.

῞ῠπαυλŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui sub aula vel tentorio est) σκήνης ῠπαυλŏν. Soph. Aj. fl. 796. Syn. ῞ĕναυλŏς, ἐνδŏμῠχŏς, ῠπŏστĕγŏς.

῞ῠπᾰφρŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (spumeus) κᾰτὰ πτŏλῐν, ῠπαφρŏν ŏμμ᾽ ĕχων. Eur. Rhes. 707.

῾ῠπέγγῠŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (sponsioni obnoxius) ᾽ᾰμέρσας βῐον· τŏ γᾰρ ῠπέγγῠŏν. Eur. Hec. 1012. Syn. ῾ῠπεύθυνŏς.

῾ῠπειδŏμαι, v. (1. suspicor, 2. video) πῶς; ᾶρ᾽ ῠπείδου τοῦθ᾽. Eur. Ion. 1023. Syn. ῾ῠφŏρᾰω, ῠπŏβλĕπω, εἰκάζω.

῾ῠπεικᾰθω, ῠπείκω et ῠπŏείκω, v. (cedo) τούτοις ῠπεικᾰθοιμῐ. Soph. Electr. 361. Vid. Oed. R. 625. et Il. π, 305. Syn. εἰκᾰθω, εἴκω, ῠπεξίστᾰμαι, ῠπŏχωρĕω, συγχωρĕω, ῠπᾰκούω, πρŏσĕχω.

῾ῠπεικτĕŏς, α, ŏν, adj. (cedendus) ᾶρχοντĕς εἰσῐν, ὥστ᾽ ῠπεικτĕον· τῐ μή; Soph. Aj. fl. 668.

῞ῠπειμῐ, v. (subsum) ᾶνδρĕς ĕμῷ ῠπĕασῐ μĕλάθρῳ. Il. ι, 204. Syn. πᾰρειμῐ, ĕνδŏν εἰμῐ.

῞ῠπειμῐ, v. (subeo) ὡς λᾰθρα γ᾽ ĕλάνθᾰν᾽ ῠπῐοῦσᾰ μĕ. Arist. Vesp. 463. Syn. ῾ῠπέρχŏμαι, ῠφίστᾰμαι.

῾Ὑπείνωρ, ŏρŏς, ὁ, N. P. (Hypenor) καῐ ῾Ὑπείνŏρᾰ, ποιμĕνᾰ λαῶν. Il. ε, 144.

῾ῠπείπω, v. (suggero) ᾽ᾰκŏὴν ῠπειπών. Eur. Herc. f. 957. Syn. ῾ῠφηγĕŏμαι, ῠπŏτῐθημῐ, ῠπŏμιμνήσκω, πρŏᾰγŏρεύω.

῾ῠπεὶρ, poet. pro ῾ῠπĕρ, q. v.

῾ῠπειρĕσῐα, ας, ἡ, subst. (remigatio) ὅσσαῐ ῠπειρĕσίῃσῐν. Apoll. Rhod. 1, 114.

῾Ὑπειρŏχῐδης, ου, ὁ, patronym. (Hyperochides) ἐσθλŏν ῾Ὑπειρŏχῐδην. Il. λ, 672.

῾ῠπείρŏχŏς, Ion. pro ῠπĕρŏχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. et N. P. (superior) καῐ ῠπείρŏχŏν ĕμμĕναῐ ᾶλλων. Il. λ, 783. Vid. Soph. Trach. 1096. Syn. ĕξŏχŏς, πρŏφĕρέστĕρŏς, ĕξαίρĕτŏς.

῾ῠπĕκ, praep. (ex) vid. τέμνω.

῾ῠπέκδυμῐ, v. (effugio) αῐ, αῐ· πŏνους μὲν Τρωῐκοὺς ῠπεξĕδυν. Eur. Cycl. 347. Syn. ῾ῠπεκφεύγω.

ὑπεκκλίνω, v. (paulatim declino) ἣν δ' ὑπεκκλίνῃ γἔ δευρί. Arist. Equit. 272. Syn. ὑπεκτρέπω.

ὑπεκλαμβάνω, v. (clam excipio) μήτηρ ὑπεκλἄβοῦσἄ, καὶ κλείει πὔλας. Eur. Herc. f. 992.

ὑπεκπέμπω, v. (clam emitto) δείσας, ὑπεξέπεμψἔ Τρωϊκῆς χθὄνὄς. Eur. Hec. 6. Syn. λἄθρα ἐκπέμπω.

ὑπεκπρὄθέω et ὑπεκτρέχω, v. (praecurro) τόσσὄν ὑπεκπρὄθἔον. Od. θ, 125. Vid. Eur. Med. 524.

ὑπεκπρὄλὔω, v. (clam solvo) ἔνθ' αἴγ' ἡμἴὄνους μἔν ὑπεκπρὄἔλυσἄν ἀπήνης. Od. ζ, 88. Syn. ὑπὄλὔω, ἐκλὔω.

ὑπεκπρὄρέω, v. (sub profluo) καλὄν ὑπεκπρὄρέει. Od. ζ, 87. Syn. προῤῥέω.

ὑπεκπρὄφεὔγω et ὑπεκφεύγω, v. (effugio) ὄφρἄ τὄ κητὄς ὑπεκπρὄφὔγὼν ἀλἔοιτὄ. Il. υ, 147. Vid. Soph. Antig. 553. Syn. ἐκφεύγω, πρὄφεύγω, ἀπὄφεύγω.

ὑπεκσἄώζω et ὑπεκσώζω, v. (eripio incolumem e malo) αὐτὄν ὑπεξέσἄωσἔν Ἀπόλλων. Od. ψ, 292. et Aesch. Pers. 459. Syn. ἐκσώζω, ὑπεξέρὔω, ἐρὔὄμαι, ὑπεξαιρέω.

ὑπεκτἴθημἴ, v. (clam amoveo) λἄθρα θὔγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου. Eur. Androm. 310. Syn. ὑπεκπέμπω.

ὑπεκτρέπω, v. (paulatim declino) ὑπεκτρἄποίην μὴ οὐ (μὴ οὐ una syll.) σώζειν· ἐπεί. Soph. Oed. C. 566. Syn. ἀνἄχωρέω, ἐκτρέπω, ὑπεκκλίνω.

ὑπεκτρέχω, vid. ὑπεκπρὄθέω.

ὑπεκφέρω, v. (clam effero) ἔνθ' Αἴας μἔν ὑπεξέφἔρεν σἄκὄς. Il. θ, 268. Syn. ὑπεξέρὔω, ὑπεξαιρέω, ἐκφέρω, ἐξἄγω, ὑπεξἄγω.

ὑπεκφεύγω, vid. ὑπεκπρὄφεύγω.

ὑπεκχέω, v. (effundo) τὄ δἔ πολλὄν ὑπεξέχὔτ' αὐτἴκἄ δάκρὔ. Apoll. Rhod. 3, 705. Syn. ἐκχέω.

ὑπἔνάντἴὄς, α, ὄν, adj. (adversus) ὑπἔνάντἴοἴ ἀλλήλοισἰν. Hes. Op. 347. Syn. vid. ἐνάντἴὄς.

ὑπἔνερθἔ et ὑπἔνερθἔν, adv. et praep. (infra) ἔδδεισεν δ' ὑπἔνερθἔν ἄναξ. Il. υ, 61. Syn. κἄτωθἔν.

ὑπεξἄγω, v. (subduco) ποῖ μ' ὑπεξἄγεις πὄδἄ; Eur. Hec. 800. Syn. vid. ὑπεκφέρω.

ὑπεξαιρέω, 2. aor. ειλὄν, v. (clam aufero) δύστηνὄς ὄλβον δωμἄτων ὑπεξἔλών. Eur. Hipp. 629. Syn. vid. ὑπεκφέρω.

ὑπεξἄκρίζω, v. (ad cacumina adscendo) μόσχων ὑπεξήκριζὄν. Eur. Bacch. 667. Syn. ἄκρίζω.

ὑπεξἄλεὔὄμαι et ὑπεξἄλὔσκω, v. (devito) σἔ δ' ὑπεξἄλἔασθαἴ ἄνώγει. Il. ο, 180. Vid. Hes. Theog. 615. Syn. ἐξἄλεὔὄμαι, ὑπἄλὔσκω, ὑπὄφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἐκφεύγω, φεύγω.

ὑπεξἄνἄβαίνω, v. (transcendo) ὑπεξἄνἄβὰς πὄδἴ Κάστωρ. Theocr. 22, 197. Syn. ὑπέκδυμἴ.

ὑπεξαντλἔω et ὑπεξἄφὔω, v. (exhaurio) κἄκῶν γἄρ ἄρτἴ κἄμ' ὑπεξαντλῶν φρἔνἴ. Eur. Ion. 927. Vid. Apoll. Rhod. 2, 985. Syn. ἐξαντλἔω, ἀνἄτλημἴ, ἐκκἔνὄω, ὑπὄφέρω.

ὑπεξέρὔω, v. (subtraho) πἄτἔρ' ὑμὄν ὑπεξείρυτὄ φὄνοιὄ.

Apoll. Rh. 2, 1185. Syn. ὑφαιρέω, ὑπεξαιρέω, ἐκκλέπτω, ὑπεκσώζω, ὑπεκφέρω.

ὑπέρ, poet. ὑπείρ, praep. (cum genitiv. super, pro, per, de; cum accusativ. ultra, trans, supra, praeter) κάτ' αἶσάν ὀνείδισάς, οὐδ' ὑπὲρ αἶσάν. Il. γ, 59. Vid. ψ, 227.

ὑπέρα, ας, ἡ, subst. (funis quo antenna regitur) ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ'. Od. ε, 260.

ὑπέραής, έος, ὁ et ἡ, adj. (furiose flans) ὑπέραεϊ ἶσος ἀέλλῃ. Il. λ, 297.

ὑπεραιδέομαι, v. (valde revereor) τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη· Apoll. Rhod. 3, 977.

ὑπεραίρω, v. (excedo) μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας. Aesch. Agam. 759.

ὑπερακοντίζω, v. (ultra jaculor) ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη. Arist. Av. 362. Syn. ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, νικάω, ὑπεραίρω, ὑπερπαίω, ὑπερτείνω, ὑπερβαίνω.

ὑπερακρίζω, v. (supra culmum surgo) ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει. Eur. Suppl. 998. Syn. ἀκρίζω, ὑπεξακρίζω, ὑπερτέλλω.

ὑπεραλγέω, v. (valde doleo) μή τι πάθηθ', ὡς ὑπεραλγέω. Eur. Med. 118. Syn. ὑπεράχθομαι, ὑπεροτένω, ὑπερπαθέω.

ὑπεραλγής, έος, ὁ et ἡ, adj. (valde dolens) ὦ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα. Soph. Electr. 176. Syn. ὑπεραχθής, βαρυαλγής, λυπηρός.

ὑπεράλλομαι et ὑπερπηδάω, v. (transilio) χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. Il. ε, 138. Vid. Theocr. 5, 108. Syn. ὑπερθρώσκω, ὑπερθορέω, ὑπερβαίνω.

ὑπέραλλος, ον, ὁ et ἡ, adj. (supra alios, eximius) ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών. Pind. Nem. 3, 57. Syn. ἐξαίρετος, ἔξοχος, ὑπείροχος, ἐπίσημος, προφερέστερος, ὑπερέχων.

ὑπεραναιδέομαι, v. (impudentia superor) οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι. Arist. Equit. 1203. Syn. ἀναιδεία ὑπερβάλλω.

ὑπεραντέλλω, v. (supra exsurgo) νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα. Apoll. Rh. 1, 776. Syn. vid. ὑπερτέλλω.

ὑπέραντλος, ον, ὁ et ἡ, adj. (oppressus, ac paene submersus. Vid. Lucian. Tom. I. p. 108, 73. et Monk. in l. Eur. c.) χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος οὖσα. Eur. Hipp. 765.

ὑπεράνωρ, Dor. pro ὑπερήνωρ, q. v.

ὑπεραποκρίνομαι, v. (defendo, ut patronus) ὑπεραποκρίνῃ μου σαφῶς, σώσεις ἐμέ. Arist. Thesm. 186. Syn. συνηγορέω, συνδικέω, ὑπερδικέω.

Ὑπεράσιος, ου, ὁ, N. P. (Hyperasius) Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες. Apoll. Rhod. 1, 176.

ὑπέραυχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (jactabundus) ὡς δ' ὑπεραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. Aesch. Sept. c. Theb. 479. Syn. ὑπέρκοπος, ὑπερήφανος, μεγάλαυχής.

ὑπεραχθής, vid. ὑπερβαρής.

ὑπεράχθομαι, v. (valde gravor) ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου. Soph. Electr. 178. Syn. vid. ὑπεραλγέω.

ʽὑπερβαίνω et ὑπερκᾰτᾰβαίνω, v. (transgredior) δόμους ὑπερβαίνουσᾰ. Eur. Med. 383. Vid. Il. ν, 50. Syn. πᾰρᾰβαίνω, ὑπερᾰ́λλŏμαι, ὑπερτέλλω, ὑπĕρέρχŏμαι. ὑπερπαίω, πᾰρᾰμείβŏμαι.

ʽὑπερβάλλω, v. (1. super jacio, 2. supero) δέδοικᾰ, μή ... γλῶσσ᾽ ὑπερβᾰ́λῃ κᾰκοῖς. Eur. Hipp. 928. Syn. ʽὑπĕρᾰκοντίζω, ὑπερ..., ὑπερβαίνω, νικᾰ́ω, ὑπĕραίρω.

ʽὑπερβᾰρής, ὑπερ...θής et ὑπερβριθής, ἐŏς, ὁ et ἡ, adj. (praegravis) τίθηοι δαίμων ...βᾰρὴς ἐμπίτνων. Aesch. Agam. 1146. Vid. Theocr. 11, 37. et Soph. Aj. fl. 951. Syn. ἀχθεινŏς, ἐπαχθής.

ʽὑπερβᾰσία, ας, ἡ, subst. (vagatio ultra limites) ʽὑπερβᾰσίᾰ κᾰτάσχῃ. Soph. Antig. 605. Syn. πᾰραιβᾰσία, ὕβρις, ᾰ̓δικία, κόρŏς, πᾰρᾰνŏμία.

ʽὑπέρβᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (transcendens) τάδ᾽ ἐστί, καὶ τῶνδ᾽ ὑπερβᾰτώτĕρᾰ. Aesch. Agam. 417.

ʽὑπέρβιŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. et N. P. Aesch. Sept. c. Theb. (1. viribus superans, 2. superbus) ἄμμιν ὑπέρβιŏν ἔμβᾰλĕ θάρσŏς. Apoll. Rhod. 1, 820. Syn. vid. ʽὑπερήφᾰνος.

ʽὑπερβŏλᾰ́δην, adv. (ultra modum) γιγνώσκων, μὴ πῖν᾽ οἶνŏν ὑπερβŏλᾰ́δην. Theogn. 484. Syn. λίαν, πĕρισσῶς, ᾰ̓μέτρως.

ʽὑπερβŏλή, ῆς, ἡ, subst. (quod exsuperat) ὅστις κᾰθ᾽ ὑπερβŏλὰν τοξεύσας. Soph. Oed. R. 1196.

ʽὙπέρβŏλŏς, ου, ὁ, N. P. (Hyperbolus) ἐποίησĕν εἰς ʽὙπέρβŏλŏν. Arist. Nub. 557.

ʽὙπερβŏρĕŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (Hyperboreus) ἠμὸς ʽὙπερβŏρέων ἱερὸν γένŏς. Apoll. Rhod. 4, 614. Phr. de Hyperboreis vid. Pind. Pyth. 10, 57—69. et Spanhem. ad Callim. H. Del. 281.

ʽὑπερβριθής, vid. ʽὑπερβᾰρής.

ʽὑπεργᾰ́ζŏμαι, v. (clam facio) πόλλ᾽ ὑπείργασται φίλᾰ. Eur. Med. 867. Syn. κᾰτεργᾰ́ζŏμαι.

ʽὑπεργήρως, ω, et ὑπέργηρŏς, ὄν, adj. (admodum senex) τŏ θ᾽ ὑπεργήρων, φυλλᾰ́δŏς ἤδη. Aesch. Agam. 78.

ʽὑπερδĕής, ἐĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (major timore, intrepidus) καὶ ὑπερδĕᾰ (i. e. ὑπερδĕέᾰ) δῆμŏν ἔχοντᾰς. Il. ρ, 330.

ʽὑπερδείδω, v. (timeo valde vel pro) τις τέκνων ὑπερδĕδοικĕ. Aesch. Sept. c. Theb. 279. Syn. πĕριδείδω, ὑπερφŏβĕŏμαι, ὑπερδειμαίνω.

ʽὑπερδίδωμι, f. δώσω, v. (do pro) πόλĕως θᾰνοῦσᾰ τῆσδ᾽ ὑπερδŏθήσĕται. Eur. fr. Erechth. 1, 40.

ʽὑπερδικĕω, v. (patrocinor) πῶς γὰρ τŏ φεύγειν τοῦδ᾽ ὑπερδικεῖς ὅρα. Aesch. Eum. 655. Syn. ὑπĕρᾰπŏκρίνŏμαι.

ʽὑπέρδικŏς, ον, ὁ et ἡ, adj. (admodum justus) τὰ σκληρᾰ́ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει. Soph. Aj. fl. 1119. Syn. πάνδικŏς, ἔκδικŏς.

ʽὑπερδίκως, adv. (justissime) τάδ᾽ ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν. Aesch. Agam. 1367. Syn. ἐνδίκως, δικαιŏτᾰ́τᾰ.

ʽὙπĕρειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Hyperia) ἐν εὐρυχόρῳ ʽὙπĕρείῃ. Od. ζ, 4.

ὑπἔρείπω, v. (subverto, succido) *αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπἔ φαίδἴμᾰ γυῖᾰ*. Il. ψ, 691. Syn. *κᾰτᾰφἔρὄμαι, κᾰτᾰπίπτω*.

ὑπἔρεξηκοντἔτης, ἔὂς, adj. (ultra sexaginta annos natus) *ἀλλ' οὐχῖ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντἔτεῖς*. Arist. Eccl. 974.

ὑπἔρἔπαινἔω, v. (valde laudo) *ὅ μὲν λᾰβὼν ἀργὔρἴὂν ὑπἔρἔπήνἔσἔν*. Arist. Eccl. 186.

ὑπἔρέρχὄμαι, v. (supero) *ὑπἔρελθόν... ιεροῖς*. Pind. Olymp. 13, 20.

ὑπἔρεχθαίρω, v. (vehementi odio habeo) *ὑπἔρεχθαίρει· καί σφας ἔσἴδών*. Soph. Antig. 128. Syn. *ὑπἔράχθὄμαι, ὑπεραλγἔω*.

ὑπἔρἔχω, v. (1. teneo super, 2. supero, 3. sustineo) *ὄμμ' ὑπερσχὂν ἰτὖὂς*. Eur. Phoen. 1399. Syn. *ὑπερφἔρω, ἀνἔχω, ὑπἔραίρω, δἴᾰφἔρω, νικᾰω, ὑπἔράγω, ὑπερβάλλω, πἔρἴἔχω, ὑπερβαίνω*.

ὑπερζἔω, v. (vehementer ferveo) *ὑπερζἔονθ' ὑφελκτἔὂν*. Arist. Equit. 920. Syn. *ἀνᾰζἔω, ἐκκυμαίνω*.

ὑπἔρηνὂρἔα, ας, ἡ, subst. (ferocia, virilitas) *ὅς μ' ὑπἔρηνὂρἔῃ θὖἔων ἀἔραστὂν ἔθηκἔ*. Apoll. Rhod. 3, 65.

ὑπἔρηνὂρἔω, v. (ferocio, superbio) *Τρώων ὑπἔρηνὂρἔόντων*. Il. δ, 176. Syn. *ὑπἔρηφᾰνἔω, ὑπερφρὂνἔω*.

ὑπἔρήνωρ, ὂρὂς, adj. et N. P. Il. ρ, 24. (ferox, superbus) *ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπἔρήνὂρἴ*. Apoll. Rhod. 4, 212. Syn. *ἀγήνωρ, ὑπἔρήφᾰνὂς, ἄλκἴμὂς, εὔψυχὂς*.

Ὑπἔρησία, ας, ἡ, N. P. (Hyperesia, urbs Argolidis) *ὅς ῥ' Ὑπἔρησίηνδ' ἀπἔνάσσᾰτὂ*. Od. ο, 254.

ὑπἔρηφᾰνἔω, v. (superbio) *ταῦθ' ὑπἔρηφᾰνἔοντἔς Ἐπειοὶ χαλκὂχἴτωνἔς*. Il. λ, 693. Syn. *ὑπἔρηνὂρἔω, ὑπερφρὂνἔω, κᾰτᾰφρὂνἔω, μἔγα φρὂνἔω, ἀλᾰζὂνεὖὂμαι, ἀγάλλὂμαι*.

ὑπἔρήφᾰνὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (superbus) *ὑπερή-φᾰνον θεοῖς τοῖς πᾰρὸς ἐν-δείκνυσἴν*. Aesch. P. V. 411. Syn. *ὑπέρβἴὂς, ὑπἔρήνωρ, ἀγἔρωχὂς, ὑπἔραυχὂς, ὑπερφἴᾰλὂς, ἀγαυὂς, ὑπέρφρων, ὑπέρθυμὂς, ὑπἔρὂπλὂς*.

ὑπερθἔ et ὑπερθἔν, adv. et praep. (supra) *μόχθων οὐκ ἄλλὂς ὑπερθἔν*. Eur. Med. 650. Syn. *ἐξὖπερθἔν, ἄνω, ἄνωθἔν*.

ὑπερθἔω, v. (praetercurro) *τὖχῃ θ' ὑπερθεῖ*. Eur. Andr. 194. Syn. vid. *ὑπερτρἔχω*.

ὑπερθνήσκω, v. (morior pro aliquo) *μητρὸς λἔχἔων ὃς ὑπερθνήσκεις*. Eur. Androm. 498.

ὑπερθὂρἔω et ὑπὂθρώσκω, v. (super exsilio) *οὔτ' ἄρ' ὑπερθὂρἔειν σχἔδὂν*. Il. μ, 53. Vid. Eur. Hec. 811. Syn. *ὑπἔράλλὂμαι, ὑπερτέλλω*.

ὑπέρθυμὂς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde animosus) *υἷας ὑπερθύμους*. Il. μ, 128. Syn. *μἔγᾰλόψυχὂς, γενναῖὂς, πρὂθυμὂς, ὑπἔρήφᾰνὂς, εὖθυμὂς, θυμώδης*.

ὑπερθύμως, adj. (animose, iracunde) *οὐδ' ὑπερθύμως ἄγαν*. Aesch. Eum. 827. Syn. *πἔρἴθύμως, εὐτόλμως*.

ὑπερθὖρἴὂν, ου, τὸ, subst. (limen superius superliminare) *ἀργὖρἔον δ' ἔφ' ὑπερθὖρἴον*. Od. η, 90.

ὑπἔρἴημἴ, v. (ulterius mitto) *οὐδ' ὑπἔρήσει*. Od. θ, 199.

ὑπἔρικταίνὄμαι, v. (subsulto prae laetitia) πόδες δ' ὑπἔρικταίνοντὸ. Od. ψ, 3.

Ὑπἔριὄνιδης, ου, ὁ, patronym. (Hyperione natus, Epith. Solis) Κίρκη δ' Ἠἔλίου θὕγἄτηρ Ὑπἔριὄνιδαὸ. Hes. Theog. 1011.

ὑπἔριπτἄμαι, ὑπερπωτἄὸμαι et ὑπερπἔτὸμαι, v. (supervolo) ὦμὸν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτἄτὸ. Od. χ, 280. Vid. Theocr. 15, 120.

ὑπἔρίστἄμαι et ὑπερστἄτἔω, v. (tueor) ἄς φίλὸς οὔτίς ἀνὴρ ὑπἔρίστἄταῖ. Soph. Electr. 188. Vid. Aesch. Suppl. 347. Syn. πρὸίστἄμαι, βοηθέω, ἀμύνω, ἔπαρκέω.

ὑπἔρίστωρ, ὄρὸς, adj. (supra modum sciens) κἀγὼ τοὔδ' ἴστωρ, ὑπἔρίστωρ. Soph. Electr. 850. Syn. ὑπέρσὸφὸς.

ὑπἔρίσχω, v. (porrigo) ὅς ξείνοις ἱκἔτῃσί τἔ χεῖρ' ὑπἔρίσχει. Apoll. Rhod. 3, 985.

Ὑπἔρίων, ὄνὸς, ὁ, N. P. (1. Hyperion, pater Solis, 2. Sol et ipse) γείνἄθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπἔρίὄνὸς ἐν φἴλὸτητῖ. Hes. Theog. 374.

ὑπερκάμνω, v. (valde, vel pro aliquo laboro) μὄνος οὔ πὄλἔως τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μὄνὸς. Eur. Bacch. 951. Syn. πρὸκάμνω, ὑπερπὸνέω, ὑπεργάζὸμαι.

ὑπερκἄτἄβαίνω, vid. ὑπερβαίνω.

ὑπέρκὸπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nimis jactabundus) τοῖαυτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκὸποις σάγαις. Aesch. Sept. c. Theb. 387. Syn. vid. ὑπἔραυχὸς et ἀλάζων.

ὑπερκὸπως, v. (supra modum) οἱ δ' ὑπερκὸπως. Aesch. Choeph. 130. Syn. ὑπἔρηφἄνως, ὑπερμἔτρως.

ὑπερκὸρἔω, v. (exsaturo) οὔτἔ γἄρ ἄν πλούτου θυμὸν ὑπερκὸρἔσαις. Theogn. 1154.

ὑπερκρἔμάννυμῖ, f. ἄσω, et ὑπερκρἔμἄμαι, v. (suspendeo) τάν οἱ πάτὴρ ὑπερκρἔμἄ-σἔ. Pind. Ol. 1, 89. Vid. Theogn. 1016. Syn. ἀνἄκρἔμἄω.

ὑπερκτἄὸμαι, v. (abunde possideo) πὄλὔ γάρ τῖ κἄκων ὑπἔρεκτήσω. Soph. Electr. 217. Syn. προσκτἄὸμαι.

ὑπερκύδας, αντὸς, adj. (summa gloria insignis) ὥς κεν Τρῶἔς ὑπερκύδαντἄς Ἀχαιούς. Il. δ, 66. Syn. ὑπέρλαμπρὸς.

ὑπέρλαμπρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde splendidus) ὑπερ-λάμπροις ἀκτῖσιν κἄτἔχει. Arist. Nub. 572. Syn. πὄλὔφεγγής, πρὸφἄνής.

ὑπερμαίνὸμαι, v. (supra modum insanio) ὑπἔρἔμἄνησαν, κἀνὸμῖσαν σὸφώτἄτὸν. Arist. Ran. 776. Syn. ἐκμαίνὸμαι.

ὑπερμἄχἔω, v. (pro aliquo pugno) τοὔδ' ὑπερμἄχεῖς ἐμοί; Soph. Aj. fl. 1346. Syn. πρὸμἄχίζω, βοηθἔω, ὑπἔρίστἄμαι.

ὑπέρμἔγἄς, μἔγάλη, μἔγἄ, adj. (praemagnus) ὦ νῦν μἔν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμἔγἄς. Arist. Equit. 158. Syn. πἔλώριὸς, μἔγιστὸς, ἄσπἔτὸς.

ὑπερμἔνἔω, v. (viribus praepolleo) ἄνδρἔς ὑπερμἔνἔοντἔς ἔπινὸν. Od. τ, 62. Syn. ὑπἔρἔχω, ὑπἔρισχὔω, ἔπικρἄτἔω.

ὑπερμἔνὴς, ἔὸς, ὁ et ἡ, adj. (viribus praepollens) καὶ ὑπερμἔνἔων ἔπικούρων. Il. ρ, 362. Syn. ὑπείρὸχὸς, μἔγἄλοσθἔνής.

'ὑπερμἔτρως, adv. (supra modum) γίγνωσκἔ τἀνθρώπειἄ, μηδ' ὑπερμἔτρως. Eur. fr. In. 21. Syn. 'ἄμἔτρως, ὑπερβὸλἄδην, ἄκρἄτῶς.

'ὑπερμήκης, ἔὅς, ὁ et ἡ, adj. (praelongus) καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρὅμους. Aesch. P. V. 611. Syn. μἄκρὅτἄτὅς.

'Υπερμνήστρα, ας, ἡ, N. P. (Hypermnestra, una e quinquaginta filiabus Danai) οἱ δ' Ὑπερμνήστρα πἄρἔπλάγχθη. Pind. Nem. 10, 10. Phr. μὅνόψηφὅν ἐν κὅλἔῳ κἄτασχοῦσἄ ξἴφὅς.

'ὑπέρμὅρὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (praeter fatum) ἔνθἄ καὶ 'Αργείοισιν ὑπέρμὅρἄ. Il. π, 155.

'ὑπερνὅἔω, v. (insuper cogito) φρὅνῶ. b. τί δῆθ' ὑπερνὅεῖς; Soph. Oed. C. 1741. Syn. 'ἐπινὅἔω.

'ὑπἔρὅπληἔστἄτὅς, vid. ὑπἔρὅπλὅς.

'ὑπἔρὅπλία, ας, ἡ, subst. (superbia) ᾗς ὑπἔροπλίῃσἴ. Il. α, 205. Syn. 'ὑπἔρηνὅρέα, ἀλαζὅνεία.

ὑπἔρὅπλίζὅμαι, v. (vi et armis supero) οὐκ ἄν τίς μἴν ἀνὴρ ὑπἔροπλίσσαιτὅ. Od. ρ, 268. Syn. νικἄω.

ὑπἔρὅπλὅς, ον, ὁ et ἡ, superl. ὅτἄτὅς et ηέστἄτὅς, adj. (superbus, insolens) 'ἀγἄθός πἔρ ἐὼν ὑπἔροπλὅν ἔειπἔν. Il. ο, 185. Vid. Apoll. Rhod. 2, 4. Syn. vid. ὑπἔρήφἄνὅς.

'ὑπἔρόπτης et ὑπἔροπτὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (contemtuosus, insolens) πρὸς πάντἄ πἄλίγκὅτὅς, ἠδ' ὑπἔρόπτης. Theocr. 22, 58. Vid. Soph. Oed. R. 883. Syn. 'ὑπἔρήφἄνὅς, ὑβριστής.

'ὑπἔρορρωδἔω, v. (timeo valde vel pro aliquo) "ὅθ' ἡ τἔκοῦσἄ, χυπἔρορρωδοῦσ' ἐμοῦ. Eur. Suppl. 354. Syn. vid. 'ὑπερδείδω.

"ὑπἔρὅς, ον, ὁ, subst. (pistillum) "ὕπἔρον δὲ τρἴπηχῦν. Hes. Op. 421.

'ὑπἔρὅχὅς, vid. 'ὑπείρὅχὅς.

'ὑπερπἄθἔω, v. (valde commoveor) 'ὑπερπἄθήσασ'. Eur. Phoen. 1470. Syn. vid. 'ὑπἔραλγἔω.

'ὑπερπαίω, v. (supergredior) πὅλὔ δ' ὑπερπἔπαικἔν αὖ. Arist. Eccl. 1110. Syn. vid. 'ὑπερβαίνω.

'ὑπερπἔλὅμαι, v. (emineo) ἄλλων ὑπἔρέπλἔτὅ εἰν ἁλἴ νήσων. Apoll. Rhod. 4, 1637. Syn. vid. 'ὑπἔρἔχω.

'ὑπερπηδἄω, vid. 'ὑπἔράλλὅμαι.

'ὑπέρπἴκρὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (valde amarus) τὸν πἴκρῶς ὑπέρπἴκρὅν. Aesch. P. V. 980.

'ὑπερπλήθω, v. (nimis repleo) ὕβρἴς, ἣν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν. Soph. Oed. R. 874.

'ὑπερπλουτἔω, v. (divitiis abundo) οὕτῶς ὑπερπλουτεῖν. Arist. Plut. 354. Syn. ζἄπλουτἔω, εὐπὅρἔω.

'ὑπέρπλουτὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (praedives) τῆς ὑπερπλούτου χλἴδῆς. Aesch. P. V. 475. Syn. πὅλυκτἔἄνὅς, πὅλὔολβὅς, πὅλὔχρυσὅς, ζἄπλουτὅς.

'ὑπερπὅνἔω, v. (nimio labore me exerceo) 'ἔπεὶ κἄλόν μοι τοὐδ' ὑπερπὅνουμἔνῳ. Soph. Aj. fl. 1310. Syn. 'ὑπερκάμνω, ὑπεργάζὅμαι.

'ὑπερποντἴὅς, ον, ὁ et ἡ, adj. (transmarinus) φοιτᾷς δ' ὑπερπόντἴὅς, ἔν τ'. Soph. Antig. 785.

ὑπερπυππάζω, v. (demulceo poppysmate) ὑπερεπύππαζόν τε με. Arist. Equit. 677.

ὑπερπυρρίαω, v. (supra modum rufus sum) ὅδι δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ μου. Arist. Ran. 311.

ὑπέρσοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (valde sapiens) τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέρσοφον. Arist. Acharn. 970. Syn. ὑπερίστωρ.

ὑπερστατέω, vid. ὑπερίσταμαι.

ὑπερστένω, v. (valde vel pro aliquo gemo) σῶν ὑπερστένω πόνων. Aesch. P. V. 66. Syn. vid. ὑπεραλγέω.

ὑπέρτατος, vid. ὑπέρτερος.

ὑπερτείνω, v. (supra extendo) γοργῶφ' ὑπερτείνουσα σου κάρα κύκλον. Eur. Electr. 1255. Syn. ἐκτείνω, ὑπερβαίνω.

ὑπερτελέω, v. (supero) μήτ' οὖν νέαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι. Aesch. Agam. 350. Syn. vid. ὑπερβαίνω.

ὑπερτελής, έος, ὁ et ἡ, adj. (qui superat) νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ. Soph. Trach. 36.

ὑπερτέλλω, v. (exorior) κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον. Eur. Or. 6. Syn. ἀνατέλλω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω.

ὑπερτερία, ας, ἡ, subst. (contabulatio currûs) εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν. Od. ζ, 70.

ὑπέρτερος, superl. ὑπέρτατος et ὑπερώτατος, η, ον, adj. (1. superior, 2. summus) εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα. Eur. Electr. 584. Syn. καθυπέρτερος, κρείσσων, ἀνώτερος, κράτιστος, ἀνώτατος.

ὑπερτίθημι, v. (super pono) πάντι μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν. Pind. Pyth. 5, 33. Syn. ὑπεραίρω, προτίθημι, προκρίνω.

ὑπερτιμάω, v. (supra alios honore adficio) πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην. Soph. Antig. 284. Syn. μέγα τιμάω, προτιμάω.

ὑπέρτολμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (audacissimus) ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-δρὸς. Aesch. Choeph. 585. Syn. πάρατολμος.

ὑπέρτονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (ultra modum tentus) βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. Arist. Nub. 1154.

ὑπερτοξεύσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sagitta superari potest) μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. Aesch. Suppl. 482. Syn. ὑπέρβλητος.

ὑπερτρέχω, 2. aor. ἔδραμον, v. (supercurro) μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα. Eur. Helen. 1523. Syn. ὑπερθέω, ὑπερπηδάω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.

ὑπερυθριάζω, f. άσω, v. (erubesco) ὑπηρυθρίασε, χὴ Πάνακει ἀπεστράφη. Arist. Plut. 702. Syn. ἐρυθριάω.

ὑπέρφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. (eminenter celebratus) ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ. Pind. Ol. 9, 98. Syn. πολύφατος, εὐκλεής.

ὑπερφέρω, v. (praesto) κάλλει δ' ὑπερφέρουσαν. Eur. Hec. 268. Syn. vid. ὑπερβάλλω et ὑπερέχω.

ὑπέρφευ, adv. (supra modum) φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας. Eur. Herc. f. 1312.

ὑπερφίαλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (foedifragus, insolens) μάλα

δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. Od. ζ, 274. Syn. ἄσπονδος, ἄθεος, ἄδικος, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης.

ὑπερφιάλως, adv. (immodice) μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ. Il. ν, 293.

ὑπερφιλέω, v. (supra modum amo) ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ. Arist. Plut. 1072.

ὑπερφοβέομαι, v. (nimium timeo) μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. Aesch. Sept. c. Theb. 224. Syn. vid. ὑπερδείδω.

ὑπερφρονέω, v. (1. insolesco, 2. contemno) ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα. Aesch. Pers. 830. Syn. καταφρονέω, ἀτιμάζω, ὑπερηφανέω.

ὑπέρφρων, ονος, adj. (1. superbus, 2. magnanimus) ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Soph. Aj. fl. 1236. Syn. ὑπερήφανος, ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ, μεγαλόφρων, μέγα φρονῶν, ὑπέρβιος.

ὑπερφυὴς, έος, ὁ et ἡ, adj. (naturae modum excedens) ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος. Arist. Plut. 750. Syn. ὑπείροχος, ὑπερκύδας, ἀγαστός.

ὑπερφυῶς, adv. (mirum in modum) οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς. Arist. Eccl. 386. Syn. ὑπέρφευ, ὑπερμέτρως, ἐκπάγλως.

ὑπερχαίρω, v. (summopere laetor) δώροις ὑπερχαίρουσα. Eur. Med. 1162.

ὑπερχλιδάω, v. (insolentia vel deliciis modum supero) κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς. Soph. Trach. 281. Syn. ἁβρύνομαι, ὑπερφρονέω, ὑπερτρυφάω.

ὑπερχολάω, v. (vehementer irascor) ὑπερχολῶ γάρ. Arist. Lys. 693. Syn. ὑπεράχθομαι, ὑπεροργίζομαι.

ὑπέρχομαι, v. (1. subeo, 2. circumvenio, 3. obsequiose colo) οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς. Eur. Hipp. 1092. Syn. ὕπειμι, εἰσέρχομαι, ὑποτρέχω, ἀπατάω, κολακεύω.

ὑπερῴα, ας, ἡ, subst. (palatum) ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Il. χ, 495.

ὑπερωέω, vid. ὑποχωρέω.

ὑπερώϊον, contr. ὑπερῷον, ου, τὸ, subst. (coenaculum) ὑπερώϊα σιγαλόεντα. Od. π, 449. Vid. Il. π, 184.

ὑπερώτατος, vid. ὑπέρτερος.

ὑπεύδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tranquillus) κἄκειθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Apoll. Rhod. 4, 1731. Syn. vid. εὔδιος.

ὑπεύθυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (rationi reddendae obnoxius) παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα. Arist. Vesp. 102. Syn. ὑπόδικος.

ὑπευνάω, v. (congredior) γείναθ' ὑπευνηθεῖσ' Ὑπερίονι. Hes. Theog. 374. Syn. vid. εὐνάζω.

ὑπέχω, 2. aor. ὑπέσχον, v. (subeo, submitto) δίκην ὑποσχὲς αἵματος μητροκτόνου. Eur. Or. 1666. Syn. ὑποτίθημι, ἀνέχω, ἀνάτλημι, ὑφίσταμαι, δίδωμι.

ὑπηέριος, α, ον, adj. (subobscurus) κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν. Apoll. Rhod. 4, 1577.

ὑπήκοος et **ὑπάκουος**, ου, ὁ et ἡ, adj. (moriger) ὑπή-

κόον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω. Eur. Heracl. 288. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1381. Syn. κατήκοος, πειθήνιος, ὑπουργός.

ὑπημύω, perf. ἡμυκα, v. (sum demisso capite) πάντα δ' ὑπεμνήμυκε. Il. χ, 491. Vid. Schneid. Lex. Syn. ἐπικλίνω, κατακυλλόομαι.

ὑπηνέμιος, α, ον, adj. (1. ventosus, 2. inanis) ὑπηνέμιοι φορέονται. Theocr. 5, 115. Syn. ἠνεμόεις.

ὑπήνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (vento non expositus) καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι. Soph. Antig. 411.

ὑπήνη, ης, ἡ, subst. (barba) ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν. Theocr. 20, 21. Syn. γένειον, πώγων. Epith. φρίσσουσα, λάσια, σιαγὼν, λάχνη.

ὑπηνήτης, ου, ὁ, adj. (barbatus) πρῶτον ὑπηνήτῃ. Od. κ, 279.

ὑπηοῖος et ὑπηῷος, α, ον, adj. (matutinus) στιβὴ ὑπηοίη. Od. ρ, 25. Vid. Apoll. Rh. 4, 841. Syn. vid. ἑώθινος.

ὑπηρεσία, ας, ἡ, et ὑπηρέτημα, ατος, τὸ, subst. (ministerium) χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν. Arist. Vesp. 600. Vid. Soph. Electr. 1358. Syn. ὑπουργία, θεράπεια.

ὑπηρετέω et ὑπουργέω, v. (ministro) ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν. Soph. Philoct. 16. Vid. 144. Syn. θεραπεύω, διακονέω, διοικέω, βοηθέω, δουλεύω.

ὑπηρέτης, ου, ὁ, et ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, subst. (minister) παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρέτῃ φίλῳ. Eur. Herc. f. 1391. Vid. Iph. A. 322. Syn. ὑπουργός, διάκονος, ἐπίτροπος, ἀκόλουθος, δοῦλος.

ὑπηχέω, v. (subter sono) ἔρρηξε δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα. Eur. Suppl. 720. Syn. ὑποβρέμω.

ὑπίλλω, v. (claudo) vid. λεοντόπους. Syn. κλείω, συγκλείω, συστέλλω, καθείργω.

ὑπισχνέομαι et ὑπίσχομαι, v. (polliceor) μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ. Eur. fr. Hipp. 1. Vid. Il. ψ, 209. Syn. ὑφίσταμαι, ὑποδέχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυάω.

ὑπνοδότης, ου, ὁ, et ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, adj. (somnifer) ὑπνοδόταν νόμον. Aesch. P. V. 593. Vid. Eur. Or. 175.

ὕπνος, ου, ὁ, subst. (somnus) ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον. Eur. Or. 205. Epith. ἀπείρων, ἀπήμων, γλυκύς, ἤδυμος, ἡδύς, λιαρός, νήγρετος, πάννυχος, ὕστατος, χάλκεος, ἀμβρόσιος, γλυκερός, λυσιμελὴς, μελιτώδης, μελίφρων, πανδαμάτωρ, σχέτλιος, πολύς, μαλακός, νηλὴς, θαλερός, βαθύς, λοίγιος, πρᾶος. Phr. ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων — ὕπνου κωμα καταγρόμενον. Vid. Soph. Philoct. 827—833.

ὑπνόω, ὑπνώω et ὑπνώσσω, v. (1. dormio, 2. somnum adfero) γυναῖκας ἐσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας. Arist. Lys. 143. Vid. Od. ε, 48. et Eur. Or. 173. Syn. ἀφυπνόω, καθεύδω, εὕδω, κοιμάομαι.

ὑπνώδης, εος, adj. (somniculosus) βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑ-πνώδεα. Eur. Herc. f. 1042. Syn. ὑπνηλός, νυσταλέος.

ὑπνώσσω, vid. ὑπνόω.

ὑπό et poet. ὑπαί, praep. (cum genitiv. a, prae, sub, propter; cum dativ. sub, per, a; cum accusativ. sub, ad) νερτέραν ὑπὸ χθόνα. Eur. Alcest. 47. Vid. Il. γ, 217.

ὑπŏβάλλω et Aeol. ὑββάλλω, v. (1. suppono, 2. suggero) ὑπŏβᾰλε πλεύραις πλευρᾰ. Eur. Or. 217. Vid. Il. τ, 8. Syn. ὑπŏτίθημῐ, ὑπŏπέμπω, ὑφίημῐ, πείθω, δῐᾰλέγŏμαι.

ὑπŏβλέπω, v. (1. subadspicio, 2. suspicor, 3. contemno) ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. Arist. Thesm. 396. Syn. ὑφοράω, ὑποπτεύω, ὑπŏνŏέω, πᾰρᾰβλέπω.

ὑπŏβλήδην, adv. (interpellando sermonem alterius) τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετŏ. Il. α, 292.

ὑπŏβλητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (subdititius, subdolus) οὐδεὶς ἐρεῖ πŏθ', ὡς ὑπόβλητον λŏγŏν. Soph. Aj. fl. 481. Syn. πεπλασμένŏς, ψευδής.

ὑπŏβρέμω, v. (fremo sub) ἄϊδŏς ὑποβρέμει μῠχος γᾶς. Aesch. P. V. 442. Syn. ὑπηχέω.

ὑπŏβρῠχᾰ, adv. (sub aqua) τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρῠχᾰ θῆκε πŏλὺν χρŏνŏν. Od. ε, 319.

ὑπŏβρῠχῐŏς, α, ŏν, adj. (1. demersus, 2. fremens) ἦκεν ὑποβρῠχίην. Apoll. Rh. 4, 1757. Syn. 2. βρῠχῐŏς, μυκώμενŏς.

ὑπŏγάστρῐŏν, ου, τὸ, subst. (abdomen) ὑπŏγάστριον φᾰγωμεν Ἡλῐαστῐκοῦ. Arist. Vesp. 195.

ὑπŏγλαύσσω, et Ion. imp. ὑπŏγλαύσσεσκŏν, v. (splendorem emitto) δεινŏν ὑπογλαύσσοντᾰ. Call. 3, 54. Vid. Mosch. 2, 86. Syn. ὑπŏλάμπω, ὑποστίλβω.

ὑπŏγλῠκαίνω, v. (subdulce reddo) ὑπογλῠκαίνων ῥημᾰτίοις μαγειρῐκοῖς. Arist. Equit. 216.

ὑπŏγνάμπτω, vid. ὑπŏκάμπω.

ὑπŏγρᾰφεὺς, έως, ὁ, subst. (amanuensis) ὅπως γένωμαί σοι Φᾰνŏς ὑπŏγρᾰφεὺς δῐκῶν. Arist. Equit. 1256. Syn. ὑπŏγραμμᾰτῐκŏς.

ὑπŏγρᾰφὴ, ῆς, ἡ, subst. (imago quae imprimendo efficitur. Blomf. Gloss.) πτέρναι, τενόντων θ' ὑπŏγρᾰφαὶ, μετρούμεναι. Aesch. Choeph. 203.

ὑπŏγρᾰφω, f. ψω, v. (intento crimen) εἶπ', εἴ τῐ καινŏν ὑπŏγρᾰφει τῷ 'μῷ βίῳ. Eur. Herc. f. 1009.

ὑπŏδάμνᾰμαι et ὑπŏδμᾰω, v. (subjugo) εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑπŏδάμνᾰσαι. Od. π, 95. Vid. Hom. Hymn. 16, 4. Syn. δᾰμᾰω, χειρŏω, ἀποκτείνω, κᾰτᾰδουλŏω.

ὑπŏδείδω, v. (metuo, vereor) ἄνακτŏς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Il. ω, 265. Syn. ὑποπτήσσω, δείδω, δειδίσσŏμαι, εὐλᾰβέŏμαι, ὑπŏτρέω, ὑπŏτρŏμέω, ὑπŏδειλῐάω.

ὑπŏδείκνυμῐ, f. δείξω, v. (ostendo) λᾰμῠροὺς δὲ χᾰνὼν ὑπέδειξεν ŏδοντᾰς. Theocr. 25, 234. Syn. δείκνυμῐ, ἀνᾰδείκνυμῐ, ὑπŏτίθεμαι.

ὑπŏδεξίη, ης, ἡ, subst. (copia ad excipiendos hospites) πᾶσᾰ τοί ἐσθ' ὑπŏδεξίη, πŏλέεσσι δ' ἀνάσσεις. Il. ι, 73. Syn. ὑπŏδŏχή, ὑπŏδεξῐς.

ὑπŏδέŏμαι, v. (subligo) ὑπŏδεῖσθε δ' ὡς τᾰχιστᾰ τὰς Λᾰκωνῐκάς. Arist. Eccl. 269.

ὑπŏδέχŏμαι, v. (1. excipio, 2. suscipio) τὸν ξεῖνŏν ἐγὼν ὑπŏδέξŏμαι οἴκῳ. Il. σ, 59. Syn. ἀνᾰδέχŏμαι, ξενίζω, ὑπισχνέŏμαι, ἀνᾰλαμβᾰνŏμαι.

ὑπὄδηλὄω, v. (occulte declaro) σημεῖὄν ὑπἔδήλωσἔ Περσεὺς ἐκδρᾶμών. Arist. Thesm. 1020. Syn. ὑπὄδείκνυμῐ, ὑπὄφαίνω, ἄπὄδείκνυμῐ, δηλὄω.

ὑπὄδημᾶ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (calceamentum) ὑπὄδημᾶτων δεῖ. Arist. Thesm. 262. Syn. εὔμαρῐς, πἔδιλὄν, ἀρβὔλη.

ὑπὄδῐκὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (reus) ὑπὄδῐκος θἔλει γἔνέσθαι χἔρῶν. Aesch. Eum. 260. Syn. ὑπεύθυνὄς, ὑπαίτῐὄς, ἔνὄχὄς.

ὑπὄδινἔω, v. (verso) ἡ δ' ὑπὄδινηθεῖσᾶ. Call. 4, 79. Syn. ὑπὄσείω, ὑποστρἔφω.

ὑπὄδμὼς, ωὄς, et ὑπὄδρηστὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (subservus) Πὄσειδάωνὄς ὑποδμώς. Od. δ, 386. Vid. ο, 329. Syn. δμὼς, δοῦλὄς, ὑπὄχείρῐὄς.

ὑπὄδὄσῐς, ἔως, ἡ, subst. (successio) λῆξῐν ὑπὄδὄσιν τἔ μόχθων. Aesch. Eum. 508. Syn. δῐᾰδὄχή.

ὑπὄδὄχὴ, ῆς, ἡ, subst. (1. exceptio, 2. convivium) ἔμῶν φῐλαισῐν ὑπὄδὄχαῖς δὄμων. Eur. Iph. A. 1229. Syn. ἄπὄδὄχὴ, ὑπὄδεξῐα.

ὑπὄδρᾶ, adv. (torve) τὸν δ' ἄρ' ὑποδρᾶ ἰδών. Il. β, 245. Syn. δεινῶς, ταυρηδὄν.

ὑπὄδρᾶω et ὑπὄδρήσσω, v. (famulor) οἵ σφῐν ὑποδρώωσῐν. Od. ο, 332. Vid. Apoll. Rhod. 3, 274. Syn. ὑπηρἔτἔω, ὑπουργἔω, δουλεύω, θητεύω.

ὑπὄδρηστὴρ, vid. ὑπὄδμώς.

ὑπὄδρὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (currens sub) ἴχνους ὑπὄδρὄμιον, κῶλὄν ἐκτὄς ἀσπῐδὄς. Eur. Phoen. 1406.

ὑπὄδρὄσὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (subroscidus) λειμῶνές τἔ φἔρουσῐν ὑπόδρὄσοῖ. Theocr. 25, 16. Syn. δρὄσὄεις, δρὄσἔρὄς, δρὄσῐμὄς.

ὑπὄδυμῐ et ὑπὄδὔὄμαι, v. (1. subeo, 2. induo sub) τὸν μἔν ἔπειθ' ὑπὄδύντἔ δύω. Il. θ, 332. Vid. Aesch. Eum. 845. Syn. εἰσδύνω, ὑπἔρχὄμαι, ὑπὄβαίνω, ὑπεκδὔὄμαι.

ὑπὄείκω, v. (cedo) τόφρ' ὑπὄεικἔ μᾶχης. Il. λ, 240. Syn. εἴκω, ἄπὄχωρἔω, ὑπὄχωρἔω, ὑπἔρωἔω.

ὑπὄεργὄς, ου, ὁ et ἡ, subst. (subminister) Ἄργος τἔ θἔᾶς ὑπὄεργὄς Ἀθήνης. Apoll. Rhod. 1, 226. Syn. vid. ὑπηρἔτης.

ὑποζεύγνυμῐ, f. ζεύξω, v. (jugo submitto) οὐρῆᾶς ὑποζεύξασθαῐ ἀπήνῃ. Apoll. Rhod. 3, 840. Syn. ὑπὄβάλλω, ὑπὄτάσσω, δᾰμάω.

ὑποζὔγῐὄν, ου, τὸ, subst. (jumentum) πρὶν πειραθείης ὥσπἔρ ὑποζὔγῐον. Theogn. 126. Syn. κτῆνὄς.

ὑπὄθἔω, vid. ὑπὄτρἔχω.

ὑπὄθημὄσὔνη, ης, ἡ, subst. (consilium) εὖ εἰδῆ σὄφῐης ὑπὄθημὄσὔνῃσῐν Ἀθήνης. Il. ο, 412. Syn. ἔφημὄσὔνη, ἐντὄλὴ, ὑπὄμνησῐς.

ὑπὄθυμῐᾶς, ᾶδὄς, ἡ, subst. (sertum appensum collo) πλεκτὰς δ' ὑπὄθυμῐᾶδᾶς. Anacr. 90.

ὑπὄθυμῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (avis quaedam) vid. κίττᾶ.

ὑπὄθωπεύω, v. (subblandior) καὶ τὄ γὔναιόν μ' ὑπὄθωπεὔσᾶν. Arist. Vesp. 610. Syn. θωπεύω, ὑπὄκὄρίζὄμαι, ὑποσσαίνω, ὑπὄκὄλᾶκεύω.

ὑπὸθωρήσσω, v. (clam armo) λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. Il. σ, 513.

ὑποίγνυμι, f. ξω, v. (clam aperio) πλῆρεις, ὑποιγνῦσαι συμπάραστάτεις. Arist. Eccl. 15.

ὑποικουρέω, v. (domi clam aliquid facio) ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε. Arist. Thesm. 1168.

ὑπὸισχάνω et ὑπὸίσχομαι, v. (polliceor) λαιῆς ὑπὸίσχανε χειρὸς ἄγοστῷ. Apoll. Rhod. 3, 120. Vid. 4, 474. Syn. vid. ὑπισχνέομαι.

ὑπὸκάμπω et ὑπὸγνάμπτω, v. (flecto) μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑπὸκάμψας. Aesch. Agam. 795. Vid. Hom. Hymn. 7, 13. Syn. ὑποστρέφω, ἐκλείπω.

ὑπὸκάρδιος, α, ὄν, adj. (sub corde latens) ὑπὸκάρδιον ἕλκος. Theocr. 11, 15.

ὑπὸκειμαι, f. κείσομαι, v. (subjaceo) ἆθλός γ' ὑπὸκείσεται. Pind. Ol. 1, 135. Syn. ὑπὸτίθεμαι, ὑπὸβάλλομαι, ὑφίσταμαι, ὕπειμι, ὑπὸγίγνομαι, ὑπὸείκω.

ὑπὸκινέω, v. (leviter moveo) ζέφυρου ὑπὸκινήσαντος. Il δ, 423.

ὑπὸκλαίω, v. (sublacrymor) οὐδ' ὑπὸκλαίων, οὔθ' ὑπὸλείβων. Aesch. Agam. 68.

ὑπὸκλέπτω et ὑπὸκλὸπεομαι, v. (clam abripio) τοὺς τὰς εὐνὰς ὑπὸκλεπτὸμένους. Soph. Electr. 115. Vid. Od. χ, 382. Syn. ἐξαπατάω, ὑποστέλλομαι, διακλέπτω.

ὑπὸκληΐζω, v. (clam divulgo) ὑπὸκληζὸμέναν. Soph. Aj. fl. 225. Syn. διαγγέλλω, φημίζω.

ὑπὸκλίνω, v. (proclino) σχοινῷ ὑπεκλίνθη. Od. ε, 463. Syn. ὑπὸβάλλω, ὑφίημι.

ὑπὸκλὸνέω, v. (turbo) τούτους μὲν ὑποκλὸνέεσθαι ἔασω. Il. φ, 556. Syn. ὑπὸτάράσσω, ὑπὸσείω, ὑπὸθὸρύβέω.

ὑπὸκλὸπέομαι, vid. ὑπὸκλέπτω.

ὑπὸκόλπιος, ον, ὁ et ἡ, adj. (qui in sinu vel amplexu est) ἄλλος τοι γλὺκίων ὑπὸκόλπιος. Theocr. 14, 37.

ὑπὸκὸρίζὸμαι, v. (blando nomine appello) νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπὲκὸρίζετο. Arist. Plut. 1011. Syn. ὑπὸθωπεύω, διάσύρω.

ὑπὸκουρίζομαι, v. (juveniliter cano vel ago) ὑπὸκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς. Pind. Pyth. 3, 33.

ὑπὸκρέκω, v. (subcrocito) μάνίασιν ὑπὸκρέκει. Pind. Ol. 9, 59. Syn. ὑπηχέω, συμφωνέω, συνάδω.

ὑπὸκρέμάμαι, v. (suspendeo) πέτρῃ ὑποκρέμάται. Hom. H. in Apoll. 284. Syn. κρέμάμαι.

ὑπὸκρίνὸμαι, f. ἰνοῦμαι, v. (1. respondeo, 2. simulo, 3. explico) οὕτως ὑπὸκρινὸμένον σαφῶς ὀνείράτα; Arist. Vesp. 53. Syn. ἀπὸκρίνομαι, ἀπάμείβομαι, εἰκάζω, ἑρμηνεύω.

ὑπὸκριτὴς, οῦ, ὁ, subst. (simulator, histrio) τὸν δ' ὑπὸκριτὴν ἕτερον. Arist. Vesp. 1279. Syn. vid. μιμός.

ὑπὸκρούω, v. (obloquor, obturbo) τί δ' οὖν ὑποκρούσωσί σε; Arist. Eccl. 256. Syn. ἀνάκρούω, ἀντιφθέγγομαι, ἐπιτάράσσω, ἀνατάράσσω, αἰνίσσομαι.

ῠπŏκρύπτω, v. (occulto) ἄγχῃ ὑπεκρύφθη. Il. ο, 626. Syn. κᾰλύπτω, ὑπŏκλέπτω, ἀπŏκρύπτω.

ῠπŏκρῠφᾰ, adv. (clanculum) αἰδὼς γὰρ ὑπόκρῠφᾰ κέρδει κλέπτĕται. Pind. Nem. 9, 79. Syn. λᾰθρα, κρῠφᾰ, κρῠφίως.

ῠπŏκῠκλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (rotundus) τᾰλᾰρόν θ᾽ ὑπŏκυκλŏν ὄπασσĕν. Od. δ, 131. Syn. τρŏχŏειδής.

ῠπŏκῠŏμαι, f. ῠσŏμαι, v. (gravida fio) αἱ δ᾽ ὑπŏκυσσᾰμĕναι. Il. υ, 225. Syn. κῠĕω, γαστρŏφŏρĕω.

ῠπŏκύπτω, v. (caput submitto) "ἴθῐ δῆθ᾽, ὑπŏκυπτĕ τὰν τῠλαν. Arist. Acharn. 954. Syn. κύπτω, ὑπŏβάλλω, ὑπείκω, ὑπŏκλίνω.

ῠπŏκωφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (subsurdus) ῾ὑπŏκωφŏν· οὗτος τῇ πρŏτĕρᾳ νουμηνῐᾳ. Arist. Equit. 43.

ῠπŏλαμβᾰνω, f. λήψω, 2. aor. ĕλᾰβŏν, v. (1. suscipio, 2. excipio, 3. respondeo, 4. puto) αἰδοῦς ὑπŏλᾰβὼν φῐλ᾽ ἂν τῠχοις. Eur. Herc. f. 301. Syn. ἀνᾰλαμβᾰνω, ἀνᾰδĕχŏμαι, ἐπῐλαμβᾰνω, ὑπŏκρίνŏμαι, ἀπŏκρίνŏμαι, ὑπŏνŏĕω, νŏμίζω, ἡγĕŏμαι, δοξάζω, στŏχάζŏμαι.

ῠπŏλαμπης, ĕŏς, ὁ et ἡ, adj. (sublucidus) ἠλέκτρῳ θ᾽ ὑπŏλαμπĕς ἔην. Hes. Scut. 142.

ῠπŏλάμπŏμαι, v. (aliquantum luceo) χᾰρŏπὴ ὑπŏλάμπĕταῐ Ἠώς. Apoll. Rh. 1, 1280. Syn. ὑπŏφαίνŏμαι, ὑποστίλβω.

ῠπŏλείβω, v. (libo) vid. ὑπŏκλαίω. Syn. λείβω, σπένδω.

ῠπŏλείπω, v. (1. relinquo, 2. deficio) "ὅπŏταν δνŏφĕρὰ νὺξ ὑπŏλειφθῇ. Soph. Electr. 91. Syn. ἀπŏλείπω, ἐλλείπω.

ῠπŏλευκαίνŏμαι, v. (aliquantum albesco) αἱ δ᾽ ὑπŏλευκαίνονταῐ ἀχύρμῐαι. Il. ε, 502.

ῠπŏληνῐς, ῐδŏς, ἡ, et ὑπŏλήνῐŏν, τὸ, subst. (1. vas quod torculari subjacet, 2. alveus) χρυσείας ὑπŏληνῐδᾰς ἐπλήσαντŏ. Call. 3, 166. Syn. πῠĕλŏς.

ῠπŏλίζων, ŏνŏς, adj. (paulo minor) λαοὶ δ᾽ ὑπŏλίζŏνĕς ἦσᾰν. Il. σ, 519. Syn. ἐλάσσων, μείων.

ῠπŏλισπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (laevis, lubricus) πολλοῖς γ᾽ ὑπŏλίσποις πῠγῐδῐοισῐν ἐχᾰρίσω. Arist. Equit. 1368.

ῠπŏλοιπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (reliquus) οὐκοῦν ὑπŏλοιπόν σοι τŏ βᾰρᾰθρον γίνĕται. Arist. Plut. 431. Syn. λοιπŏς, ἐπῐλοιπŏς, πĕρῐλοιπŏς.

ῠπŏλῠρῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aptus lyrae) "ἕνĕκᾰ δŏνᾰκŏς, ὃν ὑπŏλῠρῐŏν. Arist. Ran. 284.

ῠπŏλύω, f. ύσω, v. (1. subter solvo, 2. debilito, 3. excalceo) ῾ὑπŏλύĕταί μου τᾰ γŏνᾰτ᾽, ὦ Λῠσιστρᾰτη. Arist. Lys. 216. Syn. ἐξαιρĕω.

ῠπŏμᾰκρŏς, α, ŏν, adj. (paulo longior) "ἔπειτ᾽ ἄνωθεν ῥάβδŏν εὐθῠς ὑπŏμᾰκρŏν. Arist. Pax. 1242.

ῠπŏμάσσω, v. (conspergo) Θέστῠλῐ, νῦν δĕ λᾰβοῦσᾰ τῠ τὰ θρŏνᾰ ταῦθ᾽, ὑπŏμαξŏν. Theocr. 2, 59. Syn. μάσσω, ἀλείφω, ἀνᾰφύρω.

ῠπŏμειδῐᾰω, v. (subrideo) ῾ὑπŏμειδῐασĕ Κύπρῐς. Anacr. 45, 14. Syn. μειδῐᾰω, γĕλᾰω.

ῠπŏμĕνω, v. (1. sustineo, 2. maneo, 3. expecto) ῾ὑπŏμĕ-

νεις ἔμε. Soph. Oed. R. 1323. Syn. προσμένω, διᾶμένω, ὑφίστᾶμαι, προσδόκᾶω.

ὑπομιμνήσκω, f. μνήσω, v. (in memoriam revoco) τοιῶνδε γ' ἀρχῶν νῦν ὑπεμνήσθην πέρι. Aesch. Pers. 335. Syn. ἀνᾶμιμνήσκω, νουθετέω, πᾶραγγέλλω.

ὑπομνάομαι, v. (clam ambio nuptias) αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα. Od. γ, 38.

ὑπόμνησις, εως, ἡ, subst. (monitio) εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κάκῶν. Eur. Orest. 1031. Syn. ἀνάμνησις, ὑποθημοσύνη.

ὑπονήϊος, ον, ὁ et ἡ, adj. (sub Neïo monte situs) ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου. Od. γ, 81.

ὑπονοέω, v. (1. suspicor, 2. conjicio) σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. Arist. Plut. 361. Syn. ὑπολαμβάνω, ὑπόπτομαι, ὑποπτεύω, ὑποτοπέω, στοχάζομαι.

ὑπόνοιᾰ, ας, ἡ, subst. (suspicio, opinio) ὑπόνοιαν ἡμῖν. Eur. Phoen. 1149. Syn. ὑποψία, σημεῖον.

ὑπονύσσω, v. (clam pungo) δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. Theocr. 19, 3. Syn. ὑποπλήσσω.

ὑποπεινάω, v. (paulum esurio) καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων. Arist. Plut. 536.

ὑποπέρδομαι, v. (suppedo) ὑποπερδόμενος. Aristoph. Ran. 1128.

ὑποπερκάζω, v. (paulatim nigresco) ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι. Od. η, 126. Syn. vid. περκάζω.

ὑποπίμπρημι, f. πρήσω, v. (suburo) ὑποπίμπρησιν ἀνήρ. Arist. Lys. 348. Syn. ὑφάπτω.

ὑποπίνω, v. (plusculum bibo) ὑπέπινον ἐν ἄστει. Arist. Av. 494. Syn. πίνω, μεθύσκομαι.

ὑποπίπτω, 2. aor. ἔπεσον, v. (cado sub) ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην. Arist. Equit. 47. Syn. καταπίπτω, προσπίπτω, ὑποκύπτω.

ὑποπιττόω, v. (pice sublino) ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. Arist. Plut. 1094.

ὑποπλάττω, v. (subeffingo) ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος. Arist. Vesp. 108. Syn. ἀναπλάσσω, ἐμπλάσσω, ἐναλείφω.

ὑποπόλιος, ον, ὁ et ἡ, adj. (paulum canus) ὑποπόλιον γένειον. Anacr. fr. 107.

ὑπόπορτις, ιος, ἡ, adj. (quae vitulum vel liberos habet) χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος. Hes. Op. 601.

ὑποπόρφυρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (aliquantum purpureus) ὑποπορφύροισι πέπλοις. Anacr. 28, 30.

ὑπόπτερος, ον, ὁ et ἡ, adj. (alatus) ὑποπτέροις νώτοισιν. Eur. Hec. 1246. Syn. πτερόεις, πτερωτός, ταχύπτερος, ὠκύς.

ὑποπτεύω, v. (suspicor) τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ. Eur. Iph. T. 1037. Syn. ὑπονοέω, ὑπολαμβάνω, ὑποτοπέω.

ὑπόπτης et ὑποπτος, ον, ὁ et ἡ, adj. (1. suspectus, 2. suspicax) στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Soph. Philoct. 136. Vid. Eur. Phoen. 1225.

ὑποπτήσσω, v. (prae timore me submitto) ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τὲ τοὺς νέους θεούς; Aesch. P. V. 996.

ὑπόρθριὸς, α, ὄν, adj. (matutinus) ὑπορθρίαισῖ φωναῖς. Anacr. 12, 9. Syn. ὄρθριὸς.

ὑπὄρὄφὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tenuis) ἴδ᾽ ἀτρέμαίαν ὡς ὑπὄρὄφὸν. Eur. Or. 147. Syn. λεπτὸς, ἥσυχὸς.

ὑποῤῥάπτω, v. (1. subsuo, 2. consarcino) τόνδ᾽ ὑποῤῥάπτεις λὸγὸν; Eur. Alcest. 553. Syn. ἐπιῤῥάπτω, καττὺω.

ὑποῤῥέω, v. (subterfluo) ὑποῤῥέοντος τοῦ χρὸνου. Arist. Nub. 1292. Syn. ὑφέρπω.

ὑποῤῥήγνυμῖ, f. ξω, v. (subrumpo) οὐρἄνὄθεν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπεῤῥάγῆ ἄσπἔτὸς αἰθήρ. Il. π, 300. Syn. ἀναῤῥήγνυμῖ.

ὑποῤῥηνὸς, ου, ἡ, adj. (agnum subter se habens) θῆλῦν, ὑπόῤῥηνον· τῇ μὲν κτέρἄς οὐδὲν ὅμοιὸν. Il. κ, 216. Syn. ὕπαρνὸς, ὑπὄπορτὶς.

ὑπορχἔὄμαι, v. (salto ad cantum) ᾄδειν ἕτοιμὸς, ἠδ᾽ ὑπορχεῖσθαι κότῳ. Aesch. Choeph. 1012.

ὑπὄρω, perf. m. ὠρὄρἄ, v. (excito) τοῖον γἄρ ὑπώρὄρἔ Μοῦσἄ λἴγεἴἄ. Od. ω, 62. Syn. ὄρω, κινἔω.

ὑπὄσαίνω, v. (subblandior) ἴοκἔν ὑποσσαίνων. Apoll. Rhod. 4, 411. Syn. ὑπὄθωπεύω, ὑπαικάλλω, ὑπὄκὄλἄκεύω.

ὑπὄσείω, v. (succutio) οἱ δὲ τ᾽ ἔνερθἔν ὑποσσείουσῖν ἱμαντῖ. Od. ι, 385. Syn. ὑπὄτἄράσσω, ὑπὄκινἔω.

ὑποσκἄλεύω, v. (surculo suscito) τὸ πῦρ ὑποσκἄλευἔ. Arist. Acharn. 1013. Syn. ζωπῦρἔω.

ὑποσκάπτω, v. (suffodio) αὐτὄθἔν ἅλμἄθ᾽ ὑποσκά-πτοι. Pind. Nem. 5, 37. Syn. σκάπτω.

ὑποσκἴάω, v. (obumbro) αἱ δὲ νἔον σκὄπἔλοισῖν ὑποσκἴὄωνταῖ ἄρουραι. Apoll. Rhod. 1, 451. Syn. vid. σκιάζω.

ὑπόσκιὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (umbrosus) τοιγάρ ὑποσκίων ἔκ. Aesch. Suppl. 664. Syn. κἄτάσκιὸς, σκιἔρὸς, σκἴὸεις.

ὑποσμύχω, v. (paulatim exuro) κἔνἔαὶ γἄρ ὑποσμύχονταῖ ὄπωπαί. Apoll. Rhod. 2, 447. Syn. ὑπὄπίμπρημῖ, ἀμαυρὸω, θλίβω.

ὑποσπἄνίζω, v. (aliquantum egeo) τῖ δ᾽ ἐστῖ χρείας τἰ̄οδ᾽ ὑπεσπἄνιομἔνὄν; Soph. Aj. fl. 740. Syn. σπἄνίζω, ἐνδεῶς ἔχω.

ὑποσπἄω, f. σπἄσω, v. (subtraho) ὁ θὴρ ὅδ᾽ ἡμῖν πρᾶὸς, οὐδ᾽ ὑπέσπἄσἔ. Eur. Bacch. 436. Syn. ὑφαιρἔω, ὑποστέλλω, ἀφαιρἔω.

ὑπόσπονδὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (factis induciis) ἤτις μ᾽ ἔπεισἔ, δεῦρ᾽ ὑπόσπονδον μὸλεῖν. Eur. Phoen. 280. Syn. ἔκσπονδὸς, ὁμωμὸκώς.

ὑπόστἄτὸς, η, ὄν, adj. (sustinendus) δεινός τἔ, θνητοῖς γ᾽ οὐδἄμῶς ὑπόστἄτὸς. Eur. fr. Antig. 17, 1. Syn. ἀνασχἔτὸς, ὑποιστὸς.

ὑποστἄχῦὸμαι, v. (succresco) ἀνδρῖ γ᾽ ὑποστἄχῦωτὸ. Od. υ, 212. Syn. αὐξἄνω, ἐπαὐξὸμαι.

ὑπόστἔγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sub tecto est) τὶν᾽ εἰσδἔδεγμαι πημὸνὴν ὑπόστἔγὸν. Soph. Trach. 376. Syn. ὑπὄρὸ-

φŏς, ὑπώρŏφŏς, ὑπωρŏφῐŏς, ὑφέστῐŏς, ἐνδŏμῠχŏς, κᾰτάστĕγŏς, ὑπαυλŏς.

ὑποστέλλω, v. (contraho, subduco) *ἔπεὶ θρᾰσύνει, κοὐχ ὑποστέλλει λŏγῳ.* Eur. Or. 600. Syn. *συστέλλω, ὑφίĕμαι.*

ὑποστĕνω, ὑποστĕνάζω et *ὑποστŏνᾰχίζω*, v. (ingemisco) *ὑποστĕνοι μέν τ' ἄν γ' ὁ θρανίτης λĕώς.* Arist. Acharn. 162. Vid. Soph. Aj. fl. 1001. et Il. *β*, 781.

ὑποστŏρĕω, f. *ἔσω*, et *ὑποστρώννυμῐ*, f. *στρώσω*, v. (substerno) *ἤ μὲν δέμνῐ ἄνωγĕν ὑποστŏρĕσαι.* Od. *υ*, 139. Vid. Eur. Hel. 59. Syn. *ὑπŏβάλλω, ὑπŏτᾰνῠω, ὑπŏτείνω.*

ὑποστρĕφω, f. *ψω*, v. (converto) *δεῦρ' ὑποστρέψας πᾰλῐν.* Eur. Alcest. 1038. Syn. *ἄναστρĕφω, ἄποστρĕφω, ἀνέρχŏμαι.*

ὑποστρŏφὴ, ῆς, ἡ, subst. (reversio) *ἐξ ὑποστρŏφῆς.* Soph. Electr. 725. Syn. *ἄναστρŏφὴ, ὑπŏτρŏπῐα.*

ὑπŏσῠρίζω, v. (leniter strideo) *πτĕρῠγων ῥιπαῖς ὑπŏσυρίζει.* Aesch. P. V. 126. Syn. vid. *ὑπηχĕω.*

ὑποσχĕσῐα, ας, et *ὑπόσχĕσῐς, ἕως, ἡ*, subst. (promissio) *αἰνŏτᾰτῃσῐν ὑποσχĕσῐῃσῐ δŏλωθεὶς.* Apoll. Rhod. 4, 457. Vid. Od. *κ*, 483.

ὑπŏτᾰράσσω, f. *ξω*, v. (leviter commoveo) *ἡνῐκᾰ Κλĕων μ' ὑπĕτᾰραττĕν ἐπῐκειμĕνŏς.* Arist. Vesp. 1276. Syn. *ὑπŏκινĕω, ἀνᾰτᾰράσσω, τυρβάζω, ὑπŏκλŏνĕω.*

ὑπŏταρβĕω, v. (paveo) *τοὺς δ' ὑπŏταρβήσαντĕς.* Il. *ρ*, 533. Syn. vid. *ὑπŏδείδω.*

ὑπŏταρτᾰρῐŏς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (sub Tartaro degens) *Τιτῆνές θ' ὑπŏταρτᾰρῐοι.* Hes. Theog. 851. Syn. vid. *ὑποχθŏνῐŏς.*

ὑπŏτᾰσῐς, ἕως, ἡ, subst. (extensio) *πĕδῐων ὑπŏτᾰσεις.* Eur. Bacch. 738.

ὑπŏτείνω, v. (subjicio) *οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑπŏτείνων μισθούς.* Arist. Acharn. 657.

ὑπŏτέλλŏμαι, v. (orior) *βρυχὴ δ' ὑπĕτέλλĕτ' ὀδόντων.* Apoll. Rhod. 2, 83.

ὑπŏτέμνω et *ὑπŏτμήσσω*, v. (succido) *ὅστῐς ὑπŏτέμνων ἔπώλεις δέρμᾰ μοχθηροῦ βŏŏς.* Arist. Equit. 316. Vid. Apoll. Rh. 3, 327. Syn. *ἀπŏτέμνω, ἐκκόπτω, ὑφαιρĕω, πᾰραιρĕŏμαι.*

ὑπŏτῐθημῐ, v. (subjicio, suggero) *ὑπĕθηκᾰς ὀρθῶς τοὺς λŏγους.* Eur. Iph. A. 507. Syn. *ὑπŏβάλλω, πρŏτῐθημῐ, ὑπŏδείκνυμῐ, συμβουλεύω, διδάσκω.*

ὑπŏτμήσσω, vid. *ὑπŏτέμνω.*

ὑπŏτŏπĕω, v. (1. conjicio, 2. suspicor) *μηδὲν κᾰκὸν δρᾶν ὑπŏτŏπῆται ταῦθ', ὁρᾷς.* Arist. Thesm. 503. Syn. vid. *ὑπŏνŏĕω.*

ὑπŏτρĕχω, ὑπŏτρŏχᾰω et *ὑπŏθĕω*, v. (1. subter curro, 2. insinuo me) *κοὐχ ὑπŏτρĕχων σĕ τοῦτŏ θωπείᾳ λĕγω.* Eur. Or. 663. Vid. Mosch. 8, 5. et Arist. Equit. 1158. Syn. *ὕφειμῐ, ὑφίστᾰμαι, ὑφέρπω, ἀπᾰτᾰω, κŏλᾰκεύω, ὑπέρχŏμαι.*

ὑπŏτρĕω et *ὑπŏτρŏμĕω*, v. (intremisco) *οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντĕς ὑπέτρĕσᾰν.* Apoll. Rhod. 1, 1049. Vid. 4, 1340. Syn. vid. *ὑπŏδείδω.*

ὑπŏτριμμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (moretum) *ἥκῃ κĕκŏνιμĕνος, βλĕπων ὑπŏτριμμᾰ.* Arist. Eccl. 291. Exp. *δριμῠ, ἄγρῐŏν.*

ὑπὄτρὄμἔω, vid. ὑπὄτρἔω.

ὑπὄτρὄπῐα, ας, ἡ, subst. (reversio) στὄνὄεντὄς ὑποτρὄπῐῃ πὄλἔμοιὄ. Apoll. Rh. 1, 1052. Syn. ὑποστρὄφῆ, ἀνᾰτρὄπῆ.

ὑπὄτρὄπὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (redux) νοστήσας ἐς Ἰωλκὄν ὑπότρὄπὄς. Apoll. Rhod. 4, 1163. Syn. vid. πᾰλίντρὄπὄς.

ὑπὄτρὄχᾰω, vid. ὑπὄτρἔχω.

ὑπὄτρώγω, v. (clam comedo) τοιχὄν ὑποτρώγων. Call. Ep. 46, 4.

ὑπὄτύπτω, v. (suffringo) οἱ χῆνἔς ὑπὄτύπτοντἔς. Arist. Av. 1145. Syn. ὑπὄπλήσσω, ἀπᾰράσσω.

ὕπουλὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pulchritudinis speciem ulceri obductam habens) κάλλος κᾰκῶν ὕπουλὄν ἐξἔθρέψᾰτἔ. Soph. Oed. R. 1396.

ὑπουρᾰνῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sub coelo est) ὀξὔτᾰτον δέρκεσθαῐ ὑπουρᾰνῐων πἔτἔηνῶν. Il. ρ, 675.

ὑπουργἔω, vid. ὑπηρἔτἔω.

ὑπουργῐα, ας, ἡ, subst. (ministerium) ἔτ' ἄλλὄν οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργῐας. Soph. Oed. C. 1413. Syn. vid. ὑπηρἔσῐα.

ὑπὄφαίνω, v. (ostendo subter) Πᾰρῐας ὑπἔφαινἔ λῐθοιὄ. Theocr. 6, 38. Syn. ὑπὄδείκνυμῐ.

ὑπὄφἔρω, v. (suffero) ἐλπίδ' ὑποίσεις. Soph. Electr. 834. Syn. φἔρω, τολμᾰω, ὑπὄμἔνω.

ὑπὄφεύγω, v. (evito) τάσδ' ὑπὄφεύγων, στείχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Eur. Electr. 1339. Syn. vid. ὑπεκφεύγω.

ὑπὄφήτης, ου, ὑπὄφήτωρ, ὄρὄς, ὁ, et ὑπὄφητῐς, ῐὄς, ἡ, subst. (antistes oraculi) Νηρῆος θείοιὄ πὄλυφράδμων ὑπὄφήτης. Apoll. Rhod. 1, 1311. Vid. v. 22. et Pind. Pyth. 2, 139. Syn. ἱἔρεὺς, πρὄφήτης, χρησμὄλὄγὄς.

ὑποφθάνω, 2. aor. ἐφθην, v. (praevenio) δυῇ ὑποφθᾰμἔνον, καί τις τᾰ ἕκαστᾰ νὄήσῃ. Apoll. Rhod. 3, 1143. Syn. φθᾰνω, προφθᾰνω, πρὄλαμβᾰνω.

ὑπὄφραδμὄσὔνη, ης, ἡ, subst. (consilium) σῇς δ' ὑπὄφραδμὄσὔνῃσῐν. Hes. Theog. 658. Syn. vid. μῆτῐς.

ὑπὄφράζὄμαι, v. (suggero) τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθείς. Apoll. Rhod. 1, 462. Syn. vid. μητῐᾰὄμαι.

ὑπὄφωνἔω, v. (succlamo) αἱ δ' ὑπἔφώνευν. Mosch. 3, 49. Syn. ἐπιφθέγγὄμαι.

ὑπὄχάζὄμαι, ὑπὄχωρἔω et ὑπἔρωἔω, v. (recedo) Ζεὺς αὐτὸς Κρὄνῐδης ὑπὄχάζἔταῐ. Apoll. Rhod. 1, 1101. Vid. Arist. Pax. 506. et Il. θ, 314. Syn. ἀνᾰχάζὄμαι, ὑπείκω, ὑπεκφεύγω, ἀνᾰχωρἔω, ὑποστρέφω.

ὑπὄχαίνω et ὑπὄχάσκω, v. (aliquantum hio) σὺ δ' Ἀρίστυλλὄς ὑπὄχάσκων ἔρεις. Arist. Plut. 314. Syn. χαίνω.

ὑπὄχείρῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sub manu est, subjectus) στρᾰτηλᾰτήσας, χὔπὄχείρῐον λᾰβεῖν. Eur. Androm. 734. Syn. ὑπὄδμὼς, ὑπὄχὄς.

ὑπὄχευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (liquor) ῥανθεῖσᾰν ὕμνων ὑπὄχεὔ-μάσῐν. Pind. Pyth. 5, 134.

ὑπὄχἔω, 1. aor. ἔχευᾰ, v. (suffundo) ῥῶπας δ' ὑπἔχευἔ δᾰσείας. Od. ξ, 49. Syn. ὑποστὄρἔω, ὑπὄβάλλω.

ὑποχθόνῐος, ου, ὁ et ἡ, adj. (subterraneus) Ἴθ' ὑποχθόνιοι. Eur. Androm. 514. Syn. κᾰταχθόνῐος.

ὑπόχλοος, ου, ὁ et ἡ, adj. (subpallidus) καὶ ὑπόχλοον εἶχε πᾰρειήν. Call. 4, 8.

ὑπόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. (subjectus) βᾰσῐλεῖς, βᾰσῐλέως (Anapaest.) ὑπόχοι μεγάλου. Aesch. Pers. 24. Syn. ὑποχείριος.

ὑποχωρέω, vid. ὑποχάζομαι.

ὑποψᾰλάσσω, v. (leviter contrecto) ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψᾰλάσσετε. Arist. Lys. 84. Syn. κᾰταψάω, ἐπᾰφάω.

ὑποψῐα, ας, ἡ, subst. (suspicio) ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἤδ' ὑποψία. Eur. Hel. 1549. Syn. ὑπόνοιᾰ.

ὑποψωνέω, v. (in coëmendis opsoniis decipio) οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημᾰνεῖται. Arist. Acharn. 842.

ὑπτιάζω et ὑπτιόομαι, v. (supinus sum) κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε. Soph. Philoct. 822. Syn. ὑποκλίνομαι.

ὑπτίασμᾰ, ἄτος, τὸ, subst. (1. sublatio, 2. resupinatio) ἄξειν νῖν ὑπτίασμᾰ. Aesch. Agam. 1256.

ὑπτιόομαι, vid. ὑπτιάζω.

ὕπτῐος, α, ὄν, adj. (supinus) ἐξ ἐλπίδων πίπτοντᾰς ὑπτίους ὁρῶ. Eur. fr. Inus. 16, 5.

ὑπωλένῐος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sub axilla est) ὃ δ' ὑπωλένιον κῐθᾰρίζειν. Hom. H. in Merc. 507.

ὑπωπιάζω, v. (suggillo eam faciei partem quae sub oculis est) καὶ ταῦτᾰ δαιμονίως ὑπωπιασμένοι. Arist. Pax. 540. Syn. κᾰτᾰπλήσσω, μᾰραίνω.

ὑπώπιον, ου, τὸ, subst. (1. pars quae subjacet oculis, 2. suggillatio sub oculo) αὐλητρίδων, ὑπωπίων. Aris. Acharn. 551. Syn. τύλος.

ὑπώρειᾰ, ας, ἡ, subst. (radix montis) ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας. Il. υ, 218.

ὑπωρόφῐος et ὑπώροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui sub tecto est, domesticus) καὶ νῆσσαι οἰκουροί, ὑπωρόφιοί τε κολοιοί. Arat. 970. Vid. Eur. Herc. f. 107. Syn. vid. ὑπόστεγος.

Ὑρῐα, ας, ἡ, N. P. (Hyria, urbs Boeotiae) οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Il. β, 496.

Ὑρμίνη, ης, ἡ, N. P. (Hyrmine, urbs Elidis) ὅσσον ἔφ' Ὑρμίνη. Il. β, 616.

Ὑρτᾰκίδης, patronym. ab 2. Ὕρτᾰκος, ου, ὁ, N. P. (1. Hyrtacides, 2. Hyrtacus) Ἄσιος Ὑρτᾰκίδη. Il. μ, 96. Vid. Il. ι, 771.

Ὑρτῖος, ου, ὁ, N. P. (Hyrtius) Τελᾰμώνῐος Ὕρτιον οὖτᾰ. Il. ξ, 511.

ὕρχη, ης, ἡ, subst. (vas fictile cui imponuntur salsamenta) ὕρχας, οἶνον, δᾰπίδας, τυρὸν, μέλῐ. Arist. Vesp. 674.

ὗς, vid. σῦς.

ὕσδος, Aeol. pro ὄζος, q. v.

Ὑσῐαὶ, ῶν, αἱ, N. P. (Hysiae, urbs Boeotiae) Ὑσιάς τ', Ἐρυθράς θ'. Eur. Bacch. 740.

ὑσμίνη, ης, dat. ῃ et ῐ, (quasi ab ὑσμὶν) ἡ, subst. (pugna)

ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. Il. λ, 72. Syn. vid. μάχη. Epith. κρατερά, ἀργαλέα, πολύδακρυς, στάδια, δεινή.

ὕσπληγξ, γγος, ὕσπληξ et ὑσπληγὶς, Lacon. ὑσπλαγὶς, ἴδος, ἡ, subst. (laqueus, scutica suilla) ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ. Theocr. 8, 58. Vid. Arist. Lysistr. 999. Syn. δίκτυον, παγὶς, βούκεντρον.

ὕσσακος et ὕσσαξ, ακος, ὁ, subst. (pudenda muliebria) ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων. Arist. Lysistr. 1001. Syn. χοῖρος.

ὑστερέω, v. (1. posterior sum, 2. desum) παιδὸς ὑστερήσομαι. Eur. Iph. A. 1203. Syn. βραδύνω, ἀναβάλλομαι, ἐλλείπω, ἐλαττόομαι.

ὑστερόποινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sero puniens) τῶνδε μετοίκων ὑστερόποίνων. Aesch. Agam. 58.

ὑστερόπους, ὁ et ἡ, neutr. πουν, genit. ποδὸς, adj. (tardo pede) μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; Arist. Lys. 326.

ὕστερος, superl. 2. ὕστατος et ὑστάτιος, α, ον, adj. (1. posterior, serior, 2. ultimus, postremus) γνώμαισιν ὑστέραισιν. Eur. Suppl. 1093. Vid. Herc. f. 483. et Apoll. Rhod. 1, 139. Syn. 2. ἔσχατος, τελευταῖος.

ὑστεροφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tarde perdens) τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι. Soph. Antig. 1074.

ὕστριξ, ιχος, ὁ et ἡ, subst. (hystrix) καὶ ὕστριχος ἔνθα κάλιαι. Call. 3, 96. Syn. ἐχῖνος.

ὑστριχὶς, ἴδος, ἡ, subst. (flagellum ex setis suillis) μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι. Arist. Pax. 746. Syn. ὕσπληγξ, μάστιξ.

ὑφαίνω et ὑφάω, v. (1. texo, 2. struo) φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα. Od. ν, 108. Vid. β, 104. et η, 105. Syn. ἐξυφαίνω, πλέκω, κατασκευάζω.

ὑφαιρέω, v. (subtraho, demo, aufero) ὁρᾷς, ἐγὼ δ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην. Arist. Vesp. 1334. Syn. ὑφαρπάζω, ὑφέλκω, ὑπεκκλέπτω, ἀποσυλάω, ἀποφέρω.

ὑφαντοδόνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. (a textore contortus) ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται. Arist. Av. 943.

ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, adj. (textus) ἐνῆν ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί. Eur. Ion. 1146. Syn. εὐυφής, πλεκτός.

ὑφάπτω, v. (succendo) πότερον ὑφάψω δώματα νυμφικὸν πῦρ. Eur. Med. 379. Syn. vid. ὑποπίμπρημι.

ὑφαρπάζω, f. άσω, v. (surripio) ἀλλ' οὐκ ἂν ποθ' ὑφαρπάσαιο. Arist. Eccl. 921. Syn. ὑφαιρέω, ὑποκλέπτω, ὑπεξερύω.

ὕφασμα, ατος, τὸ, subst. (textura, tela) ποσὶν δ' ἀπείρω περιβάλλουσ' ὑφάσματι. Eur. Or. 25. Syn. ἱστὸς, ὑφὴ, ἔσθημα.

ὑφάω, vid. ὑφαίνω.

ὑφελκτέος, α, ον, adj. v. (subtrahendus) vid. ὑπερζέω.

ὑφέλκω, v. (subtraho) ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. Arist. Vesp. 187. Syn. ὑφαιρέω, ὑπεξάγω, ὑπεξερύω.

ὑφέρπω, v. (subrepo) χαρά μ' ὑφέρπει. Aesch. Agam. 261. Syn. εἰσέρχομαι, ὑπέρχομαι, ἀνέρπω.

ὑφὴ, ῆς, ἡ, subst. (textura) vid. εὐύφαντος.

ὑφηγέομαι, v. (1. praeeo, 2. incipio, 3. moneo, hortor)

πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος. Aesch. Eum. 192. Syn. προηγέομαι, ἄρχομαι, παρορμάω, παρακαλέω, ὑποδείκνυμι, προάγω.

ὑφηγητής, οῦ, et ὑφηγητήρ, ῆρος, ὁ, subst. (suasor) ὧν ὑφηγητὼν ἐγώ. Soph. Oed. R. 966. Vid. Oed. C. 1688. Syn. ἡγητήρ, ἡγεμών, ἀγός, προάγος.

ὑφηνίοχος, ου, ὁ, subst. (1. administer aurigae, 2. auriga) ἔσκεν ὑφηνίοχος. Il. ζ, 19. Syn. vid. ἡνίοχος.

ὑφήσσων, ονος, adj. (paulo minor) ἡ μὲν ὑφήσσων. Hes. Scut. 258.

ὑφιζάνω, v. (subsideo) ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις. Eur. Phoen. 1397. Syn. ὑποκάθημαι.

ὑφίημι, v. (1. submitto, 2. suborno) σῶμ' ὑφεὶσ' ἀλγηδόσι. Eur. Med. 24. Syn. καθίημι, ἀνίημι, ὑποπέμπω, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.

ὑφίστημι, v. (1. subjicio, 2. subeo) μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. Eur. Suppl. 200. Syn. ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ἀντέχω, ὑπέρχομαι, ὑπισχνέομαι, ὑποδέχομαι, ἀναλημι, ὑποφέρω.

ὑφορβός, οῦ, ὁ, subst. (subulcus) λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός. Od. π, 156. Syn. vid. συβώτης.

ὑψαγόρης, ὑψαγόρας et ὑψηγόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (grandiloquus) ὑψαγόρην τ' ἔμεναι. Od. α, 385. Vid. Aesch. P. V. 368. Syn. μεγαλαυχής, μεγαληγόρος, μεγαλόλαλος.

ὑψερεφής, ὑψηρεφής, έος, et ὑψόροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. altum tectum habens, 2. celsus) δμῶας τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. Od. τ, 526. Vid. δ, 46. et κ, 474. Syn. ὑψιμέλαθρος, ὑψηλός, αἰπύς, κατηρεφής.

ὑψαύχην, ενος, ὁ et ἡ, adj. (longum collum habens) ὄχθον δ' ἐπεμβὰς, ἡ 'λάτην ὑψαύχενα. Eur. Bacch. 1050. Syn. ὑψηλαύχην. Vid. ὑψηλός.

Ὑψεύς, έως, ὁ, N. P. (Hypseus) Ὑψέος εὐρυβία. Pind. Pyth. 9, 23.

Ὑψηΐς, ΐδος, ἡ, patronym. (Hypsei filia, sc. Cyrene) Ὑψηῒς κατέπεφνε. Call. 2, 92.

ὑψηλόκρημνος et ὑψίκρημνος, ου, ὁ et ἡ, adj. (alta praecipitia habens) ὑψηλοκρήμνοις τὸν λέωργον ὀχμάσαι. Aesch. P. V. 5. Vid. 429. Syn. κρημνώδης, τραχύς.

ὑψηλός, compar. ὑψιτερος, superl. ὕψιστος, η, ον, adj. (altus) ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Soph. Aj. fl. 1230. Syn. ὑψερεφής, ὑψίβατος, μετέωρος, αἰπύς, ὑψαύχην, ὑψίλοφος.

ὑψηλόφρων et ὑψίφρων, ονος, ὁ et ἡ, adj. (qui mente elata est) ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω. Eur. Iph. A. 919. Vid. Pind. Pyth. 2, 94. Syn. μεγάθυμος, μεγαλήτωρ, ὑπέρφρων, ὑπερήφανος, ὑπέρθυμος.

Ὑψήνωρ, ορος, N. P. (Hypsenor) Ὑψήνορα δῖον. Il. ε, 76. Epith. Ἱππασίδης, ὑπέρθυμος, ποιμὴν λαῶν.

ὑψηρεφής, vid. ὑψερεφής.

ὑψηχής, έος, adj. (altisonus) θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Il. ε, 772. 23. 27. Syn. ὑψιβρεμέτης.

ὕψῐ, ὑψοῦ et ὑψόσε, adv. (alte, in altum) ὕψῐ πὲρ ἐν νεφέεσσῐ καθημένῳ. Od. π, 264. Vid. Il. α, 486. et λ, 307. Syn. ἄνω, ἄνωθῐ, μετέωρον.

ὑψῐβατός, ον, ὁ et ἡ, adj. (in alto situs) ὑψίβατοι πόλιες. Pind. Nem. 10, 88. Syn. ὑψιβάμων, ὑψιδρομός.

Ὑψῐβόας, ου, ὁ, N. P. ranae. πρῶτος δ' Ὑψιβόας. Hom. Batrach. 202.

ὑψῐβρεμέτης, ου, adj. (altisonans, altitonans) Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Od. ε, 4. Syn. ὑψίβρομος, ὑψηχής.

ὑψῐγέννητος, ον, ὁ et ἡ, adj. (in alto natus) ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον. Aesch. Eum. 43. Syn. περίμηκης, ὑψηλόφυής.

ὑψῐγυιός, ον, ὁ et ἡ, adj. (altis membris) ὑψίγυιον ἄλσος. Pind. Ol. 5, 31. Syn. ὑψιγέννητος, ὑψικάρηνος.

ὑψίζυγος et ὑψῐθρονός, ον, ὁ et ἡ, adj. (in excelsa sede sedens) ὅρκια μεν Κρονίδης ὑψίζυγος. Il. η, 69. Vid. Pind. Nem. 4, 105. Syn. ὑψίθωκος.

ὑψῐκάρηνος, ον, ὁ et ἡ, adj. (altum caput habens) ἢ ἐλάται, ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι. Hom. H. in Ven. 265. Syn. ὑψαύχην, ὑψικομος, ἐριαύχην, ὑψηλός, ὑψίλοφος.

ὑψῐκέρας, ατος, et ὑψίκερως, ω, adj. (celsa gerens cornua) ὑψίκερατα πέτραν. Arist. Nub. 597. Vid. Soph. Trach. 507.

ὑψίκομος et ὑψῐχαίτης, ου, adj. (alte comatus) ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο. Od. τ, 297. Vid. Pind. Pyth. 306. Syn. ὑψιπέτηλος, ὑψιπέταλος, χαιτήεις, εὔκομος.

ὑψικόμπως, adv. (arroganter) ὃ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο. Soph. Aj. fl. 766. Syn. ὑπερηφάνως.

ὑψίκρημνος, vid. ὑψηλόκρημνος.

ὑψίλοφος, ον, ὁ et ἡ, adj. (celsam cristam habens) ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων. Arist. Ran. 834. Syn. vid. ὑψικάρηνος.

ὑψιμέδων, οντος, adj. (in alto regnans) ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν. Arist. Nub. 563. Syn. ὑψίζυγος, ὑψίθρονος, πάντων βασιλεύς, ὑψικράτης.

ὑψιμέλαθρος, ον, ὁ et ἡ, adj. (excelsa habens atria) αὔλιον ὑψιμέλαθρον. Hom. H. in Merc. 399. Syn. vid. ὑψερεφής.

ὑψιμέλας, αινα, αν, adj. (alte niger, peruiger) οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων. Il. ο, 387.

ὑψινεφής, έος, adj. (qui est in altis nubibus) σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ. Pind. Ol. 5, 39.

ὑψίπεδος, ον, ὁ et ἡ, adj. (alte situs) ὑ-ψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος. Pind. Isthm. 1, 42.

ὑψιπετήεις, εντος, et ὑψιπέτης, έος, adj. (altivolans, excelsus) ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον. Eur. Hec. 1084. Vid. Od. ω, 537.

ὑψιπέτηλος, ον, ὁ et ἡ, adj. (altus et frondosus) δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα. Od. λ, 587. Syn. vid. ὑψικόμος.

ὑψίπολις, εως, adj. (princeps civitatis) ὑψίπολις· ἄπολις δ'. Soph. Antig. 370. Syn. λαοσεβής.

ὑψίπους, ποδος, adj. (excelso pede stans) ὑψίποδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα. Soph. Oed. R. 866.

Ὑψῐπῠλειᾰ, ας, et Ὑψῐπῠλη, ης, ἡ, N. P. (Hypsipyle, filia Thoantis, regis Lemni) Ὑψιπῠλειᾰ Θόαντὂς. Apoll. Rh. 1, 621. Vid. 836. Epith. Λημνία, Θὂαντιᾶς.

ὑψῐπῠλὂς, ον, ὁ et ἡ, adj. (celsas portas habens) ἔνθᾰ κἔν ὑψῐπῠλον Τροίην. Il. π, 698.

ὑψῐπυργὂς, ον, ὁ et ἡ, adj. (celsas turres habens) τὴνδ' ὑψῐπυργὂν ἀντἔπυργωσαν τὂτἔ. Aesch. Eum. 691.

ὑψῐτἔρὂς, ὕψιστὂς, vid. ὑψηλὂς.

ὑψῐφρων, vid. ὑψηλὂφρων.

ὑψὂρὂφὂς, vid. ὑψἔρἔφής.

ὕψὂς, ἔὂς, τὸ, subst. (altitudo, celsitudo) οὐδ' ηὐγἔνειᾰ σ' ἦρἔν εἰς ὕψος μἔγᾰ; Eur. Phoen. 415.

ὑψὂω, v. (in altum tollo) βάτρᾰχὂς, ὑψώσας ὠχρὸν δἔμᾰς. Hom. Batrach. 80. Syn. ἀνᾰγείρω, ἀνἔχω, ἔπαίρω.

ὕω, v. (pluo) οὐδ' ὕων πάντως ἀνδάνει, οὐδ' ἀνἔχων. Theogn. 26. Syn. ἀνομβρἔω.

Φ.

φᾰάντᾰτὂς, η, ὂν, adj. (lucidissimus) εὖτ' ἀστὴρ ὑπἔρεσχἔ φᾰάντᾰτὂς. Od. ν, 93.

φᾰγἔδαινᾰ, ης, ἡ, subst. (phagedaena) φᾰγἔδαινᾰ γ' ἥ μου σάρκᾰ θοινᾶται πὂδὂς. Eur. fr. Philoct. 4.

φᾰγω, v. (edo) Τυρῶν αἰνῠμἔνοι φᾰγὂμεν. Od. ι, 232. Syn. ἐσθίω, ἔδὂμαι, κᾰτᾰφᾰγω, τρώγω.

Φᾰἔθουσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Phaëthusa, filia Helii et Neaerae) ὁπλὂτἔρη Φᾰἔθουσᾰ θῠγατρῶν Ἠἔλιοιὂ. Apoll. Rhod. 4, 971.

φᾰἔθων, οντὂς, adj. et 2. N. P. (1. lucidus, 2. Phaëthon) φᾰἔθων κῠκλὂς Ἠἔλιοιὂ. Eur. Electr. 465. Syn. 1. vid. φᾰεινὂς. 2. Phr. vid. Apoll. Rhod. 597—601.

φᾰεινὂς, φᾰεννὂς, forma serior, inpr. lyric., et φᾰνὂς, ἡ, ὂν, adj. (lucidus) οὐδεὶς ἔδῐδου κώθωνᾰ φᾰεινὂν. Arist. Pax. 1094. Vid. Eur. Bacch. 624. et Arist. Acharn. 845. Syn. λαμπρὂς, φᾰἔθων, ἄγλᾰὂς, τηλαυγὴς, φαινὂλὶς, ἡ, εὐφεγγὴς, φωτεινὂς.

φᾰείνω, vid. φᾰω.

φᾰἔσίμβρὂτὂς, φᾰεσφὂρὂς, φωσφὂρὂς et φανοῖβρὂτὂς, ον, ὁ et ἡ, adj. (lucem hominibus adferens) φᾰἔσιμβρὂτοῦ Ἠἔλιοιὂ. Od. κ, 138. Vid. Call. 3, 204. Arist. Thesm. 865. et Pind. Ol. 7, 71. Syn. σἔλαοφὂρὂς, ἑωσφὂρὂς.

φᾰεσφὂρῐα, ας, ἡ, subst. (taedae gestatio) ἀλλᾰ φᾰεσφὂρῐην τἔ. Call. 3, 11.

φᾰεσφὂρὂς, vid. φᾰἔσίμβρὂτὂς.

Φαίαξ, ακὂς, Ion. Φαίηξ, ηκὂς, ὁ, N. P. (Phaeax, 1. orator Atheniensis, 2. incola Phaeaciae) σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιός τ'. Arist. Equit. 1374. Epith. 1. οὐνερκτῐκὂς, πἔραντῐκὂς, γνωμὂτῠπῐκὂς, σαφὴς, κρουστῐκὂς, 2. plur. ἄγαυοί, ἀμῠμὂνἔς, δὂλῐχήρἔτμοι, ἴδριἔς, ναυσῐκλῠτοι, ἀντῐθἔοι, μἔγᾰθυμοι.

φαίδῐμὂς, ον, ὁ, et φαιδῐμὂεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (illustris)

καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος, καὶ φαίδιμα γυῖα. Il. ζ, 27. Vid. 636. Syn. *ἀγανὸς, ἐπίσημος, λαμπρὸς, κύδιστος.*

Φαίδρα, ας, ἡ, N. P. (Phaedra, uxor Thesei) *ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατείχετο.* Eur. Hipp. 27.

φαιδρόνους, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (sereno animo) *λέξασα, κἀκτείνασα φαιδρόνους* [1]). Aesch. Agam. 1200.

φαιδρὸς, ά, όν, et *φαιδρωπὸς, οῦ, ὁ* et *ἡ*, adj. (hilaris) *ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.* Eur. Med. 1039. Vid. Orest. 885. Syn. *ἀγανὸς, γεγηθὼς, λαμπρὸς, εὐπρόσωπος, ἱλαρός.*

φαιδρύντρια, ας, ἡ, subst. (lotrix) *παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.* Aesch. Choeph. 747.

φαιδρύνω, v. (nitidum facio) *λουτροῖσι φαιδρύνασα.* Aesch. Agam. 1078. Vid. Apoll. Rhod. 4, 671. Syn. *ἐκκαθαίρω, φαιδρόω, εὐφραίνω, ἀπολαμπρύνω.*

φαιδρωπὸς, vid. *φαιδρός.*

Φαιναρέτη, ης, ἡ, N. P. (Phaenarete) *Φαιναρέτην τήθην ἐμήν.* Arist. Acharn. 49.

φαινολὶς, ίδος, ἡ, adj. (splendide apparens) *ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὐώς.* Sapph. 23. Syn. vid. *φαεινός.*

φαίνω, f. *ανῶ*, v. (ostendo) *κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.* Eur. Electr. 829. Syn. *ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, δείκνυμι, ὑποφαίνω, προφέρω.*

φαίνωψ, ωπὸς, 1. *ὁ* et *ἡ*, adj. (clare videns) 2. *ὄπος, ὁ*, N. P. (Phaenops) *Φαίνοπος υἷε.* Il. ε, 152.

Φαῖστος, ου, ὁ, et 2. *Φαιστὸς, οῦ, ἡ*, N. P. (Phaestus, 1. Lydius nobilis, 2. urbs Cretae) 3. *φαιστὸς, ή, όν*, et *φαῖστος, η, ον*, adj. (clarus) *Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν.* Il. ε, 43. Vid. β, 648.

φαιωχίτων, ωνὸς, ὁ et *ἡ*, adj. (nigra veste indutus) *φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι.* Aesch. Choeph. 1036.

φάκελος et *φάκελλος, ου, ὁ*, subst. (fasciculus) *καὶ μέγαν φάκελον ξύλων.* Eur. Cycl. 242.

φακῆ, ῆς, ἡ, et *φακὸς, οῦ, ὁ*, subst. (lens) *καὶ προσέστηκεν φακῇ.* Arist. Vesp. 811. Vid. Theocr. 10, 54.

φαλαγγηδὸν, adv. (turmatim) *τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Ἀπόλλων.* Il. ο, 360.

φάλαγξ, αγγὸς, ἡ, subst. (1. phalanx, 2. trabs, 3. tarantula) *εἱλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες.* Arist. Ran. 1314. Syn. 1. *τάξις, στίχες, στρατός.* Epith. 1. *κρατερὰ, πύματη, πυκινὴ, στιβαρὰ, δολιχὴ, ἔνοπλος.*

φαλαινα, ῆς, ἡ, subst. (balaena) *θηρηγορεῖν φάλαινα πανδοκευτρία.* Arist. Vesp. 35. Juv. 10, 14. Nonn. 6, 298. Syn. *φάλη.*

φαλακρὸς, ά, όν, adj. (calvus) *καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν.* Arist. Pax. 767.

Φάλαρις, ιδος, ὁ, N. P. (Phalaris) *ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.* Pind. Pyth. 1, 186.

φάλαρον, ου, τὸ, subst. (1. phalerae, crista, 2. lorum) *τίαρας φάλαρον πιφαύσκων.* Aesch. Pers. 668. Syn. *φάληρον, ἡνίον.* Epith. *εὐποίητον.*

1) „Expectares tamen in hoc loco *φαιδρωπός.*" Dr. Blomf. in Gloss.

φᾰληρῐάω, v. (albesco spuma) κυρτᾰ̀, φᾰληρῐόωντᾰ. Il. ν, 799. Syn. λευκαίνο̆μαι, ἀφρίζω.

Φᾰληρῐκο̆ς, ή, ο̆ν, adj. (Phalericus) ἀφῠὰς ἄρ' ἄξεις πρῐᾰμε̆νος Φᾰληρῐκάς. Arist. Acharn. 901.

φᾰληρῐς, ῐ̆δο̆ς, ἡ, subst. (avis marina) ὄρνιθῐ φᾰληρῐ̆δῐ θύειν. Arist. Av. 566.

φᾰληρο̆ς et φᾰλῐο̆ς, α, ο̆ν, adj. (albus, spumeus) ὁ κύων ὁ φᾰλαρο̆ς ὕλακτεῖ. Theocr. 8, 27. Vid. Call. fr. 176. Syn. φᾰληρῐόων, λευκο̆ς, ἀφρωδής.

φᾰλης, ητο̆ς, et φάλλο̆ς, ου, ὁ, subst. (phallus) ἀπόσχωνται δε̆ φᾰλήτων. Arist. Lys. 771. Vid. Acharn. 259.

φαλλῐκο̆ς, ή, ο̆ν, adj. (phallicus) ᾄσο̆μαι το̆ Φαλλῐκο̆ν. Arist. Acharn. 260.

φᾰλο̆ς, ου, ὁ, subst. (conus galeae) ψαῦον δ' ἱππο̆κο̆μοι κο̆ρῠθες λαμπροῖσῐ φᾰλοισῐ. Il. π, 216. Syn. λο̆φο̆ς.

φᾰναί, ῶν, αί, subst. (illuminationes) ἐστῐ δ' ἐν φᾰναῖσῐ πρὸς τῇ. Arist. Av. 1694. Syn. ἐλλάμψεις, ὄργῐᾰ.

φᾰναῖο̆ς, α, ο̆ν, adj. (splendidus) σῠ μοι Ζεὺς ὁ φᾰναῖο̆ς. Eur. Rhes. 351.

φᾰνε̆ρο̆ς, ά, ο̆ν, adj. (manifestus). Syn. ἐμφᾰνής, πε̆ρῐφᾰνής, ἀρῐδηλο̆ς, ἀρῐδεικε̆το̆ς, δῆλο̆ς, ἔκδηλο̆ς.

φᾰνε̆ρῶς, adv. (manifeste) φᾰνε̆ρῶς τε̆λε̆ως δῐᾰπράσσουσιν. Aesch. Eum. 956. Syn. ἀνᾰφανδο̆ν, λαμπρῶς.

φᾰνο̆ς, vid. φᾰεινο̆ς.

φάνο̆ς, ου, ὁ, subst. (laterna, fax) ἐς τὴν χῠτραν το̆ν φάνο̆ν ἐγκᾰτᾰθε̆ντε̆ς. Arist. Lys. 308. Syn. δαΐς, λαμπᾰς, πυρσο̆ς, φε̆γγο̆ς.

Φᾰνο̆τεύς, ε̆ως, ὁ, N. P. (Phanoteus, urbs Phocidis) Ἀρπᾰλῠκῳ Φᾰνο̆τῆῐ. Theocr. 22, 114.

φαντάζο̆μαι, v. (appareo) φανταζο̆με̆νος δε̆ γῠναικῐ νε̆κροῠ. Aesch. Agam. 1477. Syn. φαίνο̆μαι.

φάντασμᾰ et φάσμᾰ, ᾰτο̆ς, το̆, subst. (visum, spectrum) φάντασμᾰ δειμαίνουσ' ἐμο̆ν. Eur. Hec. 54. Vid. Soph. Trach. 850. Syn. εἴδωλο̆ν, τε̆ρᾰς, ὅρᾰμᾰ. Epith. με̆λᾰνόπτε̆ρο̆ν, ποικῐλο̆μορφο̆ν.

φάο̆ς [1]), ε̆ο̆ς, et φῶς, poet. φόως, ωτο̆ς, τὸ, subst. (1. lux, salus, 2. in plur. oculi, dies) ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλευο̆με̆ν. Eur. Hec. 415. Vid. 435. et Il. β, 49. Syn. φε̆γγο̆ς, αὐγή, σε̆λᾰς, ἡμε̆ρα, σωτηρῐα, ὀφθαλμο̆ς. Epith. γλῠκε̆ρο̆ν, ἀσπαστο̆ν, λαμπρο̆ν, ὀξῠτᾰτο̆ν, πε̆ρῐκαλλε̆ς, σωτήρῐο̆ν, λοισθῐο̆ν, ἐχθρο̆ν, ἁγνο̆ν, ἄβᾰτο̆ν, μᾰκᾰρῐο̆ν, σεμνο̆ν, καλλῐβλε̆φᾰρο̆ν, λευκο̆ν, ἐλευθε̆ρῐο̆ν, ἱε̆ρο̆ν.

φᾰρᾰγξ, αγγο̆ς, ἡ, subst. (vallis inter montium praerupta) καὶ τε̆λμῶνην, καὶ φᾰραγγᾰ. Arist. Equit. 248. Syn. κρημνο̆ς, ἄγκο̆ς, χάσμᾰ, κοιλᾰς, τᾰφρο̆ς. Epith. πο̆λῠκλυστο̆ς, δυσχειμε̆ρο̆ς, ἠε̆ρῐα.

φᾰρε̆τρα, ας, ἡ, et demin. φᾰρε̆τρῐο̆ν, ου, τὸ, subst.

1) φάε̆ᾰ, oculi, primam syllab. producit ap. Hom. Od. π, 15. ρ, 39. et τ, 417., ap. Mosch. 2, 4. et 4, 9. ac sexies ap. Callim., sed corripit ap. Apoll. Rh. 3, 1020. 4, 1170. et Hes. fr. 21, 4.

(pharetra) φᾰρέτραν εὐτρεπῆ σκευάζεται. Eur. Herc. f. 964. Vid. Mosch. 1. 20. Syn. ἰοδόκος, ἀμφηρεφὴς, κοιλὴ, ἰοχέαιρᾰ, ὑπωλένιος.

Φάρη, ης, ἡ, N. P. (Phares, urbs Laconiae) Φάρην τε, Σπάρτην τε. Il. β, 582.

φαρμᾰκεὺς, έως, φαρμᾰκὸς [1]), φαρμᾰκοπώλης, ου, ὁ, et φαρμᾰκὶς, ἴδος, ἡ, subst. (confector, confectrix medicinarum) καὶ τίς τοσοῦτος φαρμᾰκεὺς Τρᾰχινίων; Soph. Trach. 1142. Vid. Arist. Equit. 1402. Nub. 764. et 747.

φαρμᾰκεύω, φαρμάσσω et φαρμᾰκόω, v. (veneno utor) σὴν παῖδᾰ φαρμᾰκεύομεν. Eur. Androm. 355. Vid. Apoll. Rh. 3, 478. et Pind. Pyth. 4, 393. Syn. ποτίζω, βάπτω, μολύνω.

φαρμᾰκὶς, vid. φαρμᾰκεύς.

φάρμᾰκον [2]), ου, τὸ, subst. (1. venenum, 2. remedium) τίνος τόδ᾽ εἶπας φαρμάκου τριοσσοῖς φίλοις; Eur. Orest. 1189. Syn. ἰὸς, ἄκος, ἄκεσμᾰ. Epith. θυμοφθόρον, κᾰκὸν, ὀδυνήφᾰτον, ἄγριον, ἐσθλὸν, ἤπιον, λυγρὸν, μητιόεν, δραστήριον, θᾰνάσιμον, κεκρυμμένον, σόφὸν, ἄδηλον, οὐλόμενον, γλυκὺ, σωτήριον, χριστὸν, λευγᾰλέον, λοίγιον, ἀνδροφόνον, πικρὸν, ποτόν.

φαρμᾰκὸς et φαρμᾰκοπώλης, vid. φαρμᾰκεύς.

φαρμᾰκόω et φαρμάσσω, vid. φαρμᾰκεύω.

Φαρνάκης, ου, ὁ, N. P. (Pharnaces) ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου. Arist. Av. 1030.

Φάρος, ου, ἡ, N. P. (Pharus, insula parva ad oram Aegypti) Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι. Od. δ, 355.

φᾶρος [3]), εος, τὸ, subst. (vestis) στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις. Aesch. Choeph. 9. Syn. ἐσθὴς, ἔσθημᾰ, ἱμάτιον, χιτὼν, πέπλον, στολμός. Epith. κρόκεον, πορφύρεον, λεπτὸν, λεπτᾰλέον, χρυσεόστολον, λεπτόμιτον, χρυσεόπηνητον, λευκὸν, πολυποίκιλον, πολύπηνον, ἁλιπόρφυρον, κυάνεον, ἀργύφεον, μέγᾰ, χαρίεν, μαλακὸν, νηγάτεον.

φάρόω, v. (aro) ἡ ἄφαρον φάρόωσι. Call. fr. 183. Syn. ἀροτριάω.

Φαρσαλῖος, α, ον, et Φαρσαλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (Pharsalicus) Πηλέα (Spond.) δ᾽ ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας. Eur. Andr. 22. Vid. Iph. A. 812.

φάρυγξ, υγγὸς et υγος, ἡ, subst. (gula) τάχ᾽ ἐξ ἀναιδοῦς φᾰρυγος ὠθοίει κρέᾰ. Eur. Cycl. 587. Syn. λάρυγξ, ἀσφάραγος.

φάσγανον, ου, τὸ, subst. (gladius) φασγάνῳ ἀΐξας. Il. ε, 81. Syn. ἄορ, ξίφος, μάχαιρᾰ, χαλκός. Epith. ἀμφίχρυσον, μελάνδετον, βάρβαρον, κωπῆεν, κᾰλὸν, ἀργυρόηλον, ἀμφηκὲς, χάλκεον, ὀξὺ, μέγᾰ, θηκτὸν, κελαινὸν, ἐχθρὸν, ὀξύθηκτον.

φασγᾰνουργὸς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (enses fabricans) προχαλκεύει δ᾽ Αἶσα φασγᾰνουργός. Aesch. Choeph. 636.

1) De φαρμακὸς (media longa) vid. Gaisford. Hephaest. p. 254.
2) Cf. Blomf. Gloss. Aesch. P. V. 488.
3) De prima hujus v. syllaba, modo longa, modo brevi, vid. Herm. de metr. p. 444. Brunck. Lex. Soph. Monk. ad Eur. Hipp. 125. et Heyn. ad Il. ω, 231.

φᾰσηλὸς, ου, ὁ, subst. (leguminis genus quoddam) ἀλλ' ἄφανε τῶν φασήλων. Arist. Pax. 1144.

φᾰσῐᾱνῐκὸς, η, ὸν, adj. (more phasiani) ἐπῐκεχὸδὼς ἔγωγε φασῐᾱνῐκῶς. Arist. Av. 68.

φασῐᾱνὸς, οῦ, ὁ, subst. (phasianus) τοὺς φασιάνους, οὓς τρέφει Λεωγὸρας. Arist. Nub. 109.

Φᾶσῐς, ῐδὸς, ἡ, N. P. (Phasis, flumen Colchidis) ὑπέρ τε Φᾶσιν, κἀμὲ πᾰρᾰκᾰλεῖν ἀεί. Eur. Andr. 649. Epith. δινήεις, εὐῤῥείτης, καλλίῤῥοος, ἄξενὸς.

φάσκω, vid. φημῐ.

φάσμᾰ, vid. φάντασμᾰ.

φάσσᾰ, ης, ἡ, subst. (palumbus) vid. ἐρῦθρὸπους.

φασσὸφὸνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (palumbos interficiens) ὠκεῖ, φασσοφόνῳ. Il. ο, 238.

φᾰτειὸς et φᾰτὸς, ἡ, ὸν, adj. (dicendus, dictus) φὸβὸς οὔτε φᾰτειὸς. Hes. Scut. 144. Vid. Op. 3. Syn. ὀνὸμαστὸς, ῥητὸς, κλῠτὸς, πὸλῠφᾰτὸς, ἔνδοξὸς.

φᾰτίζω, vid. φημῐ.

φᾰτῐς, ἔως, ἡ, subst. (1. dictum, oraculum, 2. fama) οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως (Spond.) ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φᾰτῐς; Eur. Androm. 79. Syn. φήμη, λὸγὸς, ἀγγελῐα, χρησμὸς, κληδὼν, δὸξᾰ, μαντεία, μάντευμᾰ. Epith. πομπῐμᾰ, πῐκρὰ, εὐκλεὴς, ἡδυεπὴς, ἐσθλὴ, ἡδεῖᾰ.

φᾰτνη, ης, ἡ, subst. (praesepe) ὑπὸ τῆς δᾰπᾰνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν. Arist. Nub. 13. Epith. ἱππεία, ὀρέοσαυλὸς, χᾰρὸπὴ, εὔξεστὸς.

φᾰτὸς, vid. φᾰτειὸς.

Φᾰῦλλὸς, ου, ὁ, N. P. (Phayllus) ἠκὸλούθουν Φᾰΰλλῳ τρέχων. Arist. Acharn. 214.

φαῦλὸς et φλαῦρὸς, α, ὸν, adj. (malus, vilis, levis) φαύλους μᾰχεσθαι βουκὸλους ἡγούμεθᾰ. Eur. Iph. T. 306. Vid. Soph. Oed. C. 395. Syn. κᾰκὸς, ἄδῐκὸς, μοχθηρὸς, εὐτελὴς, οὐτῐδᾰνὸς, βαιὸς, πὸνηρὸς.

φαυλὸτης, ητὸς, ἡ, subst. (improbitas, vilitas) ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλὸτης ἔνεστῐ τῐς. Eur. fr. Pol. 5, 2. Syn. ἀτασθᾰλῐα, ἄνοιᾰ.

φαύλως et φλαύρως, adv. (male, leviter) οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ' ἐγὼ μετέρχὸμαι. Eur. Ion. 1546. Vid. Arist. Av. 645. Syn. εὐχερῶς, πὸνηρῶς, κᾰκῶς.

Φαυσιᾰδης, ου, ὁ, patronym. (Phausiades) καὶ βᾰλὲ Φαυσιᾰδην Ἀπῐσάὸνᾰ. Il. λ, 577.

φαυσῐβρὸτὸς, vid. φᾰεσίμβροτὸς.

φάω et φᾰείνω, v. (luceo) φάε δὲ χρυσὸθρὸνὸς ἠώς. Od. ξ, 502. Vid. μ, 385. Syn. λάμπω, φαίνω.

φάω, inus. fut. πεφήσὸμαι, perf. πέφᾰμαι, v. (occido) ἐν δὲ οὐ τοῖσῐ πεφήσεαῐ, αἴκε τᾰλάσσῃς. Il. ν, 829. Syn. σφάζω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω.

φέβὸμαι, v. (1. timeo, 2. fugio) ἀλλᾰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισῐ φέβοντὸ. Il. λ, 121. Syn. φὸβέὸμαι, φεύγω.

φέγγὸς, ἔὸς, τὸ, subst. (lux, dies) τρῐταῖὸν ἤδη φέγγὸς

αἰωρούμἔνὄς. Eur. Hec. 32. Syn. *φάὄς, φῶς, φὄως, αὐγὴ, σἔλἄς.* Epith. *'ἔλεύθἔρὄν, χρυσἔὄκῦκλὄν, λαμπρὄν, ὄλὄὄν, μοιρῐδῐὄν, θεοπἔσῐὄν, ἀσπἄσῐὄν, κἄθἄρὄν.*

Φειὰ, ᾶς, ἡ, N. P. (Phia, urbs Elidis) *Φειᾶς πὰρ τείχεσσῐν.* Il. *η*, 135.

Φειδῐας, ου, ὁ, N. P. (Phidias) *Φειδῐας ἠκηκὄη.* Arist. Pax. 616.

Φειδιππῐδης, ου, ὁ, N. P. (Phidippides) *κἀθἔμἔθἄ Φειδιππῐδην.* Arist. Nub. 657.

Φείδιππὄς, ου, ὁ, N. P. (Phidippus) *τῶν δ' αὖ Φείδιππός τἔ καῐ Ἄντῐφὄς ἡγησάσθην.* Il. *β*, 678.

Φειδὄλας, ου, Aeol. *αὄ, ὁ,* N. P. (Phidolas) *οὗτος Φειδὄλἄ ἵππὄς.* Anacr. 187.

φείδὄμαι, v. (parco) *τῐ δή γἔ φείδὄμαι ψυχῆς ἔμῆς;* Eur. Herc. f. 1137. Syn. *'ἄπἔχω, ἔλἔἔω.*

φειδὼ, ὄὄς, φειδωλὴ et *φειδωλῐα, ας, ἡ,* subst. (parsimonia) *φειδοῖ πὄνηρᾷ μηδἔν' εὖ ποῐεῖν βρὄτῶν.* Eur. fr. Antiop. 11, 3. Vid. Il. *χ*, 244. et Arist. Nub. 833. Syn. *σωφρὄσῦνη.*

φειδωλὄς, ἡ, ὄν, adj. (parcus) *καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσῐβιου.* Arist. Nub. 421. Syn. *γλίσχρὄς, εὐτἔλὴς, ἄνἔλεύθἔρὄς.*

Φελλεὺς, ἔως, ὁ, N. P. (Phelleus, mons Atticae) *ἐκ τοῦ Φελλἔως.* Arist. Acharn. 273.

φελλὄς, σῦ, ὁ, subst. (cortex suberis) *'ἄβάπτιστὄς εἰμῐ φελλὄς ὤς.* Pind. Pyth. 2, 146. Syn. *φλοιὄς.*

φἔνακίζω, v. (decipio) *ὄστις φἔνακίζεις· φρᾶσαι δ' οὔπω τἔτληκᾶς ἡμῖν.* Arist. Plut. 280. Syn. *ἐξἄπἄτἄω, γὄητεύω, ἔπῐχλευάζω.*

φἔνακισμὄς, οῦ, ὁ, subst. (deceptio) *καὶ τοῖσῐ φἔνακισμοῖσῐν ἐξἄπἄτωμἔνην.* Arist. Equit. 630. Syn. *φἔνάκισμἄ, ἄπἄτη, ἐξἄπἄτη.*

φἔναξ, ακὄς, ὁ, subst. (deceptor) *'ἄγἔ δὴ, Σκῐταλοι, καὶ Φἔνακἔς, ἦν δ' ἐγώ.* Arist. Equit. 634. Syn. *'ἄπἄτηλὄς, πλἄνὴς, γὄης.*

Φἔνἔὄς, ου, ἡ, N. P. (Pheneus, urbs Arcadiae) *οἳ Φἔνἔὀν τ' ἔνἔμοντὄ.* Il. *β*, 605.

Φἔραὶ, ῶν, αἱ, N. P. (Pherae, urbs Thessaliae) vid. *εὐῤῥήν. οἳ δἔ Φἔρὰς ἔνἔμοντὄ.* Il. *β*, 711.

Φἔραῖὄς, α, ὄν, adj. (Pheraeus) *ἀνδρῶν Φἔραίων εὐμἔνὴς πἄρουσῐα.* Eur. Alcest. 622.

φἔρασπῐς, ῐδὄς, adj. (clypeatus) *ὀβρῐμὄθυμἔ, φἔρασπῐ.* Hom. H. 7, 2. Syn. *ἀσπῐδηφὄρὄς, ἀσπῐδὄφέρμων, ἀσπιστὴς, ἀσπῐδὄφὄρὄς, ἀσπῐδιώτης, λογχηρής.*

φέρβω, v. (pasco, nutrio) *βωμοί μ' ἔφερβὄν.* Eur. Ion. 326. Syn. *βόσκω, τρἔφω, σώζω.*

φἔρέγγυὄς, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (idoneus) *προστἄτεῖν φἔρέγγυὄς;* Aesch. Sept. c. Theb. 392. Syn. *ἀσφἄλὴς, βἔβαιὄς, δῠνἄτὄς, ἔχέγγυὄς.*

φἔρεμμἔλῐης, ου, adj. (hastam fraxineam gestans) *φωτἄ φἔρεμμἔλῐην.* Mimnerm. 4, 4. Syn. *'ἔϋμμἔλῐης, εὐμἔλῐας, αἰχμητὴς, λογχὄφὄρὄς.*

φἔρἔοικὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (domiporta) φἔρἔοικὄς ἄπὸ χθὄνὄς ἂν φῦτᾰ βαίνῃ. Hes. Op. 569.

φἔρἔπὄνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (laborifer) φἔρἔπὄνοι τἔλἔθοντῐ. Pind. Pyth. 2, 56.

φἔρέσβῐὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vitam sustinens) κινήθη δ' ἄρᾰ γαῖᾰ φἔρέσβῐὄς. Hom. H. in Apoll. 341.

φἔρεσσᾰκὴς, ἔὄς, adj. (scutifer) ἵκἔτευσἔ φἔρεσσᾰκἔας Καδμείους. Hes. Scut. 13. Syn. σᾰκεσφὄρὄς, σᾰκεσπᾰλὄς, ἀσπιστὴς, ἀσπῐδοῦχὄς.

φἔρἔτρὄν, contr. φέρτρὄν, ου, τὸ, subst. (feretrum) κείμἔνὄν ἐν φἔρἔτρῳ. Il. σ, 236. Syn. σὄρὄς, θήκη.

Φἔρης, ητὄς, ὁ, N. P. (Pheres, pater Admeti) καὶ Φἔρητὄς ἐν δὄμοις. Aesch. Eum. 726.

φἔριστὄς, vid. φέρτἔρὄς.

φέρμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (proventus) φέρμᾰτῐ γᾶν πᾰνώρῳ. Aesch. Suppl. 698. Syn. γέννημᾰ.

φερνὴ, ῆς, ἡ, subst. (dos) vid. ζᾰπλουτὄς.

Φερσἔφασσᾰ et Φερσἔφὄνη, vid. Περσἔφαττᾰ.

φέρτἔρὄς, superl. φέρτᾰτὄς et φἔριστὄς, η, ὄν, adj. (validior, praestantior) εἰς τὄ φέρτἔρον τίθει. Eur. Helen. 345. Vid. Apoll. Rhod. 4, 1383. et Aesch. Sept. c. Theb. 39. Syn. κρείσσων, κρᾰτιστὄς, ᾰριστὄς, πᾰνᾰριστὄς.

φερτὄς et φὄρητὄς, ὴ, ὄν, adj. (ferendus) τᾶς οὐ φερτᾶς. ὢ μοί μοι. Eur. Hec. 155. Vid. Hipp. 445. Syn. τλητὄς, ᾰνάσχἔτὄς.

φἔρω, f. οἴσω, 1. aor. ἤνεικᾰ et ἤνεγκᾰ, v. (1. fero, 2. aufero, 3. specto, peto) δὄλῐὄν οἶκτὄν ἐς μἔσον φἔρων. Eur. Hel. 1541. Syn. φὄρἔω, φὄρημῐ, κὄμίζω, τλᾰω, βαστάζω, ὰγω, ὕπὄφἔρω, ἔχω.

φεύγω et φυγγᾰνω, v. (1. fugio, 2. exul fio) πἔνητᾰ φεύγει πᾶς τῐς ἐκπὄδὼν φῐλὄς. Eur. Med. 561. Vid. Aesch. P. V. 522. Syn. ᾽ᾰπὄφεύγω, ᾰλεύω, ᾰλἔείνω, δῐδράσκω, πὄδᾰ φῠγῇ νωμᾰω, ᾰπὄτρἔχω.

φεύζω, v. (exclamo φεῦ, φεῦ) τῐ τοῦτ' ἔφευξᾰς; Aesch. Agam. 1279. Syn. οἰμώζω, αἰάζω.

φευκτἔὄς, φευκτὄς et φυκτὄς, ὴ, ὄν, adj. verbal. (fugiendus) ἐγγῠς· ὡς οὐ φευκτἔον νῷν. Arist. Av. 392. Vid. Soph. Aj. fl. 223. et Il. π, 128.

φεῦξῐς et φύξῐς, ἔως, ἡ, subst. (fugâ) φεῦξῐν οὐκ ἔπάξἔται. Soph. Antig. 362. Vid. Il. κ, 311.

φέψᾰλὄς, ου, ὁ, et φεψᾰλυξ, ῠγὄς, ἡ, subst. (scintilla, carbo) φέψᾰλὄς ᾰνήλᾰτ' ἔρἔ-θιζὄμἔνὄς. Arist. Ach. 668. (Paeon. dim.) Vid. Lys. 107. Syn. σπινθὴρ, ἄνθραξ.

φεψᾰλὄω, v. (in cineres redigo) ᾽ἔφεψᾰλώθη κᾰξἔβροντήθη σθἔνὄς. Aesch. P. V. 362. Syn. κᾰτᾰκαίω, αἰθᾰλὄω.

Φηγεὺς, ἔως, ὁ, N. P. (Phegeus, nobilis Trojanus) Φηγεύς ῥα πρὄτἔρος πρὄϊει δὄλῐχόσκῐὄν ἔγχὄς. Il. ε, 15.

φήγῐνὄς, η, ὄν, adj. (fagineus) vid. λἔοντὄχλαινὄς.

φηγὄς, οῦ, ἡ, subst. (fagus) τώγἔ οὖναντέσθην πᾰρᾰ φηγῷ. Il. η, 22. Epith. ὑψηλὴ, πἔρῐκαλλὴς, ᾰγρῐᾰς, σκῐερὰ, ῐἔρὰ, ἔραννὴ

φήληξ, ηκός, ὁ, subst. (1. ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem prae se ferat, 2. fallax) τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντα. Arist. Pax. 1165.

φηλητὴς, οῦ, ὁ, subst. (deceptor) ὅς γε φηλητῶν ἄναξ. Eur. Rhes. 217. Syn. φήληξ, κακοῦργος.

φηλόω, v. (decipio) φηλώσῃς ἐπέεσσιν. Apoll. Rh. 3, 982. Syn. ἀπατάω, ἐξαπατάω, δολόω, φενακίζω.

φήμη, ης, et φῆμις, ἑως, ἡ, subst. (fama, omen) φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἱδρυμένη. Eur. Hel. 819. Vid. Od. ω, 200. Syn. φάτις, κλέος, βάξις, ἀγγελία, ὀμφή, λόγος, κληδών. Epith. ἀδευκὴς, χαλεπὴ, εὐάγγελος, ἡδυεπὴς, ταχεῖα, τερπνὴ, ἀνέλπιστος, ἔτυμος, ἀξιόπενθης, ἐσθλὴ, πολιά, κακὴ, δεινὴ, δυσκέλαδος.

φημί, φάσκω et φατίζω, v. (dico) φημί· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς. Eur. Phoen. 612. Vid. Alcest. 653. et Iph. A. 936. Syn. λέγω, ἐρέω, αὐδάω, φράζω, φωνέω, φημίζω.

φημίζω, v. (divulgo) ἣ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Aesch. Choeph. 550. Syn. διαφημίζω, φημί, μαντεύομαι.

φήνη, ης, ἡ, subst. (ossifraga) φήνῃ εἰδομένη. Od. γ, 372.

φήρ, gen. φηρός, Aeol. pro θήρ, q. v.

Φηρά, ᾶς, ἡ, et Φηραί, ῶν, αἱ, N. P. (Pherae, oppidum Messeniae) ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ. Il. ε, 543. Vid. ι, 151.

Φηρητιάδης, ου, ὁ, patronym. (Pheretiades) αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. Il. ψ, 376.

φθάνω et φθῆμι, fut. φθήσομαι et φθάσω, v. (praevenio) φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις [1]). Eur. Alcest. 678. Syn. προφθάνω, προήκω, προλαμβάνω, προέρχομαι.

φθέγγω et φθέγγομαι, v. (loquor) οὐ γὰρ τοὔσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους. Eur. Med. 1304. Syn. αὐδάω, ἐξαυδάω, ἠχέω, βοάω, ἀγγέλλω, ἐρέω, φημίζω.

φθέγμα, ατος, τὸ, φθόγγος, ου, ὁ, et φθογγή, ῆς, ἡ, subst. (1. vox, 2. sonus) χθὼν φθέγματος πληρουμένη. Eur. Hipp. 1210. Vid. Il. ε, 234. et β, 791. Syn. ἦχος, ἠχή, φωνή, βοά, αὐδή, ῥῆμα. Epith. φίλον, ὄρθιον, ἠερόφοιτον, μαλακόν, βαρύ.

φθείρ, ειρός, ὁ, subst. (pediculus) φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων. Arist. Plut. 537.

Φθειραί, ῶν, αἱ, N. P. (Phthirae, mons Lyciae) Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. Il. β, 868.

φθείρω, f. ερῶ, v. (corrumpo, violo, vasto, interimo) εἰ μὴ φθερεῖ τῆσθ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης. Eur. Androm. 706. Syn. διαφθείρω, φθινύθω, σφάλλω, βλάπτω, ἀφανίζω, λυμαίνομαι, ἀπόλλυμι, κτείνω, φθίνω.

φθερσιγενής, έος, adj. (genus perdens) ὦ μεγάλαυχοι, καὶ φθερσιγενεῖς. Aesch. Sept. c. Theb. 1056.

φθέω, inus. fut. φθείσω et φθίω, f. φθίσω, perf. pass. ἔφθισμαι, v. (perdo) δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Il. ζ, 407. Vid. Od. ξ, 117. Syn. vid. φθείρω et φθίνω.

φθῆμι, vid. φθάνω.

1) Prima hujus v. syll. longa est ap. Hom., brevis ap. Att. scriptt. Vid. Clark. ad Il. β, 43. et 833.

Φθία, ας, Ion. Φθίη, ἡ, N. P. (Phthia, urbs Thessaliae) ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγάμέμνονι πέμπε. Il. ι, 253. Epith. ἐρῐβώλαξ, βωτῐάνειρᾰ, ἐρίβωλος, εὔπωλος, μήτηρ θηρῶν.

Φθιάς, ἄδος, ἡ, Φθιώτης, ου, ὁ, et Φθιῶτις, ἴδος, ἡ, adj. (Phthius) μισεῖ τε γαῖα Φθιάς· εἰ δ' ἥξει πάρος. Eur. Andr. 917. Vid. Arist. Ran. 1265. et Eur. Troad. 1115.

φθῐμένος et φθῐτός, ἡ, όν, adj. (mortuus, absumptus) ὡς φθῐμένῳ τάδε σοὶ πέμπω. Eur. Iph. T. 171. Vid. Aesch. Eumen. 97.

φθῐνασμᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (decrementum) ἄνακτος ἡλίου φθῐνάσμᾰσιν. Aesch. Pers. 237. Syn. λῆξις, δυσμή.

φθῖνᾰς, ᾰδος, adj. (1. decrescens, 2. tabificus) οὔτε φθίνᾰσι πληγεῖσᾰ νόσοις. Soph. Antig. 819.

φθῐνόκαρπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui fructum amisit) καὶ φθῐνόκαρπος ἔοισᾰ. Pind. Pyth. 4, 468.

φθῐνόπωρις, ἴδος, ἡ, adj. (autumnalis) μὴ φθῐνόπωρις ᾰ-νέμων. Pind. Pyth. 5, 161.

φθῐνόπωρον, ου, τὸ, subst. (autumnus) ἢ γλῠκερὸν φθῐνόπωρον. Bion. 6, 4. Syn. μετόπωρον, ὀπώρᾰ.

φθῐνύθω, v. (1. perdo, 2. consumo, 3. tabesco) τοὶ δὲ φθῐνύθουσιν ἔδοντες. Od. α, 250. Vid. Il. α, 491. Syn. φθείρω, ἀποφθῐνύθω, φθίνω, τήκομαι, ἀπόλλυμι, διαφθείρομαι.

φθιννλλᾰ, ης, ἡ, adj. (pestifera) νὴ Δί', ὦ φθιννλλᾰ σύ. Arist. Eccl. 932.

φθῖνω, f. ῐνῶ, v. (1. corrumpo, 2. ad finem vergo) ζητῶν· φθῖνει γὰρ, καὶ μᾰραίνεται νόσῳ. Eur. Alcest. 204. Syn. φθείρομαι, τήκομαι, ἀπόλλυμαι, λήγω, διαφθείρομαι, ἐκλείπω.

Φθῖοι, ων, οἱ, N. P. (Phthii) οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγᾰθύμων. Il. ν, 699.

φθισήνωρ, ορος, et φθισίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. (homines destruens) στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορᾰ. Il. β, 833. Vid. Od. χ, 297. Syn. ὀλεσήνωρ, βροτολοιγός.

φθῐτός, vid. φθῐμένος.

φθίω, vid. φθέω.

Φθιώτης et Φθιῶτις, vid. Φθιάς.

φθογγή et φθόγγος, vid. φθέγμᾰ.

φθοΐς, ΐος, ὁ, nom. plur. φθοῖς et φθόεις, Att. contr. φθοῖς; et φθοΐς, ἴδος, ἡ, subst. (placentae genus) τοὺς φθοῖς ᾰφαρπάζοντᾰ. Arist. Plut. 677.

φθονερός, ά, όν, adj. (invidus) βαΰ-ζει, φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρ-πει. Aesch. Agam. 437. Syn. ἐπίφθονος, βάσκᾰνος.

φθονέω, v. (1. invideo, 2. recuso) παίδων ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ. Eur. Electr. 30. Syn. φθόνον ἔχω, βασκαίνω, νεμέσάω, ᾰγᾰνακτέω, ἀπαρνέομαι.

φθόνησις, εως, ἡ, subst. (invidia) φορᾶς γε τοι φθόνησις οὐ γενήσεται. Soph. Trach. 1214. Syn. φθονερία, φθόνος.

φθόνος, ου, ὁ, subst. (invidia) νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος. Eur. Suppl. 252. Syn. δυσμένειᾰ, μέμψις, μῆνις. Epith. δυσώνυμος, τραχύς, ἄθεος, ᾰγᾰρις, ἄνομος, βαρύς.

φθορά, ᾶς, ἡ, et φθόρος, ου, ὁ, subst. (corruptio) εὐνῆς

ἀποιμώζοντᾰ τῆς κάτω φθο̆ράν. Soph. Antig. 1224. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 238. Syn. δῐαφθο̆ρά, λυμή, δήλημᾰ.

φῐᾰλη, ης, ἡ, subst. (poculum, patera) ἄλλε̆γο̆ν ἐς χρυσέην (χρυσέην Spond.) φῐᾰλην. Il. ψ, 253. Syn. δε̆πᾰς, πο̆τήρῐο̆ν, ἀγγεῖο̆ν. Epith. ἀργῠρήλᾰτο̆ς, ἀμφῐθε̆το̆ς, ἄπῠρωτο̆ς, οἰνηρά, ἐραννή, ἀργῠρε̆α.

φῐᾰρο̆ς, ά, ο̆ν, adj. (1. splendidus, 2. pinguis, 3. acerbus) φῐᾰρωτε̆ρᾰ ὄμφᾰκο̆ς ὠμᾶς. Theocr. 11, 21. Exp. λαμπρο̆ς, πίων.

Φίκῐο̆ν, ου, τὸ, N. P. (Phicium, mons Boeotiae) Φίκῐο̆ν ἀκρο̆τᾰτον προ̆σε̆βήσᾰτο̆. Hes. Scut. 33.

φῐλᾰγλᾰο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (elegantiae studiosus) αἰτε̆ω σε̆ φῐλάγλᾰε̆, καλ-λίστᾰ. Pind. Pyth. 12, 1.

φῐλᾰδελφο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fratris vel sororis amans) φῐλᾰδελφᾰ κᾰτω δᾰκρῡ εἰβο̆με̆νη. Soph. Antig. 527.

φῐλᾰθήναιο̆ς, ου, ὁ, adj. (Atheniensium amans) καὶ δῆτᾰ φῐλᾰθήναιο̆ς ἦν ὑπερφῠῶς. Arist. Acharn. 142.

φῐλαίακτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (lamentationis amans, lugubris) ἐλευθε̆ροῦ-ται Φῐλαιάκτων κᾰκῶν. Aesch. Suppl. 810. Syn. φῐλο̆δυρτο̆ς, φῐλο̆θρηνο̆ς, φῐλο̆θρηνὴς, φῐλοικτο̆ς.

φῐλαίμᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sanguinis amans) γῆς φῐλαιμᾰτου ῥο̆αί. Eur. Phoen. 177.

Φῐλαινε̆τη, ης, ἡ, N. P. (Philaenete) προ̆σῐοῦσᾰν ἤδη τήνδε̆, καὶ Φῐλαινε̆την. Arist. Eccl. 42.

φῐλαίτε̆ρο̆ς, et superl. *φῐλαίτᾰτο̆ς*, vid. *φῐλο̆ς*.

φῐλαίτῐο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (litigiosus) κᾰτ' ἀρχῆς γὰρ φῐλαίτῐος λε̆ώς. Aesch. Suppl. 481. Syn. φῐλο̆δῐκο̆ς, φῐλε̆ρῐς.

φῐλᾰκο̆λουθο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (sodalium studiosus) ἐγὼ δ' ἀεί πως φῐλᾰκο̆λουθο̆ς εἰμῐ. Arist. Ran. 417.

Φῐλαμμο̆νῐδης, ου, ὁ, patronym. (Philammonides) πυξῐνᾳ ἐν φόρμιγγῐ Φῐλαμμο̆νῐδας Εὔμολπο̆ς. Theocr. 14, 108.

φῐλάμπε̆λο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vitium amans) τὴν θε̆ῶν πασῶν με̆γίστην καὶ φῐλαμπε̆λωτᾰτην. Arist. Pax. 307.

φῐλανδρῐα, ας, ἡ, subst. (amor mariti vel virorum) μὴ τὴν τε̆κοῦσαν τῇ φῐλανδρῐᾳ, γῠναι. Eur. Androm. 228.

φῐλανδρο̆ς, ου, et *φῐλήνωρ*, Dor. *φῐλάνωρ, ο̆ρο̆ς*, adj. (maritum vel viros amans) φῐλανδρον· με̆νει κτε̆ᾰνᾰ τ' ε̆πῐγο̆νοις. Aesch. Sept. c. Theb. 896. Vid. Pers. 141.

φῐλανθρᾰκεὺς, ε̆ως, adj. (carbonarius) ἀπο̆λεῖς ἄρᾰ το̆ν ἥλῐκᾰ τόνδε̆ φῐλανθρᾰκε̆ᾰ. Arist. Acharn. 335.

φῐλάνθρωπο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (humanus) στε̆ργειν, φῐλανθρώπου δε̆ παύεσθαι τρο̆που. Aesch. P. V. 11.

φῐλάνωρ, vid. *φῐλανδρο̆ς*.

φῐλᾰοιδο̆ς et *φῐλῳδο̆ς, οῦ, ὁ et ἡ*, adj. (cantuum amans) καί οἱ μνᾶστῐν ἀεὶ τῷ φῐλᾰοιδῷ. Theocr. 28, 23. Vid. Arist. Vesp. 270. Syn. vid. φῐλο̆μουσο̆ς.

φῐλάργῠρο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amans argenti) το̆ μαντῐκὸν γὰρ πᾶν φῐλάργῠρον γε̆νο̆ς. Soph. Antig. 1055. Syn. φῐλοκτε̆ᾰνο̆ς, κερδᾰλε̆ο̆φρων, φῐλο̆κερδής.

φῐλάρμᾰτο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (curruum amans) Θηβῶν τῶν φῐλαρμᾰτων ἄναξ. Eur. Herc. f. 465.

φῐλαυλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (tibiarum amans) ῞ῑν᾽ ὁ φίλαυλὸς ἔπαλλε δελφὶς. Arist. Ran. 1317. Syn. φῐλόμουσος, φῐλάοιδὸς, φῐλῳδὸς, φῐλόμολπὸς, φῐλόφόρμιγξ.

φῐλέορτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (festorum amans) εἰρήνην φῐλέορτὸν. Arist. Thesm. 1158.

φῐλέριθὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (lanificii studiosus) ὦ φῐλέριθ᾽ ἀλᾰκᾰτα. Theocr. 28, 1.

φῐλευνὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amans tori) κᾰλός γε καὶ φῐλευνὸς. Anacr. 174, 7. Syn. vid. φῐλοίφης.

φῐλεχθὴς, ἔὸς, adj. (inimicitiis indulgens) ὦ τᾰλᾰν, ἔσσι φῐλεχθής. Theocr. 5, 137. Syn. φῐλεχθρὸς, φῐλόμισὸς, φῐλαίτῐὸς.

Φῐλέψῐὸς, ου, ὁ, N. P. (Philepsius) Φῐλέψιος δ᾽ οὐχ ἕνεκᾰ σου μύθους λέγει; Arist. Plut. 177.

φῐλέω, v. (1. amo, 2. osculor, 3. soleo) οὐ φῐλῶ τἀῤῥηθ᾽ ὁρᾶν. Eur. Iph. T. 1199. Vid. Od. α, 264. et χ, 265. Syn. ἀγᾰπάω, κῠνέω, ξενίζω, φῐληδέω.

φῐληδέω, v. (delector) οὐ γὰρ φῐληδῶ μάχαις. Arist. Pax. 1130. Syn. φῐλέω, ἐφήδομαι, ἐνήδομαι.

φῐληδία, ας, ἡ, subst. (amor voluptatis) λᾰβόντες, ὑπὸ φῐληδίας. Arist. Plut. 311. Syn. φῐληδόνία, χαρμά, ἡδονή, ἄνοιά.

φῐληλιαστὴς, οῦ, ὁ, adj. (1. qui judicio in Heliaea contendere amat, 2. litigiosus) φῐληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. Arist. Vesp. 88. Syn. φῐλαίτῐὸς, φῐλεχθὴς, φῐλέρις, φῐλόδικὸς, φῐλόνεικὸς.

φῐλημᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (osculum) φῐλον φῐλημᾰ πᾰρᾰ γένυν τῐθέντᾰ σὸν. Eur. Suppl. 1164. Phr. φῐλία προσβολὴ προσώπων.

φῐλήνῐὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (habenarum amans) ἵππους ὑφ᾽ ἅρμᾰτ᾽ ἤγᾰγον φῐληνίους. Aesch. P. V. 474.

Φῐλήρᾰτὶς, ἴδὸς, ἡ, N. P. (Phileratis) Ἄρτεμι, τιν τόδ᾽ ἄγαλμᾰ Φῐλήρᾰτὶς εἵσᾰτὸ τῇδε. Call. Ep. 34, 1.

φῐλήρετμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (remigandi studiosus) Φαιήκεσσι φῐληρέτμοισι μίγείη. Od. ε, 386.

φῐλητέὸς, α, ὸν, adj. (diligendus) κᾰτω νῦν ἐλθοῦσ᾽, εἰ φῐλητέον, φίλει. Soph. Antig. 524.

φῐλήτωρ, ὄρὸς, ὁ et ἡ, subst. (amator) κεῖται φῐλήτωρ τοῦδ᾽. Aesch. Agam. 1421. Syn. ἐραστής.

φῐλία, vid. φῐλότης.

φῐλικὸς, ἡ, ὸν, adj. (amatorius) καί τι κόρας φῐλικὸν μέλὸς ἀμβᾰλεῦ. Theocr. 10, 22. Syn. φῐλότήσῐὸς, φῐλῐὸς, ἐρωτικὸς, ἐρᾰτεινὸς.

Φῐλῖνὸς, ου, ὁ, N. P. (Philinus) εἶτ᾽ ἐστ᾽ ἄρ᾽ ὁ Φιλῖνὸς ὁ μαλθᾰκὸς. Theocr. 7, 105.

φῐλῐὸς, α, ὸν, et ου, ὁ et ἡ, adj. (foederatus, amicus, carus) τὸ σὸν λίπουσᾰ φῐλῐὸν. Eur. Androm. 601. Syn. φῐλικὸς, φῐλὸς, οἰκεῖὸς, φῐλόφρων.

φῐλιππὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. et N. P. (equorum studiosus) ὁ τῆς φῐλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ. Eur. Hipp. 580. Syn. ἱππικὸς, εὔιππὸς.

φῐλιστὸς, vid. φῐλὸς.

Φιλλῦρῐδης, ου, ὁ, matronym. (Phillyrides) Φιλλῦρῐδης· μέγᾰλου δὲ Διὸς νόος ἐξετέλεσσε. Hes. Theog. 1002.

φῐλὄγᾰμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (nuptiarum studiosus) φῐλὄγᾰμοι μνηστῆρες. Eur. Iph. A. 392.

φῐλὄγηθής, ἔὄς, adj. (laetitiae amans) λαῐὄφρων οὐ φῐλὄγα-θής. Aesch. Sept. c. Theb. 912.

φῐλὄδᾰφνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (lauri amans) δέσπὄτᾰ, φῐλὄδαφνε, Βάκχε. Eur. fr. Licymn. 4.

φῐλὄδέσπὄτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (domini amans) οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φῐλὄδέσπὄτὄν. Theogn. 847.

φῐλὄδημὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (populi amans) γενναῖον καὶ φῐλὄδημὄν. Arist. Equit. 787.

φῐλὄδυρτὄς, ου, ὁ et ἡ, et φῐλὄθρηνής, ἔὄς, adj. (lugubris) τὼς καὶ ἐγὼ φῐλὄδύρ-τοις. Aesch. Suppl. 71. Vid. Mosch. 4, 66. Syn. vid. φιλαίακτὄς.

Φῐλὄδώρητὄς, ου, ὁ, N. P. (Philodoretus) καὶ τὴν Φῐλὄδωρήτου τε καὶ Χαιρητᾰδου. Arist. Eccl. 51.

φῐλὄθηρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (venandi studiosus) φῐλὄθηρὄς εἴη. Eur. Bacch. 1242.

φῐλὄθύτης, ου, adj. (sacrificandi studiosus) φῐλὄθύτων δέ τοι πὄλεὄς ὀργίων. Aesch. Sept. c. Theb. 164.

φῐλοικτίρμων, ὄνὄς, φῐλοίκτιστὄς et φῐλοικτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (misericors) καὶ φῐλοικτίρμων ἀεί. Eur. Iph. T. 346. Vid. Soph. Aj. fl. 580. et Aesch. Agam. 232.

Φῐλοίτῐὄς, ου, ὁ, N. P. (Philoetius) σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιὸ Φῐλοίτῐὄς. Od. φ, 388. Epith. δῖὄς, ὄρχᾰμὄς ἀνδρῶν.

φῐλοίφης, ου, adj. (libidinosus) εὖγ' ὤνθρωπε φῐλοίφᾰ. Theocr. 4, 62. Syn. φῐλευνὄς, τρῠφερὄς, ἀσελγής.

φῐλὄκέρδειᾰ, ας, ἡ, subst. (amor lucri) καὶ φῐλὄκερδείῃ βεβλαμμένὄν. Theocr. 16, 63.

φῐλὄκερδής, ἔὄς, adj. (lucri amans, lucripeta) εἰ δ' ἀδίκως πάρᾰ καιρὸν ἀνὴρ φῐλὄκερδεῖ θυμῷ. Theogn. 199. Syn. vid. φῐλάργῠρὄς.

φῐλὄκέρτὄμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui maledictis incessere amat) ὦ Πὄλῠθερσείδη φῐλὄκέρτὄμε. Od. χ, 287. Syn. φῐλὄλοίδὄρὄς, ἀθῠρόστὄμὄς, φῐλόψὄγὄς, σκώπτης.

φῐλὄκηδής, ἔὄς, adj. (adfinium studiosus) καὶ ἐς φῐλὄκηδέᾰ κῶμὄν. Hom. H. in Merc. 478.

φῐλὄκισσὄφὄρὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amans hederae gestandae) κἀγὼ τὸν φῐλὄκισσὄφὄρον Βρὄμιὄν. Eur. Cycl. 613.

Φῐλὄκρᾰτης, ου, ὁ, N. P. (Philocrates) vid. πῑνᾰκὄπώλης.

φῐλὄκτεᾰνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (divitiarum amans) φῐλοκτεᾰνώτᾰτε πάντων. Il. α, 122. Syn. vid. φῐλάργῠρὄς.

Φῐλὄκτήτης, ου, ὁ, N. P. (Philoctetes, dux clarissimus apud Trojam) τὴν Φῐλὄκτήτου σε δεῖ. Soph. Phil. 54. Epith. Ποιάντῐὄς, κλεινὄς, τοξὄτης, ἐκηβὄλὄς, φῐλὄπτὄλεμὄς, ἄγλᾰὄς, ἴφθιμὄς.

φῐλὄκῠβὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aleae studiosus) εἶναι φῐλὄκῠβὄν αὐτὄν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει. Arist. Vesp. 75.

φῐλὄκυδής, ἔὄς, adj. (gloriae studiosus) φῐλὄκυδέὄς ἥβης. Hom. H. in Merc. 375.

φῐλŏλήῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amans praedae) κερτŏμέων ὡς οἷŏς ἐγὼ φῐλŏλήῐŏς εἰμί. Hom. H. in Merc. 333.

φῐλŏλοιδŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vituperationis amans) φῐλŏλοιδŏροιŏ γλώττης. Anacr. 42, 11. Syn. vid. φῐλŏκέρτŏμŏς.

φῐλŏμαστŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (mammae amans) πάντων τ' ἀγρŏνŏμων φῐλŏμάστοις. Aesch. Agam. 139.

φῐλŏμᾰχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (pugnae amans) σῠ τ', ὦ Δῖŏγένες φῐλŏμᾰχον κρᾰτŏς. Aesch. Sept. c. Theb. 121.

Φῐλŏμέδουσᾰ, ης, ἡ, N. P. (Philomedusa) καὶ Φῐλŏμέδουσᾰ βŏῶπῐς. Il. η, 10.

Φῐλŏμηλείδης, ου, ὁ, N. P. (Philomelides) ἐξ ἔρῐδος Φῐλŏμηλείδῃ. Od. δ, 343.

φῐλομμειδής, έŏς, adj. (risus amans) Κυπρŏν ἱκανĕ φῐλομμειδης Ἀφρŏδίτη. Od. θ, 362. Syn. φῐλŏγήθης.

φῐλŏμολπŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (carminum amans) Ἀστĕρῐη φῐλŏμολπĕ. Call. 4, 197. Syn. φῐλᾰοιδŏς, φῐλῳδŏς, φῐλαυλŏς, φῐλυμνŏς, φῐλŏμουσŏς, εὔμολπŏς, μολπαστής.

φῐλŏμουσŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (musarum amans) ὦ θηρατᾰ λŏγων φῐλŏμούσων. Arist. Nub. 357.

Φῐλοξενίδης, ου, ὁ, patronym. (Philoxenides) Φαίδρου παιδῐ Φῐλοξενῐδέῳ. Ep. 59, 4.

Φῐλόξενŏς, ου, ὁ, N. P. (Philoxenus) ἐγὼ δὲ τὸν Φῐλŏξένου γ' ᾤμην Ἔρυξῐν εἶναι. Arist. Ran. 965.

φῐλŏξενŏς, Ion. φῐλόξεινŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hospitalis) ἄγαν φῐλŏξενŏς. Eur. Alcest. 825. Syn. εὔξεινŏς, ξενῐκŏς.

φῐλŏπαιγμων, ŏνŏς, adj. (jocorum amans) φῐλŏπαίγμŏνᾰ τιμάν. Arist. Ran. 333. Syn. φῐλĕορτŏς, θῐᾰσώδης.

φῐλŏπαις, αιδŏς, et φῐλŏτĕκνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (liberorum amans) ξεῖνŏν ἐτιμήσασθĕ Διοκλĕᾰ τὸν φῐλŏπαιδᾰ. Theocr. 12, 29. Vid. Eur. Phoen. 367.

φῐλŏπᾰτρῐα, ας, ἡ, subst. (amor patriae) φῐλŏπατρῐαν καὶ σŏφῐαν. Arist. Vesp. 1465.

φῐλŏπᾰτωρ, ŏρŏς, ὁ et ἡ, adj. (patris amans) φῐλŏπᾰτωρ δ' ἀεὶ πŏτ' εἶ. Eur. Iph. A. 638.

φῐλŏπλουτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (divitiarum amans) φῐλŏπλουτŏν ἅμιλλᾰν. Eur. Iph. T. 413.

φῐλŏποίμνῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (gregis amans) χάμῖν ἐστῐ κŭων φῐλŏποίμνῐŏς. Theocr. 5, 106.

φῐλŏπŏλῐς et φῐλόπτŏλῐς, ἑως, ὁ et ἡ, adj. (civitatis amans) ὦ φῐλŏπŏλις τίς ἐσθ' ὁ δαίμων. Arist. Plut. 726. Vid. Eur. Rhes. 158.

φῐλŏπŏνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (amans laborum) *φῐλŏπŏνων ἁλῐᾰδᾰν.* **Soph. Aj. fl. 880.** Syn. *τλησῐπŏνŏς, ἐπῐπŏνŏς, σπουδαῖŏς, φῐλεργŏς, φῐλŏμοχθŏς, φῐλŏπράγμων.*

φῐλŏπŏτης, ου, adj. (bibendi amans) *εἶναι φῐλŏπŏτην αὐτŏν.* **Arist. Vesp. 69.**

φῐλοπτŏλĕμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (belli amans) *ῥύοισθĕ φῐλοπτŏλĕμων ὑπ' Ἀχαιῶν.* **Il. ρ, 224.** Syn. *φῐλŏμᾰχŏς, πŏλĕμῐκŏς, πŏλĕμŏφρων.*

φῐλορνιθῐα, ας, ἡ, subst. (avium amor) *ἧδον δ' ὕπŏ φῐλορνιθῐας πάντες μĕλη*. Arist. Av. 1300.

φῐλορνῐς, ιθŏς, adj. (avium amans) *κοιλὴ φῐλορνις δαιμŏνων ἄναστρŏφή*. Aesch. Eum. 23.

φῐλŏς [1]), compar. *φῐλαιτĕρŏς* et *φίλτĕρŏς*, superl. *φῐλαίτᾰτŏς*, *φίλτᾰτŏς* et *φῐλιστŏς*, η, ŏν, adj. (amicus, acceptus, carus) *εἰς φῐλους ἔφυν φῐλŏς*. Eur. Orest. 418. Syn. 1. *φῐλιŏς*, *προσφῐλὴς*, *εὔνŏ̄ς*, *φῐλῐκŏς*, *ἡδῠς*, 2. *ἐραστὴς*, *ἑταιρŏς*, 8. *ἑτᾰρŏς*, *ἔθᾰς*, *ἔνοικŏς*. Epith. 2. *πιστŏς*, *γενναιŏς*, *εὔορκŏς*, *γνήσιŏς*, *σπουδαῖŏς*, *σᾰφὴς*, *ἀσφᾰλὴς*, *πŏθεινŏς*, *ᾰληθὴς*.

φῐλŏσŏφŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. (philosophicus, philosophus) *φῐλŏσŏφŏν ἐγείρειν φροντῐδ', ἐπιστᾰμĕνην*. Aristoph. Eccles. 572.

φῐλόσπονδŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (libationi aptus) *οὐ φῐλοσπόνδου λῐβŏς*. Aesch. Choeph. 286.

φῐλοστĕφᾰνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (coronarum amans) *φῐλοστĕφᾰνους τĕ κώμους*. Eur. fr. Cresph. 4, 8.

φῐλοστŏνως, adv. (cum gemitu) *τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φῐλοστŏνως θĕοῖς*. Aesch. Sept. c. Theb. 265.

φῐλόστοργŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (propensus ad amorem) *σὺν παισὶ φῐλοστόργῳ πᾰρᾰ ματρῐ*. Theocr. 18, 13. Syn. *φῐλŏπαις*, *φῐλŏτĕκνŏς*, *φῐλŏφρων*.

φῐλŏτĕκνŏς, vid. *φῐλŏπαις*.

φῐλŏτης, ητŏς, et *φῐλῐα*, ας, ἡ, subst. (amicitia, caritas) *καῐ ὕπνου, καὶ φῐλŏτητŏς*. Il. ν, 636. Vid. Eur. Orest. 138. Syn. *φῐλŏφρŏσῠνη*, *ἀρθμŏς*. Epith. *ἐρᾰτεινὴ*, *πρευμĕνὴς*, *ὁμŏφυλŏς*, *κρυπτᾰδῐα*, *ἐραννὴ*, *ἐφίμĕρŏς*.

φῐλŏτήσιŏς, α, ŏν, adj. (amatorius) *ἐτĕλεσσĕ θĕὸς φῐλŏτήσιᾰ ἔργᾰ*. Od. λ, 245. Syn. vid. *φῐλῐκŏς*.

φῐλŏτιμĕŏμαι, v. (ambitiosus sum) *εἰδὼς μĕ μᾰχῐμŏν ὄντᾰ, φῐλŏτιμουμĕνŏς*. Arist. Ran. 282. Syn. *μĕγᾰλŏφρŏνĕω*, *φῐλŏνεικĕω*, *ἐπαίρŏμαι*.

φῐλŏτιμῐα, ας, ἡ, subst. (ambitio, aemulatio, fastus) *φῐλŏτιμῐᾳ μĕν ἐνĕχĕται, δεινῷ κᾰκῷ*. Eur. Iph. A. 527. Epith. *ᾰδῐκŏς*, *κᾰκίστη δαιμŏνων*.

φῐλŏτιμŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (honoris cupidus) *τŏ μαντῐκὸν πᾶν σπέρμᾰ φῐλŏτιμον κᾰκŏν*. Eur. Iph. A. 520.

φῐλοττᾰριŏν, ου, τὸ, subst. (amiculus) *φῐλοττᾰριŏν αὐλητᾰ*. Arist. Eccl. 886.

φῐλŏφόρμιγξ, ιγγŏς, adj. (lyrae amans) *φĕρέ-οθω φάμᾰ φῐλŏφόρμιγξ*. Aesch. Suppl. 705. Syn. vid. *φῐλαυλŏς*.

φῐλŏφρŏνĕω, v. (benevolus sum) *ὡς δĕ πᾰτὴρ ὃν παῖδᾰ φῐλοφρŏνĕων ᾰγᾰπάζει*. Od. π, 17. Syn. *κᾰτᾰφῐλĕω*, *ᾰπŏδĕχŏμαι*.

φῐλŏφρŏνως, adv. (benevole) *εἰς χεῖρᾰ Τεύκρου δεξῐαν φῐλοφρŏνως*. Soph. Aj. fl. 751.

φῐλŏφρŏσῠνη, ης, ἡ, subst. (benevolentia) *φῐλοφρŏσῠνη γᾰρ ᾰμείνων*. Il. ι, 256. Syn. *φῐλῐα*, *φῐλŏτης*, *σπουδὴ*, *ᾰγᾰπὴ*, *στοργή*.

1) Prima syll. arsi producitur Il. δ, 155. ibiq. Heyn. et ε, 359. Cf. Herm. de Metr. p. 38.

φῐλŏφρων, ŏνŏς, ὁ et ἡ, adj. (benevolus) *φῐλŏφρων γὰρ σαίνου-σᾰ*. Aesch. Pers. 100. Syn. *πρŏφρων, πρŏθυμŏς, εὔνŏŏς, εὐμενὴς, φῐλάνθρωπŏς, πρŏσηνὴς, εὐκάρδῐŏς*.

φῐλŏχŏρευτὴς et *φῐλŏχŏρŏς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (chorearum amans) Ἴακχε *φῐλŏχŏρευτᾰ*. Arist. Ran. 413. Vid. Thesm. 1147. Syn. vid. *φῐλαυλŏς*.

φῐλŏχωρῐα, ας, ἡ, subst. (amor quo quis libenter in aliquo loco commoratur) *τῐ πŏτε τŏ χρῆμ' ὡς δεινὸν φῐλŏχωρία*. Arist. Vesp. 830.

φῐλοψευδὴς, έŏς, adj. (mendaciorum amans) *καὶ σῠ φῐλοψευδὴς ἐτέτυξŏ*. Il. μ, 164.

φῐλόψŏγŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (reprehendere amans) *δῠσᾰρεστŏς ἡμῶν καὶ φῐλόψŏγος πŏλῐς*. Eur. Electr. 904. Syn. vid. *φῐλŏκέρτŏμŏς*.

φῐλοψυχέω, v. (vitae turpiter parco) *αὐτοὶ φῐλοψυχοῦντες*. Eur. Heracl. 519. Tyrt. 1, 18.

φῐλόψυχŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vitae s. animae parcens) *δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φῐλόψυχον κᾰκŏν*. Eur. Phoen. 606. Syn. *φῐλόζωŏς, δειλŏς*.

φίλτερŏς et *φίλτᾰτŏς*, vid. *φῐλŏς*.

φίλτρŏν, ου, τὸ, subst. (amoris illecebra) *φίλτρŏν οὐ σμικρὸν πŏνων*. Eur. Troad. 52. Syn. *στέργημᾰ, στέργηθρŏν, δέλεᾰρ*. Epith. *μεγᾰ, δεινŏν, θελκτήριŏν, αἱμᾰτηρŏν, ἄφυκτŏν, ἀμβρŏσιŏν, ἁπᾰλŏν, ἐρᾰτŏν*.

φῐλυμνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hymnorum amans) *σŏφὲ, γηγενὲς, φῐλυμνε*. Anacr. 43, 16. Syn. vid. *φῐλᾰοιδŏς*.

φῐλῠπνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (somni amans, somniculosus) *ἦ ῥᾰ φῐλυπνŏς;* Theocr. 18, 10.

Φῐλῠρα, ας, ἡ, N. P. (Philyra, mater Chironis) *ἔνθᾰ μὲν Οὐρᾰνίδης Φιλῠρῃ Κρŏνŏς*. Apoll. Rhod. 2, 1236.

Φῐλῠρειŏς, poet. *Φῐλῠρήῐŏς*, ἴη, ἴŏν, et *Φῐλῠρηΐς*, ἴδŏς, ἡ, adj. (Philyreïus) *Φιλῠρηΐδᾰ νῆσŏν ἄμειβŏν*. Apoll. Rh. 2, 1235.

Φῐλῠρες, ων, οἱ, N. P. (Philyres, populus ad mare nigrum) *φέρβονται Φιλῠρες· Φῐλῠρων δ' ἐφῠπερθεν ἔασῐ*. Apoll. Rhod. 2, 395.

φῐλῠρῐνŏς, η, ŏν, adj. (tiliaceus) *ἀσπαζŏμεσθᾰ φιλῠρῐνον Κινησίαν*. Arist. Av. 1378.

φῐλῳδŏς, vid. *φῐλᾰοιδŏς*.

φῐλως, adv. (libenter) *οὐ φῐλως ἔμοὶ λέγεις*. Eur. Orest. 100. Vid. Il. δ, 347. Syn. *φῐλᾰ, ἡδέως, ἀσμένως, πρŏθύμως, χᾰρῐέντως*.

φιμŏς, οῦ, ὁ, subst. (capistrum) *φιμοὶ δὲ συρίζουσῐ βάρβᾰρον τρŏπŏν*. Aesch. Sept. c. Theb. 459. Syn. *χᾰλινŏς*.

φιμŏω, v. (incapistro) *εἶτᾰ φιμώσητε τούτῳ τῷ ξῠλῳ τὸν αὐχένᾰ*. Arist. Nub. 592. Syn. *δεσμεύω, ἐπιστŏμίζω*.

Φίνεῖς, ἴδŏς, ἡ, adj. (Phineis) *Φινεῖδες ἀκταί*. Eur. Iph. T. 424.

Φινεὺς, έως, ὁ, N. P. (Phineus, rex Thessaliae. Vid. Villois. Anecd. Gr. p. 414.) *εἶδον πŏτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας*. Aesch. Eum. 50. Epith. Ἀγηνŏρίδης, *ἐπῐκλῠτŏς, αἰνŏγᾰμŏς*.

φὶξ, Boeot. pro σφὶγξ, q. v.

φἴτρὄς, οῦ, ὁ, subst. (stipes) φιτρῶν καὶ λάων. Il. μ, 29. Syn. κορμὸς, ξῦλὄν.

φῖτῦ, ῦὄς, et φἴτυμᾶ, ἄτὄς, τὸ, subst. (germen, proles) στέργω γᾶρ ἀνδρὸς φιτῦ ποιμἔνος δἴκην. Aesch. Eumen. 914. Vid. Agam. 1252. Syn. γέννημᾶ, βλάστημᾶ, γὄνὄς, βλαστὴ, τἔκὄς, ῥίζᾶ, σπέρμᾶ.

φιτῦω, v. (1. sero, 2. gigno) ὅστις δ' ἀνωφἔλητᾶ φιτῦει τἔκνᾶ. Soph. Antig. 645. Syn. vid. φῦτεύω.

φλάζω, 2. aor. ἔφλᾶδὄν, v. (dissilio. Vid. Etymol. Mag. p. 403, 48.) λᾶκἴδἔς ἔφλᾶδὄν ὑπ' ἄλγἔσἴν. Aesch. Choeph. 26. Syn. πᾶφλᾶζω, ψὄφἔω, διαῤῥήγνῦμαι.

φλαῦρὄς, i. q. φαῦλὄς, q. v.

φλαυρουργὄς, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (male fabricans) αὐτόξῦλόν γ' ἔκπωμᾶ, φλαυρουργοῦ τἴνὄς. Soph. Philoct. 35.

φλαύρως, vid. φαύλως.

φλᾶω, v. (cum strepitu frango) φλᾶν ταῦτᾶ πάντᾶ καὶ σποδεῖν. Arist. Pax. 1306. Syn. θλᾶω, συντρίβω, κᾶτᾶκόπτω, ῥήγνυμῐ, θρύπτω.

φλἔγἔθω, vid. φλἔγω.

φλέγμᾶ, ἄτὄς, τὸ, subst. (ardor, inflammatio) φλέγμᾶ κᾶκὸν φὄρἔουσᾶ. Il. φ, 337. Syn. φλογμὸς, καῦμᾶ.

φλεγμαίνω, v. (exaestuo) εἰτ' ἐφλέγμηνἔν αὐτοῦ τὸ σφῦρον γἔροντὄς ὄντὄς; Arist. Vesp. 276. Syn. ἐκπῦρὄῦμαι, φλὄγίζὄμαι.

Φλἔγρα, ας, ἡ, N. P. (Phlegra, oppidum Thraciae) οἶδ' ἣν Φλἔγρᾳ γἴγαντἔς ἔστησαν θἔοῖς. Eur. Ion. 988.

Φλἔγραῖὄς, α, ὄν, adj. (Phlegraeus) θἔοῖ-οι Φλεγραῖὄν εἰς πἔδἴὄν ἀσπιστάς. Eur. Herc. f. 1186.

φλἔγῦας, ου, ὁ, subst. et N. P. Eur. fr. Ixion. 4. (aquila) μορφνοῖο φλἔγῦαὄ κᾶλυπτὄμἔνοι πτἔρῦγεσσἴν. Hes. Scut. 134. Syn. ἄἔτὄς.

Φλἔγῦἔς, ων, οἱ, N. P. (Phlegyes, populus Thessaliae) ἠἔ μἔτᾶ Φλἔγῦας μἔγᾶλήτὄρᾶς. Il. ν, 302. Epith. ὕβρισταί.

φλἔγῦρὄς, vid. φλὄγἔὄς.

φλἔγω, et poet. φλἔγἔθω, v. (uro, ardeo, comburo) ἀσπῖδων πῦκνὸν φλἔγει. Eur. Phoen. 258. Vid. 171. Syn. φλὄγίζω, καίω, αἰθᾶλὄω, ζωπῦρἔω, λάμπω.

φλἔδων, ὄνὄς, s. φλἔδὼν, ῶνὄς, ὁ et ἡ, subst. (nugator) ἢ ψευδὄμαντῐς εἰμῐ θῦρὄκὄπος φλἔδών; Aesch. Agam. 1166. Syn. vid. φλῦαρὄς.

Φλειας, ου, ὁ, N. P. (Phlias) Φλείας δ' αὖτ' ἔπῐ τοῖοῖν Ἀραιθῦρἔηθἔν ἴκανἔν. Apoll. Rhod. 1, 115.

φλέξῐς, ἔως, ἡ, subst. (avis quaedam incerta) καὶ πἔλἔκίνῳ, καὶ φλέξἴδῐ. Arist. Av. 883.

φλὲψ, φλἔβὄς, ἡ, subst. (arteria, vena) πληγὴν μᾶχαίρᾳ τῇδἔ φοινίας φλἔβᾶς. Arist. Thesm. 694. Phr. αἵμᾶτος διαῤῥοαί.

φλἔω, v. (scaturio, abundo) vid. εὔπὄκὄς. Syn. γἔμω, πληθύνω, πλήθω.

φλέ̆ως, ω, Ion. *φλό̆ό̆ς*, ἡ, subst. (papyrus) *καὶ φλέ̆ω, χαίροντέ̆ς ᾠδῆς.* Arist. Ran. 244.

φληνᾰφᾰω et *φληνᾰφέ̆ω*, v. (nugor) *ἐκπλᾰγεῖσ' ἔ̆φληνᾰφα.* Arist. Equit. 661. Vid. Nub. 1477. Syn. *φλέ̆ω, φλῠαρέ̆ω.*

φλιὰ et *φλοιὰ*, ᾱς, ἡ, subst. (limen) *οὐ μακρῆς φλιῇσι πᾰραστάς.* Od. ρ, 221. Vid. Apoll. Rhod. 3, 278. Syn. *πρό̆πῠλό̆ν, πᾰραστᾰ́ς.*

φλό̆γέ̆ό̆ς, φλό̆γέ̆ρό̆ς, φλέ̆γῠρό̆ς, ά, ό̆ν, et *φλό̆γωπό̆ς*, οῦ, ὁ et ἡ, adj. (flammeus, fulgidus) *ἢ Σείριό̆ς, ἔνθᾰ πῠρὸς φλό̆γέ̆ας.* Eur. Hec. 1085. Vid. Hel. 1125. Arist. Acharn. 665. et Aesch. P. V. 261. Syn. *διᾰπῠρό̆ς, αἰθᾰλό̆εις, αἴθων, πῠρό̆εις, λαμπρό̆ς, φωτεινό̆ς, καυστῐκό̆ς.*

φλό̆γίζω, v. (1. ardeo, 2. incendo) *τίκτει, κᾰτευνάζει τέ̆, φλό̆γιζό̆μέ̆νό̆ν.* Soph. Trach. 95. Syn. vid. *φλέ̆γω.*

φλό̆γιστό̆ς, η, ό̆ν, adj. (ustulatus) *φλό̆γιστό̆ν ἤδη καὶ κᾰτηνθρᾰκωμέ̆νό̆ν.* Soph. Electr. 58.

φλογμό̆ς, οῦ, ὁ, subst. (1. flamma, 2. fulgur) *τείχέ̆ᾰ δέ̆ φλογμό̆ς ὥστέ̆ Δῐό̆ς, ἐπέ̆σῠτό̆ φλό̆ξ.* Eur. Hel. 1161. Syn. *φλὸξ, καῦμᾰ, ἀστέ̆ρό̆πὴ, ἀστρᾰπή.*

φλό̆γωπό̆ς, vid. *φλό̆γέ̆ό̆ς.*

φλό̆ῐνό̆ς, η, ό̆ν, adj. (e cortice factus) *φλό̆ΐνας ἡνῐ́ας πλέ̆κει.* Eur. fr. Autol. 2. Syn. *λέ̆πιδωτό̆ς.*

φλοιό̆ς, οῦ, ὁ, subst. (cortex, suber) *φύλλᾰ τέ̆ καὶ φλοιόν.* Il. α, 237. Syn. *λέ̆πό̆ς.*

φλοῖσβό̆ς, ου, ὁ, subst. (strepitus undarum, tumultus) *νοσφῐ̆ν ᾰπὸ φλοίσβου.* Il. ε, 322. Syn. *ψό̆φό̆ς, θό̆ρῠβό̆ς, τᾰρᾰχή.*

φλὸξ, φλό̆γό̆ς, ἡ, subst. (flamma) *στέρνοισῐν ἐμβᾰλὼν φλό̆γᾰ.* Eur, Alcest. 4. Syn. *φλογμό̆ς, φλέγμᾰ, πυρσό̆ς.* Epith. *παμφᾰνό̆ωσᾰ, δεινὴ, ἀσβεστὴ, οὐρᾰ́νῐα, ἔμπῠρό̆ς, ἀπό̆ῤῥητό̆ς, πῐκρὰ, ἀργοῦσᾰ, φό̆νῐό̆ς, πυρσώδης, φᾰεσφό̆ρό̆ς, κᾰθάρσῐό̆ς, ἐφέ̆στῐό̆ς, θέ̆ό̆πῠρό̆ς, πό̆λέ̆μῐα, χρυσέ̆α, θερμὴ, ᾰθέσφᾰτό̆ς, ὀλό̆ὴ, πάμφᾰγό̆ς, μᾰλέ̆ρὰ, ᾰκοίμητό̆ς.*

φλῠαρέ̆ω, v. (nugor, blatero) *οὐ μὴ φλῠαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθῐ́α.* Arist. Ran. 524. Syn. *φληνᾰφέ̆ω, φληνᾰφᾰ́ω, φλέ̆ω, ληρέ̆ω, στωμύλλό̆μαι.*

φλῠαρῐ́α, ας, ἡ, subst. (nugae, garrulitas) *φλῠαρῐ́α ταῦτ' ἐστῐ̆ τᾰ̆ μέ̆μιμημέ̆νᾰ.* Arist. Lys. 159. Syn. *φλῠαρό̆ς, λῆρό̆ς, μᾰταιό̆της.*

φλῠαρό̆ς, Ion. *φλῠηρό̆ς*, ου, ὁ, 1. subst. 2. adj. (1. id. quod *φλῠαρῐ́α*, 2. nugatorius) *τᾶλλᾰ δέ̆ πάντ' ἐστῐ̆ φλῠαρό̆ς.* Arist. Nub. 365. Syn. 1. vid. *φλῠαρῐ́α*, 2. *σπερμό̆λό̆γό̆ς, ᾰμετρό̆έ̆πὴς, ᾰδό̆λεσχὴς, φλέ̆δων, λᾰ́λό̆ς, ᾰθῠρό̆γλωσσό̆ς, ᾰθῠρό̆στό̆μό̆ς.*

Φλυεὺς, έ̆ως, ὁ, adj. (Phlyeus) *ἢ Χᾰ́βης ὁ̆ Φλυεύς;* Arist. Vesp. 234.

φλύκταινᾰ, ης, ἡ, subst. (pustula, proprie ab igni) *μήτέ̆ φλύκταιναν λᾰβών.* Arist. Vesp. 1119.

φλῠ́ω, v. (1. ferveo, 2. nugor) *ᾰ̓νᾰ̆ δ' ἔ̆φλῠέ̆ καλᾰ̆ ῥέ̆εθρᾰ.* Il. φ, 361. Syn. *ᾰ̓ναζέ̆ω, βράζω, ᾰνᾰβάλλω, βλῠ́ω, βλύζω.*

φό̆βέ̆ρό̆ς, ά, ό̆ν, adj. (formidolosus, terribilis) *φό̆βέ̆ρό̆ς*

εἰσῐδεῖν. Eur. Phoen. 126. Syn. φρικώδης, σμερδᾰλέο̆ς, ἀτύζηλο̆ς, δειμᾰλέο̆ς, ῥιγηλο̆ς, πε̆ρῐφο̆βο̆ς, δεινο̆ς ἰδεῖν, φο̆βητο̆ς.

φο̆βε̆σιστρᾰτη, ης, ἡ, adj. (quae fugam hostibus injicit) τουτὶ τε̆μᾰχός σοι δῶκε̆ν ἡ φο̆βε̆σιστρᾰτη. Arist. Equit. 1174.

φο̆βε̆ω, v. (terreo) Ἔνε̆πε̆, τίς φο̆βεῖ σε̆ φάμα, γῠναι; Eur. Hipp. 572. Syn. ἐκφο̆βε̆ω, κᾰτᾱπλήσσω, ἀτύζω, δῐᾰ φο̆βου ἔρχο̆μαι.

φο̆βη, ης, ἡ, subst. (juba, coma) πτόρθων ἀποσχίζουσᾰ μυρσίνης φο̆βην. Eur. Alcest. 173. Syn. χαῖτᾰ, θρίξ, ἔθειρᾰ, κο̆μη, πε̆τᾰλᾰ. Epith. βᾰθύξῠλο̆ς, ῐ̔ε̆ρὰ, ᾱ̓κρὰ, δᾰσεῖᾰ.

φο̆βημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (terror) ἐγχε̆ων φο̆βημᾰ δαΐων. Soph. Oed. C. 699. Syn. δεῖμᾰ.

φο̆βητο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. verbal. (metuendus) οὐκε̆τῐ φο̆βητο̆ς ὑμῐν. Soph. Philoct. 1154. Syn. vid. φο̆βε̆ρο̆ς.

φο̆βο̆ς, ου, ὁ, subst. (1. terror, 2. timor) Ἐγώ σε̆ θήσω τοῦδ' ἐλεύθε̆ρον φο̆βου. Eur. Hec. 857. Syn. δεῖμᾰ, δε̆ο̆ς, δειλῐα, φῠγὴ, ἀτολμῐα, ὀῤῥωδῐα. Epith. νε̆ανῐκο̆ς, ἔννῠχο̆ς, ἀσθε̆νὴς, πο̆νηρο̆ς, κε̆νο̆ς, αἰνο̆ς, ἀργᾰλε̆ο̆ς, δυσκε̆λᾰδο̆ς, κρῠε̆ρο̆ς, ο̆λο̆ο̆ς, θεσπε̆σιο̆ς, κρῠο̆εις, θυμο̆βο̆ρο̆ς, στῠγνο̆ς, δαιμο̆νῐο̆ς, δῐᾰτο̆ρο̆ς, φῐλαίμᾰτο̆ς, ἀμείλικτο̆ς, γλῠκῠπῑκρο̆ς.

φοιβᾰω, f. ήσω, v. (lustro) Ἐφοίβασεν δε̆ πᾰγέντᾰ. Call. 5, 11. Syn. φοιβάζω, κᾰθαίρω, λαμπρύνω, κοσμε̆ω.

Φοίβειο̆ς et *Φοιβήῐο̆ς, α, ο̆ν*, adj. (Apollineus) Φοιβείους ἔπῐ πύργους. Eur. Hel. 1510. Vid. Iph. A. 756.

Φοίβη, ης, ἡ, N. P. (Phoebe) Φοίβην τε χρυσοστε̆φᾰνον. Hes. Theog. 136. Syn. vid. Ἄρτε̆μῐς et Σε̆λήνη.

φοῖβο̆ς, η, ο̆ν, adj. et N. P. (clarus) στᾰθευτὸς δ' ἡλῐου φοίβῃ φλο̆γῐ. Aesch. P. V. 22. Syn. λαμπρο̆ς, κᾰθᾰρο̆ς, φᾰεινο̆ς, φᾰεννο̆ς.

φοινήεις, ήεσσᾰ, ε̆ν, adj. (cruentatus) φοινήεντᾰ δρᾰκοντᾰ φε̆ρων. Il. μ, 220. Syn. vid. φοινικε̆ο̆ς.

φοινικάνθε̆μο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (puniceos flores habens) νῦν, ὥστε̆ φοινικανθε̆μοῦ ἦρο̆ς ἀκμᾷ. Pind. Pyth. 4, 114.

φοινικε̆ο̆ς, φοινικῐκο̆ς, ἡ, ο̆ν, φοινικῐοῦς, οῦν, φοινικῐο̆εις, εσσᾰ, ε̆ν, φοινικῐς, ῐδο̆ς, ἡ, et *φοῖνιξ, ικο̆ς*, adj. (puniceus) φοινικε̆ῳ οἰο̆ς ἀωτῳ. Theocr. 2, 2. Vid. Arist. Pax. 302. Av. 273. et Od. φ, 118. Syn. φοινήεις, πυῤῥο̆ς, ἐρῠθρο̆ς, πορφῠρε̆ο̆ς, αἱμᾰτώδης.

Φοίνικε̆ς, vid. *Φοῖνιξ*.

Φοινίκη, ης, ἡ, N. P. (Phoenicia) Φοινίκας ἀντήρη χώραν. Eur. Troad. 223.

φοινικῐς, vid. *φοινίκε̆ο̆ς*.

φοινικο̆βαπτο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, et *φοινικο̆βᾰφὴς, ε̆ς*, adj. (puniceo colore tinctus) φοινικο̆βάπτοις ἐνδῠτοις ἐσθήμᾰσῐ. Aesch. Eum. 1031.

Φοινικο̆γε̆νὴς, ε̆ο̆ς, adj. (e Phoenicia ortus, genere Phoenicius) Φοινικο̆γε̆νοῦς παι τῆς Τῠρῐας. Eur. fr. Cret. 2, 1.

φοινικο̆κρο̆κο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (puniceam tramam habens) ἃ δε̆ φοινικο̆κρο̆κο̆ν. Pind. Ol. 6, 66.

φοινικόλοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (puniceam cristam habens) ὀρνίχων φοινικολόφων. Theocr. 22, 72.

φοινικόπαρῃος, ου, ὁ et ἡ, adj. (puniceas habens genas) τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους. Od. ψ, 271.

φοινικόπεζα, ης, ἡ, adj. (puniceos pedes habens) ἀρτία μηδόμενος, φοινικόπεζαν. Pind. Ol. 6, 159.

φοινικόπτερος, ου, ἡ, subst. (avis puniceas pennas habens) ἐστὶ φοινικόπτερος. Arist. Av. 274.

φοινικοσκελής, έος, adj. (crura punicea habens) φοινικοσκελεῖς. Eur. Ion. 1207.

φοινικοστερόπης, οῦ, adj. (rubra fulmina mittens) διὰ δὲ φοινικοστερόπαν. Pind. Ol. 9, 10.

Φοινικόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. (a Phoenicibus missus) πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων. Pind. Nem. 9, 67.

φοινικοφαής, έος, adj. (puniceus adspectu) φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις. Eur. Ion. 161.

φοῖνιξ, ικος, ὁ, 1. subst. 2. adj. 3. N. P. (1. palma, arbor, 2. ruber, 3. Phoenix) ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός, φοίνικι φαεινόν. Il. ψ, 201. Epith. 1. πρωτόγονος, ἁβρόκομος, ἀκρόκομος, Δήλιος, 3. γεραιός, παλαιγενής, ἱππηλάτης, τηλέκλειτος, εἰδὼς ἀπατήλια, ναυσίκλυτος, ἀγαυός.

φοίνιος et φοινός, vid. φόνιος.

Φοίνισσα, ης, ἡ. adj. (1. Phoenissa, 2. punicea) Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα. Pind. Pyth. 4, 365.

φοινίσσω, f. ξω, v. (rubefacio, sanguine inficio) μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνει. Soph. Aj. fl. 110. Syn. αἱματόω, πορφύρω, βάπτω.

φοιταλέος [1]), α, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. (furibundus) φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἔφ' ἁλμυρὰ βαίνε κέλευθα. Mosch. 2, 46. Syn. βίαιος, ἐμμανής, μανιάς.

φοιτάς, άδος, ὁ, ἡ, τὸ, adj. (vagus) φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Soph. Trach. 982. Syn. φοιταλέος.

φοιτάω, Ion. φοιτίζω, v. (1. frequento, 2. furo) φοιτῶντας ὄρνις. Eur. Hipp. 1063. Vid. Hom. Hymn. 25, 8. Syn. ἐκφοιτάω, ἀναστρέφομαι, περιστρέφομαι, μαίνομαι.

φολίς, ίδος, ἡ, subst. (squama) χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας. Apoll. Rh. 1, 221. Syn. λεπίς (prop. est piscium), λέπος.

φολκός, ἡ, όν, adj. (strabo, vel valgus pedibus. Vid. Buttmann. Lexil. p. 246.) φολκὸς ἔην. Il. β, 217.

Φόλος, ου, ὁ, N. P. (Pholus, Centaurus) ἆρά γε πᾶ τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον. Theocr. 7, 149.

φονάω, v. (caedis cupidus sum) φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη. Soph. Philoct. 1209.

φόνευμα, vid. φόνος.

φονεύς, έως, Ep. et Ion. ῆος, ὁ, subst. (sicarius) φονέα γενέσθαι πατρός. Eur. Phoen. 1615. Syn. σφαγεύς.

1) Secunda hujus v. syll. interdum produci dicitur. V. Blomf. Gloss. Aesch. P. V. 620. Sed exempla non sunt certa.

φο̆νεύω, v. (occido) *λέγ', ὡς φο̆νεύσεις Ἑρμῐο̆νην*. Eur. Or. 1192. Syn. *πε̆φνω, ᾰποκτείνω, θᾰνᾰτο̆ω*.

φο̆νή, vid. *φο̆νο̆ς*.

φο̆νῐο̆ς, φοίνῐο̆ς et *φοῖνο̆ς, η, ο̆ν*, adj. (mortifer, caedem committens) *ὀδῠνη φο̆νῐου τρᾰυμᾰτο̆ς εἴσω*. Eur. Rhes. 746. Vid. Od. σ, 96. et Il. π, 159. Syn. *δᾰφοινο̆ς, μῐαιφο̆νο̆ς, αἱμᾰτο̆εις, φοινήεις*.

φο̆νο̆λῐβής et *φο̆νο̆λειβής, ε̆ο̆ς*, adj. (cruorem stillans) *φο̆νο̆λῐβεῖ τῠχᾳ φρὴν ε̆πῐμαινε̆ται*. Aesch. Agam. 1401.

φο̆νο̆ρῠτο̆ς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (sanguine redundans) *ζο̆ᾷ φο̆νο̆ρῠτῳ*. Aesch. Sept. c. Theb. 935.

• *φο̆νο̆ς, ου, ὁ, φο̆νή, ῆς, ἡ*, et *φο̆νευμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ*, subst. (caedes) *εἰς τήνδε̆ παῖδα ψῆφο̆ν ὥρῐσαν φο̆νου*. Eur. Hec. 259. Vid. Hel. 154. et Ion. 1496. Syn. *ἀνδροκτᾰσῐα, ο̆λε̆θρο̆ς, σφᾰγή, φθο̆ρᾱ, ᾰναίρε̆σις, αἷμᾰ, κτο̆νο̆ς*. Epith. *ἀργᾰλε̆ο̆ς, δυσκλε̆ής, δεινο̆ς, αἰπῠς, ᾰθε̆ο̆ς, ᾰνο̆μο̆ς, ᾰχᾰρῐς, βῐαιο̆ς, μῠσᾰρο̆ς, ταῠρειο̆ς, κρῠφαῖο̆ς, αὐθεντής, δᾰῐο̆ς, αἰνο̆ς, ο̆λο̆ο̆ς, στῠγε̆ρο̆ς, σῐδηρο̆φρων, αἱμᾰτοστᾰγής, λευγᾰλε̆ο̆ς*.

φοξο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (cui caput est acutum) *φοξο̆ς ε̆ην κε̆φᾰλήν*. Il. β, 219. Syn. *ο̆ξῠκε̆φᾰλο̆ς*.

φο̆ρᾱ, ᾰς, ἡ, subst. (gestatio, impetus, proventus) *ε̆ν ψηφοῦ φο̆ρᾷ*. Eur. Suppl. 494. Syn. *ο̆ρμή, φο̆ρο̆ς, εὐθηνῐα*.

φο̆ρᾰδην, adv. (gestando, celeri motu) *καὶ μὴν ο̆δ' ἄναξ ἤδη φο̆ρᾰδην*. Eur. Androm. 1156. Syn. *σφο̆δρᾰ*.

φορβαῖο̆ς, α, ο̆ν, adj. (pascuus) *ἥξει φορβαίων Ἴνᾰχο̆ς ε̆ξ ο̆ρε̆ων*. Call. 5, 50.

Φο̆ρβᾰς, αντο̆ς, ὁ, N. P. (Phorbas) *ἰδὼν δε̆ Φο̆ρβας*. Eur. Suppl. 690.

φορβᾰς, ᾰδο̆ς, adj. (alimentum praebens) *φορβᾰδο̆ς ὥστε̆ γᾶς ε̆λεῖν*. Soph. Philoct. 700. Syn. *νο̆μᾰς*.

φορβειᾰ, ᾱς, ἡ, subst. (1. esca, 2. capistrum) *ε̆ν φορβειᾷ τοῖσῐ δῐκασταῖς*. Arist. Vesp. 580. Syn. *φορβή, φῐμο̆ς*.

φορβή, ῆς, ἡ, subst. (pabulum, cibus) *καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβᾰν*. Arist. Av. 348. Syn. *τρο̆φή, βο̆ρᾱ, νο̆μή, βρῶσις*. Epith. *ᾰπήμων, με̆λῐηδής, νε̆ο̆τερπής*.

φο̆ρεύς, ε̆ως, Ion. *ῆο̆ς, ὁ*, subst. (portator, bajulus) *προμηθῆος, ἰῶν τε̆ φο̆ρεύς*. Apoll. Rhod. 1, 132.

φο̆ρε̆ω, v. (gesto) *πηγᾰς πο̆τᾰμῐους φο̆ρουμε̆νη*. Eur. El. 309. Syn. *κο̆μῐζω, βαστᾰζω, φε̆ρω*.

φο̆ρημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (gestamen) *βᾰρῠ τὸ φο̆ρημ' οἴησῐς ᾰνθρώπου κᾰκοῦ*. Eur. fr. Glauc. 1. Syn. *φορτῐο̆ν, ᾰχθο̆ς, βᾰρο̆ς*.

φο̆ρητο̆ς, vid. *φερτο̆ς*.

Φορκῐδε̆ς, ων, αἱ, N. P. (Phorcides) *αἱ Φορκῐδες ναίουσῐ, δηναιαὶ κο̆ραι*. Aesch. P. V. 819. Phr. vid. 819—823.

Φο̆ρκυς, ῠο̆ς, et *Φο̆ρκο̆ς, ου, ὁ*, N. P. (Phorcys vel Phorcus) *Φο̆ρκοι ᾰμαύρωσεν γε̆νο̆ς*. Pind. Pyth. 12, 24. Vid. Hes. Theog. 270.

φο̆ρμιγξ, ιγγο̆ς, ἡ, subst. (cithara) *φο̆ρμιγγᾰ, θε̆ῶν ἴστηρῐ χο̆ρους*. Arist. Av. 219. Syn. *κῐθᾰρα, λῠρα*. Epith. *ε̆πτᾰτο̆νο̆ς*,

εὐκέ̆λᾰδŏς, ποικῐλŏγηρῠς, γλῠκεῖᾰ, ἐ̆λέ̆φαντŏδέ̆τŏς, εὔφθογγŏς, δαιδᾰλέ̆α, κᾰλὴ, λῐγειᾰ, χρυσέ̆α, Φοίβου σῠμμολπŏς, πέ̆ρῐκαλλὴς, γλᾰφῠρά.

φορμίζω, v. (cithara cano) *αὐτᾰρ ŏ φορμίζων ᾰνέ̆βάλλέ̆τŏ καλŏν ᾰείδειν.* Od. ϑ, 266. Syn. vid. *κῐθᾰρίζω.*

φορμικτὴς, οῦ, ὁ, subst. (citharoedus) *φορ-μικτὰς, ᾰοιδᾶν πᾰτήρ.* Pind. Pyth. 4, 314. Syn. *κῐθᾰριστὴς, κῐθᾰρῳδŏς.*

φορμῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (sportula) *ἡμῖν γᾰρ οὐκ ἐστ᾽ οὐδέ̆ κᾰρῠ ἐκ φορμῐδŏς.* Arist. Vesp. 58. Syn. *σπῠρῐς, κᾰλᾰθŏς, φορμŏς.*

Φορμίσιŏς, ου, ὁ, N. P. (Phormisius) *τούτου μέ̆ν οὖν Φορμίσιος, Μέ̆γαίνέ̆τός ϑ᾽ ŏ Μάνης.* Arist. Ran. 965.

Φορμῐων, ωνŏς, ὁ, N. P. (Phormion) *καὶ στῐβᾰδᾰς, ᾶς ἔ̆λᾰχέ̆ Φορμῐων.* Arist. Pax. 348.

φορμŏς, οῦ, ὁ, subst. (corbis, teges) *φορμŏν ἔχειν ἀντὶ τᾰπητŏς σᾰπρŏν.* Arist. Plut. 542. Syn. *κιστὴ, κŏφῐνŏς, πρŏκᾰλυμμᾰ.*

φŏρŏς, ου, ὁ, subst. (tributum) *τὸν φŏρŏν ἡμῖν ᾰπŏ τῶν πŏλέ̆ων.* Arist. Vesp. 655. Syn. *δασμŏς, τέ̆λŏς, εἰσφŏρά.*

φορτηγŏς et *φορτᾰγωγŏς, οῦ, ὁ*, adj. (onera vehens) *φορτηγοὶ δ᾽ ᾰρχουσῐ.* Theogn. 679. Syn. vid. *φŏρεύς.*

φορτῐŏν, ου, τὸ, et *φόρτŏς, ου, ὁ*, subst. (onus, merx) *τουτὶ πŏνηρὸν φαίνέ̆ται τŏ φορτῐŏν.* Arist. Plut. 352. Vid. 796. Syn. *φŏρημᾰ, ᾰχθŏς.*

φορτῐς, ῐδŏς, ἡ, subst. (navis oneraria) *φορτῐδŏς εὐρείης.* Od. ι, 323. Syn. *φορτηγŏς, ὁλκᾰς.*

φŏρύσσω, f. ξω, v. (1. pinso, 2. misceo, 3. foedo) *φŏρύξας αἵμᾰτῐ πολλῷ.* Od. σ, 335. Syn. *φυρᾰω, φŏρύνω, μάσσω, κέ̆ραννυμῐ, συγχέ̆ω, μŏλύνω, μῐαίνω.*

φŏρῠτŏς, οῦ, ὁ, subst. (1. quisquiliae, e variis rebus commixtae, 2. coenum) *σῠες φŏρῠτῷ ἔ̆πῐμαργαίνουσαι.* Arat. 1123. Syn. *ᾰχῠρŏν, χᾰρᾰδρά.*

Φŏρωνεύς, έ̆ως, ὁ, N. P. (Phoroneus, flumen Peloponnesi, etiam rex Argorum) *μηνίσαντᾰ Φŏρωνῆεσσῐν ἔφεῖναι.* Theocr. 25, 200.

φŏως, vid. *φᾰŏς.*

φραγμŏς, οῦ, ὁ, subst. (septum) *πηγῆς δῐ᾽ ὤτων φραγμŏς.* Soph. Oed. R. 1387. Syn. *ἕρκŏς, πέ̆ρῐβŏλŏς, ἔ̆ρῠμᾰ, ὀρκᾰνὴ, χᾰραξ.*

φρᾰδάζω et *φράζω*, f. ᾰσω, v. (indico, dico, med. considero) *καὶ γᾶν φρᾰδασσέ̆.* Pind. Nem. 3, 45. Vid. Od. λ, 22. Syn. *ᾰπŏφαίνω, ᾰπαγγέλλω, ᾰπŏδείκνυμῐ, δηλŏω, λέ̆γω, σημαίνω, ῠπŏφράζŏμαι, βουλεύŏμαι, ἔ̆πῐνŏέ̆ω, σκέπτŏμαι, θέ̆ᾰŏμαι, φημῐ.*

φρᾰδὴ, ῆς, et *φραδμŏσῠνη, ης, ἡ*, subst. (consilium) *Παλλᾰδος φρᾰδαῖς.* Eur. Phoen. 677. Vid. Hom. H. in Apoll. 99. Syn. *μῆτῐς, βουλὴ, νŏημᾰ, σκέψῐς, δᾰημŏσῠνη.*

φρᾰδὴς, έ̆ŏς, et *φράδμων, ŏνŏς*, adj. (solers, sapiens) *φρᾰδέ̆ος νŏου ἔργᾰ τέ̆τυκται.* Il. ω, 354. Vid. π, 638. Syn. *πέ̆ρῐφρᾰδὴς, φρŏνῐμŏς, σῠνέ̆τŏς, νŏήμων, ἔμπειρŏς, ἔ̆πιστήμων, ᾰγχῐνŏŏς, φρέ̆νηρής.*

φραδμόσῠνη, vid. *φρᾰδή*.

Φρᾰσίδημος, ου, ὁ, N. P. (Phrasidemus) *τῷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θᾰλίσιᾰ ὁ Φρᾰσίδαμος*. Call. 7, 3.

φράσσω et *φράττω*, f. ξω, v. (sepio, munio) *γῠνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπῖσιν πε̆φραγμένους*; Eur. Iph. A. 831. Syn. *πε̆ριβάλλω, θριγκόω, πληρόω*.

φράστωρ, ὄρος, ὁ, subst. (indicator) *'ὀπαόνας δὲ φράστο̆ρας τ' ἐγχωρίων*. Aesch. Suppl. 501. Syn. *φραστὴρ, φραστὴς, ἑρμηνεὺς, μηνυτής*.

φράτρα, *φράτρη*, Ion. *φρήτρη*, ης, ἡ, subst. (curia) *ὡς φρήτρη φρήτρηφῐν ἀρήγῃ*. Il. β, 163.

φράτωρ, ὄρος, ὁ, subst. (tribulis) *φράτο̆ρας τρῐώβολον*. Arist. Equit. 255. Syn. *ἐμφῡλῐος, ὁμόφυλο̆ς, συγγε̆νής*.

φρε̆ᾰρ, Ion. *φρεῖᾰρ*, ᾰτος, τὸ, subst. (puteus) *τὸ φρε̆ᾰρ δ' ἐλαίου μεστὸν*. Arist. Plut. 810.

φρε̆γῖλος et *φρῠγῖλος*, ου, ὁ, subst. (frigilla) *φρῠγῖλος ὄρνῐς ἐνθάδ' ἔσται*. Arist. Av. 764. Vid. 874.

φρε̆νήρης, ε̆ος, adj. (1. mentis compos, 2. sapiens) *οὐ γὰρ φρε̆νήρη γ' ὄντᾰ*. Eur. Heracl. 151. Syn. *φρο̆νῐμος, σο̆φο̆ς, φρᾰδής*, q. v.

φρε̆νο̆δαλῐς, ῐδος, ἡ, subst. (amentia) vid. *πᾰρᾰκο̆πή*. Syn. *φρε̆νο̆βλάβειᾰ, ἄνοιᾰ, μωρία*.

φρε̆νο̆θε̆ν, adv. (ex animo).

φρε̆νο̆μᾰνής, *φρε̆νο̆πληγής*, ε̆ος, *φρε̆νο̆πληκτος*, ου, et *φρε̆νώλης*, ε̆ος, adj. (mente captus) *φρε̆νο̆μᾰνής τῐς εἶ, θε̆ο̆φο̆ρητο̆ς, ἀμ-φῐ*. Aesch. Agam. 1109. Vid. P. V. 903. et 1090. et Sept. c. Theb. 754. Syn. *ἔκφρων, πᾰρᾰφρων, μᾰνῐᾰς*.

φρε̆νο̆μο̆ρως, adv. (dementer) *φρε̆νο̆μο̆ρως ἀκούσῃ*. Soph. Aj. fl. 626.

φρε̆νο̆τέκτων, ο̆νος, adj. (qui sua mente aliquid componit) *φρε̆νο̆τέκτο̆νος ἀνδρὸς*. Arist. Ran. 838.

φρε̆νόω, v. (1. ad mentem sanam reduco, 2. fallo) *οὐ μή φρε̆νώσεις μ'*. Eur. Bacch. 781. Syn. *νουθε̆τε̆ω*.

φρε̆ωρῠχε̆ω, v. (puteum effodio) *ὡς πᾰλαι γε̆ μ' ἐφρε̆ωρῠχει*. Arist. Lys. 1033.

φρὴν, ε̆νὸς, ἡ, subst. (1. mens, in plur. 2. consilium, 3. praecordia) *τὸν εὖ λέγοντᾰ δυσμε̆νῆ ποιοῦ φρε̆νί*. Eur. Hec. 300. Syn. *νο̆ος, δῐᾰνοιᾰ, γνώμη*. Epith. *βᾰθειᾰ, αἰσίμη, ἀμφῐμέλαινᾰ, ἔμπε̆δο̆ς, ἐσθλο̆ς, με̆γάλη, με̆λαινᾰ, πῠκῐνή, ἐναίσῐμο̆ς, στρεπτή, ἠβαιὰ, ἀγᾰθή, λευγᾰλε̆ᾰ, πευκᾰλῐμη, ὀλοή, ἄλῐαστο̆ς, τρο̆με̆ρὰ, βᾰρειᾰ, αὐθάδης, μῐαιφο̆νο̆ς, ἀνωμο̆το̆ς, βρο̆τειᾰ, ἥβωσᾰ, κᾰθᾰρὰ, ἀναίσχυντο̆ς, δεινή, νε̆ᾰ*.

φρίκη, ης, ἡ, subst. (1. horror, 2. metus) *τρο̆με̆ρὰν φρίκᾰ, τρο̆με̆ρὰν φρε̆ν' ἔχω*. Eur. Phoen. 1299. Syn. *τρο̆μο̆ς, φρίξ, φο̆βο̆ς*.

Φρικίας, ου, ὁ, N. P. (Phricias) *πε̆τραν κρᾰτησῐπο̆δᾰ Φρικῐᾰν*. Pind. Pyth. 10, 25.

φρικώδης, ε̆ος, adj. (horribilis) *δεινόν τε̆ καὶ φρικῶδε̆ς*. Eur. Androm. 1137. Syn. *φο̆βε̆ρο̆ς, φο̆βητε̆ο̆ς, σμερδᾰλε̆ο̆ς*.

Φρίκων, *ωνο̆ς*, *ὁ*, N. P. (Phricon) *λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ε̆πῐβήτο̆ρε̆ς ἵππων*. Hom. Hymn. 37, 4.

φριμάσσο̆μαι, v. (fremo) *φριμάσσε̆ο̆ πᾰσᾰ τρᾰγίσκων*. Theocr. 5, 141. Syn. vid. *φρῠάσσο̆μαι*.

φρὶξ, *φρικο̆ς*, *ἡ*, subst. (tremor maris, horripilatio) *ἐχεύᾰτο̆ πόντο̆ν ε̆πι φρίξ*. Il. *η*, 63. Syn. *φρίκη*.

Φρίξο̆ς, *ου*, *ὁ*, N. P. (Phrixus) *υἷε̆ δῠω Φρίξου χᾰμᾰδις θο̆ρο̆ν*. Apoll. Rhod. 4, 81. Epith. *εὐμε̆λῐης*, *ἀμύμων*. Phr. vid. Apoll. Rhod. 2, 1142—1159.

φρίσσω, v. (horreo, horripilo) *οὐδὲ σκο̆τον φρίσσουσῐ τὸν ξυνεργᾰτην*. Eur. Hipp. 419. Syn. *ὀῤῥωδε̆ω*, *δειμαίνω*, *βδε̆λύττο̆μαι*, *μισε̆ω*.

φροιμῐάζο̆μαι, v. (praeludo, praefor) *φροιμῐάζονται γᾰρ ὡς*. Aesch. Agam. 1325. Vid. Eum. 20. Syn. *ἄρχο̆μαι*.

φροίμῐο̆ν, vid. *προ̆οίμῐο̆ν*.

φρο̆νε̆ω, v. (1. intelligo, 2. delibero, 3. judico) *ἤκουσᾰ, μεῖζο̆ν αὐτο̆ν, ἢ Θήβας, φρο̆νεῖν*. Eur. Phoen. 715. Syn. *σωφρο̆νε̆ω*, *βουλεύο̆μαι*, *σῠνῑημῐ*, *φροντίζω*.

φρο̆νημᾰ, *ᾰτο̆ς*, *τὸ*, *φρο̆νησῐς*, *εως*, et *φρο̆νῐς*, *ῐο̆ς*, *ἡ*, subst. (1. cogitatio, 2. elatio animi, 3. superbia) *ὀξῠθύμιου μὴ κρᾰτῶν φρο̆νήμᾰτο̆ς*. Eur. Or. 1197. Vid. Suppl. 227. et Od. *δ*, 258. Syn. *δῐᾰνοιᾰ*, *φρόντῐς*, *φρᾰδὴ*, *φραδμο̆σῠνη*, *σῠνε̆σῐς*. Epith. *ἀμᾰθε̆ς*, *ᾰδῐκο̆ν*, *θῠραῖο̆ν*, *ῠπερφρο̆ν*, *ὄλβῐο̆ν*.

φρο̆νῐμο̆ς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (prudens) *καὶ νῦν φρο̆νῐμος νε̆ο̆ν ἄλγο̆ς ε̆χει*. Soph. Aj. fl. 259. Syn. *φρε̆νήρης*, *ε̆χε̆φρων*, *φρᾰδὴς*, *φρᾰδμων*, *σῠνε̆το̆ς*, *σο̆φο̆ς*.

Φρο̆νῐο̆ς, *ου*, *ὁ*, N. P. (Phronius) *τοῖς υἱὸς Φρο̆νίοιο̆ Νο̆ήμων*. Od. *δ*, 630.

φρο̆νῐς, vid. *φρο̆νημᾰ*.

φρο̆νούντως, adv. (sapienter) *λε̆γειν φρο̆νούντως, ὧν λε̆γεις, δο̆κεῖς πε̆ρῐ*. Soph. Antig. 693. Syn. *σο̆φως*, *σῠνε̆τῶς*, *πῐνῠτως*.

φροντίζω, f. *ῐῶ*, v. (curo, cogito) *οἱ τοὺς φῐλους βλάπτοντε̆ς οὐ φροντίζε̆τε̆*. Eur. Hec. 256. Syn. *ἐπῐμε̆λε̆ο̆μαι*, *σκέπτο̆μαι*, *με̆λε̆τᾰω*, *κήδο̆μαι*, *με̆ριμνᾰω*, *σπουδάζω*, *φρο̆νε̆ω*.

φροντῐς, *ῐδο̆ς*, *ἡ*, subst. (1. cogitatio, 2. cura) *νε̆ὰ γὰρ φροντῐς οὐκ ἀλγεῖν φῐλεῖ*. Eur. Med. 47. Syn. *με̆ριμνᾰ*, *με̆λε̆τὴ*, *κῆδο̆ς*, *με̆λε̆δημᾰ*, *ἐπῐμε̆λειᾰ*, *ὤρα*. Epith. *γλῠκειᾰ*, *σο̆φὴ*, *δευτε̆ρὰ*, *ἀργᾰλε̆α*, *λῠγρά*, *με̆λαινᾰ*, *στῠγε̆ρὰ*, *κε̆δνή*.

φρόντισμᾰ, *ᾰτο̆ς*, *τὸ*, subst. (cura, officium) *φρόντισμᾰ. b. ποῖο̆ν; ἀντῐβο̆λῶ, κᾰτειπε̆ μοι*. Arist. Nub. 155. Syn. *σο̆φισμᾰ*, *φροντῐς*, *πρᾶξῐς*.

φροντιστε̆ο̆ς, *α*, *ο̆ν*, adj. verbal. (curandus) *φροντιστε̆ον μοι*. Eur. Iph. T. 469.

φροντιστήρῐο̆ν, *ου*, *τὸ*, subst. (1. locus ubi cogitant, meditantur, 2. schola) *ἄνοιγ᾽, ἄνοιγ᾽ ἀνῠσας το̆ φροντιστήριο̆ν*. Arist. Nub. 181. Syn. *δῐᾰτρῐβή*.

φροντιστὴς, *οῦ*, *ὁ*, subst. (1. qui anxie inquirit, qui rem curat, 2. philosophus) *τοῖς φροντισταῖς πᾰρᾰθέντων*. Arist. Nub. 456. Syn. *κηδε̆μών*.

φρουδός, η, ὄν, adj. (evanidus) *φροῦδος πρεσβὺς, φροῦδοι παῖδες.* Eur. Hec. 159. Syn. *ἄφαντος, ἀφανής.*

φρουρά, ᾶς, ἡ, *φρούρημα*, ατος, et *φρούριον*, ου, τὸ, subst. (praesidium, custodia) *φρουρὰν ἔταξαν.* Eur. Andr. 1088. Vid. Ion. 513. et Orest. 751. Syn. *φυλακὴ, ἀλκή.*

φρουρέω, f. ήσω, v. (custodio) *φυλάκαισι φρουρῶ σῶμ' Ὀδυσσέως τόδε.* Eur. Cycl. 648. Syn. *φυλάσσω, ἐρύω, τηρέω, ἀσφαλίζομαι.*

φρούρημα et *φρούριον*, vid. *φρουρά.*

φρουρός, οῦ, ὁ, subst. (custos) *φρουρῷ παραζεύξασα.* Eur. Ion. 22. Syn. *φύλαξ, φυλακτήρ, φύλακος, φρυκτωρός.*

φρύαγμα, ατος, τὸ, subst. (fremitus, insolentia hominis) *καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.* Soph. Electr. 717.

φρυάσσομαι, v. (fremo) *τῶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναι.* Call. 5, 3. Syn. *φριμάσσομαι, χρεμετίζω.*

φρύγανον, ου, τὸ, subst. (sarmentum) *τὸ φρύγανον τίθεσθαι;* Arist. Pax. 1026.

φρυγίλος, vid. *φρυγίλος.*

Φρύγιος, α, ον, adj. (Phrygius) *πόδος ἀρχέχορον πλαγαῖς Φρυγίαις.* Eur. Troad. 152.

φρύγω et *φρύσσω*, f. ξω, v. (torreo, asso) *στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα.* Arist. Eccl. 844. Vid. Theocr. 6, 16. Syn. *ὀπτάω, ἀπανθρακίζω, αὐαίνω.*

φρυκτός, ή, όν, adj. 2. *φρυκτός*, οῦ, ὁ, et *φρυκτωρία*, ας, ἡ, subst. (1. tostus, 2. specula per ignem nuntians) *δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.* Arist. Vesp. 1331. Vid. Av. 1161. Syn. *ξηρός.*

φρυκτωρός, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (custos signorum per faces datorum) *φρυκτωρῶν διά.* Aesch. Agam. 573.

Φρύνη, ης, ἡ, N. P. (Phryne, scortum Athen.) *Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον.* Arist. Eccl. 1101.

Φρῦνις, ιος, ἡ, N. P. (Phrynis, musicus Mytilen.) *οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν.* Arist. Nub. 969.

Φρυνίχειος, α, ον, adj. (Phrynichius) *καὶ τὸ Φρυνίχειον.* Arist. Vesp. 1524.

Φρύνιχος, ου, ὁ, N. P. (Phrynichus) vid. *Θούφραστος.*

Φρυνώνδας, ου, ὁ, N. P. (Phrynondas) *ὦ μιαρέ, καὶ Φρυνῶνδα, καὶ πόνηρε σύ.* Arist. Thesm. 868.

Φρὺξ, υγος, ὁ, N. P. (Phryx) *ὦ παῖ τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα.* Eur. Alcest. 691. Epith. plur. *αἰολόπωλοι, ἱππόδαμοι, κακοὶ, πολύχρυσοι, ἱπποκόρυσταί, ἀργυρώνητοι.*

φρύσσω, vid. *φρύγω.*

φυγγάνω, vid. *φεύγω.*

φύγδα et *φύγδην*, adv. (fugae modo) *μὴ λάθῃ φύγδα βάς.* Aesch. Eum. 256.

φυγαίχμης, ου, adj. (bellum fugiens, ignavus) *Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας;* Aesch. Pers. 1025. Syn. *φυγόμαχος, φυγοπτόλεμος, δειλαῖος.*

φυγάς, άδος, adj. (profugus, exsul) *αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι*

φῠγᾰδᾰς, ὡς λο̆γο̆ς. Eur. Phoen. 407. Syn. δραπε̆της, αὐτο̆μο̆λο̆ς, ᾰπόπτο̆λῐς, ᾰπο̆λῐς.

φῠγὴ et φῠζᾰ, ῆς, ἡ, subst. (fuga, exsilium) ʼε̆νῐαυσῐαν ἔκδημο̆ν αἰνε̆σας φῠγήν. Eur. Hipp. 37. Vid. Il. ι, 2. Syn. φεῦξῐς, φύξις, τρο̆πὴ, ᾰλυξῐς. Epith. θεσπε̆σῐα, αἰσχρὰ, δυστῠχεστᾰτη, πᾰλαιὰ, τλήμων, λευγᾰλε̆α, ᾰναλκῐς, κᾰκὴ, οἰζυρά.

φῠγόξε̆νο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hospites fugiens) μή μῐν, ὦ Μοῖσαι, φῠγόξε̆νον στρᾰτο̆ν. Pind. Ol. 11, 17. Syn. ᾰξε̆νο̆ς.

φῠγοπτο̆λε̆μο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (fugiens bellum) οὐδε̆ φῠγοπτο̆λε̆μος. Od. ξ, 214. Syn. vid. φῠγαίχμης.

φῦζᾰ, vid. φῠγή.

φυζᾰκῐνο̆ς, ἡ, ο̆ν, adj. (fugax) φυζᾰκῐνῆς, ε̆λᾰφοισῐν ε̆οικε̆σᾰν. Il. ν, 102. Syn. δειλο̆ς, φύξῐμο̆ς.

φῠὴ, ῆς, ἡ, subst. (natura, statura) οὐ δε̆μᾰς, οὐδε̆ φῠήν. Il. α, 115. Syn. φῠσῐς, τρο̆πο̆ς, εἶδο̆ς, γε̆νο̆ς, φῦλο̆ν.

φυκῐο̆εις, εσσᾰ, ε̆ν, adj. (alga abundans) αὐτῷ ε̆π᾽ ᾐο̆νος κᾰτε̆τάκε̆το̆ φυκῐο̆έσσης. Theocr. 11, 14.

φύκῐο̆ν, ου, τὸ, demin. v. φῦκο̆ς, ε̆ο̆ς, τὸ, subst. (alga, muscus) ὅς ε̆σχᾰτᾰ φύκῐᾰ κινεῖ. Theocr. 7, 58. Epith. αὖᾰλε̆ο̆ν.

φυκτο̆ς, vid. φευκτε̆ο̆ς.

φῠλᾰκὴ, ῆς, ἡ, 1. subst. 2. N. P. (1. custodia, 2. Phylace, urbs Thessaliae) τίς ε̆κηρύχθη πρώτην φῠλᾰκήν; Eur. Rhes. 534. Syn. φρουρά. Epith. ε̆μπε̆δο̆ς, ᾰργᾰλε̆α.

Φυλᾰκῐδης, patronym. a 2. Φῠλᾰκο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Phylacides) Ἰφίκλοιο̆ παῖς τοῦ Φυλᾰκῐδαο̆. Il. ν, 698. Vid. ζ, 35.

φῠλᾰκο̆ς, ου, φῠλακτὴρ, ῆρο̆ς, et φῠλαξ, ᾰκο̆ς, ὁ, subst. (custos) ε̆ς στρᾰτο̆ν οὐδε̆ γᾰρ ᾶν φῠλᾰκους λᾰθοι. Il. ω, 566. Vid. v. 444. et Eur. Hec. 760. Syn. φρουρο̆ς, προ̆φῠλαξ, δο̆ρῠφο̆ρο̆ς, φρυκτωρο̆ς. Epith. ὠμο̆φρων, ᾰριστο̆ς, εὐδαίμων.

φῠλακτε̆ο̆ς, α, ο̆ν, adj. verbal. (custodiendus) Με̆νε̆λαο̆ς εἰς σε̆, παῖς θ᾽, ᾰ σοι φῠλακτε̆ᾰ. Eur. Androm. 63.

φυλαρχε̆ω, v. (tribui praesum) νὴ Δῐ᾽ ε̆γωγ᾽ οὖν ᾰνδρᾰ κο̆μήτην φυλαρχοῦντ᾽. Arist. Lys. 561.

φύλαρχο̆ς, ου, ὁ, subst. (tribunus) ἡρε̆θη φύλαρχο̆ς, εἶθ᾽ ῐππαρχο̆ς. Arist. Av. 795.

Φύλας, αντο̆ς, ὁ, N. P. (Phylas) Φύλαντος θῠγᾰτηρ. Il. π, 181.

φῠλάσσω, f. ξω, v. (custodio, med. caveo) ἅπαν κᾰκιον τοῦ φῠλάσσεσθαι κᾰλῶς. Eur. Phoen. 743. Syn. τηρε̆ω, δῐᾰφῠλάσσω, πᾰρᾰτηρε̆ω, ῥῠο̆μαι, φρουρε̆ω.

Φυλειδης, ου, patronym. a 2. Φυλεὺς, ε̆ως, ὁ, N. P. (1. Phylides, 2. Phyleus) Φυλειδης, ὃν τίκτε̆ Δῐῒ φῐλο̆ς ῐππο̆τᾰ Φυλεύς. Il. β, 628.

φυλε̆της, ου, ὁ, subst. (contribulis) ὄντε ξυγγε̆νε̆ε̆ καὶ φυλε̆τα; Arist. Av. 368.

φυλὴ, ῆς, ἡ, subst. (tribus, item N. P. (Phyle, pagus Atticus) ἡμεῖς δε̆ φυλῇ καὶ γε̆νει τιμώμε̆νοι. Arist. Av. 33.

φῠλῐα, ας, ἡ, subst. (oleaster) ὃ̆ μὲν φῠλῐης, ὃ̆ δ᾽ ε̆λαίης. Od. ε, 477. Syn. κο̆τῐνο̆ς.

φυλλᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, subst. (1. cumulus foliorum, 2. frondes)

δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος. Eur. Suppl. 32. Epith. *σκιερά, βαθεῖα, εὔκαρπος.*

φυλλεῖον, vid. *φύλλον.*

Φυλλήϊος, ου, ὁ, N. P. (Phylleius, mons Thessaliae) *ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.* Apoll. Rhod. 1, 37.

φύλλινος, η, ον, adj. (foliaceus, factus ex foliis) *κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ.* Theocr. 21, 8. Syn. *φυλλοφόρος.*

φυλλοβολέω et *φυλλοῤῥοέω*, v. (frondes amitto vel spargo) *ὄζων λεύκης φυλλοβολούσης.* Arist. Nub. 1003. Vid. Av. 3. 1481. Syn. *φύλλοις βάλλω.*

φυλλοκόμος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (foliis comatus) *διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἠχώ.* Arist. Av. 215.

φύλλον et *φυλλεῖον, ου, τὸ*, subst. (folium) *οἵη περ φύλλων γενεή.* Il. ζ, 146. Vid. Arist. Acharn. 468. Syn. *πέταλον, φυλλάς.* Epith. *πλεκτόν, χαμαιπετές, ἐλάϊνον, ἤρινον, ἄγριον, χλοερόν, τέρεν, λάσιον.*

φυλλοῤῥοέω, vid. *φυλλοβολέω.*

φυλλοστρώς, ῶτος, et *φυλλόστρωτος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (foliis constratus) *εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ.* Theocr. Ep. 3, 1. Vid. Eur. Rhes. 9.

φυλλοφόρος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (frondifer) *περίκει-ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.* Pind. Ol. 8, 100. Syn. *φύλλινος, φυλλοκόμος, φυλλῖτης.*

φυλλοχόος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (folia fundens) *φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί.* Apoll. Rhod. 4, 217.

φῦλον, ου, τὸ, subst. (genus, natio) *ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων.* Eur. Suppl. 633. Syn. *φυλή, ἔθνος, πάτρα, γένος.* Epith. *ἀθέσφατον, κλυτόν, περικλυτόν, ἄγριον, δεινόν, βάρβαρον, ἐρικυδές, πολύμοχθον, πολύστονον, ἄγλαον.*

φύλοπις, ιδος, ἡ, subst. (1. clamor bellicus, 2. praelium) *φυλόπιδος λῆξαι.* Arist. Pax. 1076. Syn. vid. *μάχη.* Epith. *κρατερά, κρυερά, αἰνή, ἀργαλέα, ἀλλοπρόσαλλος.*

Φυλώ, όος s. *οῦς, ἡ*, N. P. (Phylo) *Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε.* Od. δ, 125.

φιμί, vid. *φύω.*

φυξάνωρ, ορος, adj. (fugam viris immittens) *τὸν φυξάνορα γάμον Αἰγύπτου.* Aesch. Suppl. 9.

φύξηλις, ιος, adj. (1. profugus, exul, 2. timidus) *κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.* Od. ρ, 143. Syn. *φυγαίχμης, φυγάς, ἄνανδρος, δειλός.*

φύξιμος et *φύξιος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (1. qui vitari potest, 2. ad quem confugitur, 3. qui in fugam vertit) *φύξιμος οὐδείς.* Soph. Antig. 788. Vid. Apoll. Rh. 4, 699. Syn. vid. *φευκτέος.*

φύξις, vid. *φεῦξις.*

φυράω et *φύρω*, v. (misceo, macero) *ἡ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ.* Aesch. Sept. c. Theb. 48. Vid. Eur. Hec. 944. Syn. *ἀναφύρω, κυκάω, συμμίγνυμι, κεράννυμι, μιαίνω, μάσσω, ἀναμάσσω.*

φύρδην, adv. (1. mixtim, 2. confuse) *πέμπει φύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους.* Aesch. Pers. 54. Syn. vid. *μίγδα.*

φῦσᾰ, ης, ἡ, subst. (follis) *ἑλισσόμενον περὶ φύσας*. Il. σ, 372. Phr. vid. Apoll. Rhod. 3, 1299.

Φῦσᾰδειᾰ, ας, ἡ, N. P. (Physadia, filia Danai) *τὰς καλπῖδᾰς ἢ 'ς Φῦσᾰδειᾰν*. Call. 5, 47.

φυσαλλῐς, ῐδος, ἡ. et *φυσητήρῐον, ου, τὸ*, subst. (tibia) *λᾰβὲ δὴ σὺ τὰς φυσαλλῖδας, πρὸς τῶν θεῶν*. Arist. Lys. 1245. Vid. 1243. Syn. *αὐλός*.

φῡσᾰω et *φυσῐόω*, v. (1. sufflo, 2. spiro, 3. efflo) *εἰπὲ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς;* Eur. Iph. A. 381. Vid. Il. π, 506. Syn. *ἀνᾰφυσᾰω, πνέω, πνευστῐᾰω, ἀσθμαίνω*.

φύσημᾰ et *φυσῐαμᾰ, ᾰτος, τὸ*, subst. (inflatio, eruptio aquae vel sanguinis) *φύσημ' ἀνεὶς δυσεκλητὸν*. Eur. Phoen. 1452. Vid. Aesch. Eum. 53. Syn. *ἀτμᾰ, ἐπῐπνοιᾰ*. Epith. *πόντῐον, κρυσταλλόπηκτον, γνόφωδες, πλαστόν*.

φυσητέος, α, ον, adj. verb. (inflandus) *καὶ τὸ πῦρ φυσητέον*. Arist. Lys. 292.

φυσιγγόομαι, v. (inturgesco) *κᾰθ' οἱ Μεγᾰρεῖς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι*. Arist. Acharn. 525.

Φυσίγνᾰθος, ου, ὁ, (nomen ranae) *εἰμὶ δ' ἐγὼ βᾰσῐλεὺς Φυσίγνᾰθος*. Hom. Batrach. 18.

φυσίζοος et *φυσίζωος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (almus, vitam producens) *κᾰτέχει φυσίζοος αἶᾰ*. Od. λ, 300. Vid. Aesch. Suppl. 592.

φῠσῐς, ἔως, ἡ, subst. (1. natura, 2. ingenium, 3. statura) *τίς ἐστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπων φῠσῐς*. Eur. Hec. 296. Syn. *φυή, εἶδος, μορφή, γένος*. Epith. *στῠγερά, ἄγρια, εὐειδής, σκληρά, ἐλευθέρα, γενναία, ἀθάνατος, χᾰρίεσσα, ἄτρεπτος, γνησία, ἄδολος*.

φύσκη, ης, ἡ, subst. (crassum intestinum) *τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης*. Arist. Equit. 364.

Φύσκος, ου, ὁ, N. P. (Physcus, mons prope Crotonem) *ἔς τε τὰ Φύσκω*. Theocr. 4, 23.

φυστός, ἡ, όν, adj. (tumidus) *φυστὴν μάζαν προσενέγκῃ*. Arist. Vesp. 608.

φῠτᾰλῐᾰ, ᾱς, ἡ, subst. (plantatio, planta) *καλὸν φυτᾰλῐῆς*. Il. μ, 314.

φῠτάλμῐος, ου, ὁ et *ἡ*, et *α, ον*, adj. (1. foecundus, 2. naturalis) *λέκτροις ἐπλάθην Στρύμονος φῠταλμίοις*. Eur. Rhes. 917. Syn. *φῠτᾰλῐμος, φῠτοσπόρος, φῠτουργός, γόνῐμος*.

φῠτεύω, v. (planto) *οὗτος φῠτεύει Πέλοπᾰ*. Eur. Orest. 11. Syn. *φιτύω, γεννάω, φύω*.

φῠτευμᾰ, ᾰτος, et *φῠτόν, οῦ, τὸ*, subst. (planta) *φῠτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον*. Soph. Oed. C. 698. Vid. Eur. Med. 233. Syn. *φῖτυ, ἔρνος, θάλος*. Epith. *σκῐερόν, κάρπῐμον, ἄθλῐον, γλῠκερόν, καλλῐπέτηλον, πάγκαρπον, χλοερόν, ἀμπελόεν*.

φῠτοσκάφος et *φῠτοσπόρος, ου, ὁ*, subst. (plantator, hortulanus) *οὔρους μὴν ἴσασι φῠτοσκάφοι*. Theocr. 25, 27. Vid. Soph. Trach. 359. Syn. *γηπόνος*.

φῠτότροφος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (plantas alens) *κλήρου σημαντῆρᾰ φυτοτρόφον*. Apoll. Rhod. 3, 1402.

φῠτουργŏς, οῦ, ὁ, subst. (hortulanus, vineator, sator, parens) αἳ τοῦ φῠτουργοῦ πατρŏς. Soph. Oed. R. 1482.

φύω, φῡμῐ et πέφῠκω, v. (1. gigno, 2. nascor) πτĕροῤῥῠεῖ τĕ, καὐθῐς ἕτĕρᾰ φύŏμĕν. Arist. Av. 106. Vid. Ran. 1214. et Hes. Op. 148. Theog. 152. Syn. φῠτεύω, φιτῠω, γεννᾰω, τίκτω, ἐξᾰνᾰτέλλω, γίνŏμαι, βλαστᾰνω.

φωῖς, ῐδŏς, ἡ, contr. φῷς, φῳδŏς, pl. φωῖδĕς, φῷδĕς, subst. (pustula) πλὴν φῳδων ἐκ βᾰλᾰνείου; Arist. Plut. 535. Syn. φλύκταιναι.

Φωκεὺς, ἕως, ὁ, et Φωκῐς, ῐδŏς, ἡ, N. P. (Phocensis) Στρŏφῐŏς ὁ Φωκεὺς τοὔνομᾰ κλῄζεται πᾰτὴρ. Eur. Iph. T. 918. Vid. Iph. A. 261.

φώκη, ης, ἡ, subst. (phoca) φώκης δ' ὀσμήν. Arist. Vesp. 1033. Epith. ζᾰτρĕφὴς, ᾰλῐŏτρĕφὴς, εἰνᾰλία, νήπους, μĕλαινᾰ.

Φῶκŏς, ου, ὁ, N. P. (Phocus, frater Pelei) οὐδ' ἂν σε Φῶκŏν ἤθĕλον κᾰτακτᾰνεῖν. Eur. Androm. 685.

φωλᾰς, ᾰδŏς, φωλεύουσᾰ, adj. (in specu habitans) ἂν ὥρĕᾰ φωλᾰδĕς ἄρκτοι. Theocr. 1, 115.

φωλεύω, v. (in specu habito) κνώδᾰλᾰ φωλεύοντᾰ. Theocr. 24, 83.

φωνέω, v. (1. vocem emitto, 2. dico, 3. nomino) εὔφημᾰ φώνει. Eur. Iph. T. 688. Syn. λᾰλέω, λέγω, ἠχέω, κᾰλέω, φημῐ.

φωνὴ, ῆς, ἡ, subst. (1. vox, 2. fama) οὐρᾰνŏμήκη ῥήξᾰτĕ κᾰμοὶ φωνήν. Arist. Nub. 357. Syn. φθόγγŏς, βŏὴ, ἠχŏς, αὐδὴ, φήμη, γλῶσσᾰ. Epith. ᾽ᾰριζήλη, ᾰσπĕτŏς, ᾰῤῥηκτŏς, ἐρᾰτὴ, θᾰλĕρᾰ, βρŏτĕα, λεπτᾰλĕα, ᾰτειρὴς, νημερτὴς, πŏλῠηχὴς, νηλὴς, εὔφθογγŏς, ᾰγᾰνὴ, ἡδῠπνŏŏς, μĕλιηδὴς, ἡδεῖᾰ, ἡδῠμĕλὴς, μειλῐχŏς, μαντῐπŏλŏς.

φωνήεις, εσσᾰ, ἕν, adj. (vocalis) αἳ σάρκᾰ φωνήεσσᾰν ἤσουσίν πŏτĕ. Eur. Troad. 442.

φώνημᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (sonus) ῾ŏρῶ γᾰρ οὐδĕ σοὶ τŏ σŏν φώνημ' ἰŏν. Soph. Oed. R. 324. Syn. φθόγγŏς, φθέγμᾰ, ἦχŏς, φωνή.

φὼρ, ωρŏς, ὁ, subst. (fur) ἤῠτĕ τις φώρ. Apoll. Rhod. 3, 1196. Syn. κλέπτης, λῃστὴς, κᾰκουργŏς.

φωρᾰ, ᾶς, ἡ, subst. (furtum) οὐκ ἐπῖ φωρᾰν. Mosch. 7, 6. Syn. κλŏπὴ, κλέμμᾰ.

φωρᾰω, v. (1. furor, 2. deprehendo) ᾰλλ' οὐχῐ φωρᾰσων ἔγωγ' εἰσέρχŏμαι. Arist. Nub. 499. Syn. δῐĕρευνᾰω, ἐκζητέω, κᾰτᾰλαμβᾰνω, ἐλέγχω.

φωρῐᾰμŏς, οῦ, ὁ et ἡ, subst. (arcula) ῾Ελένη δĕ πᾰρῐστᾰτŏ φωρῐᾰμοῖσῐν. Od. ο, 104. Syn. χηλῐᾰμŏς, κῐβωτŏς, κίστη.

φώρῐŏς, α, ŏν, adj. (furtivus) ᾽ᾰνίστᾰτŏ φώρῐŏς εὐνᾰ. Theocr. 27, 67. Syn. λᾰθραῖŏς, κρυπτᾰδῐŏς.

φὼς, ωτŏς, ὁ, subst. (homo) φῶτᾰ βᾰρβᾰρον κτĕνεῖς; Eur. Hec. 865. Syn. vid. ἀνὴρ et ᾰνθρωπŏς.

φῶς, vid. φᾰŏς.

φωσφŏρŏς, vid. φᾰĕσίμβρŏτŏς.

X.

Χᾰβης, ητὸς, ὁ, N. P. (Chabes) vid. Φλυεύς.

χάζω et χάζŏμαι, 2. aor. ἔχᾰδŏν, v. (1. cedo, 2. privo, 3. capio, 4. contineo) χάζἑτ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπἑτŏ κῦδὸς ἀρέσθαι. Il. μ, 407. Syn. 'ἀνᾰχάζω, ὑπŏχάζŏμαι, ὑπŏχωρἑω, χωρέω, ἀπŏχωρἑω.

χαίνω, v. (1. hisco, 2. avide cupio) τότἑ μοι χᾶνοῖ εὐρεῖα χθών. Il. δ, 182. Syn. χασκάζω, χάσκω, ὑπŏχαίνω.

χαῖὸς, ου, ὁ, subst. (pedum) καῖ ἐν χἑρῖ χαῖὸν ἔχουσᾰ. Call. fr. 125, 2. Syn. κᾰλαῦροψ, χαβὸς s. χαμὸς.

χαῖὸς et χάϊὸς, α, ὄν, adj. (probus) οὔπα γῦναῖκ' ὅπωπᾰ χαῖωτἑραν. Arist. Lys. 1157. Syn. 'ἀγᾰθὸς, χρηστὸς, εὐγἑνής.

Χαιρἑφῶν, ῶντὸς, ὁ, N. P. (Chaerephon) Χαιρἑφῶντῖ νυκτἑρῖς. Arist. Av. 1296.

χαιρηδών, vid. χάρμᾰ.

Χαιρῖδῆς, οἱ, subst. (Chaeridis discipuli) Χαιρῖδῆς βομβαύλῖοι. Arist. Acharn. 866.

Χαῖρῖς, ῖδὸς, ὁ, N. P. (Chaeris, musicus Thebanus) "ὅτἑ δὴ παρἑκυψἑ Χαῖρῖς ἐπῖ τὸν ὀρθῖὸν. Arist. Acharn. 16.

χαίρω, f. χαιρήσω et χᾰρῶ, 2. aor. pass. ἐχᾰρην, 2. imper. χαῖρἑ, 3. particip. χαίρων, v. (1. gaudeo, valeo, 2. salve, 3. impune) μῆτἑρ, ἀλλὰ μοι σὺ χαῖρἑ. b. χαρτᾰ γοῦν πάσχω τἑκνὸν; Eur. Phoen. 627. Syn. ἥδŏμαι, τέρπŏμαι, εὐφραίνŏμαι, γηθŏμαι, ἐρρῶσθαί φημῖ.

χαίτη, ης, ἡ, et χαίτωμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (juba, coma) πὸλιας ἐπῖ χαίτας πρὸπἑτὴς ὤν. Eur. Alcest. 933. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 381. Syn. πλὸκᾰμὸς, ἔθειρᾰ, κὸμη, θρίξ, χαίτωμᾰ, λᾰχνη. Epith. ἀμβρὸσία, κυᾶνἑα, θᾰλἑρὰ, ξανθὴ, τὸμαιὸς, ἀβρὸπλουτὸς, ἀπᾰλὴ, λᾰσία, κυᾰνὸχρως, ἑλῖκώδης, αὐχμηρὰ, εὐώδης.

χαιτήεις, ήεσσᾰ, ῆἑν, Dor. χαιτάεις, adj. (jubatus, comatus) ἔσσυτὸ χαιτήεντῖ φυὴν ἐνᾰλίγκιὸς ἵππῳ. Apoll. Rhod. 2, 1241. Syn. λᾰχνήεις, εὔκὸμὸς, βαθῦχαίτης.

χαίτωμᾰ, vid. χαίτη.

χᾰλαζᾰ, ης, ἡ, subst. (grando) καὶ Ζεὺς μἑν ὄμβρον καὶ χᾰλαζᾰν ἀσπἑτὸν. Eur. Troad. 78. Epith. ψυχρὰ, νιφὸβλητὸς, πῦκῖνὴ, κρῦἑρά.

χᾰλαζᾰω, v. (tuberculis velut grandine coopertus sum: de sue dicitur) τὸν πρωκτὸν, εἰ χᾰλαζᾷ. Arist. Equit. 381.

χᾰλαζήεις, εσσᾰ, ῆἑν, adj. (grandinosus) 'ἀνᾰρῖθμων ἀνδρων χᾰλαζάεντῖ φόνῳ. Pind. Isthm. 5, 64.

χᾰλᾰρὸς, ᾰ, ὄν, adj. (laxus) στρἑφἑται χᾰλᾰρὰ κὸτῦληδών. Arist. Vesp. 1495. Syn. χαυνὸς, ἀνειμἑνὸς, πᾰρειμἑνὸς.

χᾰλᾰω, f. ᾰσω, Dor. ᾰξω, et χᾰλαίνω, v. (laxo) χᾰλα τὸκεῦσῖν εἰκότως θυμουμἑνοις. Eur. Hec. 403. Vid. Hes. Scut. 308. Syn. ἐκλῦω, ἀνῖημῖ, ὑπείκω, ἐνδῖδωμῖ.

χᾰλἑπαίνω et χᾰλἑπαίνŏμαι, v. (1. exacerbo, 2. sae-

vio) ᾿ἐγὼ δ᾽ ἦρχον χᾰλἔπαίνων. Il. β, 378. Syn. ᾿ᾰγᾰνακτἔω, νἔμἔσάω, δυσχἔραίνω, ὀργίζὄμαι, χὄλὄὄμαι.

χᾰλἔπὄς, ἡ, ὄν, adj. (saevus, durus, acerbus) χᾰλἔπᾰ γὰρ βρὄτοῖς ὀμὄγἔνῆ μιάσμᾰτ᾽. Eur. Med. 1265. Syn. σκληρὸς, δεινὸς, βᾰρὺς, ἀπηνὴς, ἀργᾰλἔὸς, ἄγρῖὸς, ὠμὸς.

χᾰλἔπτω, v. (damno adficio) ὅς τίς σἔ χᾰλἔπτει. Od. δ, 423. Syn. βλάπτω, κᾰκὄω, σίνὄμαι, ᾰδῖκἔω.

χᾰλἔπῶς, adv. (moleste, difficulter, acerbe) χᾰλἔπῶς ὀργὰς μἔτᾰβάλλουσῖν. Eur. Med. 121. Syn. αἰνῶς, δεινῶς, ἄγρίως, σκληρῶς, βᾰρἔως.

χᾰλῖκρητὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. (merus) πῖνἔ χᾰλίκρητον λαρὸν μἔθῠ. Apoll. Rhod. 1, 473. Syn. ἄκρατὸς.

χᾰλινὸς, οῦ, ὁ, plur. οἱ, et χᾰλινᾰ, τὰ, subst. (fraenum. habena) δῠοῖν χᾰλινοῖν τρῠπᾰνον κωπηλᾰτεῖ. Eur. Cycl. 460. Syn. ἡνῖᾰ, στὄμῖὄν, ψᾰλῖὄν, φῖμὸς. Epith. λῖνὄδἔτὸς, πῠρῖγἔνἔτης, χρυσάμπυξ, ἀργῖνὄεις, δᾰμᾰσίφρων, ἀκεστήρ.

χᾰλινωτήρῖὄν, ου, τὸ, subst. (retinaculum navis) λῦσαί τἔ πρύμνας καὶ χᾰλινωτήρῖᾰ. Eur. Hec. 537.

χᾰλιξ, ῖκὄς, ὁ et ἡ, subst. (silex, caementum, calx) χᾰλῖκας πᾰρᾰφὄρει. Arist. Av. 840.

χᾰλῖφρὄνἔων, οντὸς, et χᾰλῖφρων, ὄνὄς, adj. (1. cui mens laxata est, 2. imbecillus) καί τἔ χᾰλιφρὄνἔοντᾰ. Od. ψ, 13. Vid. τ, 530. Syn. μᾰταιὄφρων, πᾰρᾰφρων, ἠλῖθῖὄς, ἄφρων, μωρὸς.

χᾰλῖφρὄσῠνη, ης, ἡ, subst. (animi imbecillitas) οὐ γάρ τῖ χᾰλιφρὄσῠναί γἔ μ᾽ ἔχουσῖν. Od. π, 310. Syn. ἀφρὄσῠνη, πᾰρᾰνοιᾰ, ἄνοιᾰ.

χαλκάρμᾰτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereo curru vectus) οὐδἔ μὰν χαλκάρμᾰτὸς ἐστῖ πὄσῖς. Pind. Pyth. 4, 155.

χάλκασπὶς, ῖδὸς, adj. aereum clypeum gestans) χαλκασπῖδων λὄχὸς, ὅς γᾶν. Eur. Herc. f. 791.

χαλκεγχὴς, ἔὸς, adj. (aerea hasta utens) ἀλλ᾽ ὦ τῶν χαλκεγχἔων Τρώων. Eur. Troad. 143.

χάλκειὸς, Ion. pro χάλκἔὸς et χαλκήῖὸς, α, ὄν, adj. (aereus) χάλκειον κᾰνἔον. Il. λ, 629. Vid. Eur. Phoen. 1378. et Od. γ, 433. Syn. χαλκὄβᾰτης, στἔρἔὸς, ἰσχυρὸς.

χαλκἔλᾰτὸς, χαλκήλᾰτὸς, ου, ὁ et ἡ, et χαλκήρης, ἔὸς, adj. (aere ducto factus) χαλκἔλᾰτῳ πἔλἔκει. Pind. Ol. 7, 66. Vid. Arist. Ran. 959. et Il. δ, 469.

χαλκεμβὸλᾰς, ᾰδὸς, adj. (aereo rostro armatus) μή μοι ναῶν χαλκεμβὸλᾰδων. Eur. Iph. A. 1320.

χαλκευτὴς, ἔὸς, adj. (aereis armis utens) πὄλἔμον μνᾰστῆρᾰ οἱ χαλκευτἔὸς. Pind. Nem. 1, 24.

χαλκἔὸθώρηξ et χαλκὄθώρηξ, ηκὸς et αξ, ακὸς, adj. (aereo thorace utens) χαλκἔὸθωρήκων· ἀτᾰρ ἀσπῖδἔς ὀμφᾰλὄεσσαι. Il. δ, 448. Vid. Soph. Aj. fl. 179. et Il. ϑ, 62.

χαλκἔὸμῖτρω, ὄρὸς, et χαλκἔὸμῖτρης, ου, adj. (aeream gestans mitram) τί δ᾽, ἡ τοῦ χαλκἔὸμιτὄρὸς Ἕκτὄρος δᾰμᾰρ. Eur. Troad. 273. Vid. Pind. Nem. 10, 170.

χαλκἔὸπλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereis armis indutus) χαλ-

κἕὄπλων Δᾰνᾰῶν. Eur. Hel. 692. Syn. χαλκεντὴς, χαλκὄρῠστὴς, χαλκὅτευχὴς, χαλκὄθώρηξ, χαλκὄχῖτων, χαλκὄκνήμις.

χαλκἕὄς, vid. χάλκειὄς.

χαλκἕὄφωνὄς et χαλκὄβὄας, ου, adj. (vocem aeream habens) μἕγᾰλήτὄρῐ χαλκἕὄφώνῳ. Il. ε, 785. Vid. Soph. Oed. C. 1046. Syn. μἕγᾰλὄφωνὄς, εὔφωνὄς.

χάλκευμᾰ, ᾰτὄς, et χάλκῖὄν, ου, τὸ, subst. (aerea catena, quicquid ex aere confectum est) πὄδώκει πἕρῐβᾰλὼν χαλκεύμᾰτῐ. Aesch. Choeph. 572. Vid. Theocr. 2, 26. Syn. χάλκωμᾰ.

χαλκεὺς, ἕως, ὁ, subst. (faber aerarius) ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἕᾳ. Arist. Pax. 480.

χαλκεύω et χαλκεύὄμαι, v. (ex aere fabrico) τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν. Arist. Plut. 513.

χαλκἕὼν, ῶνὄς, ὁ, subst. (fabri aerarii officina) βῆ ῥ' ἴμἕν ἐς χαλκεῶνᾰ (Antibacch.). Od. θ, 273. Syn. χαλκεῖὄν.

χαλκήλᾰτὄς et χαλκήρης, vid. χαλκἕλᾰτὄς.

Χαλκῐδἕἕς, ω, οἱ, N. P. (Chalcidenses) οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐ Χαλκιδἕᾱς ᾰφίστᾰτὄν. Arist. Equit. 238.

Χαλκῐδῐκὄς, ή, ὄν, adj. (Chalcidicus) Χαλκῐδῐκῆς δ' αὐτῆμᾰρ ᾰντηνᾰμἕνη ᾰλὄς ὕδωρ. Call. 4, 46.

χαλκῐοικὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aeream domum habens, Epith. Minervae apud Spartanos) ῥὄδἕᾰ πἕτᾰλᾰ, χαλκῖοικὄν ὡς Ἀθήναν. Eur. Hel. 245. Syn. χαλκῖναὄς, χαλκὄπῠλὄς.

χάλκῐὄν, vid. χάλκευμᾰ.

Χαλκῐὄπη, ης, ἡ, N. P. (Chalciope) vid. Ἡρωϊνή.

Χαλκὶς, ῐδὄς, ἡ, N. P. (Chalcis, urbs Euboeae) Χαλκῐδᾰ τ' ἀγχῐᾰλὄν, Κᾰλῠδῶνᾰ τἕ πετρήεσσᾰν. Il. β, 640. Epith. στἕνὄπορθμὄς.

χαλκὄᾰρὴς, ἕὄς, adj. (1. ex aere factus, aere tectus, 2. aere armatus, strenuus) ἔμπῠρᾰ χαλκὄᾰρᾶν ὀκτὼ θᾰνόντων. Pind. Isthm. 4, 108. Syn. χαλκήρης.

χαλκὄβᾰρὴς, εῖᾰ, ἕς, adj. (aere gravis, aereus) ἰὸς χαλκὄβᾰρής. Od. φ, 423.

χαλκὄβᾰτὴς, ἕὄς, et χαλκὄπἕδὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui aereis fundamentis insistit) ἔπεῐ ἴκεῠ ἐμὸν πὄτῐ χαλκὄβᾰτὲς δῶ. Od. ν, 4. Vid. Pind. Isthm. 7, 61.

χαλκὄβὄας, vid. χαλκἕὄφωνὄς.

χαλκὄγἕνῠς, ῠὄς, adj. (aereas aut ferreas genas habens) ἀνὶκ' ἄγκυραν πὄτῐ χαλκὄγἕνῠν. Pind. Pyth. 4, 42.

χαλκὄγλώχῖν, ινὄς, adj. (aeream habens cuspidem) ἐπὶ μἕλίης χαλκογλώχινὄς ἐρεισθεὶς. Il. χ, 225.

χαλκὄδᾰμας, αντος, ὁ, subst. (aes vel ferrum domans vel acuens) χαλκὄδᾰμαν ἄκὄναν. Pind. Isthm. 6, 108.

χαλκὄδἕτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereis vinculis ligatus) κὄνᾰβὄς ἐν πῠλαις χαλκὄδἕτων σακἕων. Aesch. Sept. c. Th. 148.

χαλκὄθώρηξ, vid. χαλκἕὄθώρηξ.

χαλκὄκνήμις, ιδὄς, adj. (ocreis aereis armatus) χαλκοκνήμιδἕς Ἀχαιοί. Il. η, 41. Syn. vid. χαλκἕὄπλὄς.

χαλκὄκὄρυστὴς, οῦ, adj. (aereis armis ornatus) Σαρπήδὄνᾰ χᾰλκὄκὄρυστήν. Il. ζ, 199. Syn. vid. χαλκἕὄπλὄς.

χαλκὄκρὄτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. aere circumstrepens, aere resonans, 2. ex aere cusus) *χαλκὄκρὄτων ἵππων κτῦπὸς.* Arist. Equit. 552. Syn. *χαλκόκτῦπὸς, χαλκὄπληκτὸς, χαλκήλἄτὸς.*

χαλκὄνωτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aeneum dorsum habens) *ἐν ᾗ τάφροει, χαλκὄνωτὸν ἰτέαν.* Eur. Troad. 1183.

χαλκὄπἄρῃὸς et *χαλκὄπλευρὸς*, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereas habens genas) *κὄρῦθος δῐᾰ χαλκὄπἄρῄου.* Od. ω, 522. Vid. Soph. Electr. 54. Syn. *χαλκὄγένῦς.*

χαλκὄπέδὸς, vid. *χαλκὄβἄτής.*

χαλκὄπλευρὸς, vid. *χαλκὄπἄρῃὸς.*

χαλκὄπληθής, έὸς, adj. (aere impletus) *καὶ χαλκὄπληθῆ Δἄνἄϊδων ὁρμὴν στρἄτὸν.* Eur. Suppl. 1230.

χαλκὄπληκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aere cusus) *οὐδ' ἁ πάλαιἀ χαλκὄπληκτὸς.* Soph. Electr. 484. Syn. *χαλκὄτῦπὸς.*

χαλκὄπους, πὄδὸς, adj. (aereos pedes habens) *χθὄνὸς κἄλεῖται τῆσδε χαλκὄπους ὀδὸς.* Soph. Oed. C. 57.

χαλκὄπῦλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (portas aereas habens) *χαλκὄπῦλόν τε θεάν.* Eur. Troad. 1102.

χαλκὸς, οῦ, ὁ, subst. (aes) *πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλῐσῖαι.* Il. β, 226. Epith. *ἐρῦθρὸς, εὐήνωρ, νώροψ, τἄμέσῐχρὼς, ψυχρὸς, θεσπέσῐὸς, τἄνἄηκής, σκληρὸς, ἄπεχθής, αἴθοψ, σμερδἄλέὸς, ὀξὺς, ποινήτωρ.*

χαλκόστὄμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereum os habens) *χαλκοστὄμου κώδωνὸς ὡς Τυρσηνῐκοῦ.* Soph. Aj. fl. 17.

χαλκὄτευκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex aere factus) *ἢ χαλκὄτευκτᾰ κλῇθρᾰ λύσαντες μὄχλοις;* Eur. Iph. T. 99.

χαλκὄτευχής, έὸς, adj. (aere armatus) *χαλκὄτευχοῦς τε Κἄπἄνέως;* Eur. Suppl. 1009.

χαλκὄτοξὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aereum arcum habens) *καὶ τὄτε χαλκὄτόξων.* Pind. Nem. 3, 64.

χαλκὄτὄρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui aes perforat) *οὐ πρέπει νῷϊν χαλκὄτὄροις ξῐφέσιν.* Pind. Pyth. 4, 261.

χαλκὄτῦπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aere percussus) *κἄτᾰ χαλκὄτῦπους ὠτειλάς.* Il. τ, 25. Syn. *χαλκὄπληκτὸς.*

χαλκὄχάρμης, ου, adj. (aere vel bello gaudens) *χαλκὄχάρμαι ξένοι.* Pind. Pyth. 5, 109.

χαλκὄχῐτων, ωνὸς, adj. (aeream loricam habens) *λῖπε χαλκὄχῐτωνἄς Ἀχαιούς.* Il. κ, 287. Syn. vid. *χαλκέὄπλὸς.*

χαλκὄω, v. (aere induo) *εὐθὺς ἐνὄπλιᾰ χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.* Pind. Ol. 13, 123.

Χαλκωδὄνῐὸν, ου, τὸ, N. P. (Chalcodonium, mons prope Pheras) *μίμνεν ὑπὸ σκὄπιὴν ὄρεὸς Χαλκωδὄνῐοιὸ.* Apoll. Rhod. 1, 50.

Χαλκωδοντῐἄδης, ου, patronym. a 2. *Χαλκώδων*, οντὸς, ὁ, N. P. (Chalcodontis filius, 2. Chalcodon, rex Euboeae) *Χαλκωδοντῐἄδης, μεγἄθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.* Il. δ, 464. Vid. Soph. Philoct. 489.

Χαλκωδοντῐδαι, ῶν, οἱ, N. P. (Chalcodontidae) *ἦν ταῖς Ἀθηναῖς τοῖς τε Χαλκωδοντῐδαις.* Eur. Ion. 59.

χάλκωμᾰ, ἄτὸς, τὸ, subst. (aeramentum) *ἔπειτ' ἔπαινέσόν*

τῖ τῶν χαλκωμάτων. Arist. Vesp. 1209. Syn. χάλκευμἄ, χάλκιὄν, σκεῦὄς, χάλκεὄν.

χἄλυβδῖκὄς et χἄλὕβῖκὄς, ή, ὄν, adj. (chalybe factus) δόξης ἄγῶνἄ τόνδ' ἄτερ χἄλυβδῖκοῦ. Eur. Heracl. 162.

Χἄλὕβἔς, ων, οἱ, N. P. (Chalybes, populus Scythiae) οἰκοῦσἰ Χἄλὕβἔς, οὓς φὕλάξασθαἰ σἔ χρή. Aesch. P. V. 740. Epith. σἴδηρὄτἔκτὄνἔς, ἀνήμἔροι, οὐ πρόσπλαστοι ξένοις.

χάλυψ, ὕβὄς, ὁ, subst. (chalybs) ἔπῖνω-μᾷ χἄλὕβος Σκὕθῶν ἄποι-κὄς. Aesch. Sept. c. Theb. 726.

χἄμἄδῖς, χἄμᾶζἔ et χἄμαἰ, adv. (humi) αἰχμὴ χαλκείη χἄμἄδις βόμβησἔ. Il. π, 118. Vid. Eur. Med. 1167. et Bacch. 623. Syn. ἔραζἔ.

χἄμαιγἔνὴς, ἔὄς, adj. (e terra ortus, terrigena) Ἀγχίση, κύδιστἔ χἄμαιγἔνἔων ἀνθρώπων. Hom. Hymn. 5, 108.

χἄμαἴευνἄς, ἄδὄς, χἄμαἴευνὴς et χἄμαικοιτὴς, οῦ, adj. (humi cubans, humilis) οἷἄ σὕες χἄμαἰευνάδἔς αἰἔν ἔδουσἴν. Od. κ, 243. Vid. Il. π, 235. et Soph. Trach. 1168. Syn. χἄμαικλἴνὴς, χἄμαιλἔχὴς.

χἄμαιπἔτὴς, ἔὄς, adj. (humi prociduus) ὕψὄθεν χἄμαιπἔτὴς. Eur. Bacch. 1100.

χἄμεύνη, ης, et χἄμευνῖς, ἴδὄς, ἡ, subst. (stibadium humi stratum) οὐδ' ἂν χἄμεύνῃ, πάνὕ γἔ κειρἴαν ἔχων. Arist. Av. 816. Vid. Theocr. 7, 133. Syn. δέμνἴὄν.

χἄμηλὸς, ἡ, ὄν, adj. (humilis, abjectus) ὁ δἔ χἄμηλἄ πνἔων, ἄφαντον βρἔμει. Pind. Pyth. 1, 46. Syn. χθἄμἄλὸς, μἴκρὸς, τἄπεινὸς, οὐτἴδἄνὸς.

χανδάνω, v. (capio) τὄ οἱ αἰἔν ἔχάνδἄνἔ δεξἴτἔρὰ χείρ. Theocr. 13, 57. Syn. vid. χάζω.

χανδὸν, adv. (ore hiante) βλάπτεἰ, ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ. Od. φ, 294.

Χάὄνἔς, ων, οἱ, N. P. (Chaones, populus Epiri) οὐδἔν τἴς ὑμῶν τἀγβἄτἄν', ἢ τοὺς Χάὄνἄς. Arist. Acharn. 613.

χάὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (1. hiatus vastus, 2. aër, 3. chaos, 4. inferna) δἴἄ τῆς πὄλἔως τῆς ἀλλὄτρἴας καὶ τοῦ χάους. Arist. Av. 192. Phr. vid. Av.

χἄρὰ, vid. χάρμἄ.

χἄραγμἄ, ἄτὄς, τὸ, subst. (1. scriptura impressa, insculpta, 2. argentum cusum, 3. morsus) ἔχἴδνης ἀγρἴῳ χἄράγμἄτἴ. Soph. Philoct. 267. Syn. δῆγμἄ, τὕπὄς, χἄρακτὴρ.

χἄρἄδρα, ας, ἡ, subst. (terrae fissura, caverna, torrens) φωνὴν δ' εἶχεν χἄράδρας ὄλἔθρον τἔτὄκυίας. Arist. Pax. 757. Syn. δἴὼρυξ, χείμαῤῥὄς, χάσμἄ. Epith. κοιλή.

χἄρἄδρἴὄς, ου, ὁ, subst. (avis flava quae alveos torrentium habitat) οἱ χἄρἄδρἴοι καὶ τἄλλἄ πὄτἄμἴ' ὄρνἔἄ. Arist. Av. 1141.

χἄρακτὴρ, ῆρὄς, ὁ, subst. (nota impressa, forma, character, stylus) δεινὸς χἄρακτὴρ, κἀπἴσημὸς ἐν βρὄτοῖς. Eur. Hec. 379. Syn. χάραγμἄ, σημεῖὄν, τὕπὄς, τρὄπὄς. Epith. φἄνἔρὄς, λαμπρὸς, χρηστὸς.

χἄραξ, ἄκὄς, ἡ, 2. ὁ, subst. (1. adminiculum vitis, 2. sul-

cus) λάβοιμ' ἂν αὐτ' ἐς χάρακας. Arist. Pax. 1263. Syn. σταυρός, κάλαμος, τάφρος.

χαράσσω, v. (1. sculpo, 2. formo, 3. incido, 4. exacerbo) νῶτον χαραχθείς. Eur. Rhes. 73. Syn. τύπτω, ἐγκόπτω, γλύφω, θήγω, ὀξύνω.

Χάρης, ητος, ὁ, N. P. (Chares, dux Atheniensis) ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι. Arist. Acharn. 604.

Χαρητάδης, ου, ὁ, N. P. (Charetades) vid. Φιλοδώρητος.

χαριδώτης, ου, ὁ, et χαριδῶτις, ιδος, ἡ, subst. (gratiae dator) χαῖρ', Ἑρμῆ, χαριδῶτα. Hom. Hymn. 17, 12.

χαρίεις, εσσα, εν, adj. (venustus, jucundus, doctus) χαρίεντα γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων. Arist. Plut. 849. Syn. ἐπίχαρις, εὐτερπής, εὐτράπελος, ὡραῖος, ἀστεῖος.

χαρίζομαι, v. (1. gratificor, 2. indulgeo, 3. dono) δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί; Eur. Hipp. 1257. Syn. δωρέομαι, διαδίδωμι, ἐπιτρέπω, συγχωρέω.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ, N. P. (Chariclo, mater Tiresiae) ὅθ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ. Call. 5, 67.

Χάριππος, ου, ὁ, N. P. (Charippus) Ξάνθιππον, ἡ Χάριππον. Arist. Nub. 63.

χάρις, ιτος, ἡ, subst. (1. gratia, Gratia, 2. beneficium, 3. gratus animus, 4. praemium, 5. amicitia, benevolentia) διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις. Eur. Hec. 320. Syn. ἀγλαΐα, κάλλος, δωρεά, τιμή, φιλότης. Epith. μεγίστη, γλυκυτάτη, πατρῴα, ἀχάριστος, ἄχαρις, ἄπληστος, ἄγηρως, μετρία, ὠμόφαγος, λιγεῖα, ἀμαθής, χοροποιός, φίλη, πόνηρα, ἄδικος, (plur. Gratiae), καλαί, λιπαροκρήδεμνοι, αἰδοῖαι, βαθύζωνοι, εὐπλόκαμοι, καλλιπάρηοι, καλλίκομοι, κλειναί, ἀγαναί, ὀλβοδότειραι, ἱμερόφωνοι, ἡδύπνοοι, ἀοίδιμοι, θεοπέσιαι.

χαριτογλωσσέω, v. (lingua gratificor) χαριτογλωσσεῖν ἐνὶ μοι· φέρε γάρ. Aesch. P. V. 302. Syn. γλωσσοχαριτέω.

χάρμα, ατος, τὸ, χαρηδὼν, ὄνος, ὁ, χαρά, ᾶς, et χαρμονή, ῆς, ἡ, subst. (gaudium) πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα, τοὺς γόους τ' ἔχε. Eur. Hel. 320. Vid. Arist. Acharn. 4. Eur. Phoen. 173. et Herc. f. 384. Syn. χάρμη, ἡδονή, τέρψις, γηθοσύνη, εὐφροσύνη. Epith. ἥσυχον, καλλίνικον, θεσπέσιον, λαμπρόν, γλυκύ, ἄγλαον, ἐπιχώριον, ἡδύ, γηθόσυνον, ἄπονον, γλυκερόν.

χάρμη, ης, ἡ, subst. (1. gaudium, 2. certamen) ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη. Il. η, 218. Vid. Pind. Ol. 9, 129. Syn. χάρμα, μάχη. Epith. ἀεικής, οὐλομένη, φθισήνωρ, ἐμφύλιος.

χαρμονή, vid. χάρμα.

χαρμόφρων, ονος, ὁ et ἡ, adj. (mentem exhilarans) Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσατο πίονα ἔργα. Hom. H. in Merc. 127.

χαροπός, ή, όν, adj. et N. P. Il. β, 572. (1. laetus, 2. caesius, 3. trux) ἄνδρες χαροποῖοι πιθήκοις. Aristoph. Pax. 1065. Syn. περίχαρις, γλαυκός, φοβερός.

χαρτός, ή, όν, adj. (dignus de quo laetemur, acceptus, jucundus) vid. χαίρω.

Χάρυβδις, εως, Ion. ιος, ἡ, N. P. (Charybdis, vortex ma-

rinus) εἴπως τὴν ὀλόὴν μὲν ὑπεκπρὸφὺγὸιμῖ Χἄρυβδῖν. Od. μ, 113. Epith. διᾶ, δεινή, στὸνὸεσσᾶ, ἄπηγής.

Χἄρων, οντὸς, ὁ, N. P. (Charon) οὔθ' ὀυπῖ κώπῃ ψυχὸπομπὸς ἂν Χἄρων. Eur. Alcest. 371. Epith. νἔκῦοστὸλὸς, νἔκρὸπομπὸς, στὕγἔρὸς, στυγνὸς κἄμόντων πορθμεύς.

χασκάζω et χάσκω, v. (hio) σῦ δἔ χασκάζεις τὸν Κωλἄκρἔτην. Arist. Vesp.*692. Vid. Equit. 1029. Syn. vid. χαίνω.

χάσμἄ et χάσμημἄ, ἄτὸς, τὸ, subst. (hiatus, vorago) λἔουσῖ χάσμ' ὀδόντων. Anacr. 2, 5. Vid. Arist. Av. 61. Syn. χἄρᾶδρα. Epith. δεινὸν, λυσσηἔν.

χασμἄὸμαι, v. (hio) ὁπὸταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλούς. Arist. Equit. 824. Syn. χαίνω, ἀνᾶχαίνω, χασμἔὸμαι.

χἄτἔω et χἄτίζω, v. (1. egeo, 2. percupio) οὐκἔτῖ τοι δὕνἄμαι, χἄτἔοντῖ πἔρ ἔμπης. Od. ο, 399. Vid. Eur. Heracl. 466. Syn. χρήζω, δἔὸμαι, ἔπῖθυμἔω, ἔφῖἔμαι.

χαυλῖὸδων, οντὸς, adj. (exertos dentes habens) κάπρος χαυλιὸδων. Hes. Scut. 387.

χαυνὸπὸλίτης, ου, ὁ, subst. (civis superbia elatus) μήτ' εἶναι χαυνὸπὸλίτας. Arist. Acharn. 635.

χαυνὸπρωκτὸς, ου, ὁ, subst. (exoletus) ὅτῖ χαυνὸπρώκτους τοὺς Ἰάὸνας κἄλεῖ. Arist. Acharn. 106.

χαῦνὸς, η, ὸν, adj. (1. laxus, 2. inflatus. 3. levis) χαῦνόν τῖ πἄνῦ. Arist. Av. 819. Syn. ἄβρὸς, ἄπἄλὸς, ὑπἔρηφἄνὸς, γλίσχρὸς, μἄταιὸς.

χαυνὸω, v. (inflo, stolide superbum reddo) αἵ μοι λἔγουσαι τοὺσδ' ἔχαύνωσαν λὸγους. Eur. Andr. 923. Syn. φυσάω, ἀνίημῖ, ἔπαίρω, ὑψὸω.

χαύνωσῖς, ἔως, ἡ, subst. (laxatio, demulcens adulatio) ἢ χαύνωσῖν ἀνἄπειστηρῖαν. Arist. Nub. 873.

χεζητῖάω et χἔσείω, v. (cacaturio) ἔγὼ δἔ κἄτἄκειμαι πἄλαι χεζητιῶν. Arist. Eccl. 313. Vid. Equit. 994.

χεζῖκηνῖκὸς, ή, ὸν, adj. (cacatorius) αὐτὴ βἔβαπται βάμμἄ χεζῖκηνῖκὸν. Arist. Pax. 1176. ibiq. Brunck. Cf. Markl. ad Eur. Suppl. 1181.

χέζω, v. (caco) μὴ βδεῖτἔ, μηδἔ χἔζἔθ' ἡμἔρῶν τριῶν. Arist. Pax. 151.

χειά, ᾶς, ἡ, subst. (latibulum serpentis) ὡς δἔ δρἄκὼν ἔπῖ χειῇ ὀρἔστἔρὸς. Il. χ, 93. Syn. φωλἔὸς, εἰλἔὸς.

χεῖλὸς, ἔὸς, τὸ, subst. (labrum) κεὶς αὐτὸ χείλη πώμἄτος κἔχρημἔναι. Eur. Ion. 1199. Syn. χἔλύνη. Epith. ἄκρὸν, κἄθἄρὸν, ἄπἄλὸν, θρἄσῦ, ῥὸδὸἔν, δὸλὸφρὸν, γλῦκῦ, ἔπήρἄτὸν, αὐἄλἔὸν, γἔμον πειθοῦς, ἔρκὸς ὀδόντων.

χεῖμἄ, ἄτὸς, τὸ, et χειμὼν, ῶνὸς, ὁ, subst. (hiems, tempestas) ὦ ναυτῖλοισῖ χείμἄτος λῖμὴν φἄνείς. Eur. Andr. 883. Vid. Troad. 690. Syn. χειμἔρῖα ὥρα, λαίλαψ. Epith. ἄγρῖὸν, μἔτρῖὸν, αἰνὸν, ἄλἔγεινὸν, ἠνἔμὸἔν, ὀλὸὸν, λευγἄλἔὸν, πῖκρὸν, δυσθαλπἔς.

χειμάζω et χειμαίνω, v. (tempestate vexo) δὸμων σῶν ὄλβὸς ὡς χειμάζἔται. Eur. Ion. 966. Vid. Pind. Pyth. 9, 57.

χείμᾰρος, ου, ὁ, subst. (paxillus sub carina fixus) *χείμᾰρον ἐξέρῠσας*. Hes. Op. 624.

χειμάῤῥοος, *χειμάῤῥους* et *χείμαῤῥος*, ου, ὁ, subst. (torrens) *πὄτᾰμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ*. Il. ν, 138. Vid. Eur. Bacch. 1082.

χειμέρῐος, α, ὄν, adj. (1. hibernus, 2. tempestuosus) *κῠμᾰτὄπλὴξ χειμέρῐα κλὄνεῖται*. Soph. Oed. C. 1241. Syn. *ὄμβρῐος*, *νιφώδης*, *χειμωνὄτῠπὸς*.

χειμών, vid. *χεῖμᾰ*.

χειμωνὄτῠπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (hibernus) *χειμωνὄτῠπῳ, βροντῇ, στὲρὄπῇ τ'*. Aesch. Suppl. 35. Syn. vid. *χειμέρῐος*.

χείρ, *χειρὸς*, poet. *χὲρὸς*, ἡ, et demin. *χὲρῠδρῐὄν*, ου, τὸ, subst. (manus, copiae) *πᾰραοχὲς χεῖρᾰ τῇ πρεσβυτῐδῐ*. Eur. Hec. 830. Syn. *πᾰλᾰμη*, *δῠνᾰμις*, *βοήθεῐᾰ*. Epith. *ἱκὲσῐα, ἀπὸλὲμὸς, βρὄτηοῖα, λευοίμὸς, σῠμμᾰχὸς, πὸλῠφὄνὸς, ἄφθὄνὸς, κωπήρης, βίαιὸς, βαρβᾰρὸς, ἀσθενὴς, δούλη, πὸνηρὰ, οἰκεία, ἁγνὴ, κᾰκὴ, κὲνὴ, ἄκρα, βᾰρεῖᾰ, φίλη, ἀραία, μὲση, ἄαπτὸς, ἄπᾰλὴ, ἄτρῐπτὸς, ἀνδρὄφὄνὸς, δεινὴ, κὲνὲα, στῐβᾰρὰ, ἐλᾰφρὰ, ἀθᾰνᾰτη, κᾰτᾰπρηνὴς, πᾰχεῖᾰ, νὲούτᾰτὸς, θρᾰσεῖᾰ, ἄνιπτὸς, ἀμβρὸσία, τολμήεσσᾰ, ἀλεξῐκᾰκὸς, φὄνὸεσσᾰ, δὸλὸεσσᾰ, ἀμᾰχὸς, λαιμὸτὸμὸς, φιλὸξεινὸς, ἀντῐβῐὸς, μιαιφὄνὸς*.

χειρᾰγωγὲω, v. (manu duco) *Ἔρως ἐχειρᾰγώγει*. Anacr. 174, 10.

χείρῐὸς, α, ὄν, adj. (subjectus) *γῠναῖκᾰ χειρῐαν λᾰβών*. Eur. Androm. 626. Syn. *ὑπὸχείρῐὸς*, q. v.

χειρίς, ῐδὸς, ἡ, subst. (manica, manus involucrum) *χειρῖδᾰς τ' ἐπῐ χεροῖν*. Od. ω, 229.

χειρὸδᾰϊκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (manu caesus) *χειρὸδᾰϊκτα σφᾰγι' αἱμὸβᾰφῆ*. Soph. Aj. II. 219.

χειρὸδεικτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (manu ostensus, manifestus) *εἰ μὴ τᾰδὲ χειρὸδεικτᾰ*. Soph. Oed. R. 901. Syn. *ἔκδηλὸς*, *φᾰνὲρὸς*, *κᾰτᾰδηλὸς*.

χειρὸδίκης, ου, ὁ, subst. (qui jus potentia sua metitur) *χειρὸδῐκαι*. Hes. Op. 187. Syn. *πᾰνουργὸς*, *βίαιὸς*.

χειρὸδρᾰκων, οντὸς, adj. (manus serpentibus armatas habens) *χειρὸδρᾰκοντὲς χρῶτᾰ μὲλαιναι*. Eur. Electr. 1341.

χειρὸμακτρὸν, ου, τὸ, subst. (1. mantile, 2. capitis involucrum muliebre) *χειρὸμακτρᾰ δὲ καγγὄνων πορφῠρᾰ*. Sapph. 61.

χειρὸπληθὴς, ἐὸς, adj. (manum implens) *χειροπληθῆ τὲ κὸρύνην*. Theocr. 25, 63.

χειρὸποιὲω, et med. *ἔὸμαι*, v. (manu facio) *αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειρὸποιεῖται τᾰδὲ*. Soph. Trach. 893. Syn. *δῐᾰπρᾰσσω*, *χειρουργὲω*.

χειρὸτὲνων, οντὸς, adj. (qui manibus est longis) *βλαισσοὶ*, *χειρὸτὲνοντὲς*. Hom. Batrach. 288.

χειρὸτὲχνης, ου, *χειρώναξ*, ακτὸς, et *χειρωνάκτης*, ου, ὁ, subst. (opifex) *τῶν χειρὸτὲχνῶν*. Arist. Plut. 617. Vid. Eur. fr. Phil. 63. Syn. *δημιουργὸς*, *τέκτων*, *τὲχνήεις*, *χειρουργὸς*.

χειρὸτὲχνῐκὸς, ου, ὁ, subst. (opifex callidus) *παῖδᾰς ἐφῠτευσᾰς ὅτι χειρὸτεχνῐκωτᾰτους*. Arist. Vesp. 1276.

χειρότερος, vid. χείρων.

χειροτονέω, v. (protensa manu eligo) ἔγωδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν τἀχεῖς. Arist. Eccl. 797. Syn. ψηφίζομαι, ἐκλέγω.

χειροτονητέος, α, ον, adj. verb. (porrecta manu eligendus) χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ᾽· ὅμως δὲ χειροτονητέον. Arist. Eccl. 266.

χειρότονος, ου, ὁ et ἡ, adj. (sublatis manibus) χειροτόνους λιτάς. Aesch. Sept. c. Theb. 158.

χειρόομαι, v. (1. manuum viribus supero, 2. tracto) δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι. Eur. Troad. 854. Syn. ὑποτάσσω, κρατέω, δαμάω, δαμείω.

χειρουργία et χειρωναξία, ας, ἡ, subst. (operatio quae fit manibus) vid. λιπαρής et Aesch. P. V. 45. Syn. ἐγχείρημα, τόλμα.

χείρωμα, ατος, τὸ, subst. (quicquid manibus fit) καὶ μήθ᾽ ὁμαρτεῖν τυμβόχοα χειρώματα. Aesch. Sept. c. Theb. 1024. Syn. φόνος.

χείρων, χερείων, χειρότερος, poet. χερειότερος, α, ον, adj. (pejor) μὴ χείρων πατρός. Eur. Heracl. 329. Vid. Il. α, 114. ο, 513. et μ, 270. Syn. ἥσσων, ἐλάσσων, ταπεινότερος.

Χείρων, ωνος, ὁ, N. P. (Chiron, Centaurus) Χείρων ἐξεπόνασεν. Eur. Iph. A. 209. Epith. δικαιότατος Κενταύρων, φίλα φρονέων, σώφρων, Φιλλυρίδης, πελώριος, θεῖος.

χειρῶναξ, vid. χειροτέχνης.

χειρωναξία, vid. χειρουργία.

χείομαι, v. (capio) οὐδὸς δ᾽ ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. Od. σ, 17. Hym. Ven. 253. Syn. χωρέω.

Χειρωνίδες, ων, αἱ, N. P. (Pelion, mons Thessaliae, ubi Chiron sedem habebat) καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι. Call. 4, 104.

χελιδόνιον, ου, τὸ, subst. (chelidonia) κυάνεόν τε χελιδόνιον. Theocr. 13, 41.

χελιδὼν, όνος, ὁ, subst. (hirundo) χελιδόνων μουσεῖα. Eur. fr. Alcm. 2, 2. Epith. φίλη, ἐτησία, μόλουσα, λιγυρά, λάλος, Κεκροπίς, ἠρίνη. Phr. ἄγνωτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

χελύνη, ης, ἡ, subst. (labrum superius) ὑπ᾽ ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. Arist. Vesp. 1078. Syn. vid. χεῖλος.

χέλυς, υος, ἡ, subst. (1. chelys, 2. pectus) παρά τε χέλυος ἑπτατόνου. Eur. Herc. f. 683. Syn. λύρα, κίθαρα. Epith. ἐρατεινὴ, ἀοιδοία, ἐρατὴ, χοροιτύπος, ὀρεία, δαιτός, ἑταίρη, χρυσέα.

χελώνη, ης, ἡ, subst. (testudo) ἰὼ χελῶναι, μακάριαι τοῦ δέρματος. Arist. Vesp. 1283. Epith. λιθόρρινος, κραταίρινος, μαρμάρεα.

χεράς, άδος, ἡ, et χέραδος, εος, τὸ, subst. (acervus parvorum lapidum) βωμὸν δ᾽ αὖ χέραδος παρενήνεον. Apoll. Rh. 1, 1123. Vid. Pind. Pyth. 6, 15. Syn. λίθας. Epith. παμφόρος.

χερειότερος et χερείων, vid. χείρων.

χεριάρης et χερήρης, ου, adj. (qui aliquid manu aptat) ὁπόσα χεριάραν. Pind. Pyth. 5, 47.

χερμάδιον, ου, τὸ, et χερμάς, άδος, ἡ, subst. (lapis mis-

silis) vid. *εὔδμητος* et Eur. Bacch. 1085. Syn. *λῐθος, λῐθᾰς.* Epith. *μεγᾰ, ἀνδραχθες, ὄκρυόεν, σκληρον, στονοεν, ᾰλεγεινον, θοον.*

χέρνης, ητος, χερνήτης, ου, ὁ, et *χερνῆτῐς, ῐδος, ἡ,* adj. (manuum labore vivens, pauper) *ἐν χέρνησῐ δομοις ναίω.* Eur. Electr. 207. Vid. Aesch. P. V. 922. et Il. *μ,* 433.

Χέρνησος, vid. *Χερσόνησος.*

χέρνῐβον, vid. *χέρνιψ.*

χερνίπτομαι, v. (1. manus lavo, 2. aqua lustrali adspergo) *χαίτην ἀμφῐ σὴν χερνίψομαι.* Eur. Iph. T. 623.

χέρνιψ, ῐβος, ἡ, et *χέρνῐβον, ου, τὸ,* subst. (1. aqua, qua abluuntur manus, 2. aqua lustralis. Vid. Stanl. ad Choeph. 123. et Athen. 9, 409.) *εὖ γ᾽ οὖν θίγοις ἂν χερνῐβων.* Eur. Orest. 1619. Vid. Il. *ω,* 304. Epith. *πηγαῖος.*

χερόπληκτος, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (manu impactus) *χερόπληκτοι δ᾽ ἐν στέρνοισῐ πεσοῦνται.* Soph. Aj. fl. 631.

χερσαῖος, α, ον, adj. (terrester, in terra continente) *βοᾷ γὰρ κῦμᾰ χερσαῖον στρᾰτοῦ.* Aesch. Sept. c. Theb. 64. Epith. *χθονοστῐβής, γαιήϊος, χερσοβῐος.*

χερσεύω, v. (in sicco constituo, incultus sum) *τὸν παῖδᾰ χερσεύει μορος.* Eur. fr. Polyid. 1, 3.

Χερσῐδᾰμας, αντος, ὁ, N. P. (Chersidamas) *Χερσῐδᾰμαντᾰ δ᾽ ἔπειτᾰ.* Il. *λ,* 423.

Χερσονήσιος, α, ον, adj. (Chersonesius) *ὃς τὴν ᾰρίστην Χερσονησίαν πλᾰκᾰ.* Eur. Hec. 8.

Χερσόνησος, Χεῤῥόνησος et *Χέρνησος, ου, ἡ,* N. P. (Chersonesus) *κᾰτᾰγᾰγὼν ἐκ Χεῤῥονήσου.* Arist. Eq. 262. Vid. Apoll. Rhod. 1, 925.

χέρσος, ου, ὁ et *ἡ,* adj. (sterilis) *χέρσους φθᾰρῆναι κᾀγᾰμους ὑμᾶς χρεών.* Soph. Oed. R. 1502. Syn. *ἔρημος, ἐνδεής, ᾰκαρπος, ᾰνήροτος.* Intell. *γῆ* est subst. (terra continens).

χερύδριον, vid. *χείρ.*

χεσείω, vid. *χεζητιᾰω.*

χεῦμᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (fluentum) *κᾰλὸν δὲ πόντου χεῦμ᾽ ῐδεῖν εὐήνεμον.* Eur. fr. Dan. 10, 2. Syn. *ῥεῦμᾰ, ῥέος, ῥοὴ, χοή.* Epith. *ποτᾰμιον, ἀμβροσιον, βᾰθῠ, ᾰκήρᾰτον, ᾰναιδες.*

χέω, χεύω, f. *χεύσω,* 1. aor. *ἔχευᾰ* et *ἔχεᾰ,* v. (fundo) *δᾰκρῠ ᾰπ᾽ ὀφθαλμῶν χέων.* Eur. Cycl. 404. Syn. *ᾰποχέω, λείβω, ἐκχέω.*

χηλαργος, Dor. *χαλαργος, οῦ, ὁ* et *ἡ,* adj. (qui est velocibus vel albis ungulis) *χαλαργοῖς ἐν ᾰμίλλαις.*

χηλὴ, ῆς, ἡ, subst. (ungula) *χηλαῖς τένοντᾰς ἐξεφοίνισσον ποδῶν.* Eur. Phoen. 42. Syn. *ὁπλὴ, ὄνυξ.* Epith. *τετρᾰβᾰμων, φοινικοσκελὴς, ὀμφήεσσᾰ.*

χηλῐνος, η, ον, adj. (plexus) *χηλῐνὸν δ᾽ ἄγγος ἔχον.* Anacr. 101. Syn. *χηλευτος, πλεκτος, ῥαπτος.*

χηλος, οῦ, ἡ, subst. (arca) *τό ῥᾰ τοτ᾽ ἐκ χηλοῖο λᾰβών.* Il. *π,* 228. Syn. *κῐβωτος, κίστη, πυξῐς.* Epith. *ἐρῐπρεπὴς, περῐκαλλὴς, πῠκινὴ, δαιδᾰλεα, κᾰλὴ, δουρᾰτεα, εὔξεστη.*

χὴν, χηνος, ὁ et *ἡ,* subst. (anser) vid. *εὐτελειᾰ.* Epith. *ᾰργὴ, πελωρος, ἥμερος, δουλῐχοδειρος.*

χηνᾰλώπηξ, ἔκὸς, ὁ, subst. (vulpanser) χηνᾰλώπηξ Θεᾶγένει. Arist. Av. 1295.

χηνεῖὸς, α, ὸν, adj. (anserinus) μόσχων τέρειναι σάρκες, χήνεια τε̆ δαίς. Eur. fr. Cress. 9, 4.

χηρᾰμὸς, οῦ, ἡ, subst. (latibulum, lustrum ferarum) στεινὴν πε̆ρὶ χηρᾰμὸν εἰλίσσονται. Apoll. Rhod. 4, 1452. Syn. φωλεὸς, χαομημᾰ, χάσμᾰ. Epith. κοιλή.

χηρεύω, v. (viduus sum, solitarius vagor) με̆λε̆ος μέλε̆ῳ πὸδῐ χηρεύων. Soph. Oed. R. 479. Syn. σπᾰνίζω, ἐνδεὴς, ὀρφᾰνὸς, ἐρημὸς εἰμί.

χήρὸς, α, ὸν, adj. (viduus) στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων με̆λᾰθρων. Eur. Alcest. 875. Syn. ὀρφᾰνὸς, ἐρημὸς.

χηρὸσῦνη, ης, ἡ, subst. (viduitas) χηρὸσῦνη πὸσῖὸς. Apoll. Rhod. 4, 1064. Phr. vid. Aesch. Pers. 133—139. et 537—545.

χηρὸω, v. (viduo, privo) χήρωσε̆ δ' ἀγυιάς. Il. ε, 642. Syn. ἐρημὸω, κε̆νὸω, ἐκπορθέω, στε̆ρέω.

χηρωστὴς, οῦ, ὁ, subst. (haeres orbi) χηρωσταὶ δε̆ διὰ κτῆσιν δᾰτε̆οντὸ. Il. ε, 158. Hes. Theog. 607.

χῆτὸς, ε̆ὸς, τὸ, subst. (indigentia) χήτει χᾰρὸποιὸ σε̆λήνης. Arat. 1152. Syn. χητὸσῦνη, σπᾰνῐς, ἔνδειᾰ.

χθᾰμᾰλὸς, ἡ, ὸν, adj. (humilis) τὸν δ' ἕτε̆ρον σκὸπε̆λον χθᾰμᾰλώτε̆ρὸν ὄψει. Od. μ, 101. Syn. πε̆δινὸς, τᾰπεινὸς, χᾰμαιπε̆τὴς, οὐδαῖὸς.

χθε̆ς et ἐχθε̆ς, adv. (heri) χθε̆ς οὖν Κλε̆ων ὁ κηδε̆μών. Arist. Vesp. 242. Vid. Soph. Antig. 456. Syn. τῇ πρὸτε̆ρᾳ.

χθεσῖνὸς et χθιζὸς, ἡ, ὸν, adj. (hesternus) διᾰ τὸν χθε̆σῖνόν γ' ἄνθρωπὸν. Arist. Vesp. 281. Vid. Apoll. Rh. 4, 1436.

χθὸνῐάφὸρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. (in terram delatus) χθὸνῐάφὸρὸν· ἐκ δε̆ τοῦ. Aesch. Eum. 817.

χθὸνῖὸς, α, ὸν, adj. (1. terrester, 2. inferus) χθὸνῖον με̆τᾰ Περσε̆φὸνας τ'. Eur. Ion. 1441. Syn. 'ἐπιχθὸνῖὸς, χθὸνοστῖβὴς, κᾰταχθὸνῖὸς, ὑποχθὸνῖὸς, ἐπῖγειὸς.

χθὸνοστῖβὴς, ε̆ὸς, adj. (1. terram calcans, 2. terrester) οὐρανῐᾰ τε̆, καὶ χθὸνοστῐβῆ. Soph. Oed. R. 301.

χθὸνὸτρε̆φὴς, ε̆ος, adj. (a terra nutritus) χθὸνὸτρε̆φε̆ς, ε̆δᾰνὸν, ἡ πὸτὸν. Aesch. Agam. 1379.

χθών, χθὸνὸς, ἡ, subst. (terra) vid. γαίνω. Syn. vid. γῆ. Epith. δῖᾰ, πουλῦβὸτειρᾰ, βωτῐᾰνειρᾰ, εὐρὺὸδειᾰ, ἀγχῐᾰλὸς, τρηχεῖᾰ, πὸτνῐᾰ, ὀλβῖὸδωρὸς, εὔκαρπὸς, εὐρὺχὸρὸς, βῐὸδωρὸς, γλᾰφυρὰ, καρπὸτὸκὸς, βᾰθὺστερνὸς, δυσχῆνε̆μὸς, ἱε̆ρὰ, ἀνθὸκὸμὸς, εὐδῖε̆λὸς.

χίδρὸν, ου, τὸ, subst. (novellum tritici granum) τοῖς ἀγροικοισῖ γᾰρ ἦσθᾰ κίδρᾰ. Arist. Pax. 595.

χιλῐαρχὸς, ου, ὁ, subst. (qui mille viris praeest) χὠ χιλῐαρχος Δαδάκης. Aesch. Pers. 309.

χιλῐᾰς, ᾰδὸς, subst. (numerus millenarius) ἓξ χιλῐᾰσιν, κοὔπω πλείους. Arist. Vesp. 662.

χίλῐοι, αι, ᾰ, num. (mille) εἰσίν γε̆ πὸλεις χίλῐαῐ, αἱ νῦν τὸν φὸρὸν ἡμῖν ἀπᾰγουσῐ. Arist. Vesp. 707.

χῐλῐŏναυς, *ĕως*, adj. (ad mille naves pertinens) *εἷλε̆ ὁ χῐλῐŏναυν Ἑλλᾰδŏς ὠκῠς Ἄρης*. Eur. Androm. 106.

χῐλῐŏναύτης, *ου*, adj. (ad mille nautas pertinens) *χῐλῐŏναύτᾳ μυρῐŏτεύχοις*. Eur. Iph. T. 141.

χῐλῐŏπᾰλαι, adv. (jamdudum) *καὶ χῐλῐŏπᾰλαι, καὶ πρŏπᾰλαι, πᾰλαι, πᾰλαι*. Arist. Equit. 1155.

χῐμαιρᾰ, *ας*, et *χῐμᾰρŏς*, *ου*, *ἡ*, subst. (1. capra, item 2. in fabulis Chimaera, bestia monstrosa) *πρόσθε̆ λε̆ων, ŏπῐθεν δε̆ δρᾰκὼν, μέσση δε̆ χῐμαιρᾰ*. Il. ζ, 181. Vid. Arist. Eq. 658. Syn. *αἴξ*. Epith. 1. *πίων*, *τε̆ρεινᾰ*, 2. *πύρπνŏŏς*, *δεινὴ*, *με̆γᾰλη*, *πŏδωκὴς*, *κρᾰτε̆ρὰ*, *πνε̆ουσᾰ*, *ᾰμαιμᾰκε̆τον πῠρ*, *τρῐσώμᾰτŏς*, *ᾰμαιμᾰκε̆τη*.

χῐμε̆τλŏν, *ου*, *τὸ*, subst. (pernio) *ŏστῐς ε̆πῐ γῆρα χιμε̆τλŏν οὐδὲν λήψŏμαι*. Arist. Vesp. 1167.

χῐŏνŏβλητŏς, vid. *χῐŏνόκτῠπŏς*.

χῐŏνŏβοσκŏς, *χῐŏνŏτρŏφŏς*, *ου*, et *χῐŏνŏθρέμμων*, *ŏνŏς*, adj. (nive nutriens vel nutritus) *λειμῶνᾰ χῐŏνŏβοσκŏν*. Aesch. Suppl. 568. Vid. Eur. Phoen. 815. et Hel. 1322.

χῐŏνόκτῠπŏς et *χῐŏνŏβλητŏς*, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (nive obrutus) *κυλλανῐας χῐŏνοκτῠπου*. Soph. Aj. fl. 695. Vid. Arist. Nub. 269. Syn. *νῐφŏβŏλŏς*.

χῐŏνŏχρως, *ωτŏς*, adj. (qui est niveo colore) *χῐŏνŏχρως κῠκνου πτε̆ρῷ*. Eur. Hel. 216.

χῐŏνώδης, *ε̆ŏς*, adj. (nivibus oppletus) *τὴν χῐŏνώδη Θρῄκην κᾰτε̆χει*. Eur. Hec. 79. Syn. *νῐφŏεις*, *δυσχείμε̆ρŏς*.

Χῖŏς, *α*, *ŏν*, adj. (Chiensis) *Ἴων ŏ Χῖŏς*, *ŏσπε̆ρ ε̆ποίησεν πᾰλαι*. Arist. Pax. 835.

Χῐŏς, *ου*, *ἡ*, N. P. (Chios, insula ad oram Ioniae) *οἵα Λέσβŏς, ε̆λαιŏφῠτός τε̆ Σᾰμος, Χῐŏς*. Aesch. Pers. 885. Epith. *ἀμφιρῠτη*, *νήσων λῐπᾰρωτᾰτη*, *παιπᾰλŏεσσᾰ*.

χῐτὼν, *ῶνŏς*, *ὁ* et *ἡ*, demin. *χῐτώνῐŏν*, *ου*, *τὸ*, et *χῐτωνίσκŏς*, *ου*, *ὁ*, subst. (tunica) vid. *εὔκλωστŏς*, Arist. Ran. 413. et Av. 956. Syn. *φᾰρŏς*, *ἐσθὴς*, *ἔσθημᾰ*, *θώραξ*. Epith. *σιγᾰλŏεις*, *ᾰεικε̆λῐŏς*, *αἱμᾰτŏεις*, *δῐπλαξ*, *ε̆ΰννητŏς*, *κᾰλŏς*, *λάϊνŏς*, *μᾰλᾰκŏς*, *νηγᾰτε̆ŏς*, *πορφῠρε̆ŏς*, *ῥαπτŏς*, *ῥῠπŏων*, *ῥωγᾰλε̆ŏς*, *τερμιŏεις*, *ε̆πημοιβŏς*, *νεκτᾰρε̆ŏς*, *ε̆ΰκλωστŏς*, *στρεπτŏς*, *στίλβων ε̆λαίῳ*.

χῐτώνη, *ης*, *ἡ*, adj. (tunicata, epith. Dianae) *ἐπακτῆρας τε̆ χῐτώνης*. Call. 1, 77.

χῐὼν, *ŏνŏς*, *ἡ*, subst. (nix) *λευκῆς τᾰκείσης χῐŏνŏς*. Eur. Hel. 3. Syn. *νῐφᾰς*, *νῐφε̆τŏς*. Epith. *λευκὴ*, *κρῠŏεσσᾰ*, *ψυχρὰ*, *ᾰπᾰλὴ*, *ὀξεῖᾰ*.

χλαῖνᾰ, *ης*, *χλᾰνῐς*, *ῐδŏς*, *ἡ*, et demin. *χλᾰνῐδῐŏν*, *χλᾰνίσκῐŏν* et *χλᾰνισκῐδῐŏν*, *ου*, *τὸ*, subst. (laena, palla) vid. *ε̆ρε̆βινθŏς*, Arist. Vesp. 675. Lys. 491. Acharn. et Pax. 1002. Syn. *πε̆ρῐβŏλὴ*, *ἐσθής*. Epith. *με̆λε̆α*, *ᾰλεξᾰνε̆μŏς*, *κᾰλὴ*, *μᾰλᾰ πυκνὴ*, *με̆γᾰλὴ*, *μᾰλᾰκὴ*, *πορφῠρε̆α*, *φοινῑκŏεσσᾰ*, *ᾰπλŏΐς*, *ᾰνε̆μοσκε̆πὴς*, *λευκὴ*, *τερμῐŏεσσᾰ*.

χλᾰμῠδηφŏρŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (chlamyde indutus) *παντᾶ χλᾰμῠδηφŏροι ᾰνδρε̆ς*. Theocr. 15, 6.

χλᾰμῡς, ῠδος, ἡ, subst. (chlamys, paludamentum) τί δὴ προβάλλει τὴν χλᾰμῠδᾰ. Arist. Lys. 986. Syn. vid. χλαινᾰ.

χλᾰνῐδῐον, χλᾰνῐς, χλᾰνίσκῐον, vid. χλαῖνᾰ.

χλευάζω, v. (1. jocor, 2. irrideo) σκώπτων, καὶ παίζων, καὶ χλευάζων. Arist. Ran. 378. Syn. ἐμπαίζω, ἐξᾰπᾰτᾰω, κᾰτᾰγελᾰω.

χλευὴ, ῆς, ἡ, subst. (jocus, risus) χλευῇ γηθόουνοι. Apoll. Rhod. 4, 1726. Syn. γέλως, γέλασμᾰ, ὄνειδος.

χλῐᾰρός, Ion. χλῐερός, ά, ὄν, adj. (tepidus) χρήσιμᾰ· τᾰ δ' αὖ χλῐᾰρᾰ κᾰτεσθίειν. Arist. Acharn. 972. Syn. θερμός.

χλῐδᾰνός, ή, ὄν, adj. (mollis, luxuriosus) χλιδᾰνῆς ἔχων ἑταίρας. Eur. Cycl. 497. Syn. ἅβρος, τρῠφερός, εὔθρυπτος, ἀκόλαστος.

χλῐδᾰνόσφῠρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (delicatos pedes habens) χλῐδᾰνόσφῠρος χόρευει. Anacr. 6, 8.

χλῐδᾰω, v. (luxui deditus sum) χλῐδῶ; χλιδῶντᾰς ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγώ. Aesch. P. V. 1008. Syn. τρῠφᾰω, ἁβρύνομαι, μᾰλᾰκίζομαι.

χλῐδὴ, ῆς, ἡ, et χλῐδημᾰ, ᾰτος, τὸ, subst. (deliciae, luxus) ἑδνῶν σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ. Eur. Androm. 2. Vid. Iph. A. 74. Syn. τρυφὴ, μᾰλᾰκειᾰ. Epith. κᾰρᾰτομος, βάρβᾰρος, παρθένιος, λουτροφόρος, πολῠχρυσος, ὑπέρπλουτος.

χλίω, v. (exulto) ἐν τοῖοι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγᾰ. Aesch. Choeph. 131. Syn. θρύπτομαι.

χλόα, ᾰς, ἡ, subst. (1. herba viridis, 2. viriditas) Λατοῦς βᾰθειᾰν ᾰνᾰ χλόᾰν. Eur. Hipp. 1134. Syn. βοτᾰνη, πόα, χόρτος, φύλλᾰ. Epith. γλαυκὴ, ἕλιξ, στεφᾰνώδης, βοτρῠώδης, ἀνθηρὰ, πυρῐμος.

χλοερός, χλωρός, χλοηρός, ά, ὄν, et χλωρηΐς, ἴδος, ἡ, χλοώδης, εος, adj. (viridis) χλοερᾰ θεργμᾰτων κόραισι. Eur. Phoen. 670. Vid. Arist. Lys. 255. Eur. Bacch. 107. et Od. τ, 518. Syn. θᾰλερός, χλωροκόμος, ἀκμάζων, νέος, μᾰλᾰκός.

χλοεροτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (herbas alens) Δίρκας, χλοεροτρόφον ᾰ πεδῐον. Eur. Phoen. 840.

χλοηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (virides herbas ferens) χλοηφόροισιν ἔρνεσιν. Eur. Phoen. 662.

χλόος, ου, ὁ, subst. (1. viror, 2. pallor) πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε πᾰρειάς. Apoll. Rh. 2, 1220. Syn. ὦχρος, ὠχρότης.

χλούνης, ου, adj. (agrestis, asper) ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν. Il. ι, 535.

χλοῦνις, ῐος, ἡ, subst. (testium exsectio) παίδων κᾰκοῦται χλοῦνις. Aesch. Eum. 188.

χλωραύχην, ένος, adj. (viride collum habens) εὖτ' ἀηδόνες πολῠκώτιλοι χλωραύχενες. Simon. fr. 158. Syn. χλωρηΐς.

χλωρηΐς, vid. χλοερός.

Χλῶρις, ἴδος, ἡ, N. P. (Chloris) καὶ Χλῶριν εἶδον περῐκαλλέᾰ. Od. λ, 280.

χλωροκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui viridi coma est) χλωροκόμῳ στέφᾰνῳ δάφνας. Eur. Iph. A. 759.

χλωρός, vid. χλοερός.

χναύω, v. (mando) ἔφθᾰ καὶ ὀπτᾶ καὶ ἀνθρᾰκιᾶς ἄπὸ χναύειν. Eur. Cycl. 358.

χνὄά, poet. χνοιά, [melius χνὄά. Vid. Blomf. Aesch. Sept. c. Theb. 141.] ας, ἡ, subst. (axis extremitas) σπουδῇ διώκων πομπῖμους χνὄας πὄδῶν. Aesch. Sept. c. Theb. 367.

χνὄάζω et χνὄάω, v. (lanugine obsitus sum) μέγας, χνὄάζων ἄρτι λευκανθὲς κᾶρα. Soph. Oed. R. 742. Vid. Apoll. Rhod. 2, 43.

χνὄϊὄς, α, ὄν, adj. (lanuginosus) χνὄϊην ποῖεῖ πᾶρειήν. Anacr. 29, 19.

χνὄὄς, ου, ὁ, subst. (strepitus, lanugo, spuma) ἐπὶ χνὄὄς ἦλθε πᾶρείαις. Call. 2, 37. Syn. ἴουλὄς, ἄφρὄς, λᾶχνη.

χὄᾶνεύω, v. (fundo et liquo) καὶ χὄᾶνεύει. b. καὶ λαικάζει. Arist. Thesm. 57.

χὄᾶνη, ης, ἡ, et χὄᾶνὄν, ου, τὸ, subst. (fornax) ἀκὄὴν δὲ χὄᾶνης ὦτᾶ. Arist. Thesm. 18. Vid. Il. σ, 470. Epith. εὔτρητὄς, τρητὄς.

Χὄἔς, ων, οἱ, subst. (pars festi apud Athenienses, quod vocabatur τᾶ Διὄνύσιᾶ ἐν Λίμναις) εἰς τοὺς Χὄας αὐτῷ μετᾶδοῦναι τῶν κιγλῶν. Arist. Acharn. 960.

χὄεὺς, έως, ὁ, subst. (mensura liquidorum apud Atticos, capiens cotylas Atticas duodecim) ἐγὼ 'μαυτῷ πρὄσᾶγᾶγω τὸν χὄᾶ. Arist. Equit. 113.

χὄή, ῆς, ἡ, subst. (libatio) ἀλλᾶ μήτε μοι χὄάς. Eurip Heracl. 1040. Syn. σπονδή, θῦσία, κτέρεᾶ. Epith. κηλητήριὄς νεκρῶν ἄρωγὄς.

χὄήρης, ἔὄς, adj. (aptus ad fundendum) χὄῆρες ἄγγος Παλλᾶδος τιμᾶν λέων. Eur. Iph. T. 961.

χοῖνιξ, ῖκὄς, ἡ, subst. (choenix, mensura cotylas quatuor continens) κᾶρεβίνθων χοίνῖκᾶ. Arist. Eccl. 45.

χοιρᾶς, ᾶδὄς, ἡ, subst. (1. porcula, 2. rupes e mari aliquantum eminens) πᾶλαιᾶς χοιρᾶδος κοῖλον μῦχὄν. Eur. Andr. 1254. Syn. πέτρα θᾶλασσιᾶ.

χοίρειὄς et χοίρεὄς, α, ὄν, adj. (porcinus) ὡς ἡδύ μοι πρὄσέπνευσέ χοιρείων κρεῶν. Arist. Ran. 341. Vid. Od. ξ, 81.

χοιρἴδἴὄν, vid. χοῖρὄς.

χοιρίνη, ης, ἡ, subst. (concha quaedam marina) διᾶ τῶν σανίδων μετᾶ χοιρίνης πέριελθεῖν. Arist. Vesp. 349. Syn. κόγχη.

χοιρῖὄν, vid. χοῖρὄς.

χοιρὄθλιψ, ιβὄς, ὁ, subst. (stuprator) vid. στυφὄδᾶνὄς.

χοιρὄκὄμεῖὄν, ου, τὸ, subst. (hara) ὥσπερ χοιρὄκὄμεῖον πέρὶ τοῖς μηροῖοῖν ἔχοντὲς. Arist. Lys. 1073. Syn. σὐφεὄς.

χοιροκτὄνὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (porcos caedens) Φοίβου, κᾶθαρμοῖς ἠλᾶθη χοιροκτὄνοις. Aesch. Eum. 283.

χοιρὄπώλης, ου, ὁ, subst. (porcorum venditor) χοιρὄπώλας Μεγᾶρῖκὄς. Arist. Acharn. 518.

χοῖρὄς, ου, ὁ et ἡ, demin. χοιρἴδἴὄν et χοιρῖὄν, ου, τὸ, subst. (porcus) χοίρους ἔγωνγᾶ μυστῖκᾶς. Arist. Acharn. 764. Vid. 806. 749. Syn. γρύλλὄς, ὗς, σῦς.

Χὄλαργεῖς, έων, οἱ, N. P. (qui sunt e Cholargo, Attico

pago) Λῦσίστρἄτός τ' ἐν τῇ 'γόρᾷ, Χὄλαργέων ὄνειδὄς. Arist. Acharn. 855.

χὄλᾰδἔς, ων, αἱ, χολλᾰδἔς et χὄλῑκἔς, subst. (intestina) χύντῦ χᾰμαι χὄλᾰδες· τὸν δὲ σκὄτὄς ὄσσἔ κᾰλυψἔν. Il. φ, 181. Syn. τᾰ ἔντἔρᾰ, χὄλιξ.

χὄλή, ῆς, ἡ, subst. (1. bilis, fel, 2. ira) μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρᾰ γυμνᾰζει χὄλῆς; Eur. fr. Scyr. 1, 3. Syn. vid. χὄλὄς.

χὄλιξ, ῐκὄς, ἡ, subst. (intestinum crassum) γίγνἔται κρὄκης χὄλιξ; Arist. Vesp. 1144. Syn. vid. χὄλᾰδἔς.

Χολλῑδης, ου, ὁ, subst. (qui est e quodam pago Attico) Δῑκαιὄπὄλις κᾰλεῖ οἱ Χολλῑδης, ἐγώ. Arist. Acharn. 405.

Χὄλοζῠγής, ου, ὁ, N. P. (Cholozyges, nomen ridiculum Demostrati. Vid. Schol. in l. c.) ὁ θἔοῖσῐν ἐχθρὸς καὶ μῐᾰρὸς Χὄλοζῠγής. Arist. Lys. 397.

χὄλὄς, ου, ὁ, subst. (1. bilis, 2. ira) οὐδὲ παύσἔται χὄλου. Eur. Med. 93. Syn. χὄλή, κὄτὄς, ὀργή, μἔνὄς, μᾰνῐα. Epith. μἔγᾰς, δεινὄς, στῠγἔρὄς, ἄπαυστὄς, αἰπῠς, θυμαλγής, ἄγρῐὄς, αἰνὄς, ἀνήκεστὄς, ἀργᾰλἔὄς, δρῐμῠς, κᾰκὄς, μἔθήμων, χᾰλἔπὄς, πῐκρὄς, ὀξῠς, πᾰλίγκὄτὄς, ἀλγῐνὄεις, δασπλής, δῠσαής, ἐπιζᾰφἔλὄς, μαινὄμἔνὄς.

χὄλὄω et χώω, v. (ad iram excito) εἰ γάρ τι λἔξεις, ᾧ χὄλώσἔται στρᾰτὄς. Eur. Troad. 737. Vid. Il. α, 80. Syn. ὀργίζω, θυμὄω, πῐκραίνω.

χὄλωτὄς, ἡ, ὄν, adj. (iracundus) νείκειον δ' Ὀδῠσῆᾰ χὄλωτοῖσιν ἔπἔεσσῐν. Od. χ, 26. Syn. πῐκρὄς.

χόνδρὄς, ου, ὁ, subst. (grumus concretus, granum, mica, cartilago) ἢ χοιρίδῐὄν ἢ σκὄρὄδὄν, ἢ χόνδρους ἅλὄς. Arist. Ach. 521. Syn. θρόμβὄς.

χόρδευμᾰ, vid. χορδή.

χορδεύω, v. (implico) τᾰραττὄ, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τᾰ πρᾰγμᾰτᾰ. Arist. Equit. 214. Syn. 'ἐπῐπλἔκω, κᾰκὄποιἔω.

χορδή, ῆς, ἡ, et χόρδευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (1. chorda, 2. farcimen) ἁ βαρβῐτος δὲ χορδαῖς. Anacr. 1, 7. Vid. Arist. Equit. 315. Syn. νευρὄν, κῐθᾰρα, χὄλας. Epith. λῐπᾰρά, εὐκἔλᾰδὄς, ὄρθῐὄς, σύμφωνὄς, λῐγειᾰ.

χὄρεία, ας, ἡ, et χὄρευμᾰ, ᾰτὄς, τὸ, subst. (tripudium, saltatio) οὐκ ἐν χὄρείαις, οὐδὲ παρθἔνεύμᾰσι. Eur. Phoen. 1280. Vid. Herc. f. 886. Syn. ὀρχηστὺς, χὄρὄς, ὀρχηθμὄς, ὄρχημᾰ, χὄροστᾰσῐα, ὀρχησμὄς, χὄροιτῠπῐα. Epith. Βακχῐα, φῐλη, ἱμἔρὄεσσᾰ, τερψῐνὄὄς, ἔρᾰτεινή, ἀγρῠπνὄς, παιδὄκὄμὄς, πὄλῠἔλικτὄς.

χὄρευτἔὄς, α, ὄν, adj. verbal. (saltandus) ἀλλ' ὅμως χὄρευτἔὄν. Eur. Bacch. 320.

χὄρευτής, χὄροιτῠπὄς, οῦ, ὁ, et χὄρευτῐς, ῐδὄς, ἡ, subst. (saltator) τοὺς δ' αὖ χὄρευτᾰς ἡλῐθῐους πᾰρεστᾰναι. Arist. Acharn. 443. Vid. Call. 4, 306. et Hom. H. in Merc. 31. Syn. ὀρχηστήρ, ὀρχηστής, ὀρχηστρῐα.

χὄρεύω, v. (tripudio) τί δεῖ μἔ χὄρεύειν; Soph. Oed. R. 896. Syn. 'ᾰνᾰχὄρεύω, ὀρχἔὄμαι, βακχεύω.

χὄρηγἔω, v. (choro praesum, chori sumptum praebeo) Λή-ναιᾰ χὄρηγῶν, ἀπἔλυσ' ἄδειπνὄν. Arist. Acharn. 1152.

χŏρηγŏς, οῦ, ὁ, subst. (choregus) *χ' οὕτω τŏ πρŏβᾰτον τῷ χŏρηγῷ σώζĕται.* Arist. Pax. 1022. Syn. *χŏρŏποιός, ἔξαρχŏς.*

χŏρῐκŏς, ἡ, ŏν, adj. (ad chorum pertinens) *Νίκην, ἡ χŏρῐκῶν ἐστῐν ἕταιρᾰ.* Arist. Equit. 586.

χŏρῐŏν, ου, τὸ, subst. (membrana quae foetum ambit, corium) *χᾰλĕπὸν χŏρίων κῠνᾰ γεῦσαι.* Theocr. 10, 11.

χŏρŏδῐδάσκᾰλŏς, ου, ὁ, subst. (qui chorum docet) *Καλλῐμᾰχος δ' ŏ χŏρŏδῐδάσκᾰλŏς.* Arist. Eccl. 804.

χŏρŏηθὴς, ĕŏς, adj. (choreis adsuetus) *φοιτᾷ χŏρŏηθĕοῐ Νύμφαις.* Hom. Hymn. 18, 3.

χŏροιτῠπῐα, ας, ἡ, subst. (saltatio, tripudium) *χŏροιτῠπῐῃσῐν ἄριστοι.* Il. ω, 261. Syn. vid. *χŏρειᾰ.*

χŏροιτῠπŏς, vid. *χŏρευτής.*

χŏρŏμᾰνὴς, ĕŏς, adj. (saltationibus vehementer gaudens) *πᾶσᾰ χŏρŏμᾰνεῖ τρŏπῳ.* Arist. Thesm. 970.

χŏρŏποιŏς, οῦ, ὁ, subst. (chori magister, chorum ducens) *χŏρŏποιὸν, μᾰκᾰρ, ἥβαν.* Arist. Ran. 353. Syn. *χŏρŏδῐδάσκᾰλŏς, ἡγĕμὼν χŏροῦ, χŏρηγŏς.*

χŏρŏς, οῦ, ὁ, subst. (chorus) *λᾰβοῦσᾰ πεντήκοντᾰ Νηρήδων χŏρŏν.* Eur. Androm. 1256. Syn. *χŏρειᾰ, χŏροιτῠπῐα, χŏρευμᾰ.* Epith. *ἱμĕρŏεις, ŏσιŏς, καλλῐμορφŏς, γῠναικειŏς, παννῠχιŏς, κρῠφαιŏς, κῠκλῐος, παρθĕνιŏς, αἰθĕριŏς, ὑμνŏπŏλŏς, εὐκĕλᾰδŏς, ἡδῠς, λῐγῠφωνŏς, γᾰμήλιŏς.*

χŏροστᾰσῐα, ας, ἡ, subst. (chorea) *οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδĕ χŏροστᾰσίαι.* Call. 5, 66. Syn. vid. *χŏρειᾰ.*

χŏρτάζω, v. (1. gramine pasco, 2. saturo) *τούτοισῐ τοῖς αὐτοῖσῐ τοῦτον χορτᾰσω.* Arist. Pax. 139. Syn. *βόσκω, πιαίνω, κŏρέννῡμῐ.*

χόρτŏς, ου, ὁ, subst. (1. foenum, cibus, 2. septum) *θηρῶν ὀρείων χορτŏν, οὐχ ἵππων, λĕγεις.* Eur. Alcest. 511. Syn. 2. *πĕρῐφραγμᾰ.* Epith. *χλŏĕρŏς, μᾰλᾰκŏς, εὔδενδρŏς.*

χŏρωφĕλĕτης, ου, ὁ, adj. (qui choro debetur) *ποί–η χŏρωφĕλĕταν.* Arist. Lys. 1319.

χραίνω, v. (1. superficiem rei tango, 2. adlino, fuco, 3. polluo) *ἄστῠ κἀγŏρᾶς χραίνων κῠκλŏν.* Eur. Orest. 910. Syn. *μιαίνω, μŏλύνω, βάπτω, χρίω, χρώννυμῐ, χριοιάζω.*

χραισμĕω et *χραίσμω*, v. (auxilior, adjuvo) *οὔτις δῠνᾰτο χραισμῆσαι ŏλεθρŏν.* Il. λ, 120. Vid. Apoll. Rh. 2, 218. Syn. *βŏηθĕω, ἀρήγω, φῠλάσσω, ĕπῐκουρĕω, συλλαμβᾰνω, ῥῠŏμαι.*

χραύω, Aeol. pro *χράω*, v. (leviter saucio) *χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ῠπĕράλμĕνŏν.* Il. ε, 138. Syn. *ἐπιξῠω, κᾰθάπτŏμαι, θῐγω.*

χράω, v. (1. oraculum edo, vaticinor, 2. do utendum, 3. cum impetu adgredior, 4. med. oraculum consulo, 5. mutuo accipio, 6. utor, tracto) *σοὶ δ' οὐκ ĕχρησĕν οὐδĕν, ὧν ĕχεις, κᾰκῶν;* Eur. Hec. 1250. Syn. *θεσπῐῳδĕω, μαντεύŏμαι, θεσπίζω, δᾰνείζω, εἰσβάλλω, ĕφορμᾰω, εἰσπίπτω, δᾰνειζŏμαι, δῐᾰχρᾰŏμαι.*

χρεία, ας, ἡ, *χρειὼ*, *χρĕὼ*, ŏŏς, et *χρĕὼν*, subst. (1. utilitas, 2. necessitas, fatum, 3. oraculum) *τίς χρεία σ' ĕμοῦ;*

Eur. Hec. 962. Vid. Il. α, 342. et Eur. Bacch. 507. Syn. ὄνη-σῐς, ἔνδειᾰ, ἀνάγκη, χρέŏς, μŏρŏς, χρησμŏς.

χρεῖŏς, α, ŏν, adj. (1. utilis, 2. indigus) Ἐλεύθĕρος δĕ, χρεῖŏς ὢν, οὐδὲν σθĕνει. Eur. fr. Androm. 16, 3. Syn. ὠφĕ-λῐμŏς, πĕνης, χρήσῐμŏς.

χρείω et *χρέω*, v. (oraculum edo) ὡς γάρ οἱ χρείων μυ-θήσᾰτŏ. Od. θ, 79. Syn. vid. χρᾰω.

χρĕμĕτίζω et *χρĕμίζω*, v. (hinnio) μᾰλᾰ δὲ χρĕμĕτιζŏν ἔπ' ἄκρῳ. Il. μ, 51. Vid. Hes. Scut. 348. Syn. φρῐμάσσω, φρῠάσσŏμαι.

χρĕμĕτισμŏς, οῦ, ὁ, subst. (hinnitus) καὶ χρĕμĕτισμŏς ἀνδᾰνει. Arist. Equit. 550. Syn. φρῠαγμᾰ.

χρέμπτŏμαι, v. (excreo) χρέμπτĕται γᾰρ ἤδη. Arist. Thesm. 388. Syn. ἀποπτῡω.

Χρĕμῠλŏς, ου, ὁ, N. P. (Chremylus) Χρĕμῠλος πĕπλού-τηκ' ἐξᾰπῐνης; Arist. Plut. 336.

χρĕŏς, χρῆŏς, χρεῖŏς, ĕŏς, et *χρĕὼς*, subst. (debitum, beneficium, fatum, oraculum, desiderium) σŏν οὐκ ἔλασσŏν, ἢ κείνης χρĕŏς. Eur. Hec. 880. Vid. Apoll. Rhod. 3, 1197. et Arist. Nub. 30. Syn. δᾰνεισμŏς, τŏκŏς, ŏφείλημᾰ, μοῖρᾰ, ἔργŏν, πρᾱγμᾰ, μάντευμᾰ, χρεία.

χρĕω, vid. *χρειω*.

χρὴ, v. (oportet) τŏ χρῆν νῦν ἐξĕσώζĕν. Eur. Herc. f. 824. Syn. δεῖ, χρĕὼν, πρĕπει.

χρήζω, Ep. et Ion. *χρηΐζω*, Dor. *χρῄσδω* et *χρῄδδω*, v. (1. egeo, 2. volo, peto, 3. vaticinor) αἰσχρὸν γᾰρ ἄνδρᾰ τοῦ μᾰ-κροῦ χρῄζειν βῐου. Soph. Aj. fl. 473. Vid. Od. ρ, 558. Syn. δĕŏμαι, πŏθĕω, ἀπŏρĕω, ἐξαιτĕω, βούλŏμαι, λιπᾰρĕω, χρησμῳ-δĕω, χρᾰω, χρĕω, μαντεύŏμαι.

χρῆμᾰ, ᾰτŏς, τὸ, subst. (res, negotium, in plur. pecunia) τῐ χρῆμᾰ μαστεύουσᾰ; Eur. Hec. 742. Syn. πρᾱγμᾰ, ἔργŏν, οὐσία, λῆμμᾰ. Epith. ἄπŏρŏν, φῐλόψŏγŏν, ἀνειμĕνŏν, σŏφŏν, σμῑκρŏν, σκαιŏν, ἐχθρŏν, εὐδαιμŏν.

χρημᾰτίζω, v. (negotium gero) καὶ χρημᾰτίζειν πρῶτᾰ πĕρῐ Εὐριπῐδου. Arist. Thesm. 384. Syn. βουλεύŏμαι, δῐᾰλĕ-γŏμαι, πραγμᾰτεύω.

χρημᾰτŏδαίτης, ου, ὁ, subst. (pecuniae divisor) Ἄποι-κος, κτĕᾰνων χρημᾰτŏδαί-τας. Aesch. Sept. c. Theb. 726.

χρημᾰτŏποιŏς, οῦ, ὁ et *ἡ*, adj. (qui pecunias comparat) καὶ χρημᾰτŏποιŏν. Arist. Eccl. 441.

χρήσῐμŏς, α, ŏν, adj. (utilis) φεῦ τŏ χρήσῐμον φρĕνῶν. Eur. Phoen. 1754. Syn. vid. χρηστŏς.

χρησμŏλŏγĕω, χρησμŏλŏγŏς, vid. *χρησμῳδĕω, χρη-σμῳδŏς*.

χρησμŏς, οῦ, ὁ, subst. (oraculi responsum) Ἔχρησ' Ἀδρά-στῳ Λοξῐας χρησμŏν τῐνᾰ. Eur. Phoen. 420. Syn. χρησμῳδῐα, χρησμŏσῠνη, μαντεῖŏν, χρηστήριŏν, θεŏπρŏπῐŏν, μάντευμᾰ, θέ-σπισμᾰ. Epith. τĕλεσφŏρŏς, πᾰλαιŏς, σεμνŏς, ἀῤῥητŏς, εὔτĕ-κνŏς, σᾰφής.

χρησμŏσῠνη, ης, ἡ, subst. (1. oraculum, 2. inopia) χρη-

σμῶσῦνη τρύχεσκεν. Apoll. Rh. 2, 475. Syn. 1. vid. χρησμός, 2. ἄπορία, ἔνδειά, πενία, χρεία.

χρησμῳδέω et χρησμολογέω, v. (vaticinor) διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν. Arist. Equit. 815. Vid. Av. 992.

χρησμῳδία, ας, ἡ, subst. (vaticinatio) εὐξύμβλητός ἡ χρησμῳδία. Aesch. P. V. 800. Syn. vid. χρησμός.

χρησμῳδός et χρησμολόγος, ου, ὁ, subst. (vates) τὰν παρθένον χρησμῳδόν. Soph. Oed. R. 1199. Vid. Arist. Pax. 1094. Syn. θεσπιῳδός, μάντις, θεόπροπος.

χρηστήριος, α, ον, adj. (fatidicus) τρίποδά γὰρ χρηστήριον. Eur. Ion. 1319. Syn. μαντεῖον, ἱερεῖον, χρησμός.

χρηστός, ή, όν, adj. (1. utilis, 2. bonus, 3. stultus, vilis) τά χρησθ᾽ ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν. Eur. Hipp. 382. Syn. χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀγαθός, ἡδύς, εὐήθης, ἐπιεικής.

χρηστότης, ητος, ὁ, subst. (probitas) χρηστότητ᾽ ἠσκηκότα. Eur. Suppl. 882. Syn. ἀρετή, φιλοφροσύνη.

χρηστῶς, adv. (probe) οὐκοῦν ἄγξουσ᾽ εὖ καὶ χρηστῶς. Arist. Eccl. 638. Syn. καλῶς, ἡδέως.

χρῖμα, ατος, τό, subst. (unguentum) χρίματα μικτά φιλεῖ. Call. 5, 16. Vid. Blomf. ad Aesch. Agam. 93. Syn. ἄλειψις, ἀλοιφή, ἄλειφαρ, μύρον, μύρωμα.

χρίμπτω, v. (1. appropinquare facio, 2. appropinquo) χρίμψε δ᾽ ἔπειτα κίων. Apoll. Rhod. 3, 1285. Syn. ἐγχρίμπτω, πελάζω, ἐγγίζω, ἐμπίπτω, προσβάλλω.

χρίω, Ion. χριέσκω, v. (unguo, pungo) ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας. Od. α, 262. Vid. Apoll. Rhod. 4, 871. Syn. ἐγχρίω, ἀλείφω, ἐπαλείφω, κεντέω, νύσσω, παρακινέω.

χρόα, χροιά et χροιή, ᾶς, ἡ, subst. (color, corpus) στέφανων οὐ μία χροιά. Eur. Cycl. 514. Vid. Orest. 1312. Syn. βαφή, χρῶμα, χρώς. Epith. χιόνεα, λευκή, εὔστικτος.

χροΐζω et χρώζω, v. (1. tango, 2. una cubo) Ἥβας τ᾽ ἔρατον χροΐζει. Eur. Heracl. 915. Syn. χραίνω, συγκοιμάομαι.

χρόμαδος, ου, ὁ, subst. (stridor) δεινὸς δὲ χρόμαδος γένυων. Il. ψ, 688. Syn. βρυγμός, ψόφος, κρότος, ἦχος.

Χρόμιος, ου, ὁ, N. P. (Chromius) Ἀλάστορά τε, Χρόμιόν τε. Il. δ, 295. Epith. θεοειδής.

Χρόμις, ιος, ὁ, N. P. (Chromis) Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε. Il. β, 858.

χρονίζω, v. (1. longo tempore duro, 2. moror) αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος. Eur. Med. 624. Syn. βραδύνω, διατρίβω.

χρόνιος, α, ον, adj. (1. diuturnus, 2. longo post tempore, 3. serus) βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Eur. Orest. 479. Syn. ἐπιχρόνιος, πολυχρόνιος, ὄψιμος, γλίσχρος, βραδύς.

χρόνος, ου, ὁ, subst. (1. tempus, 2. mora) τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθόνῳ. Eur. Hec. 238. Syn. καιρός, αἰών. Epith. παντημέριος, μηνύτης, δεκάσπορος, πεπρωμένος, θαλερός, ἄκαμας, δηρός, ὀλίγος, πολύς, παγκρατής, παλαιός, ἐπίκαιρος, ἀτέρμων, ταχύπους, γέρων.

χροῦς, vid. χρώς.

χρυσᾰμοιβŏς, οῦ, ὁ, adj. (aurum alia pecunia mutans) ὁ χρυσᾰμοιβὸς δ' Ἄρης σωμᾰτων. Aesch. Agam. 426. Syn. ἀργῠρᾰμοιβŏς.

χρυσάμπυξ, ῠκŏς, et χρυσήνῐŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureis fraenis insignis) ἡ μὲν ἐποιχŏμένη χρυσάμπῠκᾰς ἐντῠἔν ἵππους. Il. ϑ, 382. Vid. ζ, 205. Syn. χρυσŏμῐτρης.

χρυσανταυγὴς et χρυσαυγὴς, ἔŏς, adj. (auro resplendens) ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ. Eur. Ion. 889. Vid. Soph. Oed. C. 685.

χρυσάŏρŏς, vid. χρυσάωρ.

χρυσάρμᾰτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureum currum habens) χρυσαρμᾰτου Κάστŏρŏς. Pind. Pyth. 5, 10.

χρύσασπῐς, ῐδŏς, adj. (aureum clypeum gestans) Παλλᾰδος χρυσάσπῐδŏς. Eur. Phoen. 1387.

χρυσαυγής, vid. χρυσαντῠγής.

χρυσάωρ, ŏρŏς, et χρυσάŏρŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ensem aureum habens) οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάŏρᾰ θήσᾰτŏ μήτηρ. Hom. H. in Apoll. 123. Vid. Il. ε, 509.

Χρυσάωρ, ŏρŏς, ὁ, N. P. (Chrysaor) ἔκθŏρĕ Χρυσάωρ τĕ μέγας, καὶ Πήγᾰσŏς ἵππŏς. Hes. Theog. 281.

χρύσειŏς, poet. pro χρῠσέŏς, α, ŏν, adj. (aureus) χρυσείας ἔρῐς ἀρνŏς. Eur. Orest. 803. Vid. Med. 974. Syn. χρυσήρης, ἀμφῐχρυσŏς, πάγχρυσŏς, χρυσŏδέτŏς, χρυσŏκόλλητŏς, χρυσŏστρŏφŏς, χρυσĕŏδμητŏς, χρυσήλᾰτŏς.

χρυσĕŏβόστρῠχŏς, vid. χρυσŏκŏμης.

χρυσĕŏδμητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex auro factus) χρυσĕοδμήτοιοῖν ὅρμοις. Aesch. Choeph. 607. Syn. vid. χρύσειŏς.

χρυσĕŏκῠκλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureum orbem habens) χρυσĕŏκυκλον φέγγŏς. Eur. Phoen. 180.

χρυσĕŏμαλλŏς et χρυσŏμαλλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (vellus aureum habens) κĕρŏ-εσσᾰν ἔχειν χρυσĕŏμαλλŏν. Eur. Electr. 725. Vid. Orest. 993.

χρυσĕŏνωτŏς et χρυσŏνωτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureum dorsum habens) ἐπῐ χρυσĕŏνωτŏν ἀσπῐδᾰ τάν. Eur. fr. Antig. 18, 1. Vid. Soph. Aj. fl. 847.

χρυσĕŏπήληξ et χρυσŏπήληξ, ηκŏς, adj. (auream habens galeam) βρισάρμᾰτĕ, χρυσĕŏπήληξ. Hom. Hymn. 7, 1. Vid. Aesch. Sept. c. Theb. 102.

χρυσĕŏπήνητŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex aureis staminibus contextus) χρυσĕŏπηνήτων φάρĕων. Eur. Orest. 831. Syn. χρυσĕόστŏλŏς, χρυσŏπĕπλŏς.

χρύσĕŏς, vid. χρύσειŏς.

χρυσĕŏσάνδᾰλŏς et χρυσŏπέδῐλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aurea sandala habens) τŏ χρυσĕŏσάνδᾰλŏν ἴχνŏς. Eur. Or. 1473. Vid. Hes. Theog. 454.

χρυσĕŏστέφᾰνŏς et χρυσŏστέφᾰνŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (aurea redimitus corona) τὰν χρυσĕŏστέφᾰνον κŏραν. Eur. Ion. 1085. Vid. Hom. Hymn. 5, 1. Syn. χρυσŏμῐτρης, εὐστέφᾰνŏς.

χρυσĕόστŏλŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (auro ornatus) ἱκάνω χρυσĕŏστŏλους δŏμους. Aesch. Pers. 164.

χρυσĕŏτευκτŏς et χρυσŏτευκτŏς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ex

auro factus) *χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.* Eur. Med. 980. Vid. Phoen. 227. Syn. *χρυσοδμητος, χρύσεος, χρύσινος, χρυσήρης.*

χρυσεότυπος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (ex auro confectus) *ἐπὶ δὲ χρυσεοτύπῳ κράνει.* Eur. Electr. 470. Syn. vid. *χρύσεος.*

Χρύση, ης, ἡ, N. P. (Chrysa, urbs Phrygiae) *ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.* Il. α, 37.

Χρυσηΐς, ΐδος, ἡ, N. P. (Chryseïs) *Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ.* Aesch. Agam. 1414. Epith. *κούρη, καλλιπάρῃος.*

χρυσηλάκατος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (aureas habens sagittas) *ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, χρυσηλακάτου.* Il. π, 183. Exp. *χρυσότοξος.*

χρυσήλατος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (ex auro ductus) *χρυσηλάτοις πόρπαισι.* Eur. Phoen. 60.

χρυσήνιος, vid. *χρυσάμπυξ.*

χρυσήρης, εος, adj. (ex auro fabricatus) *ἄρκτος στρέφουσ' οὐραία χρυσήρει πόλῳ.* Eur. Ion. 1154. Syn. vid. *χρύσειος.*

Χρύσης, ου, ὁ, N. P. (Chryses) *τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.* Il. α, 11. Epith. *ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, γέρων.*

χρυσίον, dem. a *χρυσός*, q. v.

χρυσίς, ΐδος, ἡ, subst. (aurea vestis, patera, crepida) *ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων.* Arist. Acharn. 74. Syn. *χρυσέα φιάλη.*

χρυσόβωλος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (auri glebas habens) *ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον εἰς λέπας.* Eur. Rhes. 918.

Χρυσογόνη, ης, ἡ, N. P. (Chysogone) *Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας.* Theocr. Ep. 13, 2.

χρυσοδαίδαλος et *χρυσοδαίδαλτος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (auro artificiose ornatus, auro variegatus) *ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα.* Arist. Eccl. 965. Vid. Eur. Iph. A. 219.

χρυσόδετος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (auro ligatus) *ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν.* Eur. Rhes. 379. Syn. vid. *χρύσεος.*

χρυσόζυγος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (aureum jugum habens) *χρυσόζυγον ἅρμα.* Hom. Hymn. 30, 15.

Χρυσόθεμις, ΐδος, ἡ, N. P. (Chrysothemis, una e filiabus Agamemnonis) vid. *Ἠλέκτρα.*

χρυσόθρονος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (aureum thronum habens) vid. *θαλπιάω.*

χρυσοκάρηνος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (aureum caput habens) *τάν τε χρυσοκάρανον.* Eur. Herc. f. 375.

χρυσόκερως, ωτος, adj. (aurea cornua habens) *χρυσόκερωτ' ἔλαφον.* Eur. Hel. 381.

χρυσοκόλλητος et *χρυσόκολλος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (auratus) *καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις.* Eur. Phoen. 2. Vid. fr. Palam. 4.

χρυσοκόμης, χρυσεοβόστρυχος, χρυσοχαίτης et *χρυσοπλόκαμος, ου, ὁ* et *ἡ*, adj. (cui aurea est coma) *χρυσοκόμας ἔδωκ' ἄλεκτρον ζωάν;* Eur. Troad. 258. Vid. Phoen. 198. Anacr. 6, 2. et Hom. H. in Apoll. 205.

χρυσόλογχος, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (auream lanceam habens) *τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κέκλημένη.* Eur. Ion. 9.

χρυσόλοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (auream cristam habens) *ἔφ' οἷσπερ, ὦ χρυσόλοφα.* Arist. Lys. 344.

χρυσόλυρης, ου, adj. (auream habens lyram) *Ζεῦ μεγάλωνυμε, χρυσόλυρα τε.* Arist. Thesm. 315.

χρυσόμαλλος, vid. *χρυσεόμαλλος.*

χρυσομηλολόνθιον, ου, τὸ, subst. (aureus scarabaeus) *ἀνάβαινε δεῦρο, χρυσομηλολόνθιον.* Arist. Vesp. 1332.

χρυσομίτρης, ου, adj. (auream habens mitram) *διάσσει· τὸν χρυσομίτραν.* Soph. Oed. R. 209. Syn. vid. *χρυσεοστέφανος.*

χρυσόνομος, ου, ὁ et ἡ, adj. (dives) *χρυ-σονόμου γένεος ἰ-σόθεος.* Aesch. Pers. 81.

χρυσόνωτος, vid. *χρυσεόνωτος.*

χρυσόπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. (deauratus, auro pictus) *βίον· τὰ χρυσόπαστα δ' ἐ-σθλά.* Aesch. Agam. 479.

χρυσοπέδιλος, vid. *χρυσεοσάνδαλος.*

χρυσόπεπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aurea veste indutus) *τῇ χρυσοπέπλῳ, Μοῦσα.* Anacr. 150.

χρυσοπήληξ, vid. *χρυσεοπήληξ.*

χρυσοπλόκαμος, vid. *χρυσοκόμης.*

χρυσόπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureas alas habens) *Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον.* Il. *θ*, 398.

χρυσόροος et *χρυσόρρυτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. (aurifluus) *Τμώλου χρυσορόου.* Eur. Bacch. 154. Vid. Aesch. P. V. 830.

χρυσός, οῦ, ὁ, et demin. *χρυσίον*, ου, τὸ, subst. (aurum) *πολὺν δὲ ξὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα.* Eur. Hec. 10. Vid. Arist. Acharn. 1199. Epith. *ἄπυρος, ἔχθιστος, ἐρίτιμος, τιμήεις, εὐεργής, ἀφειδής, φαεινός, ἐρυθρός, ἀγλαός, δόλοεις, κίβδηλος, πανδαμάτωρ, πικρός.* Phr. *δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.*

χρυσοστέφανος, vid. *χρυσεοστέφανος.*

χρυσόστροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui auro torquetur) *Λύκει' ἄναξ· τά τε σὰ χρυσοστρόφων.* Soph. Oed. R. 203.

χρυσότευκτος, vid. *χρυσεότευκτος.*

χρυσοτευχής, έος, adj. (aureis armis indutus) *ὁ χρυσοτευχὴς δ' οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων.* Eur. Rhes. 336.

χρυσότοξος, ου, ὁ et ἡ, adj. (arcum aureum habens) *χρυσότοξον θέμεναι.* Pind. Ol. 14, 15.

χρυσοτρίαινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (tridentem aureum habens) *δεῦρ' ἐλθ' ἐς χορόν, ὦ χρυσοτρίαινε.* Arist. Equit. 556.

χρυσοφαέννος, ου, *χρυσοφαής* et *χρυσοφεγγής*, έος, adj. (auro fulgens) *χρυσοφαέννων πτερύγων.* Anacr. 83. Vid. Eur. Hipp. 1270. et fr. 10, 1.

χρυσοφάλαρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureas phaleras habens) *βρέμοντα, χρυσοφάλαρον, ἔνο-πλον.* Eur. Troad. 522.

χρυσοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aurum gestans) *ἐκ χρυσοφόρου δειρῆς.* Eur. Hec. 150.

χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ, subst. (auri custos) *Δελφοί σ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ.* Eur. Ion. 54.

χρυσοχαίτης, vid. *χρυσοκόμης.*

χρυσοχάλινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (aureum fraenum habens) *χρυσοχαλίνων πάταγον ψαλίων.* Arist. Pax. 154.

χρυσόχοέω, v. (aurum fundo) ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε. Arist. Plut. 164.

χρυσόχοος, ου, ὁ, subst. (auri fusor) ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας. Arist. Lys. 408.

χρυσόω, v. (auro obduco) Παλλάδιων χρυσουμένων. Arist. Acharn. 447. Syn. vid. κατάχρυσόω.

χρύσωμα, ατος, τὸ, subst. (vas aureum) φράζε μοι χρυσώματα. Eur. Ion. 1429.

χρυσώπης, χρυσωπὸς, ου, ὁ et ἡ, et χρυσωπὶς, ἴδος, ἡ, adj. (aureum vultum habens) μόλε, χρυσωπὰ, τινάσσων. Eur. Bacch. 553. Vid. Electr. 740. et Arist. Thesm. 328.

χρώζω, χρoΐζω et χρωτίζω, v. (1. tango, 2. coloro, 3. polluo) γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. Eur. Phoen. 1635. Vid. Arist. Nub. 516. Syn. μολύνω, ἅπτομαι, προσάπτω.

χρῶμα, ατος, τὸ, subst. (color) εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τρίχος. Eur. Electr. 521. Syn. χροὰ, χροιά.

χρως, ωτὸς, et χρους, χροὸς, ὁ, subst. (1. cutis, 2. corpus, 3. color) τί γὰρ σὸν ὄμμα χρὼς τε συντέτηχ' ὅδε; Eur. Med. 687. Vid. Il. η, 207. Syn. διφθέρα, σῶμα. Epith. μάλθακος, γέρων, φόνιος, λεπτός.

χυλὸς, οῦ, ὁ, subst. (succus) φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ. Arist. Pax. 997.

χυμίζω, v. (sapidum reddo) οἶπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν. Arist. Thesm. 169.

χύσις, εως, ἡ, subst. (effusio, effusum) πάτερ, τάδ' ἐκχέουσα γαπότον χύσιν. Aesch. Choeph. 91. Syn. ἔκχυσις, κρουνὸς, ἀπορρώξ.

χυτλάζω et χυτλόω, v. (1. effundo, 2. perfundo oleo aqua mixto, lavo) ὑγρὸν χύτλασον σεαυτόν. Arist. Vesp. 1208. Vid. Apoll. Rh. 4, 1311. Syn. διάχύω, ἀλείφω, νίπτω, ἐκχέω, ἐκχεύω.

χύτλον, ου, τὸ, subst. (1. aqua ad lavandum, 2. oleum aqua mixtum, 3. libatio) χύτλα τε οἱ χεύοντο. Apoll. Rhod. 2, 928. Syn. ἐνάγισμα, χοὴ, ὑδρέλαιον.

χυτὸς et χωστὸς, ἡ, ὸν, adj. (fusus, adgestus) ἀλλὰ με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι. Il. ζ, 464. Vid. Eur. Rhes. 414.

χύτρα, ας, ἡ, χύτρος, ου, χυτρόπους, ποδος, ὁ, demin. χυτρίδιον et χυτρίον, ου, τὸ, subst. (olla) ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθών. Arist. Plut. 686. Vid. Acharn. 1078. 462. 1174. et Hes. Op. 746. Syn. λόπας, ἀγγεῖον.

χύτρειος, α, ον, et χυτροῦς, οῦ, adj. (fictilis) καὶ πατάγον χυτρείου. Arist. Lys. 329. Syn. κεράμήϊος.

Χύτροι, vel Χύτρα, nomen festi, vid. Χόες.

χυτρόπους, vid. χύτρα.

χωλεύω, v. (claudus sum, 2. claudum facio) χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Il. υ, 37. Syn. σκάζω, ὑποσκάζω.

χωλοποιὸς, οῦ, adj. (claudos faciens) τὸν χωλοποιόν. Arist. Ran. 869.

χωλὸς, ἡ, ὸν, adj. (claudus) χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα. Eur. Cycl. 630.

χῶμᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, subst. (agger) πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τᾰφου. Eur. Hec. 221. Syn. πρόσχωμᾰ, χοῦς, τᾰφρο̆ς, σωρο̆ς.

χώννυμῐ et χωννῠω, f. χώσω, v. (aggerem duco, sepelio) ἔπει μοι τυμβὸς οὐ χωσθήσε̆ται. Eur. Iph. A. 1442. Syn. τυμβο̆χο̆έω, σωρεύω.

χώρα, ας, ἡ, subst. (1. locus, sedes, 2. solum, 3. dignitas) τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Eur. Troad. 216. Syn. χῶρο̆ς, γῆ, πε̆δο̆ν. Epith. ἱε̆ρα, εὐδαίμων, εὔιππο̆ς, ᾰβᾰτο̆ς, νησαία, πο̆λῠολβο̆ς.

χωρε̆ω, v. (1. eo, 2. cedo, 3. capio) χωρεῖτε̆ νῦν ἕκαστο̆ς. Eur. Orest. 1695. Syn. προσχωρε̆ω, ᾰνᾰχωρε̆ω, πο̆ρεύο̆μαι, ὑπο̆-χωρε̆ω, ᾰνᾰχάζο̆μαι, δε̆χο̆μαι.

χωρίζω, v. (secerno) χωρῐσας τε̆κνων μο̆νο̆ν. Eur. Hec. 757. Syn. ᾰπο̆χωρίζω, δῐᾰκρίνω, νοσφίζω.

χωρῐο̆ν, vid. χῶρο̆ς.

χωρῐς, adj. et praep. (1. seorsim, 2. sine) Ἅιδης χωρῐς ᾤκισται θε̆ῶν. Eur. Hec. 2. Syn. ἀμφῐς, ᾰνευ, ᾰπᾰνευθε̆.

χῶρο̆ς, ου, ὁ, et demin. χωρῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (locus, ager) μᾰκραὶ δε̆ χῶρο̆ς ἐστ' ἐκεῖ κε̆κλημε̆νο̆ς. Eur. Ion. 286. Vid. Arist. Pax. 282. Syn. χώρα, το̆πο̆ς, θῶκο̆ς, πε̆δο̆ν, ᾰγρο̆ς. Epith. ἔρημο̆ς, ᾰτερπὴς, ε̆ρᾰτο̆ς, ε̆πῐτερπὴς, ὑλήεις, ψᾰμᾰθώδης, ᾰριστο̆ς, κᾰτᾰκρημνο̆ς, ο̆λῐγο̆ς, λευρο̆ς, οἰο̆πο̆λο̆ς, δῐᾰμε̆τρητο̆ς, προ̆ᾰλὴς, εὐώδης, πο̆λῠολβο̆ς, ἱμε̆ρο̆εις, εὔβο̆το̆ς, ὀρφναῖο̆ς.

χωστο̆ς, vid. χῠτο̆ς.

χώω, vid. χο̆λο̆ω.

Ψ.

ψαίρω, f. ᾰρῶ, v. (rado, susurro, trepido) λευρὸν γᾰρ οἶμο̆ν αἰθε̆ρος ψαίρει πτε̆ροις. Aesch. P. V. 402. Syn. vid. ψᾰω.

ψαιστο̆ν, οῦ, τὸ, subst. (libum, placenta hordea oleo et melle confecta) οὐ ψαιστο̆ν, οὐχ ἱε̆ρεῖο̆ν. Arist. Plut. 1115.

ψᾰκᾰς et ψῐᾰς, ψε̆κᾰς, ᾰδο̆ς, ἡ, subst. (1. particula quaelibet minima, 2. ros, 3. gutta) ἔνδον δ' ἀργῠριον μηδὲ ψᾰκᾰς ἦν. Arist. Pax. 121. Vid. Il. π, 459. Syn. δρο̆σο̆ς, στᾰγὼν, στᾰλαγμᾰ, ῥᾰνῐς. Epith. δῖᾰ, ἀμβρο̆σῐα, χειμε̆ρῐα.

ψᾰλῐδο̆στο̆μο̆ς, ου, ὁ et ἡ, adj. (forcipem in ore habens) ψᾰλῐδο̆στο̆μοῐ, ὀστρᾰκο̆δερμοι. Hom. Batrach. 286.

ψᾰλίζω, f. ξω, v. (forcipe reseco) θε̆λεις λᾰβὼν ψᾰλίξω; Anacr. 12, 3. Syn. τέμνω, κείρω.

ψᾰλῐο̆ν, ου, τὸ, subst. (fraenum) vid. χρυσο̆χᾰλῐνο̆ς. Syn. χᾰλῐνο̆ς. Epith. προ̆χειρο̆ν.

ψάλλω, v. (tango, carpo, tangendo moveo, fidibus cano) καὶ ψάλλ' ε̆θειρᾰν. Aesch. Pers. 1063. Syn. φορμίζω.

ψαλμο̆ς, οῦ, ὁ, subst. (1. nervi pulsus, 2. carmen) τοξήρει ψαλμῷ, τοξεύσας. Eur. Herc. f. 1055. Syn. μολπὴ, ᾰοιδή. Epith. ὀξῠφωνο̆ς, ἡδῠς.

Ψᾰμᾰθη et Ψᾰμᾰθειᾰ, ης, ἡ, N. P. (Psamathe, uxor

Protei) Ψᾰμᾰθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰᾰκοῦ. Eur. Hel. 7. Vid. Pind. Nem. 5, 23.

ψᾰμᾰθὅς, ψάμμὅς, ου, et ψάμμη, ης, ἡ, subst. (arena) ὦ ψᾰμᾰθοι πὅλιήτιδὅς ἀκτᾶς. Eur. Hipp. 1124. Vid. Od. μ, 243. et Arist. Lys. 1263. Syn. ἄμᾰθὅς, ἄμμὅς, λάϊγξ, θίν. Epith. κυᾰνἕα, λευκὅφᾰής, λευρά, πᾰρακτία, ἀκύμαντὅς, διψᾰς, ἅλια, λεπτή.

ψᾰμᾰθώδης, ἔὅς, adj. (arenosus) διὰ ψᾰμᾰθώδἕᾰ χῶρὅν. Hom. H. in Merc. 75. Syn. ἀμᾰθὅεις.

ψάμμη et ψάμμὅς, vid. ψᾰμᾰθὅς.

ψάρ, Ion. ψήρ, ρὅς, ὁ, subst. (sturnus) τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφὅς ἔρχἕταῖ. Il. ρ, 755. Vid. π, 583. Epith. τᾰνῦσίπτἕρὅς.

ψαρὅς, ᾰ, ὅν, adj. (sturni colore, varius) τὸν ψαρὅν ἵππὅν; b. ἵππὅν; οὐκ ἀκούἕτἕ. Arist. Nub. 1225. Syn. ποικῖλὅς.

ψαύω, v. (tango) ἔψαυσᾰ πηγῆς. Aesch. Pers. 207. Syn. ψᾰω, συμβάλλω.

ψᾰφᾰρὅτρῖχὅς, ὅν, adj. (squalidos pilos habens) ψᾰφᾰρότρῖχᾰ μῆλ' ἐνὅμεὔεν. Hom. Hymn. 18, 32.

ψᾰφᾰρὅς, Ion. ψᾰφἕρὅς, ᾰ, ὅν, adj. (squalidus, siccus) δουλίαν, ψᾰφᾰρᾷ σπὅδῷ. Aesch. Sept. c. Theb. 312. Syn. ξηρὅς, αὐχμηρὅς, αὐᾰλἕὅς, ψᾰμᾰθώδης.

ψᾰφᾰρὅχρὅὅς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui squalida est cute) ψᾰφᾰρὅχρουν κάρα πουλῦπινές τ' ἔχων. Eur. Rhes. 712.

ψᾰω, v. (1. attingo, 2. tergo, 3. in tenues partes comminuo, 4. mulceo) καὶ ψῇ κᾰτ' ἄκρας σπιλᾰδὅς. Soph. Trach. 680. Syn. ψαύω, ψήχω, ψαίρω, προσψαύω, πρὅσεγγίζω, λεπτύνω, θιγγᾰνω, ψηλᾰφᾰω.

ψἕγῖὅς, vid. ψὅγἕρὅς.

ψἕγω, v. (reprehendo, vitupero) γῆρας ψἕγοντες, καὶ μᾰκρὸν χρὅνον βίου. Eur. Alcest. 686. Syn. μωμᾰὅμαι, λοιδὅρἕω, μέμφὅμαι, ὑβρίζω, ἀτίζω.

ψεδνὅς, ή, ὅν, adj. (raros habens pilos) ψεδνὴ δ' ἐπἕνήνὅθἕ λάχνη. Il. β, 219. Syn. ψιλὅς.

ψἕδῦρὅς et ψἕθῦρὅς, ᾰ, ὅν, adj. (fallax) ψἕδῦραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων. Aesch. Suppl. 1050.

ψἕκάζω, v. (stillo) ἡ βροντῶμἕν, ἡ ψἕκάζὅμἕν. Arist. Nub. 580. Syn. στᾰλάσσω, βρἕχω.

ψἕκᾰς, idem quod ψᾰκᾰς, q. v.

ψελλὅς, ή, ὅν, adj. (1. balbus, 2. obscurus) τῶν δ' εἴ τῖ σοι ψελλόν τἕ καὶ δῦσεὔρἕτὅν. Aesch. P. V. 841. Syn. δύσγνωστὅς, τραῦλὅς, μὅγῖλᾰλὅς.

ψευδαγγἕλής et ψευδάγγἕλὅς, ου, ὁ et ἡ, subst. (nuncius mendax) ἔοικἕν οὐ ψευδαγγἕλής εἶν' ἄγγἕλὅς. Arist. Av. 1340. Vid. Il. o, 159. Syn. vid. ψεύστης.

ψευδᾰμάμαξῦς, ῦὅς, adj. (falsa crepans) Σέλ-λου, τοῦτον τὸν ψευδᾰμάμαξῦν. Arist. Vesp. 325.

Ψευδαρτᾰβας, ου, ὁ, N. P. (Pseudartabas) καὶ νῦν ἄγοντἕς ἥκὅμεν Ψευδαρτᾰβαν. Arist. Acharn. 91.

ψευδᾰτρᾰφαξῖς, ῖὅς, ἡ, subst. (vox ab Aristophane conficta) ἐγἕνἕθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδᾰτρᾰφάξιος πλἕα. Arist. Eq. 630.

ψευδηγŏρĕω, vid. *ψεύδω*.

ψευδὴς et *ψῦθὴς*, *ĕŏς*, adj. (falsus) *ξύνθαλπĕ, μύθοις ψευδĕσιν· νŏσημᾰ γᾰρ.* Aesch. P. V. 706. Vid. Agam. 1056.

ψευδŏκήρυξ, *υκŏς*, *ὁ*, subst. (falsus praeco) *τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδŏκήρυκας, κᾰκούς.* Soph. Phil. 1306. Syn. *ψεύστης*.

ψευδŏλŏγŏς, vid. *ψεύστης*.

ψευδŏμαντῐς, *ĕως*, *ὁ* et *ἡ*, subst. (falsus vates) *ὡς ψευδŏμαντῐς.* Soph. Oed. C. 1097. Syn. *ψευδŏπρŏφήτης*.

ψευδŏνῖτρŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (falso nitro mixtus) *ψευδŏνῖτρου κŏνίας.* Arist. Ran. 712.

ψευδŏνύμφευτŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (non re ipsa junctus in nuptiis) *δώρημᾰ Κῠπρῖδος ψευδŏνυμφεύτους μᾰθη.* Eur. Helen. 883.

ψευδŏπᾰτωρ, *πᾰτŏρŏς*, *ὁ*, subst. (falsus pater) *ψευδŏπᾰτωρ, ἴδĕ τὸνδĕ τĕοῦ τρῖτŏν.* Call. 6, 99.

ψευδορκĕω, v. (falso juro, perjuro) *καὶ μὴ κᾰτᾰθεὶς ψευδορκήσεις.* Arist. Eccl. 601.

ψεύδορκŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (qui falso jurat) *τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξεινᾰπᾰτα.* Eur. Med. 1389. Syn. *ἐπῐορκŏς*.

ψεῦδŏς et *ψῦθŏς*, *ĕŏς*, *τὸ*, subst. (mendacium) *πόλλ᾽ ἂν γĕνοιτŏ καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.* Eur. Hel. 308. Vid. Aesch. Agam. 970. Syn. *ἀπᾰτη, πλᾰνή.* Epith. *ἀτάσθᾰλŏν, κερδᾰλĕŏν, πŏλῠδαίδᾰλŏν, ποικῐλŏν.*

ψευδοστŏμĕω, vid. *ψεύδω*.

ψευδŏφημŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (falsam famam adferens) *καὶ ψευδŏφημιᾰ.* Soph. Oed. C. 1517. Syn. vid. *ψευστής*.

ψεύδω, *ψεύδŏμαι*, *ψευστĕω*, *ψευδηγŏρĕω* et *ψευδοστŏμĕω*, v. (mentior) *πόλλ᾽ ἐλπῖδες ψεύδουσῐ κᾰλŏγοι βρŏτούς.* Eur. fr. Protes. 6. Vid. Il. τ, 107. Aesch. P. V. 1068. et Soph. Oed. C. 1127. Syn. *ἀπᾰτᾰω, ἐξᾰπᾰτᾰω, κᾰταψεύδŏμαι.*

ψευδώνῠμŏς, *ου*, *ὁ* et *ἡ*, adj. (falso nominatus) *ἥξεις δ᾽ ὑβριστὴν πŏτᾰμŏν οὐ ψευδώνῠμŏν.* Aesch. P. V. 742.

ψευδωνῠμως, adv. (falso nomine) *ψευδωνῠμως σĕ δαίμŏνες Πρŏμηθĕα.* Aesch. P. V. 85. Syn. *ψευδῶς, μᾰταίως.*

ψευδῶς, adv. (falso) *ἴσθῐ μὴ ψευδῶς μ᾽ ἐρεῖν.* Eur. Iph. A. 1005. Syn. *ψευδωνῠμως, μᾰταίως.*

ψεύστης et *ψευδŏλŏγŏς*, *ου*, *ὁ*, subst. (mendax) *ψεῦσται φᾰνούμĕθ᾽;* Soph. Antig. 1195. Vid. Arist. Ran. 1569. Syn. *ψευδŏφημŏς, ψευδŏκήρυξ, ψευδάγγĕλŏς, ψευδὴς, φĕναξ, ἀλάζων.*

ψĕφηνŏς, *ἡ*, *ŏν*, adj. (obscurus) *ὃς δĕ δίδακτ᾽ ἔχει, ψĕφηνŏς ἀνήρ.* Pind. Nem. 3, 71. Syn. *σκŏτεινŏς, ἀφᾰνὴς, ἀνώνῠμŏς.*

ψῆγμᾰ, *ᾰτŏς*, *τὸ*, subst. (ramentum) *πέμ-πει βρᾰχὺ ψῆγμᾰ δυσδᾰκρυτŏν.* Aesch. Agam. 429.

ψήκτρα, *ας*, *ἡ*, subst. (strigil) *ψήκτραισῐν ἵππων ἐκτĕνίζŏμεν τρῖχᾰς.* Eur. Hipp. 1169. Syn. *στλεγγῖς, κτεὶς, ξύστρŏν.*

ψηλᾰφᾰω, v. (1. contrecto, 2. perscrutor) *ἐψηλᾰφῶμĕν ἐν σκŏτῳ τᾰ πράγμᾰτᾰ.* Arist. Pax. 689. Syn. *ἀμφᾰφᾰω, ψαύω, ψᾰω, ψήχω, ἐξĕρευνᾰω.*

ψὴν, *ηνŏς*, *ὁ*, subst. (culex in caprificis pascens) vid. *κνίψ*.

ψηνίζω, v. (1. rado, 2. caprifico) vid. *λυδίζω*.

ψὴρ, vid. ψάρ.

ψῆττᾰ, ης, ἡ, Att. pro ψῆσσᾰ, subst. (1. rhombus, 2. anas) κᾶν ὥσπἔρεὶ ψῆτταν δὸκῶ. Arist. Lys. 113.

ψηφίζω, v. (1. calculis computo, 2. decerno) νόμοισῖ τοῖς ἐκεῖθἔν ἐψηφισμἔνους. Eur. Heracl. 142. Syn. λὸγίζὸμαι, ἄνᾰτίθημῐ, κυρὸω, χειρὸτὸνἔω, ἔπᾰρῐθμἔω, γνωμὴν τίθἔμαι, ψῆφον φἔρω.

ψηφὶς, ῖδὸς, ἡ, subst. (1. lapillus, 2. decretum) ὑπὸ ψηφῖδἔς ἄπασαι. Il. φ, 260. Syn. ψῆφὸς.

ψήφισμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (decretum) μἔτροισῖ, καὶ στᾰθμοῖσῖ, καὶ ψηφίσμᾰσῖ. Arist. Av. 1041. Syn. ψηφὶς, δὸγμᾰ, ψῆφὸς.

ψηφισμᾰτὸπώλης, ου, ὁ, subst. (decretorum venditor) ψηφισμᾰτὸπώλης εἰμῖ. Arist. Av. 1037.

ψηφὸποιὸς, οῦ, ὁ, subst. (1. calculorum confector, 2. hariolus) ψηφὸποιὸς εὑρἔθῃς. Soph. Aj. fl. 1135.

ψῆφὸς, ου, ἡ, subst. (1. calculus, 2. suffragium) εἰς τήνδἔ παῖδᾰ ψῆφὸν ὥρἴσαν φὸνου. Eur. Hec. 259. Syn. ψηφὶς, λῐθὸς, λἴθαξ, κρὸκᾰλη, κρἴσῖς, ψήφισμᾰ. Epith. δυσμἔνὴς, φὸνἴα, ὅσἴα, εὐσἔβεστᾰτη, ἱερᾰ.

ψήχω, v. (1. rado, 2. delinio) μὸνάμπῠκον δἔ Μἔνἔλἔως ψήχων δἔρην. Eur. Hel. 1566. Syn. κᾰταψήχω, ψάω, τρίβω, ξἔω, θωπεύω, ψηλᾰφάω.

ψιᾰθὸς, Ion. ψἴἔθὸς, ου, ἡ, subst. (storea, teges) ποία ψιᾰθος; μὴ μοίχἔ. Arist. Lys. 922. Syn. φορμὸς.

ψῖᾰς, vid. ψᾰκᾰς.

ψῐθῠρίζω, v. (susurro) ὁπὸταν πλᾰτᾰνος πτἔλἔᾳ ψῐθῠρίζῃ. Arist. Nub. 1008. Syn. ψαίρω.

ψῐθῠρισμᾰ, ᾰτὸς, τὸ, subst. (susurrus) ἁδῠ τῖ τὸ ψῐθῠρισμᾰ. Theocr. 1, 1.

ψῐθῠρὸς, α, ὸν, adj. (susurrans, vituperans) τοίουσδἔ λὸγους ψῐθῠρους πλάσσων. Soph. Aj. fl. 148. Syn. ψῐθῠρίζων, ψἔδῠρὸς, λοίδὸρὸς.

ψιλὸς, ἡ, ὸν, adj. (tenuis, merus, nudus, leviter armatus) ψιλὸν· δῶκἔ δἔ οἱ σκῆπτρον καὶ ἄεικἔᾰ πήρην. Od. ν, 437. Syn. γυμνὸς, ψεδνὸς, λεπτὸς, ἄὸπλὸς.

ψῐμύθἴὸν, ου, τὸ, subst. (cerussa) ἔγὼ δἔ κᾰτᾰπἔπλασμἔνη ψῐμυθἴῳ. Arist. Eccl. 878.

ψίττᾰ, vid. ψύττᾰ.

Ψιχάρπαξ, ᾰγὸς, ὁ, N. P. (nomen muris) πατρὸς δυστήνου Ψιχάρπᾰγὸς. Hom. Batrach. 104.

ψὸγἔρὸς et ψἔγἴὸς, α, ὸν, adj. (ad reprehensionem proclivis) ψὸγἔρὸν Ἀρχἴλὸχον βᾰρῠλὸ-γοις. Pind. Pyth. 2, 100. Vid. Nem. 7, 102.

ψὸγὸς, ου, ὁ, subst. (reprehensio) κἀμοὶ μἔν ἔλθῃ φαῦλὸς, ὡς δούλῳ, ψὸγὸς. Eur. Phoen. 92. Syn. ἔγκλημᾰ, μέμψἴς, ὄνειδὸς, κᾰτηγὸρἴα. Epith. μἔγᾰς, πὸλῠς, σκὸτεινὸς.

ψὸλὸεις, εσσᾰ, ἔν, adj. (1. ardens, 2. fumidus) Κρὸνίδης ἀφίει ψὸλὸεντᾰ κἔραυνὸν. Il. ω, 538. Syn. κᾰπνώδης, αἰθᾰλὸεις.

ψὸλὸκομπῐα, ας, ἡ, subst. (fumosa sive vana jactatio)

'ἔγἔλἄσα ψὄλὄκομπίαις. Arist. Equit. 693. Syn. *μἔγἄλης̄γὄρῐα, ἄλαζὄνειἄ, ἄλαζὄνευμἄ.*

ψὄφἔω, v. (1. strepitum edo, 2. pulso [portam]) *"ὅταν πῦλαι ψὄφῶσῐ.* Eur. Herc. f. 78. Syn. *ἠχἔω, δουπἔω, κτῦπἔω.*

ψὄφὄς, ου, ὁ, subst. (strepitus) *ἐν πὄλει ψὄφου πλἔα.* Eur. Ion. 603. Syn. *'ἄραγμὄς, κτῦπὄς, δοῦπὄς, θὄρῦβὄς.* Epith. *κἔνὄς.*

ψῦθὴς, ψῦθὄς, vid. *ψευδής, ψεῦδὄς.*

ψυκτήρῐὄς, α, ὄν, adj. (refrigeratorius) *ψυκτήρῐἄ.* Eur. fr. Phaëth. 12, 1.

ψύλλα, ης, ἡ, et *ψύλλὄς, ὁ*, subst. (pulex) *καὶ ψυλλῶν οὐδἔ λἔγω σοι.* Arist. Plut. 537.

Ψῦρῐα, ας, ἡ, N. P. (Psyria, insula in mari Aegaeo) *νησοῦ ἔπὶ Ψῦρῐης.* Od. *γ*, 171.

ψύττἄ, rectius *ψίττἄ*, vid. Schol. Theocr. 4, 44. et Hesych. v. *ψιττάζων*, interj. (heus) *ψύττ᾽· σὺ τἄδ᾽ οὖν, οὐ τἄδἔ νἔμῃ;* Eur. Cycl. 49. Syn. *σίττἄ.*

ψυχἄγωγἔω, v. (1. animas duco, 2. animam flecto, 3. animam ago) *οὗ ψυχἄγωγεῖ Σωκρἄτης.* Arist. Av. 1554. Syn. *πἄρἄμυθἔὄμαι, τἔρπὄμαι.*

ψυχἄγωγὄς, σῦ, ὁ et *ἡ*, adj. (animas defunctorum ducens [Mercurius], animam eliciens, recreans) *καὶ ψυχἄγωγοῖς ὀρθῐάζοντες γὄοις.* . Aesch. Pers. 693.

ψυχὴ, ῆς, ἡ, subst. (spiritus, anima) *εὖχὄς ἔμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ᾽ Ἄϊδι κλῦτὄπώλῳ.* Il. *λ*, 445. Syn. *πνεῦμἄ, νοῦς, θυμὄς, φῦσῐς, κῆρ.* Epith. *ἴφθιμὄς, φίλη, παρθἔνὄς, δικαία, σώφρων, ἄγἄθὴ, θεία, φὄνῐα, τλήμων, πτἔρὄεσσἄ, ὅσῐα, δύσμὄρὄς, θἔὄειδὴς, τἄλαινἄ.*

ψυχὄπομπὄς, οῦ, ὁ, subst. (animarum deductor) *οὔθ᾽ οὑπῐ κώπῃ ψυχὄπομπὄς ἂν Χἄρων.* Eur. Alcest. 371. Syn. *ψυχἄγωγὄς.*

ψυχοῤῥἄγἔω, v. (1. anima mihi abrumpitur, 2. singulto) *ψυχοῤῥἄγοῦντἄ, καὶ κἄλοῦντἄ μητἔρἄ.* Eur. Herc. f. 324. Syn. *'ἄποψύχω, ἀσπαίρω, ἄπὄθνήσκω.*

ψυχοῤῥἄγὴς, ἔὄς, adj. (1. qui animam agit, cui anima abrumpitur, 2. singultans) *γῦναικἔς ἐν τὄκοις ψυχοῤῥἄγεῖς.* Eur. Iph. T. 1467.

ψῦχὄς, ἔὄς, τὸ, subst. (frigus) *ψύχἔὄς ἱμείρων κἄτἔλἔξἄτὄ οἰνὄβἄρείων.* Od. *κ*, 555. Syn. *κρυμὄς, κρῦὄς, ῥῖγὄς.*

ψυχρὄς, ἀ, ὄν, adj. (frigidus, vilis, miser) *'ἀνὴρ γἔρων ψυχρᾷ θἄλάττῃ λουμἔνὄς.* Arist. Plut. 658. Syn. *"ἄπῦρὄς, κρῦἔρὄς, ῥίγῐὄς.*

ψυχρῶς, adj. (frigide) *'ὁ δ᾽ αὖ Θἔογνις ψυχρὄς ὢν ψυχρῶς ποῖεῖ.* Arist. Thesm. 170.

ψύχω, v. (1. spiro, flo, 2. frigefacio, refrigero) *'ἀμ-φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἔμάν.* Aesch. P. V. 717. Syn. *'ἄναψύχω, πἄραψύχω, φυσἄω, πνἔω.*

ψωλὴ, ῆς, ἡ, subst. (mentula) *πἔρῐ τὴν ψωλὴν πἔρῐβαίη.* Arist. Lys. 979.

ψωλὄς, οῦ, ὁ, subst. (1. verpus, 2. titio) *κόκκυ, ψωλοὶ, πἔδίον δἔ.* Arist. Av. 507.

ψωμίζω, v. (pasco) *ἡ δ' ἔλουσἔν, ἡ δ' ἐψώμισἔν.* Arist. Lys. 19. Syn. *τρἔφω.*

ψωμὄς, οῦ, ὀ, subst. (frustum) *ψωμοί τ' ἀνδρὄμἔοι.* Od. ε, 374.

Ω.

'Ωᾰρῖων, vid. *'Ωρίων.*

'Ωᾰρῖώνειὄς, α, ὄν, adj. (ad Orionem pertinens) *οὐ γὰρ φῦσῖν 'Ωᾰρῖω-νείαν.* Pind. Isthm. 4, 83.

'Ωγῠγῖα, ας, ἡ, N. P. (Ogygia, insula in mari mediterraneo) *νῆσὄν ἔς 'Ωγῠγίην ὀτρῠνὄμἔν.* Od. α, 85.

'Ωγῠγῐὄς, ου, ὁ et *ἡ*, adj. (1. Ogygius, 2. antiquus) *'Ωγῠγῐᾰ δ' εἰς πῠλώμᾰθ'.* Eur. Phoen. 1129. Syn. *ἀρχαῖὄς, πᾰλαιὄς, πᾰλαίφᾰτὄς.*

ὧδἔ et *ὧδί*, adv. (1. sic, 2. hic) *καὶ τὄ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλὄν ὧδ'.* Arist. Equit. 385. Vid. Plut. 291.

ᾠδεῖὄν, ου, τὸ, subst. (Odeum) *οἱ δ' ἔν ᾠδείῳ δῐκάζουσ'.* Arist. Vesp. 1104.

ᾠδή, ῆς, ἡ, subst. (ode) *'ᾰμουσὄτᾰταισῖ σὺν ᾠδαῖς.* Eur. Phoen. 820. Syn. *'ᾰοιδή, μοῦσᾰ, ᾆσμᾰ, ὕμνὄς, ὑμνῳδῖα.* Epith. *'ἔπῐκήδειὄς, καλλῐνικὄς, πὄλῠχορδὄς, ἀντίψαλμὄς, καλλίφθογγὄς, μυστῐπὄλὄς, ἡδῠθρὄὄς, βουκὄλῐκή, θεσπἔσῐα, λῐγῠρᾶ, πένθῐμὄς.*

ὠδίν, mel. *ὠδίς, ῖνὄς, ὁ*, subst. (dolor parturientis) *τὄν ἔμὄν ὠδίνων πὄνὄν.* Eur. Phoen. 30. Syn. *ᾰλγὄς, τὄκὄς.* Epith. *λᾰθραιὄς, κρῠφῐὄς, ᾰπτἔρὄς, λὄχῐα, ὀψῐτἔλεστὄς, κἔραύνῐὄς, ῐἔρᾶ, γὄἔρᾶ.*

ὠδίνω, v. (1. partus doloribus crucior, 2. parturio) *ἡ πρῖν ὠδίνουσ' ἔμἔ.* Eur. Iph. A. 1234. Syn. *λὄχεύω, πάσχω.*

ᾠδὄποιὄς et *ᾠδὄς, οῦ, ὁ*, subst. (qui odas conficit, cantor) *τῶν πρόσθ' εἴ τῐ πἔρισσὄν ᾠδὄποιῶν.* Theocr. Ep. 16. Vid. Eur. Heracl. 489. Syn. vid. *'ᾰοιδὄς.*

ὠἔὄν, vid. *ὠὄν.*

ὤζω, v. (dico o!) *ὤζωσῖν οἱ θἔαταί.* Arist. Vesp. 1527. Syn. *αἰάζω, οἰμώζω, φεύζω, βὄάω.*

ὠθἔω et *ὠστίζω*, v. (trudo) *ὠθεῖ σῐδηρὄν.* Eur. Phoen. 1472. Vid. Arist. Plut. 330.

ὤῐὄν, vid. *ὠὄν.*

ὦκᾰ, superl. *ὤκῐστᾰ*, adv. (celeriter) *ὄσσᾰ δ' ἄρ' ἄγγἔλὄς ὦκᾰ κᾰτᾰ πτὄλῐν ᾤχἔτὄ πάντῃ.* Od. ω, 412. Vid. χ, 77. Syn. *τᾰχᾰ, τᾰχἔως, τᾰχιστᾰ.*

'Ωκᾰλἔα, ας, ἡ, N. P. (Ocalea, urbs Boeotiae) *καῖ 'Ωκᾰλἔην πὄλῠπυργὄν.* Hom. H. in Apoll. 243.

'Ωκἔᾰνίνη, ης, et *'Ωκἔᾰνῖς, ῐδὄς, ἡ*, patronym. (Oceani filia) *τρεῖς γὰρ χῖλῐαῖ εἰσὶ τᾰνῠσφῠροὶ 'Ωκἔᾰνῖναι.* Hes. Theog. 364. Vid. Apoll. Rhod. 2, 1243.

'Ωκἔᾰνὄς, οῦ, ὁ, subst. (Oceanus) *πᾰτρὄς 'Ωκἔᾰνοῦ. δἔρχθητἔ μ', ῐδεσθ'.* Aesch. P. V. 143. Syn. *θᾰλασσᾰ, πὄντὄς,*

Ἀμφιτρίτη. Epith. ταυρόκρανος, ἀκαλαῤῥείτης, ἀψόῤῥοος, βαθυῤῥείτης, βαθυῤῥοος, βαθυδίνης, κυάνεος, τελήεις, μεγακήτης, εὐρύς, κλυτός, εὐρύπορος.

ὠκύαλος, ου, ὁ et ἡ, adj. et N. P. Od. θ, 111. (velox in mari) τὰς οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς. Od. μ, 182. Syn. ποντόπορος, ὠκύπορος.

ὠκύβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter feriens) πλὴν ἐξ ὠκυβόλων. Soph. Philoct. 710.

ὠκυδίνητος, ου, ὁ et ἡ, adv. (velociter se movens) ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλ-λαισι. Pind. Isthm. 5, 6.

ὠκύθοος, η, ον, adj. (cursu celer) λαμπάδ', ἵν' ὠκύθοαι νύμφαι. Eur. Suppl. 1003.

ὠκύμορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (1. brevis aevi, 2. subitum exitium adferens) ὠκύμοροι καὶ τόξον. Il. ο, 441.

Ὠκυπέτη, vid. Ἀελλώ.

ὠκυπέτης et ὠκύπτερος, ου, adj. (celeriter volans) ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Il. ν, 24. Vid. v. 62. Syn. ὠκύπους, ποδώκης, ὠκύθοος, ἠνεμόεις, ὠκύς, ταχύς.

ὠκυπλανος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter vagans) ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς. Eur. fr. Pirith. 3, 4.

ὠκύποινος, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui cito punit vel ulciscitur) παρβάσίαν ὠκύποινον. Aesch. Sept. c. Theb. 740.

ὠκυπομπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter vehens) οἱ δ' ὠκυπόμπους ἕλξετ' εἰς πόντον πλάτας. Eur. Iph. T. 1428.

ὠκύπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter transiens) ὠκύποροι πέρόωσιν. Od. ε, 176. Syn. ὠκύς.

ὠκύπους, ποδος, adj. (pedibus celer) εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν. Il. β, 383. Syn. vid. ὠκυπέτης.

ὠκύπτερος, vid. ὠκυπέτης.

ὠκύροας et ὠκύροος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter fluens) τόν τ' ὠκύροαν διαβὰς Ἀξιὸν. Eur. Bacch. 561. Vid. Il. ε, 598.

ὠκύς, εῖα, ύ, adj. (celer) οὐκ ἔστιν οὕτως ὠκύς, ὥστε μ' ἐκφυγεῖν. Eur. Bacch. 444. Syn. ὠκύπους, ταχύς, ὠκυπέτης, θοός, δρομάς.

ὠκύτης, ητος, ὁ, subst. (celeritas) πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονα. Eur. Bacch. 1079. Syn: ταχύτης, δρόμος, τάχος.

ὠκυτοκεῖος, α, ον, adj. (ad partus celeritatem conferens) ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ' ὠκυτοκεῖ' ὠνούμενος. Arist. Thesm. 441.

ὠκυτοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. (celeriter pariens) ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται. Soph. Oed. C. 689.

ὠλένη, ης, ἡ, subst. (1. ulna, 2. brachium) σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένην ἐμήν. Eur. Andr. 887. Syn. βραχίων, ἀγκάλη. Epith. φίλη, γραία, ἀριστέρα, εὐώνυμος, δεξία.

Ὠλένιος, α, ον, adj. (Olenius) πέτρη τ' Ὠλενίῃ. Il. β, 617.

Ὤλενος, ου, ἡ, N. P. (Olenus, urbs Elidis) vid. πλευρών.

ὠλεσίκαρπος, ου, ὁ et ἡ, adj. (fructum perdens) καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Od. κ, 510.

ὠλεσίοικος, ου, ὁ et ἡ, adj. (domum perdens) πέφρικα τὰν ὠλεσίοι-κον. Aesch. Sept. c. Theb. 177.

ὦλξ, κὅς, pro ὦλαξ, αὔλαξ, ἄκὅϱ, ἡ, subst. (sulcus) εἰ ὦλκᾶ διηνἕκἕα πρὄτᾶμοίμην. Od. σ, 374.

ὠμηστὴς, ὠμὄφᾶγὄς, ὠμὄσιτὄς, ου, ὁ et ἡ, et ὠμὄβρὼς, ὥτὄς, adj. (1. crudivorus, 2. saevus) μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κὑνῶν. Soph. Antig. 697. Vid. Il. η, 256. Eur. Bacch. 338. Herc. f. 883. et Il. ε, 782. Syn. ὠμὄδᾶκὴς, ἀπηνὴς, ἄγρἴὄς, χᾶλἕπὄς, ὠμὄθυμὄς, ὠμὄδᾶκὴς.

ὠμὄγἕρων, οντὄς, adj. (cui cruda et viridis est senectus) ὠμὄγἕροντᾶ δἕ μιν φᾶσ' ἔμμἕναῖ. Il. ψ, 791.

ὠμὄδᾶκὴς, ἕὄς, adj. (1. crudivorus, 2. acerbus) ὠμὄδᾶκὴς σ' ἄγαν ἵμἕρὄς ἐξὄτρὑ-νει. Aesch. Sept. c. Theb. 689. Syn. vid. ὠμηστὴς.

Ὠμὄδᾶμὄς, ου, ὁ, N. P. (Omodamus, daemonis nomen) Ὠμὄδᾶμόν θ', ὃς τῇδἕ τἕχνῃ κᾶκᾶ πολλᾶ πὄρίζει. Hom. H. 47, 10.

ὠμὄδρὄπὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (crude decerptus) ὠμὄδρὄπων νὄμἴμων πρὄπᾶροι-θἕν. Aesch. Sept. c. Theb. 324.

ὠμὄθἕτἕω, v. (crudum impono) 'ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμὄθἕτησᾶν. Il. β, 424.

ὠμὄθυμὄς, ου, ὁ et ἡ, et ὠμὄφρων, ὄνὄς, adj. (animo crudeli) Ὕβρις, τὄν ὠμὄθυμὄν εἶ. Soph. Aj. fl. 885. Vid. 931. Syn. vid. ὠμὄς.

ὠμὄκρᾶτης, ἕὄς, adj. (1. qui validis humeris est, 2. robustus) νῦν γᾶρ ὁ δεινὸς, μἕγᾶς, ὠμὄκρᾶτὴς. Soph. Aj. fl. 205. Syn. κρᾶτἕρὄς, γενναῖὄς.

ὠμὄπλᾶτη, ης, ἡ, subst. (armus, scapula) Ἰνὼ δ' αὐτ' ἐῤῥηξἕ σὺν ὠμὄπλᾶτᾳ μἕγᾶν ὦμὄν. Theocr. 26, 22. Syn. ἕπωμἱς.

ὠμὄς, ἡ, ὄν, adj. (crudus, immaturus, rudis) οὐκ ὠμὄς εἰς σὸν παῖδᾶ δυστὑχοῦντ' ἔσει. Eur. Hipp. 1259. Syn. ἄωρὄς, σκληρὄς, ἄγρἴὄς, ἀπηνὴς, ὠμηστὴς, σἰδηρὄφρων, ὠμὄφρων, ὠμὄθυμὄς, ὠμὄδᾶκὴς.

ὦμὄς, ου, ὁ, subst. (humerus) γυμνὄν ὦμὄν εἰσἴδών. Eur. Phoen. 1411. Syn. νῶτὄς, ἔπωμἱς. Epith. εὐρὺς, ἴφθιμὄς, στἴβᾶρὄς, φαίδἴμὄς, ἀθᾶνᾶτὄς, δεξἴτἕρὄς, ἄτειρὴς, βρἴᾶρὄς, κυρτὄς, λευκὄς.

ὠμὄσιτὄς, vid. ὠμηστὴς.

ὠμοσπᾶρακτὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (qui crudus adhuc discerpitur) ὠμοσπᾶρακτον πᾶρᾶλᾶβών. Arist. Equit. 344.

ὠμὄτης, ητὄς, ἡ, subst. (1. cruditas, 2. crudelitas) οἴκτῳ δ' ἀφῆκἕν ὠμὄτητᾶ. Eur. Ion. 47. Syn. σκληρὄτης.

ὠμὄτὄκὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (immaturus, immature pariens) ὠμὄτὄκους ὠδῖνᾶς ἀπηρείσαντὄ λἕαιναι. Call. 4, 120.

ὠμὄφᾶγὄς, vid. ὠμηστὴς.

ὠμὄφρὄνως, adv. (crudeliter) ὡς ὠμὄφρὄνως δαίμων ἐνἕβη. Aesch. Pers. 908. Syn. ἀγρἴως, χᾶλἕπως, ὠμως.

ὠμὄφρων, vid. ὠμὄθυμὄς.

ὠνἕὄμαι, v. (emo) vid. ὠκὑτὄκειὄς. Syn. ἐξωνἕὄμαι, ἀγὄράζω.

ὠνὴ, ῆς, ἡ, subst. (emtio) γεῦμᾶ τὴν ὠνὴν κᾶλεῖ. Eur. Cycl. 150.

ὠνητός, ή, όν, adj. (emtus, venalis) ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς. Soph. Oed. R. 1123.

ὤνιος, α, ον, adj. (venalis) πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; Arist. Equit. 480.

ὦνος, ου, ὁ, subst. (pretium) ὦνον ὑπισχόμεναι. Od. ο, 462. Syn. τιμή, ὠνή. Epith. ἄξιος, ἄσπετος, βιοτήσιος.

ᾠόν, dim. ᾠάριον et ὤεον, ου, τό, subst. (ovum) ἀλλ', ὥσπερ ᾠόν, νὴ Δί', ἀπολέψαντα χρή. Arist. Av. 673. Vid. Sapph. fr. 44. et Arat. 956.

ὠπή, ῆς, ἡ, subst. (1. adspectus, 2. color) κέκλομαι εἰς ὠπήν. Apoll. Rhod. 3, 907. Syn. ὀπωπή, ὄψις, πρόσοψις.

ὤρα, ας, ἡ, subst. (cura) ὤραν τὶν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε; Soph. Oed. C. 386. Syn. vid. φροντίς.

ὥρα, ας, ἡ, subst. (1. hora, 2. tempus, 3. pulchritudo) σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν. Eur. Electr. 112. Syn. καιρός, χρόνος, κάλλος. Epith. εὔφρων, πολυγηθής, χρυσάμπυξ, εἰαρινή, χειμερία, νεανίς, τετράμορφος, χαρίεσσα, μαλακαίπους, εὔκαιρος, ποθεινή, γλυκυπάρθενος, πότνια. Phr. κῆρυξ Ἀφροδίτης ἀμβροσίων φιλοτήτων.

ὡραῖος, ὡρικός et ὥριος, α, ον, adj. (1. tempestivus, 2. pulcher) ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία. Arist. Eccl. 696. Vid. Acharn. 271. et Theocr. 7, 62. Syn. καίριος, εὐειδής, εὔμορφος, καλός.

ὡρακιάω, v. (linquor animo) ὡρακιάσας, οὐ γὰρ ἐξηνέοχετο. Arist. Pax. 702. Syn. ἀθυμέω, λειποψυχέω, ἐκλύομαι.

Ὠρείθυια, ας, ἡ, N. P. (Orithyia, una e Nereidibus) οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια. Apoll. Rhod. 1, 212.

Ὠρεός, οῦ, ἡ, N. P. (Oreus, urbs Euboeae) αὐτός γε ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐξ Ὠρεοῦ; Arist. Pax. 1047.

Ὠρίκιος, α, ον, adj. (Oricius) Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην. Call. fr. 259.

ὡρικός, vid. ὡραῖος.

ὠρεύω, v. (custodio) αἴτ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι. Apoll. Rhod. 1, 903. Syn. vid. φυλάσσω.

ὡρικῶς, adv. (1. tempestive, 2. pulchre) πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς. Arist. Plut. 964.

ὥριος, vid. ὡραῖος.

Ὠρίων et Ὠαρίων, ωνος, ὁ, N. P. (Orion) ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δέ. Eur. Ion. 1153. Vid. Od. ε, 121. et Call. 3, 264. Epith. πελώριος, θρασύς, θηροκτόνος, κερδαλεόφρων, λυτός.

Ὠρομέδων, δοντος, ὁ, N. P. (Oromedon) τέλεσαι δόμον Ὠρομέδοντος. Theocr. 7, 46.

Ὦρος, vid. Ἱππόνοος.

ὠρυθμός, οῦ, ὁ, subst. (rugitus) οὐδ' ὠρυθμοῖο πύθεσθαι. Theocr. 25, 217.

ὠρύω, v. (rugio, latro) ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. Theocr. 2, 35. Syn. ὑλακτέω, βοάω, θρηνέω.

ὡς, adv. (sicut, sic, cum, tanquam, circiter, ut) ὡς σὸν

ἐχθαίρω κᾰρα. Eur. Hipp. 1057. Syn. ὄντως, κᾰθᾰ, οὔτως, ὅτῐ, γᾰρ, ἕως.

ὡσαύτως, ὥσπε̆ρ, adv. (similiter, veluti) τὸ σὸν νο̆τίζει βλε̆φᾰρο̆ν, ὡσαύτως δ' ἐμο̆ν. Eur. Iph. T. 834. Vid. Arist. Plut. 35.

ὡσπε̆ρεὶ, partic. (quasi, quodammodo) vid. ψῆττᾰ.

ὥστε̆, conjunct. (adeo, ut, donec) ὥστε̆ τοῦ Διο̆ς. Arist. Plut. 141.

ὠστίζω, vid. ὠθε̆ω.

ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, subst. (vulnus, cicatrix) ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσᾰν ἀλείφᾰτο̆ς ἐννεώροιο̆. Il. σ, 351. Syn. τραῦμᾰ, οὐλή. Epith. χαλκο̆τῠπο̆ς.

Ὦτο̆ς, ου, ὁ, N. P. (Otus) Ὦτος, κρᾰτε̆ρός τ' Ἐφῐάλτης. Il. ε, 385. Epith. ἀντῐθε̆ο̆ς, Κυλλήνῐο̆ς.

ὠτώεις, εσσᾰ, ε̆ν, adj. (1. auritus, 2. ansatus) καὶ τρῐπο̆δ' ὠτώεντᾰ. Od. ψ, 264.

ὠφε̆λειᾰ, ὠφε̆λῐα, ας, ἡ, ὠφε̆λημᾰ, ᾰτο̆ς, τὸ, et ὠφε̆λησῐς, ε̆ως, ἡ, subst. (1. utilitas, 2. subsidium) τῐς οὖν πᾰρ' ἡμῶν ἐστῐν ὠφε̆λειᾰ σοι; Arist. Thesm. 183. Vid. Eur. Andr. 537. Soph. Oed. C. 259. et Philoct. 1406. Syn. ἐπωφε̆λημᾰ, ἀλεξητήρῐο̆ν, ὄνησῐς, λῡσῐτε̆λειᾰ, χρεία.

ὠφε̆λε̆ω, v. (adjuvo, prosum) τὸ δ' ἄρσε̆ν αὐτοὺς ὠφε̆λεῖ προσκείμε̆νο̆ν. Eur. Hipp. 974. Syn. ἐπωφε̆λε̆ω, λῡσῐτε̆λε̆ω, συμφε̆ρω, συμμᾰχε̆ω.

ὠφε̆λήσῐμο̆ς et ὠφε̆λῐμο̆ς, η, ο̆ν, adj. (utilis) παῦρᾰ δ' ὠφε̆λήσῐμᾰ. Soph. Aj. fl. 1022. Vid. Eur. Ion. 138. Syn. ὀνήσῐμο̆ς, χρήσῐμο̆ς, χρηστο̆ς.

ὠφε̆λησῐς, vid. ὠφε̆λειᾰ.

ὠχρᾰω et ὠχρῐᾰω, v. (palleo) οὔτ' ὠχρήσαντα χρο̆ᾰ κάλλῐμο̆ν. Od. λ, 528. Vid. Arist. Ran. 308.

ὠχρο̆ς, ά, ο̆ν, adj. (pallidus) χροιὰν ὠχρὰν, ὤμους μικρούς. Arist. Nub. 1016. Syn. χλωρο̆ς, πε̆λῐδνο̆ς.

ὦχρο̆ς, ου, ὁ, subst. (pallor) ὦχρος δε̆ μῐν εἷλε̆ πᾰρειάς. Il. γ, 35. Syn. χλο̆ο̆ς.

ὤψ, ὠπο̆ς, ὁ, subst. (1. oculus, 2. vultus) αἰνῶς ἀθᾰνᾰτῃσῐ θεῇς εἰς ὦπᾰ ἔοικε̆ν. Il. γ, 158. Syn. ὄμμᾰ, ὄψῐς, προ̆σωπο̆ν.

ADDENDA AD VOL. II.

Pag. 47 μἔλάμπἔπλ. colloc. ante μἔλαμπηγ.
— 92 sub νἔήκης add. νἔηκὄνὴς, v. ϑηγᾰνη.
— 153 add. οῦπὄτἔ, οῦπω (nunquam) v. λαιὄς et Hom. Od. γ, 226.
— 156 — de mensura voc. ὄφις vid. Herm. Elem. Doctr. metr. p. 57.
— 255 — πόσϑη (membrum virile) v. μικτὄς.
— 324 — σκυτὄδέψης (coriarius) v. κἔρᾰμεύς.
— 330 — σπῦρᾰς, v. σφῦρᾰς.
— 346 — συγκτἔρἔΐζω, v. συνκτἔρ. p. 362 not.
— 353 — σῦνᾰῒγδην (vehementer, celeriter) v. Hes. Scut. 189 ibiq. Ranke.
— 371 — Σωγἔνὴς, N. P. v. πεντᾰἔϑλὄς.
— 399 — Τρῆχὄς, N. P. v. Αἰτώλῐὄς.
— 456 — Φλιοῦντἔς, v. ἄσκῐὄς.
— 460 — Φραδμὄνῐδης, v. Ἀγἔλαὄς.
— 463 — φρυκτωρῐα (cf. φρυκτωρὄς) v. παραλλαγαί.

CORRIGENDA ET ADDENDA

Vol. I. *)

Pag. 1 sub ἄάω v. 5 et 6. 7. scrib. *Hom. Il.* τ, pro *Eur. Iph. T.*
— 2 — Ἄβαντἕς v. 1 et 2 — Ἄβαντἕς — Ἄβαντἕς (quod in NN. Prr. in primis pagg. propter defectum signorum υ et - ubique corrigendum est)
— 3 — ἄβρŏμιŏς v. 3 scr. τᾰρᾰχωδης pro τᾰμᾰχ.
— - — ἀβρŏτάζω v. 3 scr. Od. pro Il.
— - add. ἄβρŏχŏς, non humectatus, v. καρπŏποιŏς.
— 4 v. 1 scrib. ἀγαιŏμἕνου pro ἀγαιŏμενŏν.
— - — Ἀγᾰμἑμνων — Ἀγᾰμ.
— 6 ἄγγἕλŏς colloc. post ἄγγελμᾰ.
— - sub Ἀγἕλαŏς scr. Φραδμ. pro Φαδμ.
— 8 — ἄγκιστρŏν add. v. ex Hom. Od. δ, 368. 369.
— - — ἀγκŏς v. 3 scr. κλῐτῠς pro κλῐτŏς.
— 9 — ἀγλᾰἕθειρ. rectius scr. Πᾶν' ᾰνᾰκεκλŏμἕνοι, νŏμῐον θἕŏν ἀγλᾰἕθ.
— - — ἀγλᾰŏς v. 3 scr. ἀργῐνŏεις, καλλῐφεγγὴς pro ἀργιῦν., καλλιφ.
— - — ἀγλᾰŏτριαίνης scr. ἀγλᾰŏτρῐαιν.
— 10 — ἄγνοιᾰ v. 2 scr. ἄγνοιά et ἀπειρἕσῐα pro ἀγνοιᾰ et ἀπἕρεσ.
— — — ἀγŏρὰ v. 3 scr. πᾰνήγῠρ. pro πᾰνῆγυρ.
— 12 — ἀγρῐωπŏς v. 3 scr. αυθαδης pro αυθάθης.
— 14 — ἀγωνάρχ. v. 3 — ἄθλων κρ. pro ἄθλων, κρ.
— 17 add. Ἀδμήτη N. P. v. Ἰάνθη.
— 20 sub ἀείδω v. 3 scr. ᾄδω pro αἴδω.
— — — ἄεισμᾰ v. 3 scr. ᾆσμᾰ pro αἶσμᾰ.
— — — ἀἕκων v. 1 — σοι — σου
— 22 — ἀηδŏνῐς v. 4 — ὄρθρῐŏς pro ὄρθμιŏς.
— 23 v. 3 — ἀηθῐα — ἀηθῐᾰ.
— — — ἀθἕμῐς v. 2 add. Pind. Pyth. 4, 193.
— 24 — ἀθἕτως v. 1 scr. ἀθἕτως pro ἀθἕτων.
— — — Ἀθηνᾶ v. 7 — μἕνἕχ. — μἕνῐχ.
— — — ἀθλἕω — ἀθλἕω.
— 26 v. 2 in f. add. παιγνῐὰ.
— 27 — αἴγλη v. 3 scr. σἕλᾰς, et add.: Epith. ἄμβρŏτŏς, ἀνἕφἕλŏς, γαιήŏχŏς, βλŏσῠρὰ, Διόσδŏτŏς, φᾰεινη, παμφαὴς,
— 28 — αἰγύπτῐŏς v. 3 scr. Αἰγ. δεινοὶ, ᾰριπρεπἕων γ. α. commate mutato.
— 31 scr. αἶμᾰ pro αἷμα.
— 33 sub αἰνŏς v. 3 scr. ἄθλῐŏς pro αἴθλ.

*) Levioris momenti σφάλματα, cujusmodi ex. gr. sub ἀάᾰτŏς v. 2 δή pro δῆ, sub ἄαγὴς v. 2 παγχάλκεŏν pro παγχάλκεŏν, v. 3 πᾰλᾰμησῐν pro πᾰλᾰμησῐν, v. 5 εὔρωστος pro εὔρωστŏς etc. reperiuntur, non sunt a me indicata, quippe quae facili negotio a quovis tolli possunt. — Verba, quae supplevi, forte fortuna sese mihi obtulerunt, alia non conquisivi, ne libri moles nimis cresceret.
A. Lion.

Pag. 35 sub ᾽ᾰΐσθω v. 1 scr. audio pro audeo.
— 39 — ᾽ᾰκᾰτᾰ́βλητο̆ς v. 2 scr. Arist. Lys. pro Lyc.
— 42 — ᾽ᾰκο̆λο̆ς scr. frustum panis pro fr., p.
— 45 — ᾽ᾰκρο̆ᾰ́ο̆μαι v. 2 scr. Arist. Lys. pro Lyc., eodemque modo p. 46 sub ἀκτε̆ριστο̆ς.
— 46 — ἄκτῐο̆ς colloc. post ἀκτὶν.
— 48 — ᾽ᾰλαμπὴς v. 2 scr. Soph. pro Eurip.
— 51 ᾽ᾰλε̆ο̆μαι colloc. post ᾽ᾰλεξῐμο̆ρο̆ς.
— 52 add. Ἀλίζωνε̆ς. v. Ὀδῐο̆ς.
— 58 v. 16 scr. ᾰμαιμᾰκε̆το̆ς pro ᾰμειμ.
— — sub ὄλσο̆ς v. 3 scr. τε̆με̆νο̆ς pro τε̆με̆νο̆ν.
— — — ᾽ᾰλυκτο̆π. v. 3 scr. λαΐνε̆η pro λαινε̆η.
— 58 add. Ἄλτης, N. P. v. Λαο̆θο̆η.
— 62 sub ᾽ᾰμᾰ́ω v. 2 scr. ᾽ᾰπᾰμᾰ́ω pro ᾽ᾰπο̆μ.
— 69 — ἄμπυξ v. 4 — ἄνθε̆μᾰ — ἄνδρε̆μᾰ.
— 70 add. ᾽ᾰμύκλαι genus soleae. vid. Theocr. 10, 35. Ibid. Ἀμύκλαιο̆ς, Simon. Ceus ap. Schneidewin. Delect. p. 388.
— 71 sub ἀμφᾰδῐο̆ς v. 2 scr. ζ, pro ρ,
— 76 — Ἄμφιο̆ς pro Ἄμφῐο̆ς.
— — — ἀμφῐπε̆δο̆ς v. 2 — ὄχθον — ἄχθ.
— 80 — ᾽ᾰνᾰ́βρο̆χω v. 1 — resorbeo — resorbio.
— 83 — ᾽ᾰνᾰκᾰλύπτω v. 1 add. *signific. med. apud* ante *Eur.*
— 85 — ᾽ᾰνᾰκοντίζω v. 2 scr. στρεπτοῖο̆ pro στρεπτοῖς.
— 87 — ᾽ᾰνᾰμε̆νω v. 4 — κᾰραδο̆κε̆ω — πᾰραδ.
— 88 — ᾽ᾰνᾰμυχθίζ. v. 2 — Aesch. Pr. V. pro P. v.
— — — ᾽ᾰνᾰνε̆ᾰ́ζω — ᾽ᾰ̆ναν.
— 89 — ᾽ᾰνᾰπείθω v. 2. — ε̆πῐπείθω — ε̆πῐκείθω.
— 90 — ᾽ᾰνᾰπνευστο̆ς v. 1 add.: vid. *Benfey Griech. Wurzellex.* Vol. I. p. 605. 606.
— 91 — ᾽ᾰναπτύ̆ω v. 1 scr. κᾰ́τυφε̆ pro κᾰτ.
— 93 — ᾽ᾰναστε̆νᾰ́ζω v. 1 scr. ᾽ᾰναστε̆νᾰχω pro -αχω
— 94 — ᾽ᾰναστρωφᾰ́ω v. 2. — ᾰρηγε̆με̆ν — ᾰρημε̆με̆ν. Ibid. del. *Eur.*
— — — ᾽ᾰνᾰσώζω v. 2 semel del. δῐᾰσώζω.
— — — ᾽ᾰνᾰ́τλημῐ v. 3 add. ὑπο̆φε̆ρω.
— 95 — ᾽ᾰνᾰ́τρε̆χω v. 3 scr. Il. ε, pro Il. — Ibid. scr. ε̆πᾰναστρε̆φω pro -στε̆φω.
— — — ᾽ᾰναύγητο̆ς v. 2 scr. Aesch. Pr. V. pro P. v. (Ita etiam sub ἄνθο̆ς.)
— — — ᾽ᾰνᾰφανδο̆ν v. 2 et
— 96 — ᾽ᾰνᾰχάζο̆μαι v. 2 scr. Il. π, pro Il.
— 98 — ἀνδρο̆δᾰμας pro ἀνδρο̆δ.
—100 — bis ᾽ᾰνεμοτρε̆φὴς pro ᾽ᾰνε̆μοστρ. et colloc. v. post ᾽ᾰνε̆μοσφᾰρᾰγο̆ς.
—103 scr. bis ᾽ᾰνήνε̆μο̆ς pro ᾽ᾰνημε̆νο̆ς et colloc. v. post ᾽ᾰνήμε̆ρο̆ς.
—106 sub ἄνθρωπο̆ς v. 10 scr. τᾰλᾰ́ιργο̆ς pro τᾰλε̆εργ.
— — — ᾽ᾰνῐ́α v. 8 — πο̆λύ̆κλαυστο̆ς pro -κλαυτ.
—114 — ἀντῐκλάζω — ἀντῐκ.
—117 — ἀντίσπαστο̆ς v. 2 scr. ᾽ᾰραγμο̆ς — ᾽ᾰδαγμ.

Pag. 117 scr. ἀντῐτῑνω et ἀντῐτῑω pro ἀντῑτ.
— 119 sub ᾿ᾰνυμνε̆ω v. 1 add. loc. ex Eur. El. 1190.
— 120 scr. bis ᾿ᾰνωνο̆μαστ. pro ᾿ᾰνωμ.
— 122 — ᾿ᾰοίδῐμο̆ς v. 1. — celeber pro celebris.
— — — ᾿ᾰολλὴς v. 2 — Od. γ, — Od.
— 125 v. 1 sqq. scr. ῾ᾰπᾰλ. pro ᾿ᾰπᾰλ.
— — — ᾿ᾰπᾰμε̆λε̆ω pro ᾿ᾰπαμ.
— 126 — ᾿ᾰπαντᾰω v. 2 add. ἀντιᾰω.
— — — ᾿ᾰπάντημᾰ v. 1 scr. occurs. pro acc.
— — — bis ῞ᾰπαξ pro ᾱπαξ.
— — — ᾿ᾰπᾰράσσω v. 2. — Il. π, 116. — Il. 46.
— 129 — ᾿ᾰπειρῑα — ᾿ᾰπειρῐα.
— 134 — ῾ᾰπλο̆ο̆ς v. 3 — ῎ᾰκᾰκο̆ς — ῎ᾰπᾰκο̆ς
— 135 — ᾿ᾰπο̆δειρο̆τ. v. 3. — κᾰρατο̆μ. — κᾰρᾰτο̆μ.
— 137 — ᾿ᾰπο̆θλίβω — ᾿ᾰπο̆θλ.
— 144 — ᾿ᾰπο̆νίνημῐ v. 3 — κᾰτᾰτρῠφ. — κᾰτᾰρῠφ.
— — — ῎ᾰπο̆νο̆ς v. 3 — ᾿ᾰτᾰλαίπ. — ᾿ᾰπᾰλ.
— 145 — ᾿ᾰπο̆πλάζω v. 3 — ᾿ᾰποκρούο̆μ. pro ᾰποκρύο̆μ.
— 146 — ᾿ᾰπόρθητο̆ς v. 3 — ᾿ᾰνάλωτο̆ς — ᾰνᾰλ.
— 147 — ᾿ᾰπόσκλημῐ — ᾿ᾰπο̆σκλ.
— 148 — ᾿ᾰποσπένδω v. 1 — σπείσω — σφείσω.
— 155 — ῎ᾰπυστο̆ς v. 2 add. Od. δ, 675.
— 160 add. ᾰρη, damnum, vid. Ranke ad Hes. Scut. p. 87 sq.
— 161 v. 5. 6. scr. δριμῠς pro δριμιο̆ς.
— — add. Ἀρητιᾰδης, Hes. Sc. 57. Ranke p. 91.
— 163 — Ἀρκᾰδῐκος, v. σκίλλᾰ.
— 164 sub ᾰρκτο̆ς v. 1 scr. στρε̆φ. pro στε̆φ.
— 165 — ᾿ᾰρο̆τὴρ v. 3 — ο̆ῑζυρο̆ς — οῑζῠρ.
— 169 — ἀρχὴ v. 3 — ἐξουσῐα — ἐξουσῑα.
— 170 add. Ἀσάναιο̆ς, v. ῥῠάχε̆το̆ς et γε̆ρουσῐα.
— 172 — Ἀσῐᾰδης. v. Οἰνο̆μᾰο̆ς.
— 174 — Ἀσπληδών, N. P. v. Ὀρχο̆με̆νο̆ς.
— 175 sub ἀστᾰθμητ. v. 2 scr. Orest. 971. pro Orest.
— — add. ἀμφῐμάτωρ, vid. ἀμφῐμήτωρ et Eur. Andr. 465 Pflugk.
— 177 v. ult. scr. ad- pro da-
— 182 sub ᾿Ᾰτλας v. 3 scr. Ἰᾰπε̆τιο̆ν. pro Ἰᾰπε̆ταο̆ν.
— — — ῎ᾰτοιχο̆ς v. 2 del. Elect. 1127. et sub ῎ᾰτο̆κο̆ς add. Eur. Elect. 1127.
— 186 — αὐθέντης v. 4 scr. δᾰΐκτο̆ς pro θᾰΐκτ.
— — — αὐλὴ v. 3 — στᾰθμο̆ς pro στᾰδμ.
— 187 add. αὐτᾰρ, tamen, sed. v. αἰπο̆ς, ἡ, ο̆ν.
— 189 — αὐτο̆πήμων (sibi ipse nocens) v. αὐτόστο̆νο̆ς.
— 191 sub ᾿ᾰφᾰνίζω v. 3 scr. ἐξᾰλείφω pro -ψω.
— 192 — ᾿ᾰφειδὴς v. 2 — 126. Syn. — 128.
— 194 — ᾿ᾰφο̆βητο̆ς v. 1 — ᾿ᾰφο̆βόσπλ. pro ᾿ᾰφο̆βο̆σπλ.
— 196 — ᾿ᾰγᾰλινο̆ς — ᾿ᾰχᾰλῑνο̆ς.
— 200 v. 1 del. ᾱάσκω, sive.
— 202 add. βᾰθῠχαιο̆ς, nobili genere natus. v. ῞ᾰγῐο̆ς.
— 204 sub βᾰλᾰνο̆ω v. 3 scr. πακτο̆ω pro πακτᾰω.

Pag. 204 sub *βάπτω* v. 2 scr. *ποντῐας ἄλŏς* pro *ἄλŏς*.
— 214 — *βŏθρος* v. 3 — *πήχυιŏς* — *πήχυῐος*.
— — v. ult. — *πνειοντἕς* — *πλειοντ*.
— 215 — *βŏλῐτŏς* v. 3 — *νηδῠος χ*. — *νηδῠς, χ*.
— — — Βŏρἕας v. 4 — *κρῠἕρŏς* — *κρυἕρŏς*.
— 218 — *βούλῐŏς* et add. Aesch. Suppl. 599. Choeph. 670.
— 236 — *γŏνή* v. 4 — *τηλῠγἕτη* pro *λῃλ*.
— — add. *γογγῠλἕω*, rotundum facio. v. *κηρŏχῠτἕω*.
— 239 sub *γῠναικίζω* v. 2 scr. 268 pro 863 et deinceps add.: *γῠναίκῐσῐς, ἕως, ἡ*, subst. (imitatio muliebris) *πρὶν τῆς ἑτἕρας δοῦναι γῠναικῐσἕως δίκην*. Arist. Thesm. 863.
— 246 v. 1 praefig. *δασπλὴς, ῆτŏς*, fem. etc. et cf. Meinek. Euphor. 121.
— — add. *δαύω*, dormio, Sapph.
— 247 *δεῖγμᾰ* colloc. ante *δειδήμων*.
— — sub *δεικᾰνᾰŏμαι* v. 4 scr. *πρŏσαυδᾰω* pro *-αυδ*.
— 254 — *δηλήμων* v. 3 — *ἄλῐτρŏς* — *ἄλῐθρ*.
— 259 — *διαζεύγνυμῐ* v. 2 add. Eur. Troad. 687.
— 263 scr. *δῐαξῐφίζ*. et *δῐεξ*. pro *δῐᾰξ*. et *δῐἕξ*.
— 267 — *δῐᾰτέμνω* v. 3 — *τμήγω* pro *τμήγω*
— 272 — *δῐθηκτŏς* v. 3 — *δῐβŏλŏς* pro *ῐβŏλ*.
— 282 add. *δŏλŏφρŏσῠνη* (fraudulentia) v. *ὁμαρτάζω*.
— 285 sub *δούλη* v. 2 scr. 559. pro 359. et add. Syn. *δμωή*, *οἰκἕτῐς, θἕρᾰπνη, θῆσσᾰ, ἀμφῐπŏλŏς*. Phr. vid. Eur. Hec. 359.
— 302 — *ἐγγνάπτω* v. 3 scr. *ἔπιγνάμπτω* pro *ἐπιγνάπτω*.
— 306 — *ἐγρηγŏρἕω* v. 3 — 6. 33 — 633.
— 308 — *ἐεδνωτὴς* v. 1 — Ion. *pro* — Ion.
— 316 — *εἴσπνηλŏς* v. 2 — 12, 12 ibiq. Valck. et del. not. 2.
— — add. *εἴσοψῐς* (adspectus) v. *πᾰρᾰδειγμᾰ*.
— 319 sub *ἐκβάζω* v. 2 scr. *βάξει λέγων*. Aesch. pro *βάξει*. Arist.
— — — *ἔκβλητος* v. 2 scr. *ἐκβεβλ*. pro *ἐβ*.
— — — *ἐκβρυχ*. v. 1 — vociferor — vocifero.
— — add. *ἐκβρώσκω*, v. (exedo, consumo) *σάρκᾰς ἐκβέβρωκἕ*. Soph. Tr. 1055.
— 325 — *ἐκλάμπω* v. 3 scr. *ἐκρŏφἕω* pro *ἐκφŏρἕω*.
— 326 — *ἐκνŏμῐŏς* v. 2 add. Pind. Nem. 1, 86 et colloc. v. *ἐκνŏμ*. post *ἐκνίπτω*.
— — — *ἐκσᾰώζω* v. 2 scr. *ἐκρύŏμαι* pro *ἐρύŏμαι*.
— 332 — *ἐκτήκω* v. 2 — *ἰσχναίνω* — *ἰσχαίνω*.
— — — *ἔκτŏθἕν* v. 3 — Od. χ, 385. Il. η, pro Il. χ, 385. η,
— 333 — *ἐκτρυπάω* v. 1 — *-πηκεν* pro *-πησεν*.
— — — *ἕκῠρŏς* v. 1 — socer, 2. socrus pro socrus, 2. socer.
— 336 — *ἐλεγχείη* v. 1 — increpatio — imprec.
— 337 add. *ἐλἕήμων, ŏνŏς, ὁ* et *ἡ*, adj. (misericors) *οἴμ' ὡς ἐλἕήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων*. Arist. Pax. 425. Syn. *οἰκτίρμων, φῐλοικτίρμων*.

'ἔλἔητὺς, ὕὄς, ἡ, subst. (commiseratio) οὐκ ὄπῖδα φρὄνἔοντἔς ἔνὶ φρἔσὶν, οὐδ' ἐλἔητύν. Od. ξ, 82. Syn. ἔλἔὄς, οἶκτὄς.

Pag. 340 sub ἕλκὄς v.3 scr. 'ἄνῖηρ. pro ἀν.
— — — ἑλκὄω v.2 — τραυμἄτ. pro τραυματ.
— 341 — ἐλπίζω v.3 — κἄραδὄκ. — πἄρἄδ.
— — — — v.4 — ἔν ἐλπῖδῖ εἰμῖ, ἐλπῖδἄ ἔχω pro ἔν ἐλπῖδῖ ἔχω.
— 347 — ἔμφυλὄς pro ἔμφῦλος.
— 348 — 'ἔνἄλίγκιὄς pro 'ἐναλ. et saepius ibid ἔν pro ἐν,
— 366 — ἐξἄπωθἔω — abigo pro adnecto.
— 370 — ἐξέσθω — λιχῆν. — λῖχ.
— 371 — ἐξήλἄτὄς v.2 scr. Il. μ, pro Eur. Med.
— 372 — ἐξοικίζω v.2 — φῦγἄδεύω pro φυγ.
— 382 — 'ἔπἄφύσσω — 'ἔπαφ.
— 386 — 'ἔπήρωτὄς v.1 — adj. (valde amabilis) δόξαν ἔπήρἄτὄν, ἐσχἄτῖαῖς. Pind. Isthm. 6, 17. Syn. 'ἔρἄτὄς, ἔραννὄς, ἔρἄτεινὄς, κἄλὄς, ἡδὕς.
'ἔπήρἔτμὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. (ad rem. etc.
— 388 — 'ἔπῖγλωσσ. v.1 scr. σῦ θὴν pro οὖθὴν
— — — — v.3 — φλὕαρ. — φλὕἄρ.
— 393 — 'ἔπῖκλάω — -ἄω.
— 396 — 'ἔπικτἔρ. v.1 — justa — juxta
— 398 — 'ἔπῖμεστ. v.2 add. Syn. πἔρισσὸς, πλήρης, ἄνἄμεστὄς, μεστὄς.
— 401 — 'ἔπῖπἔτὄμ. v.1 scr. 'ἔπῖπὄτἄὄμ. pro 'ἔπῖπἔτ.
— 402 — 'ἔπῖποιμὴν — 'ἔπιπ.
— 403 — 'ἔπῖπροσβάλλω v.1 scr. proficiscor pro proficior.
— 405 — 'ἔπίσπὄροι v.1 — inseruntur — infer.
— 406 — — 'ἔπιστἔφω — 'ἔπιτἔφω.
— 417 — ἔργμἄ v.8 — πἄλίντῖτὄν — -τῖὄν.
— 418 — bis 'ἔρειψῖτοιχ. pro -ψίτ.
— — — 'ἔρέπτω v.1 — tego — lego.
— 420 — 'ἔρῖκυδὴς pro 'ἔρῖκῦδ.
— 421 — Ἐρινὺς v.4 — βλὄσῦρ. — βρὄσ.
— — — ἔρῖς v.3 scr. δῆρῖς, δῖἄφὄρὰ pro δῆρᾶς, δῖἄφὄρἄ.
— — add. 'ἔρῖόστεπτὄς, lana cinctus, coronatus. Aesch. Suppl. 24.
— 423 scr. ter Ἑρμίδῖὄν pro Ἑρμῖδ.
— — add. ἔῤῥαὄς, aries, Callim.
— 424 scr. 'ἔρυκἄκἔω pro -κἂν.
— 427 sub Ἑσπἔρῖδες v.2 scr. Atlant. pro Atal.
— 433 — εὔδηλος v.2 — 'ἄρῖδηλ. — ἀρ.
— 435 — εὔζωνὄς v.2 — εὔμῖτρὄς pro -τοις.
— 437 add. εὐθηλὴς, ἔὄς, ὁ et ἡ, adj. (elegans) υἱὸς εὐθαλεῖ σὺνἔμιξἔ τὕχᾳ. Pind. Pyth. 9, 128.
— 448 sub εὐπρὄσοιστ. v.2 scr. εὐαντής pro ἔναντ.
— 451 — εὐρυοθἔνὴς pro εὐρῦσθ.
— — add. Εὐρῦπῦλὄς, N. P. v. εὐαίμων. Epith. Εὐαι-

μŏνĭδης, Εὐαίμŏνŏς υἱὸς, πĕπνυμĕνŏς, ἥρως Διŏτρε-
φὴς, ἀγăπήνωρ, ἀγλăŏς, μάχης ἀκŏρητŏς, θĕŏειδὴς,
μĕγăθυμŏς, ἐρικυδής.

Pag. 452 sub Εὐρώτας v. 2 scr. δŏνăκ. pro δŏνακ.
— — — ἐΰς v. 1 — ἐῆŏς — ἐεῆŏς
— — — — v. 4 — μĕγăς — μĕγας
— — add. εὔσεμνŏς, valde venerandus. Orph. Hymn. 2, 12. Herm.
— 460 sub ἔφεψ. v. 2 scr. ἐμπαίζω pro ἐμπάζω.
— — — ἐφĭάλλω v. 3 scr. ἐπĭβάλλω pro ἐπĭπ.
— 462 — ἐχθρόξενος locus est ex Aesch. Pr. V. v. 752.
— 471 — ἠῖθĕŏς v. 3 scr. θăλĕθων pro θăλĕδων.
— 472 not. 1 add. καὶ Λαŏδίκη, ante καί.
— 474 add. Ἠλώνη, vid. Ὀλŏοσσών.
— 480 v. 3 scr. σθĕνĕει pro σθĕνι.
— — sub ἠχὼ v. 4 — ὑπωρŏφ. — ὑπŏρŏφ.
— 492 — Θĕτῐς v. 5 — Νηρηῒς — Νηρĕῒς.
— — — θηγάνη — θηγŏνη.
— 494 — θήρα v. 2 — κŭνηγ. — κυν.
— 495 — Θησεὺς v. 3 — ἀμυμ. et ἀμειλ. pro ἀμ.
— 496 — θŏλĕρŏς v. 2 — 16, 62 pro 15, 39.
— 502 — θυμήδης v. 2 — θυμαρὴς pro θŭŏς, θŭŏν.
— — add. θυμĭαμă, ἄτŏς, τὸ, subst. (suffimentum) πŏλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμĭαμăτων γĕμει. Soph. Oed. R. 4. Syn. θŭŏς, θŭŏν.
— 504 sub θύρα v. 4. del. comma post πŭκĭνῶς.
— 508 — ἰăχὴ v. 4 scr. αἰŏλὴ pro αὐŏλή.
— 518 — ἰπνŏς v. 3 — ἰσχάρα — ἰσχăρă.
— 526 — Ἰσχὺς v. 2 — vis, exerc. pro vis ex.
— 527 — ἰφθιμ. v. 3 scr. ἰσχυρŏς — ἰσχῡρ.
— 528 — ἰχθῠηρὸς v. 1 scr. pisculent. pro piscicul.
— 534 — κακκăβίζω v. 2 scr. Aristoph. pro Eur.
— 537 — κăκŏψŏγος v. 2 — Theogn. — Hes. Theog.
— 538 — κăλăμŏς v. 3 — εὐάρμ. — ἐνάρμ.
— 540 — καλλĭτοξ. v. 1 — arcu — arca.
— 541 — κăλŏς v. 4 — ἀγăνŏς — ἀγăθŏς.
— 556 — κăτăλεύω v. 2 — λεύω — δεύω.
— 558 — κăτăνάω — κăτăναίω.
— 565 v. 1 — bis κăτασφραγ. pro κăτασφαγ. et v. colloc. post κăτασφάττω.
— 566 v. ult. text. scr. κăταίθω pro κăταίοθω.
— 567 scr. κăτăχĕω, fut. χεύσω — κăτăχεύω et κăτăχĕω.
— 568 ad κăτĕνήνŏθă cf. Buttm. Lexil. I. p. 266.
— 569 sub κăτĕρητŭω scr. κăτĕρυκάνω pro -κάκω.
— — — κăτευτρĕπίζω add. loc. ex Arist. Eccles. 515.
— 572 — κάτω scr. adv. pro adj.
— 582 — κήλων pro κήχων.
— 595 add. κνῦŏς (scabies, porrigo, vitiligo) Hesiod. ap. Eustath.
